PATRICK ROTHFUSS

TEAMA ÎNȚELEPTULUI

CRONICILE UCIGAȘULUI-DE-REGI
ZIUA A DOUA

Patrick Rothfuss

Teama înţeleptului

CRONICILE UCIGAŞULUI-DE-REGI
ZIUA A DOUA

Traducere – Graal Soft

CUPRINS

Mulţumirile mele se îndreaptă către…

Fanii mei răbdători, pentru că mi-au citit blogul şi mi-au spus că îşi doresc cu adevărat o carte excelentă, chiar dacă e nevoie de un pic mai mult timp.

Cititorii mei beta inteligenţi, pentru ajutorul lor nepreţuit şi pentru tolerarea secretomaniei mele paranoice.

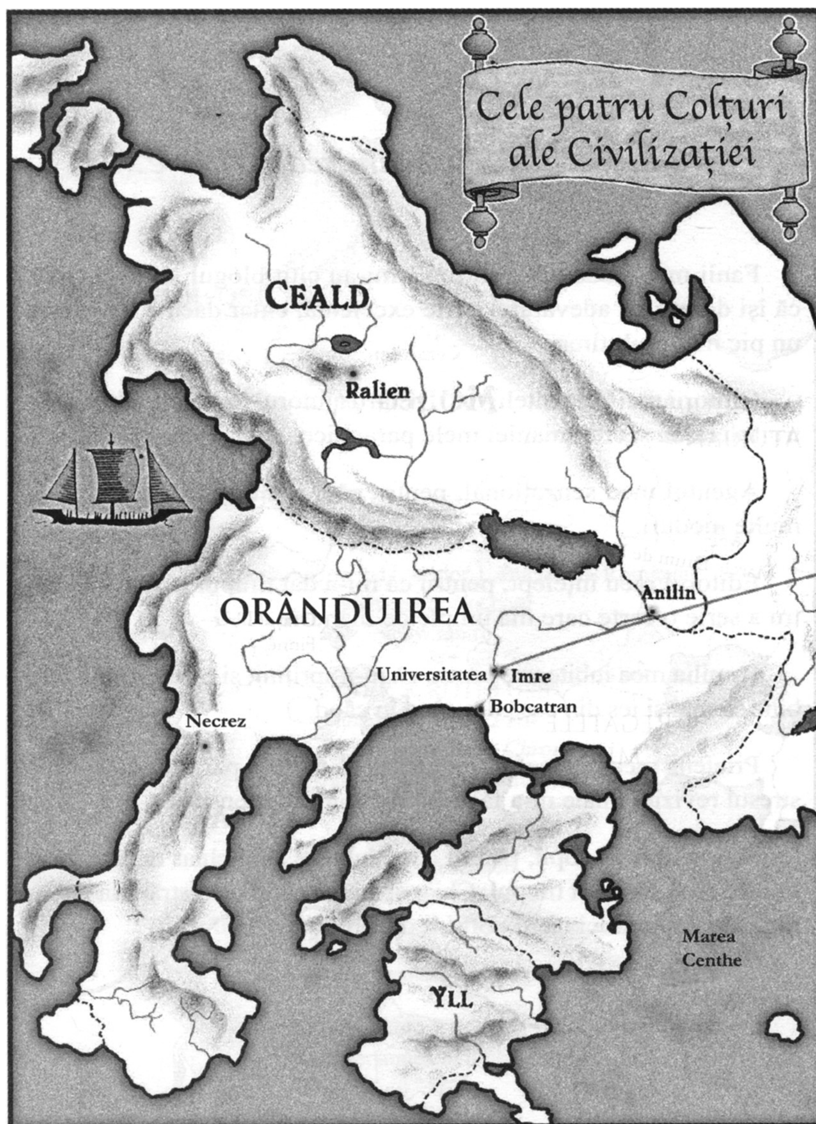
Agentul meu senzaţional, pentru că a ţinut lupii la uşă în mai multe moduri.

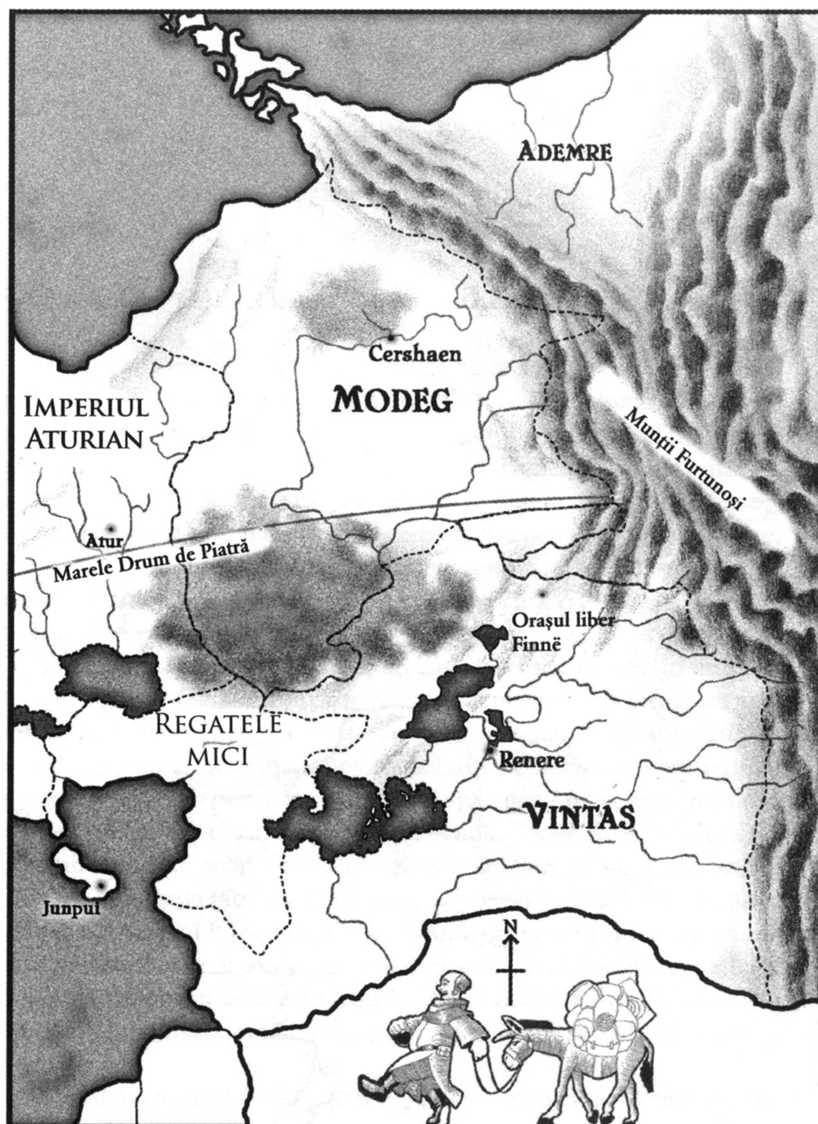
Editorul meu înţelept, pentru că mi-a dat timpul şi spaţiul pentru a scrie o carte care mă umple de mândrie.

Familia mea iubitoare, pentru că m-a sprijinit şi mi-a amintit că e bine să mai şi ies din casă din când în când.

Prietena mea înţelegătoare, pentru că nu m-a părăsit atunci când stresul reviziei finale m-a făcut să fiu ilogic şi monstruos.

Scumpul meu copil, pentru că-şi iubeşte tatăl chiar dacă trebuie să plec şi să scriu tot timpul. Chiar şi atunci când ne distrăm la nebunie. Chiar şi atunci când vorbim despre raţe.

Cele patru Colțuri ale Civilizației
CEALD
Ralien
ORÂNDUIREA
Anilin
Universitatea
Imre
Bobcatran
Necrez
YLL
Marea Centhe

ADEMRE
Cershaen
MODEG
IMPERIUL
ATURIAN
Munții Furtunoși
Atur
Marele Drum de Piatră
Orașul liber
Finnë
REGATELE
MICI
Renere
VINTAS
Junpui
N

PROLOG
O tăcere întreită

Veneau zorii. Hanul Piatra de Hotar era tăcut. Şi era o tăcere întreită.

Partea cea mai evidentă era o linişte mare, ca un ecou al lucrurilor care lipseau. Dacă ar fi fost o furtună, picăturile de ploaie s-ar fi lovit şi ar fi răpăit pe viţa-de-vie din spatele hanului. Tunetul ar fi murmurat şi ar fi bubuit şi ar fi alungat tăcerea de pe drum asemenea frunzelor căzute toamna. Dacă ar fi existat călători agitaţi în camerele lor, aceştia ar fi exagerat şi ar fi mormăit tăcerea asemenea viselor destrămate, pe jumătate uitate. Dacă ar fi fost muzică acolo… Dar nu, sigur că nu exista niciun fel de muzică. De fapt, nu era nimic din toate astea, şi aşa tăcerea rămânea.

În interiorul Pietrei de Hotar, un bărbat brunet închise în urma sa uşa din spate. Mişcându-se prin întunericul perfect, el se strecură prin bucătărie în cârciumă şi în jos pe scări, la subsol. Cu uşurinţa dată de o îndelungată experienţă, el evita scândurile nefixate, care puteau geme sau ofta sub greutatea lui. Fiecare pas făcut încet însemna doar o mică bătaie în podea. Făcând asta, el adăuga, pe furiş, mica sa tăcere mai marelui ecou. Era ca un fel de amalgam, un contrapunct.

Cea de-a treia tăcere nu era uşor de observat. Dacă ai fi ascultat destul de mult, ai fi început s-o simţi în frigul geamului şi în tencuiala pereţilor netezi din camera hangiului. Era lada întunecată de la piciorul patului tare şi îngust. Şi era în mâinile omului care zăcea acolo, nemişcat, uitându-se după primul indiciu palid de lumină a zorilor.

Omul avea părul cu adevărat roşu, roşu ca flacăra. Ochii lui erau întunecaţi şi distanţi, şi el stătea lungit, cu aerul resemnat al cuiva care renunţase de mult la orice speranţă de somn.

Piatra de Hotar era al lui, la fel cum şi cea de-a treia tăcere era a lui. Aşa şi trebuia, aceasta fiind cea mai mare tăcere dintre

cele trei, care le încorpora pe celelalte. Era adâncă şi întinsă ca finalul de toamnă. Era grea ca o piatră mare de la confluenţa apelor. Era sunetul răbdător, de floare tăiată, al unui om care aşteaptă să moară.

CAPITOLUL 1

Măr şi soc

Bast se gârbovi plictisit peste tejgheaua lungă de mahon. Privi prin camera goală, oftă şi scotoci în jur până găsi o cârpă curată. Apoi, cu privirea resemnată, începu să lustruiască o porţiune din tejghea.

După o clipă, Bast se aplecă şi se chiorî la un fir minuscul de praf. Îl râcâi şi se încruntă la vederea petei uleioase lăsate de deget. Se aplecă mai aproape, aburi tejgheaua cu răsuflarea şi o lustrui vioi. Se opri, răsuflă cu putere pe lemn şi scrise un cuvânt obscen pe locul aburit.

După ce aruncă deoparte cârpa, Bast îşi croi calea printre mesele şi scaune goale spre ferestrele largi ale hanului. Rămase acolo o vreme îndelungată, uitându-se la drumul murdar care trecea prin centrul oraşului.

Bast oftă din nou şi începu să se plimbe prin cameră. Se mişca elegant ca un dansator şi cu nonşalanţa perfectă a unei pisici. Dar când îşi trecu mâinile prin părul negru, mişcarea era agitată. Ochii albaştri dădeau târcoale camerei la nesfârşit, ca şi cum ar fi căutat o ieşire. Ca şi cum ar fi căutat ceva ce nu mai văzuse de o sută de ori până atunci.

Dar nu era nimic nou. Mese şi scaune goale. Scaune goale la bar. Două butoaie uriaşe se aflau pe tejgheaua din spatele barului, unul pentru whisky, celălalt pentru bere. Între butoaie se afla o panoplie plină de sticle: toate culorile şi formele. Deasupra sticlelor atârna o sabie.

Ochii lui Bast căzură din nou pe sticle. Le fixă cu privirea pentru un moment lung, speculativ, apoi se duse în spatele barului şi aduse o cană grea de lut. Respiră adânc, îndreptă un deget către prima sticlă din rândul de jos şi începu să cânte numărând pe linie.

Arţar şi prăjină

Prinde în mână
Cenuşă în foc
Boabe de soc

Termină de cântat, apoi se îndreptă către o sticlă verde bondoacă. Răsuci capacul de plută, luă o înghiţitură de probă, făcu apoi o faţă acră şi tresări. Lăsă repede sticla jos şi luă alta, roşie, curbată. Sorbi şi din aceasta, îşi frecă buzele umede una de alta, gânditor, apoi dădu din cap şi turnă cu generozitate în cană.

Arătă cu degetul următoarea sticlă şi începu din nou numărarea:

Lână. Nevastă.
Luna pe cer.
Răchită. Fereastră.
O lumânare.

De data aceasta, fu o sticlă transparentă, cu conţinut lichid galben pal. Bast smulse dopul şi turnă cu spor în cană, fără ca măcar să guste mai întâi. Puse sticla deoparte, luă cana şi o răsuci serios înainte de a lua o înghiţitură. Zâmbi cu un zâmbet strălucitor şi ciocăni noua sticlă cu degetul, făcând-o să răsune uşor înainte de a începe cântecul din nou:

Butoi. Orz.
Piatră şi doage.
Vânt şi apă…

Parchetul scârţâi, şi Bast se uită într-acolo, zâmbind strălucitor.

— Bună dimineaţa, Reshi.

Hangiul cu părul roşu era la baza scărilor. Îşi trecu degetele lungi peste şorţul curat şi mânecile lungi pe care le purta.

— Oaspetele nostru încă nu s-a sculat?

Bast dădu din cap.

— Niciun foşnet sau scârţâit.

— A avut câteva zile grele, zise Kote. Cred că asta îşi spune cuvântul.

Ezită, apoi ridică capul şi mirosi.

— Ai băut?

Întrebarea era mai mult din curiozitate decât acuzatoare.

— Nu, zise Bast.

Hangiul ridică o sprânceană.

— Am gustat, declară Bast, subliniind cuvântul. Gustatul vine înaintea băutului.

— A, zise hangiul. Deci te pregăteai să bei, atunci?

— Zei mărunţi, da, zise Bast. Până nu mai pot. Ce naiba să fac altceva aici?

Bast scoase cana de sub bar şi se uită în ea.

— Speram să fie de soc, dar am luat un fel de pepene galben. Învârti cana speculativ. Plus ceva picant.

Luă o altă înghiţitură şi îngustă ochii gânditor.

— Scorţişoară? întrebă, uitându-se la rândurile de sticle. Oare mai avem vreun pic de soc?

— E pe-acolo pe undeva, zise hangiul, fără să se obosească să se uite la sticle. Opreşte-te o clipă şi ascultă, Bast. Trebuie să vorbim despre ce-ai făcut noaptea trecută.

Bast amuţi.

— Ce-am făcut, Reshi?

— Ai oprit creatura de la Mael, zise Kote.

— A!

Bast se relaxă, făcând un gest de desconsiderare.

— Doar l-am încetinit, Reshi. Atât.

Kote clătină din cap.

— Ţi-ai dat seama că nu era vreun nebun oarecare. Ai încercat să ne avertizezi. Dacă n-ai fi fost atât de iute de picior…

Bast se încruntă.

— N-am fost chiar atât de rapid, Reshi. L-a prins pe Shep.

Se uită în jos, la parchetul bine lustruit de lângă bar.

— Îmi plăcea Shep.

— Toată lumea va crede că ucenicul fierarului ne-a salvat, zise Kote. Şi aşa e probabil cel mai bine. Dar eu ştiu adevărul. Dacă nu erai tu, toată lumea de-aici ar fi fost măcelărită.

— O, Reshi, dar nu-i adevărat, zise Bast. Tu l-ai fi ucis ca pe-un pui. Doar că am ajuns eu înaintea ta.

Hangiul îl dezaprobă.

— Ultima noapte m-a pus pe gânduri, zise. Mă întreb ce am putea face pentru ca lucrurile să fie un pic mai sigure pe-aici. Ai auzit vreodată de *Vânătoarea călăreţului alb?*

Bast zâmbi.

— A fost cântecul nostru înainte de a fi al tău, Reshi.

Trase aer în piept şi cântă cu voce plăcută de tenor:

Călăreau caii albi ca zăpada.
Arcul din corn alb, iar din argint le era lama.
Purtau ramuri proaspete şi suple,
Roşu şi verde aveau pe frunte.

Hangiul aprobă.

— Exact la versul ăsta mă gândeam. Crezi că te poţi ocupa de asta în timp ce pregătesc lucrurile pe-aici?

Bast dădu din cap cu entuziasm şi se repezi de-a dreptul, oprindu-se în uşa bucătăriei.

— Nu-ncepi fără mine, nu? întrebă el cu nerăbdare.

— Începem imediat ce oaspetele mănâncă şi se satură, zise Kote.

Apoi, văzând expresia de pe faţa elevului său, se potoli un pic.

— Îmi imaginez că toate astea îţi vor lua vreo două ore.

Bast se uită pe uşă, apoi înapoi. Amuzamentul licări pe faţa hangiului.

— Şi voi anunţa eu când începem.

Îl concedie cu un semn al mâinii.

— Acum du-te.

Omul care îşi spunea Kote trecu la rutina din hanul Piatra de Hotar. Se mişca asemenea unui ceas, a unei căruţe coborând pe un drum cu făgaşe bine conturate.

Prima fu pâinea. Amestecă făină, zahăr şi sare cu mâinile, fără să se deranjeze să măsoare. Frământă aluatul, rotunji apoi pâinile şi le lăsă să dospească. Puse cu lopata cenuşă din soba din bucătărie şi aprinse focul. Apoi se duse în camera de zi şi aprinse focul în căminul din piatră neagră, măturând cenuşa din vatra masivă de-a lungul peretelui nordic.

Turnă apă, se spălă pe mâini şi aduse o bucată de carne de oaie de la subsol. Tăie surcele, le aruncă pe foc, bătu pâinea crescută şi o mută mai aproape de o sobă proaspăt încălzită.

Şi apoi, brusc, nu mai era nimic de făcut. Totul era gata. Totul era curat şi aranjat.

Omul cu părul roşu stătea în spatele barului, iar ochii lui se întoarseră încet din depărtări, concentrându-se pe aici şi acum, la han în sine.

Privirea i se opri pe sabia care atârna pe peretele de deasupra sticlelor. Nu era o sabie deosebit de frumoasă, nu era ornamentată şi nici nu avea ceva care să ia ochii. Era ameninţătoare într-un fel. În felul în care e ameninţătoare o stâncă înaltă. Era cenuşie, netedă şi rece la atingere. Era ascuţită ca sticla spartă. În lemnul negru al panopliei era cioplit un singur cuvânt: Sminteala.

Hangiul auzi paşi grei pe palierul exterior de lemn. Zăvorul uşii se zgudui, urmat de un salut puternic şi un bubuit în uşă.

— O clipă! strigă Kote.

Grăbindu-se către uşa din faţă, întoarse cheia grea în încuietoarea uşii de aramă lustruită.

Graham stătea gata să bată în uşă cu mâna lui groasă. Faţa încreţită i se despică într-un zâmbet când îl văzu pe hangiu.

— Iar a deschis Bast în locul tău în dimineaţa asta? întrebă el.

Kote zâmbi tolerant.

— E băiat bun, declară Graham.

— Doar un pic cu căpuţul. Credeam că ai închis pentru azi. Îşi drese glasul şi se uită la picioare pentru un moment. N-aş fi fost surprins.

Kote puse cheia în buzunar.

— Deschis ca de obicei. Ce pot face pentru tine?

Graham se aşeză în uşă şi făcu semn din cap spre stradă, unde, într-o căruţă din apropiere, se aflau trei butoaie. Erau noi, din lemn pal, lustruit şi cu cercuri strălucitoare de metal.

— Ştiam că nu voi avea parte de somn noaptea trecută, aşa că am asamblat unul pentru tine. În plus, am auzit că Bentonii vin astăzi cu primul transport de mere târzii.

— Îţi mulţumesc.

— Numai bune să te ţină toată iarna. Graham se duse şi se sprijini cu mândrie de un butoi. Nimic nu se compară cu un măr iernatic dacă e să previi[1] foamea.

Se uită cu o licărire în ochi şi lovi din nou marginea butoiului.

— Te-ai prins? Butoi?

Kote gemu un pic, frecându-şi faţa.

Graham chicoti şi îşi trecu o mână peste una dintre strălucitoarele cercuri metalice ale butoiului.

— N-am mai făcut până acum un butoi cu aramă, dar acesta a ieşit mai frumos decât am sperat. Să-mi spui dacă nu se ţin bine.

---

[1] Joc de cuvinte (engl.); *to stave off* – a preveni, a întârzia ceva; *stave* – doagă de butoi. (n. tr.)

Voi avea eu grijă de ele.

— Mă bucur că n-au fost prea multe probleme, zise hangiul. Pivniţa se umezeşte. Mă tem că fierul ar rugini în câţiva ani.

Graham dădu din cap.

— Ăsta-i de-a dreptul sensibil, zise el. Nu se gândesc prea mulţi la viitor.

Îşi frecă mâinile.

— Îmi dai o mână de ajutor? N-aş vrea să scap vreunul şi să-ţi zgârii podelele.

Se puseră pe treabă. Două dintre butoaiele de aramă fură duse la subsol, în timp ce cel de-al treilea fu manevrat prin spatele barului, prin bucătărie şi în cămară.

După aceea, bărbaţii îşi făcură drum înapoi în camera de zi, fiecare pe partea lui de bar. Se aşternu un moment de tăcere, timp în care Graham se uită prin berăria goală. La bar erau cu două scaune mai puţin decât ar fi trebuit şi exista un spaţiu gol lăsat de o masă lipsă. Într-o berărie ordonată, aşa ceva era la fel de evident ca o strungăreaţă.

Graham îşi luă privirea de la o bucată de podea bine curăţată de lângă bar. Băgă mâna în buzunar şi scoase cu mână tremurândă o pereche de lame tocite de fier.

— Dă-mi, te rog, o bere mică, Kote, zise el cu voce aspră. Ştiu că e devreme, dar o să am o zi lungă. Îi ajut pe cei din familia Murrion să-şi aducă grâul de pe câmp.

Hangiul scoase berea şi i-o înmână tăcut. Graham bău jumătate dintr-o înghiţitură lungă. Ochii îi erau roşii pe margini.

— Proastă noapte pentru afaceri, zise el, fără a-l privi în ochi, apoi luă o altă înghiţitură.

Kote dădu din cap. *Proaste afaceri noaptea trecută.* Şanse erau, fu tot ce Graham avea de spus despre moartea unui om pe care-l cunoştea dintotdeauna.

Aceşti oameni ştiau totul despre moarte. Îşi uciseseră şeptelul. Pieriseră din pricina febrei, a unei căderi sau a unor oase rupte nevindecate. Moartea era ca un vecin neplăcut. Nu vorbeai despre el, de teamă că te-ar putea auzi şi s-ar hotărî să vină în vizită.

Cu excepţia poveştilor, desigur. Poveştile cu regi otrăviţi şi dueluri şi războaie vechi erau în regulă. Îmbrăcau moartea în alte straie şi o trimiteau departe de uşa ta. Un horn în flăcări sau un fum înecăcios erau îngrozitoare. Dar procesul lui Gibea sau asediul Enfastului erau altceva. Erau ca rugăciunile, ca farmecele

murmurate noaptea târziu, când mergeai singur prin întuneric. Poveştile erau ca amuletele de un bănuţ cumpărate de la un negustor ambulant, doar aşa, ca să fie.

— Cât timp va mai fi scribul prin zonă? întrebă Graham după un moment, cu vocea răsunând în cană. Poate că ar trebui să dau şi eu comandă de vreo scriere, în caz că aş avea nevoie.

Se încruntă un pic.

— Tata le zicea de obicei hârtii de îngropăciune. Nu-mi amintesc cum se numesc de fapt.

— Dacă e vorba să ai grijă doar de bunurile tale, e o dispoziţie de proprietate, zise hangiul ca un lucru bine ştiut. Dacă se referă la alte lucruri, se numeşte mandat de voinţă declarată.

Graham ridică o sprânceană la hangiu.

— Aşa am auzit, în orice caz, zise hangiul, privind în jos şi frecând tejgheaua cu o cârpă albă curată. Scribul a amintit ceva în sensul ăsta.

— Mandat… murmură Graham în cana lui. Cred că voi cere doar hârtii de îngropăciune şi oficial o să-l las pe el să facă toate astea, după bunul plac.

Se uită la hangiu.

— Şi alţii probabil vor vrea şi ei aşa ceva, vremurile fiind cum sunt.

Preţ de o clipă păru că hangiul se încruntă iritat. Dar nu, el nu făcu nimic de acest gen. În picioare în spatele barului, afişa, ca întotdeauna, expresia lui calmă şi plăcută. Dădu uşor din cap.

— A zis că va fi disponibil în jurul amiezii, zise Kote. A fost un pic tulburat de ce s-a întâmplat noaptea trecută. Oricine ar apărea înainte de prânz, am impresia că va fi dezamăgit.

Graham ridică din umeri.

— N-ar trebui să fie nicio diferenţă. Oricum nu vor fi decât zece oameni în tot oraşul până la prânz.

Mai luă o înghiţitură de bere şi se uită pe fereastră.

— Azi e zi de mers la câmp şi asta e sigur.

Hangiul păru să se relaxeze un pic.

— Va fi aici şi mâine. Deci nu este nevoie ca toată lumea să se grăbească azi. Nişte nelegiuiţi i-au furat calul pe la Vadul Popii, iar el încearcă să găsească unul nou.

Graham ţâţâi înţelegător.

— Bietul de el. Nu va găsi un cal nici de drag, nici pentru bani în toiul recoltei. Nici Carter n-a putut s-o înlocuiască pe Nelly după ce chestia aia care seamănă cu un păianjen l-a atacat în

apropierea podului Vechii Pietre.
Clătină din cap.
— Nu e în regulă ca ceva de genul ăsta să se întâmple la nu mai mult de două mile de uşa noastră. Pe vremea când…
Graham se opri.
— Pe bunii zei, parcă sunt bătrânul meu tată.
Îşi puse bărbia în piept şi adoptă un ton morocănos.
— Pe când eram eu copil, aveam vreme cum trebuie. Morarul nu mânărea cântarul şi lumea ştia să-şi vadă de treabă.
Pe faţa hangiului apăru un zâmbet nostalgic.
— Tatăl meu spunea că berea era mai bună, iar drumurile aveau mai puţine şanţuri.
Graham zâmbi, dar zâmbetul dispăru repede. Privi în jos, parcă jenat de ceea ce era pe cale să spună.
— Ştiu că nu eşti de pe-aici, Kote. Asta e greu. Unii cred că un străin abia dacă ştie ceasurile zilei.
Trase aer adânc în piept, tot fără să-l privească pe hangiu în ochi.
— Dar îmi închipui că ştii lucruri pe care alţii nu le ştiu. Vezi lucrurile altfel.
Ridică privirea, cu ochii serioşi şi obosiţi, întunecaţi pe margini de la lipsa de somn.
— E situaţia atât de sumbră cum pare în ultima vreme? Drumurile aşa de rele. Oamenii jefuiţi şi…
Cu un efort evident, Graham se abţinu din nou să se uite la porţiunea goală din încăpere.
— Toate impozitele astea noi fac lucrurile aşa de grele. Băieţii Grayden sunt pe cale să piardă ferma. Şi păianjenul ăla.
Luă încă o înghiţitură de bere.
— E situaţia aşa de rea cum pare? Sau am îmbătrânit ca tata şi acum totul are un gust mai amar faţă de atunci când eram copil?
Kote şterse îndelung tejgheaua, de parcă simţea o repulsie să vorbească.
— Cred că situaţia e rea de obicei, într-un fel sau altul, zise el. Se poate ca doar noi, cei mai în vârstă, să o vedem aşa.
Graham începu să dea din cap, apoi se încruntă.
— Doar că tu nu eşti în vârstă, nu? De multe ori uit asta.
Îl studie din cap până-n picioare pe bărbatul cu părul roşu.
— Vreau să spun că te mişti ca un moş, vorbeşti ca un moş, dar nu eşti bătrân, nu? Pun pariu că ai jumătatea vârstei mele.

Se încruntă la hangiu.

— Totuşi, câţi ani ai?

Hangiul zâmbi obosit.

— Destul de mulţi ca să mă simt bătrân.

Graham pufni.

— Prea tânăr pentru a te văicări ca un moş. Ar trebui să fii afară curtând femei şi intrând în necazuri. Lasă-ne pe noi, cei mai în vârstă, să ne plângem de cum se înmoaie articulaţiile lumii.

Bătrânul dulgher se ridică de la bar şi se întoarse pornind spre uşă.

— Mă întorc în pauza de masă de la prânz, ca să vorbesc cu scribul tău. Nu-s singurul. O mulţime de lume vrea să obţină unele acte oficiale, dacă tot au ocazia.

Hangiul inspiră profund şi expiră încet.

— Graham?

Omul se întoarse cu o mână pe uşă.

— Nu doar tu crezi asta, zise Kote. Situaţia e proastă şi instinctul îmi spune că va deveni şi mai proastă. N-ar strica nimănui să se pregătească pentru o iarnă grea. Şi să vadă dacă se poate apăra la nevoie.

Hangiul ridică din umeri.

— Oricum, asta e doar ce-mi spune instinctul.

Gura lui Graham era o linie sumbră. Îşi înclină o singură dată capul, într-o aprobare serioasă.

— Mă bucur că nu e doar instinctul meu.

Apoi zâmbi forţat şi începu să-şi suflece mânecile, îndreptându-se spre uşă.

— Trebuie să faci fân cât străluceşte soarele, totuşi, zise el.

Curând după aceea, Bentonii se opriră cu o căruţă plină cu mere târzii.

Hangiul cumpără jumătate din ceea ce aveau şi-şi petrecu următoarea oră cu sortarea şi stocarea acestora. Cele mai verzi şi mai tari intrau în butoaie, în subsol, mâinile lui blânde aşezându-le cu atenţie în locul stabilit şi ambalându-le în rumeguş înainte de a închide capacele. Cele aproape coapte erau duse în cămară, iar cele lovite sau cu porţiuni maro erau sortite să devină cidru, fiind tăiate în sferturi şi aruncate într-un vas mare de tablă.

Cât sorta şi ambala, bărbatul cu părul roşu părea mulţumit. Dar dacă te-ai fi uitat mai atent, ai fi observat că în timp ce mâinile îi erau ocupate, ochii lui priveau departe. Şi chiar dacă expresia lui era una calmă, chiar plăcută, nu exista nicio bucurie în ea. Nu fredona şi nu fluiera în timp ce lucra. Nu cânta.

Când termină de sortat ultimele mere, duse vasul metalic prin bucătărie şi pe uşa din spate.

Era o dimineaţă rece de toamnă şi în spatele hanului era o grădină mică, privată, adăpostită de copaci.

Kote turnă o grămadă de mere în presa de lemn pentru cidru şi întoarse capacul invers până când se înţepeni.

Kote îşi suflecă mânecile lungi până din sus de coate, apoi cuprinse mânerele presei cu mâinile sale lungi, graţioase, şi trase. Presa se înşurubă, mai întâi strângând bine merele, apoi zdrobindu-le. Învârti şi prinse iar. Învârti şi prinse iar.

Dacă ar fi fost cineva să vadă, ar fi observat că braţele lui nu erau braţele păstoase ale unui hangiu. Când trase de mânerele de lemn, muşchii antebraţelor se profilară, întinşi ca nişte cabluri răsucite. Cicatrice vechi îi străbăteau pielea în toate direcţiile. Cele mai multe erau palide şi subţiri ca nişte fisuri în gheaţă. Altele erau roşii şi furioase, ieşind în evidenţă.

Mâinile hangiului cuprinseră şi traseră, cuprinseră şi traseră. Singurele sunete erau scârţâitul ritmic al lemnului şi răpăitul lent al cidrului de mere în găleată. Exista un ritm în asta, dar nu muzică, şi ochii hangiului erau îndepărtaţi şi lipsiţi de bucurie, de un verde atât de pal, că aproape băteau în gri.

CAPITOLUL 2

Stejar

Cronicarul ajunse la baza scărilor şi intră în camera de zi a Pietrei de Hotar cu traista de piele plată pe umăr.

Se opri în uşă, privindu-l pe hangiul cu părul roşu cocoşat de tot peste ceva de pe bar.

Cronicarul îşi drese glasul când intră în încăpere.

— Îmi pare rău că am dormit până atât de târziu, zise el. Nu e…

Se poticni când văzu ceea ce era pe bar.

— Faci o plăcintă?

Kote ridică privirea, ondulând marginea crustei cu degetele.

— Plăcinte, zise el, subliniind pluralul. Da. De ce?

Cronicarul deschise gura, apoi o închise. Ochii lui licăriră la vederea sabiei care atârna, cenuşie şi tăcută, în spatele barului, apoi înapoi la omul cu părul roşu care înţepa cu grijă aluatul pe lângă marginea tăvii.

— Ce fel de plăcintă?

— De mere.

Kote se îndreptă şi tăie cu atenţie trei fante în crusta care acoperea plăcinta.

— Ştii cât e de greu să faci o plăcintă bună?

— Nu chiar, recunoscu Cronicarul, apoi se uită în jur nervos.

— Unde ţi-e asistentul?

— Doar zeii înşişi pot ghici astfel de lucruri, zise hangiul. E destul de greu. Să faci plăcinte, vreau să spun. N-ai crede, dar e un proces destul de lung. Pâinea e uşor de făcut. Supa e uşor de făcut. Budinca e uşor de făcut. Dar cu plăcinta e complicat. E ceva de care nu-ţi dai seama până când nu încerci şi tu.

Cronicarul dădu din cap, aprobând vag, părând nesigur cu privire la ce altceva ar putea să se aştepte de la el. Îşi ridică traista de pe umăr şi o puse pe o masă din apropiere.

Kote îşi şterse mâinile pe şorţ.

— Ştii pulpa care mai rămâne după ce storci mere pentru cidru?

— Tescovina?

— Tescovină, zise Kote cu o uşurare profundă. Aşa se numeşte. Ce fac oamenii cu ea, după ce scot toată zeama?

— Din tescovina de struguri se poate face un vin slab, zise Cronicarul. Sau ulei, dacă ai multă. Dar tescovina de mere este destul de inutilă. O poţi folosi ca îngrăşământ sau ca muici, dar nici pentru aia nu-i prea bună. De obicei oamenii îşi hrănesc animalele cu ea.

Kote dădu din cap, privind atent.

— Nu prea o aruncă pur şi simplu. Găsesc o întrebuinţare pentru toate, într-un fel sau altul, pe-aici. Tescovină.

Vorbea de parcă ar fi savurat cuvântul.

— Asta mă nedumereşte de vreo doi ani.

Cronicarul îl privi fără să înţeleagă.

— Oricine din oraş ar fi putut să-ţi spună asta.

Hangiul se încruntă.

— Dacă e ceva ştiut de toată lumea, nu-mi pot permite să întreb, zise el.

Se auzi un sunet de uşă trântită, urmat de un fluierat vesel, mirat. Bast ieşi din bucătărie cărând un braţ plin de crengi de stejar învelite într-un cearşaf alb.

Kote dădu din cap serios şi-şi frecă mâinile.

— Minunat. Acum, cum facem…

Ochii i se îngustară.

— Alea sunt cearşafurile mele bune?

Bast se uită în jos la mănunchi.

— Păi, Reshi, depinde, zise el încet. Ai şi cearşafuri rele?

Ochii hangiului fulgerară furios pentru o secundă, apoi el oftă.

— Nu mai contează.

Se întinse şi trase o singură surcea din mănunchi.

— Chiar, ce facem cu astea?

Bast ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee, Reshi. Ştiu că Sithe obişnuiau să meargă purtând coroane de stejar atunci când vânau dansatorii din piele…

— Nu putem merge pe aici purtând coroane de stejar, zise Kote ironic. Ne-am auzi vorbe.

— Nu-mi pasă ce crede norodul, murmură Bast şi începu să împletească mai multe ramuri lungi, flexibile. Când un dansator

îţi intră în corp, eşti ca o păpuşă. Te pot face să-ţi muşti limba. Ridică o jumătate de cerc deasupra capului, verificând dacă se potriveşte.

Îşi încreţi nasul.

— Înţepător.

— În poveştile pe care le-am auzit, şi stejarul îi prinde în corp, zise Kote.

— N-am putea doar să purtăm fier? întrebă Cronicarul.

Cei doi bărbaţi din spatele barului se uitară miraţi la el, ca şi cum ar fi uitat că e şi el acolo.

— Vreau să spun, dacă e o creatură patetică.

— Nu spune patetic, zise Bast cu dispreţ. Face să pară că vorbeşti ca un copil. E o creatură ca o zână. Faen, dacă vrei.

Cronicarul ezită pentru un moment înainte de a continua.

— În cazul în care această creatură alunecă în corpul cuiva care poartă fier, n-ar durea-o? N-ar face-o să sară afară?

— Te poate face să muşti. Propria. Limbă, repetă Bast, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil deosebit de prost. Odată ajunşi în tine, îţi vor folosi mâna pentru a-ţi scoate ochiul la fel de uşor cum ai culege o floare. Ce te face să crezi că n-ar avea timp să dea jos o brăţară sau un inel?

Clătină din cap, privind în jos în timp ce mai punea o ramură de stejar de un verde-deschis în cercul pe care îl ţinea.

— În plus, m-ar lua naiba dacă aş purta ceva de fier.

— Dacă pot sări din corp, de ce n-a părăsit corpul omului din noaptea trecută? zise Cronicarul. De ce n-a sărit într-unul dintre noi?

Fu un lung moment de tăcere până când Bast îşi dădu seama că ceilalţi doi bărbaţi se uită la el.

— Pe mine mă întrebaţi?

Râse neîncrezător.

— N-am nici cea mai vagă idee. Anpauen. Ultimii dintre dansatori au fost vânaţi cu sute de ani în urmă. Cu mult înainte de a mă naşte eu. Am auzit doar poveşti.

— Atunci de unde ştim că n-a sărit afară? zise Cronicarul încet, aproape ezitând să întrebe. De unde ştim că nu e încă aici?

Stătea foarte ţeapăn pe scaun.

— De unde ştim că nu e într-unul dintre noi chiar acum?

— Se pare că a murit odată cu trupul mercenarului, zise Kote. L-am fi văzut plecând.

Se uită la Bast.

— Se presupune că arată ca o umbră sau ca un fum atunci când părăsesc corpul, nu-i aşa?

Bast dădu din cap.

— În plus, dacă ar fi sărit afară, ar fi început să omoare oamenii cu noul corp. Asta fac de obicei. Trec dintr-unul într-altul până când toată lumea e moartă.

Hangiul îi zâmbi liniştitor Cronicarului.

— Vezi? Ar fi putut chiar să nu fie un dansator. Poate că era doar ceva asemănător.

Cronicarul arăta un pic sălbatic în jurul ochilor.

— Dar cum putem fi siguri? Ar putea fi în corpul oricui din oraş chiar acum…

— Ar putea fi în mine, zise nonşalant Bast. Poate că doar aştept să laşi garda jos şi apoi să te muşc de piept, chiar de inimă, şi să beau tot sângele din tine. Ca şi cum aş suge zeama dintr-o prună.

Gura Cronicarului se făcu o linie subţire.

— Nu e amuzant.

Bast ridică privirea şi-i zâmbi rapid, cu toţi dinţii, Cronicarului. Dar era ceva în neregulă cu expresia lui. Dură un pic prea mult. Zâmbetul era prea larg. Ochii se focusau mai degrabă într-o parte a scribului decât direct pe el.

Bast rămase nemişcat pentru un moment, degetele lui oprindu-se să mai ţeasă cu agilitate printre frunzele verzi. Îşi privi mâinile curios, apoi scăpă pe bar cercul de stejar pe jumătate terminat. Zâmbetul îi dispăru treptat într-o expresie goală, şi el privi tâmp în jurul berăriei.

— *Te veyan?* zise cu o voce ciudată, cu ochii sticloşi şi confuzi. *Te-tanten ventelanet?*

Apoi, mişcându-se cu o viteză uimitoare, Bast se aruncă din spatele barului către Cronicar. Scribul sări din scaunul său, aruncându-se nebuneşte într-o parte.

Deranjă două mese şi şase scaune înainte ca picioarele să i se încurce şi să se prăvălească grămadă pe podea, dând din mâini şi din picioare, în timp ce-şi făcea frenetic drum spre uşă.

Agitat, Cronicarul aruncă o privire rapidă peste umăr, cu faţa palidă şi îngrozită, doar pentru a vedea că Bast nu făcuse mai mult de trei paşi. Tânărul brunet stătea lângă bar, încovoiat şi tremurând de râs fără să se poată abţine. O mână îi acoperea jumătate de faţă, în timp ce pe cealaltă o îndreptase către Cronicar. Râdea atât de tare, că abia mai putea respira. După o

clipă, trebui să întindă mâna şi să se sprijine de bar.

Cronicarul era livid.

— Nesimţitule! strigă în timp ce se ridica cu greu în picioare. Eşti… eşti un nesimţit!

Încă respirând cu greu din cauza râsului, Bast ridică mâinile şi făcu gesturi moi, de sfâşiere cu unghiile, ca un copil care pretinde că e un urs.

— Bast, îl dojeni hangiul. Haide! Chiar aşa!?

Dar în timp ce vocea lui Kote era severă, ochii lui erau luminoşi de la râs. Buzele îi tremurau, luptându-se să nu se curbeze.

Cu demnitatea rănită, Cronicarul îşi făcu de lucru punând mesele şi scaunele la locul lor, dar trântindu-le mai mult decât ar fi fost cazul.

Când reveni la masa lui, se aşeză ţeapăn. Între timp, Bast se întoarse în spatele barului, respirând greu şi concentrându-se pe crengile de stejar din mâinile sale.

Cronicarul se chiora la el şi îşi freca genunchiul. Bast înăbuşi ceva care putea fi, teoretic, o tuse.

Kote chicoti în sinea lui şi trase o altă creangă de stejar din mănunchi, adăugând-o la funia lungă pe care o făcea. Se uită să prindă privirea Cronicarului.

— Să nu uit, oamenii vor trece pe-aici să se folosească de serviciile tale de scrib.

Cronicarul păru surprins.

— Aşa!?

Kote dădu din cap şi suspină iritat.

— Da. Vestea s-a răspândit, aşa că nu mai poţi face nimic. Vom avea de-a face cu ei pe măsură ce vor veni. Din fericire, toată lumea cu două mâini harnice va fi ocupată pe câmp până la prânz, aşa că nu va trebui să ne facem griji pentru asta până atunci…

Degetele hangiului se împleticiră, rupând creanga de stejar şi înfigând adânc un spin în partea cărnoasă a degetului. Omul cu părul roşu nu clipi şi nu blestemă, ci doar se strâmbă furios la mână, în timp ce un fir de sânge se ivi, strălucitor ca o bacă.

Încruntat, hangiul duse degetul la gură. Tot râsul dispăruse din expresia lui şi ochii îi erau grei şi întunecaţi. Aruncă la o parte funia de stejar aproape terminată, cu un gest atât de accentuat, încât era aproape înfricoşător.

Se uită la Cronicar, iar vocea lui era perfect calmă.

— Vreau să spun că ar trebui să ne folosim bine timpul, înainte de a fi întrerupţi, zise el. Dar, mai întâi, îmi imaginez că doreşti ceva la micul dejun.

— Dacă nu e prea mare deranjul, zise Cronicarul.

— Nicidecum, zise Kote, întorcându-se şi îndreptându-se către bucătărie.

Bast îl privi cum pleacă, cu o expresie îngrijorată.

— Ar fi bine să iei cidrul de mere de pe cuptor şi să-l pui să se răcească în spate, strigă Bast la el. Ultima serie e mai apropiată de gem decât de suc. Şi am găsit şi câteva plante cât am fost plecat. Sunt pe butoiul cu apă de ploaie. Ar trebui să te uiţi la ele, să vezi dacă sunt bune de ceva pentru cină.

Rămaşi singuri în cârciumă, Bast şi Cronicarul se priviră îndelung peste bar. Singurul sunet fu acela al uşii din spate închizându-se.

Bast făcu o ajustare finală la coroana din mâinile sale, privind-o din toate părţile. Şi-o aduse în faţă, ca şi cum ar fi vrut s-o miroasă. În schimb, luă o gură mare de aer, închise ochii şi suflă pe frunzele de stejar atât de încet, că abia se mişcară.

Deschizând ochii, Bast zâmbi fermecător, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare, şi merse către Cronicar.

— Uite.

Îi întinse coroana de stejar bărbatului aşezat.

Cronicarul nu se clinti pentru a o lua.

Zâmbetul lui Bast nu păli.

— N-ai observat pentru că ai fost prea ocupat să cazi pe jos, zise el cu voce joasă şi liniştită. Dar, de fapt, el a râs când ai fugit. Trei hohote bune, direct din burtă. Are un râs de-a dreptul minunat. E ca un fruct. Ca muzica. Nu l-am mai auzit de luni întregi.

Bast întinse din nou coroana de stejar, zâmbind timid.

— Asta e pentru tine. Am pus în ea ce gramatică am avut. Aşa că va rămâne verde şi vie mai mult decât crezi. Am adunat crengile de stejar aşa cum trebuie şi le-am modelat cu propriile mâini. Căutat, fasonat şi pus la treabă.

O ţinu un pic mai departe, ca un băiat emoţionat cu un buchet de flori.

— Uite. Este un dar dat de bunăvoie. Ţi-l ofer fără vreo obligaţie, chirie sau gaj.

Ezitant, Cronicarul se întinse şi luă coroana. O privi, întorcând-o în mâini. Fructe roşii de pădure îşi făcuseră cuib în frunzele de

culoare verde-închis, ca pietrele preţioase, şi era meşteşugit împletită, astfel încât spinii ieşeau în afară. El o puse cu mare grijă pe cap şi se potrivi perfect pe fruntea lui.

Bast rânji.

— Trăiască Lordul Dezordinii! strigă el, ridicând mâinile.

Râse cu poftă.

Un zâmbet apăru pe buzele Cronicarului, în timp ce îşi scoase coroana.

— Deci, zise el încet, în timp ce-şi lăsa mâinile în poală. Asta înseamnă că totul e în regulă între noi?

Bast înclină capul, nedumerit.

— Poftim?

Cronicarul păru stingherit.

— Cu ceea ce am vorbit… noaptea trecută…

Bast păru surprins.

— O, nu, zise el serios, clătinând din cap. Nu. Chiar deloc. Îmi aparţii până în măduva oaselor. Eşti un obiect al dorinţelor mele.

Bast aruncă o privire spre bucătărie, expresia lui devenind amară.

— Şi ştii ce vreau. Fă-l să-şi amintească de faptul că e mai mult decât un hangiu care coace plăcinte.

Scuipă efectiv ultimul cuvânt.

Cronicarul se foi neliniştit în scaunul lui, uitându-se într-o parte.

— Tot nu înţeleg ce pot face.

— Vei face tot ce poţi, zise Bast cu voce joasă. Îl vei scoate din el însuşi. Îl vei trezi. Rosti ultimele cuvinte cu înverşunare.

Bast puse o mână pe umărul Cronicarului, şi ochii lui albaştri parcă nu se îngustaseră vreodată atât de uşor.

— Tu îl vei face să-şi amintească. Tu.

Cronicarul ezită pentru un moment, apoi privi în jos, la cercul de stejar din poala lui şi dădu uşor din cap.

— Voi face tot ce pot.

— Asta e tot ce fiecare dintre noi poate face, zise Bast, plesnindu-l amical peste spate. Ce-ţi face umărul, apropo?

Cronicarul îl răsuci, mişcarea părând stranie, din moment ce restul corpului său rămase rigid şi nemişcat.

— Amorţit. Rece. Dar nu doare.

— Asta era de aşteptat. În locul tău, nu mi-aş face griji, îi zâmbi Bast încurajator. Viaţa e prea scurtă pentru ca lumea să se agite pentru chestii mărunte.

Micul dejun veni şi trecu. Cartofi, pâine prăjită, roşii şi ouă.

Cronicarul înghiţi o porţie respectabilă şi Bast mâncă suficient pentru trei persoane.

Kote ocoli, aducând mai multe lemne pentru foc, pregătind cuptorul pentru plăcinte şi umplând cănile cu cidru rece.

Căra două căni către bar, când zgomot de cizme răsună pe prispa din lemn a hanului, mai puternic decât orice ciocănit. O clipă mai târziu, ucenicul fierarului dădu buzna pe uşă. Abia dacă avea 16 ani, dar era unul dintre cei mai înalţi bărbaţi din oraş, cu umeri largi şi braţe groase.

— Bună ziua, Aaron, zise hangiul calm. Închide uşa, te rog. E plin de praf afară.

În timp ce ucenicul fierarului se întorcea către uşă, hangiul şi Bast vârâră sub bar aproape toate crengile de stejar, mişcându-se rapid şi în linişte.

Până când ucenicul fierarului se întoarse cu faţa către ei, Bast se juca deja cu ceva ce putea fi o coroniţă de flori aproape terminată. Ceva făcut pentru a ţine ocupate degetele împotriva plictiselii.

Aaron nu părea să fi observat nimic diferit, în timp ce se grăbea către bar.

— Domnule Kote, daţi-mi, vă rog, ceva de mâncare pentru călătorie, zise el emoţionat.

Flutură un sac gol de pânză groasă.

— Carter zice că ştiţi ce înseamnă asta.

Hangiul dădu din cap.

— Am nişte pâine, brânză, cârnaţi şi mere.

Îi făcu semn lui Bast, care luă sacul şi alergă în bucătărie.

— Carter pleacă undeva azi?

— Plecăm împreună, zise băiatul. Orrisonii vând astăzi nişte oi în Treya. Ne-au angajat pe mine şi pe Carter să mergem, pe motiv că drumurile sunt rele şi d-asta.

— Treya, medită hangiul. Deci nu vă întoarceţi până mâine.

Ucenicul fierarului aşeză cu grijă o monedă subţire de argint pe lemnul de mahon lustruit al barului.

— Carter speră şi să găsească un înlocuitor pentru Nelly. Dar dacă nu poate veni pe cal, zice că va lua, probabil, moneda regelui.

Sprâncenele lui Kote se ridicară.

— Carter are de gând să se înroleze?

Băiatul schiţă un zâmbet în care era un amestec ciudat de rânjet şi groază.

— Spune că nu-i mai rămâne altceva de făcut, dacă nu poate veni cu un cal pentru căruţă. Zice că în armată au grijă de tine, te hrănesc şi poţi călători peste tot şi d-astea.

Ochii tânărului erau tulburaţi în timp ce vorbea, expresia lui era undeva între entuziasmul unui băiat şi îngrijorarea serioasă a unui bărbat.

— Şi nu le dau oamenilor pentru înrolare doar un noblu de argint, ca până acum. Zilele astea îţi înmânează o coroană de aur atunci când semnezi. O întreagă coroană de aur.

Expresia hangiului deveni sumbră.

— Carter e singurul care se gândeşte să ia moneda, nu?

Îl privi pe băiat în ochi.

— Coroana înseamnă o grămadă de bani, recunoscu ucenicul, zâmbind viclean. Şi vremurile sunt grele de când a murit tata, iar mama s-a mutat din Rannish.

— Şi ce va spune mama ta dacă iei moneda regelui?

Faţa băiatului căzu.

— Acum nu-i ţineţi partea, se plânse el. Am crezut că veţi înţelege. Sunteţi bărbat, ştiţi cum trebuie să se poarte un băiat cu mama lui.

— Ştiu că mama ta te-ar vrea mai degrabă acasă, în siguranţă, decât să înoţi într-o cadă cu aur, băiete.

— M-am săturat ca lumea să-mi zică „băiete”, izbucni ucenicul fierarului, cu faţa roşie. Pot face ceva bun în armată. După ce îi vom face pe rebeli să-i jure loialitate Regelui Pocăit, situaţia va începe să se îmbunătăţească. Taxarea se va opri. Familia Bentley nu-şi va mai pierde pământurile. Drumurile vor fi sigure din nou.

Apoi expresia lui deveni sumbră, iar pentru o clipă faţa lui nu mai păru deloc tânără.

— Şi apoi mama nu va mai trebui să se îngrijoreze când nu sunt acasă, zise el cu voce întunecată. Nu se va mai trezi de trei ori pe noapte să verifice închizătorile ferestrelor şi bara de la uşă.

Aaron întâlni ochii hangiului şi se îndreptă de mijloc. Când nu stătea gârbovit, era cu aproape un cap mai înalt decât hangiul.

— Uneori, un bărbat trebuie să vină în ajutorul regelui şi al ţării.

— Şi Rose? întrebă hangiul liniştit.

Ucenicul roşi şi se uită în jos, jenat. Umerii i se înmuiară din nou şi se dezumflă, ca o velă atunci când vântul iese din ea.

— Doamne, ştie cineva de noi?

Hangiul dădu din cap cu un zâmbet blând.

— Nu există secrete într-un oraş ca acesta.

— Păi, fac asta şi pentru ea, zise Aaron hotărât. Pentru noi. Cu moneda mea şi cu plata pe care am păstrat-o, ne putem cumpăra o casă sau îmi pot face atelierul meu, fără să fiu nevoit să mă duc la vreun cămătar.

Kote deschise gura, apoi o închise din nou. Păru gânditor cât luă o gură zdravănă de aer, apoi vorbi ca şi cum şi-ar fi ales cuvintele cu foarte mare atenţie.

— Aaron, ştii cine e Kvothe?

Ucenicul fierarului îşi dădu ochii peste cap.

— Nu sunt idiot. Spuneam poveşti despre el chiar noaptea trecută, vă amintiţi?

Se uită peste umărul hangiului spre bucătărie.

— Uite, trebuie să-mi văd de drum. Carter se va înfuria ca o găină udă dacă nu mă…

Kote făcu un gest de calmare.

— Să facem o înţelegere, Aaron. Ascultă ce am de zis şi îţi voi da mâncarea pe degeaba.

Împinse moneda de argint înapoi pe bar.

— Apoi, o poţi folosi pentru a-i cumpăra ceva frumos Rosei în Treya.

Aaron dădu din cap cu prudenţă.

— Destul de corect.

— Ce ştii despre Kvothe din poveştile pe care le-ai auzit? Ce se crede despre el?

Aaron râse.

— În afară de faptul că e mort?

Kote zâmbi slab.

— În afară de faptul că e mort.

— Ştia tot felul de secrete magice, zise Aaron. Ştia şase cuvinte pe care, dacă le şoptea la urechea unui cal, îl putea face să alerge o sută de mile. Putea transforma fierul în aur şi putea prinde fulgerul într-un borcan, pentru a-l păstra pentru mai târziu. Ştia un cântec care deschidea orice lacăt şi putea scoate din ţâţâni, cu o singură mână, o uşă zdravănă de stejar…

Aaron se ambală.

— Totul depinde de poveste, într-adevăr. Uneori, el e personajul bun, la fel ca Făt-Frumos. Odată a salvat nişte fete de un grup de căpcăuni…

Un alt zâmbet slab.

— Ştiu.

— … dar în alte poveşti e un adevărat nemernic, continuă Aaron. A furat secrete magice de la Universitate. Ştiţi că ăsta e motivul pentru care l-au dat afară. Şi ei nu-l numesc Kvothe Ucigaşul-de-Regi, pentru că era un bun cântăreţ la lăută.

Zâmbetul dispăru, dar hangiul dădu din cap.

— Destul de adevărat. Dar cum era el?

Fruntea lui Aaron se încruntă un pic.

— Avea părul roşu, dacă asta vreţi să spuneţi. Toate poveştile spun asta. Un adevărat diavol cu sabie. Era teribil de inteligent. Şi avea o limbă aurită, putea convinge pe oricine.

Hangiul dădu din cap.

— Bun. Deci, dacă ai fi tu Kvothe, şi teribil de inteligent, cum spui, şi brusc capul tău ar valora o mie de monede regale şi un ducat pentru cine-l taie, ce-ai face?

Ucenicul fierarului clătină din cap şi ridică din umeri, în mod clar ca o pierdere.

— Păi, dacă eu aş fi Kvothe, mi-aş înscena moartea, mi-aş schimba numele şi aş găsi un oraş mic în mijlocul a nicăieri, zise hangiul. Apoi, mi-aş deschide un han şi aş face tot posibilul să dispar.

Se uită la tânăr.

— Asta aş face.

Ochii lui Aaron licăriră la părul roşu al hangiului, la sabia care atârna deasupra barului, apoi înapoi la ochii hangiului.

Kote dădu din cap încet, apoi făcu semn către Cronicar.

— Acest om nu e doar un scrib obişnuit. E un fel de istoric, venit aici pentru a scrie povestea adevărată a vieţii mele. Ai ratat începutul, dar, dacă doreşti, poţi rămâne pentru restul poveştii.

Zâmbi uşor.

— Pot să vă spun poveşti pe care nimeni nu le-a auzit vreodată. Povestiri pe care nimeni nu le va mai auzi vreodată. Povestiri despre Felurian, despre cum am învăţat să lupt de la ademi. Adevărul despre Prinţesa Ariel.

Hangiul se întinse peste bar şi atinse braţul băiatului.

— Adevărul este, Aaron, că îmi e drag de tine. Cred că eşti neobişnuit de inteligent şi nu mi-ar plăcea să văd că îţi risipeşti

viaţa.

Inspiră profund şi îl privi în faţă pe ucenic. Ochii lui erau de un verde uimitor.

— Ştiu cum a început acest război. Ştiu adevărul despre el. Odată ce ai să auzi asta, n-ai să mai fii atât de dornic să fugi şi să mori în luptă în mijlocul lui.

Hangiul făcu semn către unul dintre scaunele goale de lângă masa unde stătea Cronicarul şi zâmbi cu un zâmbet atât de fermecător şi relaxat, că părea rupt dintr-o carte de poveşti cu prinţi.

— Ce spui?

Aaron se holbă serios, îndelung la hangiu, cu ochii aţintiţi la sabie, apoi înapoi în jos.

— Dacă sunteţi cu adevărat…

Vocea îi deraie, dar expresia lui se transformă într-o întrebare.

— Sunt cu adevărat, îl reasigură Kote blând.

— … atunci vă pot vedea mantia fără o culoare anume? întrebă ucenicul cu un rânjet pe faţă.

Zâmbetul fermecător al hangiului deveni rigid şi fragil ca un ciob de sticlă spartă.

— Îl confunzi pe Kvothe cu Taborlin cel Mare, zise Cronicarul, ca un fapt divers, din cealaltă parte a încăperii. Taborlin avea o mantie fără o culoare anume.

Expresia lui Aaron era nedumerită când se întoarse să se uite la scrib.

— Ce avea Kvothe atunci?

— O mantie invizibilă, zise Cronicarul. Dacă îmi amintesc bine.

Băiatul se întoarse spre bar.

— Puteţi să-mi arătaţi mantia invizibilă, atunci? întrebă el. Sau un pic de magie? Întotdeauna am vrut să văd aşa ceva. Doar un pic de foc sau un fulger ar fi de-ajuns. N-aş vrea să vă obosesc.

Până să poată răspunde hangiul, Aaron izbucni brusc în râs.

— Glumesc cu dumneavoastră, domnule Kote.

Zâmbi din nou, mai larg decât înainte.

— Pe zei, în viaţa mea n-am mai auzit aşa un mincinos. Nici chiar unchiul meu, Alvan, n-ar putea spune una ca asta fără să râdă.

Hangiul privi în jos şi murmură ceva de neînţeles.

Aaron se întinse peste bar şi puse o mână zdravănă pe umărul lui Kote.

— Înţeleg că vreţi să mă ajutaţi, domnule Kote, zise el cu

căldură. Sunteţi un om bun şi mă voi gândi la ceea ce aţi spus. Nu mă grăbesc să mă înrolez. Vreau doar să-mi revăd opţiunile.

Ucenicul fierarului clătină din cap cu tristeţe.

— Jur. Toată lumea m-a luat la trei păzeşte azi. Mama zice că s-a săturat de cât se consumă. Rose mi-a zis că e însărcinată.

Îşi trecu o mână prin păr, râzând.

— Dar asta e panglica câştigătoare a lotului, trebuie să recunosc.

— Păi, ştii…

Kote zâmbi bolnăvicios.

— N-aş fi putut s-o privesc în ochi pe mama ta dacă n-aş fi încercat.

— Aţi fi avut o şansă dacă aţi fi ales ceva mai uşor de înghiţit, zise el. Dar toată lumea ştie că sabia lui Kvothe era făcută din argint.

Îşi aruncă ochii spre sabia care atârna pe perete.

— Şi nici nu se numea Sminteala. Se numea Kaysera, poetul-ucigaş.

Hangiul se dădu în spate la auzul acestor cuvinte.

— Ucigaşa poetului?

Aaron dădu din cap cu încăpăţânare.

— Da, domnule. Şi cărturarul dumneavoastră are dreptate. Avea mantia făcută din pânze de păianjen şi umbre şi purta inele pe toate degetele. Cum e? Pe prima mână purta inele de piatră, fier, chihlimbar, lemn şi os. Erau…

Ucenicul fierarului se încruntă.

— Nu-mi amintesc restul. Era ceva despre foc…

Expresia hangiului era imposibil de citit. Privi în jos, către mâinile aşezate pe bar, şi după un moment începu să recite:

Erau inele nevăzute pe a doua mână.
Unul era sânge într-o-nşiruire.
Unul din aer, o şoaptă subţire,
Dar avea un cusur inelul de gheaţă.
O strălucire slabă în inelul de foc
Şi ultimul inel n-avea nume deloc.

— Asta e, zise Aaron zâmbind. N-aveţi vreunul din astea în spatele barului, nu?

Se ridică pe vârfurile picioarelor, încercând să vadă mai bine.

Kote zâmbi tremurând, ruşinat.

— Nu. Nu, nu pot să zic că am.

Amândoi se speriară când Bast trânti sacul gros de pânză pe bar.

— Astea ar trebui să vă ajungă ţie şi lui Carter timp de două zile şi să mai şi rămână, zise Bast brusc.

Aaron luă sacul pe umăr şi se pregăti să plece, apoi ezită şi privi din nou la cei doi din spatele barului.

— Nu-mi place să cer favoruri. Bătrânul Cob zice că va avea grijă de mama în locul meu, dar...

Bast merse pe lângă bar şi-l conduse pe Aaron spre uşă.

— Mă aştept să fie bine. Mă voi duce eu s-o văd pe Rose, dacă vrei.

Îi zâmbi larg, lasciv.

— Doar ca să mă asigur că nu e singură sau ceva.

— Aş aprecia asta, zise Aaron cu o uşurare în voce. Era într-o proastă stare de spirit când am plecat. I-ar prinde bine puţină companie.

Bast opri la jumătate deschizătura uşii hanului şi îl privi pe băiat absolut uluit. Apoi, clătină din cap şi deschise uşa de tot.

— Bine, du-te. Distrează-te în marele oraş. Nu bea apă.

Bast închise uşa şi îşi puse fruntea pe lemn, ca şi cum ar fi obosit brusc.

— I-ar prinde bine puţină companie? repetă neîncrezător. Îmi retrag cuvintele pe care le-am spus despre băiat că ar fi inteligent.

Se întoarse cu faţa către bar şi ridică un deget acuzator către uşa închisă.

— Aici duce riscul de a lucra cu fier în fiecare zi, zise el cu fermitate către toţi cei din încăpere.

Hangiul chicoti fără umor când se rezemă de bar.

— Cam atât despre legendarul meu talent al vorbelor.

Bast scoase un sforăit peiorativ.

— Băiatul e idiot, Reshi.

— Ar trebui să mă simt mai bine fiindcă n-am fost în stare să conving un idiot, Bast?

Cronicarul îşi drese glasul încet.

— Pare că ai dat aici mai mult o dovadă de talente actoriceşti, zise el. Ai jucat atât de bine rolul hangiului, încât nu se pot gândi la tine ca la altcineva.

Arătă spre hanul gol.

— Sincer, sunt surprins că ai fi dispus să-ţi rişti viaţa de aici

doar pentru a-l ţine pe băiat departe de armată.
— Nu l-aş numi risc, zise hangiul. N-aş numi-o viaţă.
Se îndreptă şi merse în faţa barului, croindu-şi drum până la masa unde stătea Cronicarul.
— Eu sunt răspunzător pentru toţi cei care mor în acest război stupid. Speram să salvez măcar unul. Se pare că şi asta mă depăşeşte.
Se aşeză pe scaunul din faţa Cronicarului.
— Unde am rămas ieri? N-are sens să mă repet, dacă nu e cazul.
— Tocmai ai chemat vântul şi i-ai dat lui Ambrose ceea ce merita, zise Bast de unde stătea, de la uşă. Şi erai ocupat cu obsesia pentru iubirea ta pătimaşă.
Kote îşi ridică privirea.
— N-am obsesii, Bast.
Cronicarul îşi luă traista de piele plată şi scoase o foaie de hârtie umplută trei sferturi cu scris mic, precis.
— Pot să-ţi citesc ultima bucată, dacă vrei.
Kote întinse mâna.
— Îmi amintesc cifrul tău destul de bine ca să citesc şi singur, zise el obosit. Dă-ncoace. Poate că merită efortul.
Se uită la Bast.
— Vino şi stai, dacă ai de gând să asculţi. Nu vreau să te fâţâi pe-aici.
Bast se grăbi să ia loc, în timp ce Kote inspiră profund şi se uită peste ultima pagină din povestea de ieri. Hangiul rămase tăcut un lung moment. Gura lui se mişcă în ceea ce ar fi putut fi începutul unei nemulţumiri, apoi în ceva ca o uşoară umbră de zâmbet.
Dădu din cap gânditor, cu ochii încă pe pagină.
— Atât de mult din viaţa mea de tânăr am petrecut-o în încercarea de a intra la Universitate, zise el. Am vrut să merg acolo, chiar înainte ca trupa mea să fie ucisă. Înainte de a şti că Chandrienii erau mai mult decât poveşti de tabără. Înainte de a începe căutarea amirilor.
Hangiul se lăsă pe spate în scaun, expresia lui obosită dispărând, el devenind, în schimb, gânditor.
— Am crezut că odată ajuns acolo lucrurile vor fi mai uşoare. Că voi învăţa magie şi voi găsi răspunsuri la toate întrebările. M-am gândit că totul va fi simplu ca-n cărţile de poveşti.
Kvothe zâmbi uşor jenat, expresia făcându-i faţa să arate

surprinzător de tânără.

— Şi ar fi putut să fie, dacă n-aş avea talentul de a-mi face duşmani şi de a mă băga în necazuri. N-am vrut decât să-mi cânt muzica, să particip la cursuri şi să găsesc răspunsuri. Tot ce voiam era la Universitate. N-am vrut decât să rămân.

Dădu din cap pentru sine.

— De-acolo ar trebui să începem.

Hangiul îi înapoie foaia de hârtie Cronicarului, care o luă absent cu o singură mână. Cronicarul deşurubă călimara cu cerneală şi băgă condeiul în ea. Bast se aplecă cu nerăbdare, rânjind ca un copil încântat.

Ochii luminoşi ai lui Kvothe licăreau privind în jur, prin încăpere, absorbind totul. Expiră profund şi fulgeră un zâmbet brusc, iar pentru o clipă nu mai semănă deloc cu un hangiu. Ochii lui erau limpezi şi strălucitori, verzi ca un fir de iarbă.

— Gata?

CAPITOLUL 3

Noroc

Fiecare semestru la Universitate începea în acelaşi mod: loteria de admiteri, urmată de o perioadă plină de interviuri. Erau un fel de rău necesar.

Nu mă îndoiesc că procesul a început anevoios. Pe vremea când Universitatea era mai mică, îmi imaginez că erau nişte interviuri reale. O şansă pentru un student de a avea o conversaţie cu profesorii despre ceea ce a învăţat.

Un dialog. O discuţie.

Dar în aceste zile Universitatea era gazda a peste o mie de studenţi. Nu era timp pentru discuţii. În schimb, fiecare student trebuia să răspundă la o multitudine de întrebări în doar câteva minute. Aşa scurte cum erau interviurile, un singur răspuns greşit sau o ezitare mai lungă putea avea un impact dramatic asupra şcolarizării tale.

Înainte de interviuri, studenţii studiau obsesiv. După aceea beau, pentru a sărbători sau pentru a se consola. Din această cauză, în timpul celor unsprezece zile de admiteri, majoritatea studenţilor păreau, în cel mai bun caz, temători şi epuizaţi. În cel mai rău caz, mişunau prin Universitate dezorientaţi, cu ochii duşi în fundul capului şi traşi la faţă de la prea puţin somn, prea multă băutură sau de la ambele.

Mie, unuia, mi s-a părut ciudat cât de în serios luau toţi ceilalţi întregul proces. Marea majoritate a studenţilor erau nobili sau proveneau din familii de negustori bogaţi. Pentru ei, o taxă de şcolarizare mare era un inconvenient, lăsându-i fără bani de buzunar de cheltuit pe cai şi dame de companie.

Pentru mine, mizele erau mai mari. După ce profesorii stabileau taxa de şcolarizare, aceasta nu mai putea fi schimbată. Deci, dacă taxa de şcolarizare era prea mare pentru mine, îmi era interzisă intrarea în Universitate până când puteam plăti.

Prima zi de admiteri avea întotdeauna un aer festiv. Loteria admiterii ocupa prima jumătate a zilei, ceea ce însemna că studenţii ghinionişti care trăgeau primele piese erau obligaţi să treacă prin interviuri la doar câteva ore după aceea.

Când am ajuns, cozi lungi şerpuiau prin curte, în timp ce studenţii care deja trăseseră se plângeau, încercând să cumpere, să vândă sau să facă schimb de piese.

Nu-l vedeam nicăieri pe Wilem sau pe Simmon, aşa că m-am aşezat la cea mai apropiată coadă şi am încercat să nu mă gândesc la cât de puţin aveam în traistă: un talant şi trei firfirei. La un moment dat în viaţa mea, aceştia păreau să fie toţi banii din lume. Taxa de şcolarizare de la Butfor nu era nici pe-aproape.

Erau căruţe împrăştiate care vindeau cârnaţi şi castane, cidru fierbinte şi bere. Mi-a mirosit a pâine caldă şi a untură de la o căruţă din apropiere. Era plină cu plăcinte cu carne de porc pentru oamenii care îşi permiteau astfel de lucruri.

Loteria avea loc întotdeauna în cea mai mare curte a Universităţii. Aproape toată lumea o numea piaţa-fanion, deşi câţiva oameni cu memorie mai lungă se refereau la ea ca la Sala Întrebărilor. Eu o ştiam cu un nume chiar mai vechi, Casa Vântului.

Am urmărit câteva frunze care se rostogoleau pe caldarâm şi când am ridicat privirea, am văzut-o pe Fela uitându-se la mine din locul unde stătea, la treizeci sau patruzeci de oameni mai aproape de partea din faţă a cozii. Mi-a zâmbit cald şi mi-a făcut cu mâna. I-am făcut şi eu cu mâna, iar ea şi-a părăsit locul şi a venit unde stăteam eu.

Fela era frumoasă. Genul de femeie pe care te-ai aştepta s-o vezi într-o pictură. Fără să fie frumuseţea îngrijită, artificială pe care o poţi vedea de multe ori în rândul nobilimii, Fela era simplă şi dezinvoltă, cu ochii mari şi gura plină, care zâmbea încontinuu. Aici, la Universitate, unde bărbaţii erau mai numeroşi decât femeile în proporţie de zece la unu, ea se remarca asemenea unui cal într-o stână.

— Te deranjează dacă aştept cu tine? a întrebat ea, aşezându-se lângă mine. Nu-mi place să n-am cu cine să vorbesc.

Le-a zâmbit fermecător celor doi bărbaţi care aşteptau în spatele meu.

— Nu mă bag în faţă, a explicat ea. M-am aşezat mai în spate.

Ei n-au avut nimic de obiectat, deşi ochii lor licăreau de la Fela la mine şi înapoi la ea. Aproape i-am putut auzi întrebându-se cum de una dintre cele mai frumoase femei din Universitate renunţase la locul ei de la coadă pentru a sta lângă mine. Era o întrebare firească. Şi eu eram curios.

M-am tras într-o parte, pentru a-i face loc. Am stat umăr lângă umăr pentru un moment, niciunul din noi nespunând nimic.

— Ce vei studia în acest semestru? am întrebat.

Fela şi-a dat părul pe spate.

— Îmi voi continua munca la Arhive, cred. Ceva chimie. Şi Brandeur m-a invitat la cursul de matematici diverse.

Am tremurat un pic.

— Prea multe cifre. Mi-ar ieşi pe nas.

Fela a ridicat din umeri şi buclele lungi, negre, pe care le dăduse deoparte, se rostogoliră înapoi, acoperindu-i faţa.

— Nu e aşa de greu după ce le dai de cap. E mai mult un joc decât altceva.

A făcut un semn cu capul către mine.

— Dar tu?

— Observaţii la Clinică, am spus. Studiu şi munca în Partizanat. Şi Simpatetică, dacă Dal mă va accepta. Ar trebui să-mi îmbunătăţesc şi limba siareză.

— Vorbeşti siareza? a întrebat ea, părând surprinsă.

— Mă descurc, am spus. Dar Wil spune că gramatica mea este jenant de proastă.

Fela a dat din cap, apoi s-a uitat la mine cu capul într-o parte, muşcându-şi buza.

— Elodin m-a invitat să merg şi la cursurile lui, a zis ea cu o voce plină de înţelegere.

— Elodin ţine un curs? am întrebat. Nu credeam că-l mai lasă să predea.

— Începe de semestrul ăsta, a zis ea, aruncându-mi o privire curioasă. Credeam că vei lua şi tu parte la curs. Nu el te-a susţinut financiar ca să ajungi re'lar?

— Ba da, am spus.

— O!

A părut stingherită, apoi a adăugat repede:

— Probabil că încă nu te-a întrebat. Sau vrea să te îndrume separat.

I-am respins comentariul, deşi m-a durut gândul că am fost

lăsat pe dinafară.

— Cine poate şti ce gândeşte Elodin? i-am zis. Dacă nu e nebun, e cel mai bun actor pe care l-am întâlnit.

Fela a început să spună ceva, apoi s-a uitat în jur agitată şi a venit mai aproape de mine. Umărul ei l-a atins pe-al meu, iar părul creţ mi-a gâdilat urechea, în timp ce a întrebat încet:

— Chiar a aruncat în aer acoperişul Olăriei?

Am chicotit jenat.

— E o poveste complicată, i-am spus, apoi am schimbat subiectul, mai degrabă stângaci.

— Cum se numeşte clasa lui?

S-a scărpinat pe frunte şi a râs cu frustrare.

— N-am nici cea mai vagă idee. A zis că numele clasei e numele clasei.

S-a uitat la mine.

— Ce înseamnă asta? Când merg la Registre şi la Liste, va fi acolo sub numele de Numele Clasei?

Am recunoscut că nu ştiu, şi de acolo a fost un pas mic până la a-i împărtăşi poveşti despre Elodin. Fela a zis că un scrib îl surprinsese gol în Arhive. Eu auzisem că într-o vreme mergea legat la ochi prin Universitate. Fela auzise că ar fi inventat o întreagă limbă de la zero. Eu auzisem că începuse o bătaie cu pumnii într-una dintre tavernele locale nepăzite, pentru că cineva insista să spună „utiliza” în loc de „folosi”.

— Am auzit şi eu asta, a zis Fela râzând. Doar că era la Cal şi Patru şi era un baronet care nu se oprea din a folosi cuvântul „altminteri”.

Înainte să-mi dau seama, am ajuns în faţă la coadă.

— Kvothe, fiul lui Arliden, am spus.

Femeia plictisită a făcut un semn în dreptul numelui meu şi eu am tras o piesă de fildeş din sacul de catifea neagră. Am citit: DOBORÂŞ-AMIAZĂ.

A opta zi de admiteri, o grămadă de timp pentru a mă pregăti.

Fela şi-a tras şi ea piesa şi am plecat de lângă masă.

— Ce-ai tras? am întrebat.

Mi-a arătat mica piesă de fildeş. A patra jumătate de oră la Aprinziş.

Era o tragere incredibil de norocoasă, una dintre cele mai recente piese disponibile.

— O! Felicitări!

Fela a ridicat din umeri şi a băgat piesa în buzunar.

— Mi-e indiferent. Nu-mi bat capul cu învăţatul. Cu cât mă pregătesc mai mult, cu atât mai rău fac. Îmi dă emoţii.

— Atunci ar trebui să faci schimb, i-am spus, arătând către mulţimea de studenţi. Cineva ar putea plăti un întreg talant pentru a obţine piesa asta. Poate chiar mai mult.

— Nu sunt nici un bun negociator, a zis ea. Presupun că orice piesă aş trage e norocoasă şi ţin de ea.

Acum, că nu mai stăteam la coadă, n-aveam nicio scuză să mai rămânem împreună. Dar mă bucuram de compania ei, iar ea nu părea foarte dornică să plece, aşa că am rătăcit amândoi prin curte fără o ţintă anume, cu mulţimea agitându-se în jurul nostru.

— Mor de foame, a zis Fela brusc. Vrei să mergi undeva, să mănânci de prânz mai devreme?

Eram dureros de conştient de cât de subţire îmi era buzunarul. Dacă aş fi fost doar ceva mai sărac, ar fi trebuit să pun o piatră în traistă, ca să n-o bată vântul. Mesele mele erau gratuite, la Cinzeacă, unde cântam. Deci, să cheltui bani pe mâncare în altă parte, mai ales atât de aproape de admiteri, ar fi fost o prostie cruntă.

— Mi-ar plăcea, am spus sincer.

Apoi am minţit.

— Dar ar trebui să caut pe-aici un pic şi să văd dacă e cineva dispus să facă schimb de piese cu mine. Am noroc de chilipiruri de când mă ştiu.

Fela a pescuit prin buzunare.

— Dacă eşti în căutare de timp în plus, ia-o pe-a mea.

M-am uitat extrem de tentat la piesa ţinută între degetul mare şi arătător. Două zile suplimentare pentru pregătire erau mană cerească. Sau puteam obţine un talant dacă o vindeam. Poate doi.

— N-aş vrea să-ţi iau norocul, am spus, zâmbind. Şi, cu siguranţă, nu vrei vreo parte din al meu. În plus, deja ai fost prea bună cu mine.

Mi-am tras mantia peste umeri, semnificativ.

Fela a zâmbit la auzul acestor cuvinte, lovindu-mă cu pumnul în umăr.

— Mă bucur că-ţi place. Dar, în ceea ce mă priveşte, îţi rămân datoare.

Şi-a muşcat buzele nervoasă, apoi şi-a lăsat mâna să cadă.

— Promite-mi că mă anunţi dacă te răzgândeşti.

— Promit.

A zâmbit din nou, a făcut o jumătate de gest cu mâna şi a ieşit din curte. Urmărind-o trecând prin mulţime, era ca şi cum vedeam vântul mergând pe suprafaţa unui lac. Doar că, în locul valurilor pe apă, capetele tinerilor se întorceau pentru a o vedea trecând.

Încă mă mai uitam după ea, când Wilem a venit lângă mine.

— Ai terminat de flirtat cu ea? a întrebat el.

— Nu flirtam, am spus.

— Ar fi trebuit, a zis el. Ce rost mai avea să aştept politicos, fără să vă întrerup, dacă tu dai cu piciorul la o astfel de oportunitate?

— Nu e asta, am spus. E doar prietenoasă.

— Evident, a zis el, cu accentul său cealdiz aspru, care făcea ca sarcasmul din vocea lui să pară de două ori mai puternic. Ce-ai tras?

I-am arătat piesa.

— Eşti o zi mai târziu decât mine.

Mi-a întins piesa lui.

— Fac schimb pentru un firfiric.

Am ezitat.

— Haide, a zis el. Nu e ca şi cum poţi studia în Arhive ca noi, ceilalţi.

M-am uitat fix la el.

— Empatia ta e copleşitoare.

— Îmi păstrez empatia pentru cei suficient de inteligenţi să evite transformarea Arhivei Principale într-o furie spumoasă, a zis el. Pentru oameni ca tine am doar un firfiric la schimb. Îl vrei sau nu?

— Aş vrea doi firfirici, am spus, cercetând mulţimea, în căutare de studenţi cu o sălbăticie disperată în ochi. Dacă-i pot obţine.

Wilem şi-a îngustat ochii negri.

— Un firfiric şi trei bănuţi, a zis.

M-am uitat la el, privindu-l cu atenţie.

— Un firfiric şi trei, am zis. Şi îl iei pe Simmon ca partener data viitoare când mai jucăm cărţi.

A începu să râdă în hohote şi a dat din cap. Am făcut schimb de piese şi am vârât banii în geantă: un talant şi patru. Un mic pas mai aproape. După un moment de gândire, am băgat piesa în buzunar.

— N-ai de gând să te mai tocmeşti? m-a întrebat Wil.

Am dat din cap.

— Cred că voi păstra această piesă.

S-a încruntat.

— De ce? Ce să faci în patru zile, în afară de agitat şi jucat cu degetele?

— La fel ca toată lumea, am zis. Să mă pregătesc pentru interviul de admiteri.

— Cum? a întrebat el. Încă ai interzis la Arhive, nu?

— Există şi alte tipuri de pregătire, am spus misterios.

Wilem a pufnit.

— Asta nu sună deloc suspect, a zis el. Şi te mai întrebi de ce vorbesc oamenii despre tine.

CAPITOLUL 4

Catran şi tinichea

Oraşul care se ridicase în jurul Universităţii de-a lungul secolelor nu era mare. De fapt, abia dacă îl puteai numi oraş.

În ciuda acestui fapt, comerţul dădea roade la capătul nostru al Marelui Drum de Piatră. Neguţătorii aduceau în căruţe câteva materii prime: catran şi lut, piatră moale, potasiu şi sare de mare. Aduceau produse de lux, cum ar fi cafea Lanetti şi vin vintic. Aduceau cerneală dintr-un negru fin de la Arueh, nisip alb pur pentru fabricile noastre de sticlă şi arcuri şi şuruburi cealdice fabricate cu grijă.

Când aceşti neguţători plecau, căruţele lor erau încărcate cu lucruri pe care nu le-ai fi putut găsi decât la Universitate. Clinica făcea medicamente. Medicamente reale, nu apă de ploaie colorată sau remedii de doi bani. Complexul de alchimie îşi producea minunile, de care eram doar vag conştient, precum şi materii prime, cum ar fi gaz lampant, sulf şi sare de lămâie.

Poate că ţin cu ursul, dar cred că e corect să spun că cele mai multe minuni create la Universitate veneau de la Partizanat. Lentile de sticlă. Lingouri de wolfram şi oţel Glantz. Foiţe de aur atât de subţiri, că se rupeau ca un şerveţel.

Dar făceam mult mai mult decât atât. Lămpi simpatetice şi telescoape. Mâncătoare de căldură. Pompe de sare. Busole Trifoii. Douăsprezece versiuni ale manivelei Teccam şi axul lui Delevari.

Artizanii ca mine au făcut aceste lucruri, şi atunci când neguţătorii le-au cumpărat am luat şi noi un comision: şaizeci la sută din vânzare. Acesta era singurul motiv pentru care aveam bani. Şi, din moment ce nu existau cursuri în perioada admiterii, am avut o întreagă perioadă de timp pentru a lucra la Partizanat.

M-am dus la Stocuri, depozitul de unde artizanii împrumutau

unelte şi materiale. Am fost surprins să văd un student înalt, palid, stând la fereastră şi arătând profund plictisit.

— Jaxim? am întrebat. Ce faci aici? Asta e munca de jos.

Jaxim a dat din cap morocănos.

— Kilvin are un pic… boală pe mine, a zis el. Ştii şi tu. Focul şi restul.

— Îmi pare rău să aud asta, am spus.

Jaxim era un re'lar get-beget, ca şi mine. Putea de-acum să desfăşoare oricâte proiecte pe cont propriu. Să-i impui o sarcină dezonorantă ca asta nu era doar plictisitor, îl umilea pe Jaxim public, în timp ce-l costa bani şi îi stagna studiile. Ca pedeapsă, era deosebit de grea.

— Ce ne lipseşte? am întrebat.

Era o artă în alegerea proiectelor la Partizanat. Nu conta dacă făceai cea mai strălucitoare lampă simpatetică sau cel mai eficient furnal din istoria Artefactelor. Până când nu-l cumpăra cineva, nu făceai niciun ban din comision.

Pentru o mulţime de alţi lucrători, asta nu era o problemă. Îşi puteau permite să aştepte. Eu, pe de altă parte, aveam nevoie de ceva care să se vândă repede.

Jaxim se apleacă pe tejgheaua dintre noi.

— Caravana ne-a cumpărat toate lămpile de pus pe punte, zise el. O mai avem doar pe aia urâtă, din stânga lui Veston.

Am dat din cap. Lămpile simpatetice erau perfecte pentru nave. Greu de spart, mai ieftine pe termen lung decât uleiul şi nu trebuia să-ţi faci griji că va lua foc nava.

Am făcut calculele în cap. Puteam face două lămpi imediat, economisind ceva timp prin dublarea efortului, şi puteam să fiu suficient de sigur că aveam să le vând înainte de a trebui să plătesc taxa.

Din păcate, lămpile pentru punte erau trudă curată. Patruzeci de ore de muncă migăloasă, şi dacă făceam treabă de mântuială, lămpile pur şi simplu n-ar fi funcţionat. Apoi, nu mi-ar mai fi rămas nimic să arăt cu ce mi-am ocupat timpul, cu excepţia unei datorii la Stocuri pentru materialele irosite.

Totuşi, n-aveam prea multe opţiuni.

— Atunci, cred că voi face lămpi, am spus.

Jaxim a dat din cap şi a deschis registrul. Am început să dictez din memorie ce aveam nevoie.

— Am nevoie de douăzeci de emiţătoare brute medii. Două seturi de ornamente înalte. Un beţigaş de diamant. Un pahar de

tenten. Două creuzete medii. Patru grame de staniu. Şase grame de oţel finisat. Două grame de nichel…

Dând din cap pentru sine, Jaxim a notat în registru.

Opt ore mai târziu am intrat pe uşa din faţă a lui Cinzeacă, mirosind a bronz încins, a catran şi a fum de cărbune. Era aproape miezul nopţii, iar încăperea era goală, cu excepţia unei mâini de beţivi împătimiţi.

— Arăţi ca dracu', zise Cinzeacă pe când mă îndreptam spre bar.

— Mă simt ca dracu', am spus. Bănuiesc că n-a mai rămas nimic în oală.

Clătină din cap.

— Le-a fost foame în seara asta. Am nişte cartofi reci, pe care aveam de gând să-i arunc în supa de mâine. Şi dovleac pe jumătate copt, cred.

— Bun şi ăla, am zis. Deşi aş fi recunoscător şi pentru puţin unt sărat.

A dat din cap şi s-a depărtat de bar.

— Nu te obosi să-l încălzeşti, am spus. Îl voi lua cu mine în cameră.

Aduse un vas cu trei cartofi măricei şi o jumătate de dovleac auriu în formă de clopot. În mijlocul dovleacului era o bucată generoasă de unt, în locul unde fuseseră scoase seminţele.

— Am să iau şi o sticlă de bere Bredon, am zis în timp ce luam bolul. Cu capacul pus. Nu vreau s-o vărs pe scări.

Am făcut trei drumuri până în cămăruţa mea. După ce am închis uşa, am întors cu atenţie dovleacul cu susul în jos în bol, am pus sticla pe partea de sus a acestuia şi am împachetat totul într-o bucată de pânză de sac, transformând totul într-un pachet pe care îl puteam duce la subraţ.

Apoi am deschis fereastra şi am ieşit pe acoperişul hanului. De acolo era doar o săritură mică până pe brutăria de dincolo de alee.

O bucată de lună atârna pe cer, dându-mi suficientă lumină pentru a vedea, fără a mă face să mă simt urmărit. Nu că aş fi fost prea îngrijorat. Se apropia miezul nopţii, iar străzile erau liniştite. În plus, aţi fi uimiţi să aflaţi cât de rar privesc oamenii în sus.

Auri stătea pe un coş larg de fum din cărămidă, aşteptându-

mă. Purta rochia pe care i-o cumpărasem eu şi-şi legăna încet picioarele goale, în timp ce privea în sus, la stele. Părul ei era atât de frumos, iar lumina făcea o aură în jurul capului ei, mişcându-se la cea mai mică şoaptă a unei brize.

Am păşit cu atenţie pe mijlocul unei bucăţi de acoperiş plat de tablă. Un zgomot surd s-a auzit sub piciorul meu, ca o tobă blândă, îndepărtată. Picioarele lui Auri s-au oprit din legănat, iar ea a rămas nemişcată ca un iepure speriat. Apoi m-a văzut şi a zâmbit. I-am făcut cu mâna.

Auri a sărit de pe horn şi, cu părul fluturând în vânt, a venit unde eram eu.

— Bună, Kvothe.

A făcut o jumătate de pas înapoi.

— Puţi.

Am zâmbit cel mai frumos din ziua respectivă.

— Bună, Auri, am zis. Miroşi ca o tânără drăguţă.

— Aşa e, a recunoscut fericită.

S-a dat un pic într-o parte, apoi din nou înainte, mişcându-se uşor pe călcâiele goale.

— Ce mi-ai adus? a întrebat ea.

— Tu ce mi-ai adus? am replicat.

A zâmbit.

— Am un măr care se crede pară, a zis ea, ţinându-l în sus. Şi o chiflă care se crede pisică. Şi o lăptucă ce se crede lăptucă.

— Atunci e o lăptucă isteaţă.

— Nu prea, a zis ea cu un sforăit delicat. De ce ar crede cineva isteţ că e o lăptucă?

— Chiar dacă *e* lăptucă? am întrebat.

— Mai ales atunci, a zis ea. E destul de rău să fii lăptucă. Ce îngrozitor să crezi că eşti lăptucă!

A clătinat din cap cu tristeţe, părul ei mişcându-se de parcă ar fi fost sub apă.

Am desfăcut pachetul.

— Am adus nişte cartofi, o jumătate de dovleac şi o sticlă de bere care se crede o bucată de pâine.

— Dovleacul ce crede că e? a întrebat curioasă, uitându-se la el.

Îşi ţinea mâinile împreunate la spate.

— Ştie că e dovleac, am spus. Dar se pretinde apus de soare.

— Şi cartofii? a întrebat ea.

— Ei dorm, am spus. Şi mă tem că le e frig.

Se uită la mine cu ochii ei blânzi.

— Nu te teme, a zis şi a întins mâna şi şi-a pus pentru o clipă degetele pe obrazul meu, cu o atingere mai uşoară decât a unei pene. Sunt aici. Eşti în siguranţă.

Noaptea era friguroasă, aşa că decât să mâncăm pe acoperişuri, ca de obicei, Auri m-a dus în jos pe burlanul de fier şi în reţeaua de tuneluri de sub Universitate.

Ea ducea sticla, ţinând ceva de mărimea unei monede, care dădea o blândă lumină verzuie. Eu căram bolul şi lampa simpatetică pe care o făcusem chiar eu, una pe care Kilvin o numise lampa hoţilor. Lumina ei roşiatică era o completare ciudată a celei pe care o ducea Auri, de un turcoaz-deschis.

Auri ne-a dus într-un tunel cu ţevi de toate formele şi dimensiunile, care se întindeau de-a lungul pereţilor. Unele dintre cele mai mari conducte de fier care transportau abur, chiar şi învelite în material izolator, furnizau o căldură constantă. Auri a aranjat cu grijă cartofii pe un cot al conductei, unde izolaţia era decojită. Ţinea locul unei sobiţe.

Am folosit traista pe post de masă, ne-am aşezat pe jos şi am împărţit cina.

Pâinea era un pic cam veche, dar avea în ea nuci şi scorţişoară. Legătura de lăptuci era surprinzător de proaspătă şi mă întrebam unde o găsise. Avea o ceaşcă de ceai din porţelan pentru mine şi o ceaşcă argintie, ca a unui cerşetor, pentru ea. A turnat bere atât de solemn, încât ai fi crezut că bea ceai cu regele.

N-am vorbit în timpul cinei. Era una dintre regulile pe care le învăţasem prin încercare şi eroare. Fără atingeri. Fără mişcări bruşte. Fără întrebări cu caracter personal. Nu o puteam întreba nici despre salată, nici despre moneda verde.

Aşa ceva ar fi făcut-o s-o ia la sănătoasa prin tuneluri şi n-aş mai fi văzut-o zile întregi după aceea.

Adevărul e că nu-i ştiam numele real. Mi-a venit mie să-i spun Auri, dar în inima mea mă gândeam la ea ca la mica mea Zâna Lună.

Ca întotdeauna, Auri mânca delicat. Stătea cu spatele drept, luând înghiţituri mici. Avea o lingură pe care am folosit-o pentru a mânca dovleac, dând-o de la unul la altul.

— Nu ţi-ai adus lăuta, a zis ea după ce am terminat de

mâncat.

— Trebuie să citesc în seara asta, am spus. Dar o voi aduce în curând.

— Cât de curând?

— Peste şase nopţi, am spus. Voi termina cu examenele până atunci şi nu va mai avea sens să învăţ.

Faţa ei mică se încruntă.

— Şase zile nu înseamnă prea curând, a zis ea. Mâine este curând.

— Şase zile sunt curând pentru o piatră, am spus.

— Atunci cântă pentru o piatră în şase zile, a zis ea. Şi cântă pentru mine mâine.

— Cred că poţi fi o piatră timp de şase zile, am spus. E mai bine decât să fii o lăptucă.

Zâmbi la asta.

— Aşa-i.

După ce am terminat ultimul măr, Auri m-a condus prin Subsol.

Am mers repede prin Nod, am sărit în drumul nostru prin Bolţi, apoi am intrat în Valuri, un labirint de tuneluri în care sufla un vânt slab, constant. Cred că m-aş fi descurcat, dar am preferat ca Auri să fie ghid. Ştia Subsolul aşa cum cârpaciul îşi ştie peticele.

Wilem avea dreptate, aveam interzis la Arhive. Dar am avut mereu talentul de a intra în locuri unde n-ar fi trebuit să fiu. Mai mult prin efracţie.

Arhiva era un bloc imens de piatră, fără ferestre, care forma o clădire. Dar studenţii din interior aveau nevoie de aer proaspăt pentru a respira şi cărţile aveau nevoie de mai mult decât atât. Dacă aerul era prea umed, cărţile putrezeau şi mucegăiau. Dacă aerul era prea uscat, pergamentul devenea fragil şi se sfărâma.

Mi-a luat ceva timp pentru a descoperi cum ajungea în Arhive aerul proaspăt. Dar chiar şi după ce am găsit tunelul care trebuie, n-a fost simplu să intru în el. Presupunea un lung mers târâş printr-un tunel înspăimântător de îngust, frecându-mă un sfert de oră cu burta de piatra murdară. Am păstrat un rând de haine în Subsol şi după vreo douăsprezece drumuri erau complet distruse, iar genunchii şi coatele aproape în întregime zdrelite.

Totuşi, plăteam astfel un preţ mic pentru a obţine accesul la Arhive.

Dădeam de dracu’ dacă eram vreodată prins. Aş fi fost dat

afară, pe puţin. Dar dacă mă descurcam prost la examenul de admiteri şi primeam o taxă de douăzeci de talanţi, aş fi fost ca şi eliminat. Deci, chiar n-aveam de-ales.

Totuşi, nu-mi făceam griji că puteam fi prins. Singurele lumini din Stive erau aduse de către studenţi şi scribi. Asta însemna că era întotdeauna întuneric în Arhive, iar eu întotdeauna mă simţeam mai confortabil pe timp de noapte.

CAPITOLUL 5

Eolian

Zilele se scurgeau. Am lucrat la Partizanat până mi-au amorţit degetele, apoi am citit în Arhive până când mi s-au înceţoşat ochii.

În a cincea zi de admiteri mi-am terminat, în sfârşit, lămpile pentru punte şi le-am dus la Stocuri, sperând să se vândă repede. M-am gândit să mai încep lucrul la încă două, dar ştiam că nu voi avea timp să le termin înainte de termenul de plată a taxei de şcolarizare.

Aşa că am stabilit să fac bani în alte moduri. Am cântat o noapte în plus la Cinzeacă, câştigând băuturi gratuite şi o mână de bani mărunţi de la audienţa apreciativă. Am făcut mărunţişuri la Partizanat, obiecte simple şi utile, precum unelte de aramă şi panouri de sticlă dublu rezistente. Astfel de lucruri puteau fi vândute imediat atelierului, cu un mic profit.

Apoi, întrucât profiturile mici nu erau de ajuns, am făcut două loturi de emiţătoare galbene. Obişnuit să fac lămpi simpatetice, lumina lor era de un galben plăcut, foarte asemănător cu lumina soarelui. Valorau ceva bani, căci ungerea lor se făcea cu materiale periculoase. Metalele grele şi vaporii acizi erau ultimele dintre ele. Compuşii alchimici bizari erau cei cu adevărat înfricoşători. Erau agenţi transportatori care puteau trece prin piele fără a lăsa vreun semn, apoi mâncau rapid calciul din oase. Alţii stăteau pur şi simplu la pândă în corpul tău, fără să facă nimic luni de zile, până când începeau să-ţi sângereze gingiile şi îţi cădea părul. Ceea ce se producea în Complexul de Alchimie făcea ca arsenicul să pară ca zahărul din ceai.

Eram atent din cale-afară, dar în timp ce lucram la al doilea lot de emiţători, sticla mea de tenten a crăpat şi picături mici de agent transportator au stropit sticla hotei unde lucram. Niciunul nu mi-a atins pielea de fapt, dar o singură picătură a aterizat pe cămaşa mea, deasupra manşetei lungi a mănuşilor din piele pe

care le purtam.

Mişcându-mă încet, am folosit un etrier din apropiere ca să prind bucata de cămaşă şi s-o îndepărtez de corp. Apoi, mişcându-mă ciudat, am tăiat bucata de material, aşa că n-a avut ocazia să-mi atingă pielea. Incidentul m-a marcat şi m-a făcut să transpir şi am decis că existau şi alte modalităţi mai bune de a câştiga bani.

I-am ţinut locul unui student în tura de observare la Clinică, în schimbul unui firfirel şi am ajutat un negustor să descarce trei căruţe de var pentru un ban fiecare. Apoi, mai târziu în acea noapte, am găsit o mână de jucători acerbi care doreau să mă alătur jocului lor rapid. Pe durata a două ore am reuşit să pierd optsprezece bani şi nişte bucăţi de fier. Deşi mă durea sufletul, mi-am făcut curaj să plec de la masă înainte de a mai pierde şi alţi bani.

La sfârşitul experienţei, aveam mai puţin în traistă decât la început.

Din fericire, mai aveam un truc în mânecă.

Am început să-mi mişc picioarele pe largul drum pietruit care duce la Imre.

Mă însoţeau Simmon şi Wilem. Wil terminase de vândut ultima piesă unui scrib disperat, pentru un profit frumuşel, astfel încât ambii terminaseră cu admiterea şi erau lipsiţi de griji ca nişte pisoi. Taxa de şcolarizare a lui Wil fusese fixată la şase talanţi şi opt firfirei, în timp ce Sim nu mai putea de fericire pentru impresionant de scăzuta taxă de şase talanţi şi doi firfirei.

În traista mea erau un talant şi trei firfirei. Un număr cu ghinion.

Manet completa cvartetul nostru. Părul lui cenuşiu sălbatic şi hainele de regulă şifonate îl făceau să arate uşor năuc, de parcă abia se trezise şi nu-şi putea aminti unde era. L-am luat cu noi mai mult pentru că aveam nevoie de o a patra persoană la cărţi şi pentru că simţeam că e obligaţia noastră să-l scoatem din când în când pe bietul om din Universitate.

Tuspatru am urmat drumul pe la marele arc al Podului de Piatră, peste Râul Omethi şi în Imre. Toamna îşi dădea ultima suflare şi purtam mantia, ca să nu-mi fie frig. Lăuta mea atârna confortabil pe spate.

În inima oraşului Imre am traversat o curte mare şi pietruită şi

am trecut pe lângă fântâna centrală, plină cu statui de satiri vânând nimfe. Stropi de apă se răspândeau în briză, în timp ce intram pe drumul ce ducea la Eolian.

Când am ajuns la uşă, am fost surprins să văd că Deoch nu era acolo. În locul lui era un om scurt, sumbru, cu un gât gros. A întins mâna.

— Te costă o para, domnişorule.

— Pardon, am dat într-o parte cureaua de la lăută şi i-am arătat setul de mici tuburi argintii fixat de mantia mea.

Am făcut un semn către Wil, Sim şi Manet.

— Ei sunt cu mine.

Se chiorî suspicios la tuburi.

— Arăţi teribil de tânăr, a zis el, uitându-se iar în ochii mei.

— Sunt teribil de tânăr, am spus încet. Face parte din farmecul meu.

— Teribil de tânăr pentru a avea tuburi, a precizat el, acuzându-mă rezonabil de politicos.

Am ezitat. Deşi arătam mai în vârstă decât eram, însemna că arătam cu câţiva ani mai mult decât cei 15 ani ai mei. Din câte ştiam, eram cel mai tânăr muzician de la Eolian. În mod normal, asta era în favoarea mea, căci devenisem o noutate. Dar acum…

Înainte de a mă putea gândi la ceva de spus, în spatele nostru s-a auzit o voce.

— Nu e făcătură, Kett.

O femeie înaltă care ducea o vioară a arătat din cap către mine.

— Şi-a câştigat tuburile în timp ce tu erai plecat. E pe bune.

— Mulţumesc, Marie, am spus în timp ce portarul ne făcea semn să intrăm.

Am ocupat tuspatru o masă lângă peretele din spate, cu o vedere bună la scenă.

Am privit feţele din apropiere şi am dat din cap cu dezamăgire, căci Denna nu se vedea nicăieri.

— Care a fost treaba la uşă? a întrebat Manet, uitându-se în jur, la scenă şi la tavanul înalt, boltit. Oamenii plătesc să intre aici?

M-am uitat la el.

— Eşti student de 30 de ani, dar n-ai venit niciodată la Eolian?

— Păi, ştii… A făcut un gest vag. Am fost ocupat. Eu nu trec prea des pe partea asta a râului.

Sim a râs, aşezându-se.

— Lasă-mă să formulez cât să înţelegi, Manet. Dacă muzica ar avea o Universitate, asta ar fi, şi Kvothe ar fi un veritabil arcan.

— Proastă analogie, a zis Wil. Asta e o curte nobiliară unde se cântă şi Kvothe e unul dintre nobili. Noi îi ţinem trena. Ăsta e motivul pentru care i-am tolerat compania supărătoare atât de mult timp.

— O para întreagă doar pentru a intra? a întrebat Manet.

Am dat din cap.

Manet a mormăit uitându-se în jur, zărind nobilii bine îmbrăcaţi adunaţi în turmă în balconul de deasupra.

— Bine atunci, a zis el. Cred că am învăţat ceva azi.

Eolian tocmai începea să se umple, aşa că ne-am petrecut timpul jucând cărţi. Era doar un joc amical, o mână monotonă, dublă, pentru imitare, dar sărac cum eram, toate mizele mi se păreau mari. Din fericire, Manet a jucat cu precizia unui ceas: fără şmecherii, fără pariuri nebune, fără ghicit.

Simmon a cumpărat primul rând de băuturi şi Manet pe-al doilea. De cum luminile de la Eolian şi-au pierdut din intensitate, Manet şi cu mine am fost cu zece mâini înainte, în mare parte datorită tendinţei lui Simmon de a supralicita cu entuziasm. Am băgat în buzunar, cu satisfacţie feroce, banul de aramă. Un talant şi patru parale.

Un bărbat mai în vârstă şi-a făcut drum pe scenă. După o scurtă prezentare făcută de Stanchion, a cântat la mandolină o frumoasă versiune a melodiei de suflet *Ziua târzie a lui Taetn.* Degetele lui erau uşoare, rapide şi sigure pe corzi. Dar vocea…

Cele mai multe lucruri se duc odată cu vârsta. Mâinile şi spinările ne înţepenesc. Privirea ni se întunecă. Pielea se înăspreşte şi frumuseţea dispare. Singura excepţie este vocea. Îngrijită corespunzător, o voce devine mai dulce cu vârsta şi poate fi folosită în mod regulat.

A lui era ca un vin îndulcit cu miere. A terminat cântecul în aplauze inimoase şi după un moment luminile s-au aprins şi sala s-a umplut de forfotă.

— Sunt pauze între reprezentaţii, i-am explicat lui Manet. Ca lumea să poată merge să cumpere băuturi. Tehlu şi toţi îngerii lui nu vor putea să te apere dacă vorbeşti în timpul reprezentaţiei cuiva.

Manet s-a enervat.

— Nu-ţi face griji că te fac de râs. Nu sunt barbar.

— Doar te-am avertizat cinstit, am spus. Tu îmi spui ce e periculos în Artizanatul magic. Eu îţi spun ce e periculos aici.

— Lăuta lui era diferită, a zis Wilem. Suna diferit de-a ta. Şi era mai mică.

M-am chinuit să zâmbesc şi am decis să nu fac mare tam-tam din asta.

— Acel fel de lăută se numeşte mandolină, am spus.

— Ai de gând să cânţi, nu? a întrebat Simmon, agitându-se în scaun ca un căţeluş nerăbdător. Ar trebui să cânţi cântecul pe care l-ai compus despre Ambrose.

A fredonat un pic, apoi a cântat:

> *Un catâr poate învăţa magie, un catâr poate avea ceva clasă,*
> *Căci spre deosebire de tânărul Rosey, el e doar pe jumătate măgar.*

Manet a chicotit în cană. Wilem şi-a rupt un zâmbet rar.

— Nu, am spus ferm. Am terminat-o cu Ambrose. Nu mai avem nicio treabă unul cu altul, din punctul meu de vedere.

— Sigur, a zis Wil cu faţa nemişcată.

— Vorbesc serios, i-am zis. Nu-mi iese nimic din asta. Acest dus-întors doar îi irită pe profesori.

— A irita e un cuvânt mai degrabă uşor, zise sec Manet. Nu e chiar cel pe care l-aş fi ales eu.

— Îi eşti dator, a zis Sim cu ochii sclipind de furie. În plus, nu te vor pedepsi cu Procedura de Nedevenire Membru al Arcanului doar pentru că ai cântat un cântec.

— Nu, a zis Manet. Îi vor mări taxa de şcolarizare.

— Ce!? a spus Simmon. Nu pot face asta. Taxa de şcolarizare se bazează pe interviul de admiteri.

Ecoul sforăitului lui Manet s-a auzit sec în cană, în timp ce mai lua o înghiţitură.

— Interviul e doar o bucată din întregul joc. Dacă ai bani, te storc un pic. La fel dacă le faci necazuri.

M-a privit serios.

— O s-o încasezi din două direcţii de data asta. De câte ori ai fost adus de coarne în ultimul semestru?

— De două ori, am recunoscut. Dar a doua oară n-a prea fost vina mea.

— Desigur, mi-a aruncat Manet o privire francă. Şi de-asta te-au legat şi te-au biciuit până a dat sângele, nu? Pentru că n-a fost vina ta?

M-am foit neliniştit pe scaun, simţind de-a lungul spinării cicatricele pe jumătate vindecate.

— În mare parte n-a fost vina mea, am adăugat.

Manet a ridicat din umeri.

— Nu vina e problema. Un arbore nu provoacă o furtună, dar orice nebun ştie unde va lovi fulgerul.

Wilem a dat din cap serios.

— La mine acasă e o vorbă: cel mai lung cui se înfige primul. S-a încruntat. Suna mai bine în siareză.

Sim părea tulburat.

— Dar interviul de admiteri încă determină procentul din taxa de învăţământ, nu?

Din tonul lui am ghicit că Sim nici nu lua în considerare posibilitatea ca râca personală sau politica să intre în ecuaţie.

— Pentru cea mai mare parte, a admis Manet. Dar profesorii îşi aleg propriile întrebări şi fiecare dintre ei are un cuvânt de spus.

A început să-şi cureţe degetele.

— Lui Hemme nu-i pasă de tine şi poate duce ranchiună cât de două ori greutatea lui. Ai reuşit să-l calci pe nervi pe Lorren şi te-a ţinut minte. Faci numai necazuri. Ai pierdut o grămadă de ore spre sfârşitul ultimului semestru. Niciun avertisment înainte sau vreo explicaţie după aceea.

M-a privit cu înţeles.

Am lăsat capul în jos, ştiind al naibii de bine că mai multe dintre orele ratate erau parte a uceniciei mele sub îndrumarea lui Manet în Artizanatul magic.

După o clipă, Manet a ridicat din umeri şi a continuat.

— Mai presus de toate, te vor testa ca pe un re’lar de data asta. Taxa de şcolarizare devine mai mare în anii superiori. Există un motiv pentru care eu am rămas E’lir în tot acest timp.

Mi-a aruncat o privire adâncă.

— Pronosticul meu? Vei fi norocos dacă vei plăti mai puţin de zece talanţi.

— Zece talanţi.

Sim a tras aer printre dinţi şi a clătinat din cap cu simpatie.

— Bine că ai bani.

— Nu atât de mulţi, am spus.

— Dar de ce? a întrebă Sim. Profesorii l-au amendat pe Ambrose cu aproape douăzeci de talanţi după ce ţi-a rupt lăuta. Ce-ai făcut cu toţi acei bani?

M-am uitat în jos şi am lovit uşor cu piciorul cutia lăutei.

— I-ai dat pe o lăută nouă? a întrebat îngrozit Simmon. Douăzeci de talanţi? Ştii ce ai fi putut cumpăra cu atâţia bani?

— O lăută? a întrebat Wilem.

— Nu ştiam că se poate cheltui atât de mult pe un instrument, a zis Simmon.

— Poţi plăti mai mult de-atât, a zis Manet. Sunt asemenea cailor.

Aici conversaţia s-a împiedicat un pic. Wil şi Sim s-au întors să se uite la el, confuzi.

Am râs.

— De fapt, comparaţia e bună.

Manet a dat din cap cu înţelepciune.

— Ştii, există o categorie largă de cai. Poţi cumpăra un cal bătrân, care a tras la plug, pentru mai puţin de un talant. Sau poţi cumpăra un Vaulder iute cu patruzeci.

— Puţin probabil, a mormăit Wil. Nu pentru un Vaulder adevărat.

Manet a zâmbit.

— Ba aşa e. Oricât ştii tu că a dat cineva pe un cal vreodată, cu uşurinţă putea cumpăra o harpă fină sau o vioară.

Simmon a părut uimit de asta.

— Dar tatăl meu a plătit odată 250 pe un Kaepcaen înalt, a zis el.

M-am aplecat într-o parte şi am subliniat.

— Blondul de colo are o mandolină de două ori mai scumpă.

— Dar, a zis Simmon. Dar caii au istorie. Poţi să creşti un cal şi apoi să-l vinzi.

— Şi mandolina are o istorie, am spus. A fost realizată de însuşi Antressor. Are circa 150 de ani.

Mă uitam cum Sim absoarbe informaţia, privind în jur la toate instrumentele din încăpere.

— Totuşi, a zis Sim. Douăzeci de talanţi.

A clătinat din cap.

— De ce n-ai aşteptat până după admiteri? Ai fi putut cheltui pe lăută ce-ţi mai rămânea.

— Am avut nevoie de ea ca să cânt la Cinzeacă, i-am explicat. Am primit gratuit o cameră şi am fost făcut muzician al casei.

Dacă nu cânt, nu pot sta acolo.

Era adevărat, dar nu întru totul. Cinzeacă ar fi lăsat-o mai moale dacă i-aş fi explicat situaţia mea. Dar dacă aş fi aşteptat, ar fi trebuit să stau două semestre fără lăută. Ar fi fost ca şi cum mi-ar fi lipsit un dinte sau un picior. Ar fi fost ca şi cum aş fi stat două semestre cusut la gură. Ar fi fost de neconceput.

— Şi n-am cheltuit toţi banii pe lăută, am spus. Am mai avut şi alte cheltuieli. Concret, am plătit gailetul de la care am împrumutat bani. Au fost şase talanţi, dar faptul că am scăpat de datoria la Devi îmi luase o piatră de pe inimă.

Dar acum am simţit aceeaşi greutate punându-se înapoi. Dacă bănuiala lui Manet era doar pe jumătate adevărată, stăteam mai rău decât m-aş fi gândit.

Din fericire, luminile se diminuaseră şi în încăpere se făcuse linişte, salvându-mă de alte explicaţii. Am privit cum Stanchion a adus-o pe Marie sus, pe scenă. A stat de vorbă cu publicul din apropiere, în timp ce ea şi-a acordat vioara şi cei din încăpere au început să se aşeze.

Îmi plăcea Marie. Era mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor, mândră ca o pisică şi vorbea cel puţin patru limbi. Mulţi dintre muzicienii din Imre făceau tot posibilul să fie în pas cu moda, sperând să se confunde cu nobilimea, dar Marie purta haine de stradă. Pantaloni de muncă, cizme cu care puteai merge douăzeci de mile.

Nu vreau să spun că era lipsită de rafinament, dacă mă înţelegeţi. Nu iubea moda sau zorzoanele. Hainele erau adaptate în mod evident pentru ea, mulate şi măgulitoare. În seara asta, purta vişiniu şi maro, culorile patroanei ei, Lady Jhale.

Noi, cei patru, am privit scena.

— Trebuie să recunosc, a zis încet Wilem. Cred că Marie merită toate laudele.

Manet a chicotit încet.

— Asta e o femeie şi jumătate, a zis el. Ceea ce înseamnă că e de cinci ori mai femeie decât ar şti oricare dintre voi ce să facă cu ea.

Altă dată o astfel de afirmaţie ne-ar fi forţat pe noi trei să protestăm. Dar Manet a zis-o fără nicio urmă de ironie în voce, aşa că am lăsat-o să treacă. Mai ales că era, probabil, adevărată.

— Nu şi în ceea ce mă priveşte, a zis Simmon. Mereu arată ca şi cum ar fi gata să se lupte cu cineva. Sau să se ducă să încalece un cal sălbatic.

— Aşa pare.

Manet a chicotit din nou.

— Dacă am trăi vremuri mai bune, s-ar construi un templu pentru o femeie ca asta.

Am tăcut când Marie a terminat de acordat vioara şi a început o melodie drăguţă, încet şi blând ca o briză moale de primăvară.

Deşi n-am avut timp să-i spun, Simmon avea mai mult decât dreptate.

Odată, în Cremene şi Scaiete, am văzut-o pe Marie lovind cu pumnul în gât un bărbat care o numise „cântăreaţa asta curvă şi guralivă”. L-a lovit şi cât era la pământ. Dar numai o dată şi nu undeva unde să-l doară mult timp.

Marie a continuat melodia, ritmul lent şi dulce a crescut treptat, până când a ajuns la un trap vioi. Genul de ton care te duce cu gândul la dans dacă ai piciorul excepţional de uşor sau eşti incredibil de beat.

L-a lăsat să crească până dincolo de puterea oricui de a mai dansa pe el.

Nu mai era un ţopăit acum. Sprinta, rapid ca doi copii alergând. M-am minunat de câtă acurateţe şi claritate erau sub degetele ei, în ciuda ritmului frenetic.

Mai repede. Rapid ca o căprioară cu un câine sălbatic pe urme. Am început să mă emoţionez, ştiind că era doar o chestiune de timp înainte ca ea să scape sau să piardă o notă. Dar, cumva, ea a continuat, cu fiecare notă perfectă, clară şi puternică şi dulce. Degetele-i tremurânde se arcuiau înalt pe corzi. Încheietura mâinii cu care cânta atârna liberă şi leneşă, în ciuda vitezei teribile.

Şi mai rapidă. Faţa ei era înflăcărată. Braţul abia se mai vedea. Şi mai rapidă. Se pregăti, cu picioarele ei lungi înfipte ferm pe scenă, cu vioara proptită de bărbie. Fiecare notă era ascuţită ca ciripitul păsărilor dimineaţa devreme. Şi mai rapidă.

A terminat în grabă şi a făcut o plecăciune, fără o singură greşeală.

Nu eram singurul. Wil şi Sim aveau sclipiri de transpiraţie pe frunţi.

Degetele lui Manet erau albe unde ţinuse strâns marginea mesei.

— Milostivule Tehlu, a zis el cu sufletul la gură. Au muzică de-asta în fiecare noapte?

I-am zâmbit.

— E încă devreme, am spus. Nu m-ai auzit pe mine cântând.

Wilem a cumpărat următorul rând de băuturi şi discuţia noastră s-a transformat într-o bârfă la adresa Universităţii. Manet fusese mult prin preajma a mai mult de jumătate dintre profesori, aşa că ştia mai multe poveşti scandaloase decât noi toţi trei la un loc.

Un lăutist cu o barbă sură, deasă a cântat o versiune agitată a cântecului *En Faeant Morie.*

Apoi, două femei frumoase, una de patruzeci şi ceva de ani şi cealaltă suficient de tânără pentru a-i fi fiică, au cântat un duet despre Din-nou-tânărul Laniel, pe care nu-l mai auzisem înainte.

Marie a fost chemată din nou pe scenă, pentru a cânta o bufonerie cu atâta entuziasm, că i-a făcut pe oameni să danseze printre mese. Manet s-a ridicat pe finalul melodiei şi ne-a surprins cu picioarele lui iuţi. L-am aclamat, iar când a luat loc din nou, era stors şi respira greu.

Wil i-a cumpărat o băutură, şi Simmon s-a întors către mine cu emoţie în ochi.

Nu, am spus.

— Da? N-am de gând s-o cânt. Ţi-am spus deja.

Sim s-a dezumflat, cu o dezamăgire atât de profundă, încât nu m-am putut abţine să nu râd.

— Am o idee. Voi da un ocol pe-aici. Dacă-l văd pe Threpe, îl pun la curent.

Mi-am făcut loc încet prin camera aglomerată şi în timp ce-l căutam din ochi pe Threpe, adevărul e că o căutam pe Denna. N-am văzut-o venind pe uşa din faţă, dar din cauza muzicii, a oamenilor şi în general a forfotei erau şanse s-o fi ratat pur şi simplu.

Mi-a luat un sfert de oră să-mi croiesc drum cu grijă prin aglomeratul etaj principal, aruncând o privire la toate feţele şi oprindu-mă pe drum ca să discut cu câţiva muzicieni.

Mi-am făcut drum până la al doilea nivel, în timp ce luminile se micşorară. M-am sprijinit de balustradă, pentru a urmări un flautist yllish cântând pe un ton trist, cadenţat.

Când luminile au revenit, mi-am continuat căutarea la al doilea etaj al Eolian: un balcon larg, în trepte. Căutarea mea era mai mult un ritual.

Era inutil s-o caut pe Denna, era ca şi cum te-ai fi rugat

pentru vreme frumoasă.

Dar în seara asta a fost excepţia de la regulă. Cum mă plimbam la al doilea nivel, am zărit-o cu un bărbat înalt, brunet. Mi-am schimbat drumul printre mese, ca să-i întâlnesc ca din întâmplare.

Denna m-a zărit jumătate de minut mai târziu. A zâmbit luminos, entuziasmată, şi şi-a luat mâna de pe braţul domnului, apropiindu-se de mine.

Bărbatul de lângă ea era mândru ca un uliu şi frumos, cu o linie a maxilarului ca o cărămidă cenuşie. Purta o cămaşă de mătase de un alb orbitor şi o jachetă de piele de căprioară vopsită în culoarea sângelui. Cusături de argint. Cataramă şi manşetă din argint.

Semăna leit cu un gentilom modegan. Costul hainelor sale, fără a pune la socoteală inelele, mi-ar fi plătit taxa de şcolarizare pentru un an întreg.

Denna juca rolul fermecătoarei şi atractivei însoţitoare. În trecut o văzusem îmbrăcată la fel ca şi mine: cu haine simple, destinate purtatului zilnic şi în călătorii. Dar în seara asta purta o rochie lungă de mătase verde. Părul ei închis la culoare era ondulat artistic în jurul feţei şi lăsat pe umeri. La gât avea un pandantiv de smarald în formă de lacrimă netedă. Se asorta atât de bine cu rochia, că nu putea fi o coincidenţă.

M-am simţit un pic ponosit pe lângă ea. Mai mult decât un pic. Toate hainele mele dintotdeauna puse la un loc erau patru cămăşi, două seturi de pantaloni şi câteva chestii diverse. Toate la mâna a doua şi banale într-un fel. În seara asta purtam ce aveam mai bun, dar sunt sigur că aţi înţeles că spunând cel mai bun, nu însemna că era deosebit de rafinat.

Singura excepţie era pelerina, darul de la Fela. Era călduroasă şi minunată, făcută pe măsura mea, în verde şi negru, cu numeroase buzunare în căptuşeală. Nu era elegantă sub nicio formă, dar era cel mai bun lucru pe care îl aveam.

Pe măsură ce m-am apropiat, Denna a făcut un pas înainte şi mi-a întins mâna să i-o sărut, gest care părea arogant. Expresia feţei sale era reţinută, zâmbind politicos. Pentru un observator întâmplător, semăna leit din toate punctele de vedere cu o doamnă gingaşă, amabilă cu un tânăr muzician sărac.

Din toate, cu excepţia ochilor. Erau negri şi profunzi, de culoarea cafelei şi a ciocolatei. Ochii ei dansau cu amuzament, plini de voioşie. În spatele ei, domnul a avut un mic semn de

încruntare atunci când ea mi-a oferit mâna. N-am ştiut ce joc făcea Denna, dar am putut să-mi ghicesc rolul în el.

Aşa că m-am aplecat peste mâna ei, sărutând-o uşor într-o aplecare joasă. Am fost învăţat de la o vârstă fragedă manierele de la Curte, aşa că ştiam ce să fac. Oricine se poate îndoi de la mijloc, dar o aplecare bună cere îndemânare.

Aceasta fusese plină de har şi măgulitoare, şi când am atins dosul mâinii cu buzele, am aruncat mantia la o parte cu o simplă mişcare delicată din încheietură. Ultima parte era cea mai dificilă şi am pierdut multe ore exersând-o în oglinda din baie, pentru a obţine o mişcare care să arate suficient de firesc.

Denna a făcut o reverenţă graţioasă, ca o frunză în cădere, şi a păşit înapoi, alături de domn.

— Kvothe, acesta este Lordul Kellin Vantenier. Kellin, Kvothe.

Kellin m-a privit din cap până-n picioare, făcându-şi o opinie despre mine mai repede decât ai respira o dată scurt şi ascuţit. Expresia lui a devenit dispreţuitoare şi m-a salutat sec. Nu-mi e străin dispreţul, dar am fost surprins de cât de mult m-a iritat acest mărunţiş.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnul meu.

Am făcut o plecăciune politicoasă şi am schimbat poziţia corpului, astfel că mantia a căzut de pe umăr, descoperindu-mi naiul măiestriei.

Era pe cale să se uite în altă parte, cu dezinteresul obişnuit, când privirea i s-a agăţat de bucata luminoasă de argint. Nu era nimic special în materie de bijuterii, dar aici avea o semnificaţie. Wilem avea dreptate: la Eolian, eram unul dintre nobili.

Şi Kellin ştia asta. După o clipă de evaluare, mi-a întors gestul. Era mai mult un semn, de fapt. Suficient pentru a fi politicos.

— Numai bine ţie şi familiei tale, a zis într-o aturană perfectă.

Vocea lui era mai groasă decât a mea, un bas cald şi cu accent modegan, care ducea la o uşoară muzicalitate.

Denna şi-a înclinat capul în direcţia lui.

— Kellin m-a învăţat să cânt la harpă.

— Sunt aici pentru a-mi câştiga naiul, a zis el cu vocea lui profundă, plină de încredere.

Cât am vorbit, femeile de la mesele din jur se întorseseră să se uite în direcţia lui cu poftă, cu ochii pe jumătate închişi. Vocea lui avea un efect opus vocii mele. Că era şi bogat, şi frumos era destul de rău. Dar să aibă, mai presus de toate, şi o voce ca mierea pe pâinea caldă era de neiertat. Sunetul vocii lui m-a

făcut să mă simt ca o pisică apucată de coadă şi trasă de păr cu o mână udă.

M-am uitat la mâinile lui.

— Deci, cântaţi la harpă?

— Harpist se numeşte, a adăugat ţeapăn. Cânt la Pendenhale. Regina instrumentelor.

Am respirat pe jumătate şi apoi am închis gura. Minunata harpă din Modegan era regina instrumentelor de cinci sute de ani. În aceste zile era o curiozitate antică. Am lăsat să treacă, evitând cearta de dragul Dennei.

— Vă veţi încerca norocul în seara asta? am întrebat.

Ochii lui Kellin s-au îngustat.

— Norocul n-are nicio legătură atunci când cânt. Dar nu. În seara asta mă bucur de compania doamnei mele Dinael.

A ridicat mâna Dennei la buze şi a sărutat-o distant. A privit în jur autoritar la mulţimea murmurândă, ca şi cum i-ar fi aparţinut.

— Cred că aici voi avea o companie demnă.

M-am uitat la Denna, dar mi-a evitat privirea. Capul îi era înclinat într-o parte, în timp ce se juca cu un cercel mai devreme ascuns în păr, un smarald mic în formă de lacrimă care se potrivea cu pandantivul de la gât.

Kellin m-a privit din nou. Hainele care veneau prost pe mine. Părul prea scurt pentru a fi la modă, prea lung pentru a fi altceva decât sălbatic.

— Iar tu eşti… flautist?

Cel mai lipsit de expresivitate instrument.

— Flautist, am zis uşor. Nu. Prefer lăuta.

Sprâncenele i se ridicară.

— Cânţi la lăuta de la Curte?

Zâmbetul meu a devenit rigid, în ciuda eforturilor mele.

— La lăuta membrului unei trupe de teatru.

— A! a zis el râzând, ca şi cum lucrurile căpătau sens dintr-odată. Muzică populară!

Am lăsat să treacă şi asta, mai uşor decât înainte.

— Aţi găsit unde să staţi? am întrebat tare. Câţiva dintre noi au luat o masă mai jos, cu o vedere bună la scenă. Sunteţi bine-veniţi să staţi cu noi.

— Domnişoara şi cu mine avem deja o masă la al treilea balcon. Kellin a dat din cap înspre Denna. Prefer compania de sus.

Fără ca el să vadă, Denna şi-a dat ochii peste cap către mine.

Mi-am păstrat cumpătul şi am făcut o nouă reverenţă politicoasă către el, puţin mai mult decât un dat din cap.

— N-aş vrea să vă reţin.

M-am întors către Denna.

— Doamnă. Pot să te caut peste o vreme?

A oftat, arătând ca o persoană de societate din toate punctele de vedere, cu excepţia ochilor, care încă mai râdeau de toată ridicola formalitate a schimbului de replici.

— Sunt sigură că înţelegi, Kvothe. Programul meu este destul de plin în următoarele zile. Dar ai putea să vii în vizită aproape de sfârşitul pauzei, dacă doreşti. Am închiriat camere la Grey Man.

— Eşti prea amabilă, am spus şi am făcut o reverenţă către ea, mult mai arcuită decât cea pentru Kellin.

În acel moment, ea şi-a dat ochii peste cap la mine.

Kellin şi-a ridicat braţul, întorcând în acel moment umărul către mine, şi cei doi au plecat în mulţime. Privindu-i împreună, mişcându-se cu graţie prin mulţime, era uşor să crezi că locul era proprietatea lor sau că măcar se gândiseră probabil să-l cumpere, pentru a-l folosi drept locuinţă de vară. Numai vechii nobili se mişcau cu o asemenea aroganţă naturală, simţind adânc în sufletul lor că totul în lume există doar pentru a-i face pe ei fericiţi. Denna se prefăcea minunat, dar pentru Lordul Kellin Înfumuratul era la fel de firesc ca respiratul.

I-am privit până când au ajuns la jumătatea scărilor, în drumul către balconul de la etajul trei. Acolo Denna s-a oprit şi şi-a dus o mână la cap. Apoi s-a uitat îngrijorată pe podea. Cei doi au vorbit scurt şi ea i-a arătat podeaua. Kellin a dat din cap şi a dispărut pe scări în sus.

Având o presimţire, m-am uitat spre podea şi am zărit o rază de argint în locul în care stătea Denna, lângă balustradă. M-am dus şi am stat peste aceasta, obligând doi negustori cealdizi să mă ocolească.

M-am prefăcut că privesc mulţimea de mai jos, până când Denna a venit mai aproape de mine şi mi-a pus mâna pe umăr.

— Kvothe, a zis ea îngrijorată. Îmi pare rău că te deranjez, dar se pare că mi-am pierdut un cercel. Eşti drăguţ să mi-l cauţi? Sunt sigură că l-am avut la ureche până mai adineauri.

Am fost de acord şi în curând ne-am bucurat de un moment de intimitate, cercetând decent podeaua, cu capetele apropiate. Din fericire, rochia Dennei era în stil modegan, care curge liber şi

în jurul picioarelor. Dacă ar fi avut o tăietură pe-o parte, cum e acum la modă în Orânduire, imaginea cu ea ghemuită pe podea ar fi fost scandaloasă.

— Pe trupul lui Tehlu, am murmurat. Unde l-ai găsit?

Denna a chicotit încet.

— Şşş. Tu mi-ai sugerat să învăţ să cânt la harpă. Kellin e un profesor destul de bun.

— Pedala harpei din Modegan cântăreşte de cinci ori mai mult ca tine, am spus. E un instrument de cameră. Nu-l vei putea lua cu tine la drum.

S-a oprit din a pretinde că mai caută cercelul şi mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Şi cine spune că nu voi avea o cameră în care să cânt la harpă?

M-am uitat din nou la podea şi am ridicat din umeri cât am putut de mult.

— E destul de bun pentru a învăţa, cred. Cum îţi place până acum?

— E mai bine decât la liră, zise ea. Deja pot vedea asta. Deşi abia dacă pot să cânt *Veveriţa pe acoperiş.*

— E bun de ceva? i-am zâmbit viclean. Cu mâinile, vreau să spun.

Denna s-a înroşit un pic şi m-a privit ca şi cum ar fi vrut să mă lovească. Dar şi-a amintit unde se află şi s-a mulţumit să-şi îngusteze ochii.

— Eşti îngrozitor, a zis ea. Kellin a fost un adevărat gentleman.

— Tehlu să ne ferească pe toţi de un adevărat gentilom, am zis.

A clătinat din cap.

— Am zis-o în adevăratul sens al cuvântului, spuse ea. N-a părăsit niciodată Modegul. E ca un pui într-un coteţ.

— Deci, eşti Dinael acum? am întrebat.

— Pentru moment. Şi doar pentru el, a zis ea, privindu-mă dintr-o parte, cu un zâmbet usturător. Din partea ta încă îmi place mai mult Denna.

— E bine de ştiut, am spus, apoi am ridicat mâna de pe podea, dezvăluind smaraldul în formă de lacrimă de la cercel.

Denna a jucat spectacolul găsirii, ţinându-l în sus pentru a prinde lumina.

— A! Ia te uită!

M-am ridicat în picioare şi am ajutat-o şi pe ea. Şi-a dat părul pe spate şi s-a aplecat spre mine.

— Sunt stângace cu astfel de lucruri, a zis ea.

— Te superi?

Am păşit spre ea să-i înmânez cercelul. Mirosea slab a flori sălbatice. Dar dincolo de asta mirosea a frunze de toamnă. Asemenea părului ei negru, asemenea prafului de pe drum şi a aerului înaintea unei furtuni de vară.

— Deci, ce este? i-am spus moale. Al doilea fiu al cuiva?

A dat din cap imperceptibil şi o şuviţă de păr i-a căzut, mângâindu-mi mâna.

— E un lord adevărat.

— *Skethe te retaa van,* am înjurat eu. Păziţi-vă fiii şi fiicele.

Denna a râs din nou, în linişte. Corpul ei s-a zdruncinat, încercând să se abţină.

— Stai nemişcată, i-am spus, punând stăpânire pe urechea ei.

Denna a inspirat profund şi a expirat, liniştindu-se. Am introdus cercelul prin lobul urechii şi m-am dat deoparte. Ea a ridicat o mână să verifice, apoi s-a tras înapoi şi a făcut o reverenţă.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru tot ajutorul dat.

Am făcut încă o plecăciune către ea. Era la fel de cizelată ca cea de mai devreme, dar era mult mai cinstită.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Denna a zâmbit cu căldură şi s-a întors să plece, cu ochii râzând din nou.

Am terminat explorarea de formă a celui de-al doilea etaj, dar Threpe nu părea să fie pe acolo. Nu voiam să risc stânjeneala celei de-a doua întâlniri cu Denna şi lorduleţul, aşa că am decis să nu mă mai duc şi la etajul trei.

Sim părea plin de viaţă, ca de obicei după cea de-a cincea sticlă. Manet era tolănit pe scaun, cu ochii întredeschişi, cu cana odihnindu-i-se pe burta umflată. Wil arăta la fel ca întotdeauna, cu ochii negri imposibil de citit.

— Threpe nu-i de găsit, am spus când m-am aşezat. Îmi pare rău.

— Păcat, a zis Sim. A avut noroc să-ţi găsească un finanţator?

Am dat din cap cu amărăciune.

— Ambrose a ameninţat sau a mituit toţi nobilii de pe o rază

de câteva sute de mile de aici. Nu vor să aibă de-a face cu mine.

— De ce nu te ia Threpe? a întrebat Wilem. Te place destul de mult.

Am dat din cap.

— Threpe sprijină deja alţi trei muzicieni. Patru chiar, dar doi dintre ei sunt un cuplu căsătorit.

— Patru? a zis Sim îngrozit. E o minune că-şi mai permite să mănânce.

Wil a întins gâtul curios şi Sim s-a aplecat să-i explice.

— Threpe e conte. Dar proprietăţile lui nu sunt chiar atât de extinse. Să sprijine patru muzicieni cu venitul său e un pic... extravagant.

Wil s-a încruntat.

— Băuturile şi corzile nu sunt chiar atât de scumpe.

— Un finanţator e răspunzător pentru mai mult de-atât.

Sim a început să înşire pe degete cheltuielile.

— Există un document al patronajului în sine. Apoi, oferă cazare şi masă pentru muzicienii săi, un salariu anual, un costum de haine în culorile familiei sale.

— Două costume de haine, în mod tradiţional, am intervenit. În fiecare an. Crescând în trupă, n-am apreciat hainele pe care ni le-a dat Seniorul Pârloagă-Sură. Dar zilele astea nu m-am putut abţine să nu mă gândesc cât s-ar îmbunătăţi garderoba mea cu două noi rânduri de haine.

Simmon a zâmbit când a venit un copil servitor, nelăsând nicio îndoială cu privire la cine era răspunzător pentru paharele cu vin de mure din faţa fiecăruia dintre noi. Sim a ridicat paharul într-un toast tăcut şi a băut o înghiţitură zdravănă. Am ridicat şi eu paharul, aşa cum a făcut şi Wilem, deşi, evident, îl durea. Manet a rămas nemişcat şi am început să-l suspectez că a aţipit.

— Ceva tot nu e bine, a zis Wilem, lăsând jos paharul. Toţi finanţatorii rămân cu buzunarele goale.

— Finanţatorul câştigă reputaţie, i-am explicat. De aceea muzicienii îi poartă uniforma. În plus, are animatori la semnul şi cuvântul său: petreceri, dansuri, ceremonii. Uneori, ei scriu la cererea lui melodii sau piese de teatru.

Wil a părut încă sceptic.

— Totuşi, mi se pare că finanţatorul ia o bucată destul de mică.

— Asta pentru că vezi doar jumătate din imaginea de ansamblu, a zis Manet, ridicându-se în scaun. Eşti băiat crescut

la oraş. Nu ştii cum e să creşti într-un sat construit pe moşia cuiva.

— Asta e moşia Lordului Poncington, a zis Manet, folosind un pic de bere vărsată pentru a desena un cerc în centrul mesei. Unde trăieşti ca un om de rând ce eşti. Manet a ridicat paharul gol al lui Simmon şi l-a pus în interiorul cercului.

— Într-o zi, un bărbat se plimba prin oraş purtând culorile Lordului Poncington.

Manet a luat paharul plin cu vin şi l-a împins pe masă până când a ajuns lângă cel gol al lui Sim, în interiorul cercului.

— Şi acest om cânta pentru toţi cei de la hanul local.

Manet a turnat o parte din vin în paharul lui Sim.

Fără vreun îndemn, Sim a zâmbit şi l-a băut.

Manet a făcut aceeaşi mişcare şi cu paharul său şi a intrat din nou în cerc.

— Luna viitoare au mai venit încă doi purtând culorile sale şi au pus de-un spectacol de păpuşi.

A turnat mai mult vin, şi Simmon l-a răsturnat înapoi.

— Luna viitoare se va ţine o piesă de teatru. Din nou.

Acum, Manet şi-a luat cana de lemn şi a târât-o pe masă în cerc.

— Apoi a apărut omul cu taxele, purtând aceleaşi culori.

Manet îşi izbi plin de draci cana goală de masă.

Sim a rămas nedumerit pentru o clipă, apoi şi-a ridicat cana şi şi-a turnat nişte bere în ea.

Manet l-a privit şi a izbit din nou cana, sever.

Sim a turnat restul de bere în cana lui Manet, râzând.

— Îmi place mai mult vinul de mure, oricum.

— Lordului Poncington îi plac şi mai mult taxele, a zis Manet. Şi oamenilor le place să se distreze. Şi omului cu taxe îi place să nu fie otrăvit şi îngropat într-un mormânt puţin adânc în spatele morii vechi.

A luat o gură de bere.

— Aşa că toată lumea e fericită.

Wil a privit schimbul de replici cu ochii lui negri, serioşi.

— Asta are mai mult sens.

— Nu e întotdeauna atât de mercenar, am spus. Threpe vrea cu adevărat să ajute muzicienii la îmbunătăţirea meşteşugului. Unii nobili îi tratează pe artişti ca pe nişte cai într-un grajd, am oftat eu. Chiar şi asta ar fi mai bun decât ceea ce am acum, care nu e nimic.

— Nu te vinde ieftin, a zis Sim vesel. Aşteaptă şi vei găsi un finanţator bun. Ai merita. Eşti la fel de bun ca oricare muzician de-aici.

Am tăcut, prea mândru să le spun adevărul. Eram sărac într-un fel pe care restul l-ar fi putut înţelege cu greu. Sim era nobil aturan, iar familia lui Wil era de negustori de lână de la Ralien. Ei credeau că a fi sărac înseamnă să n-ai suficienţi bani pentru a merge să bei de câte ori vrei.

Cu taxa de şcolarizare la orizont, nu îndrăzneam să cheltui nici măcar un bănuţ găurit. Nu puteam cumpăra lumânări, cerneală sau hârtie. N-aveam nicio bijuterie s-o amanetez, nici alocaţie, nici părinţi cărora să le scriu acasă. Niciun cămătar respectabil nu mi-ar fi dat nici o para chioară. Deloc surprinzător, pentru că eram un orfan edema ruh fără rădăcini, ale cărui bunuri încăpeau într-un sac. Nici măcar unul prea mare.

M-am ridicat în picioare înainte ca discuţia să ajungă în zone prea puţin plăcute.

— E timpul să fac nişte muzică.

Mi-am ridicat cutia lăutei şi m-am îndreptat spre locul în care stătea Stanchion, la colţul barului.

— Ce ai pentru noi în seara asta? a întrebat el, trecându-şi mâna prin barbă.

— O surpriză.

Stanchion s-a oprit din acţiunea de a lua un scaun.

— E genul de surpriză care va provoca un scandal sau va face oamenii să incendieze localul? a întrebat el.

Am clătinat din cap, zâmbind.

— Bine.

A zâmbit şi el şi s-a îndreptat spre scenă.

— În cazul ăsta, îmi plac surprizele.

CAPITOLUL 6

Iubire

Stanchion m-a condus pe scenă şi a scos un scaun fără spătar. Apoi, a mers în faţa scenei pentru a discuta cu publicul. Mi-am pus mantaua pe spătarul scaunului, pe când luminile începeau să se stingă.

Am pus cutia ponosită a lăutei pe podea. Era chiar mai sărăcăcioasă decât mine. Fusese destul de frumoasă odată, dar cu mulţi ani în urmă şi la mile depărtare. Acum, mânerele din piele erau crăpate şi scorţoase, iar carcasa avea petice în unele locuri. Mai rămăsese numai una dintre clemele originale, una delicată, lucrată din argint. Pe celelalte le înlocuisem cu orice putusem curăţa, aşa că acum cutia purta ostentativ cleme nepotrivite de aramă strălucitoare şi fier tocit.

Dar în interiorul ei era cu totul altceva. În interior era motivul pentru care mă luptam să obţin taxa de şcolarizare de mâine. Făcusem o adevărată afacere cu ea, dar chiar şi aşa mă costase mai mulţi bani decât cheltuisem eu vreodată pe un obiect. Atât de mulţi bani, că nu mi-am putut permite o cutie care să i se potrivească şi a trebuit s-o căptuşesc cu zdrenţe pe cea pe care o aveam.

Lemnul era de culoarea cafelei închise, a pământului proaspăt întors. Curba concavă se asemăna perfect cu şoldul unei femei. Era un ecou tăcut şi o încordare strălucită şi zdrăngăneală. Lăuta mea. Sufletul meu tangibil.

Auzisem că poeţii scriu despre femei. Fac rime şi rapsodiază şi mint. Am urmărit marinari pe mal privind tăcuţi la cum se umflă marea încet. Am văzut soldaţi cu inima de fier cum li se umplu ochii de lacrimi la culorile regelui lor fluturând în vânt. Ascultaţi la mine: aceşti oameni nu ştiu nimic despre iubire.

N-o găseşti în cuvintele poeţilor sau în dorul din ochii marinarilor. Dacă vrei să cunoşti iubirea, uită-te la mâinile unui muzician care cântă. El ştie.

M-am uitat la publicul meu, care încă mai sporea lent. Simmon mi-a făcut cu mâna entuziasmat şi i-am zâmbit în schimb. Am văzut părul alb al contelui Threpe, la balconul de la al doilea etaj acum. Vorbea serios cu un cuplu bine îmbrăcat, gesticulând în direcţia mea. Încă mai făcea campanie pentru mine, deşi ştiam amândoi că era o cauză pierdută.

Am scos lăuta din cutia ei ponosită şi am început s-o acordez. Nu era cea mai bună lăută din Eolian. Nici pe departe. Gâtul ei era uşor îndoit, dar nu încovoiat. Una dintre chei era slăbită şi predispusă la schimbarea tonului.

Am ciupit un acord moale şi am dus urechea la corzi. Am ridicat privirea şi am putut vedea chipul Dennei, limpede ca luna. Mi-a zâmbit entuziasmată şi şi-a mişcat degetele sub masă, unde domnul ei n-o putea vedea.

Am atins cu grijă cheia slăbită, trecându-mi mâinile peste lemnul cald al lăutei. Lacul era tocit şi zgâriat pe alocuri. Fusese tratată nemilos înainte, dar asta nu o făcea mai puţin minunată.

Deci, da. Avea defecte, dar ce mai contează când totul se rezumă la ce ne dictează inima? Iubim ceea ce iubim. Nu trebuie să existe un motiv. În multe feluri, iubirea prostească este iubire adevărată. Oricine poate iubi un lucru dintr-un motiv. E la fel de uşor ca a pune un ban în buzunar. Dar a iubi ceva în ciuda defectelor… Să le cunoşti şi să le iubeşti şi pe ele… asta e şi rar şi pur şi perfect.

Stanchion a arătat cu mâna către mine. Au fost aplauze scurte, urmate de o tăcere atentă.

Am ciupit două note şi am simţit publicul aplecându-se către mine. Am atins o coardă, am acordat-o uşor şi am început să cânt. Înainte ca o mână de note să răsune, toată lumea a prins tonul. Era *Clopoţelul berbecului.* O melodie pe care păstorii o fluierau de zece mii de ani. Cea mai simplă dintre melodii. O melodie pe care oricine ar putea s-o cânte cu o găleată. O găleată e prea mult, de fapt. Două palme ţinute căuş ar fi de-ajuns. O singură mână. Două degete chiar.

Era pur şi simplu muzică populară.

Există câteva sute de cântece scrise pe ritmul *Clopoţelului berbecului.* Cântece de dragoste şi de război. Cântece umoristice, tragice şi desfrânate. Nu m-am obosit cu niciunele dintre ele. Fără cuvinte. Doar muzică. Doar sunet.

Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Lordul Înfumurat cum se apleacă mai aproape de Denna, făcând un gest de dispreţ. Am

zâmbit, tachinând cu atenţie corzile lăutei.

Dar nu după mult timp zâmbetul meu a devenit tensionat. Sudoarea a început să-mi şiroiască pe frunte. M-am cocoşat peste lăută, concentrându-mă la ce trebuia să fac cu mâinile. Degetele mi s-au repezit, apoi au dansat, apoi au zburat.

Am cântat tare ca o furtună cu grindină, ca o bătaie de ciocan pe aramă. Am cântat moale ca soarele pe grâul de toamnă, blând ca o frunză singură în bătaia vântului. Nu după mult timp, respiraţia a început să-mi obosească. Buzele mi s-au îngustat, devenind palide.

Înaintând spre refrenul de la mijloc, am scuturat din cap pentru a-mi da părul din ochi. Sudoarea a zburat într-un arc peste lemnul scenei. Am respirat greu, cu pieptul lucrând ca un burduf, încordat ca un cal care aleargă în spume.

Cântecul răsuna, cu fiecare notă veselă şi clară. Aproape m-am încurcat o dată. Ritmul s-a poticnit o fracţiune de secundă... Apoi mi-am revenit într-un fel, l-am dus mai departe şi am reuşit să termin linia de final, ciupind notele dulci şi uşoare, în ciuda faptului că degetele mele erau o umbră obosită.

Apoi, tocmai când era evident că n-am cum să mai rezist încă un moment, ultimul acord a răsunat în încăpere şi eu m-am prăbuşit în scaun, epuizat.

Publicul a izbucnit în aplauze furtunoase.

Dar nu tot publicul. Împrăştiate prin încăpere, câteva zeci au izbucnit în râs, lovind cu pumnii în masă şi tăvălindu-se pe jos, strigându-şi amuzamentul.

Aplauzele s-au risipit şi au murit aproape instantaneu. Bărbaţii şi femeile s-au oprit cu mâinile la jumătatea aplauzelor ca să se uite la cei care râdeau. Unii păreau furioşi, alţii nedumeriţi. Mulţi erau ofensaţi în mod clar în numele meu şi murmure furioase au început să cutreiere prin încăpere.

Înainte ca orice discuţie serioasă să prindă rădăcini, am produs o singură notă înaltă şi am ridicat o mână, captându-le din nou atenţia. Nu terminasem. Nici pe jumătate.

M-am foit în scaun şi mi-am rotit umerii. Am lovit coarda cu degetul mare o dată, am atins cheia care se slăbise şi am trecut fără efort la a doua melodie.

Era una scrisă de Illien: *Tintatatornin.* Mă îndoiesc că aţi auzit de ea. E o ciudăţenie în comparaţie cu alte lucrări ale lui Illien. În primul rând, n-are versuri.

În al doilea rând, deşi e un cântec frumos, nu te atrage sau nu

te mişcă asemenea celor mai cunoscute ale lui.

Cel mai important, e din cale afară de dificil de cântat. Tatăl meu îl numea cel mai bun cântec scris vreodată pentru cincisprezece degete. El m-a pus să-l cânt când eram prea plin de mine şi simţea că am nevoie de un pic de smerenie. E suficient să spun că am repetat cu regularitate, uneori mai mult decât o dată pe zi.

Aşa că am cântat *Tintatatornin.* M-am aplecat din nou în scaun şi mi-am încrucişat gleznele, pentru a mă relaxa un pic. Mâinile mi s-au plimbat alene pe corzi. După primul refren, am tras o gură de aer şi am oftat scurt, ca un băieţel rămas în casă într-o zi însorită. Ochii au început să-mi rătăcească fără ţintă prin încăpere, plictisiţi.

Cântând încă, m-am mişcat nervos în scaun, încercând să găsesc o poziţie confortabilă şi n-am reuşit. M-am încruntat, m-am ridicat şi m-am uitat la scaun ca şi cum acesta era de vină. Apoi mi-am reluat locul, cu o expresie de disconfort pe faţă.

În tot acest timp, zecile de mii de note ale *Tintatatorninului* au dansat şi au petrecut. Am făcut o pauză între două refrene, pentru a mă scărpina leneş după ureche.

Eram atât de profund implicat în rolul pe care-l jucam, încât simţeam cum mă umflă căscatul. L-am lăsat să iasă pe deplin, atât de larg şi de lung, că cei din rândul din faţă mi-au putut număra dinţii. Am dat din cap ca să-l alung şi mi-am şters lacrimile din ochi cu mâneca.

În tot acel timp, *Tintatatornin* a zburdat prin aer. Armonia nebună şi contrapunctul s-au împletit şi apoi s-au distanţat. Toate fără cusur, dulci şi uşoare ca respiraţia. Când a venit sfârşitul, punând împreună o duzină de fire încurcate din cântec, n-am făcut nicio înfloritură. Pur şi simplu m-am oprit şi m-am frecat un pic la ochi. Nu tu crescendo. Nu tu arc. Nu tu nimic. Mi-am desprins degetele distrat şi m-am aplecat pentru a pune lăuta înapoi în cutie.

De data asta mai întâi s-a râs. Aceleaşi persoane ca mai devreme, urlând şi bătând cu pumnii în mese de două ori mai tare ca înainte. Oamenii mei. Muzicanţii. Am lăsat deoparte plictiseala care mi se citea pe faţă şi le-am zâmbit anume.

Aplauzele au urmat câteva bătăi de inimă mai târziu, dar erau împrăştiate şi confuze. Chiar şi după ce luminile din încăpere s-au aprins, atmosfera se transformase într-o sută de murmure prin toată camera.

Marie s-a repezit să mă felicite cât coboram scările, cu faţa zâmbitoare. Mi-a strâns mâna şi m-a bătut pe spate. A fost prima dintr-un şir lung de muzicanţi. Înainte de a mă împotmoli, Marie m-a luat de braţ şi m-a condus înapoi la masă.

— Doamne, băiete, a zis Manet. Eşti ca un mic rege aici.

— Asta nu e nici pe jumătate din atenţia obişnuită, a zis Wilem. În mod normal, încă mai e ovaţionat când ajunge înapoi la masă. Fetele se calcă în picioare şi-i presară flori în cale.

Sim s-a uitat curios prin încăpere.

— Reacţia e… a bâjbâit după un cuvânt. Mixtă. Oare de ce?

— Pentru că tânărul şase-corzi de aici e atât de iscusit, că abia se abţine să nu se taie, a zis Stanchion făcându-şi drum spre masa noastră.

— Ai observat şi tu? a întrebat sec Manet.

— Taci, zise Marie. A fost genial.

Stanchion a oftat şi a clătinat din cap.

— Eu, unul, aş vrea să ştiu despre ce discutăm, a punctat Wilem.

— Kvothe a cântat aici cel mai banal cântec din lume şi a dat impresia că toarce aur pe fuior, a zis Marie. Apoi a luat o bucată de melodie adevărată, ceva ce numai o mână de oameni ar putea cânta, şi a făcut-o să pară atât de uşoară, de parcă şi un copil ar fi putut s-o cânte la un fluier de tinichea.

— Nu neg că a fost cântată cu talent, a zis Stanchion. Problema e modul în care a făcut-o. Toţi cei care au sărit să aplaude prima melodie se simt ca nişte fraieri. Simt că s-a jucat cu ei.

— Şi ăsta e adevărul, a subliniat Marie. Un interpret manipulează publicul. Ăsta e rolul glumei.

— Oamenilor nu le place să fie păcăliţi, a răspuns Stanchion. De fapt, urăsc asta. Nimănui nu-i place să i se facă o farsă.

— Practic vorbind, a intervenit rânjind Simmon, a cântat[2] gluma la lăută.

Toată lumea s-a întors să se uite la el, şi zâmbetul lui a pălit.

— Înţelegeţi? A făcut o glumă. Pe lăută.

Şi-a lăsat privirea în jos, zâmbetul i-a dispărut, iar faţa i s-a îmbujorat.

— Scuze.

Marie a râs încet.

Manet a ridicat glasul.

---

[2] Joc de cuvinte; *to play* (engl.) – a cânta, a te juca. (n.tr.)

— Deci, e mai mult o problemă de două feluri de public, a zis el încet. Sunt cei care ştiu destulă muzică pentru a înţelege gluma şi cei care au nevoie de cineva să le-o explice.

Marie a făcut un gest triumfător spre Manet.

— Exact, a zis ea către Stanchion. Dacă vii aici şi nu eşti în stare să înţelegi singur gluma, atunci meriţi să fii dus un pic de nas.

— Doar că multe dintre aceste persoane fac parte din mica nobilime, a zis Stanchion. Şi deşteptul ăsta încă n-are sponsor.

— Cum aşa? a zis Marie. Threpe a dat de veste de luni bune. Cum de nu te-a săltat nimeni?

— Ambrose Makar, i-am explicat.

Pe faţa ei nu s-a văzut că l-ar şti.

— E muzician?

— *Fiul unui baron,* a zis Wilem.

S-a încruntat perplexă.

— Cum e posibil să te ţină departe de un finanţator?

— Mult timp liber şi de două ori mai mulţi bani decât Dumnezeu, am spus sec.

— Tatăl lui e unul dintre cei mai puternici oameni din Vintas, a adăugat Manet, apoi s-a întors spre Simmon. Al câtelea e, al şaisprezecelea în linie la tron?

— Al treisprezecelea, a zis Simmon ursuz. Întreaga familie Surthen a pierit pe mare în urmă cu două luni. Ambrose nu mai tace zicând că tatăl lui e la douăsprezece locuri de a fi rege.

Manet s-a întors către Marie.

— Ideea e că acest fiu al baronului a primit toată puterea şi nu-i e frică s-o arate.

— Ca să fiu sincer până la capăt, trebuie să menţionez şi că tânărul Kvothe nu e cel mai monden din Orânduire, a zis Stanchion.

Şi-a dres glasul.

— După cum a reieşit din reprezentaţia din seara asta.

— Nu-mi place când mi se spune tânărul Kvothe, i-am zis lui Sim aparte.

Mi-a aruncat o privire înţelegătoare.

— Eu tot cred că a fost genial, a zis Marie, întorcându-se spre Stanchion şi punând ferm piciorul în prag. E cel mai inteligent gest pe care l-a făcut cineva aici în ultima lună, şi tu ştii asta.

I-am pus mâna pe braţ lui Marie.

— Are dreptate, am spus. A fost o prostie.

Am ridicat din umeri şovăielnic.

— Sau cel puţin ar fi dacă aş avea cea mai mică speranţă să fac rost de un sponsor. L-am privit pe Stanchion în ochi. Dar n-am. Amândoi ştim că Ambrose a otrăvit acel puţ pentru mine.

— Puţurile nu rămân otrăvite veşnic, a zis Stanchion.

Am ridicat din umeri.

— Atunci ce zici de asta? Aş prefera să cânt piese care să-mi amuze prietenii mai degrabă decât să le fac pe plac celor care nu mă privesc cu ochi buni din cauza zvonurilor.

Stanchion a luat o gură de aer, apoi s-a grăbit să răspundă.

— Mi se pare corect, a zis el, zâmbind uşor.

În scurta acalmie care a urmat, Manet şi-a dres serios glasul şi privirea i-a ţâşnit în jurul mesei. Am înţeles indiciul şi am făcut o rundă de prezentări.

— Stanchion, i-ai cunoscut deja pe colegii mei Wil şi Sim. El este Manet, student şi uneori mentorul meu la Universitate. Toată lumea, acesta este Stanchion: gazdă, proprietar şi stăpân al Eolianului.

— Încântat de cunoştinţă, a zis Stanchion, dând politicos din cap înainte de a privi emoţionat în jur. Că ai pomenit de gazdă, eu ar trebui să-mi văd de treabă.

M-a mângâiat pe spate când s-a întors să plece.

— Să văd dacă pot stinge câteva incendii, dacă tot m-am apucat.

I-am zâmbit în semn de mulţumire, apoi am făcut un gest amplu.

— Toată lumea, ea este Marie. După cum deja aţi auzit cu urechile voastre, cel mai bun muzician la Eolian. După cum puteţi vedea cu propriii ochi, cea mai frumoasă femeie pe o rază de o mie de mile. După cum vă discerne mintea, cea mai înţeleaptă dintre…

Zâmbind, a intervenit peste mine.

— Dac-aş fi înţeleaptă pe jumătate cât sunt de înaltă, n-aş mai face niciun pas să te apăr, a zis ea. Bietul Threpe chiar a ieşit la tăiere pentru tine în tot acest timp?

Am dat din cap.

— I-am spus că e o cauză pierdută.

— Este, dacă te strâmbi la oameni, a zis ea. Jur că n-am mai întâlnit pe nimeni care să aibă talentul tău de a enerva lumea. Dacă n-ai fi avut un farmec înnăscut, cineva te-ar fi înjunghiat până acum.

— Presupui tu, am murmurat.

Marie s-a întors cu faţa la prietenii mei de la masă.

— E o plăcere să vă cunosc pe toţi.

Wil a dat din cap şi Sim a zâmbit. Manet totuşi s-a ridicat în picioare cu o mişcare lină şi a întins mâna. Marie i-a luat-o, iar Manet a strâns-o călduros într-a lui.

— Marie, a zis el. Mă intrigi. E vreo şansă să-ţi cumpăr o băutură şi să mă bucur de plăcerea unei conversaţii cu tine la un moment dat în seara asta?

N-am putut face nimic altceva decât să mă holbez la el. Stând acolo, cei doi arătau ca nişte încheieri ale unor cărţi care nu se potriveau. Marie era cu aproape zece centimetri mai înaltă decât Manet, iar cizmele îi făceau picioarele să pară şi mai lungi decât erau.

Manet, pe de altă parte, arăta ca de obicei, cărunt şi despletit şi mai bătrân decât Marie cu cel puţin un deceniu.

Marie a clipit şi a întins capul un pic, ca şi cum ar fi bătut-o gândul.

— Sunt cu nişte prieteni acum, a zis ea. Ar putea să se facă târziu până termin cu ei.

— Nu contează pentru mine, a zis Manet uşor. Sunt dispus să renunţ la o parte din somn pentru asta. Nici nu-mi mai amintesc ultima dată când am avut parte de compania unei femei care ştie să vorbească ferm şi fără ezitare. Genul tău de femeie nu se găseşte pe toate drumurile.

Marie l-a privit din nou.

Manet i-a întâlnit ochii şi i-a trimis un zâmbet atât de încrezător şi de fermecător, că locul lui ar fi fost pe scenă.

— Nu vreau să te ţin departe de prieteni, a zis el. Dar eşti prima cântăreaţă din ultimii zece ani care îmi face picioarele să joace. Mi se pare că să-ţi ofer o băutură e cel mai mărunt gest pe care pot să-l fac.

Marie i-a zâmbit şi ea, pe jumătate amuzată, pe jumătate crispată.

— Sunt la al doilea etaj momentan, a zis ea, arătând spre trepte. Dar ar trebui să scap în, să zicem, două ore…

— Eşti teribil de bună, a zis el. Să vin eu să te caut?

— Aşa ar trebui, a zis ea.

Apoi i-a aruncat o privire atentă, în timp ce se întorcea să plece.

Manet şi-a reluat locul pe scaun şi a luat o înghiţitură.

Simmon părea la fel de uluit ca noi toţi.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat el.

Manet a chicotit în barbă şi s-a lăsat pe spate în scaun, sprijinindu-şi cana pe piept.

— Asta, a zis mândru, e ceva ce eu înţeleg şi voi, băieţeii, nu înţelegeţi. Luaţi-vă notiţe. Luaţi aminte.

Când membrii nobilimii doresc să-i arate unui muzician aprecierea lor, îi dau bani. Când am început să cânt la Eolian, am primit câteva cadouri şi pentru un timp acestea au fost suficiente pentru a mă ajuta la plata taxei de şcolarizare şi pentru a-mi ţine măcar puţin capul la suprafaţă. Dar Ambrose a insistat în campania lui împotriva mea şi au trecut luni întregi de când nu mai primisem ceva de genul ăsta.

Muzicanţii sunt mai săraci decât mica nobilime, dar încă se mai bucură de un spectacol. Deci, când îţi apreciază reprezentaţia, îţi cumpără băuturi. Ăsta era motivul real pentru care eram în seara asta la Eolian.

Manet s-a dus să aducă o cârpă umedă de la bar, să cureţe masa, ca să putem juca încă o partidă de cărţi. Înainte de a se întoarce, un tânăr flautist cealdiz a venit să întrebe dacă erau şanse să ne facă cinste cu un rând.

I-am oferit şansa până la urmă. I-a făcut cu ochiul unei chelneriţe din apropiere şi fiecare dintre noi a comandat ce-i plăcea cel mai mult, şi în plus, o bere pentru Manet.

Am băut, am jucat cărţi şi am ascultat muzică. Manet şi cu mine am avut o serie de cărţi proaste şi am pierdut trei mâini la rând. Mi-a afectat starea de spirit, dar nici pe departe la fel de mult ca bănuielile lui Stanchion, care putea avea dreptate cu ceea ce zisese.

Un sponsor bogat mi-ar fi rezolvat multe dintre probleme. Chiar şi un sponsor sărac ar fi putut să-mi dea un mic spaţiu pentru a respira, din punct de vedere financiar. Dacă nici asta, măcar cineva de la care să pot împrumuta bani când eram strâns cu uşa, în loc să fac afaceri cu oameni periculoşi.

În timp ce mintea îmi era ocupată, am mizat greşit şi am mai pierdut o mână, ceea ce ne-a dus la patru mâini pierdute la rând, cu pierderea jocului la orizont.

Manet se chiora la mine, în timp ce făcea cărţile.

— Uite un abecedar pentru intrarea în joc.

A ridicat mâna, împungând nervos aerul cu trei degete.

— Să presupunem că ai trei cărţi de pică în mână şi că jos sunt cinci de pică.

Ridică şi cealaltă mână, cu degetele răsfirate.

— Câte cărţi de pică sunt în total?

S-a lăsat pe spate în scaun, cu braţele încrucişate.

— Nu te grăbi.

— Încă nu a revenit după ce a văzut că Marie e dispusă să bea ceva cu tine, a spus sec Wilem. Şi noi la fel.

— Nu şi eu, a ciripit Simmon. Ştiam că eşti în stare.

Am fost întrerupţi de sosirea lui Lily, una dintre chelneriţele obişnuite de la Eolian.

— Ce se întâmplă aici? a zis ea jucăuş. Dă cineva o petrecere frumoasă?

— Lily, dacă ţi-aş cere să bei un pahar cu mine, ai fi de acord? a întrebat Simmon.

— Sigur, a zis ea cu uşurinţă. Dar nu pentru foarte mult timp.

I-a pus mâna pe umăr.

— Domnilor, aveţi noroc. Un admirator anonim de muzică bună s-a oferit să facă cinste cu un rând de băuturi.

— Un carcalete pentru mine, a zis Wilem.

— Mied, a zis Simmon zâmbind.

— Eu vreau un şpriţ, am spus.

Manet a ridicat o sprânceană.

— Un şpriţ, da? a întrebat el, zgâindu-se la mine. Vreau şi eu unul.

I-a aruncat chelneriţei o privire cu subînţeles şi a făcut un semn cu capul către mine.

— La fel ca al lui, desigur.

— Serios? a zis Lily, apoi a ridicat din umeri. Vine într-o clipită.

— Acum, că ai impresionat pe toată lumea, te poţi distra, da? a întrebat Simmon. Cu ceva despre un catâr…?

— Pentru ultima dată, nu, am spus. Am terminat cu Ambrose. Nu mai câştig nimic dacă-l contrez.

— I-ai rupt mâna, a zis Wil. Cred că mai contrat de-atât nu poate fi.

— Mi-a spart lăuta, am spus. Suntem chit. Eu sunt gata să las trecutul în urmă.

— Pe naiba, a zis Sim. I-ai turnat jumătate de kilogram de unt rânced în lampă. I-ai slăbit chingile de la şa…

— Gura, mâini negre! am spus, privind în jur. Asta a fost cu

aproape o lună în urmă şi nimeni în afară de voi doi nu ştie c-am fost eu. Şi acum Manet. Şi toată lumea în jur.

Sim s-a înroşit jenat şi conversaţia s-a oprit până când Lily s-a întors cu băuturile noastre. Carcaletele lui Wil era în paharul lui obişnuit din piatră. Miedul lui Sim strălucea auriu într-un pahar înalt. Manet şi cu mine am primit căni din lemn.

Manet a zâmbit.

— Nu-mi amintesc ultima dată când am comandat un şpriţ, a meditat el. Nu cred că am comandat vreodată vreunul pentru mine.

— Tu eşti singura persoană pe care o cunosc să mai fi băut vreodată, a zis Sim. Kvothe, prezent aici, le dă pe gât ca nimeni altul. Trei sau patru într-o noapte.

Manet a ridicat o sprânceană stufoasă către mine.

— Ei nu ştiu? a întrebat el.

Am scuturat din cap în timp ce beam din cană, neştiind dacă să mă amuz sau să mă ruşinez.

Manet a împins cana în faţa lui Simmon, care a ridicat-o şi a luat o înghiţitură. S-a încruntat şi a mai luat una.

— Apă?

Manet a dat din cap.

— E un truc vechi al curvelor. Le ţii de vorbă în cârciuma de la bordel şi vrei să le arăţi că nu eşti ca ceilalţi. Că eşti un bărbat rafinat. Deci, te oferi să le cumperi o băutură.

S-a întins peste masă şi a luat cana înapoi de la Sim.

— Dar sunt la muncă. Nu vor să bea. Vor mai degrabă banii. Aşa că ele comandă un şpriţ sau altceva. Tu dai banii, barmanul le dă apă şi la sfârşitul nopţii împart banii cu acesta. Dacă sunt bune ascultătoare, pot face la fel de mulţi bani în bar ca în pat.

Am fost de acord.

— De fapt, împărţim în trei. O treime ia gazda, o treime barmanul şi a treia eu.

— Îţi iei ţeapă în cazul ăsta, a zis Manet sincer. Barmanul ar trebui să-şi ia partea de la gazdă.

— Nu te-am văzut să-i comanzi şpriţ lui Cinzeacă, a zis Sim.

— Acolo trebuie să fie mied Greysdale, a zis Wil. Comanzi doar din acela.

— Şi eu am comandat Greysdale, a protestat Sim. Are gust de castraveţi dulci şi pipi. În afară de asta…

Sim o luase pe arătură.

— E foarte scump? a întrebat Manet zâmbind. N-ar avea sens

să treci prin toate astea pentru o bere scurtă, nu?

— Ei ştiu ce vreau când comand Greysdale la Cinzeacă, i-am spus. Dacă aş fi comandat ceva care de fapt nu există, te-ai fi prins uşor.

— Cum de ştii despre asta? l-a întrebat Sim pe Manet.

Manet a chicotit.

— Nu există trucuri noi pentru un câine bătrân ca mine, a zis el.

Luminile au început să se stingă şi ne-am întors cu faţa spre scenă.

Noaptea a luat-o razna din acel moment. Manet a plecat după păşuni mai verzi, în timp ce Wil, Sim şi cu mine am făcut tot posibilul să păstrăm masa fără pahare, în timp ce muzicanţii ne cumpărau rând după rând de băuturi. Un număr obscen de băuturi, într-adevăr. Mai multe decât aş fi îndrăznit să sper vreodată.

Am băut în general şpriţ, pentru că scopul mersului la Eolian era să strâng bani pentru taxa de şcolarizare. Wil şi Sim au comandat şi ei câteva rânduri, acum, că ştiau trucul. Am fost dublu recunoscător, căci altfel aş fi fost obligat să-i duc acasă într-o roabă.

În cele din urmă, tustrei ne-am săturat de muzică, bârfă şi, în cazul lui Sim, de urmărirea fără folos a chelneriţelor.

Înainte să plecăm, m-am oprit pentru o conversaţie discretă cu barmanul, în care am adus în discuţie diferenţa dintre o jumătate şi o treime. La sfârşitul negocierii noastre, am încasat un talant întreg şi şase firfirei. Majoritatea banilor erau din băuturile pe care colegii mei muzicanţi mi le cumpăraseră în seara asta.

Am adunat monedele din traistă: *trei talanţi întregi.*

Negocierile mi-au adus profit şi două sticle maronii.

— Ce-i asta? m-a întrebat Sim când vâram sticlele în cutia lăutei.

— Bere Bredon.

Am mutat zdrenţele pe care le foloseam să înfăşor lăuta, ca să nu se zgârie.

— Bredon e mai apropiată de pâine decât de bere, a zis Wil cu glas gros, dispreţuitor.

Sim a dat din cap a acord, făcând o faţă.

— Nu-mi place să-mi mestec băutura.

— Nu e chiar atât de rea, am spus defensiv. În micile regate, o beau femeile însărcinate. Arwyl a amintit asta într-una dintre prelegerile sale. Fac o infuzie cu polen de flori, ulei de peşte şi sâmburi de cireşe. Are tot felul de substanţe nutritive.

— Kvothe, nu te judecăm.

Wilem mi-a pus mâna pe umăr, cu îngrijorare pe faţă.

— Pe mine şi pe Sim nu ne deranjează faptul că eşti o gravidă yllish.

Simmon a făcut ca porcul, apoi a râs de faptul că a făcut ca porcul.

Tustrei ne-am pornit înapoi spre Universitate, trecând peste bolta Podului de Piatră. Şi cum nu era nimeni prin preajmă să ne audă, am cântat pentru Sim *Catârule, catârule.*

Wil şi Sim au mers uşor împleticit spre camerele lor din Morişcă. Dar eu nu voiam să mă culc şi am continuat să rătăcesc pe străzile goale ale Universităţii, respirând aerul rece al nopţii.

Am trecut pe lângă faţadele întunecate ale magazinelor de pomezi, ale sticlăriilor şi legătoriilor de cărţi. Am trecut peste un gazon tăiat meticulos, mirosind aroma clară, prăfuită a frunzelor de toamnă şi cea a ierbii verzi de dedesubt. Aproape toate hanurile şi bodegile erau în întuneric, dar în bordeluri luminile ardeau.

Piatra cenuşie din Sala Magiştrilor era argintată de lumina lunii. O singură lumină slabă ardea în interior, luminând fereastra cu vitralii înfăţişându-l pe Teccam în poziţia sa clasică: în picioarele goale la intrarea peşterii sale, vorbind unei mulţimi de tineri studenţi.

Am trecut de Creuzete, cu nenumăratele sale coşuri iţindu-se întunecate şi negre de fum pe cerul luminat de lună. Chiar şi pe timp de noapte mirosea a amoniac şi a flori carbonizate, a acid şi a alcool: o mie de mirosuri amestecate, care se infiltraseră de-a lungul secolelor în piatra clădirii.

Ultimele erau Arhivele. Înalte de cinci etaje şi fără ferestre, îmi aminteau de un turn uriaş de piatră. Uşile sale masive erau închise, dar am putut vedea lumina roşiatică a lămpilor simpatetice ţâşnind pe la marginile uşii.

Pe timpul admiterii, Magistrul Lorren ţinea Arhivele deschise pe timpul nopţii, astfel încât toţi membrii Arcanumului să poată studia cât le poftea inima. Toţi membrii, cu excepţia unuia, desigur.

M-am întors la Cinzeacă şi am găsit hanul întunecat şi tăcut. Aveam o cheie pentru uşa din spate, dar decât să mă împiedic prin întuneric, am preferat să mă îndrept către aleea din apropiere. Piciorul drept pe butoiul cu apă de ploaie, piciorul stâng pe pervazul ferestrei, mâna stângă pe grilajul de fier. M-am căţărat în linişte până la al treilea etaj, unde era fereastra mea, am tras cu o sârmă de zăvorul de la geam şi am intrat.

Era beznă şi eram prea obosit ca să mă mai duc să iau lumină din şemineul de jos. Aşa că am atins fitilul de la lampa de lângă patul meu, punând un pic de ulei pe degete. Apoi am murmurat o legătură şi mi-am simţit braţul răcindu-se, în timp ce căldura îl părăsea. Iniţial nu s-a întâmplat nimic şi m-am încruntat, concentrându-mă să risipesc negura vagă de alcool. Frigul s-a stabilit adânc în braţ, făcându-mă să tremur, dar în cele din urmă fitilul s-a aprins.

Înfrigurat acum, am închis fereastra şi m-am uitat prin cămăruţa cu tavan înclinat şi pat îngust. Surprinzător, mi-am dat seama că n-aş fi vrut să fiu nicăieri altundeva în cele patru zări. M-am simţit aproape ca acasă.

Poate vouă asta nu vi se pare ciudat, dar pentru mine era ciudat. Crescând printre edema ruh, pentru mine acasă nu era niciodată un loc. Acasă era un grup de căruţe şi de cântece în jurul unui foc de tabără. Uciderea trupei mele a însemnat pentru mine mai mult decât pierderea familiei şi a prietenilor din copilărie. A fost ca şi cum întreaga mea lume fusese arsă din temelii.

Acum, după aproape un an la Universitate, începusem să mă simt ca şi cum aparţineam de aici. Era un sentiment ciudat ataşamentul acesta pentru un loc. Într-un fel era reconfortant, dar ruhul din mine era agitat, se revolta ca o plantă la gândul înrădăcinării.

Ducându-mă să mă culc, m-am întrebat ce-ar crede tatăl meu despre mine.

CAPITOLUL 7

Admiteri

În dimineaţa următoare mi-am dat cu apă pe faţă şi m-am târât la parter. Cârciuma lui Cinzeacă începea să se umple cu oameni care căutau un prânz devreme, iar câţiva studenţi neconsolaţi îşi începeau ziua bând.

Încă epuizat de la lipsa de somn, m-am aşezat la masa mea obişnuită din colţ şi am început să mă frământ cu privire la interviul care urma.

Kilvin şi Elxa Dal nu mă îngrijorau. Eram pregătit pentru întrebările lor. Acelaşi lucru era valabil în mare măsură şi pentru Arwyl. Dar ceilalţi profesori reprezentau pentru mine mistere mai mari sau mai mici.

În fiecare semestru, fiecare profesor punea o selecţie de cărţi la avizierul din Tomuri, sala de lectură din Arhive. Pentru studiul e'lirilor de rang inferior erau texte de bază, iar pentru re'lari şi el'the erau lucrări din ce în ce mai complexe.

Aceste cărţi dezvăluiau ceea ce erau considerate de profesori cunoştinţe valoroase.

Erau cărţile pe care un student inteligent le citea înainte de admiteri.

Dar eu nu puteam umbla în Tomuri, ca toţi ceilalţi. Eram singurul student din ultimele câteva zeci de ani care avea interzis la Arhive şi toată lumea ştia despre asta. Tomuri era singura cameră bine iluminată din întreaga clădire şi pe timpul admiterilor acolo erau întotdeauna oameni citind.

Aşa că am fost nevoit să găsesc copii ale textelor dorite de profesori îngropate în Stive.

Aţi fi uimiţi cât de multe versiuni ale aceleiaşi cărţi pot exista. Dacă aveam noroc, volumul pe care-l găseam era identic cu cel pe care profesorul îl pusese deoparte în Tomuri. De cele mai multe ori însă, versiunile găsite de mine erau expirate, epurate sau prost traduse.

Am citit cât am putut în ultimele câteva nopţi, dar vânătoarea cărţilor mi-a luat timp preţios şi eram încă teribil de nepregătit.

Eram pierdut în aceste gânduri anxioase, când vocea lui Cinzeacă mi-a atras atenţia.

— De fapt, uite-l pe Kvothe chiar acolo, a zis el.

M-am uitat într-acolo pentru a vedea o femeie stând la bar. Nu era îmbrăcată ca o studentă. Purta o rochie vişinie elaborată, cu fuste lungi, strâmte în talie, şi mănuşi până la coate, asortate cu rochia.

Mişcându-se fără grabă, reuşi să coboare de pe scaun fără să-şi încurce picioarele şi se îndreptă spre masa mea. Părul ei blond era ondulat artistic şi buzele îi erau vopsite într-un roşu-aprins. Nu m-am putut abţine să nu mă întreb ce făcea una ca ea la Cinzeacă.

— Tu eşti cel care i-a rupt mâna puştiului Ambrose Makar? a întrebat ea.

Vorbea aturana cu un accent modegan gros şi muzical. Deşi asta o făcea un pic greu de înţeles, aş minţi dacă aş spune că nu l-am considerat atrăgător. Accentul modegan emana practic sexualitate.

— Aşa am făcut, am spus. N-a fost neapărat intenţionat. Dar aşa am făcut.

— Atunci ar trebui să mă laşi să-ţi cumpăr ceva de băut, zise ea cu tonul unei femei care ştie cum stă treaba.

I-am zâmbit, dorindu-mi să rămân treaz mai mult de zece minute înainte să mă zăpăcească.

— Nu eşti prima care îmi cumpără de băut din acest motiv, am zis onest. Dacă insişti, voi lua un mied Greysdale.

Am privit-o întorcându-se la bar. Dacă era studentă, era nouă. Dacă ar fi fost aici de mai mult de câteva zile, aş fi auzit de ea de la Sim, care cunoştea toate fetele frumoase din oraş, făcându-le curte cu entuziasm sincer.

Femeia modegană se întoarse o clipă mai târziu şi se aşeză în faţa mea, împingând o cană de lemn pe masă. Cinzeacă abia o spălase, pentru că degetele mănuşii ei vişinii erau umede în locul cu care cuprinsese mânerul.

Şi-a ridicat paharul umplut cu un vin de un roşu-aprins.

— Pentru Ambrose Makar, a zis ea cu o ferocitate bruscă. Să cadă într-un puţ şi să moară.

Am luat cana şi am băut o înghiţitură, întrebându-mă dacă mai era vreo femeie pe o rază de cincizeci de mile faţă de

Universitate pe care Ambrose să n-o fi tratat urât. Mi-am şters discret mâna pe pantaloni.

Femeia a luat o înghiţitură zdravănă şi a trântit paharul. Pupilele ei erau imense. Devreme cum era, apucase să bea destul de mult.

Am simţit brusc miros de nucşoară şi prune. Am mirosit cana, apoi m-am uitat pe masă, gândindu-mă că cineva ar fi putut vărsa o băutură. Dar nu era nimic.

Femeia din faţa mea izbucni dintr-odată în lacrimi. Nu-l puteai numi plânset blând. Era ca şi cum cineva dăduse drumul la robinet.

Se uită în jos, la mâinile ei înmănuşate şi clătină din cap. O dădu jos pe cea udă, mă privi şi suspină câteva cuvinte în modegană.

— Îmi pare rău, am rostit neputincios. Eu nu vorbesc…

Dar era deja în mişcare şi se îndepărta de masă. Ştergându-şi faţa, a fugit către uşă.

Cinzeacă se holba la mine din spatele barului, la fel ca toţi ceilalţi prezenţi.

— N-a fost vina mea, am spus arătând spre uşă. Singură a luat-o razna.

Aş fi putut s-o urmez şi să încerc să aflu totul, dar era deja afară şi interviul meu de admiteri era peste mai puţin de-o oră. În plus, dacă aş fi încercat să ajut fiecare femeie traumatizată vreodată de Ambrose, n-aş mai fi avut timp nici să mănânc sau să dorm.

Pe de altă parte, bizara întâlnire părea să-mi fi limpezit mintea şi nu mă mai simţeam leşinat din lipsă de somn. Am decis să profit de întâmplare şi să termin cu admiterile. Cu cât începi mai repede, cu atât termini mai repede, cum obişnuia să spună tatăl meu.

În drum spre Văgăună, m-am oprit să cumpăr de la un vânzător ambulant o plăcintă cu carne maro aurie. Ştiam că am nevoie de fiecare bănuţ pentru această taxă semestrială de şcolarizare, dar preţul unei mese decente nu conta atât de mult. Era caldă şi bună, plină cu carne de pui, morcov şi salvie. Am mâncat-o în timp ce mergeam, savurând mica libertate de a cumpăra ceva pe gustul meu, mai degrabă decât să mănânc ce se întâmpla să aibă la-ndemână Cinzeacă.

Când am terminat ultima bucată de crustă, mi-a mirosit a migdale cu miere. Mi-am cumpărat o lingură mare, într-o pungă ingenios făcută dintr-o foaie uscată de porumb. M-a costa patru sfanţi, dar nu mai mâncasem de ani buni migdale cu miere şi nu strică puţin zahăr în sânge atunci când trebuie să răspunzi la întrebări.

Coada pentru admiteri ieşea din curte. Nu anormal de lungă, dar, cu toate acestea, iritantă. Am văzut o faţă familiară din Partizanat şi m-am dus lângă o tânără cu ochii verzi care stătea şi ea la coadă.

— Bună ziua, am zis. Tu eşti Amlia, nu?

Mi-a zâmbit emoţionată şi a dat din cap.

— Sunt Kvothe, am spus, făcând o plecăciune.

— Ştiu cine eşti, a zis ea. Te-am văzut la Artizanat.

— Ar trebui să-i spui Partizanat, am zis.

Am întins punga.

— Vrei o migdală cu miere?

Amlia a clătinat din cap.

— Sunt foarte bune, am spus, jonglându-le provocator în punga din foaie de porumb.

S-a întins cu ezitare şi a luat una.

— Asta e coada pentru prânz? am întrebat, gesticulând.

Ea a dat din cap.

— Mai avem două minute la dispoziţie să ne aliniem cum trebuie.

— E ridicol că ne fac să stăm aşa dezorganizaţi, am zis. Ca oile într-un padoc. Tot procesul e o pierdere de timp pentru toţi şi în plus insultător.

Am văzut o pâlpâire de anxietate pe faţa Amliei.

— Ce-i? am întrebat-o.

— Vorbeşti un pic cam tare, a zis ea, privind în jur.

— Nu mi-e frică să spun ceea ce gândeşte toată lumea, am zis. Întregul proces de admiteri e găunos până la imbecilitate orbitoare. Maestrul Kilvin ştie de ce sunt în stare. La fel şi Elxa Dal. Brandeur nu mă ştie nici de bun, nici de rău. De ce ar trebui să aibă un cuvânt de spus în egală măsură în legătură cu taxa mea de şcolarizare?

Amlia a ridicat din umeri, fără să mă privească în ochi.

Am muşcat dintr-o altă migdală şi am scuipat-o repede pe caldarâm.

— Feah!

Le-am întins către ea.

— Nu ţi se pare că astea au gust de prune?

Ea mi-a aruncat o privire vag dezgustată, apoi ochii i s-au focusat pe ceva din spatele meu.

M-am întors şi l-am văzut pe Ambrose venind spre noi. Făcea o impresie bună, ca întotdeauna, îmbrăcat în haine din pânză albă imaculată, catifea şi brocart. Purta o pălărie cu o pană albă înaltă, şi vederea acesteia m-a supărat în mod nejustificat. În ciuda obiceiului, era singur, lipsit de anturajul lui obişnuit de lingăi şi pupincurişti.

— Minunat, am spus imediat ce a ajuns într-o zonă unde putea să mă audă. Ambrose, prezenţa ta e glazura de rahat de pe tortul de rahat care e procesul interviurilor de admiteri.

Surprinzător, Ambrose mi-a zâmbit.

— A, Kvothe. Şi eu mă bucur să te văd.

— Ţi-am întâlnit azi una dintre fostele iubite, am zis. Se confruntă cu traume emoţionale profunde, care presupun că vin din faptul că te-a văzut dezbrăcat.

Expresia lui a dat de înţeles că asta l-a durut un pic, iar eu m-am aplecat să-i vorbesc Amliei în şoaptă, ca la o piesă de teatru.

— Mi s-a spus nu numai că Ambrose are un penis mic, mic de tot, dar că i se scoală numai în prezenţa unui câine mort, a unui tablou cu Ducele de Ghibea şi a unui toboşar la bustul gol de pe galeră.

Expresia Amliei era îngheţată.

Ambrose s-a uitat la ea.

— Ar trebui să pleci, a zis el încet. N-ai de ce să stai să asculţi aşa ceva.

Amlia a fugit pur şi simplu.

— Trebuie să recunosc, am spus, uitându-mă la ea cum pleacă. Nimeni altcineva nu poate face o femeie să fugă aşa cum o faci tu. Mi-am scos o pălărie imaginară. Ai putea da lecţii. Ai putea-o preda la clasă.

Ambrose doar stătea acolo, dând din cap mulţumit, şi mă privea într-un mod ciudat, ca şi cum i-aş fi aparţinut.

— Pălăria asta te face să arăţi ca un băieţel extravagant, am adăugat. Şi am de gând să ţi-o zbor din cap dacă nu dispari. M-am uitat la el. Că tot veni vorba, ce-ţi mai face mâna?

— E mult mai bine acum, a zis el mulţumit. S-a frecat absent cât a stat acolo zâmbind.

Am aruncat o altă migdală în gură, apoi m-am strâmbat şi am

scuipat din nou.

— Care-i problema? a întrebat Ambrose. Nu-ţi plac prunele?

Apoi, fără să mai aştepte răspuns, s-a întors şi a plecat. Zâmbea. În mintea mea s-a creat o legătură, în timp ce-l priveam confuz cum pleacă. Am dus punga la nas şi am inspirat o dată adânc. Am simţit miros de praf de foaie de porumb, de miere şi scorţişoară. Nimic care să se asemene prunei sau nucşoarei. Cum de putea şti Ambrose…?

Apoi, totul mi s-a rostogolit în cap. În acelaşi timp, a sunat clopotul de prânz şi toată lumea cu o piesă similară cu a mea s-a aşezat la coada lungă ce se întindea prin curte. Era timpul pentru examenul meu de admiteri.

Am părăsit curtea în fugă.

Am bătut frenetic la uşă, abia mai respirând de la alergatul până la etajul al treilea de la Mews.

— Simmon! am strigat. Deschide uşa şi vorbeşte cu mine!

Uşile de pe hol s-au deschis şi studenţii au ieşit afară la auzul agitaţiei. Unul dintre capetele care s-au ivit era al lui Simmon, cu părul îmbâcsit şi dezordonat.

— Kvothe? a zis el. Ce faci? Asta nici măcar nu e uşa mea.

M-am îndreptat spre el, l-am împins în camera lui şi am închis uşa după noi.

— Simmon. Ambrose m-a drogat. Cred că e ceva în neregulă în capul meu, dar nu-mi dau seama ce.

Simmon a rânjit.

— M-am gândit că pentru un…

A deviat de la discuţie, expresia devenindu-i neîncrezătoare.

— Ce faci? Nu scuipa pe podeaua mea!

— Am un gust ciudat în gură, i-am explicat.

— Nu-mi pasă, a zis el, furios şi confuz. Ce-ai? Te-ai născut într-un hambar?

L-am plesnit tare peste faţă, trimiţându-l clătinându-se către perete.

— De fapt, chiar într-un hambar m-am născut, am spus cu tristeţe. E ceva în neregulă cu asta?

Sim stătea cu o mână proptită de perete şi cu cealaltă se freca pe obraz. Era uluit.

— Ce naiba ai?

— Nimic, i-am spus. Dar ai grijă ce zici. Te plac destul de mult,

dar doar pentru că eu n-am părinţi bogaţi nu înseamnă că eşti mai bun ca mine.

M-am încruntat şi am scuipat din nou.

— Doamne, ce scârbos, urăsc nucşoara. De când eram copil.

O revelaţie bruscă a trecut peste faţa lui Sim.

— Gustul din gura ta e de prune şi condimente? a zis el.

Am dat din cap.

— E dezgustător.

— Pe cenuşa lui Dumnezeu, a zis Sim, cu vocea devenită şoaptă sumbră. Da. Ai dreptate. Ai fost drogat. Ştiu ce e.

A lăsat-o mai moale când m-am întors să deschid uşa.

— Ce faci?

— Mă duc să-l omor pe Ambrose, am spus. Pentru că m-a otrăvit.

— Nu e otravă. E…

S-a oprit brusc din vorbit, apoi a continuat cu o voce echilibrată, calmă.

— De unde ai luat cuţitul ăla?

— Îl ţin legat de picior, pe sub pantaloni, am spus. Pentru situaţii de urgenţă.

Sim a tras aer adânc în piept, apoi l-a eliberat.

— Mă laşi să-ţi explic un minut înainte de a te duce să-l ucizi pe Ambrose?

Am ridicat din umeri.

— Bine.

— N-ai vrea să te aşezi cât timp vorbim?

Mi-a arătat un scaun.

Am oftat şi m-am aşezat.

— Bine. Dar grăbeşte-te. Am examenul de admitere în curând.

Sim a dat calm din cap şi s-a aşezat pe marginea patului, cu faţa la mine.

— Bine. Ştii cum e când cineva e băut şi îi intră în cap să facă ceva nesăbuit? Şi nu-l poţi convinge să nu facă, deşi e în mod evident o idee proastă?

Am râs.

— Ca atunci când te-ai dus să vorbeşti cu fata care cânta la harpă, afară, la Eolian, şi ai vomitat pe calul ei?

A dat din cap.

— Exact aşa. Există ceva în alchimie care poate face acelaşi lucru, dar mult mai extrem.

Am scuturat din cap.

— Nu mă simt deloc ca şi cum aş fi băut. Capul meu e limpede ca cerul.

Sim a dat din nou din cap.

— Nu e ca şi cum ai fi beat, a zis el. E doar o parte din senzaţie. Nu te face să te simţi nici ameţit şi nici obosit. Dar te împinge să faci mai uşor un gest stupid.

Am stat o clipă să mă gândesc.

— Nu cred că e asta, am spus. Nu simt că vreau să fac vreo prostie.

— Există o singură modalitate să ne dăm seama, a zis Sim. Poţi să te gândeşti chiar acum la ceva care pare o idee proastă?

M-am gândit o clipă, atingând alene lama cuţitului pe marginea cizmei.

— Ar fi o idee rea să...

A lăsat-o moale.

M-am gândit mai mult de-o clipă. Sim se uita la mine aşteptând.

— ... să sar de pe acoperiş?

Vocea mi s-a schimbat la final şi a făcut să sune ca o întrebare.

Sim tăcea. Continua să se uite la mine.

— Văd unde e problema, am spus încet. Pare că n-am niciun filtru de comportament.

Simmon a zâmbit uşurat şi a dat din cap încurajator.

— Exact asta e. Toate inhibiţiile tale s-au şters atât de bine, încât nici nu-ţi mai dai seama că lipsesc. Dar toate celelalte sunt la fel. Eşti echilibrat, articulat şi raţional.

— Mă dădăceşti, am spus, arătând spre el cu cuţitul. N-o face.

El a clipit.

— Corect. Te poţi gândi la o soluţie pentru această problemă?

— Sigur. Am nevoie de un fel de piatră de temelie pentru comportament. Ar trebui să fii pe post de busolă pentru mine, pentru că tu încă ai filtrele la locul lor.

— Şi eu m-am gândit la fel, a zis el. Deci, o să ai încredere în mine?

Am dat din cap.

— Doar când vine vorba de femei nu. Te porţi ca un idiot cu femeile.

Am luat un pahar cu apă de pe o masă din apropiere şi mi-am clătit gura cu ea, scuipând-o pe podea.

Sim mi-a zâmbit dezaprobator.

— Corect. În primul rând, nu te poţi duce să-l omori pe Ambrose.

Am ezitat.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur. De fapt, orice te-ai gândi să faci cu cuţitul e o idee proastă. Ar trebui să mi-l dai mie.

Am ridicat din umeri şi l-am întors în palmă, mânuindu-i mânerul improvizat din piele.

Sim a părut surprins de asta, dar l-a luat în posesie.

— Milostivule Tehlu, a zis el, cu un oftat profund, lăsând cuţitul pe pat. Îţi mulţumesc.

— A fost un caz atât de special? l-am întrebat, clătindu-mi din nou gura. Ar trebui să avem probabil un fel de sistem de clasificare. Ca un calificativ de la 1 la 10.

— Scuipatul apei pe podeaua mea înseamnă 1, a zis el.

— O, am zis. Scuze.

Am pus paharul înapoi pe biroul lui.

— Nu-ţi face griji, a zis el cu uşurinţă.

— 1 e calificativul mic sau mare? am întrebat.

— Mic, a zis el. Să-l omori pe Ambrose e 10.

A ezitat.

— Poate 8.

S-a foit pe loc.

— Sau 7.

— Serios? am spus. Atât de mult? Bine atunci.

M-am aplecat în scaun.

— Trebuie să-mi dai câteva sfaturi pentru admitere. Trebuie să mă întorc la coadă înainte de a fi prea târziu.

Simmon a clătinat din cap cu fermitate.

— Nu. Asta e o idee foarte proastă. 8.

— Serios?

— Serios, a zis el. E o situaţie socială delicată. O mulţime de lucruri ar putea merge prost.

— Dar dacă…

Sim a oftat, dându-şi părul îmbâcsit din ochi.

— Sunt piatra ta de temelie sau nu? Va deveni plictisitor dacă va fi nevoie să-ţi spun de trei ori ceva ca să bagi la cap.

M-am gândit o clipă.

— Ai dreptate, mai ales dacă sunt pe cale să fac ceva potenţial periculos.

M-am uitat în jur.

— Cât de mult va dura?

— Nu mai mult de opt ore.

A deschis gura să continue, apoi a închis-o.

— Ce e? am întrebat.

Sim a oftat.

— S-ar putea să apară şi unele efecte secundare. E o substanţă insolubilă, aşa încât va sta ceva la tine în corp. Vei simţi mici recidive ocazionale din cauza stresului, a emoţiilor intense, efortului… M-a privit parcă scuzându-se.

— Va fi ceva asemănător micilor ecouri.

— Îmi voi face griji pentru asta mai târziu, am spus.

Am întins mâna.

— Dă-mi piesa ta de admiteri. Poţi intra tu acum. Iau eu piesa ta.

A deschis braţele neputincios.

— Am fost deja, a explicat el.

— Ţâţele şi dinţii lui Tehlu, am blestemat. Bine. Du-te şi adu-o pe Fela.

Şi-a fluturat mâinile violent în faţă.

— Nu. Nu, nu, nu. 10.

Am râs.

— Nu pentru asta. Ea are o piesă pentru perioada Aprinzişului.

— Crezi că va face schimb cu tine?

— Deja s-a oferit s-o facă.

Sim s-a ridicat in picioare.

— Mă duc s-o caut.

— Voi rămâne aici, am spus.

Sim a făcut un semn entuziasmat şi s-a uitat agitat prin cameră.

— Ar fi mai sigur să nu faci nimic cât sunt plecat, a zis el când a deschis uşa. Ţine-ţi mâinile acasă până mă întorc.

Sim a fost plecat doar timp de cinci minute, ceea ce a fost probabil, cel mai bine.

S-a auzit un ciocănit în uşă.

— Eu sunt, s-a auzit prin uşă vocea lui Sim. E totul în regulă acolo?

— Ştii ce e ciudat? i-am zis prin uşă. Am încercat să mă gândesc la ceva amuzant de făcut cât timp ai fost plecat, dar n-am reuşit.

M-am uitat prin cameră.

— Cred că asta înseamnă că umorul are rădăcini în social. Eu nu pot avansa, fiindcă nu-mi pot da seama ce e inacceptabil în societate. Mie totul îmi pare la fel.

— S-ar putea să ai dreptate, a zis el, apoi a întrebat: Deci, ai găsit ceva de făcut?

— Nu, am spus. Am decis să fiu cuminte. Ai găsit-o pe Fela?

— Am găsit-o. E aici. Dar înainte de a intra, trebuie să promiţi că n-o să faci nimic fără a-mi cere voie. Corect?

Am râs.

— Destul de corect. Doar nu mă provoca să fac chestii stupide în faţa ei.

— Promit, a zis Sim. De ce nu stai tu jos? Doar ca să fim siguri.

— Sunt deja aşezat, am zis.

Sim a deschis uşa. Am putut-o vedea pe Fela cercetând peste umărul lui.

— Bună, Fela, am spus. Trebuie să fac schimb de piese cu tine.

— În primul rând ar trebui să-ţi pui cămaşa înapoi pe tine, a zis Sim. Asta e cam de 2.

— O, am zis. Îmi pare rău. Îmi era cald.

— Ai fi putut deschide o fereastră.

— M-am gândit că e mai sigur să-mi limitez interacţiunea cu obiectele exterioare, am spus.

Sim a ridicat o sprânceană.

— Asta e, de fapt, o idee foarte bună. Doar că de data asta te-a dus într-o direcţie un pic greşită.

— Uau, am auzit vocea Felei de pe hol.

— Vorbeşte serios?

— Cât se poate de serios, a zis Sim. Sincer? Nu cred că e sigur pentru tine să intri.

Mi-am tras cămaşa pe mine.

— Îmbrăcat, am spus. Voi sta şi în mâini dacă te va face să te simţi mai bine.

Chiar asta am făcut, punându-le în locul picioarelor.

Sim a lăsat-o pe Fela să intre, apoi a închis uşa în urma ei.

— Fela, eşti absolut minunată, am zis. Ţi-aş da toţi banii din geantă, numai să mă pot uita la tine goală pentru două minute. Aş da tot ce am. Totul, cu excepţia lăutei.

Era greu de spus care dintre ei s-a înroşit mai tare. Cred că

Sim.

— Nu trebuia să spun asta, nu? am zis.

— Nu, a zis Sim. Asta e un 5.

— Dar asta n-are niciun sens, am spus. Femeile sunt goale în tablouri. Lumea cumpără tablouri, nu? Femeile pozează pentru ele.

Sim a dat din cap.

— Asta e-adevărat. Dar chiar şi-aşa. Stai o clipă şi nu spune sau nu face nimic. Bine?

Am dat din cap.

— Nu-mi vine să cred, a zis Fela, cu roşeaţa dispărându-i din obraji. Nu pot să nu mă gândesc la faptul că voi doi vreţi să-mi faceţi o farsă elaborată.

— Aş vrea eu să fie aşa, a zis Simmon. Chestia asta e teribil de periculoasă.

— Cum de-şi aminteşte de tablouri cu femei goale şi nu-şi aminteşte că trebuie să ţină cămaşa pe el în public? l-a întrebat ea pe Sim fără să mă piardă din ochi.

— Pur şi simplu nu mi s-a părut foarte important, am spus. Îmi dădeam cămaşa jos când eram biciuit. Şi era spaţiu public. Mi se pare ciudat să intru în bucluc pentru aşa ceva.

— Ştii ce s-ar întâmpla dacă ai încerca să-l înjunghii pe Ambrose? a întrebat Simmon.

M-am gândit pentru o clipă. Era ca şi cum aş fi încercat să-mi amintesc ce-am mâncat la micul dejun acum o lună.

— Ar fi un proces, bănuiesc, am zis încet. Şi oamenii mi-ar cumpăra băuturi.

Fela şi-a înăbuşit râsul în palmă.

— Ce zici? m-a întrebat Simmon. Ce e mai rău, furatul unei plăcinte sau uciderea lui Ambrose?

Am stat puţin pe gânduri.

— O plăcintă cu carne sau o plăcintă cu fructe?

— Uau, a zis Fela cu sufletul la gură. Asta e… A clătinat din cap. Mi se face pielea de găină.

Simmon a dat din cap.

— E un produs terifiant al alchimiei. E o variaţie a unui sedativ numit sâmbure de prună. Nici măcar nu trebuie să-l înghiţi. E absorbit direct prin piele.

Fela s-a uitat la el.

— Cum de ştii atât de multe despre asta?

Sim mi-a zâmbit uşor.

— Mandrag ţine prelegeri despre asta la fiecare oră de alchimie. Am auzit povestea de douăsprezece ori până acum. Este exemplul lui preferat despre cum se poate abuza de alchimie. Un alchimist a folosit-o pentru a distruge vieţile mai multor oficiali guvernamentali din Atur, acum aproape cincizeci de ani. A fost prins numai fiindcă o contesă drogată a fugit în mijlocul unei nunţi, a omorât doisprezece oameni şi…

Sim s-a oprit, clătinând din cap.

— Mă rog, a fost rău. Atât de rău, încât amanta alchimistului l-a dat pe mâna gărzilor.

— Sper că a primit ce merita.

— Şi ceva în plus, a zis Sim aspru. Ideea e că fiecare reacţionează diferit. Nu e doar o simplă scădere a inhibiţiei. E şi o amplificare a emoţiilor. O eliberare a dorinţei ascunse, combinată cu un tip ciudat de memorie selectivă, aproape ca o amnezie morală.

— Nu mă simt rău, am spus. Mă simt destul de bine, de fapt. Dar sunt îngrijorat în legătură cu admiterile.

Sim a făcut un gest.

— Vezi? Îşi aminteşte de admiteri. Sunt importante pentru el. Dar altele sunt doar… dispărute.

— Există leac? a întrebat Fela nervoasă. N-ar trebui să-l ducem la Clinică?

Simmon a părut nervos.

— Nu prea cred. Ar putea încerca să-i dea un purgativ, dar nu există un medicament care să acţioneze în sine. Nu aşa funcţionează alchimia. E sub influenţa principiilor libere. Nu se poate scăpa de ele cum ai încerca să scapi de mercur sau ophalum.

— Purgativul nu sună prea distractiv, am adăugat. Dacă mai contează şi opinia mea.

— Şi există şi şansa să creadă că s-a drogat din cauza stresului admiterilor, îi zise Sim Felei. Aşa se întâmplă cu câţiva studenţi în fiecare semestru. Îl ţin în Adăpost până sunt siguri…

Stăteam în picioare, cu pumnii încleştaţi.

— Mai bine mă taie în bucăţi în iad decât să mă las închis în Adăpost, am zis furios. Chiar şi pentru o oră. Chiar şi pentru un minut.

Sim s-a albit şi a făcut un pas înapoi, ridicând mâinile defensiv, cu palmele în afară. Dar vocea îi era fermă şi calmă.

— Kvothe, ţi-am spus de trei ori: ajunge!

M-am oprit.
Fela s-a uitat la mine cu ochii mari, speriaţi.
Simmon a continuat ferm.
— Kvothe, ţi-am spus de trei ori: stai jos.
M-am aşezat.
În picioare în spatele lui, Fela se uita surprinsă la Simmon.
— Mulţumesc, a zis Simmon graţios, lăsând mâinile în jos. Sunt de acord. Clinica nu e cel mai bun loc pentru tine. Ne putem ocupa de asta aici.
— Asta sună mai bine şi pentru mine, am spus.
— Chiar dacă lucrurile ar merge fără probleme la Clinică, mă aştept să spui mai mult ca de obicei ce-ţi trece prin minte, a adăugat Simmon.
A zâmbit scurt, strâmb.
— Secretele sunt pietrele de temelie ale civilizaţiei şi ştiu că tu ai mai multe decât mulţi oameni.
— Nu cred că am niciun secret, am spus.
Sim şi Fela au izbucnit în râs în acelaşi timp.
— Mă tem că tocmai i-ai dat motive să creadă asta, a zis Fela. Ştiu că ai cel puţin câteva.
— Ca şi mine, a zis Sim.
— Tu eşti piatra mea de temelie, am ridicat din umeri.
Apoi i-am zâmbit Felei şi am scos portofelul.
Sim a clătinat din cap la mine.
— Nu, nu, nu. Ţi-am spus deja. S-o vezi goală ar fi cel mai rău lucru din lume în acest moment.
Ochii Felei s-au îngustat uşor la auzul acestor cuvinte.
— Care-i problema? am întrebat. Eşti îngrijorat c-o voi trânti la pământ şi-o voi silui? am râs eu.
Sim s-a uitat la mine.
— Ai face-o?
— Bineînţeles că nu, am spus.
S-a uitat la Fela, apoi la mine din nou.
— Îmi poţi spune de ce? a întrebat el curios.
M-am gândit la asta.
— Pentru că…
Am ezitat, apoi am clătinat din cap.
— Pentru că… pur şi simplu nu pot. Ştiu că nu pot mânca o piatră sau nu pot trece printr-un perete. E acelaşi lucru.
M-am concentrat la asta o secundă şi m-a luat ameţeala. Am pus o mână la ochi şi am încercat să ignor vertijul brusc.

— Vă rog, spuneţi-mi că am dreptate, am cerut brusc speriat. Nu pot mânca o piatră, nu?

— Ai dreptate, a zis Fela repede. Nu poţi.

M-am oprit, încercând să-mi scotocesc în minte după răspunsuri şi ciudatul vertij a dispărut.

Sim s-a uitat la mine cu atenţie.

— Aş vrea să ştiu ce-a însemnat asta, a zis el.

— Mi-a venit o idee, a murmurat Fela moale.

Am scos piesa de fildeş pentru admiteri din traistă.

— Voiam să facem schimb, am spus. Asta dacă nu cumva eşti dispusă să mă laşi să te văd goală.

Am ridicat traista cu cealaltă mână şi am privit-o pe Fela în ochi.

— Sim zice că greşesc, dar e un idiot în ceea ce priveşte femeile. Capul meu poate că nu e atât de bine pus pe umeri cum aş vrea, dar îmi amintesc asta clar.

Au trecut patru ore până când inhibiţiile au început să-mi revină şi două până când s-au ancorat la loc. Simmon şi-a petrecut întreaga zi cu mine, răbdător ca un preot, explicând că nu, n-ar trebui să cumpăr o sticlă de vin. Nu, n-ar trebui să lovesc câinele care latră peste drum. Nu, n-ar trebui să merg la Imre şi s-o caut pe Denna. Nu. De trei ori nu.

Când a apus soarele, m-am întors la vechea personalitate, pe jumătate morală.

Simmon m-a interogat consecvent înainte de-a mă conduce în camera mea de la Cinzeacă, unde m-a făcut să jur pe laptele mamei mele că nu-mi voi părăsi camera până dimineaţă. Am jurat.

Dar ceva tot mă sâcâia. Emoţiile mele încă erau fierbinţi, aprinzându-se la cel mai mărunt stimul. Mai rău, memoria nu mi-a revenit pur şi simplu la normal, ci a făcut-o cu un entuziasm viu şi de necontrolat.

Cât a fost Simmon prin preajmă, nu s-a manifestat aşa. Prezenţa lui era o plăcută distragere a atenţiei. Dar singur în camera mea din mica mansardă de la Cinzeacă, eram la mila propriei memorii. Era ca şi cum mintea mea era hotărâtă să ia la bani mărunţi fiecare aspect violent şi dureros pe care-l văzusem vreodată.

Ai putea crede că amintirile cele mai neplăcute erau cele cu

uciderea trupei mele. Cum m-am întors în tabără şi am găsit totul în flăcări. Umbrele nenaturale pe care corpurile părinţilor mei le aruncau în amurgul întunecat. Mirosul de ars şi de pânză pârjolită, de sânge şi de păr ars. Amintirea celor care i-au ucis. A Chandrienilor. A oamenilor cu care am vorbit, cărora le-am zâmbit în tot acest timp. A lui Cinder.

Acestea erau amintirile neplăcute, dar de-a lungul anilor le scosesem şi le învârtisem atât de des, că era greu să mai fi fost ceva trecut cu vederea. Mi-am amintit intensitatea şi timbrul vocii lui Haliax la fel de clar ca pe-ale tatălui meu. Îmi puteam aduce cu uşurinţă aminte faţa lui Tăciune. Dinţii perfecţi, zâmbind. Părul lui alb, creţ. Ochii lui negri ca picăturile de cerneală. Glasul lui rece ca iarna, spunând: *Părinţii cuiva au cântat nişte cântecele care nu trebuiau cântate.*

Ai crede că acestea erau cele mai urâte amintiri. Dar ar fi greşit.

Nu. Cele mai urâte erau amintirile din tinereţe. Drumul lent şi denivelat parcurs cu căruţa, tatăl meu care ţinea frâiele slab. Mâinile lui puternice pe umerii mei, arătându-mi cum să stau pe scenă, astfel încât corpul să inspire mândrie sau tristeţe sau timiditate. Degetele lui corectându-le pe-ale mele pe corzile lăutei lui.

Mama pieptănându-mă. Atingerea braţelor ei în jurul corpului lui. Modul perfect în care capul meu se încadra în curba gâtului ei. Cum stăteam ghemuit în poala ei lângă foc pe timp de noapte, somnoros şi fericit şi în siguranţă.

Astea erau cele mai urâte amintiri. Preţioase şi perfecte. Ascuţite ca o buză spartă de pahar. Stăteam întins în pat tremurând, incapabil să dorm, incapabil să-mi mut mintea către altceva, neputându-mă opri să-mi amintesc. Din nou. Şi din nou. Şi din nou.

A urmat o bătaie scurtă în fereastră. Un sunet atât de mic, încât nu l-am observat până când nu s-a oprit. Apoi am auzit fereastra deschizându-se cu uşurinţă în spatele meu.

— Kvothe? a zis Auri încet.

Am strâns din dinţi să nu suspin şi am rămas cât am putut de nemişcat, sperând că va crede că am adormit şi va pleca.

— Kvothe? a strigat din nou. Am adus…

A fost un moment de tăcere, apoi a zis:

— O!

Am auzit un sunet moale în spatele meu. Lumina lunii i-a

reflectat umbra mică pe perete când s-a urcat pe fereastră. Am simţit patul mişcându-se când s-a aşezat pe el. O mână mică, rece mi-a mângâiat obrazul.

— E-n regulă, a zis ea încet. Vino aici.

Am început să plâng încet şi ea mi-a desfăcut uşor nodul până când capul mi-a ajuns în poala ei. A murmurat, dându-mi părul de pe frunte cu mâinile reci pe faţa mea fierbinte.

— Ştiu, a zis ea cu tristeţe. E rău uneori, nu?

Mi-a mângâiat uşor părul şi m-a făcut să plâng şi mai tare. Nu-mi aminteam când mă atinsese cineva ultima dată în felul acesta plin de iubire.

— Ştiu, a zis ea. Ai o piatră pe inimă şi în unele zile e atât de grea, că nu e nimic de făcut. Dar nu trebuie să fii singur în asta. Ar fi trebuit să vii la mine. Eu înţeleg.

Corpul mi s-a încleştat şi gustul de prune mi-a umplut brusc gura din nou.

— Mi-e dor de ea, am spus înainte să-mi dau seama că vorbesc.

Apoi am tăcut, înainte de a mai spune şi altceva. Mi-am încleştat dinţii şi am clătinat din cap cu furie, ca un cal ce se luptă cu frâiele.

— Poţi s-o spui, a zis Auri uşor.

Am dat din nou din cap, cu gust de prune în gură, şi deodată cuvintele au început să curgă din mine.

— Mi-a spus că am cântat înainte să încep să vorbesc. Mi-a spus că atunci când eram bebeluş obişnuia să-mi fredoneze când mă legăna. Nu ceva asemănător unui cântec. Doar o terţă în coborâre. Doar un sunet liniştitor. Apoi, într-o zi mă plimba prin tabără şi m-a auzit îngânând-o. Cu două octave mai sus. O terţă mică la flaut. Zicea că a fost prima mea melodie. Am cântat-o unul pentru altul. Ani de-a rândul.

M-am sufocat şi mi-am încleştat dinţii.

— Poţi s-o spui, a zis Auri încet. E-n regulă s-o spui.

— N-o voi mai revedea niciodată, am zis sufocându-mă.

Apoi am început să plâng serios.

— Totul e bine, a zis Auri moale. Sunt aici. Eşti în siguranţă.

CAPITOLUL 8

Întrebări

Următoarele câteva zile n-au fost nici plăcute, nici productive. Piesa pentru admiteri dată de Fela era pentru sfârşitul perioadei, aşa că am încercat să folosesc pentru ceva productiv timpul rămas. Am încercat la Partizanat, dar m-am întors repede în camera mea când m-a luat plânsul la jumătatea procedurii de gravare a unui coş de căldură. Nu numai că n-am putut să asigur Alarul potrivit, dar ultimul lucru de care aveam nevoie era ca lumea să creadă că m-a făcut ţăndări stresul admiterilor.

Mai târziu în acea noapte, când am încercat să mă târăsc în Arhive prin tunelul îngust, gustul de prune mi-a inundat gura şi m-a cuprins o teamă absurdă de spaţiul închis, limitat. Din fericire, am mers doar câţiva metri, dar chiar şi aşa, aproape am suferit un şoc în timp ce mă luptam să ies din tunel şi palmele mi s-au frecat până a dat sângele, târându-mă panicat pe piatră.

Aşa că am petrecut următoarele două zile pretinzând că sunt bolnav şi am rămas în cămăruţa mea. Am cântat la lăută, am dormit pe săturate şi am nutrit gânduri negre în ceea ce-l privea pe Ambrose.

Cinzeacă făcea curăţenie când am ajuns jos.

— Te simţi mai bine? a întrebat el.

— Un pic, am spus. Ieri am simţit doar de două ori gust de prune şi n-a durat mult. E mai bine totuşi, am reuşit să dorm toată noaptea. Se pare c-a trecut ce era mai rău.

— Ţi-e foame?

Am dat din cap.

— Admiteri astăzi.

Cinzeacă s-a încruntat.

— Atunci ar trebui să mănânci ceva. Un măr.

A năvălit în spatele barului, apoi a scos o oală şi o cană grea.

— Ia şi nişte lapte. Trebuie să fac ceva cu el până nu se prinde. Nenorocitul de refrigerator şi-a dat duhul acum două zile. Trei talanţi întregi m-a costat. Ştiam că nu trebuie să risipesc bani pe el cu gheaţa atât de ieftină prin zona asta.

M-am aplecat peste bar şi m-am uitat la cutia lungă de lemn ascunsă printre căni şi sticle.

— Aş putea să mă uit eu la el, m-am oferit.

Cinzeacă a ridicat o sprânceană.

— Poţi să-i faci ceva?

— Pot să mă uit, am spus. Poate e ceva simplu, pe care pot să-l repar.

Cinzeacă a ridicat din umeri.

— N-ai cum să-l strici mai rău de-atât.

Şi-a şters mâinile pe şorţ şi m-a condus în spatele barului.

— O să-ţi pregătesc două ouă cât te uiţi tu. Şi pe-astea trebuie să le folosesc.

A deschis cutia cea lungă, şi-a umplut mâinile de ouă, apoi a plecat în bucătărie.

M-am strecurat pe lângă colţul barului şi am îngenuncheat să mă uit la refrigerator.

Era o cutie de piatră de mărimea unui bagaj mic de călătorie. Oriunde altundeva în afară de Universitate ar fi fost un miracol al Artizanatului, un obiect de lux. Aici, unde astfel de obiecte erau uşor de găsit, era doar o altă bucată de prisos a lui Dumnezeu, care nu funcţiona corespunzător.

Era cea mai simplă piesă care putea fi făcută la Artizanat. Fără părţi mobile, doar două benzi late de staniu acoperite cu scrijeldică, care duceau căldura de la un capăt la altul al benzii de metal. Nu era nimic mai mult decât un ineficient sifon lent de căldură.

M-am ghemuit şi mi-am pus degetele pe benzile de tablă. Cea din dreapta era caldă, ceea ce însemna că trebuia ca jumătate din interior să fie rece. Dar cea din stânga era la temperatura camerei. Mi-am întins gâtul, pentru a vedea scrijeldică şi am zărit o zgârietură adâncă în cutie, crestată între două caractere.

Asta era explicaţia. O bucată din scrijeldică e o propoziţie cu mai multe înţelesuri. Dacă elimini două cuvinte, pur şi simplu nu mai are niciun sens. Aş spune că nici în mod normal n-ar avea niciun sens. Uneori, o bucată de scrijeldică deteriorată poate face ceva cu adevărat neplăcut. M-am încruntat spre cutie. Era un obiect de artizanat magic făcut neglijent. Caracterele ar fi trebuit

să fie pe interiorul benzii, unde nu s-ar fi putut deteriora.

Am scotocit prin jur până când am găsit în spatele unui sertar un ciocan pentru gheaţă scos din uz, apoi am lovit cu atenţie cele două caractere deteriorate, netezind suprafaţa moale a cutiei. Apoi m-am concentrat şi, cu vârful unui cuţit pentru decojit, le-am gravat apoi în banda groasă de metal.

Cinzeacă a ieşit din bucătărie cu o farfurie plină cu ouă şi roşii.

— Ar trebui să funcţioneze acum, am spus.

Am început să mănânc din politeţe, apoi mi-am dat seama că de fapt îmi era foame.

Cinzeacă s-a uitat la cutie, ridicând capacul.

— Atât de uşor a fost?

— La fel ca orice altceva, am spus, cu gura pe jumătate plină. Uşor dacă ştii ce faci. Ar trebui să funcţioneze. Lasă-l o zi şi vezi dacă răceşte cum trebuie.

Am terminat de mâncat farfuria plină cu ouă şi am băut laptele cât am putut de repede, fără a părea nepoliticos.

— Trebuie să încasez azi banii pe care-i am de luat de la bar, am zis. Taxa de şcolarizare va fi mare semestrul ăsta.

Cinzeacă a dat din cap şi a verificat un registru mic pe care îl ţinea sub bar, în care contabilizase toate miedurile Greysdale pe care pretinsesem în ultimele două luni că le beau. Apoi şi-a scos portofelul şi a numărat zece parale de cupru pe masă. Un talant întreg: de două ori mai mult decât mă aşteptam. M-am uitat la el, nedumerit.

— Unul dintre băieţii lui Kilvin mi-ar fi cerut cel puţin o jumătate de talant ca să vină să repare asta, a explicat Cinzeacă, lovind uşor refrigeratorul.

— Nu ştiu…

Mi-a făcut cu mâna tăcut.

— Dacă nu e reparat, îţi iau din salariul pe luna viitoare, a zis el. Sau mă voi folosi de asta ca să te constrâng să cânţi şi în noaptea de Pustiiş.

A zâmbit.

— O consider o investiţie.

Am adunat banii din traistă: patru talanţi.

Mă îndreptam către Artizanat, pentru a vedea dacă lămpile mele s-au vândut până la urmă, când am prins cu coada ochiului

o faţă familiară trecând prin curte, cineva care purta roba întunecată a magiştrilor.

— Magistre Elodin! l-am strigat când l-am văzut că se apropie de o uşă laterală a Sălii Magiştrilor.

Era una dintre puţinele clădiri în care nu mi-am petrecut prea mult timp, căci găzduia mai mult de un sfert dintre magiştrii care locuiau aici, ghilderii rezidenţi şi camerele de oaspeţi pentru arcanii vizitatori.

S-a întors când şi-a auzit numele. Apoi, când m-a văzut alergând către el, şi-a dat ochii peste cap şi s-a întors înapoi către uşă.

— Magistre Elodin, am spus, respirând cam greu. Pot să vă pun o întrebare rapidă?

— Statistic vorbind, e destul de probabil, a zis el descuind uşa cu o cheie strălucitoare de aramă.

— Atunci pot să vă pun o întrebare?

— Mă îndoiesc că vreo putere cunoscută de om te-ar putea opri.

A împins uşa şi a intrat înăuntru.

Deşi nu fusesem invitat, am intrat după el. Elodin era greu de găsit şi mi-a fost teamă că o să ratez această şansă, că iar nu voi mai putea să-l văd încă mult timp.

L-am urmat printr-un coridor îngust de piatră.

— Am auzit un zvon că aţi adunat un grup de studenţi să înveţe glăsuiri, am spus cu precauţie.

— Asta nu e o întrebare, a zis Elodin în timp ce urca nişte scări lungi şi înguste.

M-am abţinut cu greu să nu-i dau una-n cap şi, în schimb, am inspirat profund.

— E-adevărat că predaţi un astfel de curs?

— Da.

— Şi aveţi de gând să mă includeţi şi pe mine?

Elodin s-a oprit pe scări şi s-a întors cu faţa la mine. Arăta de pe altă lume în roba lui întunecată de magistru. Părul îi era ciufulit şi faţa prea tânără, aproape băieţească.

S-a uitat la mine un minut lung. Mă privea de sus în jos ca şi cum aş fi fost un cal pe care voia să parieze sau o bucată de carne de vită pe care voia s-o vândă la bucată.

Dar asta nu s-a comparat cu momentul în care m-a privit în ochi. Pentru o clipă a fost pur şi simplu tulburător. Apoi, aproape am simţit că lumina de pe scară începe să pălească. Sau că

fusesem brusc aruncat adânc sub apă şi că presiunea mă împiedica să iau o gură de aer.

— Naiba să te ia, idiotule.

Am auzit o voce cunoscută, care părea să vină de departe.

— Dacă ai de gând să faci din nou o criză, ai decenţa s-o faci în Adăpost şi să ne scuteşti să-ţi cărăm până acolo carcasa cu spume. În afară de-asta, dă-te la o parte.

Elodin şi-a luat privirea de la mine şi dintr-odată totul era limpede şi luminos din nou. M-am luptat să nu oftez adânc.

Magistrul Hemme a năvălit pe scări, lovindu-l cu umărul pe Elodin să se dea la o parte. Când m-a văzut, a sforăit.

— Desigur. Idiotul e şi el aici. Să-ţi recomand o carte pentru o lectură atentă? E o bucată frumoasă numită *Holurile, forma şi funcţiile lor: Introducere pentru debili mintal.*

S-a holbat la mine, şi când nu m-am dat imediat la o parte mi-a zâmbit neplăcut.

— A, dar încă ai interzis la Arhive, nu? Ar trebui să-ţi prezint principalele informaţii într-o formă mai potrivită pentru cei ca tine? Poate un număr de pantomimă sau un fel de teatru de păpuşi?

M-am dat la o parte, şi Hemme a trecut ca vijelia pe lângă mine, mormăind pentru sine. Elodin arunca pumnale cu privirea în spatele celuilalt magistru. Numai după ce Hemme a dat colţul, atenţia lui Elodin a revenit la mine. A oftat.

— Poate ar fi mai bine dacă ţi-ai urma celelalte studii, Re’lar Kvothe. Dal are o slăbiciune pentru tine, şi la fel şi Kilvin. Se pare că stai bine cu ei.

— Dar, domnule, i-am spus, încercând să-mi alung disperarea din voce. Dumneavoastră sunteţi cel care mi-a finanţat promovarea la rangul de re’lar.

S-a întors şi a început să urce scările din nou.

— Atunci ar trebui să-mi apreciezi sfatul înţelept, nu?

— Dar dacă le predaţi altor studenţi, de ce nu şi mie?

— Pentru că eşti prea avid ca să stai liniştit cum trebuie, a flecărit el. Eşti prea mândru pentru a mă asculta bine. Şi eşti şi foarte deştept. Asta-i cel mai rău.

— Unii magiştri preferă studenţii deştepţi, am mormăit în timp ce pătrundeam pe un hol larg.

— Da, a zis Elodin. Lui Dal, Kilvin şi Arwyl le plac studenţii deştepţi. Du-te şi studiază cu unul dintre ei. Aşa, vieţile amândurora vor fi mult mai uşoare.

— Dar…
Elodin s-a oprit brusc în mijlocul holului.
— Bine, a zis el. Dovedeşte că eşti în stare să înveţi. Demonstrează-mi contrariul.
A început să-şi scotocească hainele, ca şi cum căuta ceva pierdut într-un buzunar.
— Spre uimirea mea, mă găsesc în situaţia de a nu avea cum să trec de această uşă. I-a dat un pumn. Tu ce-ai face în această situaţie, Re'lar Kvothe?
Am zâmbit, în ciuda stării mele de iritare. N-ar fi putut alege o provocare mai perfect adaptată talentelor mele. Am scos o bucată lungă şi subţire de sârmă din oţel dintr-un buzunar al mantiei, apoi am îngenuncheat în faţa uşii şi am privit prin gaura cheii. Încuietoarea era zdravănă, făcută să reziste. Dar deşi lacătele mari şi grele arată impresionant, sunt de fapt mai uşor de deschis dacă sunt bine întreţinute.
Acesta aşa a fost. Mi-a luat timpul a trei respiraţii lente să-l desfac cu un satisfăcător împins delicat. M-am ridicat, m-am şters în genunchi şi am deschis uşa cu eleganţă.
La rândul lui, Elodin a părut oarecum impresionat. Sprâncenele i s-au ridicat când s-a deschis uşa.
— Deşteaptă treabă, a zis el intrând.
L-am urmat. Niciodată nu mă întrebasem cum arată camerele lui Elodin. Dar dacă ar fi fost să ghicesc, nu arătau aşa cum mi le-aş fi imaginat. Erau imense şi încăpătoare, cu tavane înalte şi covoare groase. Lambriuri de lemn vechi pe pereţi, ferestre înalte lăsând lumina să intre în zori de zi. Avea picturi în ulei şi piese masive de mobilier vechi din lemn. Era bizar de banală.
Elodin a trecut rapid de intrare, printr-o cameră de zi de bun gust, apoi în dormitor. Era imens, cu un pat mare cât o barcă. Elodin a deschis un şifonier şi a început să scoată mai multe haine lungi, negre, similare cu cea pe care o purta.
— Uite.
Elodin mi-a umplut braţele cu haine până când n-am mai putut duce.
Unele erau din bumbac obişnuit, dar altele aveau cusături fine sau erau din catifea moale şi bogată. Şi-a pus şi el câteva pe braţ şi s-a îndreptat cu ele spre camera de zi.
Am trecut pe lângă biblioteca veche, burduşită cu sute de cărţi, şi pe lângă un birou mare, lustruit. Un perete era ocupat de un şemineu de piatră suficient de mare pentru a frige un porc,

deşi nu ardea acolo decât un foc mic, mocnit, care ţinea la distanţă frigul instalat devreme al toamnei.

Elodin a ridicat un decantor de cristal de pe o masă şi s-a dus să stea în faţa şemineului. Mi-a aruncat în braţe hainele pe care le ţinea, aşa că abia mă mai vedeam din ele. Ridicând delicat partea de sus a decantorului, a sorbit din conţinut şi a ridicat apreciativ o sprânceană, ridicându-l la lumină.

M-am decis să încerc din nou.

— Magistre Elodin, de ce nu vreţi să mă învăţaţi glăsuiri?

— Ai pus greşit întrebarea, a zis el şi a pus decantorul pe cărbunii care mocneau în şemineu.

În timp ce flăcările se zbăteau cu lăcomie, şi-a luat înapoi braţul de haine şi a împins încet în foc una de catifea. S-a aprins repede, iar când aproape s-a făcut scrum, a înteţit focul cu restul, într-o succesiune rapidă. Rezultatul a fost o grămadă mare de haine arse, care a trimis în sus pe coş talazuri de fum gros.

— Încearcă din nou.

Nu m-am putut abţine să-l întreb ceva evident.

— De ce vă ardeţi hainele?

— Ne! Nici măcar pe-aproape de întrebarea corectă, a zis în timp ce continua să ia haine de pe braţul meu şi să le îngrămădească în şemineu.

Apoi Elodin a apucat mânerul hornului şi a tras, închizându-l cu un zăngănit metalic. Nori mari de fum au început să se reverse în cameră. Elodin a tuşit un pic, apoi a făcut un pas înapoi şi s-a uitat în jur cu o vagă satisfacţie.

Brusc mi-am dat seama ce se întâmplă.

— Doamne, am spus. Al cui e apartamentul ăsta?

Elodin a dat din cap mulţumit.

— Foarte bine. Aş fi acceptat şi *De ce nu aveţi o cheie de la camera asta?* sau *Ce facem noi aici?*

M-a privit serios.

— Uşile sunt încuiate cu un motiv. Există un motiv pentru care oamenii care n-au chei ar trebui să rămână afară.

A împins cu un picior grămada de pânză arsă, de parcă ar fi vrut să se asigure că va rămâne în vatră.

— Ştii că eşti deştept. Asta e slăbiciunea ta. Crezi că ştii în ce te bagi, dar nu e aşa.

Elodin s-a întors cu faţa la mine, cu ochii negri serioşi.

— Crezi că poţi avea încredere în mine că o să te învăţ, a zis

el. Crezi că te voi ţine în siguranţă. Dar asta e cea mai mare prostie.

— Al cui e apartamentul ăsta? am repetat tâmp.

Mi-a zâmbit brusc cu toţi dinţii.

— Al Magistrului Hemme.

— De ce îi ardeţi toate hainele lui Hemme? am întrebat, încercând să ignor faptul că încăperea se umplea rapid cu un fum amar.

Elodin s-a uitat la mine ca la un idiot.

— Pentru că-l urăsc.

A luat decantorul de cristal de la mantie şi l-a izbit violent de şemineu, unde s-a spulberat. Focul s-a aprins mai puternic de la ceea ce mai rămăsese în interior.

— Omul e un jegos. Nimeni nu-mi vorbeşte în halul ăsta.

Fumul continua să năvălească în cameră. Dacă n-ar fi fost tavanele înalte, ne-am fi sufocat deja de la el. Chiar şi aşa, devenise greu de respirat până când ne-am îndreptat spre uşă. Elodin a deschis-o, şi fumul a ieşit pe hol.

Am stat în faţa uşii, uitându-ne unul la altul, în timp ce fumul se rostogolea afară. Am decis să pun problema altfel.

— Vă înţeleg ezitarea, Magistre Elodin. Uneori nu gândesc lucrurile până la capăt.

— Evident.

— Şi recunosc că au fost momente când acţiunile mele au fost…

M-am oprit, încercând să mă gândesc la ceva mai mult umil decât nepotrivit.

— Stupide dincolo de puterea de înţelegere a oricărui muritor? a zis Elodin în completare.

Starea mea de spirit a luat foc, topindu-mi scurta tentativă de smerenie.

— Păi, mulţumesc lui Dumnezeu, sunt singurul de-aici care a luat vreodată o decizie proastă în viaţa lui! i-am spus, abia stăpânindu-mi vocea să nu se transforme într-un strigăt.

L-am privit adânc în ochi.

— Să ştiţi că am auzit poveşti despre dumneavoastră. Se spune că v-aţi evidenţiat pe vremea când eraţi student aici.

Expresia amuzată a lui Elodin a pălit un pic, de parcă înghiţise ceva şi-i rămăsese în gât.

Am continuat.

— Dacă mă credeţi nesăbuit, faceţi ceva în legătură cu asta.

Arătaţi-mi calea cea dreaptă! Modelaţi-mi îngusta minte de tânăr…

Am luat o gură de fum şi am început să tuşesc, ceea ce m-a obligat să-mi întrerup tirada.

— Faceţi ceva, naiba să vă ia!

M-am sufocat.

— Învăţaţi-mă!

Nu strigam cu adevărat, dar chiar şi aşa, am rămas fără suflu. Starea mea de spirit s-a stins la fel de rapid cum a izbucnit şi am început să-mi fac probleme că aş fi mers prea departe.

Dar Elodin doar s-a uitat la mine.

— Ce te face să crezi că nu te învăţ? a întrebat el nedumerit. În afară de faptul că refuzi să înveţi.

Apoi s-a întors şi a plecat pe hol.

— Aş pleca de-aici dac-aş fi în locul tău, a zis el peste umăr. Lumea va dori să afle cine e răspunzător pentru aşa ceva şi toţi ştiu că tu şi Hemme nu vă înţelegeţi foarte bine.

Am simţit că mă trec toate transpiraţiile.

— Ce?

— M-aş spăla dacă aş avea admiteri, a zis el. N-ar da bine să te prezinţi acolo mirosind a fum. Eu stau aici, a zis Elodin, scoţând o cheie din buzunar şi descuind o uşă de la capătul holului. Care e scuza ta?

CAPITOLUL 9

Limbaj politicos

Părul mi-era încă umed atunci când mergeam printr-un culoar scurt, apoi în sus pe scări, pe scena unui teatru gol. Ca întotdeauna, camera era întunecată, cu excepţia mesei uriaşe în formă de semilună. M-am dus la marginea luminii şi am aşteptat politicos.

Cancelarul mi-a făcut semn să înaintez şi m-am îndreptat către centrul mesei, întinzându-i piesa. Apoi am păşit înapoi, pentru a sta în cercul de lumină puţin mai strălucitoare dintre cele două coarne ieşite în afară ale mesei.

Cei nouă magiştri se uitau la mine. Mi-ar plăcea să spun că arătau dramatic, ca nişte corbi pe un gard sau ceva de genul ăsta. Dar, deşi toţi purtau robele formale, nu semănau între ei, pentru a-i băga în aceeaşi categorie.

Mai mult, am putut vedea pe ei semne de oboseală. Numai atunci m-a străbătut gândul că aşa cum studenţii urăsc admiterile, nici pentru magiştri acestea nu înseamnă o plimbare de plăcere.

— Kvothe, fiul lui Arliden, a zis formal Cancelarul. Re’lar.

A făcut un gest către colţul din dreapta depărtat al mesei.

— Magistre Medic?

Arwyl m-a privit, cu faţa îmbătrânită în spatele ochelarilor rotunzi.

— Care sunt proprietăţile medicinale ale mhenka? a întrebat el.

— Anestezic puternic, am spus. De blocaj psihomotor. Potenţial purgativ. Am ezitat. Are o mulţime de efecte secundare. Să le înşir pe toate?

Arwyl a clătinat din cap.

— Un pacient vine la Clinică şi se plânge de dureri în articulaţii şi de dificultăţi de respiraţie. Gura îi e uscată şi pretinde că are un gust dulce în gură. Se plânge de frisoane, dar

de fapt e transpirat şi are febră. Care e diagnosticul?
Am inspirat, apoi am ezitat.
— Nu pun diagnostice la Clinică, Magistre Arwyl. Aş aduce un el'the de-al dumneavoastră pentru a face asta.
Mi-a zâmbit cu ochii închişi.
— Corect, a zis. Dar, de dragul argumentului, ce crezi că ar putea avea?
— Pacientul e student?
Arwyl a ridicat o sprânceană.
— Ce-are asta a face cu povestea noastră?
— Dacă lucrează la Partizanat, ar putea fi gripa oţelarului, am spus.
Arwyl a ridicat o sprânceană la mine şi am adăugat.
— La Partizanat te poţi alege cu tot felul de intoxicaţii cu metale grele. Pe-aici e rar pentru că studenţii sunt bine instruiţi, dar oricine lucrează cu bronz fierbinte poate inhala destul fum pentru a se sinucide, dacă nu e suficient de atent.
L-am văzut pe Kilvin aprobându-mă şi eram bucuros că nu fusesem nevoit să mărturisesc faptul că singurul motiv pentru care ştiam asta era că o păţisem chiar eu, într-o formă uşoară, cu o lună înainte.
Arwyl a pufăit, apoi a făcut semn către cealaltă parte a mesei.
— Magistre Matematician?
Brandeur era aşezat pe partea stângă a mesei.
— Presupunând că cel care schimbă ia patru la sută, în câţi bănuţi poţi să împarţi un talant?
A pus întrebarea fără a-şi ridica privirea din hârtiile din faţă.
— Ce fel de bănuţi, Magistre Brandeur?
Şi-a ridicat privirea, încruntându-se.
— Încă suntem în Orânduire, dacă îmi amintesc bine.
Am jonglat cu numerele în cap, având în minte cifrele din cărţile pe care le retrăsesem din circuitul Arhivelor. Nu erau ratele de schimb reale pe care ţi le-ar fi oferit un cămătar, erau cele oficiale, pe care orânduirile şi finanţatorii le utilizează astfel încât să aibă o bază comună pentru a se minţi unul pe celălalt.
— În bănuţi de fier. Trei sute cincizeci, am spus, apoi am continuat. Unu. Şi jumătate.
Brandeur s-a uitat în jos la hârtii înainte de a termina de vorbit.
— Busola indică aur la două sute douăzeci de puncte, platină la o sută douăsprezece puncte şi cobalt la treizeci şi două de

puncte. Unde te afli?

Am fost încurcat de întrebare. Orientarea prin trifoil necesita hărţi detaliate şi triunghiulare minuţioasă. Aceasta era practicată de obicei de către căpitanii de corăbii şi de cartografi, iar ei foloseau hărţi detaliate pentru a face calculele. Văzusem o busolă trifoil doar de două ori în viaţa mea.

Ori era o întrebare luată dintr-una din cărţile lui Brandeur pe care nu le studiasem, ori era concepută special pentru a-mi băga beţe-n roate. Având în vedere că Brandeur şi Hemme erau prieteni, m-am gândit că ultima variantă.

Am închis ochii, mi-am proiectat în cap o hartă a lumii civilizate şi am ales ce mi s-a părut mai aproape de realitate.

— Bobcatran? am spus. Poate că undeva în Yll? am deschis eu ochii. Sincer, n-am nici cea mai vagă idee.

Brandeur a făcut un semn pe o bucată de hârtie.

— Magistre Glăsuitor, a zis el fără să se uite în sus.

Elodin mi-a zâmbit complice şi şiret şi am fost cuprins brusc de teama că ar putea dezvălui contribuţia mea la ceea ce făcusem în apartamentul lui Hemme în acea dimineaţă.

În schimb, a ridicat teatral trei degete.

— Ai trei cărţi de pică în mână, a zis el. Şi au fost jucate cinci cărţi de pică.

Ţinea ridicate degetele şi se uita la mine serios.

— Câte cărţi de pică înseamnă?

— Opt cărţi de pică, am spus.

Ceilalţi magiştri s-au agitat uşor în locurile lor. Arwyl a oftat. Kilvin s-a gârbovit. Hemme şi Brandeur au mers atât de departe, încât şi-au dat ochii peste cap unul către altul. Toţi la un loc au dat impresia de exasperare.

Elodin i-a privit posomorât.

— Ce? a întrebat, vocea lui ajungând în toate colţurile. Vreţi să iau acest cântec şi dans mai în serios? Vreţi să-i pun întrebări la care numai un glăsuitor poate răspunde?

Ceilalţi magiştri au amuţit la auzul acestor cuvinte, părând incomodaţi şi ferindu-se să-l privească în ochi. Hemme a fost excepţia şi el l-a privit deschis.

— Bine, a zis Elodin, întorcându-se către mine.

Ochii lui erau negri, iar vocea lui avea o rezonanţă ciudată. Nu era puternică, dar când vorbea părea să umple toată sala. Nu mai lăsa loc pentru niciun alt sunet.

— Unde dispare luna când nu mai e pe cerul nostru? a

întrebat sever Elodin.

Încăperea a părut nefiresc de tăcută când a terminat de vorbit. Ca şi cum vocea lui lăsase o gaură în lume.

Am aşteptat să văd dacă terminase de pus întrebarea.

— N-am nici cea mai vagă idee, am recunoscut.

După vocea lui Elodin, a mea părea destul de subţire şi deloc puternică.

Elodin a ridicat din umeri, apoi a gesticulat graţios peste masă.

— Magistre Simpatetist.

Elxa Dal era singurul care părea să se simtă cu adevărat confortabil în robele sale formale. Ca de obicei, barba neagră şi faţa slabă m-au făcut să mă gândesc la magicianul rău din atât de multele piese proaste jucate în aturană. Mi-a aruncat o mică privire de simpatie.

— Ce zici de cetluirea atracţiei lineare galvanice? a zis el dezinvolt.

Am trecut repede şi peste asta.

A dat din cap.

— Care e distanţa de degradare insurmontabilă pentru fier?

— Cinci mile şi jumătate, am spus, dând răspunsul din carte, în ciuda faptului că mă enerva cuvântul insurmontabil. Deşi era adevărat că mişcarea mai mult de şase mile a oricărei cantităţi semnificative de energie era statistic imposibilă, puteai folosi simpateticul pentru a atinge distanţe mult mai mari.

— Dacă fierbi un gram de apă, de câtă căldură e nevoie pentru a se evapora?

Am încercat să-mi amintesc tabelele de vaporizare cu care lucrasem în Artizanat.

— 180 de thaumi.

Am răspuns cu mai multă încredere decât cea pe care o simţeam.

— Suficient de bine din partea mea, a zis Dal. Magistre Alchimist?

Mandrag a făcut un semn demobilizator cu mâna.

— Mă abţin.

— Se pricepe la întrebări cu cărţi de pică, a sugerat Elodin.

Mandrag s-a încruntat la Elodin.

— Magistre Arhivist.

Lorren m-a privit cu faţa lui lungă apatică.

— Care sunt regulile la Arhive?

La auzul acestei întrebări m-am înroşit şi am lăsat privirea-n jos.

— Mersul în linişte, am spus. Respectul faţă de cărţi. Ascultarea scribilor. Fără apă. Fără mâncare. Am înghiţit în sec. Fără foc.

Lorren a dat din cap. Nimic din tonul sau comportamentul lui nu indica vreun fel de dezaprobare, dar asta era şi mai rău. Privirea i s-a îndreptat către cealaltă parte a mesei.

— Magistre Artizan.

Am blestemat în sinea mea. În ultima vreme citisem toate cele şase cărţi pe care Magistrul Lorren le pusese deoparte pentru a fi studiate de re'lari. Numai *Imperiul căzut al lui Feltemi Reis* îmi luase zece ore. Aş fi vrut ceva mai mult decât regulile de acces la Arhive şi am sperat cu disperare să-l impresionez pe Magistrul Lorren răspunzând la orice întrebare s-ar fi gândit să pună. Dar n-am avut noroc. M-am întors cu faţa la Kilvin.

— Transferul galvanic de cupru, şi-a pieptănat barba marele Magistru bărbos.

Îl făcusem în cinci locuri. Trebuise să-l folosesc pentru a face calculele pentru lămpile de punte.

— Coeficientul de conductor al galiului.

Trebuia să ştiu asta pentru a unge emiţătorii pentru lampă. Îmi punea Kilvin întrebări simple? Am dat răspunsul.

— Corect, a zis Kilvin. Magistre Orator.

Am inspirat adânc, întorcându-mă către Hemme. Apucasem să citesc trei dintre cărţile lui, deşi am o puternică antipatie pentru retorică şi filosofie fără rost.

Totuşi, puteam să-mi stăpânesc dezgustul pentru două minute şi să joc rolul unui student bun şi umil. Sunt un ruh, pot să joc un rol.

Hemme mă privea ameninţător, cu faţa rotundă ca o lună furioasă.

— Tu mi-ai dat foc apartamentului, încurcă-lume ce eşti?

Întrebarea m-a prins cu garda complet lăsată. Eram pregătit pentru întrebări imposibil de grele sau întrebări-capcană, sau întrebări cu care putea face ca orice răspuns să pară greşit. Dar această acuzaţie bruscă m-a prins pe picior greşit. Încurcă-lume e un termen pe care-l dispreţuiesc în mod deosebit. Un talmeş-balmeş de emoţii m-a străbătut şi mi-a adus brusc gustul de prune în gură. În timp ce o parte din mine se gândea în continuare la cel mai plăcut mod de a răspunde, m-am trezit

vorbind.

— Nu eu am dat foc apartamentului dumneavoastră, i-am spus sincer. Dar mi-ar fi plăcut s-o fac. Şi mi-aş fi dorit ca dumneavoastră să fi fost acolo când o făceam, dormind profund.

Expresia lui Hemme s-a transformat din ameninţătoare într-una uluită.

— Re'lar Kvothe! a cedat Cancelarul. Te rog să foloseşti un limbaj politicos, altfel te voi acuza chiar eu de Conduită Deplasată!

Gustul de prune a dispărut la fel de repede cum a venit, lăsându-mă uşor ameţit şi transpirat de frică şi ruşine.

— Îmi cer scuze, domnule Cancelar, am spus repede, lăsând privirea în jos. Am vorbit la mânie. Încurcă-lume e un termen pe care ai mei îl consideră deosebit de jignitor. Utilizarea lui desconsideră sacrificarea sistematică a mii de ruhi.

Între sprâncenele Cancelarului a apărut o expresie ciudată.

— Recunosc că nu-i ştiam etimologia asta specială, a meditat el. Cred că mă voi interesa.

— Stai aşa, l-a întrerupt Hemme. N-am terminat.

— Ba ai terminat, a zis Cancelarul, cu voce tare şi fermă. Eşti la fel de rău ca băiatul, Jasom, şi cu mai puţine scuze. Ai arătat că nu te poţi manifesta într-un mod profesionist, aşa că tacă-ţi gura şi consideră-te norocos că nu cer o cenzură oficială.

Hemme s-a albit de furie, dar şi-a ţinut gura.

Cancelarul s-a întors cu faţa la mine.

— Magistrul Lingvist, s-a prezentat el în mod oficial. Re'lar Kvothe: Care este etimologia locuţiunii încurcă-lume.

— Vine de la epurările iniţiate de împăratul Alcyon, am spus. El a emis o proclamaţie care spunea că orice grup care circulă pe drumuri e supus amendării, închisorii sau expulzării fără judecată. Pe scurt, printr-o encliziţie metaplasmică, e numit încurcă-lume.

A ridicat o sprânceană la asta.

— Chiar aşa?

Am dat din cap.

— Deşi mă gândesc şi că ar putea să existe şi o conexiune cu termenul încurcătură, cu referire la hainele în dezordine ale trupelor de spectacol aflate pe drum.

Cancelarul a dat din cap formal.

— Mulţumesc, Re'lar Kvothe. Ia loc până ajungem la o concluzie.

CAPITOLUL 10

A fi preţuit

Taxa de studiu a fost stabilită la nouă talanţi şi cinci firfirei. Mai bine decât cei zece talanţi pe care îi prezisese Manet, dar mai mult decât aveam în traistă. Până a doua zi la prânz trebuia să-mi achit taxa la trezorier sau eram obligat să ratez un întreg semestru.

N-ar fi fost o tragedie să-mi amân studiile. Dar numai studenţilor li se permitea accesul la resursele Universităţii, de genul echipamentului din Artizanat. Asta însemna că dacă nu-mi plăteam taxa, mi-ar fi fost interzisă munca în atelierul lui Kilvin, singurul loc unde puteam câştiga destul de mulţi bani pentru a plăti şcolarizarea.

M-am oprit la Stocuri, şi Jaxim mi-a zâmbit când m-am apropiat de fereastra deschisă.

— Tocmai ţi-am vândut lămpile în dimineaţa asta, a zis el. Am scos şi ceva în plus pe ele, fiindcă erau ultimele rămase.

A răsfoit prin registru până a găsit pagina corespunzătoare.

— Şaizeci la sută ale tale înseamnă patru talanţi şi opt parale. După ce scădem materialele şi mâna de lucru…

A dus degetul în jos pe pagină.

— Îţi mai rămân doi talanţi, trei parale şi opt sfanţi.

Jaxim a notat în registru, apoi mi-a scris o chitanţă. Am pliat hârtia cu atenţie şi am băgat-o în traistă. N-aveam cantitatea satisfăcătoare de monede, dar îmi ridicau totalul la mai mult de şase talanţi. O grămada de bani, dar încă nu suficient.

Dacă nu mi-aş fi pierdut cumpătul cu Hemme, taxa de şcolarizare ar fi putut să fie suficient de scăzută. Şi aş fi putut studia mai mult sau aş fi putut câştiga mai mulţi bani dacă n-aş fi fost obligat să mă ascund în camera mea aproape două zile întregi, plângând şi furios, cu gust de prune în gură.

M-a străbătut un gând.

— Cred c-ar trebui să încep ceva nou, am spus la întâmplare.

Am nevoie de un creuzet de mici dimensiuni. Optzeci şi cinci de grame de staniu. Cincizeci şi şase de grame de bronz. O sută treisprezece grame de argint. O bobină de sârmă de aur fin. Cupru…

— Stai o secundă, m-a întrerupt Jaxim.

Şi-a dus degetul înapoi la numele meu în registru.

— N-ai voie să iei aur sau argint.

S-a uitat la mine.

— E o greşeală?

Am ezitat, nevrând să mint.

— Nu ştiam că ai nevoie de autorizaţie, am spus.

Jaxim mi-a zâmbit în cunoştinţă de cauză.

— Nu eşti primul care încearcă aşa ceva, a zis el. Taxă de şcolarizare grea?

Am dat din cap.

S-a strâmbat.

— Îmi pare rău. Kilvin ştie că dacă nu-i atent Stocurile se pot transforma într-un paradis al cămătarilor.

A închis registrul.

— Va trebui să te duci la amanet, ca toţi ceilalţi.

Am ridicat mâinile şi i-am arătat degetele, ca să-i demonstrez lipsa mea de bijuterii.

Jaxim a tresărit.

— Greu. Ştiu un cămătar decent la Curtea de Argint, care cere dobândă de numai zece la sută pe lună. Tot e ca şi cum ţi-ar scoate dinţii din gură, dar e mai bine decât la ceilalţi.

Am dat din cap şi am oftat. Curtea de Argint era locul în care breasla cămătarilor îşi avea magazinele. Ei nu mi-ar fi spus nici cât e ceasul.

— Cu siguranţă e mai bine decât ce-am primit în trecut, am spus.

Mi-am analizat situaţia în timp ce mergeam la Imre, cu greutatea bine cunoscută a lăutei mele odihnindu-mi-se pe umăr.

Eram prins cu uşa, dar nu teribil de rău. Niciunul din breasla cămătarilor nu i-ar împrumuta bani unui orfan edema ruh fără garanţii, dar aş fi putut împrumuta bani de la Devi. Totuşi, aş fi vrut să nu se ajungă la asta. Nu numai că dobânda ei era exorbitantă, dar mă îngrijorau favorurile pe care mi le-ar fi putut cere dacă nu puteam înapoia banii. Mă îndoiam că ar fi fost mici.

Sau uşoare. Sau în întregime legale. Aşa cum erau şi gândurile mele când am trecut peste Podul de Piatră.

M-am oprit la o farmacie, apoi m-am dus la Omul Cenuşiu.

Deschizând uşa, am văzut că Omul Cenuşiu era o pensiune. N-avea nicio încăpere comună în care oamenii să se adune şi să bea. În schimb era acolo un salon mic, bogat mobilat, la care se adăuga un portar bine îmbrăcat, care m-a privit cu un aer dezaprobator, ca să nu zic de-a dreptul dezgustat.

— Pot să te ajut cu ceva, domnişorule? a întrebat el de cum am intrat pe uşă.

— Caut o domnişoară, am spus. O cheamă Dinael.

A dat din cap.

— Mă duc să văd dacă-i aici.

— Nu te deranja, am spus, îndreptându-mă spre scări. Mă aşteaptă.

Omul s-a pus în calea mea.

— Mă tem că nu se poate, a zis el. Dar voi fi bucuros să verific dacă doamna e aici.

A întins mâna. M-am uitat la ea.

— Cardul dumitale de chemare? a întrebat. Ca să i-l arăt domnişoarei?

— Cum i-l poţi arăta domnişoarei dacă nu eşti sigur că-i aici? am întrebat.

Portarul mi-a zâmbit din nou. A fost amabil, politicos şi atât de neplăcut de scrupulos, că l-am ţinut minte, întipărindu-mi-l pe creier. Un zâmbet ca ăsta e o operă de arta. Ca cineva care a crescut pe scenă, l-am putut aprecia pe mai multe niveluri. Un zâmbet ca ăsta e ca un cuţit în anumite cadre sociale şi era posibil să am nevoie de el într-o zi.

— A, a zis portarul. Doamna e aici, a zis el, cu un accent anume. Dar asta nu înseamnă neapărat că este disponibilă şi pentru tine.

— Spune-i că o caută Kvothe, am spus, mai mult amuzat decât ofensat. Voi aştepta.

N-a trebuit să aştept prea mult. Portarul a coborât pe scări cu o expresie iritată pe faţă, ca şi cum ar fi fost nerăbdător să mă arunce afară.

— Pe-aici, a zis.

L-am urmat la etaj. A deschis o uşă şi am trecut pe lângă el cu ceea ce am sperat să fie o cantitate iritantă de avânt dispreţuitor.

Era o cameră de zi cu ferestre largi, care permiteau soarelui după-amiezii târzii să intre, suficient de mare pentru a părea spaţioasă, în ciuda scaunelor şi a canapelelor risipite. Un ţambal era aşezat lângă un perete îndepărtat şi un colţ al camerei era în întregime ocupat de o harpă mare din Modegan.

Denna stătea în centrul camerei, purtând o rochie de catifea verde. Părul ei era aranjat astfel ca să-i scoată în evidenţă gâtul elegant, dezvăluind cerceii în formă de lacrimă de smarald care se asortau cu colierul de la gât.

Stătea de vorbă cu un tânăr care era... cel mai bun cuvânt care îmi vine în minte e drăguţ. Avea o faţă dulce, proaspăt bărbierită, şi nişte ochi mari, negri.

Avea aspectul unui tânăr nobil care ar fi trebuit să aibă prea mult noroc pentru ca asta să fie ceva temporar. Haina lui era fină, dar şifonată. Părul închis la culoare era tăiat într-un stil menit să fie evident ondulat, dar nu aranjat de curând. Ochii lui erau adânciţi în orbite, ca şi cum n-ar fi dormit bine.

Denna mi-a întins mâinile.

— Kvothe, a zis ea. Vino să-l cunoşti pe Geoffrey.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Kvothe, a zis Geoffrey. Dinael mi-a povestit câte ceva despre tine. Eşti... cum se zice? Vrăjitor?

Zâmbetul lui era deschis şi extrem de sincer.

— Arcanist, de fapt, am spus cât se poate de politicos. Vrăjitor aminteşte prea mult de cărţile de poveşti absurde. Oamenii se aşteaptă să purtăm haine negre şi să aruncăm în jur cu măruntaie de pasăre. Dar tu?

— Geoffrey e poet, a zis Denna. Şi unul bun, deşi el neagă asta.

— Aşa fac, a recunoscut el, apoi zâmbetul i-a pălit. Trebuie să plec. Am o întâlnire cu oameni care n-ar trebui să stea să mă aştepte.

I-a dat Dennei un sărut pe obraz, mi-a strâns mâna călduros şi a plecat.

Denna a privit uşa închizându-se în spatele lui.

— E un băiat dulce.

— O zici de parcă regreţi, am spus.

— Dacă ar fi fost un pic mai puţin dulce, ar fi fost capabil să-şi bage două gânduri în cap în acelaşi timp. Poate s-ar fi frecat unul de altul şi ar fi făcut o scânteie. Chiar şi un pic de fum ar fi bine, fiindcă atunci cel puţin ar arăta că se întâmplă ceva acolo.

A oftat.

— E chiar aşa de greu de cap?

Ea a clătinat din cap.

— Nu. E doar de încredere. N-are nici măcar un oscior făţarnic în corp şi n-a făcut decât alegeri proaste de când a ajuns aici în urmă cu o lună.

Am băgat mâna în mantie şi am scos două pacheţele învelite în pânză: unul albastru, unul alb.

— Ţi-am adus un cadou.

Denna s-a întins să le ia, părând uşor nedumerită.

Ceea ce părea o idee bună cu câteva ore în urmă acum părea mai degrabă o nebunie.

— Sunt pentru plămânii tăi, i-am spus, brusc jenat. Ştiu că ai probleme uneori.

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Spune-mi, te rog, de unde ştii asta?

— Ai zis-o când eram în Trebon, am zis. Am făcut unele cercetări.

I-am arătat.

— Pe asta o poţi pune într-un ceai: de muşcătură de egretă, urzică-moartă, lohatm… Am arătat către cealaltă. Ăleia îi fierbi frunzele în apă şi respiri vaporii.

Denna a-ntors pachetele pe toate părţile.

— Am scris instrucţiunile pe bucăţelele de hârtie din interior. Pe cel albastru trebuie să-l fierbi şi să-i inspiri vaporii, am spus. Albastru ca apa, vezi.

S-a uitat la mine.

— Ceaiul nu se face tot cu apă?

Am clipit când am auzit-o, apoi m-am îmbujorat şi am început să spun ceva, dar Denna a râs şi a clătinat din cap.

— Te tachinez, a zis ea încet. Mulţumesc. E cel mai drăguţ lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine de multă vreme.

Denna s-a dus către un scrin cu sertare şi a ascuns cu grijă cele două pachete într-o cutie ornamentată din lemn.

— Pare că te descurci destul de bine, i-am spus, arătând către camera frumos finisată.

Denna a ridicat din umeri, privind indiferentă prin cameră.

— Kellin se descurcă, a zis ea. Eu doar stau în lumina reflectată de el.

Am dat din cap cu înţelegere.

— Am crezut că poate ţi-ai găsit un sponsor.

— Nimic mai formal de-atât. Kellin şi cu mine doar ne

petrecem timpul împreună, cum se spune în Modeg, îmi arată drumul pe harpă.

A făcut semn cu capul în direcţia în care instrumentul stătea în colţ.

— Vrei să-mi arăţi ce-ai învăţat? am întrebat.

Denna a clătinat din cap jenată. Părul i-a alunecat pe umeri din această mişcare.

— Încă nu sunt foarte bună.

— Îmi voi suprima nevoia obişnuită de a batjocori şi a huidui, am zis cu graţie.

Denna a râs.

— Bine. Doar un pic.

S-a dus în spatele harpei şi şi-a tras un scaun înalt pe care să stea. Apoi a ridicat mâinile pe corzi, a făcut o pauză lungă şi a început să cânte.

Melodia era o variantă a *Clopoţelului berbecului.* I-am zâmbit.

Cânta lent, aproape impunător. Prea mulţi oameni cred că viteza este indiciul unui muzician bun. E de-nţeles. Ceea ce făcuse Marie la Eolian fusese uimitor. Dar cât de repede poţi atinge notele cu degetele e cea mai mică parte a muzicii. Adevărata cheie este sincronizarea. E ca şi cum ai spune o glumă. Oricine îşi poate aminti cuvintele. Oricine o poate repeta. Dar ca să faci pe cineva să râdă e nevoie de mai mult de-atât. Dacă spui o glumă mai repede, asta n-o face mai amuzantă. În multe situaţii, ezitarea e mai bună decât graba. De aceea există atât de puţini muzicanţi adevăraţi. O mulţime de oameni pot cânta la vioară sau o pot folosi ca pe un ferăstrău. O cutiuţă muzicală poate cânta perfect un cântec, din nou şi din nou.

Dar să ştii notele nu-i de-ajuns. Trebuie să ştii cum să le cânţi.

Viteza vine cu timpul şi cu practica, dar cu sincronizarea te naşti. O ai sau nu.

Denna o avea. Se mişca încet pe muzică, dar nu era greoaie.

A cântat încet ca un sărut luxuriant. Nu că aş fi ştiut ceva despre săruturi în acel moment din viaţa mea. Dar cum stătea cu braţele în jurul harpei, cu ochii întredeschişi, concentraţi, cu buzele uşor încreţite, am ştiut că într-o zi voi vrea să fiu sărutat cu această grijă deliberat lentă.

Şi era frumoasă. Nu cred că ar trebui să surprindă faptul că am o slăbiciune deosebită pentru femeile prin care circulă muzica. Dar când a început să cânte, am văzut-o pentru prima dată în acea zi. Înainte, atenţia îmi fusese distrasă de

schimbarea din părul ei, de croiala rochiei. Dar în timp ce cânta, toate astea dispăruseră din vedere.

Am divagat. E suficient să spun că a fost impresionant, deşi, evident, încă mai învăţa.

A greşit câteva note, dar n-a clipit şi nu s-a întors. După cum se spune, un bijutier ştie bijuteria nefinisată. Şi eu sunt. Şi ea era. Şi aşa mai departe.

— Ai depăşit stadiul *Veveriţei pe acoperişul de paie,* i-am spus liniştit după ce a cântat notele de sfârşit.

A ridicat din umeri la complimentul meu, fără să mă privească în ochi.

— Nu prea am altceva de făcut decât să exersez, a zis ea. Şi Kellin spune că am un pic de talent.

— De cât timp exersezi? am întrebat.

— E a treia şedinţă?

A rămas pe gânduri, apoi a dat din cap.

— Un pic mai puţin de trei şedinţe.

— Maica lui Dumnezeu, am spus, dând din cap. Să nu spui niciodată nimănui cât de repede prinzi. Alţi muzicanţi te vor urî pentru asta.

— Degetele mele nu sunt încă obişnuite cu aşa ceva, a zis ea, uitându-se la ele. Nu pot exersa cât de mult vreau.

M-am întins şi i-am apucat una dintre mâini, întorcându-i palma în sus, ca să-i pot vedea vârful degetelor. Erau băşici aproape trecute.

— Ai…

Mi-am ridicat privirea şi mi-am dat seama cât de aproape stătea de mine. Mâna ei era liniştită într-a mea. Se uita la mine cu ochii mari, negri. Una din sprâncene era uşor ridicată.

Nu arcuită şi nici chiar jucăuşă, doar uşor curioasă. Mi-am simţit brusc stomacul ciudat şi slab.

— Ce să am? a întrebat ea.

Mi-am dat seama că n-aveam nici cea mai mică idee ce voisem să spun. M-am gândit să spun ceva, dar n-avem nicio idee ce. Apoi mi-am dat seama că n-aş fi putut spune decât ceva stupid. Aşa că n-am mai spus nimic.

Denna s-a uitat în jos şi mi-a luat mâna, întorcând-o.

— Mâinile tale sunt moi, a zis ea, apoi mi-a atins uşor vârful degetelor. Am crezut că bătăturile sunt aspre, dar nu sunt. Sunt fine.

Cum ochii ei nu mai erau fixaţi într-ai mei, mi-am recăpătat o

mică parte din inteligenţă.

— Este nevoie doar de timp, am spus.

Denna şi-a ridicat privirea spre mine şi a zâmbit timid. Mintea mea s-a golit ca o hârtie albă.

După o clipă, Denna mi-a dat drumul la mână şi a trecut pe lângă mine pentru a ajunge în centrul camerei.

— Doreşti ceva de băut? a întrebat ea în timp ce se aşeza graţios într-un scaun.

— Ar fi drăguţ din partea ta, i-am spus pur şi simplu din reflex.

Mi-am dat seama că mâna încă îmi atârna prosteşte în aer şi am lăsat-o să cadă pe lângă corp.

A făcut semn către un scaun din apropiere şi m-am aşezat.

— Ia uite aici.

A luat un clopoţel de argint de pe o masă din apropiere şi a sunat din el încet. Apoi, a ridicat mâna cu toate cele cinci degete întinse. A îndoit degetul mare, apoi degetul arătător, numărând. Înainte de a îndoi şi degetul mic, s-a auzit o bătaie în uşă.

— Intră, a strigat Denna, şi portarul bine îmbrăcat a deschis uşa. Aş dori nişte ciocolată de băut, a zis ea. Şi Kvothe…

S-a uitat la mine, aşteptând un răspuns.

— Ciocolată de băut sună minunat, am spus.

Portarul a dat din cap şi a dispărut, închizând uşa după el.

— Uneori o fac doar ca să-l pun să alerge, a recunoscut Denna prosteşte, uitându-se la clopoţel. Nu-mi pot imagina cum de-l aude. Un timp, am fost convinsă că stă pe hol, cu urechea lipită de uşa mea.

— Pot să văd clopoţelul? am întrebat.

Mi l-a dat. Părea normal la prima vedere, dar când l-am întors cu susul în jos am văzut o mică scrijeldire pe suprafaţa lui interioară.

— Nu are el auzul ascuţit, am spus, dându-i-l înapoi. Există un alt clopoţel jos care sună în acelaşi timp cu acesta.

— Cum? a întrebat ea, răspunzând apoi la propria întrebare. Prin magie?

— Ai putea s-o numeşti aşa.

— Cu asta te ocupi tu acolo?

A făcut semn cu capul în direcţia râului şi dincolo spre Universitate.

— Pare un pic… ţipător.

— Este modul cel mai frivol de utilizare a scrijeldicii pe care l-am văzut vreodată, i-am spus.

Denna a izbucnit în râs.
— Pari atât de ofensat, a zis ea. Deci, se numeşte scrijeldică?
— Să faci aşa ceva se numeşte artizanat magic, am spus. Scrijeldică este scrierea sau fasonarea caracterelor care o fac să funcţioneze.
Ochii Dennei s-au aprins la asta.
— Deci, e o magie în care scrii pe lucruri? a întrebat ea, aplecându-se în scaun. Cum funcţionează?
Am ezitat. Nu numai pentru că era o întrebare imensă, ci şi pentru că Universitatea avea reguli foarte specifice legate de dezvăluirea secretelor din Arcanum.
— E destul de complicat, am spus.
Din fericire, în acel moment s-a auzit o altă ciocănitură în uşă şi ciocolata noastră a ajuns în pahare aburinde. Mi-a lăsat gura apă la mirosul ei. Bărbatul a lăsat tava pe o masă din apropiere şi a plecat fără să scoată o vorbă.
Am sorbit şi am zâmbit la consistenţa ei dulce.
— N-am mai gustat ciocolată de ani, am spus.
Denna şi-a ridicat paharul şi a privit în jurul camerei.
— E ciudat să crezi că unii oameni îşi trăiesc aşa întreaga viaţă, a meditat ea.
— Nu e pe placul tău? am întrebat surprins.
— Îmi plac ciocolata şi harpa, a zis ea. Dar aş putea să trăiesc şi fără clopoţel şi fără o cameră întreagă doar pentru a sta în ea.
Gura i s-a curbat în ceva ce începea să fie o încruntare.
— Şi urăsc să ştiu că sunt păzită, de parcă aş fi o comoară şi cineva ar încerca s-o fure.
— Atunci n-ar trebui să fii preţuită?
Şi-a îngustat ochii peste buza paharului, de parcă n-ar fi fost sigură cât de serios vorbeam.
— Nu mă dau în vânt să fiu ţinută sub cheie, m-a lămurit, cu o notă sumbră în voce. Nu mă deranjează să mi se dea camere, dar nu sunt cu adevărat ale mele dacă nu sunt liberă să vin şi să plec.
Am ridicat o sprânceană la asta, dar înainte de a putea spune ceva, a încheiat discuţia fluturând mâna.
— Nu-i chiar aşa, a oftat. Dar nu mă îndoiesc că Kellin e informat în legătură cu venirile şi plecările mele. Ştiu că portarul îi spune cine vine să mă caute. Mă roade puţin, asta-i tot, a zâmbit ea strâmb. Cred că par teribil de nerecunoscătoare, nu?
— Chiar deloc, am spus. Când eram mai mic, trupa mea

călătorea peste tot. Dar în fiecare an petreceam o vreme la reşedinţa sponsorului nostru, ţinând spectacole pentru familia şi invitaţii lui.

Mi-am scuturat capul la această amintire.

— Baronul Pârloagă-Sură era o gazdă plăcută. Stăteam la masa lui. Ne dădea daruri…

M-am abătut, amintindu-mi un regiment de soldăţei de plumb pe care mi-i dăduse. Mi-am scuturat capul, să alung gândul.

— Dar tatăl meu ura asta. Se urca pe pereţi. Nu putea suferi sentimentul de a fi la cheremul cuiva.

— Da! a zis Denna. Exact asta e! Dacă Kellin spune că ar putea veni în vizită într-o seară sau alta, dintr-odată mă simt cu un picior pironit de podea. Dacă aş pleca, aş fi refractară şi nepoliticoasă, dar dacă stau, mă simt ca un câine care aşteaptă la uşă.

Am stat o clipă în linişte. Denna învârtea cu gândul în altă parte inelul pe deget, în timp ce lumina soarelui se reflecta în piatra acestuia, de culoare albastru-deschis.

— Totuşi, am spus, privind în jur. E un apartament frumos.

— E frumos când eşti tu aici, a zis ea.

Câteva ore mai târziu urcam un rând de scări înguste din spatele unei măcelării. Era un miros slab, omniprezent, de grăsime râncedă de pe aleea de mai jos, dar zâmbeam. O după-amiază cu Denna numai pentru mine fusese un deliciu rar, iar pasul meu era surprinzător de uşor pentru cineva pe cale să încheie o afacere cu un demon.

Am bătut la uşa din lemn masiv din capul scărilor şi am aşteptat. Niciunul din breasla cămătarilor n-avea încredere în mine să-mi dea un ban găurit, dar existau întotdeauna oameni dispuşi să împrumute bani. Poeţii şi alţi romantici îi numeau şoimi din aramă sau iscusiţi, dar gailet e un termen mai bun. Sunt periculoşi, iar oamenii înţelepţi se feresc de ei.

Uşa se deschise puţin, apoi larg, scoţând la iveală o tânără cu faţă de zână şi păr blond-căpşuniu.

— Kvothe! a exclamat Devi. Îmi făceam griji că n-o să te văd semestrul ăsta.

Am păşit înăuntru, iar Devi a încuiat uşa în urma mea. Camera mare, fără ferestre, mirosea plăcut a fructe de cinna şi a miere, o schimbare reconfortantă faţă de mirosul de pe alee.

O parte a camerei era ocupată de un imens pat cu baldachin, cu perdelele negre trase. Pe cealaltă parte era un şemineu, un birou mare din lemn şi o bibliotecă plină pe trei sferturi. Mi-am plimbat privirea peste titluri, în timp ce Devi încuia şi bara uşa.

— E nou exemplarul ăsta de Malcaf? am întrebat.

— Da, a zis ea venind să stea lângă mine. Un tânăr alchimist care nu şi-a putut plăti datoria m-a lăsat să arunc un ochi prin biblioteca lui ca să încheiem socotelile.

Devi a tras cu atenţie cartea de pe raft, dezvăluind *Viziune şi reviziune* cu frunze aurite pe copertă. S-a uitat la mine, zâmbind ca un drăcuşor.

— Ai citit-o?

— Nu, am zis. Aş fi vrut s-o studiez pentru admitere, dar n-am găsit niciun exemplar în Stive. Doar am auzit de ea.

Devi a stat pe gânduri un moment, apoi mi-a înmânat-o.

— Când termini, vino înapoi şi vom discuta pe baza ei. Îmi lipseşte teribil orice conversaţie interesantă zilele astea. Dacă avem o dezbatere decentă, poate îţi mai împrumut şi alta.

După ce cartea a ajuns în mâinile mele, ea a lovit coperta uşor cu un deget.

— Carte asta valorează mai mult decât tine. A zis-o fără nicio urmă de glumă în voce. Dacă o aduci deteriorată, te pun s-o plăteşti.

— Voi fi foarte atent, am spus.

Devi a dat din cap, apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre birou.

— Bine, atunci la treabă.

S-a aşezat.

— Ai cam lăsat totul la urmă, nu? a întrebat ea. Taxa de şcolarizare trebuie plătită până mâine înainte de prânz.

— Trăiesc o viaţă periculoasă şi interesantă, am spus ducându-mă să mă aşez pe un scaun în faţa ei. Şi oricât de mult mă încântă compania ta, speram să-ţi evit serviciile semestrul ăsta.

— Cum ţi se pare taxa ca re’lar? a întrebat ea cunoscătoare. Cât de greu te-au lovit?

— Asta e o întrebare destul de personală, am spus.

Devi mi-a aruncat o privire sinceră.

— Suntem pe cale să intrăm într-un aranjament destul de personal, a punctat ea. Mie nu mi se pare că întrec deloc limita.

— Nouă şi jumătate, am spus.

A pufnit în bătaie de joc.

— Credeam că eşti deştept din cale-afară. Eu n-am depăşit niciodată şapte cât am fost re’lar.

— Ai avut acces la Arhive, am subliniat.

— Am avut acces la resurse vaste de intelect, a zis ea realist. În plus, sunt drăguţă foc.

A zâmbit, scoţând la iveală gropiţele din ambii obraji.

— Eşti strălucitoare ca un bănuţ nou, am recunoscut. Niciun bărbat nu poate spera să te întreacă.

— Şi unele femei au probleme să se ţină după mine, a zis ea.

Zâmbetul i s-a schimbat uşor, trecând de la adorabil la neastâmpărat şi apoi trecând bine graniţa înspre viclean.

N-aveam nici cea mai mică idee cum să răspund la asta, aşa că am schimbat subiectul.

— Mă tem că am nevoie să împrumut patru talanţi, am spus.

— A, a zis Devi.

Intrând brusc în afaceri, şi-a pus mâinile pe birou.

— Mă tem că recent am făcut câteva modificări la afacerea mea, a zis ea. În prezent, dau doar împrumuturi de la şase talanţi în sus.

Nu m-am obosit să-mi ascund uimirea.

— Şase talanţi? Devi, datoria asta în plus îmi va fi ca o piatră de moară atârnată de gât.

A scos un oftat care a sunat cel puţin uşor a scuză.

— Uite care-i problema. Când dau un împrumut, îmi asum anumite riscuri. Risc să-mi pierd investiţia, în cazul în care debitorul meu moare sau încearcă să fugă. Risc să fiu dată în gât. Risc să fiu adusă în faţa legii de fier sau, mai rău, a breslei cămătarilor.

— Ştii că n-aş face niciodată aşa ceva, Devi.

— Dovezile rămân, a continuat Devi. Riscul meu e acelaşi, indiferent dacă împrumutul e mic sau mare. De ce mi-aş asuma riscurile astea pentru împrumuturi mici?

— Mici? am întrebat. Aş putea trăi un an cu patru talanţi!

A lovit biroul cu un deget, mustăcind.

— Riscul amândurora?

— Ca de obicei, i-am spus, oferindu-i zâmbetul meu cel mai bun. Farmecul meu fără margini.

Devi sforăi grosolan.

— Pentru farmec fără margini şi trei picături de sânge poţi împrumuta şase talanţi la dobânda mea standard. Cincizeci la sută pentru două luni.

— Devi, am spus insinuant. Ce să fac cu banii în plus?

— Dă o petrecere, a sugerat ea. Petrece o zi în Cataramă. Găseşte-ţi un joc de cărţi cu miză mare.

— Jocul de cărţi e o modalitate de a-i taxa pe cei care nu ştiu să calculeze probabilităţile, am spus.

— Atunci du-i la bancă şi ia dobânda, a zis ea. Cumpără-ţi ceva frumos şi poartă-l data viitoare când vii să mă vezi.

M-a privit de sus până jos cu ochi periculoşi.

— Poate atunci voi fi dispusă să-ţi fac o reducere.

— Ce zici de şase talanţi pentru o lună, cu douăzeci şi cinci la sută dobândă? am întrebat.

Devi a clătinat din cap, deloc blând.

— Kvothe, îţi respect impulsul de a face afaceri, dar n-ai nimic la mână. Eşti aici pentru că s-a umplut paharul.

— Sunt aici pentru a valorifica această situaţie.

Şi-a desfăcut braţele într-un gest neajutorat.

— Aşa-mi câştig existenţa. Faptul că ai o faţă dulce, nu prea se pune.

Devi mi-a aruncat o privire serioasă.

— În schimb, dacă un cămătar din breaslă te-ar fi băgat în seamă, nu m-aş fi aşteptat să mai vii aici doar pentru că sunt frumoasă şi că îţi place culoarea părului meu.

— E o culoare frumoasă, am spus. Noi ăştia mai înflăcăraţi ar trebui să rămânem împreună.

— Aşa ar trebui, a fost ea de acord. Eu propun să rămânem împreună la dobânda de cincizeci la sută pe o perioadă de două luni.

— Bine, i-am spus prăbuşindu-mă în scaun. Ai câştigat.

Devi mi-a zâmbit cuceritor, gropiţele arătându-se din nou.

— Câştig doar dacă jucăm amândoi.

A deschis un sertar de la birou, scoţând un flacon mic de sticlă şi un ac lung cu gămălie.

M-am întins să le iau, dar în loc să le pună pe masă mi-a aruncat o privire atentă.

— Acum, dacă stau mai bine să mă gândesc, ar mai fi o opţiune.

— Mi-ar plăcea o altă opţiune, am recunoscut.

— Ultima dată când am vorbit, ai bătut un apropo că poţi intra în Arhive, a zis încet Devi.

Am ezitat.

— Chiar aşa am făcut.

— Această informaţie ar putea valora destul de mult pentru mine, a zis încântată peste măsură.

Deşi a încercat s-o ascundă, i-am putut vedea o foame pătimaşă în ochi.

M-am uitat în jos la mâini şi n-am zis nimic.

— Îţi dau zece talanţi chiar acum, a zis răspicat Devi. Nu cu împrumut. Voi cumpăra direct informaţia. Dacă voi fi prinsă în Stive, nu voi spune nimic de tine.

M-am gândit la tot ce-aş fi putut face cu zece talanţi. Haine noi. O cutie pentru lăută, care să nu fie pe cale să se face bucăţi. Hârtie. Mănuşi pentru iarna care venea.

Am oftat şi am clătinat din cap.

— Douăzeci de talanţi, a zis Devi. Şi rate ca la breaslă pentru orice împrumut vei dori în viitor.

Douăzeci de talanţi ar fi însemnat o jumătate de an fără grija taxei de şcolarizare. Îmi puteam vedea de proiectele mele la Partizanat fără să fiu nevoit să fac lămpi de punte. Aş fi putut cumpăra haine pe comandă. Fructe proaspete. Aş fi putut duce hainele la o spălătorie, în loc să mi le spăl singur.

Am inspirat reticent.

— Eu…

— Patruzeci de talanţi, a zis Devi cu lăcomie. Rate ca la breaslă. Şi mă culc cu tine.

Cu patruzeci de talanţi îi puteam cumpăra Dennei propria harpă mică. Puteam…

Am ridicat privirea şi am văzut-o pe Devi uitându-se la mine de dincolo de birou. Buzele îi erau ude, ochii de un albastru-deschis plini de intensitate. Îşi trăgea umerii înainte şi înapoi într-o mişcare lentă, inconştientă, ca o pisică înainte să atace.

M-am gândit la Auri, în siguranţă şi fericită în Subsol. Ce-ar fi făcut dacă micul ei regat ar fi fost invadat de un străin?

— Îmi pare rău, am spus. Nu pot. E… complicat să intri. Asta presupune să ai un prieten şi nu cred că ar fi cineva dispus.

M-am decis să ignor cealaltă parte din oferta ei, pentru că n-aveam nici cea mai mică idee ce să spun despre ea.

A fost un moment lung, tensionat.

— Dracu’ să te ia, a zis Devi în sfârşit. Vorbeşti de parcă ai spune adevărul.

— Aşa-i, am spus. E tulburător, ştiu.

— La naiba.

S-a încruntat şi a împins sticla şi acul pe birou.

M-am înţepat pe dosul mâinii şi am privit cum sângele se umflă şi se rostogoleşte de pe mână în flacon. După trei picături am înfipt şi acul în gura sticlei.

Devi a tamponat un adeziv în jurul dopului şi l-a îndrumat furioasă în flacon. Apoi a băgat mâna într-un sertar şi a scos un beţigaş de diamant.

— Ai încredere în mine? m-a întrebat cât grava un număr pe sticlă. Sau vrei s-o sigilez?

— Am încredere în tine, am spus. Dar tot aş vrea s-o sigilezi.

A topit o pecete de ceară pe partea de sus a sticlei. Am apăsat cu naiul măiestriei, lăsând o urmă recognoscibilă.

Băgând mâna într-un alt sertar, Devi a scos şase talanţi şi i-a zdrăngănit pe birou. Mişcarea ar fi putut părea nerăbdătoare dacă ochii ei n-ar fi fost atât de grei şi de furioşi.

— Voi intra acolo într-un fel sau altul, zise ea cu voce calmă. Vorbeşte cu prietenul tău. Dacă vei fi tu cel care mă ajută nu vei regreta.

CAPITOLUL 11
Refugiu

Am revenit la Universitate cu spiritul împăcat, în ciuda poverii noii mele datorii. Am făcut câteva cumpărături, am luat lăuta şi m-am dus peste acoperişuri.

Din interior, Axul era un coşmar de trecut: un labirint de holuri fără sens şi scări care nu duceau nicăieri. Dar să te deplasezi peste acoperişurile sale amestecate era mai uşor ca orice. Am făcut drumul printr-o mică curte, care la un moment dat, la o clădire în construcţie, a devenit complet inaccesibil, eu fiind prins ca o muscă în chihlimbar.

Auri nu mă aştepta, dar acesta era primul loc în care o întâlnisem şi în nopţile senine venea uneori să se uite la stele. M-am asigurat că sălile de clasă cu vedere la curte erau întunecate şi goale, apoi am scos lăuta şi am început s-o acordez.

Cântam de aproape o oră, când am auzit un foşnet în grădina crescută peste măsură de mai jos. Apoi a apărut Auri, urcându-se în mărul crescut prea mare şi apoi pe acoperiş.

Fugea spre mine, cu picioarele goale sărind uşor peste gudron, cu părul fluturându-i pe spate.

— Te-am auzit! a zis în timp ce se apropia. Te-am auzit tot drumul de la Boltă încoace.

— Parcă-mi amintesc că aveam de gând să cânt pentru cineva, am spus încet.

— Pentru mine!

Şi-a dus ambele mâini aproape de piept, zâmbind. S-a mutat de pe un picior pe altul, aproape dansând de dorinţă.

— Cântă pentru mine! Am fost răbdătoare cât două pietre la un loc, a spus ea. Ai ajuns la timp. Nu puteam să fiu la fel de răbdătoare ca trei pietre.

— Păi, am zis ezitant. Cred că totul depinde de ceea ce mi-ai adus.

Ea a râs, ridicându-se de călcâie, cu mâinile încă împreunate

aproape de piept.

— Tu ce mi-ai adus?

Am îngenuncheat şi am început să-mi dezleg pachetul.

— Ţi-am adus trei lucruri, am zis.

— Cât de tradiţional, a zis ea, zâmbind. Eşti un adevărat gentilom în seara asta.

— Sunt.

Am ridicat o sticlă mare, neagră.

A luat-o cu ambele mâini.

— Cine a făcut-o?

— Albinele, am spus. Şi berarii din Bredon.

Auri a zâmbit.

— Asta înseamnă trei albine, a spus, şi a lăsat sticla jos, la picioare. Adusesem o pâine rotundă, proaspătă, din orz. A întins mâna şi a atins-o cu un deget, apoi a dat din cap aprobator.

În cele din urmă, am adus un somon afumat întreg. Costase patru sfanţi numai el, dar eram îngrijorat că Auri nu mânca suficientă carne din ce reuşea să fure când nu eram prin zonă. Avea să-i prindă bine.

Auri l-a privit curioasă, înclinând capul pentru a se uita la ochiul unic holbat.

— Bună, domnule peşte, a spus ea.

Apoi s-a uitat din nou la mine.

— Are vreun secret?

Am dat din cap.

— Are o harpă în loc de inimă.

S-a uitat iar la el.

— Nu e de mirare că arată atât de surprins.

Auri mi-a luat peştele din mână şi l-a pus cu grijă pe acoperiş.

— Acum ridică-te. Am şi eu trei lucruri pentru tine, cum e şi corect. M-am ridicat şi mi-a întins ceva înfăşurat într-o bucată de pânză. Era o lumânare groasă care mirosea a levănţică.

— Ce-i înăuntru? am întrebat.

— Vise frumoase, a spus ea. Le-am pus acolo pentru tine.

Am răsucit lumânarea în mâini, cu suspiciune.

— Tu ai făcut-o?

Ea a dat din cap şi a zâmbit încântată.

— Eu am făcut-o. Sunt teribil de isteaţă.

Am băgat-o cu grijă într-unul dintre buzunarele hainei.

— Mulţumesc, Auri.

Auri a devenit serioasă.

— Acum închide ochii şi apleacă-te, ca să-ţi pot da cel de-al doilea cadou.

Nedumerit, am închis ochii şi m-am aplecat de mijloc, întrebându-mă dacă mi-a făcut şi o pălărie.

I-am simţit mâinile pe lateralele feţei mele, apoi mi-a dat un sărut mic, delicat, în mijlocul frunţii.

Surprins, am deschis ochii. Dar ea era deja la câţiva paşi de mine, cu mâinile împreunate nervos la spate. N-am ştiut ce să spun.

Auri a făcut un pas înainte.

— Eşti o persoană specială pentru mine, a spus ea serioasă, cu faţa gravă. Vreau să ştii că voi avea mereu grijă de tine.

S-a întins într-o doară şi mi-a şters obrajii.

— Nu. Altceva nimic în seara asta. Iată cel de-al treilea cadou pentru tine. Dacă lucrurile merg prost, poţi veni să stai cu mine în Subsol. E frumos acolo şi vei fi în siguranţă.

— Mulţumesc, Auri, am spus cât de repede am putut. Şi tu eşti specială pentru mine.

— Sigur că sunt, a spus ea firesc. Sunt la fel de frumoasă ca luna.

M-am adunat în timp ce Auri a sărit peste o bucată dintr-o conductă metalică care ieşea dintr-un coş de fum şi a folosit-o pentru a desface capacul de la sticlă. Apoi a adus-o înapoi, ţinând-o cu grijă cu ambele mâini.

— Auri, am întrebat. Nu ţi-au îngheţat picioarele?

Ea s-a uitat în jos la ele.

— Gudronul e plăcut, a spus ea, mişcându-şi degetele de la picioare. Încă e cald de la soare.

— Vrei o pereche de pantofi?

— Ce-ar avea în ei? a întrebat ea.

— Picioarele tale, am spus. Vine iarna în curând.

Ea a ridicat din umeri.

— Îţi vor îngheţa picioarele.

— Eu nu mă caţăr pe nimic iarna, a spus ea. Nu-i foarte plăcut.

Înainte de a putea răspunde, Elodin a păşit pe lângă un coş mare de fum din cărămidă, ca şi cum ar fi ieşit la o plimbare de după-amiază.

Ne-am uitat toţi trei unul la altul pentru un moment, fiecare dintre noi speriat în felul lui. Elodin şi cu mine am fost surprinşi, dar cu colţul ochiului am văzut-o pe Auri stând perfect

nemişcată, ca o căprioară gata să fugă pentru se pune în siguranţă.

— Magistre Elodin, am spus cu cel mai blând şi prietenos ton, sperând cu disperare că nu va face ceva care s-o pună pe Auri pe fugă. Ultima dată când se speriase fugise în subteran şi îi luase o grămadă de timp să iasă iar. Ce drăguţ să vă întâlnesc!

— Salutare, a zis Elodin, potrivindu-şi perfect tonul prietenos cu al meu, ca şi cum nu era nimic ciudat că noi trei ne întâlneam pe un acoperiş, în mijlocul nopţii.

Deşi, din câte am reuşit să-mi dau seama, lui nu i se părea deloc ciudat.

— Magistre Elodin.

Auri a pus un picior desculţ în spatele celuilalt şi a tras de marginile zdrenţuite ale rochiei, într-o mică reverenţă.

Elodin a rămas în umbra lunii căzute pe după înaltul coş de cărămidă. A făcut şi el o ciudată plecăciune formală. Nu-i puteam vedea faţa în detaliu, dar mi-am putut imagina ochii lui curioşi examinând picioarele desculţe ale fetei fără casă, cu o aureolă plutitoare de păr.

— Şi voi doi ce treabă aveţi afară în noaptea asta frumoasă? a întrebat Elodin.

M-am încordat. Întrebările erau periculoase cu Auri de faţă.

Din fericire, asta nu părea s-o deranjeze.

— Kvothe mi-a adus lucruri minunate, a spus ea. Mi-a adus bere de albine şi pâine de orz şi un peşte afumat, cu o harpă în locul în care trebuia să fie inima.

— A, a zis Elodin, depărtându-se de coş.

Şi-a pipăit haina până a găsit ceva într-un buzunar. I l-a întins.

— Mă tem că eu ţi-am adus doar un fruct de cinna.

Auri a făcut un pas mic de dans înapoi, fără să se ducă să-l ia.

— Ai adus ceva şi pentru Kvothe?

Asta a părut să-l prindă pe Elodin pe picior greşit. A rămas stingherit un moment, cu braţul întins.

— Mă tem că nu, a zis el. Dar îmi imaginez că nici Kvothe n-a adus nimic pentru mine.

Ochii lui Auri s-au îngustat şi ea s-a încruntat uşor, a dezaprobare.

— Kvothe a adus muzică pentru toată lumea, a spus ea sever.

Elodin s-a oprit din nou şi trebuie să recunosc că m-am bucurat să-l văd măcar o dată în încurcătură din cauza comportamentului altcuiva. S-a întors şi a făcut o jumătate de

plecăciune în direcţia mea.
— Scuzele mele, a zis el.
Am făcut un gest graţios.
— Nicio problemă.
Elodin s-a întors către Auri şi a întins mâna către ea a doua oară.
Ea a făcut doi paşi mici înainte, a ezitat, apoi a mai făcut încă doi. A întins mâna uşor, a lăsat-o pe micul fruct, apoi a făcut mai multe ţopăieli mărunte în spate, aducându-şi ambele mâini strânse la piept.
— Mulţumesc frumos, a spus ea, făcând o altă mică reverenţă. Acum, te poţi alătura nouă dacă doreşti. Şi după aceea, dacă te porţi frumos, poţi să stai şi să-l asculţi pe Kvothe cântând.
Şi-a înclinat capul un pic, făcând-o să pară că a întrebat.
Elodin a ezitat, apoi a dat din cap.
Auri a luat-o la fugă pe cealaltă parte a acoperişului, apoi în jos, în curte, pe ramurile fără frunze ale mărului.
Elodin a privit-o plecând. Când a înclinat capul, lumina lunii mi-a fost de-ajuns pentru a-i vedea expresia gânditoare. Am simţit nişte noduri bruşte în stomac, din cauza emoţiilor.
— Magistre Elodin?
S-a întors cu faţa la mine.
— Hmm?
Ştiam din experienţă că ei nu i-ar fi luat decât trei sau patru minute să aducă ce avea de gând din Subsol. Trebuia să vorbesc repede.
— Ştiu că pare ciudat, am spus. Dar trebuie să fiţi atent. E foarte fricoasă. Nu încercaţi s-o atingeţi. Nu faceţi mişcări bruşte. O vor speria.
Faţa lui Elodin era ascunsă din nou în umbră.
— Serios? a zis el.
— Zgomotele puternice la fel. Chiar şi un râs puternic. Şi n-o puteţi întreba nimic personal. Va fugi dacă faceţi asta.
Am inspirat adânc, cu mintea vâjâind. Am un discurs bun şi, cu suficient timp la dispoziţie, am încredere în capacitatea mea de a convinge pe oricine de orice.
Dar Elodin era pur şi simplu mult prea imprevizibil pentru a fi manipulat.
— Nu puteţi spune nimănui că e aici.
Cuvintele au ieşit mai puternic decât ar fi trebuit şi am

regretat imediat alegerea lor. Nu eram pe poziţia de a-i da ordine unuia dintre magiştri, chiar dacă era pe jumătate nebun.

— Vreau să spun că aş lua-o ca pe o mare favoare personală dacă n-aţi spune nimănui de ea, am zis repede.

Elodin mi-a aruncat o privire lungă, speculativă.

— Şi de ce să fac asta, Re'lar Kvothe?

Am simţit că mă trec toate transpiraţiile la auzul tonului său amuzat.

— O vor băga în Adăpost, am spus. Dumneavoastră, dintre toţi oamenii… m-am abătut, cu gâtul uscat.

Elodin m-a privit, cu faţa un pic mai mult în umbră, dar i-am simţit furia.

— Eu dintre toţi oamenii ce, Re'lar Kvothe? Crezi că-mi ştii sentimentele faţă de Adăpost?

Mi-am simţit toată eleganta persuasiune, pe jumătate planificată, făcându-mi-se zdrenţe la picioare. Şi am simţit brusc că eram din nou pe străzile din Bobcatran, cu stomacul un nod tare de foame, cu pieptul plin de speranţă disperată, agăţându-mă de mânecile marinarilor şi ale neguţătorilor, cerşind bani… Cerşind orice, cât să-mi pot cumpăra ceva de mâncare.

— Vă rog, i-am spus. Vă rog, Magistre Elodin, dacă o caută, se va ascunde şi nu voi putea s-o mai găsesc. Nu e prea zdravănă la cap, dar e fericită aici. Şi eu pot avea grijă de ea. Nu mult, doar un pic. Dacă ei o prind, va fi chiar mai rău. Refugiul ar ucide-o. Vă rog, Magistre Elodin, voi face tot ce doriţi. Doar nu spuneţi nimănui.

— Taci, a zis Elodin. Vine.

S-a întins să-mi pună mâna pe umăr şi lumina lunii i-a căzut pe faţă. Expresia lui nu era deloc încrâncenată şi grea. Era doar nedumerită şi îngrijorată.

— Pe zei, tremuri. Respiră adânc şi ia-ţi faţa de scenă. O sperii dacă te vede aşa.

Am inspirat adânc şi m-am străduit să mă relaxez. Expresia îngrijorată a lui Elodin dispăruse şi el a făcut un pas înapoi, dându-mi drumul la umăr.

M-am întors la timp pentru a o vedea pe Auri ţopăind spre noi pe acoperiş, cu braţele pline. S-a oprit la o distanţă scurtă, cât să ne vadă pe amândoi, înainte de a parcurge restul drumului păşind cu atenţia unei dansatoare până în locul unde stătuse înainte. Apoi s-a aşezat uşor pe acoperiş, încrucişându-şi picioarele sub ea. Elodin şi cu mine ne-am aşezat şi noi, deşi nici

pe departe la fel de graţios.

Auri a despăturit o cârpă, a pus-o cu atenţie între noi trei, apoi a aşezat în mijloc un platou mare, neted, din lemn. A scos fructul de cinna şi l-a mirosit, privind pe deasupra acestuia.

— Ce-i în asta? l-a întrebat pe Elodin.

— Raze de soare, a spus el cu uşurinţă, ca şi cum s-ar fi aşteptat la întrebare. Şi razele soarelui de dimineaţa devreme în asta.

Se cunoşteau. Desigur. Din cauza asta nu fugise la început. Mi-am simţit tensiunea dintre umeri uşurându-se puţin.

Auri a mirosit fructul din nou şi pentru o clipă a părut gânditoare.

— E minunat, a zis ea. Dar lucrurile de la Kvothe sunt şi mai frumoase.

— Asta mi se pare logic, a zis Elodin. Mă aştept ca Kvothe să fie o persoană mai drăguţă decât mine.

— Asta fără îndoială, a spus Auri afectat.

Auri a servit cina, împărţind pâinea şi peştele pentru fiecare dintre noi. A scos şi un borcan cu măsline murate. M-am bucurat să văd că putea avea grijă de ea şi când nu eram eu prin preajmă.

Auri a turnat bere în ceaşca mea de ceai din porţelan. Elodin a primit un borcănel de sticlă folosit pentru a ţine gemul în el. I-a umplut paharul prima dată, dar nu şi a doua. Am stat să mă întreb dacă nu ajungea s-o facă sau dacă era un semn subtil că nu-i face plăcere.

Am mâncat fără să vorbim. Auri lua, delicat, muşcături mici, ţinând spatele drept.

Elodin îmi arunca ocazional, cu prudenţă, o privire, ca şi cum nu era sigur cum să se comporte. Am ghicit din asta că nu mai mâncase cu Auri până atunci.

Când am terminat cu toate, Auri a scos un cuţit mic, strălucitor, şi a împărţit fructul de cinna în trei bucăţi. De îndată ce a pătruns coaja, am putut să-i simt mirosul în aer, dulce şi pătrunzător. Mi-a lăsat gura apă. Fructul de cinna venea de departe şi era mult prea scump pentru oamenii ca mine.

Mi-a întins bucata şi am luat-o uşor.

— Mulţumesc frumos, Auri.

— Cu mare plăcere, Kvothe.

Elodin se uita când la unul, când la altul.

— Auri?

Am aşteptat ca el să termine întrebarea, dar asta părea să fie tot.

Auri a înţeles înaintea mea.

— E numele meu, a zis ea, zâmbind cu mândrie.

— Chiar aşa? a zis Elodin curios.

Auri a dat din cap.

— Kvothe mi l-a dat.

S-a uitat în direcţia mea.

— Nu e minunat?

Elodin a dat din cap.

— E un nume frumos, a zis el politicos. Şi ţi se potriveşte.

— Aşa e, a fost ea de acord. E ca şi cum aş avea o floare în inimă.

L-a privit serioasă pe Elodin.

— Dacă numele tău devine prea greu, ar trebui să-l rogi pe Kvothe să-ţi dea unul nou.

Elodin a dat din cap din nou şi a luat o muşcătură din fructul său. Cât mesteca, s-a întors să se uite la mine. I-am văzut ochii în lumina lunii. Erau liniştiţi, grijulii şi complet sănătoşi.

După ce-am terminat cina, am cântat câteva melodii şi ne-am luat la revedere.

Elodin şi cu mine am plecat împreună. Ştiam cel puţin şase moduri de a coborî de pe acoperişul Axului, dar l-am lăsat pe el să meargă în faţă.

Ne-am făcut drum pe lângă un observator rotund din piatră, care ieşea prin acoperiş şi se întindea pe o suprafaţă acoperită cu o fâşie lungă de foi de plumb.

— De cât timp te întâlneşti cu ea? a întrebat Elodin.

Am stat să mă gândesc.

— Jumătate de an? Depinde de când începi să socoteşti. A fost o perioadă de joacă înainte de-a o putea zări, cu mult înainte de-a avea încredere în mine cât să-mi vorbească.

— Ai avut mai mult noroc decât mine, a zis el. Au trecut mulţi ani. Asta e prima dată când s-a apropiat la zece paşi de mine. Abia dacă am vorbit zece cuvinte, şi asta în zilele bune.

Ne-am căţărat pe un coş de fum mare şi lat şi apoi pe o pantă uşoară din lemn gros acoperit cu straturi de smoală. În timp ce mergeam, deveneam din ce în ce mai îngrijorat. De ce încerca să se apropie de ea?

M-am gândit la perioada în care mersesem cu Elodin la Adăpost pentru a-şi vizita ghildarul, Arin Whin. M-am gândit la Auri acolo. Mica Auri, legată de un pat cu curele de piele groase pentru a nu se răni singură sau pentru a nu face mizerie când i se dă de mâncare.

M-am oprit din mers. Elodin mai înaintă câţiva paşi, apoi se opri să se uite la mine.

— E prietena mea, am spus încet.

El a dat din cap.

— Măcar asta e evident.

— Şi n-am chiar atât de mulţi prieteni pentru a-mi permite să pierd unul, am spus. Nu pe ea. Promiteţi-mi că nu veţi spune nimănui despre ea şi că n-o trimiteţi pachet la Adăpost. Nu e locul potrivit pentru ea. Am înghiţit ca să-mi alung uscăciunea din gât. Am nevoie de promisiunea dumneavoastră.

Elodin şi-a înclinat capul într-o parte.

— Mi se pare mie sau aud şi o ameninţare? a zis el cu amuzament în voce. Chiar dacă n-o spui de fapt. *Am nevoie de promisiunea dumneavoastră sau...*

Un colţ al gurii i s-a curbat într-un mic zâmbet crispat.

Când a zâmbit, am simţit o sclipire de furie amestecată cu anxietate şi cu frică. A fost urmată de un gust brusc şi cald de prune şi nucşoară în gură şi am devenit foarte conştient de cuţitul legat de coapsa mea pe sub pantaloni. Mi-am simţit mâna alunecând încet în buzunar.

Apoi am văzut marginea acoperişului la şase picioare în spatele lui Elodin şi mi-am simţit picioarele mişcându-se uşor, gata să sprintez şi să-l plachez, prăbuşindu-ne pe acoperiş şi apoi pe pavajul dur de jos.

Am simţit brusc o transpiraţie rece pe corp şi am închis ochii. Am respirat adânc, lent, şi gustul din gura mea s-a stins.

Am deschis ochii din nou.

— Am nevoie să-mi promiteţi, am spus. Sau, altfel, voi face probabil ceva stupid, dincolo de puterea de pricepere a oricărui muritor.

Am înghiţit.

— Şi amândoi vom sfârşi rău.

Elodin s-a uitat la mine.

— Ce ameninţare remarcabil de cinstită, a zis el. În mod normal, astea se fac mult mai pe mârâite şi mai cu dinţii strânşi.

— Mai cu dinţii strânşi? am întrebat. Vreţi să spuneţi printre

dinţi?

— Amândouă, a zis el. De obicei, există o mulţime de *îţi rup picioarele, îţi rup gâtul.*

A ridicat din umeri.

— Mă face să mă gândesc la dinţi.

— A, am spus. Înţeleg.

Ne-am uitat o clipă unul la altul.

— N-am de gând să trimit pe nimeni s-o ia, a zis în cele din urmă. Adăpostul e locul potrivit pentru unii oameni. E locul pentru o mulţime dintre ei. Dar nu vreau băgat acolo un câine turbat, dacă există o variantă mai bună.

S-a întors şi a început să meargă mai departe. Pentru că nu l-am urmat, s-a întors să se uite înapoi la mine.

— Nu e de-ajuns, am zis. Vreau o promisiune.

— Jur pe laptele mamei mele, a zis Elodin. Jur pe numele şi pe puterea mea. Jur pe luna veşnic în mişcare.

Am început să mergem din nou.

— Are nevoie de haine mai groase, am spus. Şi de şosete şi pantofi. Şi de o pătură. Şi trebuie să fie noi. Auri nu poartă ceva ce a mai fost purtat de altcineva. Am încercat.

— Nu le va lua de la mine, a zis Elodin. Am lăsat lucruri pentru ea. Nu s-a atins de ele. S-a întors să se uite la mine. Dacă ţi le dau ţie, i le dai?

Am dat din cap.

— În cazul ăsta, mai are nevoie şi de vreo douăzeci de talanţi, de un rubin de mărimea unui ou şi de un set nou de instrumente de gravat.

Elodin chicoti cinstit, pământesc.

— N-are nevoie şi de corzi de lăută?

Am dat din cap.

— Două perechi, dacă le puteţi obţine.

— De ce Auri? a întrebat Elodin.

— Pentru că n-are pe nimeni, am spus. La fel ca mine. Dacă n-avem grijă unul de altul, cine să aibă?

A clătinat din cap.

— Nu. De ce ai ales numele ăsta pentru ea?

— A, am zis jenat. Pentru că e atât de luminoasă şi de drăguţă. N-are niciun motiv să fie, dar este. Auri înseamnă însorit.

— În ce limbă? a întrebat el.

Am ezitat.

— Siareză, cred.
Elodin a clătinat din cap.
— În siareză, însorit se spune *leviriet.*
Am încercat să mă gândesc unde învăţasem cuvântul. Dădusem peste el în Arhive…?
Înainte de a-mi aduce aminte, a vorbit Elodin.
— Mă pregătesc să predau un curs pentru cei interesaţi de arta delicată şi subtilă a Glăsuirii, a zis el în trecere.
M-a privit dintr-o parte.
— Mă gândesc că n-ar fi o pierdere totală de timp pentru tine.
— Aş putea fi interesat, am spus cu grijă.
A dat din cap.
— Ar trebui să citeşti *Principiile fundamentale* ale lui Teccam pentru a te pregăti. N-are multe pagini, dar e stufoasă, dacă mă înţelegi.
— Dacă-mi daţi un exemplar, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l citesc, am zis. Altfel, am o problemă.
S-a uitat la mine, fără să înţeleagă.
— Am fost exclus de la Arhive.
— Ce? Încă eşti suspendat? a întrebat Elodin, surprins.
— Încă.
Părea indignat.
— Cât a trecut? O jumătate de an?
— Trei sferturi de an ca trei zile, am spus. Magistrul Lorren şi-a arătat clar sentimentele cu privire la problema revenirii mele.
— Asta-i un rahat, a zis Elodin cu o ciudată protectivitate în glas. Eşti re’larul meu de-acum.
Elodin a schimbat direcţia, mergând pe o bucată de acoperiş pe care de obicei o evitam, întrucât era acoperită cu ţigle de lut. De-acolo am trecut pe o alee îngustă, ne-am îndreptat spre acoperişul înclinat al unui han şi am urcat pe un acoperiş larg de piatră finisată.
În cele din urmă am ajuns la o fereastră mare, prin care se zărea strălucirea caldă a unor lumânări. Elodin a bătut în geamul de sticlă la fel de puternic ca şi cum ar fi fost o uşă.
Privind în jur mi-am dat seama că eram deasupra Sălii Magiştrilor.
După o clipă, am văzut silueta înaltă, subţire a Magistrului Lorren blocând lumina lumânărilor din spatele ferestrei. A ridicat zăvorul şi întreaga fereastră s-a deschis pe o balama.
— Elodin, ce pot face pentru tine? a întrebat Lorren.

N-am putut citi pe faţa lui dacă întreaga situaţie i se părea ciudată.

Elodin a arătat brusc cu degetul mare peste umăr, spre mine.

— Băiatul ăsta zice că încă are interzis la Arhive. Aşa e?

Ochii impasibili ai lui Lorren s-au mutat pe mine, apoi înapoi pe Elodin.

— Aşa e.

— Păi, dă-i permisiunea, a spus Elodin. Are nevoie să citească. Te-ai făcut înţeles.

— E nesăbuit, a zis categoric Lorren. Am planificat să-l ţin afară un an şi-o zi.

Elodin a oftat.

— Da, da, conform obiceiului. De ce nu-i acorzi o a doua şansă? Garantez eu pentru el.

Lorren m-a privit îndelung. Am încercat să par cât mai responsabil, ceea ce nu prea mi-a reuşit, având în vedere că stăteam pe un acoperiş, la miezul nopţii.

— Bine, a zis Lorren. Numai în Tomuri.

— Tomuri e pentru sugarii care nu-şi pot mesteca singuri mâncarea, a zis Elodin indiferent. Băiatul meu e re'lar. Face cât douăzeci de bărbaţi! Are nevoie să exploreze Stivele şi să descopere tot felul de lucruri inutile.

— Nu pentru băiat îmi fac eu griji, a zis Lorren cu un calm neclintit. Îmi fac griji pentru Arhive în sine.

Elodin s-a întins şi m-a apucat de umăr, împingându-mă un pic înainte.

— Ce zici de asta? Dacă-l mai prinzi făcând năzbâtii, te las să-i tai degetele mari. Asta ar trebui să dea un exemplu, nu crezi?

Lorren ne-a privit pe amândoi lent. Apoi a dat din cap.

— Foarte bine, a zis el şi a închis fereastra.

— Uite c-am rezolvat, a zis Elodin întinzându-se.

— Ce naiba? am întrebat, frângându-mi mâinile. Am... Ce naiba?

Elodin s-a uitat la mine nedumerit.

— Ce? Poţi intra. Problemă rezolvată.

— Nu-l puteţi lăsa să-mi taie degetele! am zis.

A ridicat o sprânceană.

— Ai de gând să încalci iar regulile? a întrebat sarcastic.

— Ce... Nu. Dar...

— Atunci n-ai de ce să-ţi faci griji, a zis.

S-a întors şi a continuat drumul pe acoperiş.

— Probabil. Aş acţiona mai atent dac-aş fi în locul tău. Nu-mi dau seama când Lorren glumeşte.

De îndată ce m-am trezit a doua zi, am trecut pe la biroul trezorierului şi i-am achitat datoria lui Riem, omul cu obraji proeminenţi care administra fondurile Universităţii. Mi-am plătit cei nouă talanţi şi cinci firfirei munciţi cu greu, asigurându-mi locul la Universitate pentru încă un semestru.

M-am dus apoi la Registre şi Liste, unde am semnat pentru un control la Clinică, precum şi la Fizionomie şi Fizic. Următoarea a fost Metalurgia feroasă şi de cupru, cu Cammar, în Partizanat. Ultima a venit Expertiza Simpatetică, cu Elxa Dal.

Atunci mi-am dat seama că nu ştiam numele cursului lui Elodin. Am răsfoit registrul până când am văzut numele lui Elodin, apoi am dus degetul în locul în care titlul materiei era scris cu cerneală neagră proaspătă:

— *Introducere în a nu fi un măgar prost.*

Am oftat şi mi-am scris numele în singurul spaţiu liber de dedesubt.

CAPITOLUL 12

Mintea adormită

Când m-am trezit tulburat a doua zi, primul meu gând a fost la cursul lui Elodin. Simţeam o emoţie fâlfâindu-mi în stomac. După lungi luni de încercare de a-l convinge pe Magistrul Glăsuitor să mă înveţe, aveam, în sfârşit, şansa de a studia glăsuiri. Magie reală. Marea magie Taborlin.

Dar munca vine înainte de distracţie. Cursul lui Elodin nu începea până la prânz. Cu datoria la Devi atârnând deasupra capului, a trebuit să înghesui şi câteva ore de muncă la Partizanat.

Intrând în atelierul lui Kilvin, zgomotul familiar a cincizeci de mâini ocupate m-a învăluit ca o muzică. Deşi era un loc periculos, atelierul mi s-a părut ciudat de relaxat. Multor studenţi le displăcea rapida mea creştere în grad la Arcanum, dar câştigasem respectul invidios al celorlalţi artizani.

L-am văzut pe Manet lucrând în apropierea cuptoarelor şi mi-am făcut loc printre bancurile de lucru ca să ajung la el. Manet ştia întotdeauna ce fel de muncă e plătită mai bine.

— Kvothe!

În încăperea imensă s-a lăsat liniştea, şi m-am întors să-l văd pe Magistrul Kilvin stând în uşa biroului său. A făcut un gest scurt şi a intrat înapoi.

Zgomotul a umplut încet camera când studenţii s-au întors la treabă, dar i-am putut simţi cum mă priveau când am trecut prin cameră, făcând slalom printre bancurile de lucru.

Cât m-am apropiat, l-am văzut pe Kilvin prin fereastra largă a biroului său, scriind pe o tablă prinsă de perete. Era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât mine, cu pieptul ca un butoi. Din cauza bărbii mari şi ţepoase şi a ochilor negri, arăta chiar mai mare decât era cu adevărat.

Am bătut politicos la uşă, şi Kilvin s-a întors, lăsând creta jos.

— Re’lar Kvothe. Intră. Închide uşa.

Emoţionat, am păşit în cameră şi am tras uşa după mine. Zgomotul şi zarva atelierului s-au diminuat atât de mult, încât am bănuit că Magistrul Kilvin avea o scrijeldică şmecheră pentru a înăbuşi zgomotul. Rezultatul a fost o linişte aproape stranie în încăpere.

Kilvin a luat o bucată de hârtie de pe masa de lucru din colţ.

— Am auzit ceva dureros, a zis el. Acum câteva zile, a venit o fată la Stocuri. Era în căutarea unui tânăr care-i vânduse o amuletă.

M-a privit în ochi.

— Ştii ceva despre asta?

Am dat din cap.

— Ce voia?

— Nu ştim, a zis Kilvin. E’lirul Basil lucra în Stocuri în acel moment. A zis că fata era tânără şi că părea destul de abătută. Căuta…

S-a uitat în jos la hârtie.

— Un tânăr vrăjitor. Nu-i ştia numele, dar l-a descris ca fiind tânăr, cu părul roşu şi drăguţ.

Kilvin a lăsat din mână bucata de hârtie.

— Basil spunea că se supăra din ce în ce mai rău în timp ce vorbeau. Părea speriată, şi când a încercat să-i afle numele, a fugit plângând.

Şi-a încrucişat braţele pe piept, cu faţa severă.

— Aşa că te întreb deschis. Le-ai vândut amulete tinerelor?

Întrebarea m-a luat prin surprindere.

— Amulete? am întrebat. Amulete pentru ce?

— Asta ar trebui să-mi spui tu, a zis Kilvin întunecat. Amulete pentru dragoste sau pentru noroc. Pentru a ajuta o femeie să rămână gravidă sau pentru a preveni asta. Amulete împotriva demonilor şi a altor creaturi.

— Pot fi făcute astfel de lucruri? am întrebat.

— Nu, a zis ferm Kilvin. De aceea nici nu le vindem.

Ochii lui negri s-au lăsat grei pe mine.

— Aşa că te întreb din nou: le-ai vândut amulete locuitorilor ignoranţi ai oraşului?

Am fost atât de nepregătit pentru acuzaţie, încât nu m-am putut gândi la nimic de bun-simţ să spun în apărarea mea. Apoi m-a izbit ridicolul situaţiei şi am izbucnit în râs.

Ochii lui Kilvin s-au îngustat.

— Nu-i amuzant, Re’lar Kvothe. Nu numai că aşa ceva e interzis în mod expres de către Universitate, dar un student care vinde amulete false… Kilvin s-a abătut, clătinând din cap. Arată un profund defect de caracter.

— Magistre Kilvin, uitaţi-vă la mine, am spus, trăgându-mă de cămaşă. Dacă păcăleam locuitorii să le iau banii, n-ar mai fi trebuit să port zdrenţe la mâna a doua.

Magistrul Kilvin m-a privit ca şi cum mi-ar fi observat hainele pentru prima dată.

— Asta-i adevărat, a zis el. Cu toate astea, s-ar putea crede că un student sărac ar fi mult mai tentat să facă astfel de gesturi.

— M-am gândit la aşa ceva, am recunoscut. Cu fier în valoare de un bănuţ şi zece minute de scrijeldică, puteam face uşor o amuletă rece la atingere. Nu e greu să vinzi un astfel de obiect. Am ridicat din umeri. Dar sunt foarte conştient de faptul că aş intra sub incidenţa Aprovizionării Frauduloase. N-aş risca asta.

Kilvin s-a încruntat.

— Un membru al Arcanumului evită un astfel de comportament pentru că e greşit, Re’lar Kvothe. Nu pentru că e riscul prea mare.

I-am zâmbit oropsit.

— Magistre Kilvin, dacă aţi avea atâta încredere în bazele mele morale, n-am mai avea această conversaţie.

Expresia i s-a înmuiat un pic şi mi-a zâmbit uşor.

— Recunosc, nu m-aş aştepta la asta de la tine. Dar am mai fost surprins. Aş fi neglijent în meseria mea dacă n-aş investiga astfel de lucruri.

— Fata a venit să se plângă de amuletă? am întrebat.

Kilvin a clătinat din cap.

— Nu. Aşa cum am spus, n-a lăsat niciun mesaj. Dar nu mi-am dat seama de ce altceva o tânără abătută, cu o amuletă, ar veni să te caute, ştiind descrierea ta, dar nu şi numele.

A ridicat o sprânceană la mine, făcând-o întrebare.

Am oftat.

— Vreţi părerea mea sinceră, Magistre Kilvin?

Kilvin a ridicat ambele sprâncene la asta.

— Întotdeauna, Re’lar Kvothe.

— Ştiu că cineva încearcă să-mi facă probleme, am spus.

Comparativ cu otrăvirea mea cu o substanţă alchimică, răspândirea zvonurilor făceau parte practic din comportamentul

lui Ambrose.

Kilvin a dat din cap, netezindu-şi barba cu o mână, cu gândul în altă parte.

— Da. Înţeleg.

A ridicat din umeri şi a luat bucata de cretă.

— Bine, atunci. Consider această problemă rezolvată pentru moment.

S-a întors iar cu faţa la tablă şi s-a uitat peste umăr la mine.

— Sper că nu voi fi deranjat de o hoardă de femei gravide fluturând amulete din fier şi blestemându-ţi numele?

— Voi lua măsuri pentru a evita asta, Magistre Kilvin.

Mi-am petrecut câteva ore făcând piese la Partizanat, apoi mi-am făcut drum spre sala din Ax unde se ţinea cursul lui Elodin. Era programat să înceapă la amiază, dar am fost acolo cu o jumătate de oră mai devreme, ajungând primul.

Ceilalţi studenţi s-au prelins lent înăuntru. Eram şapte în total. Primul a venit Fenton, rivalul meu prietenos din Simpatetica Avansată. Apoi, a sosit Fela, împreună cu Brean, o fată drăguţă de 20 de ani, cu părul de culoarea nisipului, tunsă băieţeşte.

Am stat de vorbă şi am făcut prezentările. Jarret era un modegan timid, pe care îl văzusem în Clinică. Am recunoscut-o pe tânăra cu ochii albaştri-deschis şi părul de culoarea mierii, pe care o chema Inyssa, dar mi-a luat ceva timp să-mi amintesc de unde o ştiam.

Era una dintre nenumăratele relaţii de scurtă durată ale lui Simmon. Ultimul era Uresh, de aproape 30 de ani, un el'the autentic. Aspectul şi accentul său îl făceau să pară că provine din îndepărtatul Lanett.

A sunat clopoţelul de amiază, dar Elodin nu era de găsit nicăieri.

Au trecut cinci minute. Apoi zece. La o jumătate de oră după prânz, Elodin a ţâşnit în sală, cărând un braţ de lucrări. Le-a aruncat pe-o masă şi a început să se plimbe înainte şi-napoi prin faţa noastră.

— Ar trebui să vă fie perfect clare câteva aspecte înainte de a începe, a zis el fără nicio introducere sau scuze pentru întârziere. În primul rând, trebuie să faceţi cum spun eu. Trebuie s-o faceţi cât puteţi de bine, chiar şi atunci când nu vedeţi motive pentru asta. Întrebările sunt acceptate, dar, în final: eu spun, tu faci.

S-a uitat în jur.

— S-a înţeles?

Toţi am dat din cap şi am murmurat afirmativ.

— În al doilea rând, trebuie să mă credeţi când vă spun anumite lucruri. Unele dintre lucrurile pe care o să vi le spun poate nu vor fi adevărate. Dar trebuie să le credeţi oricum, până când vă spun eu să n-o mai faceţi.

S-a uitat la fiecare dintre noi.

— S-a înţeles?

M-am întrebat vag dacă începea fiecare curs în acest fel. Elodin a observat lipsa unui răspuns afirmativ din partea mea. S-a uitat la mine, iritat.

— Încă n-am ajuns la partea mai grea, a zis el.

— Voi face tot ce pot să încerc, am spus.

— Cu răspunsuri de genul ăsta te vom face avocat în cel mai scurt timp, a zis el sarcastic. De ce nu faci pur şi simplu, în loc să faci tot ce poţi pentru a încerca?

Am dat din cap. Asta a părut să-l liniştească şi s-a întors cu faţa la toată clasa.

— Două lucruri trebuie să ţineţi minte. În primul rând, numele noastre ne modelează şi noi le modelăm la rândul nostru.

S-a oprit din mers şi s-a uitat la noi.

— În al doilea rând, chiar şi cel mai simplu nume este atât de complex, încât mintea voastră nu va putea să-i simtă limitele, darămite să-l înţeleagă destul de bine pentru a-l defini.

A urmat un moment lung de tăcere. Elodin a aşteptat, uitându-se la noi.

În cele din urmă, Fenton a muşcat momeala.

— Dacă aşa se pune problema, cum poate fi cineva glăsuitor?

— Bună întrebare, a zis Elodin. Răspunsul evident este că nu se poate. Nici chiar cel mai simplu dintre nume nu ne e la îndemână.

A ridicat o mână.

— Fiţi atenţi, nu vorbesc despre substantivele comune pe care le folosim în fiecare zi. Nume de lucruri, cum ar fi „copac”, „foc” şi „piatră”. Vorbesc despre cu totul altceva.

A băgat mâna într-un buzunar şi a scos o piatră de râu netedă şi închisă la culoare.

— Descrieţi-i forma exactă. Spuneţi-mi despre greutatea şi presiunea care au forjat-o din nisip şi sedimente. Spuneţi-mi cum se reflectă lumina în ea. Spuneţi-mi cum atârnă lumea în masa

ei, cum vântul o învăluie când se mişcă prin aer. Spuneţi-mi cum urmele de fier vor simţi chemarea pietrei cereşti. Toate astea şi încă o sută de mii de alte aspecte fac numele acestei pietre.

A întins-o către noi la o lungime de braţ.

— Numai această singură piatră simplă.

Elodin şi-a coborât mâna şi s-a uitat la noi.

— Vedeţi cât de complex este acest lucru simplu? Dacă l-aţi studia o lună, poate aţi reuşi să-l cunoaşteţi suficient de bine pentru a zări marginile exterioare ale numelui său. Poate. Asta e problema cu care se confruntă glăsuitorii. Trebuie să înţelegem lucruri care sunt dincolo de înţelegerea noastră. Cum se poate face asta?

N-a aşteptat un răspuns şi, în schimb, a luat o bucată din hârtia pe care o adusese cu el, dându-ne fiecăruia mai multe coli.

— În cincisprezece minute voi arunca această piatră. Eu voi sta aici, s-a pus el bine pe picioare. Cu faţa aşa.

Şi-a îndreptat umerii.

— O voi arunca pe sub mână cu aproximativ trei puteri de prindere aplicate ei. Vreau să calculaţi în ce mod se va deplasa prin aer, astfel încât să aveţi mâna unde trebuie atunci când va veni momentul.

Elodin a pus piatra pe un birou.

— Începeţi.

M-am aşezat viguros pe problemă. Am desenat triunghiuri şi arce, am calculat, ghicind formule pe care nu mi le-am putut aminti prea bine. N-a trecut mult timp înainte să încep să mă frustrez de imposibilitatea rezolvării sarcinii. Erau prea multe necunoscute, prea multe pur şi simplu imposibil de calculat.

După cinci minute pe cont propriu, Elodin ne-a încurajat să lucrăm în grup.

Atunci am văzut pentru prima dată talentul lui Uresh cu numerele. Calculele sale le-au depăşit pe-ale mele atât de mult, că nu puteam înţelege ce face. Fela era în aceeaşi situaţie, deşi a schiţat şi ea o serie detaliată de arce parabolice.

Toţi şapte am discutat, am argumentat, am încercat, n-am reuşit, am încercat din nou. La sfârşitul celor cincisprezece minute, eram frustraţi. Mai ales eu. Urăsc problemele pe care nu le pot rezolva.

Elodin s-a uitat la noi ca la un grup.

— Deci, ce-mi puteţi spune?

Unii dintre noi au început să dea jumătăţi de răspunsuri sau

cele mai bune presupuneri, dar ne-a făcut semn cu mâna să tăcem.

— Ce-mi puteţi spune cu certitudine?

După un moment, a vorbit Fela.

— Nu ştim cum va cădea piatra.

Elodin a aplaudat aprobator.

— Bine! Ăsta e răspunsul corect. Acum priviţi.

S-a dus la uşă şi a scos capul afară.

— Henri! a strigat. Da, tu. Vino aici pentru o secundă.

S-a dat înapoi din uşă şi l-a poftit înăuntru pe unul dintre curierii lui Jamison, un băiat care n-avea mai mult de opt ani.

Elodin a făcut şase paşi în spate şi s-a întors cu faţa la băiat. Şi-a îndreptat umerii şi a zâmbit cu un zâmbet de nebun.

— Prinde! a zis, aruncând piatra către băiat.

Speriat, băiatul a prins-o din aer.

Elodin a aplaudat sălbatic, apoi l-a felicitat pe băiatul dezorientat înainte de a recupera piatra şi a-l scoate repede înapoi pe uşă.

Profesorul s-a întors cu faţa la noi.

— Deci, a întrebat Elodin. Cum o face? Cum a putut el să calculeze într-o secundă ce şapte membri geniali ai Arcanumului n-au putut calcula într-un sfert de oră? Oare ştie mai multă geometrie decât Fela? Este numărătoarea lui mai rapidă decât cea a lui Uresh? Ar trebui să-l aducem înapoi şi să-l facem re’lar?

Am râs un pic, relaxându-ne.

— Ideea mea este următoarea. În fiecare dintre noi există o minte pe care o folosim pentru toate faptele de zi cu zi. Dar există, de asemenea, şi o altă minte, adormită. Şi este atât de puternică, încât mintea adormită a unui copil de opt ani poate realiza într-o secundă ceea ce mintea trează a şapte membri ai Arcanumului nu poate realiza în cincisprezece minute.

A făcut un gest larg.

— Mintea voastră adormită e suficient de largă şi sălbatică pentru a reţine numele lucrurilor. Ştiu asta, pentru că uneori această cunoaştere scoate bule la suprafaţă. Inyssa a rostit numele fierului. Mintea ei obişnuită nu ştie, dar mintea ei adormită e mai înţeleaptă. Ceva adânc în interiorul Felei înţelege numele de piatră.

Elodin a arătat către mine.

— Kvothe a adus în discuţie vântul. Dacă vrem să credem în scrierile celor morţi demult, a lui este calea tradiţională. Vântul

era numele pe care cei care voiau să devină glăsuitori îl căutau şi-l găseau atunci când lucrurile se studiau aici, cu mult timp în urmă.

A tăcut pentru o clipă, uitându-se la noi serios, cu braţele încrucişate.

— Vreau ca fiecare dintre voi să se gândească la ce nume doreşte să găsească. Ar trebui să fie un nume mic. Ceva simplu: fier sau foc, vânt sau apă, lemn sau piatră. Ar trebui să fie ceva pentru care să simţiţi o afinitate.

Elodin a mers spre tabla mare montată pe perete şi a început să scrie o listă de titluri. Scrisul lui era surprinzător de ordonat.

— Astea sunt cărţi importante, a zis el. Citiţi una dintre ele.

După o clipă, Brean a ridicat mâna. Apoi şi-a dat seama că era inutil, pentru că Elodin încă era cu spatele la noi.

— Magistre Elodin? a întrebat ezitant. Pe care ar trebui s-o citim?

S-a uitat peste umăr, neoprindu-se nicio clipă din scris.

— Nu-mi pasă, a zis el, în mod clar iritat. Alegeţi una. Peste celelalte ar trebui să treceţi măcar. Uitaţi-vă la poze. Măcar mirosiţi-le.

S-a întors cu faţa la tablă.

Toţi cei şapte ne-am uitam unul la altul. Singurul sunet din cameră era făcut de creta lui Elodin lovind tabla.

— Care e cea mai importantă? am întrebat.

Elodin a scos un sunet de dezgust.

— Nu ştiu, a zis el. Nu le-am citit.

A scris *En Temerant Voistra* pe tablă şi a încercuit.

— Nici măcar nu ştiu dacă asta e în Arhive.

A pus un semn de întrebare lângă ea şi a continuat să scrie.

— Vă voi spune asta. Niciuna dintre ele nu este în Tomuri. Am avut eu grijă de asta. Va trebui să le vânaţi în Stive. Va trebui să munciţi pentru ele.

A terminat de scris ultimul titlu şi a făcut un pas înapoi, dând din cap pentru sine. Erau douăzeci de cărţi în total. A desenat asteriscuri lângă trei dintre ele, a subliniat alte două şi a desenat un chip trist lângă ultima de pe listă.

Apoi a plecat, ieşind din cameră fără vreun alt cuvânt, lăsându-ne cu gândul la natura numelor şi întrebându-ne în ce ne-am băgat.

CAPITOLUL 13

Vânătoarea

Hotărât să fac o impresie bună la cursul lui Elodin, l-am căutat pe Wilem şi am negociat un schimb de viitoare băuturi contra ajutorului său în navigarea prin Arhive.

Am mers împreună pe străzile pietruite ale Universităţii, cu vântul bătând în rafale şi cu forma mare fără ferestre a Arhivelor planând deasupra noastră până dincolo de curte. Deasupra uşilor masive din piatră erau cioplite cuvintele *Vorfelan Rhinata Morie.*

Pe măsură ce ne apropiam, am realizat că mâinile îmi erau transpirate.

— Lorzi şi domniţe, staţi o secundă, am zis în timp ce m-am oprit din mers.

Wil a ridicat o sprânceană la mine.

— Am emoţii ca o curvă nouă, am zis. Lasă-mă o clipă.

— Ai spus că Lorren a ridicat interdicţia în urmă cu două zile, a zis Wilem. Am crezut că vei intra imediat ce ai permisiunea.

— Am aşteptat să reactualizeze registrele.

Mi-am şters mâinile umede pe cămaşă.

— Ştiu că ceva se va întâmpla, am zis emoţionat. Numele meu nu va fi în carte. Sau Ambrose va fi la birou şi voi avea un fel de recidivă de otravă din prune şi se va încheia cu mine în genunchi, strângându-l de gât şi urlând.

— Mi-ar plăcea să văd asta, a zis Wil. Dar Ambrose nu lucrează azi.

— Asta e ceva, am recunoscut, relaxându-mă puţin.

Am arătat cu degetul cuvintele de deasupra uşii.

— Ştii ce înseamnă?

Wil s-a uitat în sus.

— Dorinţa de cunoaştere modelează omul, a zis el. Sau ceva de genul ăsta.

— Îmi place asta.

Am respirat adânc.

— Bine. Să mergem.

Am deschis uşile imense de piatră şi am intrat într-o anticameră mică, apoi Wil a deschis uşile interioare şi am păşit pe holul de la intrare. În mijlocul camerei era un birou imens din lemn, cu o serie de registre mari, din piele, deschise pe el. Mai multe uşi impunătoare duceau în diferite direcţii.

Fela stătea în spatele biroului, cu părul ondulat legat la spate într-o coadă. Lumina roşie de la lămpile simpatetice o făceau să arate diferit, dar nu mai puţin drăguţă. A zâmbit.

— Bună, Fela, am zis, încercând să nu par emoţionat, cum mă simţeam. Am auzit că m-am întors în graţiile lui Lorren. Poţi să verifici asta pentru mine?

A dat din cap şi a început să răsfoiască registrul dinaintea ei. Faţa i s-a luminat şi a punctat. Apoi, expresia ei s-a întunecat.

Am simţit o senzaţie de gol în stomac.

— Ce e? am întrebat. E ceva în neregulă?

— Nu, a zis ea. Nu-i nimic în neregulă.

— Arăţi de parcă ar fi ceva în neregulă, a mormăit Wil. Ce scrie acolo?

Fela a ezitat, apoi a întors registrul, aşa că am putut citi: „Kvothe, fiul lui Arliden. Cu părul roşcat. Constituţie atletică bună. Tânăr”.

Lângă asta, în margine, într-o listă alăturată, erau scrise cuvintele „Bastard ruh”.

Am zâmbit la asta.

— Adevărate toate. Pot să intru?

A dat din cap.

— Aveţi nevoie de lămpi? a întrebat ea, deschizând un sertar.

— Da, a zis Wil, deja scriindu-şi numele într-un registru separat.

— Eu o am pe-a mea, i-am zis, trăgând lampa mică dintr-un buzunar al mantiei.

Fela a deschis registrul de admitere şi ne-a trecut numele acolo. Mâna mi-a tremurat când am scris, mişcând jenant peniţa condeiului, aşa că am stropit pagina cu cerneală.

Fela a şters pata şi a închis cartea. Mi-a zâmbit.

— Bine-ai revenit, a zis ea.

L-am lăsat pe Wilem să-mi arate drumul prin Stive şi am făcut tot posibilul să par cu adevărat uimit. Nu era un rol greu de jucat.

Din moment ce nu aveam acces la Arhive de ceva timp, fusesem forţat să mă strecor ca un hoţ. Am ţinut lampa pe poziţia cea mai puţin strălucitoare şi am evitat holurile principale, de teamă să nu dau accidental peste cineva.

Rafturile acopereau fiecare bucată a zidurilor de piatră. Unele holuri erau largi şi cu tavane înalte, în timp ce altele formau benzi înguste, suficient de largi pentru ca două persoane să treacă, dacă ambele se întorceau în lateral. Aerul era greu, cu miros de piele şi de praf, de pergament vechi şi de lipici.

Mirosea a secrete.

Wilem m-a condus printre rafturi răsucite, pe nişte scări, apoi printr-un hol lung şi lat pe care erau rânduite cărţi cu coperte identice din piele roşie. În cele din urmă am ajuns la o uşă cu o slabă lumină roşie pe margini.

— Sunt camere rezervate studiului privat, a zis Wilem încet. Bârloguri în care să citeşti. Sim şi cu mine o folosim pe-asta foarte mult. Nu ştie multă lume de ea.

Wil a bătut scurt în uşă înainte de-a o deschide, pentru a dezvălui o cameră fără ferestre, doar cu puţin mai mare decât masa şi scaunele pe care le conţinea.

Sim era aşezat la masă, lumina roşie de la lampa simpatetică făcându-i faţa să arate mai îmbujorată ca de obicei. A făcut ochii mari când m-a văzut.

— Kvothe? Ce faci aici?

S-a întors către Wilem, îngrozit.

— Ce face aici?

— Lorren i-a ridicat interdicţia, a zis Wilem. Tânărul nostru are o listă de lecturi. Plănuieşte vânătoarea primei sale cărţi.

— Felicitări! a radiat Sim către mine. Pot fi de folos? Adorm aici.

A întins mâna.

Mi-am ciocănit tâmpla.

— În ziua în care nu voi mai putea memora douăzeci de titluri, nu voi mai face parte din Arcanum, am zis.

Deşi era adevărat doar pe jumătate. Adevărul complet era că deţineam doar şase preţioase coli de hârtie. Nu-mi puteam permite să irosesc una pe aşa ceva.

Sim a scos din buzunar o bucată de hârtie împăturită, împreună cu un crâmpei de creion.

— Trebuie să mi le scrii pe ceva, a zis el. Nu toţi memorăm balade pentru distracţie.

Am ridicat din umeri şi am început să le notez.
— Ne vom mişca mai repede dacă împărţim lista în trei, am zis.
Wilem mi-a aruncat o privire.
— Chiar crezi că poţi să te duci singur să găseşti cărţile?
S-a uitat la Sim, care zâmbea larg.
Desigur. Se presupunea că nu trebuia să ştiu nimic despre aspectul Stivelor. Wil şi Sim nu ştiau că mă strecuram noaptea înăuntru de aproape o lună.
Nu că n-aveam încredere în ei, dar Sim nu putea minţi pentru a-şi salva viaţa şi Wil lucra ca scrib. N-am vrut să-l oblig să aleagă între secretul meu şi datoria lui faţă de Magistrul Lorren.
Aşa că am decis să fac pe prostul.
— O, voi orbecăi pe-aici, am zis nonşalant. Nu poate fi chiar atât de greu să-mi dau seama.
— Sunt atât de multe cărţi în Arhive, că ţi-ai ocupa timpul numai citind toate titlurile, a zis Wil încet.
S-a oprit, privindu-mă înflăcărat.
— Unsprezece zile pline, fără pauză de masă sau de somn.
— Serios? a întrebat Sim. Atât de mult?
Wil a dat din cap.
— Am lucrat la asta cu un an în urmă. M-am ajutat cu E'liri, care trebuiau să mă aştepte să le aduc câte o carte.
S-a uitat la mine.
— Există şi cărţi fără titluri. Şi suluri. Şi argile. Şi mai multe limbi.
— Ce e un lut? am întrebat.
— Tăbliţe de lut, a explicat Wil. Sunt unele dintre puţinele lucruri care s-au păstrat după ce a ars Caluptena. Unele au fost transcrise, dar nu toate.
— Nu contează, a intervenit Sim. Problema e organizarea.
— Catalogarea, a zis Wil. Au fost mai multe sisteme diferite de-a lungul anilor. Unii magiştri preferă unul, alţii altul.
S-a încruntat.
— Unii îşi creează propriile sisteme de organizare a cărţilor.
Am râs.
— Vorbeşti de parcă ar trebui să fie puşi la stâlpul infamiei pentru aşa ceva.
— Poate, mormăi Wil. Nu mă plâng de aşa ceva.
Sim s-a uitat la el.
— Nu poţi învinovăţi un magistru că încearcă să organizeze

lucrurile cât mai bine posibil.

— Ba pot, a zis Wilem. Dacă Arhivele sunt organizate prost, e neplăcut pentru toată lumea să lucreze cu ele. Dar au existat atât de multe sisteme diferite în ultimii cincizeci de ani. Cărţi etichetate greşit. Titluri traduse greşit.

Şi-a trecut mâinile prin păr, vocea sunându-i brusc obosită.

— Şi vin tot timpul cărţi noi, care trebuie catalogate. Întotdeauna E'lirii leneşi de la Tomuri vor să muncim pentru ei. E ca şi cum ai încerca să sapi o groapă pe fundul unui râu.

— Deci, vrei să spui că tu consideri timpul petrecut ca scrib plăcut şi plin de satisfacţii, am zis încet.

Sim şi-a înăbuşit râsul în mâini.

— Şi apoi sunteţi şi voi.

Wil s-a uitat la mine, cu voce periculoasă şi joasă.

— Studenţii îşi iau libertate în Stive. Ai venit, ai citit o jumătate de carte, apoi o ascunzi, ca s-o poţi continua mai târziu, în confortul propriu.

Mâinile lui Wil se mişcau ca şi cum ar fi prins pe cineva de pieptul cămăşii.

Sau poate de gât.

— Apoi, uitaţi unde aţi pus-o şi cartea dispare ca şi cum i-aţi da foc.

Wil a arătat cu un deget spre mine.

— Dacă descopăr vreodată că ai făcut aşa ceva, niciun zeu nu te mai apără de mine, a zis el cu furie mocnită.

M-am simţit vinovat pentru vreo trei cărţi pe care le ascunsesem chiar în acest fel în timp ce studiam pentru examene.

— Promit, am zis. Nu voi face niciodată aşa ceva.

Nu din nou.

Sim s-a ridicat de la masă, frecându-şi mâinile cu vioiciune.

— Corect. Pe scurt, e o mizerie aici, dar dacă rămânem la cărţile trecute în catalogul Tolem, ar trebui să găsiţi ce căutaţi. Tolem e sistemul pe care-l folosim acum. Wil şi cu mine îţi vom arăta unde sunt păstrate registrele.

— Şi alte câteva lucruri, a zis Wil. Tolem e destul de greu de-nţeles. Unele dintre cărţile tale ar putea necesita săpături mai adânci.

S-a întors să deschidă uşa.

S-a dovedit că doar patru cărţi din lista mea erau în registrele Tolem. După aceea, am fost obligaţi să părăsim secţiunile bine organizate din spatele Stivelor.

Wil părea să ia lista ca pe o provocare personală, aşa că am învăţat foarte multe despre Arhive în acea zi. Wil m-a dus la Registrele Moarte, la Scara din Spate, la Baza Aripilor.

Chiar şi aşa, la sfârşitul a patru ore am reuşit să dăm doar de urma a şapte cărţi. Wil părea frustrat din cauza asta, dar i-am mulţumit din toată inima, spunându-i că mi-a dat tot ce aveam nevoie pentru a continua căutarea pe cont propriu.

În următoarele câteva zile mi-am petrecut în Arhive aproape fiecare moment liber pe care l-am avut, vânând cărţile de pe lista lui Elodin. Nu voiam decât să încep cu dreptul acest curs şi eram hotărât să citesc toate cărţile pe care ni le dăduse.

Prima a fost o carte de călătorii pe care am găsit-o destul de plăcută. A doua a fost ceva poezie destul de proastă, dar a fost scurtă şi m-am forţat s-o citesc strângând din dinţi şi închizând ocazional câte un ochi, ca să nu-mi deteriorez în totalitate creierul. A treia a fost o carte de filosofie retorică, scrisă într-un stil greoi.

Apoi a venit o carte care vorbea detaliat despre florile sălbatice din nordul Aturului. Un manual de scrimă, cu unele ilustraţii destul de confuze. O altă carte de poezie, de data asta groasă ca o cărămidă şi chiar mai indulgentă cu ea însăşi decât prima.

A fost nevoie de ore, dar le-am citit pe toate. Am mers chiar atât de departe, că am luat notiţe pe două dintre preţioasele mele coli de hârtie.

Apoi a venit, atât cât pot spune, jurnalul unui nebun. Deşi sună interesant, chiar a fost doar o durere de cap presată între coperţi. Omul scrisese într-un fel strâns, fără spaţii între cuvinte. Nu existau pauze între paragrafe. Nici semne de punctuaţie. Nici gramatică sau ortografie coerente.

Apoi am început să răsfoiesc. A doua zi, când m-am confruntat cu două cărţi scrise în modegană, o serie de eseuri privind rotaţia culturilor şi o monografie despre mozaicurile vintice, am încetat să mai iau notiţe.

Ultima mână de cărţi le-am tratat doar superficial, întrebându-mă de ce ar fi vrut Elodin să ne pună să citim un registru vechi de două sute de ani, cu impozitele baronilor din Micile Regate, un vechi text medical şi o piesă de moravuri prost tradusă.

Deşi mi-am pierdut repede fascinaţia pentru citirea cărţilor lui Elodin, încă eram încântat să le vânez. Am enervat mai mult de câţiva scribi cu mereu aceleaşi întrebări: Cine a fost răspunzător de rearanjarea cărţilor pe rafturi? Unde sunt păstrate dictoanele vintice? Cine are cheile de la depozitul de pergamente de la al patrulea nivel de la subsol? Unde sunt recondiţionate cărţile deteriorate?

În final, am găsit nouăsprezece cărţi. Toate, cu excepţia *En Temerant Voistra.* Şi nu că n-aş fi încercat. Am evaluat că mi-am petrecut aproape cincizeci de ore căutând şi citind.

Am ajuns la următorul curs al lui Elodin cu zece minute mai devreme, mândru ca un preot. Am adus cele două pagini de note atente, dornic să-l impresionez pe Elodin cu dedicaţia şi meticulozitatea mea.

Toţi cei şapte ne-am prezentat la curs înainte de clopotul de prânz. Uşa sălii de lectură era închisă, aşa că am stat în hol, aşteptându-l pe Elodin.

Ne-am povestit unii altora despre căutările prin Arhive şi am speculat de ce Elodin considera importante aceste cărţi. Fela fusese scrib mai mulţi ani şi ea găsise doar şaptesprezece cărţi. Nimeni nu găsise *En Temerant Voistra* sau măcar o menţiune despre ea.

Elodin încă nu sosise când clopotul a bătut de prânz şi după cincisprezece minute am obosit să stau pe hol şi am încercat uşa de la sala de curs. La prima încercare, mânerul nu s-a mişcat deloc, dar când am ţopăit de frustrare, dispozitivul s-a deblocat şi uşa s-a crăpat.

— Credeam că e încuiată, a zis Inyssa încruntându-se.

— Doar blocată, am zis, împingând-o să se deschidă.

Am intrat în camera mare, goală, şi am coborât scările din faţa rândului de scaune. Pe tabla mare din faţa noastră, Elodin scrisese îngrijit, cu ciudatul lui scris de mână, un singur cuvânt: „Discuţii”.

Ne-am aşezat la locurile noastre şi am aşteptat, dar Elodin nu era nicăieri.

Ne-am uitat la tablă, apoi unul la altul, întrebându-ne ce trebuia să facem mai exact. După expresiile celorlalţi vedeam că nu eram singurul iritat. Petrecusem cincizeci de ore de săpat după cărţile alea inutile, îmi făcusem partea mea de treabă. El de ce nu şi-o făcea pe-a lui?

Toţi şapte am aşteptat următoarele două ore discutând leneş,

aşteptându-l pe Elodin.

N-a venit.

CAPITOLUL 14

Oraşul ascuns

Deşi orele pe care le-am irosit vânând cărţile lui Elodin m-au iritat profund, m-am ales după această experienţă cu o solidă cunoaştere a muncii în Arhive. Cel mai important lucru pe care l-am învăţat era că nu e doar un depozit plin cu cărţi. Arhiva era un oraş în sine. Cu drumuri şi cărări şerpuite. Cu alei şi scurtături.

La fel ca un oraş, zone ale Arhivelor mişunau de activitate. Scriptoriumul avea rânduri de bănci în care scribii trudeau peste traduceri sau copiau în cărţi noi texte aproape şterse, cu cerneală neagră proaspătă. Sala de Sortare zumzăia de activitatea scribilor care alegeau şi puneau cărţile pe rafturi.

Slavă Domnului, Gândăcăria nu era ce mă aşteptam. În schimb, s-a dovedit a fi locul unde cărţile noi erau decontaminate înainte de a fi adăugate la colecţie. Se pare că tot felul de creaturi iubesc cărţile, unele devorând pielea şi pergamentele, altora plăcându-le hârtia sau lipiciul.

Viermii de bibliotecă erau ultimii pe listă, şi după ce am ascultat câteva dintre poveştile lui Wilem, nu mai voiam nimic altceva decât să mă spăl pe mâini.

Colivia cataloagelor, Legătoria, Şuruburile, Pergamentele refolosibile, toate erau ocupate ca stupii de albine, pline cu scribi tăcuţi şi harnici.

Dar alte părţi ale Arhivelor erau opusul ocupatului. Biroul de achiziţii, de pildă, era mic şi mereu întunecat. Prin fereastră am putut vedea că un perete întreg de la birou nu era nimic altceva decât o hartă uriaşă, cu oraşele şi drumurile marcate în detaliu, astfel încât semăna cu un miraj. Harta era acoperită cu un strat de lac alchimic transparent şi erau făcute semne în diferite puncte, cu un creion roşu de ceară, dezvăluind zvonuri despre cărţi dorite şi ultimele locuri cunoscute ale diferitelor echipe de achiziţie.

Tomurile erau ca o mare grădină publică. Orice student era liber să vină şi să citească din cărţile păstrate acolo. Sau putea depune o cerere către scribi, care se duceau în Stive să găsească dacă nu exact cartea dorită, măcar ceva apropiat.

Dar Stivele cuprindeau vasta majoritate a Arhivelor. Acolo era locul în care cărţile trăiau de fapt. Şi, la fel ca în orice oraş, erau cartiere bune şi rele.

În cartierele bune, totul era organizat în mod corespunzător şi catalogat. În aceste locuri, un registru de intrare te putea duce la o carte la fel de simplu ca arătatul cu degetul.

Apoi, erau cartierele rele. Secţiuni ale Arhivelor care erau uitate, neglijate sau pur şi simplu prea supărătoare pentru a-mi bate capul cu ele la acel moment. Acestea erau locurile în care cărţile fuseseră organizate în cataloage vechi sau în niciun catalog.

Erau pereţi cu rafturi ca gurile cu dinţi lipsă, unde scribi de mult plecaţi dezmembraseră în scopul reutilizării un catalog vechi de cărţi, pentru a-l reface în sistemul care era la modă la vremea aceea. În urmă cu treizeci de ani, două etaje întregi se transformaseră din cartier bun în cartier rău, după ce registrele de cărţi Larkin fuseseră arse de către un grup rival de scribi.

Şi, desigur, era şi uşa cu patru straturi. Secretul din inima oraşului.

Era frumos să mergi la plimbare în cartierele bune. Era plăcut să mergi să cauţi o carte şi s-o găseşti exact acolo unde trebuia să fie. Era uşor. Reconfortant. Rapid.

Dar şi cartierele rele erau fascinante. Cărţile erau prăfuite şi scoase din uz. Când deschideai una, puteai citi cuvinte pe care nu le mai văzuseră ochii de sute de ani. Era o comoară acolo, printre gunoaie.

În acele locuri am căutat să aflu despre Chandrieni.

Am căutat ore şi zile. O mare parte din motivul pentru care venisem la Universitate era că voiam să descopăr adevărul despre ei. Acum, că aveam în sfârşit acces uşor la Arhive, am recuperat timpul pierdut.

Dar, în ciuda orelor lungi de căutări, n-am găsit mai nimic. Erau mai multe cărţi de poveşti pentru copii care-i prezentau pe Chandrieni făcând pozne, cum ar fi să fure plăcinte şi să prindă laptele. Altele îi puneau în postura de demoni în spectacolele de moravuri în aturană.

Câteva fire de adevăr erau împrăştiate prin aceste povestiri,

dar nimic din ce nu ştiam deja. Chandrienii erau blestemaţi. Unele semne le arătau prezenţa: flacăra albastră, putregaiul şi rugina, un fior în aer.

Vânătoarea mea era şi mai dificilă, pentru că nu puteam cere ajutorul nimănui. Dacă se răspândea vorba că-mi petrec timpul citind poveşti pentru copii, asta nu mi-ar fi îmbunătăţit reputaţia.

Mai important, unul dintre puţinele lucruri pe care le ştiam despre Chandrieni era că lucraseră pentru a reprima violent orice dovadă despre propria lor existenţă.

Mi-au ucis trupa pentru că tatăl meu scrisese un cântec despre ei. În Trebon au distrus o nuntă întreagă fiindcă unii dintre oaspeţi văzuseră reprezentaţii cu ei pe o bucată de ceramică veche.

Având în vedere această situaţie, să vorbesc despre Chandrieni nu părea cel mai înţelept lucru.

Aşa că am cercetat pe cont propriu. După câteva zile, am abandonat speranţa că voi găsi ceva atât de util ca o carte despre Chandrieni sau chiar ceva atât de semnificativ ca o monografie. Totuşi, am citit în continuare, în speranţa de a găsi o firimitură de adevăr ascunsă pe undeva. O faptă. Un indiciu. Orice.

Dar poveştile pentru copii nu sunt prea bogate în detalii şi puţinele pe care le găsisem erau evident fanteziste. Unde trăiau Chandrienii? În nori. În vise. Într-un castel făcut din bomboane. Care erau semnele lor? Fulgerul. Partea întunecată a lunii. O poveste menţiona chiar şi curcubeiele. Cine ar scrie aşa ceva? De ce să faci un copil să fie îngrozit de curcubeie?

Nume erau mai uşor de găsit, dar toate erau evident furate din alte surse. Aproape toate erau nume de demoni menţionate în *Cartea Căii* sau în unele piese de teatru, în special *Daeonica.* O poveste alegorică dureroasă numea Chandrienii după şapte bine cunoscuţi împăraţi din vremea Imperiului Aturan. Asta măcar mi-a provocat un râs scurt, amar.

În cele din urmă am descoperit un volum subţire, numit *Cartea secretelor,* adânc îngropat în Registrele Moarte. Era o carte ciudată: aranjată ca un bestiar, dar scrisă ca un abecedar pentru copii. Avea poze cu creaturi de basm, cum ar fi căpcăunii, trolii şi dennerlingii. Fiecare pagină avea o descriere, însoţită de un scurt poem insipid.

Desigur, Chandrienii erau singurii fără nicio descriere, fără nicio imagine. În locul lor era doar o pagină goală, încadrată cu

ornamentaţii decorative. Poemul care o însoţea era mai mult decât inutil:

Chandrienii se mută din loc în loc,
Dar nu lasă niciun smoc.
Îşi ţin bine ascunse secretele,
Dar niciodată nu-şi arată feţele.
Nu luptă şi nu se agită.
În fapt, cu noi frumos se poartă.
Vin şi pleacă cât ai clipi,
Ca un fulger pe cer se vor risipi.

Pe cât de supărător era să citesc aşa ceva, versurile tot au scos însă ceva la iveală foarte clar. Pentru restul lumii, Chandrienii nu erau nimic mai mult decât basme copilăreşti. Cu nimic mai reali ca Baba Cloanţa şi unicornii.

Eu ştiam altceva, desigur. Îi văzusem cu ochii mei. Vorbisem cu Tăciune cel cu ochii negri. Îl văzusem pe Haliax purtând umbre peste tot în jurul lui, ca o mantie.

Aşa că mi-am continuat căutarea zadarnică. Nu conta ce credea restul lumii. Eu ştiam adevărul şi niciodată n-am fost genul care să se lase cu una cu două.

Am intrat în ritmul noului semestru. Ca şi înainte, am participat la cursuri şi am cântat la Cinzeacă. Dar cel mai mult timp l-am petrecut în Arhive. Tânjisem după ele atât de mult timp, încât să pot intra pe uşile din faţă când voiam părea aproape nefiresc.

Nici eşecul meu în a găsi ceva despre Chandrieni nu-mi strica experienţa. Pe măsură ce căutarea înainta, deveneam din ce în ce mai distras de alte cărţi pe care le găseam. O carte scrisă de mână despre ierburi medicinale, cu imagini în acuarelă ale diferitelor plante. O cărticică cu patru piese de teatru de care nu auzisem. O biografie extrem de incitantă a lui Hevred Neîncrezătorul.

Mi-am petrecut după-amiezi întregi în bârlogurile pentru citit, sărind peste mese şi neglijându-mi prietenii. De mai multe ori am fost ultimul student care ieşea din Arhive înainte ca scribii să

încuie uşile peste noapte. Aş fi dormit acolo, dacă aşa ceva ar fi fost permis.

În unele zile, dacă programul meu era prea încărcat ca să petrec mult timp citind, mergeam pur şi simplu prin Stive, pentru câteva minute între cursuri.

Am fost atât de nebuneşte îndrăgostit de noile libertăţi, încât n-am mai trecut mai multe zile peste râu, în Imre. Când m-am întors la Omul Cenuşiu, am adus o carte de vizită pe care o făcusem din resturi de pergament. Am crezut că o va amuza pe Denna.

Dar când am ajuns, portarul băgăcios din taverna Omului Cenuşiu mi-a spus că nu, nu va putea oferi cartea mea de vizită. Nu, tânăra nu mai era în reşedinţă. Nu, nu putea prelua un mesaj pentru ea. Nu, nu ştia unde a plecat.

CAPITOLUL 15

Fapt interesant

Elodin a intrat cu paşi mari în sala de curs cu aproape o oră întârziere. Hainele îi erau acoperite cu pete de iarbă şi avea frunze uscate încurcate în păr.

Zâmbea.

Astăzi doar şase dintre noi îl aşteptau. Jarret nu se mai arătase la ultimele două ore. Având în vedere observaţiile tăioase pe care le făcuse înainte să dispară, mă îndoiam că avea să se mai întoarcă.

— Acum! strigă Elodin fără preambul. Spuneţi-mi fapte!

Era noua lui modalitate de a ne face să ne pierdem timpul. La începutul fiecărui curs, cerea să i se spună un fapt interesant de care nu auzise. Desigur, Elodin însuşi era singurul arbitru care stabilea ce era interesant, iar dacă faptul pe care i-l spuneai prima dată nu-l mulţumea sau îl ştia deja, cerea altul şi altul, până când veneai în cele din urmă cu ceva care-l amuza.

A arătat spre Brean.

— Spune!

— Păienjenii pot să respire sub apă, a zis ea cu promptitudine.

Elodin a dat din cap.

— Bine.

El s-a uitat la Fenton.

— Există un râu la sud de Vintas care curge greşit, a spus Fenton. E un râu cu apă sărată care curge din Marea Centhe spre interior.

Elodin a clătinat din cap.

— Ştiu deja despre asta.

Fenton a privit în jos la o bucată de hârtie.

— Împăratul Ventoran a trecut o dată o lege…

— Plictisitor, a intervenit Elodin, tăindu-i vorba.

— Dacă bei mai mult de o jumătate de litru de apă de mare vomiţi? a întrebat Fenton.

Elodin deschise gura apoi o închise, ca şi cum ar fi încercat să-şi scoată o bucată de cartilaj dintre dinţi. Apoi a dat un cap mulţumit.

— Asta e una bună.

A arătat către Uresh.

— Poţi împărţi infinitul de un număr infinit de ori, iar piesele rezultate vor fi în continuare infinit de mari, a spus Uresh cu ciudatul său accent Lenatti. Dar dacă împarţi un număr non-infinit de un număr infinit de ori, piesele rezultate vor fi non-infinit de mici. Din moment ce acestea sunt non-infinit de mici, dar există un număr infinit din ele, dacă le pui din nou împreună, suma lor este infinită. Asta presupune că orice număr este, de fapt, infinit.

— Uau, a zis Elodin, după o lungă pauză.

Îşi îndreptă un deget grav către bărbatul din Lenatti.

— Uresh, următoarea ta sarcină e să faci sex. Dacă nu ştii cum se face, întreabă-mă pe mine după oră.

S-a întors să se uite la Inyssa.

— Populaţia Yllish n-are un limbaj scris, a zis ea.

— Nu-i adevărat, a zis Elodin. Au folosit un sistem de noduri ţesute.

A făcut o mişcare complexă cu mâinile, ca şi cum ar fi împletit ceva.

— Şi au făcut-o cu mult înainte de a începe noi să zgâriem pictograme pe pieile de ovine.

— N-am zis că n-aveau un limbaj înregistrat, a murmurat Inyssa. Am zis limbaj scris.

Elodin a reuşit să-şi transmită vasta plictiseală printr-o simplă ridicare din umeri.

Inyssa s-a încruntat la el.

— Bine. În Sceria există o rasă de câini care fată printr-un penis vestigial, a zis ea.

— Uau, a zis Elodin. Bine. Da.

A arătat către Fela.

— Cu optzeci de ani în urmă, Clinica a descoperit cum se poate elimina cataracta de la ochi, a zis Fela.

— Ştiu deja, a spus Elodin, fluturând mâna demobilizator.

— Lăsaţi-mă să termin, a continuat Fela. Când au reuşit să facă asta, şi-au dat seama că i-ar fi putut face să vadă şi pe oameni care nu văzuseră niciodată. Nu orbiseră, se născuseră orbi.

Elodin şi-a ridicat capul curios.

Fela a continuat.

— După ce au putut vedea, li s-au arătat obiecte. O minge, un cub, o piramidă, toate aşezate pe o masă.

Fela modela formele cu mâinile în timp ce vorbea.

— Apoi medicii i-au întrebat care dintre cele trei obiecte e rotund.

Fela a făcut o pauză de efect, privind la noi toţi.

— Ei n-au putut spune doar uitându-se la obiecte. Aveau nevoie să le atingă mai întâi. Numai după ce au atins mingea şi-au dat seama că era rotundă.

Elodin şi-a dat capul pe spate şi a râs încântat.

— Serios? a întrebat-o.

Ea a dat din cap.

— Fela câştigă premiul! a strigat Elodin, ridicând mâinile în sus.

A căutat în buzunar şi a scos ceva maro şi alungit, punându-i-l apăsat în mâini.

Ea s-a uitat la el curioasă. Era o păstaie de laptele-cucului.

— Kvothe n-a vorbit încă, a zis Brean.

— Nu contează, a zis Elodin dezinvolt. Kvothe e varză la Fapt interesant.

M-am încruntat cât de tare am putut.

— Bine, a zis Elodin. Spune-mi ce ai.

— Mercenarii Adem au o artă secretă numită Lethani, am zis. Asta e cheia care îi face războinici atât de feroce.

Elodin şi-a lăsat capul într-o parte.

— Serios? a întrebat el. Care e?

— Nu ştiu, i-am dat eu un bobârnac, sperând să-l irit. Cum am spus, e secret.

Elodin a părut să se gândească la asta o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Nu. Interesant, dar nu ca fapt. E ca şi cum ai spune de cămătarii cealdizi că au o artă secretă numită Financia, care îi face bancheri atât de cumpliţi. Nu e nicio substanţă aici.

S-a uitat la mine din nou, aşteptând.

Am încercat să mă gândesc la altceva, dar n-am putut. Capul meu era plin de poveştile cu zâne şi de capetele de mort găsite în cercetare, la secţiunea despre Chandrieni.

— Vezi? i-a zis Elodin lui Brean. E varză.

— Eu chiar nu ştiu de ce ne pierdem timpul cu aşa ceva, am

cedat.

— Ai altceva mai bun de făcut? a întrebat Elodin.

— Da! am explodat furios. Am o mie de lucruri mult mai importante de făcut! Cum ar fi să învăţ despre numele vântului!

Elodin a ridicat un deget, încercând să pozeze în înţelept şi ratând din cauza frunzelor din păr.

— Faptele mici duc la marea ştiinţă, a intonat. Aşa cum numele mici duc la nume mari.

A bătut din palme şi şi le-a frecat cu nerăbdare.

— Corect! Fela! Deschide-ţi premiul şi îi vom da lui Kvothe lecţiile pe care le doreşte atât de mult.

Fela a spart coaja uscată a păstăii de laptele-cucului. Un puf alb de seminţe plutitoare i s-a vărsat în mâini.

Magistrul Glăsuitor i-a făcut semn să le arunce în aer. Fela le-a aruncat şi toată lumea a privit masa de puf alb plutind spre tavanul înalt al sălii de curs, apoi căzând în mare măsură înapoi.

— La naiba, a zis Elodin.

El a urmărit cum seminţele o iau în sus, fluturând puternic, până când aerul s-a umplut de pufuri uşoare, plutitoare, de seminţe de laptele-cucului.

Apoi Elodin a început să vâneze sălbatic seminţele prin încăpere, încercând să le prindă cu mâinile din aer. S-a căţărat peste scaune, a fugit pe podium şi a sărit pe masa din faţă.

Totul în timp ce prindea seminţele. La început a făcut-o cu o singură mână, ca şi cum ar fi prins o minge. Dar cum n-a avut succes, a început să le prindă între palme, cum ai prinde o muscă. Când nici asta n-a mers, a încercat să le prindă cu ambele mâini, aşa cum un copil prinde în cupa palmelor un licurici din aer.

Dar n-a putut face rost de niciuna. Cu cât le vâna mai mult, cu atât mai frenetic devenea, mai repede fugea, mai sălbatic apuca.

Asta a continuat un minut întreg. Două minute. Cinci minute. Zece.

Ar fi durat toată ora, dar în cele din urmă el s-a împiedicat de un scaun şi s-a prăbuşit dureros pe pardoseala de piatră, cu cracul pantalonilor rupt şi cu sânge în genunchi.

Ţinându-se strâns de picior, s-a aşezat pe jos şi a slobozit un şir de blesteme furioase, cum nu mai auzisem în viaţa mea. A strigat şi a mârâit şi a scuipat. A trecut prin cel puţin opt limbi, şi chiar şi atunci când nu puteam înţelege cuvintele pe care le folosea, sunetul îmi făcea stomacul să se strângă şi să mi se

ridice părul de pe braţe şi de pe picioare. Zicea lucruri care mă făceau să năduşesc. Zicea lucruri care îmi făceau greaţă. Zicea lucruri pe care nu ştiam că e posibil să le spui.

Mă aşteptam ca asta să continue, dar în timp ce respira furios a supt una din seminţele plutitoare de laptele-cucului în gură şi a început să tuşească şi să se sufoce violent.

În final a scuipat afară sămânţa absorbită, s-a ridicat în picioare şi a pornit şchiopătând prin sala de curs, fără a mai spune niciun cuvânt.

Asta nu era o zi de clasă deosebit de ciudată prin perspectiva Magistrului Elodin.

După ora lui Elodin, am mâncat un pic la masa de prânz la Cinzeacă, apoi m-am dus la schimbul de la Clinică, să văd nişte el'the mai experimentaţi diagnosticând şi tratând pacienţii în ambulatoriu. După asta, m-am dus peste râu, cu speranţa de-a o găsi pe Denna. Era cea de-a treia mea călătorie în tot atâtea zile, dar era o zi senină, însorită, şi după tot timpul petrecut în Arhive simţeam nevoia să-mi întind un pic picioarele.

M-am oprit mai întâi la Eolian, deşi era mult prea devreme pentru ca Denna să fie acolo.

Am stat de vorbă cu Stanchion şi Deoch înainte de a trece pe la alte câteva hanuri pe care ştiam că le frecventează ocazional: Robinete, Baril şi Balot şi Câine în Perete. Nu era la niciunul dintre acestea.

M-am plimbat prin câteva grădini publice, cu copaci aproape în întregime lipsiţi de frunze. Apoi am vizitat toate magazinele de instrumente pe care le-am găsit, mângâind lăute şi întrebând dacă au văzut o brunetă drăguţă uitându-se la harpe.

Nu văzuseră.

Între timp, s-a întunecat. Aşa că m-am oprit la Eolian din nou şi am rătăcit încet prin mulţime. Denna încă nu era pe nicăieri, dar l-am întâlni pe Contele Threpe. Am băut ceva împreună şi am ascultat câteva piese înainte de a pleca.

Mi-am strâns mantia în jurul umerilor şi am plecat înapoi la Universitate. Străzile din Imre erau mai aglomerate acum decât în timpul zilei şi, în ciuda aerului rece, în oraş era un festival.

O duzină de diferite tipuri de muzică bubuia prin uşile hanurilor şi de teatrelor. Mulţimile se înghesuiau înăuntrul şi în afara restaurantelor şi sălilor de expoziţie.

Apoi am auzit cum un râs se ridică înalt şi sclipitor peste murmurul pe ton jos al mulţimii. L-aş fi recunoscut oriunde. Era râsul Dennei. Îl ştiam ca pe dosul propriilor mâini.

M-am întors, simţind cum un zâmbet mi se răspândeşte pe faţă. Asta era întotdeauna calea. Părea că sunt în măsură s-o găsesc după ce renunţam la speranţă.

Am cercetat feţele din mulţimea fremătândă şi am găsit-o uşor. Denna stătea în uşa unei mici cafenele, purtând o rochie lungă de catifea bleumarin.

Am făcut un pas spre ea, apoi m-am oprit. Am privit cum Denna vorbea cu cineva din spatele uşii deschise a unei trăsuri. Singura parte din companionul ei pe care o vedeam era vârful capului. Purta o pălărie cu o pană albă înaltă.

O clipă mai târziu, Ambrose a închis uşa trăsurii. I-a zâmbit larg, fermecător, şi a zis ceva care a făcut-o să râdă. Lumina lămpii strălucea pe brocartul de aur de pe jacheta lui, iar mănuşile îi erau vopsite în acelaşi întunecat purpuriu regal ca şi cizmele. Culoarea ar fi trebuit să pară stridentă pe el, dar nu părea.

Cum mă uitam, a trecut o căruţă de fier cu doi cai care aproape m-a trântit şi m-a călcat, ceea ce ar fi fost corect, căci stăteam în picioare în mijlocul drumului. Vizitiul a blestemat şi a plesnit din bici când a trecut. M-a atins pe ceafă, dar nici măcar n-am simţit.

Mi-am recăpătat echilibrul şi am privit din nou, la timp pentru a-l vedea pe Ambrose sărutându-i mâna Dennei. Apoi, s-au deplasat cu graţie, el oferindu-i braţul şi intrând împreună în cafenea.

CAPITOLUL 16
Teamă nerostită

După ce i-am văzut pe Ambrose şi pe Denna în Imre, am căzut într-o stare proastă. Pe drumul înapoi la Universitate, capul îmi era plin de gânduri despre ei. Ambrose făcea asta numai din ciudă? Cum s-a-ntâmplat? Ce-a fost în capul Dennei?

După o noapte în mare parte de nesomn, am încercat să nu mă mai gândesc. În schimb, m-am îngropat adânc în Arhive. Cărţile sunt un substitut slab pentru compania unei femei, dar sunt mai uşor de găsit. M-am consolat vânând după Chandrieni prin colţurile întunecate ale Arhivelor. Am citit până când ochii au început să-mi ardă şi capul mi s-a îngreunat şi a căzut.

Aproape trecuse semestrul şi făcusem prea puţine, în afară de a participa la cursuri şi a devaliza Arhivele. M-am ales cu plămânii plini de praf, dureri de cap persistente de la orele de citit la lumina lămpii simpatetice şi cu un nod între omoplaţi din cauza încovoierii peste o masă joasă, în timp ce dădeam paginile şterse ale registrelor Gilean.

Am găsit şi o singură menţiune despre Chandrieni. Era într-o octavo scrisă de mână intitulată *Un compendiu străvechi de credinţe populare.* După părerea mea, cartea avea două sute de ani.

Era o colecţie de poveşti şi superstiţii adunate de către un istoric amator din Vintas. Spre deosebire de *Obiceiurile de împerechere ale Draccusilor obişnuiţi,* nu exista nicio încercare de a dovedi sau a infirma aceste credinţe. Autorul pur şi simplu colectase şi organizase poveştile, cu scurte comentarii ocazionale despre cum convingerile păreau să se schimbe de la o regiune la alta.

Era un volum impresionant, care cuprindea, în mod evident, ani de cercetare. Erau patru capitole despre demoni. Trei capitole despre zâne: unul din ele era dedicat în întregime poveştilor din Felurian. Erau pagini cu Baba Cloanţa, Sfarmă-

piatră şi troli. Autorul înregistrase cântece despre doamnele cenuşii şi călăreţii albi. O secţiune lungă despre maeştrii magicieni. Erau şase capitole de magie populară: opt moduri de a vindeca negii, douăsprezece modalităţi de a vorbi cu morţii, douăzeci şi două de farmece de dragoste…

Toată introducerea despre Chandrieni avea mai puţin de o jumătate de pagină:

„Despre Chandrieni sunt puţine de spus. Fiecare Bărbat ştie despre ei. Fiecare copil le cântă cântecul. Cu toate acestea, lumea nu spune poveşti.

Pentru preţul unei beri mici, un Fermier îţi va vorbi două ore despre Dannerlingi. Dar adu în discuţie Chandrienii, şi gura lui se face mică asemenea fundului unei balerine, apucă de spătar şi împinge scaunul.

Mulţi cred că le aduce ghinion să vorbească despre zâne, dar oamenii de rând încă o fac. Ce-i face pe Chandrieni diferiţi, habar n-am. Unul destul de beat din Tanner, aflat în oraşul Văgăuna, a şoptit:

— Dacă vorbeşti despre ei, vin după tine.

Asta pare să fie teama nerostită a oamenilor de rând.

Aşa că am scris ce am cules, lucruri simple şi nespecifice. Chandrienii se constituie în grupuri de mărimi diferite. (Probabil şapte, având în vedere numele lor.) Apar şi comit diverse violenţe fără niciun motiv clar.

Există semne care le vestesc sosirea, dar nu există un acord unanim cu privire la acestea. Flacăra albastră e cea mai obişnuită, dar am auzit şi de vinul care se oţeteşte, de orbire, de recolte ofilite, de furtuni neobişnuite, de avort spontan şi de soare întunecându-se pe cer.

Puse cap la cap, le-am considerat o zonă Frustrantă şi Nefolositoare a Cercetării.”

Am închis cartea. Frustrant şi nefolositor suna cunoscut.

Cea mai rea parte nu era faptul că ştiam deja tot ce era scris în introducere. Cea mai rea parte era că asta era cea mai bună sursă de informaţii pe care reuşisem s-o descopăr în peste o sută de ore de căutare.

CAPITOLUL 17

Interludiu – Părţi

Kvothe ridică mâna şi Cronicarul săltă condeiul de pe hârtie.

— Să ne oprim aici un moment, zise Kvothe, dând din cap spre fereastră. Îl văd pe Cob venind pe drum.

Kvothe se opri şi îşi şterse cu mâna partea din faţă a şorţului.

— V-aş sugera amândurora să luaţi o pauză, să vă liniştiţi, făcu el semn cu capul către Cronicar. Arăţi de parcă ai făcut ceva ce nu trebuie.

Kvothe se duse calm în spatele barului.

— Nimic nu e mai departe de adevăr, desigur. Cronicare, te-ai plictisit aşteptând ceva de muncă. N-ai echipamentul de scris. Ai fi vrut să nu te fi blocat fără un cal în oraşul ăsta de nicăieri. Dar te-ai blocat şi vei profita cât poţi de mult de asta.

Bast rânji.

— Oo! Zi-mi şi mie ceva!

— Joacă-ţi punctele forte, Bast, spuse Kvothe. Ai băut cu clientul nostru pentru că eşti un leneş şi un pierde-vară căruia nimeni nu s-ar gândi vreodată să-i ceară ajutorul pe câmp.

Bast rânji cu nerăbdare.

— Şi eu mă plictisesc?

— Bineînţeles, Bast. Ce altceva ai putea face aici?

Împături cârpa şi o lăsă pe bar.

— Eu, în schimb, sunt prea ocupat ca să mă plictisesc. Mă mişc cu spor şi fac faţă la o sută de sarcini mici care fac hanul să meargă fără probleme.

Îi privi pe cei doi. Cronicarul se lăsă în scaun.

— Bast, dacă nu te poţi opri din rânjit, cel puţin spune-i prietenului nostru povestea cu cei trei preoţi şi fiica morarului.

Bast zâmbi larg.

— Asta-i una bună.

— Are toată lumea ce-i trebuie?

Kvothe îşi luă cârpa de pe bar şi intră pe uşa de la bucătărie,

zicând:

— Intră, Bătrâne Cob! Ia-o în stânga.

Se auzi o troncăneală de picioare pe prispa de lemn, apoi Bătrânul Cob intră iritat în hanul Piatra de Hotar. Se uită peste mese, unde Bast stătea zâmbind şi făcând gesturile care însoţesc o poveste, apoi îşi făcu drum spre bar.

— Hei! Eşti acolo, Kote?

După o secundă, hangiul ieşi energic din bucătărie, ştergându-şi mâinile ude pe şorţ.

— Salut, Cob. Ce pot face pentru tine?

— Graham l-a trimis pe micul Owens să mă cheme, zise Cob iritat. Ai vreo idee de ce sunt aici în loc să fiu la căratul ovăzului?

Kote clătină din cap.

— Am crezut că aduce grâul din Murrions astăzi.

— Fir-ar să fie de tâmpenie, murmură Cob. Ne trage o ploaie în seara asta şi eu stau aici, cu ovăzul uscat în căpiţe pe câmp.

— Dacă tot eşti aici, pot să te servesc cu cidru de mere? zise hangiul cu speranţă. Presat proaspăt în dimineaţa asta.

O parte din semnele de iritare dispărură de pe faţa afectată de vreme a bătrânului.

— Dacă tot aştept, zise el. O cană de cidru de mere chiar ar fi bună.

Kote se duse în camera din spate şi se întoarse cu o cană de lut.

Se auzi sunetul a mai multe picioare pe prispă, şi Graham intră pe uşă cu Jake, Carter şi cu ucenicul fierarului în urma sa.

Cob se întoarse să se uite la ei.

— Ce naiba e atât de important de mă izgoniţi în oraş aşa de dimineaţă? ceru el explicaţie. Lumina zilei străluceşte…

La masa unde stăteau Cronicarul şi Bast se produse o explozie bruscă de râs. Toată lumea se întoarse să-l vadă pe Cronicar roşind, râzând şi acoperindu-şi gura cu mâna. Şi Bast râdea, lovind cu pumnii în masă.

Graham îi conduse pe ceilalţi la bar.

— Am aflat că Carter şi băiatul îi ajută pe Orrisoni să ducă oile la piaţă, zise el. Până la Baedn, nu?

Carter şi ucenicul fierarului dădură din cap.

— Înţeleg.

Bătrânul Cob se uită în jos, la mâini.

— Deci veţi lipsi de la înmormântarea lui.

Carter dădu solemn din cap, dar expresia lui Aaron părea

afectată. Îi privi pe fiecare în parte, dar toată lumea stătea nemişcată, uitându-se la bătrânul fermier de la bar.

— Bine, zise Cob în cele din urmă, uitându-se la Graham. E bine că ne-ai strâns.

Văzu faţa băiatului şi pufni.

— Arăţi de parcă ţi-a murit pisica, băiete. Oile trebuie duse la piaţă. Shep ştia asta. Nu-şi va face despre tine o părere mai proastă dacă faci ce trebuie.

Se întinse să-i dea o palmă pe spate ucenicului fierarului.

— Vom bea împreună pentru treaba asta. Asta e cel mai important. Ce se întâmplă în biserică în seara asta e doar o grămadă de vorbărie preoţească. Noi ştim cum să ne luăm la revedere mai bine de-atât.

Se uită în spatele barului.

— Adu-ne puţin din preferata lui, Kote.

Hangiul era deja în mişcare, luând căni de lemn şi umplându-le cu o bere maro dintr-un butoi mai mic din spatele barului.

Bătrânul Cob îşi ridică halba şi ceilalţi îi urmară exemplul.

— Pentru Shep al nostru.

Graham vorbi primul.

— Când eram copii, mi-am rupt piciorul la vânătoare, zise el. I-am spus să fugă după ajutor, dar n-a vrut să mă părăsească. A făcut o sanie mică din mai nimic şi încăpăţânare. M-a tras pe ea tot drumul înapoi până în oraş.

Toată lumea luă o duşcă.

— El mi-a făcut cunoştinţă cu nevastă-mea, spuse Jake. Nu ştiu dacă i-am mulţumit cum trebuie pentru asta.

Toată lumea luă o duşcă.

— Când eram bolnav de anghină, a venit să mă viziteze în fiecare zi, spuse Carter. Nu mulţi au făcut-o. Mi-a adus şi supă făcută de soţia lui.

Toată lumea luă o duşcă.

— S-a purtat frumos cu mine când am venit prima dată aici, spuse ucenicul fierarului. Obişnuia să-mi spună glume. Şi odată am stricat două căruţe pe care le adusese la mine să le repar şi nu i-a spus niciodată meşterului Caleb.

Înghiţi în sec şi se uită în jur emoţionat.

— Chiar l-am plăcut.

Toată lumea luă o duşcă.

— A fost mai curajos decât noi toţi, spuse Cob. El a fost primul care a înfipt cuţitul în tipul ăla noaptea trecută. Dacă nenorocitul

ar fi fost cât de cât normal, aşa ceva l-ar fi terminat.

Vocea lui Cob tremură un pic şi pentru o clipă păru mic, obosit şi la fel de bătrân cum era.

— Dar n-a fost cazul. Astea nu sunt vremuri bune să fii un om curajos. Dar a fost curajos chiar şi în condiţiile astea. Îmi doresc să fi fost eu curajos şi mort în schimb, şi el acasă chiar acum, sărutându-şi tânăra soţie.

Se auzi un murmur din partea celorlalţi şi toţi băură până ajunseră la fundul cănilor. Graham tuşi un pic înainte de a-şi lăsa paharul pe bar.

— Nu ştiu ce să mai spun, zise ucenicul fierarului.

Graham îl bătu pe spate, zâmbind.

— Te-ai descurcat bine, băiete.

Hangiul îşi drese glasul şi ochii tuturor se întoarseră spre el.

— Sper să nu-mi cereţi prea multe, spuse el. Eu nu l-am cunoscut atât de bine ca voi. Nu suficient pentru primul toast, dar poate suficient pentru al doilea.

Se juca cu şireturile de la şorţ, ca şi cum i-ar fi fost jenă să vorbească.

— Ştiu că e devreme, dar mi-aş dori foarte mult să împart cu voi un rând de whisky în memoria lui Shep.

Ei murmurară a asentiment şi hangiul scoase paharele de sub bar şi începu să le umple. Nu cu whisky din sticlă. Bărbatul cu părul roşu îl scoase dintr-unul dintre butoaiele masive de pe bufetul din spatele barului. Whisky-ul din butoi costa un bănuţ înghiţitura, aşa că şi-au ridicat paharele cu mai multă căldură decât ar fi fost altfel cazul.

— Atunci pentru ce să fie acest toast? întrebă Graham.

— Pentru sfârşitul unui an enervant? spuse Jake.

— Ăsta nu e toast, mormăi Bătrânul Cob către el.

— Pentru rege? spuse Aaron.

— Nu, zise hangiul cu voce surprinzător de fermă.

Îşi ridică paharul.

— Pentru prietenii vechi care meritau mai mult decât au primit.

Bărbaţii de pe cealaltă parte a barului dădură din cap cu solemnitate şi dădură băuturile pe gât.

— Doamnelor şi domnilor, e un salt minunat, spuse cu respect Bătrânul Cob, cu ochii uşor umezi. Eşti un mare domn, Kote. Şi mă bucur să te cunosc.

Ucenicul fierarului lăsă jos paharul, înclinându-l pe-o parte şi

rostogolindu-l pe bar. Îl prinse înainte să cadă peste margine şi îl întoarse cu capul în jos, privindu-i suspicios fundul.

Jake râse ca un ţăran cu voce tare la zăpăceala acestuia, în timp ce Carter se făcu înţeles prin punerea paharului pe bar cu susul în jos.

— Nu ştiu cum o fac în Rannish, îi spuse Carter băiatului. Dar pe-aici e un motiv pentru care o numim întoarcere.

Ucenicul fierarului arăta de-a dreptul ruşinat şi întoarse paharul invers, pentru a fi în rând cu celelalte de pe bar. Hangiul îi zâmbi liniştitor înainte de a strânge paharele şi dispăru în bucătărie.

— Bine atunci, zise vioi Bătrânul Cob, frecându-şi mâinile. Vom avea o seară întreagă la fel ca asta după ce vă întoarceţi voi doi de la Baedn. Dar vremea nu stă după mine şi nu mă îndoiesc că Orrisonii sunt dornici să plece la drum.

După ce ei au spart gaşca la Piatra de Hotar, Kvothe ieşi din bucătărie şi se întoarse la masa unde stăteau Bast şi Cronicarul.

— L-am plăcut pe Shep, spuse liniştit Bast. Poate că e un bătrânel aspru, dar Cob cam ştie despre ce vorbeşte.

— Cob nu ştie nici jumătate din ce crede că ştie, spuse Kvothe. Tu ai salvat pe toată lumea aseară. Dacă nu erai tu, ar fi trecut prin cameră ca un agricultor care treieră grâul.

— Nu-i adevărat, Reshi, zise Bast pe un ton clar ofensat. Tu l-ai fi oprit. Cu asta te ocupi.

Hangiul ridică din umeri, respingând comentariul, nedorind să ducă discuţia mai departe. Gura lui Bast formă o linie dură, furioasă, iar ochii i se îngustară.

— Totuşi, spuse încet Cronicarul, ai rupt tensiunea înainte de a deveni prea groasă.

— Cob avea dreptate. A fost un gest curajos. Trebuie să respecţi asta.

— Ba nu, spuse Kvothe. Cob a avut dreptate cu altceva. Astea nu sunt vremuri bune să fii curajos.

Îi făcu semn Cronicarului să ridice condeiul.

— Totuşi, îmi doresc să fi fost mai curajos şi Shep să fi fost şi el acasă, sărutându-şi tânăra soţie.

CAPITOLUL 18

Vin şi sânge

În cele din urmă, Wil şi Sim m-au smuls din îmbrăţişarea caldă a Arhivelor. M-am luptat şi i-am blestemat, dar au fost fermi în convingerile lor şi tustrei am înfruntat vântul rece pe drumul spre Imre.

Am trecut pe la Eolian, cerând o masă lângă şemineul estic, de unde puteam vedea scena şi ne puteam menţine spatele cald. După vreo două băuturi, am simţit că pasiunea mea pentru cărţi păleşte, transformându-se într-o durere surdă. Am stat de vorbă tustrei şi am jucat cărţi, iar în cele din urmă am început să mă simt bine, în ciuda faptului că Denna era, fără îndoială, undeva acolo, agăţată de braţul lui Ambrose.

După câteva ore, stăteam gârbovit în scaunul meu, somnoros şi încălzit de la focul din apropiere, în timp ce Wil şi Sim se certau dacă marele regele din Modeg era monarh adevărat sau doar o marionetă. Aproape adormisem, când o sticlă grea a fost trântită cu zgomot pe masa noastră, urmată de clinchetul delicat al paharelor de vin.

Denna stătea lângă masa noastră.

— Prefă-te cum îţi spun, a zis ea în şoaptă. M-ai aşteptat. Am întârziat şi eşti supărat.

Confuz, m-am luptat să mă ridic de jos şi am încercat să clipesc, pentru a mă trezi.

Sim a răspuns provocării.

— A trecut o oră, a zis el furios, cu înverşunare.

Bătea ferm în masă, cu două degete.

— Nu cred că dacă-mi cumperi de băut se rezolvă problemele. Vreau o scuză.

— Nu e doar vina mea, a zis Denna, radiind jenă.

S-a întors şi a făcut semn la bar.

M-am uitat, îngrijorat că l-aş putea vedea pe Ambrose stând acolo, privindu-mă şi trăgând concluzii pripite de sub blestemata

lui de pălărie. Dar era doar un cealdiz chel. El a făcut o plecăciune scurtă, ciudată, spre noi, la jumătatea distanţei între recunoaştere şi scuze.

Sim l-a privit ameninţător, apoi s-a întors la Denna şi a făcut un gest de invitaţie spre scaunul gol de lângă mine.

— Bine. Deci, jucăm cărţi sau ce?

Denna s-a scufundat în scaun, stând cu spatele la încăpere. Apoi s-a aplecat spre Simmon să-l sărute pe frunte.

— Perfect, a zis ea.

— Am fost prea ameninţător, a zis Wilem.

Denna i-a trecut sticla.

— Şi pentru asta, tu o să torni.

Ea a aşezat pahare în faţa fiecăruia dintre noi.

— Un cadou de la prea insistentul meu pretendent.

A suspinat iritată.

— Mereu vor să ofere câte ceva.

M-a privit speculativ.

— Eşti curios de mut.

Mi-am şters faţa cu mâna.

— Nu mă aşteptam să te văd în seara asta, am zis. M-ai prins aproape moţăind.

Wilem a turnat un vin de culoare roz, apoi a împărţit paharele, în timp ce Denna examina înscrisul de pe dopul sticlei.

— Cerbeor, a meditat ea. Nu ştiu nici măcar dacă are o vârstă decentă.

— N-are, de fapt, a zis Simmon, în timp ce-şi lua paharul.

— Cerbeor e aturan. Numai vinurile de Vintas au vârstă, din punct de vedere tehnic.

A luat o înghiţitură.

— Serios? am întrebat, uitându-mă la paharul meu.

Sim a dat din cap.

— E un abuz comun de folosire a cuvântului.

Denna a luat băutura şi a dat din cap către sine însăşi.

— Un vin bun, totuşi, a zis ea. E încă la bar?

— Da, am zis fără să mă uit.

— Bine, atunci, a zâmbit ea. Se pare că v-aţi blocat din cauza mea.

— Ai jucat vreodată cărţi? a întrebat Sim cu speranţă.

— Mă tem că nu, a zis Denna. Dar învăţ repede.

Sim i-a explicat regulile cu ajutorul lui Wil şi al meu. Denna a pus câteva întrebări ţintite, arătând că a înţeles esenţa. Am fost

bucuros. Din moment ce se aşezase la masă lângă mine, avea să fie partenera mea de joc.

— Cum jucaţi de obicei? a întrebat ea.

— Depinde, a zis Wil. Uneori, jucăm câte o mână. Alteori, un set.

— Pe un set de mâini, atunci, a zis Denna. Cât de mult?

— Putem face primul set de încercare, a zis Sim, dându-şi părul din ochi. Din moment ce abia înveţi.

Ochii ei s-au îngustat.

— N-am nevoie de niciun tratament special.

A băgat mâna într-un buzunar şi a pus o monedă pe masă.

— O para e prea mult pentru voi, băieţi?

Pentru mine era prea mult, mai ales cu un partener care abia învăţa să joace.

— Fii atentă cu ăştia doi, am zis. Ei joacă la sânge.

— De fapt, sângele nu mi-e de niciun folos, aşa că joc pe bani, în schimb, a zis Wilem.

A scotocit prin pungă până când a găsit o para, pe care a pus-o ferm pe masă.

— Eram dispus să joc un joc de încercare, dar dacă ea găseşte propunerea jignitoare, am s-o bat şi am să-i iau orice e dispusă să pună pe masă.

Denna a zâmbit la asta.

— Eşti genul meu de om, Wil.

Prima mână a mers destul de bine. Denna a plasat greşit o levată, dar n-am fi putut câştiga oricum, căci cărţile fuseseră împotriva noastră. Dar la mâna a doua a făcut o greşeală când a pariat. Apoi, când Sim a corectat-o, ea s-a agitat şi a pariat sălbatic. Apoi, i-a trecut rândul, nu o greşeală mare, dar a arătat valetul de inimă roşie, şi toată lumea a ştiut exact ce-avea în mână. Şi-a dat seama şi ea şi am auzit-o distinct murmurând ceva impropriu pentru o doamnă.

Ţinându-se de cuvânt, Wil şi Sim au profitat fără milă de situaţie.

Având în vedere cărţile slabe din mâna mea, n-am prea avut ce face, decât să stau şi să privesc cum câştigă următoarele două partide şi încep s-o încolţească precum nişte lupi înfometaţi.

Doar că n-au putut face asta. Ea a tras o carte la derută, apoi a jucat regele de inimă roşie, care nu mai avea niciun sens, din moment ce încercase să joace mai înainte cu valetul. Apoi a jucat

şi un as.

Mi-am dat seama înaintea lui Wil şi a lui Sim că jocul ei prost fusese o înşelăciune. Am reuşit să-mi păstrez chipul serios, până când am văzut pe expresiile lor că înţeleseseră şi ei. Apoi am început să râd.

— Nu fi aşa satisfăcut, mi-a zis ea. Te-am păcălit şi pe tine. Arătai de parcă te îmbolnăviseşi când am arătat valetul.

Şi-a pus mâna la gură şi a făcut ochii mari şi nevinovaţi.

— O, n-am mai jucat înainte cărţi. Aţi putea să mă învăţaţi? E adevărat că uneori se joacă pe bani?

Denna a mai trântit o carte pe masă şi a compus levata.

— Vă rog. Ar trebui să fiţi tare bucuroşi că v-am oferit o palmă peste mână, în loc de noaptea întreagă de jupuială pe care o meritaţi.

Ea a adunat restul cu mână necruţătoare şi ne-a dat astfel un avans atât de solid, că restul setului a fost o concluzie trasă de mult. Denna n-a ratat nicio levată după asta şi a jucat viclenia cu suficient fler pentru a-l face pe Manet să pară prin comparaţie ca un cal de căruţă.

— Asta a fost o lecţie, a zis Wil, trecându-i Dennei paraua lui. Am nevoie să-mi ling un pic rănile.

Denna şi-a ridicat paharul într-un salut.

— Pentru credulitatea celor bine-crescuţi.

Am ciocnit cu ea şi am băut.

— Aţi fost mult timp curios de absenţi, a zis Denna. M-am tot uitat după voi timp de două săptămâni.

— De ce? a întrebat Sim.

Denna le-a aruncat lui Wil şi Sim o privire evaluativă.

— Şi voi doi sunteţi studenţi la Universitate, nu? Specialii care învaţă magia?

— Ăştia suntem noi, a zis Sim agreabil. Suntem plini de secrete magice.

— Umblăm cu forţe întunecate pe care mai bine le-am lăsa în pace, a zis Wil nonşalant.

— Se numeşte Arcanum, apropo, am punctat eu.

Denna a dat din cap serioasă, aplecându-se înainte, cu intenţia de a vorbi.

— Dintre voi trei, presupun că tu ştii cum funcţionează multe dintre vorbele astea.

S-a uitat la noi.

— Deci, ia spune-mi. Cum funcţionează?

— Vorbele astea? am întrebat.
— Magice, a zis ea. Vorbele astea cu adevărat magice.
Wil, Sim şi cu mine am schimbat priviri.
— E mai complicat, am zis.
Denna a ridicat din umeri şi s-a lăsat pe spate în scaunul ei.
— Am tot timpul din lume, a zis ea. Şi am nevoie să ştiu cum funcţionează. Arată-mi. Fă ceva magic.
Tustrei ne-am foit incomodaţi pe locurile noastre. Denna a râs.
— N-avem voie, am zis.
— Ce? a întrebat ea. Ar deranja vreun echilibru cosmic?
— I-ar deranja pe jandarmi, am zis. Ei nu privesc cu amabilitate astfel de lucruri pe-aici.
— Şi la fel pe magiştrii de la Universitate, a zis Wil. Sunt foarte grijulii cu reputaţia Universităţii.
— Zău aşa, a zis Denna. Am auzit o poveste despre cum Kvothe al nostru a chemat un fel de vânt demon. A smucit degetul mare spre uşa din spatele ei. Chiar în curtea de-afară.
Oare Ambrose îi zisese asta?
— A fost doar un vânt, am zis. N-a fost implicat niciun demon.
— Şi l-au şi bătut pentru asta, a zis Wil.
Denna s-a uitat la el, neştiind dacă a fost glumă, apoi a ridicat din umeri.
— Păi, n-aş vrea să bag pe nimeni în necaz, a zis ea cu flagrantă nesinceritate. Dar sunt tare curioasă. Şi am secrete pe care sunt dispusă să le ofer la schimb.
Sim ciuli urechile.
— Ce fel de secrete?
— Toate secretele vaste şi variate ale părţii femeieşti, zise ea cu un zâmbet. Se întâmplă să ştiu mai multe lucruri care pot ajuta la îmbunătăţirea relaţiilor tale dezamăgitoare cu sexul frumos.
Sim s-a aplecat mai aproape de Wil şi l-a întrebat în şoaptă.
— A zis dezamăgitoare sau falimentare?
Wil a arătat spre pieptul lui, apoi spre al lui Sim.
— Eu: dezamăgitoare. Tu: falimentare.
Denna a ridicat o sprânceană şi şi-a întors capul într-o parte, uitându-se la noi trei, aşteptând.
Mi-am dres vocea incomodat.
— Suntem descurajaţi să împărtăşim secretele Arcanumului. Nu e chiar împotriva legilor Universităţii.

— Ba e, de fapt, m-a întrerupt Simmon, privindu-mă a scuză. A mai multor legi.

Denna a oftat dramatic, privind în sus la tavanul înalt.

— M-am gândit şi la asta, a zis ea. E reputaţia ta în joc. Recunoaşte, nu poţi transforma crema în unt.

— Se întâmplă să ştiu, de fapt, că Sim poate transforma crema în unt, am zis. Doar că nu prea-i place s-o facă, pentru că e leneş.

— Eu nu vă cer să mă învăţaţi magie, a zis Denna. Vreau doar să ştiu cum funcţionează.

Sim s-a uitat la Wil.

— Asta n-ar intra sub incidenţa Divulgării Nesancţionate, nu?

— A Revelaţiei Ilicite, a zis Wil cu tristeţe.

Denna s-a aplecat conspirativ, sprijinindu-şi coatele pe masă.

— În acest caz, sunt dispusă şi să finanţez o noapte de beţie extravagantă, mult deasupra şi dincolo de sticla simplă pe care o vedeţi înaintea voastră, a zis ea.

Ea şi-a întors privirea către Wil.

— Unul dintre barmanii de aici a descoperit recent o sticlă prăfuită de piatră în subsol. Nu numai că e o fină băutură veche, băută de regii din Cealdim, ci este şi un Merovani.

Expresia lui Wilem nu s-a schimbat, dar ochii lui negri străluceau.

M-am uitat în jurul camerei în mare parte goală.

— Orden e o noapte lentă. N-ar trebui să avem nicio problemă, dacă ţinem lucrurile în linişte.

M-am uitat la ceilalţi doi.

Sim a zâmbit cu zâmbetul lui băieţesc.

— Pare rezonabil. Secret contra secret.

— Dacă e cu adevărat o Merovani, sunt dispus să risc să ofensez cumva sensibilitatea magiştrilor, a zis Wilem.

— Bine atunci, a zis Denna cu un zâmbet larg. Tu primul.

Sim s-a aplecat înainte în scaun.

— Simpatetica e probabil cea mai uşoară pentru a obţine o aderenţă, a zis el, apoi s-a oprit ca şi cum nu era sigur cum să procedeze.

Am păşit înainte.

— Ştii cum un sistem de scripeţi îţi permite să ridici ceva prea greu ca să ridici în mână?

Denna a dat din cap.

— Simpatetica ne permite să facem lucruri de genul ăsta, am

zis. Dar fără toate acele corzi ciudate şi scripeţi.
Wilem a aruncat pe masă doi sfanţi de fier şi a bolborosit o vrajă. A împins moneda din dreapta cu un deget, iar pe cea din stânga a lăsat-o în acelaşi timp să alunece sub masă, mimând mişcarea.
Ochii Dennei se măriră uşor la asta şi în timp ce suspină, respiră o dată lung pe nas. Abia atunci mi-am dat seama că ea nu mai văzuse probabil aşa ceva. Având în vedere studiile mele, era uşor să uit că cineva putea trăi la doar câteva mile de Universitate fără a se întâlni vreodată măcar cu vreo formă de bază a simpateticii.
Spre meritul ei, Denna îşi reveni din surprindere fără să piardă nimic.
Doar cu o mică ezitare, ea întinse un deget pentru a atinge una dintre monede.
— Aşa funcţionează clopoţelul din camera mea, a meditat ea.
Am dat din cap.
Wil i-a dat sfanţii lui peste masă şi Denna i-a luat. Cealaltă monedă a apărut şi ea de sub masă, săltând în aer.
— E grea, a zis ea, apoi a dat din cap pentru sine însăşi.
— Corect, pentru că e ca un scripete. Se ridică amândouă.
— Căldura, lumina, mişcarea, toate sunt doar energie, am zis. Noi nu putem crea energie şi nici n-o putem face să dispară. Dar simpatetica ne permite să le mutăm din loc sau să le transformăm dintr-un tip în altul.
Ea a pus din nou moneda pe masă, iar cealaltă a urmat-o.
— Şi la ce foloseşte asta?
Wil a mormăit, vag amuzat.
— E o roată de apă utilă? a întrebat el. Dar o moară de vânt?
Am căutat în buzunarul hainei mele.
— Ai văzut vreodată o lampă simpatetică? am întrebat.
Ea a dat din cap.
I-am dat lampa mea peste masă.
— Funcţionează pe acelaşi principiu. Ia un pic de căldură şi o transformă în lumină. Se converteşte un tip de energie în altul.
— Ca la un schimb de bani, a zis Wil.
Denna a răsucit lampa în mâini, curioasă.
— De unde ia căldura?
— Metalul în sine are căldură, i-am explicat. Dacă o laşi, o să simţi în cele din urmă că metalul se răceşte. Dacă se răceşte prea mult, nu va funcţiona.

I-am arătat.

— Eu am făcut-o pe asta, aşa că e destul de eficientă. Doar căldura mâinii tale ar trebui să fie suficientă ca s-o facă să funcţioneze.

Denna a răsucit întrerupătorul şi lumina roşie mată a început să strălucească într-un arc îngust.

— Înţeleg că lumina şi căldura sunt legate, a zis ea pe gânduri. Soarele e luminos şi cald. La fel şi o lumânare.

S-a încruntat.

— Dar mişcarea nu se încadrează în aşa ceva. Un foc nu poate împinge nimic.

— Gândeşte-te la frecare, a interveni Sim în discuţie. Când freci ceva, devine fierbinte.

A făcut o demonstraţie, trecându-şi viguros mâna înainte şi-napoi pe ţesătura pantalonilor.

— Aşa.

El a continuat să-şi frece coapsa cu entuziasm, deloc conştient de faptul că, din moment ce se întâmpla sub nivelul mesei, părea destul de obscen.

— Totul e doar energie. Dacă vei continua să faci asta, vei simţi cum se înfierbântă.

Denna şi-a menţinut cumva faţa nemişcată. Dar Wilem a început să râdă, acoperindu-şi faţa cu o mână, de parcă era jenat să stea la aceeaşi masă cu Sim.

Simmon a îngheţat şi a roşit de jenă.

Am sărit să-l salvez.

— E un exemplu bun. Butucul unei roţi de căruţă e cald la atingere. Această căldură vine de la mişcarea roţii. Un simpatist poate face ca energia să se transforme în alt mod, din căldură în mişcare.

Am arătat spre lampă.

— Sau din căldură în lumină.

— Bine, a zis ea. Sunteţi case de schimb de energie. Dar cum faci să se întâmple asta?

— Există un mod special de gândire numit Alar, a zis Wilem. Crezi în ceva atât de puternic, că se întâmplă.

El a ridicat o monedă şi cealaltă a urmat-o.

— Eu cred că aceste două drabe sunt conectate, aşa că şi sunt.

Dintr-odată, cealaltă monedă a căzut cu un clinchet pe masă.

— Dacă nu mai cred, încetează să mai fie.

Denna a ridicat moneda.
— Deci e asemenea credinţei? a zis ea cu scepticism.
— Mai mult asemenea puterii voinţei, a spus Sim.
Ea şi-a ridicat capul.
— Atunci de ce n-o numeşti putere a voinţei?
— Alar sună mai bine, a zis Wilem.
Am dat din cap.
— Dacă n-am avea nume impresionante pentru lucruri, nimeni nu ne-ar lua în serios.
Denna a dat din cap apreciativ, punând un zâmbet în colţurile gurii ei minunate.
— Şi asta-i tot, atunci? Energie şi puterea voinţei?
— Şi legătura simpatetică, am zis. Analogia lui Wil cu roata de apă e bună. Legătura e ca o conductă care duce la roată. O legătură rea e ca un tub plin de găuri.
— Ce face bună o legătură? a întrebat Denna.
— Cu cât sunt mai asemănătoare două obiecte, cu atât legătura e mai bună. Uite aşa.
Am turnat un pic de vin deschis la culoare în paharul meu şi mi-au înmuiat degetul în el.
— Aici e o legătură perfectă pentru vin, am zis. O picătură de vin în sine.
M-am ridicat şi m-am dus lângă şemineul din apropiere. Am murmurat o vrajă şi am lăsat să cadă picătura de pe deget pe metalul încins al suportului pentru buştenii incandescenţi.
M-am aşezat la loc chiar în momentul în care vinul din paharul meu a început să scoată aburi, apoi să fiarbă.
— Iată de ce nu trebuie să laşi niciodată un simpatist să-ţi ia o picătură de sânge, a zis Wilem cu tristeţe.
Denna s-a uitat la Wilem, apoi înapoi la sticlă, pălind.
— Mâini negre, Wil, a zis Simmon cu o privire îngrozită. Cum să spui aşa ceva?
A privit-o pe Denna.
— Un simpatist n-ar face niciodată aşa ceva, a zis el cu sinceritate. Se numeşte încălcarea legii, şi noi n-o facem. Niciodată.
Denna a reuşit să zâmbească, deşi era un pic tensionată.
— Dacă nimeni n-o face, de ce există un nume pentru ea?
— S-a făcut înainte, am zis. Dar nu se mai face. De o sută de ani.
Am lăsat vraja să se stingă şi vinul s-a oprit din fierbere.

Denna s-a întins şi a atins sticla din apropiere.

— De ce nu fierbe şi vinul ăsta? a întrebat ea nedumerită. E acelaşi vin.

Mi-am ciocănit tâmpla.

— Alar. Mintea mea prevede focalizarea şi direcţia.

— Dacă asta e o legătură bună, care e legătura rea? a întrebat ea.

— Uite, permite-mi să-ţi arăt.

Mi-am scos punga, presupunând că monedele vor părea mai puţin alarmante după comentariul lui Wilem.

— Sim, ai un ban greu?

Avea, şi am aranjat pe masă, în faţa Dennei, două linii de monede. I-am arătat o pereche de sfanţi de fier şi am murmurat o vrajă.

— Ridic-o, i-am zis.

Ea a luat o monedă, iar cealaltă a urmat-o.

Am arătat spre a doua pereche: un sfanţ şi singurul talant de argint care-mi mai rămăsese.

— Acum, pe asta.

Denna a luat al doilea sfanţ şi talantul a urmat-o în aer. Şi-a mişcat ambele braţe în sus şi-n jos, ca braţele unei balanţe.

— A doua e mai grea.

Am dat din cap.

— Metale diferite. Sunt mai puţin similare, astfel că trebuie să folosească mai multă energie.

I-am arătat un sfanţ şi un bănuţ de argint şi am murmurat o treia vrajă.

Denna a pus primii doi sfanţi în mâna stângă şi l-a luat pe al treilea cu dreapta. Bănuţul de argint a urmat-o în aer. Ea a dat din cap pentru sine însăşi.

— Şi asta e mai grea, fiindcă sunt forme şi metale diferite.

— Exact, am zis.

I-am arătat la a patra şi ultima pereche: un sfanţ şi o bucată de cretă.

Denna aproape n-a putut să ridice cu degetele sfanţul.

— E mai grea decât toate celelalte împreună, a zis ea. Cred că are trei kilograme!

— Între fier şi cretă e o legătură proastă, a zis Wilem. Un transfer prost.

— Dar ai spus că energia nu poate fi creată sau distrusă, a zis Denna. Dacă trebuie să lupte pentru a ridica această bucăţică de

cretă, unde merge plusul de energie?

— Inteligentă, a chicotit Wilem. Atât de inteligentă. Mie mi-a luat un an înainte să mă gândesc să întreb asta.

A privit-o cu admiraţie.

— O parte din energie se pierde în aer.

El a fluturat o mână.

— O parte se duce în obiecte în sine şi o parte intră în corpul simpatistului care controlează legătura.

S-a încruntat.

— Asta poate fi plin de periculozitate.

— Periculos, s-a corectat Simmon uşor.

Denna s-a uitat la mine.

— Deci acum trebuie să credem că fiecare dintre aceşti sfanţi e conectat la fiecare dintre celelalte lucruri?

Am dat din cap.

Ea şi-a mişcat mâinile. Monedele şi creta s-au agitat în aer.

— E... greu să faci asta?

— E greu, a zis Wilem. Dar Kvothe al nostru e un pic maestru.

— De-asta am fost atât de tăcut, a spus Sim. Nu ştiam că poţi să faci patru legături deodată. Asta e al naibii de impresionant.

— Pot să fac şi cinci dacă vreau, am zis. Dar cam asta mi-e limita.

Sim i-a zâmbit Dennei.

— Încă ceva. Uită-te la asta!

A arătat către bucata plutitoare de cretă.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Haide, a zis Sim jalnic. Încerc să-i arăt ceva.

— Atunci arată-i, i-am zis îngâmfat, lăsându-mă pe spate pe scaun.

Sim a inspirat adânc şi s-a uitat fix la bucata de cretă. Tremura.

Wil s-a aplecat spre Denna şi i-a explicat.

— Un simpatist se poate opune unui alt Alar, a zis el. E doar o chestiune de credinţă fermă că un sfanţ nu e deloc acelaşi lucru cu un bănuţ de argint.

Wil a arătat cu mâna şi bănuţul a căzut cu clichet pe masă.

— Greşit, am protestat râzând. Doi contra unu, nu-i corect.

— Ba e, în cazul ăsta, a zis Simmon şi creta a tremurat din nou.

— Bine, am zis, respirând adânc. Daţi tot ce aveţi.

Creta a căzut pe masă rapid, urmată de sfanţ. Dar talantul de

argint a rămas acolo unde era.

Sim s-a aşezat la loc pe scaun.

— Eşti înfiorător, a zis el clătinând din cap. Bine, ai câştigat.

Wilem a dat din cap şi s-a relaxat şi el.

Denna s-a uitat la mine.

— Deci, Alarul tău e mai puternic decât ale lor puse laolaltă?

— Probabil că nu, am zis binevoitor. Dacă ar exersa mai mult împreună, m-ar putea bate, probabil.

Privirea ei s-a plimbat peste monedele împrăştiate.

— Deci, asta-i tot? a întrebat ea, părând uşor dezamăgită. Totul e doar un schimb de energie?

— Mai sunt şi alte arte, am zis. Sim face alchimie, de exemplu.

— În timp ce eu mă ocup să fiu drăguţ, a zis Wilem.

Denna se uită din nou la noi, cu ochii ei serioşi.

— Există un tip de magie, care e doar… A rotit degetele vag. Doar un fel de a scrie ceva?

— Scrijeldică, am zis. Asemenea clopoţelului din camera ta. E ca o simpatetică permanentă.

— Dar e tot o casă de schimb, nu? a întrebat ea. Doar energie?

Am dat din cap.

Denna părea jenată întrebând:

— Dar dacă cineva v-ar spune că ştie un tip de magie care face mai mult de-atât? O magie în care scrii ceva şi tot ce ai scris se adevereşte?

A privit în jos nervoasă, degetele ei urmărind modelele de pe masă.

— Apoi, dacă cineva vede ce-ai scris, chiar dacă nu poate citi, devine adevărat pentru el. Crede în ceva sau acţionează într-un anumit fel, în funcţie de ceea ce spune înscrisul.

Ne-a privit din nou, cu un amestec ciudat de curiozitate, speranţă şi incertitudine.

Tustrei ne-am uitat unul la altul. Wilem a ridicat din umeri.

— Pare mai simplu decât afurisita de alchimie, a zis Simmon. Mai degrabă aş face asta decât să-mi petrec toată ziua dezvrăjind principii.

— Sună ca o magică poveste cu zâne, am zis. Chestii din cărţile de poveşti care nu există cu adevărat. Cu siguranţă n-am auzit despre aşa ceva la Universitate.

Denna s-a uitat în jos la masă, unde degetele ei urmăreau în

continuare modelele din lemn. Gura îi era uşor încreţită, ochii distanţi.

Nu puteam spune dacă era dezamăgită sau pur şi simplu gânditoare.

— De ce întrebi?

Denna s-a uitat la mine, şi expresia ei a alunecat repede într-un zâmbet strâmb. A ridicat din umeri la întrebare.

— Doar fiindcă am auzit eu de aşa ceva, a zis ea în cele din urmă. Cred că e prea frumos să fie adevărat.

A privit peste umăr.

— Se pare că i-am supravieţuit prea entuziastului meu pretendent, a zis ea.

Wil a ridicat palma.

— Făcusem o înţelegere, a zis el. Era implicată băutură şi un secret al femeii.

— O să vorbesc cu barmanul înainte să plec, a zis Denna cu ochii jucându-i amuzaţi. Cât priveşte secretul: în spatele tău stau două doamne. Nu şi-au luat ochii de la voi aproape toată seara. Cea în verde îl place pe Sim, iar cea blondă, cu părul scurt pare să aibă o slăbiciune pentru cealdizii drăguţi.

— Le-am văzut deja, a zis Wilem fără să se întoarcă să se uite. Din păcate, sunt deja în compania unui tânăr modegan.

— Domnul nu e cu ele în vreun sens romantic, a zis Denna. În timp ce doamnele erau cu ochii pe voi, domnul lăsa foarte clar de înţeles că îl preferă pe roşcat.

Şi-a pus mâna posesiv pe braţul meu.

— Din păcate pentru el, e luat deja.

M-am luptat cu nevoia de a mă uita către masă.

— Vorbeşti serios? am întrebat.

— Nu vă faceţi griji, le-a zis ea lui Wil şi lui Sim. Îl trimit pe Deoch să-i distragă atenţia modeganului. Asta va lăsa uşa deschisă pentru voi doi.

— Ce-o să facă Deoch? a zis Simmon râzând. O să jongleze?

Denna i-a aruncat o privire francă.

— Ce? a zis Simmon. Ce… Deoch nu e din ăia.

Denna i-a făcut cu ochiul.

— El şi Stanchion deţin împreună Eolianul, a zis ea. Nu ştiai?

— Deţin locul, a zis Sim. Nu sunt, cum s-ar zice, împreună.

Denna a râs.

— Bineînţeles că sunt.

— Dar Deoch are femei până peste cap, a protestat Simmon.

Nu… nu poate…

Denna s-a uitat la el ca la un nărod, apoi la Wil şi la mine.

— Voi doi ştiaţi, nu?

Wilem a ridicat din umeri.

— Eu habar n-aveam. Dar nu e de mirare că e un Basha. E destul de atrăgător.

Wil a ezitat, încruntându-se.

— Basha. Cum se spune asta aici? Un bărbat care e intim şi cu femeile şi cu bărbaţii?

— Norocos? a sugerat Denna. Obosit? Ambidextru?

— Bisexual, am corectat.

— Asta nu se face, m-a dojenit Denna. Dacă nu punem nume care să sune impresionant, nu ne ia nimeni în serios.

Sim i-a făcut cu ochiul, în mod evident în imposibilitatea de-a se pune cu situaţia.

— Vezi tu, a zis Denna încet, ca şi cum îi explica unui copil. Totul e doar energie. Şi o putem direcţiona în moduri diferite.

Un zâmbet strălucitor i-a înflorit pe faţă, căci găsise modalitatea perfectă de a-i explica situaţia.

— E ca atunci când faci asta.

A început să-şi frece energic mâinile în sus şi-n jos pe coapse, imitând mişcarea lui de mai devreme.

— Totul e doar energie.

În acel moment, Wilem şi-a ascuns faţa în mâini, cu umerii agitându-i-se de un râs tăcut. Expresia lui Simmon era încă neîncrezătoare şi confuză, dar de-acum roşise furios.

M-am ridicat în picioare şi am luat-o pe Denna de cot.

— Lasă-l în pace pe bietul băiat, i-am zis orientând-o uşor spre uşă. E din Atur. Cei din părţile alea sunt un pic mai conservatori.

CAPITOLUL 19

Gentilomi şi hoţi

Era târziu când eu şi Denna am plecat de la Eolian, iar străzile erau goale. De la distanţă am auzit muzică de vioară şi tropăit surd de copite de cal pe caldarâm.

— Deci, sub ce piatră te-ai ascuns? a întrebat ea.

— Piatra obişnuită, am spus, apoi mi-a venit un gând. Ai venit să mă cauţi la Universitate? La clădirea mare, pătrată, care miroase a fum de cărbune?

Denna a clătinat din cap.

— N-aş şti de unde să încep să te caut acolo. E ca un labirint. Dacă nu reuşesc să te prind cântând la Cinzeacă, ştiu că am ghinion.

S-a uitat la mine curioasă.

— De ce?

— Cineva a venit să mă caute, am spus cu un gest de desconsiderare. A spus că i-am vândut o amuletă. M-am gândit că ai fi putut să fii tu.

— Am venit mai demult să te caut, a zis ea. Dar n-am menţionat farmecul tău abundent.

Conversaţia s-a calmat şi tăcerea s-a aşternut între noi. Nu-mi puteam lua gândul de la imaginea ei mergând braţ la braţ cu Ambrose. Nu voiam să ştiu mai multe, dar în acelaşi timp doar asta aveam în cap.

— Am venit să te văd la Omul Cenuşiu, i-am spus doar pentru a rupe tăcerea. Dar plecaseşi deja.

Ea a dat din cap.

— Kellin şi cu mine am avut o perioadă mai proastă.

— Nimic rău, sper.

Am arătat către gâtul ei.

— Am observat că încă mai ai colierul.

Denna a atins fără să-şi dea seama smaraldul în formă de lacrimă.

— Nu. Nimic teribil. Poţi spune despre Kellin că e tradiţionalist. Când dă un cadou, nu-l cere înapoi. A spus că mă avantajează culoarea şi că ar trebui să păstrez şi cerceii.

A oftat.

— M-aş simţi mai bine dacă n-ar fi fost atât de amabil. Totuşi, e bine să-i am. Cam ca o plasă de siguranţă. Îmi vor face viaţa mai uşoară dacă nu mă caută sponsorul meu prea curând.

— Încă mai speri că te va căuta? am întrebat. După tot ce s-a întâmplat în Trebon? După ce ai rămas fără contract mai bine de o lună fără niciun cuvânt?

Denna a ridicat din umeri.

— Ăsta e felul lui de-a fi. Ţi-am spus, e genul secretos. Nu e ciudat pentru el să dispară perioade lungi.

— Am un prieten care încearcă să-mi găsească un sponsor, am spus. I-aş putea spune să caute şi pentru tine.

S-a uitat la mine, cu ochii de necitit.

— E frumos din partea ta să crezi că merit mai mult, dar nu merit. Am o voce bună, dar cam asta e tot. Cine ar angaja un muzicant pe jumătate instruit, fără măcar un instrument al lui?

— Oricine cu urechi să te audă, i-am spus. Oricine care are ochi să vadă.

Denna a lăsat privirea în jos, părul căzându-i pe lângă faţă ca o cortină.

— Eşti un dulce, a spus încet, agitându-şi ciudat mâinile.

— De ce s-au stricat lucrurile cu Kellin? am întrebat-o, ducând conversaţia într-o direcţie cumva mai sigură.

— Am petrecut prea mult timp distrând gentilomii care mă căutau, a spus ea sec.

— Ar fi trebuit să-i explici că nu sunt nici pe departe un gentilom, am spus. Asta l-ar fi relaxat.

Dar ştiam că nu puteam fi eu problema. Abia reuşisem s-o vizitez o singură dată. O fi fost Ambrose care o tot căuta? Puteam să mi-l imaginez destul de uşor în sala ei de primire somptuoasă. Pălăria aceea afurisită agăţată la întâmplare pe un colţ de scaun şi el bând ciocolată şi spunând glume.

Gura Dennei s-a strâmbat.

— Geoffrey a contat cel mai mult, a zis ea. Se pare că trebuia să stau liniştită şi singură în cutiuţa mea până venea el să mă caute.

— Ce mai face Geoffrey? am întrebat din politeţe. A reuşit până la urmă să-şi bage şi un al doilea gând în cap?

M-am aşteptat să obţin un râs, dar Denna doar a oftat.

— A reuşit, dar niciunul dintre ele nu e din cale-afară de bun.

A clătinat din cap.

— A venit la Imre pentru a-şi face un renume cu poezia lui, dar şi-a pierdut cămaşa pariind.

— Am mai auzit povestea asta, am spus. Se întâmplă tot timpul la Universitate.

— Ăsta a fost doar începutul, a zis ea. Sigur că s-a gândit că şi-ar putea câştiga banii înapoi. Primul a venit amanetul. Apoi a împrumutat bani şi i-a pierdut şi pe-ăia.

A făcut un gest împăciuitor.

— Deşi pe ăştia nu i-a jucat. L-a tras pe sfoară o târfă. L-a înşelat jucând rolul văduvei înlăcrimate.

M-am uitat la ea, nedumerit.

— Ce-a făcut?

Denna s-a uitat la mine dintr-o parte, apoi a ridicat din umeri.

— E o şarlatanie simplă, a zis ea. O tânără stă în faţa unui amanet supărată şi înlăcrimată, iar când un domn bogat vine să vadă ce are, îi explică cum a venit ea în oraş să-şi vândă verigheta. Are nevoie de bani pentru taxe sau pentru a-i rambursa unui cămătar.

A fluturat din mână nerăbdătoare.

— Detaliile nu contează. Ceea ce contează e că atunci când ajunge în oraş, roagă pe cineva să amaneteze inelul pentru ea. Pentru că ea nu ştie nimic despre negociere, desigur.

Denna s-a oprit din mers în faţa unei ferestre de amanet, luându-şi faţa de victimă.

— Am crezut că pot avea încredere în el, a zis ea. Dar l-a amanetat şi a fugit cu banii! Inelul e acolo.

A arătat cu degetul cu un gest dramatic către fereastra magazinului.

— Dar, continuă Denna ţinând un deget ridicat, din fericire a vândut inelul pentru numai o parte din cât face. E o bijuterie de familie în valoare de patruzeci de talanţi, dar amanetarul o vinde cu patru.

Denna s-a apropiat şi mi-a pus mâna în piept, uitându-se la mine cu ochii mari, imploratori.

— Dacă aţi cumpăra inelul, l-am putea vinde cu cel puţin douăzeci. V-aş da imediat înapoi cei patru talanţi. S-a dat înapoi şi a ridicat din umeri. Asta i-a făcut.

M-am încruntat.

— Cum e asta o şarlatanie? Mi-aş da seama imediat ce am ajunge la evaluator.

Denna şi-a dat ochii peste cap.

— Nu aşa merge treaba. Stabilim să ne întâlnim mâine la prânz. Dar până să ajung acolo, tu l-ai cumpărat deja şi ai fugit cu el.

Am înţeles brusc.

— Şi împarţi banii cu proprietarul amanetului?

M-a bătut pe umăr.

— Ştiam că te vei prinde mai devreme sau mai târziu.

Nu părea să aibă vreun cusur, cu o singură excepţie.

— Se pare că ai nevoie de o combinaţie specială de încredere şi escrocherie cu partenerul tău de la amanet.

— E-adevărat, a recunoscut. De obicei ăştia sunt marcaţi.

Denna a arătat către partea de sus a uşii amanetului din apropiere. Erau mai multe marcaje care puteau fi uşor confundate cu zgârieturi întâmplătoare ale vopselei.

— A, am ezitat o jumătate de secundă înainte de a continua. În Bobcatran, marcajele de genul ăsta însemnau că acolo e o ascunzătoare sigură pentru…

Am căutat un eufemism corespunzător.

— … bunuri achiziţionate prin metode discutabile.

Dacă Denna a fost surprinsă de mărturisirea mea, n-a dat niciun semn. A clătinat doar din cap şi a arătat mai îndeaproape marcajele, ducând degetul peste acestea în timp ce citea.

— Asta spune „proprietar de încredere. Deschis pentru înşelătorii simple. Împărţim pe jumate”.

A privit de jur împrejurul uşii şi la însemnul magazinului.

— Nimic despre ascunderea bunurilor luate de la neni.

— N-am ştiut niciodată cum să le citesc, am recunoscut.

M-am uitat la ea cu capul strâmb, atent să înlătur orice judecată de valoare din ton.

— Şi tu cum de ştii cum merg astfel de lucruri?

— Am citit într-o carte, a zis ea sarcastic. Cum crezi că ştiu despre ele?

Şi-a continuat mersul. M-am alăturat ei.

— De obicei nu joc rolul văduvei, a spus Denna aproape ca o concluzie. Sunt prea tânără pentru asta. În cazul meu e inelul mamei. Sau al bunicii.

A ridicat din umeri.

— Schimbi cum îţi vine în momentul ăla.

— Ce se întâmplă dacă domnul e cinstit? Dacă pot să întreb. Ce se întâmplă dacă apare la prânz, dispus să ajute?

— Nu se întâmplă prea des, a zis cu gura strâmbă. Numai o dată mi s-a întâmplat. M-a luat complet prin surprindere. Acum stabilesc lucrurile în prealabil cu proprietarul, în caz de ceva. Sunt fericită să înşel nenorociţii lacomi care încearcă să profite de o tânără. Dar eu nu sunt genul care să ia bani de la cineva care încearcă să ajute. Devenise serioasă. Spre deosebire de târfa care a pus mâna pe Geoffrey.

— A apărut la amiază, nu-i aşa?

— Bineînţeles c-a apărut, a spus ea. Doar i-a dat banii. *Nu trebuie să mi-i dai înapoi, doamnă. Du-te şi salvează ferma familiei.*

Denna s-a luat cu mâinile de cap, uitându-se în sus, la cer.

— Ferma! N-are nicio noimă! De ce ar avea soţia unui fermier un colier cu diamante?

Mi-a aruncat o privire.

— De ce sunt bărbaţii drăguţi atât de idioţi când vine vorba de femei?

— E nobil, am spus. Nu poate să scrie acasă?

— N-a fost niciodată în relaţii bune cu familia lui, a zis ea. Cu atât mai puţin acum. Ultima scrisoare nu conţinea bani, ci doar vestea că mama lui e bolnavă.

Ceva în vocea ei mi-a atras atenţia.

— Cât de bolnavă? am întrebat.

— Bolnavă.

Denna n-a ridicat privirea.

— Foarte bolnavă. Şi, desigur, îşi vânduse deja calul şi-şi putea permite să se îmbarce pe-un vas.

A oftat din nou.

— E ca şi cum ai privi derulându-se una dintre cumplitele drame tehline. *Calea a III-a – Alesul* sau ceva de genul ăsta.

— Dacă aşa se pune problema, nu trebuia decât să intre într-o biserică la sfârşitul actului IV, am spus. Se ruga, îşi învăţa lecţia şi-şi trăia restul zilelor ca un băiat curat şi virtuos.

— Ar fi fost altceva dacă venea la mine pentru sfaturi.

A făcut un gest de frustrare.

— Dar nu, nu-mi mai spune după aceea ce-a făcut. Breasla cămătarilor i-a tăiat creditul, şi ce crezi c-a făcut?

Stomacul mi s-a răsucit.

— A mers la un gailet, am zis.

— Şi era fericit când mi-a spus.

Denna s-a uitat la mine, cu faţa disperată.

— Ca şi cum găsise în cele din urmă o cale de ieşire din această încurcătură.

A început să tremure.

— Să mergem acolo.

A arătat către o grădină mică.

— În seara asta bate vântul mai tare decât mă aşteptam.

Am lăsat jos cutia de la lăută şi mi-am dat jos de pe umeri mantia.

— Uite, mie mi-e bine.

Denna a părut o clipă că are ceva de obiectat, dar s-a abţinut.

— Şi spui că nu eşti un gentilom, m-a dojenit.

— Nu sunt, am spus. Ştiu doar că va mirosi mai bine după ce-o vei purta tu.

— A, a spus ea cu înţelepciune. Şi apoi o vei vinde unei parfumerii şi vei face avere.

— Ăsta a fost planul meu în tot acest timp, am recunoscut. O schemă vicleană şi elaborată. Sunt mai mult hoţ decât domn, ca să ştii.

Ne-am aşezat pe o bancă unde nu bătea vântul.

— Cred că ai pierdut o cataramă, a spus ea.

M-am uitat în jos la cutia lăutei. Capătul îngust era crăpat şi catarama de fier nicăieri.

Am oftat şi, fără să-mi dau seama, am băgat mâna într-unul din buzunarele interioare ale mantiei.

Denna a scos un mic sunet. Nu tare, doar o suflare speriată, uitându-se brusc la mine cu ochii ei mari şi negri în lumina lunii.

Am tras ca ars mâna, bâlbâind o scuză.

Denna a început să râdă în linişte.

— Păi e cam jenant, a spus încet pentru sine.

— Îmi pare rău, am spus repede. Eram cu gândul în altă parte. Am câteva sârme pe-acolo pe care le pot folosi pentru a o ţine închisă pentru moment.

— O, a zis ea. Desigur.

Mâinile i-au dispărut pentru un moment în interiorul mantiei, apoi mi-a întins o bucată de sârmă.

— Îmi pare rău, am spus din nou.

— Am fost doar surprinsă, a zis ea. Nu credeam că eşti genul care pune mâna pe o doamnă fără s-o prevină.

M-am uitat în jos, la lăută, jenat, şi mi-am ocupat mâinile

trecând sârma prin gaura de la catarama care lipsea şi legând-o strâns.

— E o lăută minunată, a zis Denna după un lung moment de linişte. Dar cutia e un dezastru absolut.

— A trebuit să dau prioritate cumpărării lăutei în sine, am spus, apoi am ridicat privirea ca şi cum mă lovise brusc o idee.

— Ştiu! Îi voi cere lui Geoffrey să-mi dea numele gailetului său! Apoi îmi voi putea permite două cutii!

M-a lovit jucăuş şi eu m-am mutat mai aproape de ea pe bancă.

S-a făcut linişte pentru o clipă, apoi Denna s-a uitat în jos la mâini şi a repetat un gest neastâmpărat pe care-l făcuse de mai multe ori în timpul conversaţiei. Abia acum mi-am dat seama ce făcea.

— Inelul? am întrebat. Ce s-a întâmplat cu el?

Denna mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ai un inel de când te ştiu.

I-am explicat.

— Din argint, cu o piatră bleu.

Fruntea i s-a încreţit.

— Ştiu cum arăta. Tu cum de ştii?

— Îl purtai tot timpul, am spus, încercând să par nonşalant, ca şi cum nu ştiam toate detaliile despre ea. Ca şi cum nu-i ştiam obiceiul de a-l răsuci pe deget când era emoţionată sau pierdută în gânduri. Ce s-a întâmplat cu el?

Denna s-a uitat în jos la mâini.

— A ajuns la un tânăr domn, a zis ea.

— A, am spus.

Apoi, pentru că nu m-am putut abţine, am adăugat:

— La cine?

— Mă îndoiesc că tu…

S-a oprit, apoi s-a uitat la mine.

— De fapt, s-ar putea să-l cunoşti. Şi el merge la Universitate. Ambrose.

Stomacul mi s-a umplut brusc cu acid şi gheaţă.

Denna s-a uitat departe.

— Are un farmec dur, a explicat ea. Mai mult dur decât farmec, e-adevărat. Dar…

S-a abătut şi a ridicat din umeri.

— Înţeleg, am spus. Atunci, trebuie că e destul de serios.

Denna mi-a aruncat o privire întrebătoare, apoi înţelegerea i

s-a răspândit pe faţă şi a izbucnit în râs. A clătinat din cap, fluturând violent mâinile a negaţie.

— O, nu! Dumnezeule, nu! Nimic de genul ăsta. A venit să mă caute de câteva ori. Am mers la o piesă de teatru. M-a invitat la dans. Îşi mişca picioarele incredibil de uşor.

A inspirat adânc şi a lăsat să iasă un suspin.

— În prima noapte a fost foarte binevoitor. Chiar spiritual. În a doua noapte, mai puţin.

Ochii i s-au îngustat.

— În a treia noapte a devenit insistent. Lucrurile au mers prost după aceea. A trebuit să-mi părăsesc camerele de la Capul de Mistreţ, pentru că îmi tot aducea mărunţişuri şi poezii.

M-a cuprins un vast sentiment de uşurare. Pentru prima dată în ultimele zile am simţit că eram în stare să iau o gură plină de aer. Am simţit un zâmbet care ameninţa să-mi izbucnească pe faţă şi l-am oprit, temându-mă că va fi atât de mare, încât aş arăta a nebun de-a binelea.

Denna m-a privit ciudat.

— Ai fi uimit de cât de asemănătoare sunt la prima vedere aroganţa şi încrederea. Şi era generos şi bogat, ceea ce e o combinaţie frumoasă.

Şi-a întins mâna goală.

— Îmi ieşea de pe deget şi s-a oferit să mi-l repare.

— Mă gândesc că n-a mai fost atât de generos când lucrurile au început să meargă prost?

Gura ei roşie a dat la iveală un alt zâmbet crispat.

— Nici pe-aproape.

— Cred că pot face ceva în legătură cu asta, am spus. Dacă inelul e important pentru tine.

— Era important, a zis Denna, aruncându-mi o privire sinceră. Dar ce-ai face mai exact? Să-i reaminteşti, ca de la un gentilom la altul, că ar trebui să trateze femeile cu demnitate şi respect? Şi-a dat ochii peste cap. Mult noroc.

I-am oferit pur şi simplu zâmbetul meu cel mai fermecător. Îi spusesem deja adevărul: nu eram un gentilom. Eram un hoţ.

CAPITOLUL 20

Vântul nestatornic

Următoarea seara m-a găsit la Poneiul de Aur, probabil cel mai bun han de pe malul râului pe care se afla Universitatea. Se fălea cu bucătării elaborate, cu un grajd frumos şi un personal calificat slugarnic. Era genul de local snob la care se duceau numai studenţii cu bani.

Nu eram înăuntru, desigur. Stăteam ghemuit în umbrele adânci ale acoperişului, încercând să nu mă blochez la gândul că planul meu trecea dincolo de limitele Conduitei Inadecvate. Dacă eram prins intrând în camerele lui Ambrose, aş fi fost fără îndoială dat afară de la Universitate.

Era o noapte senină de toamnă, cu vânt puternic. Un amestec binecuvântat. Foşnetul frunzelor acoperea orice zgomot făceam, dar m-am îngrijorat că poalele fluturânde ale mantiei mele puteau atrage atenţia.

Planul nostru era simplu. Am strecurat o scrisoare sigilată pe sub uşa lui Ambrose. Era o cerere nesemnată, cochetă, pentru o întâlnire în Imre. Wil o scrisese, căci eu şi Sim consideraserăm că el avea scrisul de mână cel mai feminin.

Era absurd, dar m-am gândit că Ambrose va muşca momeala. Aş fi preferat ca cineva să-i distragă atenţia, dar cu cât mai puţină lume implicată, cu atât mai bine. I-aş fi putut cere Dennei să mă ajute, dar am vrut să fie o surpriză când aveam să-i returnez inelul.

Wil şi Sim ţineau de şase, Wil în camera comună, Sim pe aleea de la uşa din spate. Misiunea lor era să mă anunţe când părăsea Ambrose clădirea.

Mai important, ei mă avertizau dacă venea înainte de a-mi termina căutarea în camerele lui.

Am simţit o smucitură puternică în buzunarul din dreapta, când ramura de stejar s-a mişcat de două ori brusc. După un moment, semnalul s-a repetat. Wilem mă avertiza că Ambrose a

părăsit hanul.
În buzunarul din stânga era o bucată de mesteacăn. Simmon avea şi el una similară unde stătea de strajă la uşa din spate a hanului. Era un sistem simplu, eficient, de semnalizare dacă ştiai suficientă simpatetică pentru a-l face să funcţioneze.
M-am târât pe panta acoperişului, mişcându-mă cu atenţie de-a lungul ţiglelor grele de lut. Ştiam din vremea tinereţii mele petrecute în Bobcatran că acestea au tendinţa să crape şi să alunece şi să te facă să-ţi pierzi aderenţa.
Am ajuns în vârful acoperişului, la cinci metri de sol. Cu greu o poţi numi o înălţime ameţitoare, dar era mai mult decât suficientă pentru a-ţi rupe un picior sau gâtul. O bucată de acoperiş îngust aluneca pe sub lungul şir de ferestre de la al doilea etaj. Erau zece în total, iar cele patru din mijloc îi aparţineau lui Ambrose.
Mi-am îndoit degetele de vreo două ori pentru a le dezmorţi, apoi am început să merg pe margine, de-a lungul fâşiei înguste de acoperiş.
Secretul e să te concentrezi pe ceea ce faci. Să nu te uiţi în jos. Să nu te uiţi peste umăr. Să ignori lumea şi să te încrezi că şi ea va face la fel. Ăsta era motivul real pentru care purtam mantia. Dacă eram văzut, nu eram nimic mai mult decât o siluetă întunecată în noapte, imposibil de identificat.
Speram asta.
Prima fereastră era întunecată, iar a doua avea perdelele trase. Dar a treia era slab luminată. Am ezitat. Dacă ai pielea albă, ca a mea, nu vrei să priveşti într-o fereastră pe timp de noapte. Faţa ta va ieşi în evidenţă în întuneric ca luna plină. În loc să arunc o privire înăuntru, am săpat în buzunarele hainei, până când am găsit o bucată de tablă din resturile de la Partizanat, pe care am transformat-o într-o oglindă improvizată. Apoi am folosit-o ca să privesc cu grijă pe după colţ şi pe fereastră.
Înăuntru erau câteva lămpi luminând slab şi un pat cu baldachin la fel de mare ca întreaga mea cameră de la Cinzeacă. Patul era ocupat. Ocupat activ. Ba mai mult, păreau să fie mai multe picioare goale decât ar avea două persoane. Din păcate, piesa mea de cositor era mică şi n-am putut vedea scena în întreaga sa complexitate, ocazie cu care aş fi putut învăţa unele chestii foarte interesante.
Am hotărât repede să mă întorc şi să ajung la camerele lui

Ambrose din cealaltă parte, dar vântul s-a înteţit brusc, trimiţând frunze de-a lungul caldarâmului şi încercând să mă tragă de pe îngusta cărare. Inima îmi bătea tare, aşa că am decis să risc să trec de această fereastră. M-am gândit că oamenii din interior aveau lucruri mai bune de făcut decât să se uite la stele.

Mi-am tras gluga mantiei pe cap şi i-am ţinut marginile cu dinţii, acoperindu-mi faţa şi lăsându-mi mâinile libere. Astfel acoperit, am trecut tiptil de fereastră, ascultând cu atenţie după orice semne aş fi văzut. Au fost câteva sunete de surpriză, dar nu păreau să aibă nimic de-a face cu mine.

Prima fereastră a lui Ambrose avea vitralii elaborate. Drăguţă, dar nu proiectată să se deschidă. Următoarea era perfectă: o fereastră mare, dublă. Am tras o bucată subţire de sârmă dintr-unul din buzunarele hainei şi am folosit-o pentru a trage de închizătoare.

Când am văzut că nu se deschide fereastra, mi-am dat seama că Ambrose a adăugat şi un zăvor. Mi-a ocupat câteva minute lungi de lucru dificil, cu o singură mână, în întuneric aproape total. Din fericire, vântul s-a potolit, cel puţin pentru moment.

Apoi, deşi trecusem de zăvor, fereastra tot nu se clintea. Am început să înjur paranoia lui Ambrose, încercând să caut a treia încuietoare, bâjbâind aproape zece minute înainte să-mi dau seama că fereastra era pur şi simplu înţepenită.

Am tras de ea de câteva ori, ceea ce nu e atât de uşor cum ar părea. Nu se pun mânere şi pe exterior, vă daţi seama. În cele din urmă am devenit prea entuziast şi am tras prea tare. Fereastra s-a deschis şi punctul meu de sprijin s-a mutat înapoi. M-am aplecat peste marginea acoperişului, luptându-mă cu fiecare reflex care mă îndemna să pun piciorul în spate şi să-mi recapăt echilibrul, ştiind că acolo nu era nimic altceva decât cinci metri de gol.

Ştiţi sentimentul pe care îl ai când te legeni cu scaunul prea mult şi începi să cazi pe spate? Senzaţia era asemănătoare, amestecată cu autoînvinuire şi frică de moarte. Am dat din braţe, ştiind că nu mă ajută, iar mintea mi s-a golit brusc, de la panică.

M-a salvat vântul. A bătut în rafale în timp ce mă legănam pe marginea acoperişului, oferindu-mi doar atâta impuls cât să-mi recapăt echilibrul. Unul din braţele din care dădeam a prins fereastra acum deschisă şi m-am căţărat cu disperare înăuntru, fără să-mi pese cât zgomot făceam.

Odată intrat pe fereastră, m-am ghemuit pe podea, respirând

greu. Inima abia începuse să mi se liniştească atunci când vântul a prins fereastra şi a trântit-o deasupra capului meu, făcând-o să bată iar cu putere.

Am scos lampa simpatetică, am apăsat cu degetul mare pe modul uşor şi am aruncat o boltă de lumină în cameră. Kilvin avea dreptate s-o numească lampa hoţului. Era perfectă pentru a te furişa.

Erau kilometri întregi până la Imre şi înapoi şi aveam încredere în curiozitatea lui Ambrose că îl va ţine cel puţin o jumătate de oră în aşteptarea admiratoarei lui secrete. În mod normal, căutarea pentru ceva atât de mic ca un inel ar fi luat o zi de muncă. Dar am presupus că Ambrose nu s-a gândit să-l ascundă. În mintea lui nu era ceva furat. Îl considera fie un breloc, fie un trofeu.

Am început să caut metodic prin camerele lui Ambrose. Inelul nu era nici în sertarele dulapului, nici în noptiere. Nu era nici în sertarele biroului, nici în cutia cu bijuterii din şifonier. Nici măcar nu avea o cutie de bijuterii încuiată, dacă nu te superi, doar o cutie cu tot felul de ace, inele şi lanţuri împrăştiate neglijent prin ea.

Am lăsat totul cum era, ceea ce nu înseamnă că nu mi-a trecut prin cap să-l jefuiesc pe nenorocit. Cu doar câteva bijuterii îmi puteam plăti taxa pe un an. Dar ar fi contravenit planului meu: intră, găseşte inelul şi ieşi. Cât timp nu lăsam nicio dovadă a vizitei mele, m-am gândit că Ambrose va presupune pur şi simplu că a pierdut inelul, asta în cazul în care ar fi observat că lipseşte. Era genul de infracţiune perfectă: nicio suspiciune, nicio urmărire, nicio consecinţă.

În plus, e foarte dificil să doseşti bijuterii într-un oraş atât de mic ca Imre. Ar fi fost mult prea uşor ca cineva să le dea de urmă la mine.

Cu toate astea, n-am pretins că aş fi uşă de biserică şi au existat o mulţime de oportunităţi de a călca strâmb în camerele lui Ambrose. Aşa că mi-am permis. În timp ce verificam prin buzunarele lui Ambrose, am slăbit câteva cusături, altfel ca să i se rupă pantalonii în fund data viitoare când avea să se aşeze sau să se urce pe cal. Am slăbit mânerul de la coşul de fum, astfel încât avea să cadă în cele din urmă, iar camera avea să se umple cu fum cât timp el se va lupta să-l pună la loc.

Mă gândeam ce-aş putea să-i fac iritantei lui pălării cu pană, când crenguţa de stejar din buzunar s-a scuturat violent,

făcându-mă să tresar. Apoi s-a scuturat din nou şi s-a rupt brusc de la jumătate. Am blestemat cu amărăciune printre dinţi.

Nu se putea ca Ambrose să fi plecat de mai mult de douăzeci de minute. Ce l-o fi făcut să se întoarcă acasă atât de repede?

Am stins lampa simpatetică şi am îndesat-o în mantie. Apoi am fugit în camera de alături pentru a ieşi pe fereastră. Era enervant să trec prin toate acele probleme ca să intru doar ca să plec din nou, dar din moment ce Ambrose nu ştia că cineva intrase în camerele lui, puteam pur şi simplu să mă întorc în altă noapte.

Dar fereastra nu s-a deschis. Am împins mai tare, întrebându-mă dacă s-a blocat când a trântit-o vântul.

Apoi am zărit o fâşie subţire de aramă care se mişca de-a lungul interiorului ferestrei. N-am putut citi scrijeldică în lumina slabă, dar recunosc vrăjile de apărare când le văd. Asta explica de ce Ambrose venise aşa de repede. Ştia că cineva pătrunsese înăuntru. Ba mai mult, cele mai bune vrăji de apărare nu doar avertizează că e un intrus, ci pot ţine închisă o uşă sau o fereastră pentru a-l bloca înăuntru.

M-am îndreptat spre uşă, cu mâinile scotocind prin buzunarele hainei, în căutarea a ceva lung şi subţire care putea fi folosit pentru a sparge lacătul. Negăsind ceva potrivit, am smuls un toc de pe masa de scris, l-am blocat în gaura cheii, apoi l-am scuturat tare în lateral, rupând vârful metalic în interiorul broaştei. O clipă mai târziu am auzit un zgomot de grilaj metalic, când Ambrose a încercat să descuie uşa de pe partea lui, dibuind şi înjurând când n-a putut băga cheia înăuntru.

În acel moment eram deja din nou la fereastră, luminând cu lampa înainte şi înapoi de-a lungul benzii de aramă şi murmurând caractere. Era destul de simplu. Urma s-o dezacordez prin zgârierea câtorva caractere care făceau conexiunea, apoi aveam să deschid fereastra şi să evadez.

M-am grăbit înapoi în sufragerie şi am luat deschizătorul de scrisori de pe biroul lui, răsturnând în grabă călimara cu dop. Eram pe cale să înlătur caracterele, când am realizat cât de proastă ar fi fost ideea. Orice hoţ mărunt putea intra în camerele lui Ambrose, dar numărul celor care ştiau să rupă o vrajă era mult mai mic. Puteam la fel de bine să-mi scriu numele pe rama ferestrei.

Mi-am luat un moment să-mi adun gândurile, apoi am pus înapoi pe birou deschizătorul de scrisori şi am ridicat călimara.

M-am întors şi am examinat banda de aramă mai de-aproape. Să spargi ceva e simplu, înţelegerea lui e mai grea.

E de două ori adevărat când te confrunţi cu sunete de blestem murmurate din spatele unei uşi, însoţite de trăncăneala şi huruiala făcute de cineva care încearcă să deblocheze o încuietoare.

Apoi pe hol s-a făcut linişte, ceea ce era şi mai neliniştitor. Am reuşit să dezleg înţelesul vrăjilor folosite imediat ce am auzit mai multe perechi de paşi pe hol. Mi-am rupt mintea în trei bucăţi şi m-am concentrat la Alarul meu, în timp ce împingeam fereastra. Mâinile şi picioarele mi s-au răcit când am tras căldură din corp pentru a contracara vraja, încercând să nu intru în panică atunci când am auzit o bufnitură tare în uşă.

Fereastra a pivotat deschizându-se şi am sărit înapoi pe cercevea şi pe acoperiş când ceva a lovit din nou uşa şi am auzit lemnul fisurându-se brusc. Încă mai puteam ajunge departe în siguranţă, dar când am pus piciorul drept pe acoperiş, am simţit o ţiglă de lut plesnind sub greutatea mea. Când piciorul mi-a alunecat, am apucat pervazul ferestrei cu ambele mâini, pentru a mă stabiliza.

Atunci o rafală de vânt a prins fereastra deschisă şi mi-a aruncat-o în cap. Am ridicat braţul pentru a-mi proteja faţa şi mi-a lovit în schimb cotul, plesnind unul dintre gemuleţe. Impactul m-a împins într-o parte, pe piciorul drept, care a făcut să alunece restul căii de ieşire de sub mine.

Apoi, din moment ce toate celelalte opţiuni ale mele păreau epuizate, am decis că cel mai bine era să cad de pe acoperiş.

Acţionând din instinct pur, mâinile mele s-au agăţat nebuneşte. Am dislocat câteva ţigle de lut, apoi m-am prins de buza acoperişului. Priza nu era bună, dar m-a încetinit şi m-a răsucit, aşa că n-am aterizat în cap sau pe spate. În schimb, am aterizat cu faţa în jos, ca o pisică.

Doar că picioarele unei pisici au toate aceeaşi lungime. Am aterizat pe mâini şi pe genunchi. Mâinile doar s-au înţepat, dar genunchii lovindu-se de caldarâm s-au rănit mai rău decât orice altceva din tânăra mea viaţă. Durerea m-a orbit şi m-am auzit schelălăind ca un câine lovit.

O secundă mai târziu, o grindină de ţigle grele de pe acoperişurile roşii au căzut lângă mine. Cele mai multe s-au spulberat de caldarâm, dar una mi s-a spart de ceafă, iar alta m-a lovit în cot, făcând ca întreg antebraţul să-mi amorţească.

Nu m-am gândit să mă cruţ nicio clipă. Un braţ rupt se vindeca, dar exmatricularea de la Universitate putea dura o viaţă. Mi-am tras gluga şi m-am forţat să mă ridic în picioare. Am folosit o mână ca să-mi ţin gluga mantiei pe loc şi am făcut câţiva paşi, până când am ajuns sub streaşina Poneiului de Aur, în afara razei vizuale de la fereastra de sus.

Apoi am fugit, am fugit, am fugit…

În cele din urmă mi-am parcurs atent, şchiopătând, drumul pe acoperişuri şi m-am lăsat pe fereastră în camera mea. A fost un parcurs lent, dar n-am avut de-ales. Nu puteam trece prin toată lumea din berărie ciufulit, şchiopătând şi arătând în general de parcă aş căzut de pe un acoperiş.

După ce mi-am recăpătat suflul şi am petrecut ceva timp certându-mă singur pentru mai multe tipuri de orbire prostească, mi-am inventariat rănile. Vestea bună era că nu-mi rupsesem niciun picior, dar aveam vânătăi splendide înflorite sub fiecare genunchi. Ţigla care îmi julise capul lăsase în urmă un cucui, dar nu mă tăiase. Şi în timp ce cotul îmi clocotea de o durere surdă, mâna nu-mi mai era amorţită.

S-a auzit o bătaie în uşă. Am îngheţat pentru o clipă, apoi am tras de nuiaua de mesteacăn din buzunar, am murmurat o vrajă rapidă şi am scuturat-o înainte şi înapoi.

Am auzit un zgomot de tresărire pe hol, urmat de râsul jos al lui Wilem.

— Asta nu e amuzant, l-am auzit spunând pe Sim. Lasă-ne să intrăm.

I-am lăsat să intre. Simmon s-a aşezat pe marginea patului, iar Wilem a luat scaunul de la birou. Am închis uşa şi m-am aşezat pe cealaltă jumătate a patului. Chiar şi cu noi toţi aşezaţi, cămăruţa era aglomerată.

Ne-am privit sobru unii pe alţii pentru un moment, apoi Simmon a vorbit.

— Se pare că Ambrose a surprins un hoţ în apartamentul lui în seara asta. Tipul a preferat să sară pe fereastră decât să fie prins.

Am râs scurt, lipsit de umor.

— Nu prea. Eram aproape afară când s-a închis peste mine fereastra suflată de vânt. Am gesticulat penibil. M-a trântit pe acoperiş.

Wilem a lăsat să-i scape un oftat uşurat.

— Credeam că mi-am făcut eu vraja de mântuială.

Am dat din cap.

— Am fost avertizat din plin. Eu n-am fost suficient de atent.

— De ce s-a întors atât de devreme? a întrebat Simmon uitându-se la Wilem. Ai auzit ceva când a venit?

— A fost de vină probabil scrisul meu nu deosebit de feminin, a zis Wilem.

— Avea avertizoare la ferestre, am spus. Probabil legate de un inel sau de altceva ce purta cu el. Cred că a fost avertizat de îndată ce am deschis fereastra.

— L-ai luat? a întrebat Wilem.

Am scuturat din cap.

Simmon şi-a întins gâtul pentru a arunca o privire mai atentă la braţul meu.

— Eşti bine?

I-am urmărit privirea, dar n-am văzut nimic. Apoi mi-am tras cămaşa şi am observat că aceasta s-a oprit pe partea din spate a braţului meu. Cu toate celelalte dureri ale mele, eu nu-l observasem.

Mişcându-mă prudent, mi-am tras cămaşa până deasupra capului. Cotul cămăşii era rupt şi pătat de sânge. Am blestemat amar. Aveam doar patru cămăşi, iar acum asta era distrusă.

Am încercat să văd rana, dar curând mi-am dat seama că n-aveam cum să-mi văd partea din spate a cotului, oricât de mult aş fi vrut.

În cele din urmă, l-am ţinut pentru inspecţia lui Simmon.

— Nu e mare, a zis el ţinând degetele desfăcute un pic mai mult de doi centimetri. E doar o tăietură şi nu sângerează rău. Restul sunt doar mărunţişuri. Se pare că te-ai frecat rău de ceva.

— Au căzut pe mine ţiglele de lut de pe acoperiş, am spus.

— Norocos, a mormăit Wilem. Cine altcineva ar putea să cadă de pe un acoperiş şi să nu se aleagă decât cu câteva zgârieturi?

— Am în genunchi nişte vânătăi cât merele, am spus. Voi fi norocos dacă voi putea să mai merg mâine.

Dar în sinea mea ştiam că avea dreptate. Ţiglele de lut care-mi aterizaseră pe cot mi-ar fi putut rupe cu uşurinţă braţul. Marginile rupte ale ţiglelor de lut erau uneori ascuţite ca nişte cuţite, aşa că dacă m-ar fi lovit altfel, m-ar fi putut tăia până la os. Urăsc ţiglele de lut de pe acoperişuri.

— Păi, ar fi putut fi mai rău, a zis Simmon vioi, în timp ce se

ridica în picioare.
— Să mergem la Clinică să te panseze.
— Nu la Kraem, a zis Wilem. Nu poate merge la Clinică. Vor cere să vadă dacă a fost cineva rănit.
Simmon s-a aşezat din nou.
— Desigur, a spus el, părând vag dezgustat de el însuşi. Ştiam. M-a privit. Cel puţin n-ai nicio rană la vedere.
M-am uitat la Wilem.
— Ai o problemă cu sângele, nu?
Expresia lui a devenit uşor ofensată.
— N-aş putea spune…
Privirea lui s-a îndreptat rapid către cotul meu şi a pălit uşor, în ciuda tenului lui cealdiz, închis la culoare. Gura lui a devenit o linie subţire.
— Da.
— Destul de corect.
Am început să-mi tai în fâşii cămaşa de pânză distrusă.
— Felicitări, Sim. Ai fost promovat vindecător.
Am deschis un sertar şi am scos acul cârlig şi aţă, iod şi o oală mică cu grăsime de gâscă.
Sim s-a uitat la ac, apoi înapoi la mine, cu ochii mari.
I-am arătat zâmbetul meu cel mai bun.
— E simplu. Îţi spun eu cum.

M-am aşezat pe podea, cu braţul deasupra capului, în timp ce Simmon îmi spăla, îmi cosea şi-mi bandaja cotul. M-a surprins cu faptul că nu era nici pe departe atât de sensibil cum m-aş fi aşteptat. Mâinile lui erau mult mai atente şi mai încrezătoare decât ale multora dintre studenţii de la Clinică care făceau asta tot timpul.
— Deci, noi trei am fost aici, jucând jocuri toată noaptea? a întrebat Wil, evitând să se uite în direcţia mea.
— Sună bine, a spus Sim. Putem să spunem că am câştigat eu?
— Nu, am spus. Probabil că Wil a fost văzut la Ponei. Mint şi ei mă prind sigur.
— O, a zis Sim. Atunci ce vom spune?
— Adevărul.
Am arătat către Wil.
— Ai fost la Ponei în timpul distracţiei, apoi ai venit aici ca să-

mi povesteşti despre ea.

Am dat din cap către masa mică, pe care mai multe unelte, arcuri, şuruburi erau răspândite în dezordine.

— V-am arătat ceasul armonie pe care l-am găsit şi voi doi mi-aţi dat sfaturi cum să-l repar.

Sim părea dezamăgit.

— Nu e prea interesant.

— Minciunile simple sunt cele mai bune, i-am spus, ridicându-mă în picioare.

— Vă mulţumesc din nou amândurora. Dacă voi doi n-aţi fi avut grijă de mine, ar fi mers teribil de prost.

Simmon a ajuns în picioare şi a deschis uşa. S-a ridicat şi Wil, dar nu s-a întors să plece.

— Am auzit un zvon ciudat noaptea trecută, a zis el.

— Ceva interesant? am întrebat.

El a dat din cap.

— Foarte. Îmi amintesc că am auzit că nu te vei mai lua de un anumit membru puternic al nobilimii. Am fost surprins de faptul că ai decis în cele din urmă să laşi câinii să doarmă.

— Zău, Wil, a spus Simmon. Ambrose nu doarme. El e un câine cu spume la gură, care merită să fie doborât.

— Seamănă mai mult cu un urs furios, a zis Wilem. Unul pe care pari decis să-l zgândări cu un fier încins.

— Cum poţi spune asta? a zis Sim înfierbântat. În doi ani ca scrib ţi-a zis el vreodată altfel decât shim jegos? Şi ce zici despre faptul că pe mine aproape m-a orbit amestecându-mi sărurile? Kvothe tot se mai luptă cu gustul de prune…

Wil a ridicat mâna şi a dat din cap pentru a confirma ce spunea Simmon.

— Ştiu că e adevărat, motiv pentru care m-am lăsat atras într-o astfel de nebunie. Eu doar vreau să mă fac înţeles. S-a uitat la mine. Îţi dai seama că ai sărit bine calul cu privire la fata asta, Denna, nu?

CAPITOLUL 21

Muncă în acord

Durerea din genunchi nu m-a lăsat să dorm mai deloc în acea noapte. Prin urmare, când pe cerul care se vedea pe fereastra mea s-a arătat prima lumină palidă a zorilor, am renunţat, m-am îmbrăcat şi am pornit încet, dureros, către marginea oraşului, în căutare de scoarţă de salcie, pentru a o mesteca. Pe drum am descoperit mai multe vânătăi noi, interesante, de care n-avusesem cunoştinţă în noaptea dinainte.

Plimbarea pe jos a fost agonie pură, dar eram bucuros c-o făceam în întunericul zorilor, când străzile erau goale. Nu eram obligat să discut prea mult despre distracţia de cu seară, de la Poneiul de Aur. Dacă cineva mă vedea şchiopătând, ar fi fost uşor să ajungă la concluziile corecte.

Din fericire, călătoria mi-a slăbit rigiditatea picioarelor, iar coaja de salcie a calmat durerea. Până când soarele a ajuns sus pe cer, mă simţeam suficient de bine ca să apar în public. Aşa că am plecat la Partizanat, în speranţa de a obţine câteva ore de muncă în acord înainte de Simpatetică Avansată. Trebuia să încep să câştig bani pentru taxa de şcolarizare din următorul semestru şi pentru datoria la Devi, ca să nu mai vorbim de bandaje şi o cămaşă nouă.

Jaxim nu era la Stocuri când am ajuns, dar l-am recunoscut pe studentul de acolo.

Intrasem la Universitate în acelaşi timp şi într-o vreme stătusem aproape unul de altul în Morişcă. Îl plăceam. Nu era unul dintre nobilii care se lasă mânaţi la şcoală de numele de familie şi de bani. Părinţii lui erau negustori de lână şi el lucra pentru a-şi plăti cheltuielile de şcolarizare.

— Basil, credeam că te-au făcut E’lir ultima dată, am spus. Ce

faci în Stocuri?
El a roşit uşor, părând jenat.
— M-a prins Kilvin că am pus apă în acid.
Am dat din cap, încruntându-mă posomorât.
— Asta e contrar procedurii, E'lir Basil, i-am zis, coborându-mi vocea cu o octavă. Un artizan trebuie să se mişte cu grijă perfectă în toate.
Basil a zâmbit.
— Parcă eşti el.
El a deschis registrul.
— Ce să-ţi aduc?
— Nimic nu mi se pare mai complicat acum decât munca în acord, am spus. Ce zici de…
— Stai, m-a întrerupt Basil, încruntându-se în timp ce se uita în registru.
— Ce e?
A răsucit registrul către mine şi mi-a arătat.
— E o notă lângă numele tău.
M-am uitat. Înscrisul mâzgălit cu ciudatul scris de copil al lui Kilvin spunea: „Nu materiale sau unelte pentru Re'lar Kvothe. Trimite-l la mine. Klvn".
Basil mi-a aruncat o privire de simpatie.
— E acid în apă, a glumit el uşor. Ai uitat şi tu?
— Aş vrea să fi uitat, am spus. Aşa aş fi ştiut ce se întâmplă.
Basil s-a uitat în jur agitat, apoi s-a aplecat înainte şi a vorbit cu voce scăzută.
— Ascultă, am văzut fata din nou.
Am clipit la el prosteşte.
— Ce?
— Fata care a venit aici să te caute, a precizat el. O tânără care îl căuta pe vrăjitorul cu părul roşu care i-a vândut o amuletă.
Am închis ochii şi mi-am frecat faţa.
— A venit din nou?
Era ultimul lucru de care aveam nevoie acum.
Basil a clătinat din cap.
— N-a venit aici, a zis el. Cel puţin, nu din câte ştiu eu. Dar am văzut-o de câteva ori afară. Pierdea timpul prin curte.
A arătat din cap spre ieşirea sudică a Partizanatului.
— Ai spus cuiva? am întrebat.
Basil arăta profund jignit.

— Nu ţi-aş face aşa ceva, a zis el. Dar se poate să fi vorbit cu altcineva. Chiar ar trebui să scapi de ea. Kilvin va face spume dacă va crede că ai vândut amulete.

— N-am vândut, am spus. Habar n-am cine e. Cum arată?

— Tânără, a zis Basil cu o ridicare din umeri. Nu e cealdiză. Cred că are părul deschis la culoare. Poartă o mantie bleu cu glugă. Am vrut să mă duc şi să vorbesc cu ea, dar a fugit.

Mi-am frecat fruntea.

— Minunat.

Basil a ridică din umeri cu simpatie.

— M-am gândit să te avertizez. Dacă vine aici şi întreabă de tine, va trebui să-i spun lui Kilvin.

Se strâmbă a scuză.

— Îmi pare rău, dar am destule probleme şi fără asta.

— Înţeleg, am spus. Mulţumesc pentru avertisment.

Când am intrat în atelier, am fost imediat lovit de calitatea ciudată a luminii din încăpere. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să privesc în sus, să văd dacă Kilvin montase între căpriori vreo lampă nouă din gama sferelor de sticlă. Am sperat că schimbarea de lumină avea drept cauză o lampă nouă.

Starea de spirit a lui Kilvin era mereu proastă când vreuna dintre lămpile sale era neaşteptat de întunecată.

Uitându-mă la căpriori, n-am văzut nicio lampă întunecată. Mi-a luat destul de mult ca să-mi dau seama că lumina ciudată se datora faptului că lumina soarelui cădea oblic prin ferestrele mici de pe peretele estic. De obicei, eu nu veneam să lucrez decât târziu.

Atelierul era aproape straniu de tăcut în această dimineaţă devreme. Incinta imensă părea goală şi lipsită de viaţă, cu doar o mână de studenţi care lucrau la proiecte. Asta, combinată cu lumina ciudată şi cu neaşteptata notă a lui Kilvin, m-a făcut să mă simt destul de stingherit în timp ce traversam încăperea spre biroul lui Kilvin.

În ciuda faptului că era devreme, în colţul biroului lui Kilvin fusese deja instalată o mică forjă. Căldura a năvălit peste mine când m-am oprit în uşa deschisă. Era plăcută, după frigul începutului de iarnă de afară. Kilvin stătea cu spatele la mine, lucrând la burduf într-un ritm susţinut. Am bătut tare în tocul uşii pentru a-i atrage atenţia.

— Magistre Kilvin? Am încercat să scot materiale din Stocuri. E vreo problemă?

Kilvin a aruncat o privire în direcţia mea.

— Re'lar Kvothe. Numai o clipă. Intră.

Am intrat în biroul lui şi am închis uşa grea în urma mea. Dacă era să dau de necaz, mai bine să nu audă nimeni.

Kilvin a continuat să lucreze mult la foale. Numai când a scos un tub lung mi-am dat seama că nu o forjă ardea acolo, ci o mică sticlărie. Mişcându-se abil, el a tras o pată de sticlă topită la capătul tubului, apoi a început să sufle bule din ce în ce mai mari de sticlă.

După un minut, sticla şi-a pierdut strălucirea portocalie.

— Foale, a zis Kilvin fără să se uite la mine, punând tubul înapoi în gură.

M-am supus, dând la foale într-un ritm constant, până când sticla a început să strălucească portocalie din nou. Kilvin mi-a făcut semn să mă opresc, a scos-o afară şi a suflat în tub un alt moment lung, răsucind sticla până când balonul a ajuns de mărimea unui pepene.

S-a întors la lucrul cu sticla, iar eu am pompat la foale fără să-mi mai ceară. A treia oară când am repetat asta eram fleaşcă de transpiraţie. Îmi doream să nu fi închis uşa lui Kilvin, dar nu voiam să plec de lângă burduf ca să mă duc s-o deschid.

Kilvin nu părea să observe căldura. Balonul de sticlă crescuse mare cât capul meu, apoi mare cât un dovleac. Dar a cincea oară când a aspirat din căldură şi a început să sufle, capătul tubului s-a îndoit, dezumflându-se şi căzând la podea.

— *Kist, crayle, en Kote,* a înjurat el cu furie.

A aruncat tubul de metal, care a zdrăngănit ascuţit pe pardoseala de piatră.

— *Kraemet brevetan Aerin!*

M-am luptat cu nevoia bruscă de a râde. Siareza mea nu era perfectă, dar eram destul de sigur că Kilvin zisese *Un rahat în barba lui Dumnezeu.*

Magistrul bărbos a stat nemişcat mult timp, privind în jos, la sticla risipită pe podea. Apoi, a inspirat adânc, iritat, pe nas, şi-a scos ochelarii şi s-a întors să se uite la mine.

— Trei seturi de clopote sincronizate, aramă, a zis el fără preambul. O atinge şi prinde, fier. Patru pâlnii de căldură, fier. Şase sifoane, cositor. Douăzeci şi două de ochiuri de geam de sticlă dublă şi altele asemenea.

Era lista obiectelor pe care le lucrasem eu în Partizanat. Obiecte simple, pe care le puteam termina şi vinde la Stocuri cu un profit rapid.
Kilvin s-a uitat la mine cu ochii lui negri.
— Te-a mulţumit activitatea asta, Re'lar Kvothe?
— Proiectele au fost destul de simple, Magistre Kilvin, am spus.
— Acum eşti re'lar, a spus el cu vocea încărcată de reproş. Eşti mulţumit să lucrezi în dorul lelii, făcând jucării pentru bogaţii leneşi? a întrebat el. Aşa vrei să-ţi petreci timpul la Partizanat? Cu munci uşoare?
Am simţit sudoarea udându-mi părul şi scurgându-mi-se pe spate.
— Sunt destul de şiret să mă aventurez pe cont propriu, am zis. Nu mă încântă în mod special modificările pe care le-am făcut la lampa mea de mână.
— Astea sunt vorbele unui laş, a zis Kilvin. Nu mai ieşi din casă fiindcă ai fost certat o dată?
S-a uitat la mine.
— Te întreb din nou. Clopote. Piese turnate. Te mulţumesc, Re'lar Kvothe?
— Gândul că voi plăti următoarea taxă de şcolarizare mă mulţumeşte, Magistre Kilvin.
Transpiraţia mi se scurgea pe faţă. Am încercat s-o şterg cu mâneca, dar cămaşa mi-era deja udă. M-am uitat la uşa biroului lui Kilvin.
— Şi munca în sine? a întrebat Kilvin prompt.
Avea sudoare pe pielea închisă la culoare a frunţii, dar altfel el nu părea deranjat de căldură.
— Sincer, Magistre Kilvin? am întrebat, simţind apărând un pic de lumină.
El a părut un pic ofensat.
— Eu pun valoare pe adevăr în orice, Re'lar Kvothe.
— Adevărul este că am făcut opt lămpi de punte în ultimul an, Magistre Kilvin. Dacă mai fac una, o să mor de plictiseală.
Kilvin scoase ceva care ar fi putut fi un râs, apoi mi-a zâmbit larg.
— Bine. Asta trebuie să simtă un re'lar.
A îndreptat un deget gros spre mine.
— Eşti deştept şi ai mâini bune. Mă aştept la lucruri mari de la tine. Nu la corvoadă. Fă ceva inteligent şi vei câştiga mai mult

decât pe o lampă. Desigur, mai mult decât la munca în acord. Pe-asta lasă-le-o E'lirilor.

A făcut un gest sumar către fereastra care dădea în atelier.

— Voi face tot posibilul, Magistre Kilvin, am spus.

Vocea mea îmi suna ciudat în urechi, distantă şi subţire.

— Vă deranjează dacă deschid uşa şi las să intre aici o gură de aer proaspăt?

Kilvin a mormăit un acord şi am făcut un pas spre uşă. Dar mi-am simţit picioarele moi, iar capul mi s-a învârtit. M-am împiedicat şi aproape am căzut cu capul de podea, dar am reuşit să mă agăţ de marginea bancului de lucru şi am ajuns în genunchi. A fost un chin când genunchii răniţi s-au lovit de pardoseala de piatră. Dar n-am strigat şi n-am ţipat. De fapt, durerea părea să vină de undeva de departe.

M-am trezit confuz, cu gura la fel de uscată ca rumeguşul. Ochii îmi erau umflaţi şi gândurile atât de lente, că mi-a luat destul de mult să recunosc mirosul înţepător distinctiv de antiseptic din aer. Asta, combinat cu faptul că eram întins gol sub un cearşaf, m-a lămurit că eram la Clinică.

Am întors capul şi am văzut părul scurt, blond, şi uniforma neagră de medic.

M-am relaxat înapoi pe pernă.

— Bună, Mola, am croncănit.

Ea s-a întors şi m-a privit serioasă.

— Kvothe, a zis ea pe un ton formal. Cum te simţi?

Încă confuz, mi se părea.

— Vâscos, am spus şi am continuat: însetat.

Mola mi-a adus un pahar şi m-a ajutat să beau. Era dulce şi nisipos. Mi-a luat ceva să-l termin, dar pe măsură ce-o făceam, mă simţeam din nou pe jumătate uman.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Ai leşinat în Artizanatul magic, a zis ea. Kilvin te-a adus el însuşi aici. A fost destul de înduioşător, de fapt. A trebuit să-l alung.

Mi-am simţit întregul corp roşind de ruşine la gândul că fusesem cărat pe străzile Universităţii de uriaşul magistru. Trebuie că arătam ca o păpuşă de cârpă în braţele lui.

— Am leşinat?

— Kilvin mi-a explicat că ai stat într-o cameră cu multă

căldură, a spus Mola. Şi ai transpirat prin haine. Erai fleaşcă de sudoare.

A făcut un semn spre locul unde cămaşa şi pantalonii stăteau pe masă.

— Epuizare din cauza căldurii? am spus.

Mola a ridicat o mână să mă facă să tac.

— Ăsta a fost primul meu diagnostic, a zis ea. La o examinare mai atentă, am decis că suferi de fapt de un caz acut de cădere de la o fereastră noaptea trecută.

Mi-a aruncat o privire ascuţită.

Am devenit brusc conştient de mine. Nu de goliciunea mea aproape completă, ci de leziunile evidente cu care mă alesesem când căzusem de pe acoperişul de la Poneiul de Aur. M-am uitat la uşă şi am fost uşurat să văd că era închisă. Mola stătea şi se uita la mine, cu o expresie atent neutră.

— A mai văzut cineva? am întrebat.

Mola a clătinat din cap.

— Am fost ocupaţi astăzi.

M-am relaxat un pic.

— Asta e bine atunci.

Expresia ei era sumbră.

— Arwyl a dat ordin în dimineaţa asta să fie raportate orice leziuni suspecte. Nu e un secret de ce. Ambrose însuşi a oferit o recompensă considerabilă pentru oricine îl ajută să prindă hoţul care a pătruns în apartamentul lui şi a furat mai multe obiecte de valoare, inclusiv un inel pe care mama lui i l-a dat pe patul de moarte.

— Nenorocitul, am zis cu ardoare. N-am furat nimic.

Mola a ridicat o sprânceană.

— Atât de uşor a fost? Nicio negare? Nici… ceva?

Am expirat pe nas, încercând să-mi ţin nervii sub control.

— N-am de gând să-ţi insult inteligenţa. E destul de evident că n-am căzut pe scări.

Am tras adânc aer în piept.

— Uite, Mola. Dacă spui cuiva, mă vor expulza. N-am furat nimic. Aş fi putut, dar n-am făcut-o.

— Atunci de ce…

A ezitat, în mod evident stingherită.

— De ce ai făcut-o?

Am oftat.

— Mă crezi dacă-ţi spun că am vrut să fac o favoare unui

prieten?

Mola mi-a trimis o privire vicleană, ochii ei verzi căutându-i pe-ai mei.

— Păi, în ultima vreme pari să faci numai favoruri.

— Să… ce? am întrebat, gândirea mea fiind prea lentă ca să urmărească ce spusese.

— Ultima dată când ai ajuns aici, te-am tratat pentru arsuri şi inhalare de fum după ce o scoseseşi pe Fela dintr-un incendiu.

— O, am zis. Asta nu e chiar o favoare. Oricine ar fi făcut la fel.

Mola mi-a aruncat o privire cercetătoare.

— Chiar crezi asta, nu-i aşa?

A clătinat uşor din cap, apoi a luat o agendă şi a notat ceva în ea, fără îndoială completarea raportului ei de tratament.

— Ba eu consider că e o favoare. Fela şi cu mine am stat împreună pe vremea când eram noi aici. În ciuda a ceea ce crezi tu, nu mulţi ar fi făcut-o.

S-a auzit un ciocănit şi de pe hol a venit vocea lui Sim.

— Putem să intrăm?

Fără să aştepte răspunsul, a deschis uşa şi l-a condus în salon pe un Wilem stingherit.

— Am auzit…

Sim s-a oprit şi s-a întors să se uite la Mola.

— Se face bine, nu?

— Se face bine, a zis Mola. Cu condiţia să-i scadă febra.

A luat un termometru şi mi l-a înfipt în gură.

— Ştiu c-o să-ţi fie greu, dar încearcă să ţii gura închisă timp de un minut.

— În cazul ăsta, am auzit că Kilvin te-a dus într-un loc privat şi ţi-a arătat ceva care te-a făcut să leşini ca o fetiţă, a zis Simmon cu un zâmbet.

M-am uitat urât la el, dar mi-am ţinut gura.

Mola s-a întors către Wil şi Sim.

— Îl vor mai durea picioarele o vreme, dar nu există niciun prejudiciu permanent. Şi cotul ar trebui să fie bine, deşi cusătura e o mizerie. Oricum, ce naiba aţi făcut, măi băieţi, în apartamentul lui Ambrose?

Wilem s-a uitat pur şi simplu la ea, cu ochii lui caracteristici, închişi la culoare şi stoici.

Nu acelaşi noroc l-am avut cu Sim.

— Kvothe trebuia să ia inelul iubitei lui, a ciripit el vesel.

Mola s-a întors să se uite la mine cu o expresie furioasă.

— Ai al dracu’ de mult tupeu să mă minţi în faţă, a zis ea cu ochii ei plaţi şi furioşi ca de pisică. Slavă Domnului că n-ai vrut să-mi insulţi inteligenţa sau ceva.

Am respirat adânc şi am scos termometrul din gură.

— La naiba, Sim, am spus supărat. Într-o zi am de gând să te învăţ să minţi.

Sim s-a uitat când la unul, când la celălalt, roşind de panică şi jenă.

— Kvothe are o slăbiciune pentru o fată de peste râu, a spus el defensiv. Ambrose i-a luat un inel şi nu i-l mai dă înapoi. Noi doar…

Mola i-a tăiat vorba cu un gest ascuţit.

— De ce nu mi-ai spus aşa? m-a întrebat iritată. Toată lumea ştie cum e Ambrose cu femeile!

— De-asta n-am vrut să-ţi spun, am zis. Suna ca o minciună foarte convenabilă. Şi ar mai fi şi faptul că asta nu e nici măcar un pic treaba ta.

Expresia i-a împietrit.

— Ai devenit destul de mare şi de puternic pentru…

— Stop. Opriţi-vă, a zis Wilem. Terminaţi cu cearta.

S-a întors către Mola.

— Când Kvothe a ajuns aici inconştient, ce i-ai făcut mai întâi?

— I-am verificat pupilele, pentru semne de traume la cap, a spus Mola în mod automat.

— Ce dracu’ are asta de-a face?

Wilem a făcut un gest în direcţia mea.

— Uită-te la ochii lui acum.

Mola s-a uitat la mine.

— Sunt întunecaţi, a spus ea, părând surprinsă. De culoare verde-închis. Ca o creangă de pin.

Wil a continuat.

— Nu te certa cu el când ochii i se întunecă aşa. Nu anunţă nimic bun.

— E ca zgomotul făcut de un şarpe cu clopoţei, a zis Sim.

— Mai mult ca blana sculată de pe spatele unui câine, l-a corectat Wilem. Arată că e gata să muşte.

— Puteţi să vă duceţi toţi direct la dracu’, am spus. Sau puteţi să-mi daţi o oglindă, ca să văd şi eu despre ce vorbiţi. Nu-mi pasă ce alegeţi.

Wil m-a ignorat.

— Micul nostru Kvothe are un temperament scăpărător, dar dacă îl lasă un minut să se răcească, îşi dă seama de adevăr.

Wilem mi-a aruncat o privire ascuţită.

— Nu e supărat că n-ai încredere în el sau că l-ai păcălit pe Sim. E supărat că ai aflat cât de profund e dispus să meargă pentru a impresiona o femeie.

S-a uitat la mine.

— E profund cuvântul potrivit?

Am inspirat adânc şi am expirat.

— Destul de potrivit, am recunoscut.

— L-am ales pentru că sună ca un fund, a zis Wil.

— Ştiam că voi doi trebuia să fi fost implicaţi, a zis Mola cu un indiciu de scuze în glas. Sincer, toţi trei sunteţi mincinoşi şi hoţi, şi vreau să spun că e valabil în toate diversele sensuri inteligente.

A dat ocol patului şi s-a uitat critic la cotul meu rănit.

— Care dintre voi l-a cusut?

— Eu, s-a strâmbat Sim. Ştiu că am făcut o mizerie.

— Mizerie e un termen generos, a spus Mola uitându-se critic. Parcă ai încercat să-ţi coşi numele pe el şi ai făcut greşeli de scriere.

— Eu cred că s-a descurcat destul de bine, a zis Wil, privind-o în ochi. Având în vedere lipsa lui de pregătire şi faptul că ajuta un prieten în împrejurări departe de a fi ideale.

Mola a roşit.

— N-am vrut să sune aşa, a zis ea repede. Lucrând aici, e uşor să uiţi că nu toată lumea…

S-a întors către Sim.

— Scuză-mă.

Sim şi-a trecut mâna prin părul nisipiu.

— Presupun că ai putea să mă laşi să-mi iau revanşa, a zis el zâmbind copilăreşte. Poate mâine după-amiază? Lăsându-mă să-ţi fac cinste cu masa de prânz?

S-a uitat la ea cu speranţă.

Mola a dat ochii peste cap şi a oftat, undeva între amuzament şi exasperare.

— Bine.

— Eu mi-am făcut treaba, a zis Wil grav. Plec. Nu-mi place locul ăsta.

— Mulţumesc, Wil, am spus.

El ne-a făcut în treacăt cu mâna peste umăr şi a tras uşa după

el.

Mola a fost de acord să nu amintească în raport leziuni suspecte şi a rămas la diagnosticul ei iniţial, de epuizare. A tăiat şi cusăturile făcute de Sim, apoi a curăţat din nou, a cusut la loc şi a rebandajat braţul. N-a fost o experienţă plăcută, dar am ştiut că se va vindeca mult mai repede sub îngrijirea ei experimentată.

În final, m-a sfătuit să beau mai multă apă, să dorm mai mult şi m-a sfătuit ca pe viitor să mă abţin de la activitate fizică obositoare într-o cameră încinsă, a doua zi după o cădere de pe un acoperiş.

CAPITOLUL 22

Alunecare

Până în acest punct al semestrului, Elxa Dal ne învăţase teoria la Simpatetică Avansată. Câtă lumină putea fi produsă din zece thaumi de căldură continuă folosind fier? Dar folosind bazalt? Dar folosind trupul uman? Am memorat tabele de cifre şi am învăţat cum să calculez unghiuri în creştere, momentul cinetic şi degradarea agravată.

Era pur şi simplu noaptea minţii.

Nu mă înţelegeţi greşit. Ştiam că era o informaţie esenţială. Legături de genul celor pe care i le arătasem Dennei erau simple. Dar apoi lucrurile s-au complicat, fiind necesar ca un simpatist calificat să facă unele calcule destul de complicate.

În termeni de energie, nu există o diferenţă mare între a aprinde o lumânare şi a o topi într-o baltă de seu. Singura diferenţă este una de concentrare şi de control. Când lumânarea se află în faţa ta, asta e uşor. Te uiţi pur şi simplu la fitil şi opreşti revărsarea de căldură când vezi pâlpâind prima flacără. Dar dacă lumânarea e la un sfert de milă depărtare sau în altă cameră, focalizarea şi controlul sunt exponenţial mai greu de întreţinut.

Şi e mai rău când lumânări topite aşteaptă un simpatist neglijent. Întrebarea de la Eolian a Dennei era foarte importantă:

— Unde se duce plusul de energie?

Aşa cum a explicat Wil, o parte se duce în aer, o parte se duce în elementele legate, iar restul intră în corpul simpatistului. Termenul tehnic pentru aşa ceva este supraîncărcare thaumică, dar chiar şi Elxa Dal avea tendinţa s-o numească alunecare.

Aproape în fiecare an, câte un simpatist neglijent cu un Alar puternic îşi străpungea temperatura corpului cu căldura obţinută printr-o legătură destul de rea şi ajungea la nebunia febrei. Dal ne-a spus de un caz extrem, în care un student reuşise să se coacă de la interior spre exterior.

I-am spus despre asta lui Manet a doua zi după ce Dal

împărtăşise povestea cu clasa noastră. Mă aşteptam să mi se alăture să râdem sănătos, dar s-a dovedit că Manet fusese de fapt chiar în spatele studentului atunci când se întâmplase.

— Mirosea a carne de porc, a spus Manet cu tristeţe. Blestemat lucru. Mi-a părut rău pentru el, desigur, dar pentru un idiot nu poţi să simţi decât milă. Un pic de alunecare ici şi colo abia o observi, dar el trebuie c-a alunecat două sute de mii de thaumi în două secunde.

Manet a clătinat din cap, fără să-şi ridice privirea de la bucata de tablă pe care o grava.

— Toată aripa Axului a puţit. Nimeni n-a mai putut folosi încăperile alea un an întreg.

M-am uitat la el.

— Alunecarea termică e destul de obişnuită, totuşi, a continuat Manet. Pe când alunecarea kinetică…

A ridicat sprâncenele apreciativ.

— Acum douăzeci de ani, un el'the al naibii de prost s-a îmbătat şi a-ncercat să ridice un coş cu gunoi de grajd pe acoperişul Sălii Magiştrilor, în urma unui pariu. Şi-a smuls braţul din umăr.

Manet s-a aplecat la loc peste bucata lui de tablă, gravând atent un caracter.

— Numai un tip anume de prost face ceva de genul ăsta.

A doua zi am fost deosebit de atent la ceea ce a avut Dal de spus.

Ne-a instruit fără milă. Calcule pentru entalpie. Grafice care arată distanţa de degradare. Ecuaţii care descriu curbele entropice ale nevoii simpatiştilor calificaţi de a înţelege la un nivel aproape instinctiv.

Dar Dal nu era prost. Aşa că înainte de a ne plictisi şi a deveni neglijenţi, a transformat totul într-o competiţie.

Ne-a făcut să tragem căldură din surse ciudate, din fiare de călcat încinse, din blocuri de gheaţă, din propriul nostru sânge. Să aprinzi lumânări în camere îndepărtate era cel mai simplu dintre toate. Să aprinzi dintr-odată o duzină de lumânări identice era mai greu. Să aprinzi o lumânare pe care de fapt n-ai văzut-o unde e… era ca şi cum ai fi jonglat în întuneric.

Au fost concursuri de precizie. Concursuri de fineţe. Concursuri de concentrare şi de control. După două semestre, eram cel mai bine clasat student din clasa noastră de douăzeci şi trei de re'lari. Fenton era imediat în spatele meu, pe locul al

doilea.

Cu norocul meu, a doua zi după asaltul în apartamentul lui Ambrose a fost ziua în care am început duelul în Simpatetică Avansată. Duelul necesita toată subtilitatea şi controlul concursurilor noastre anterioare, adăugându-se provocarea ca un alt student să se opună activ Alarului tău.

Deci, în ciuda vizitei mele recente la Clinică, din cauza epuizării de căldură, am topit o gaură printr-un bloc de gheaţă dintr-o cameră îndepărtată. În ciuda a două nopţi cu somn insuficient, am ridicat temperatura într-o cupă cu mercur cu exact zece grade. În ciuda vânătăilor pulsânde şi a mâncărimii care-mi înţepa braţul bandajat, am rupt regele de pică în jumătate, lăsând celelalte cărţi din pachet neatinse.

Toate astea le-am făcut în mai puţin de două minute, în ciuda faptului că Fenton şi-a folosit întregul Alar ca să mi se opună. Nu degeaba a început să mi se zică Kvothe Arcanul. Alarul meu era ca o lamă de oţel Ramston.

— E destul de impresionant, mi-a zis Dal după curs. Sunt ani de când n-am mai avut un student neînvins atât de mult timp. Va mai paria măcar cineva împotriva ta?

Am dat din cap.

— Dorinţa asta a secat cu mult timp în urmă.

— Preţul faimei.

Dal a zâmbit, apoi s-a uitat un pic mai serios.

— Am vrut să te avertizez înainte să anunţ clasa. Semestrul următor voi începe probabil să pun studenţi în perechi împotriva ta.

— Va trebui să concurez în acelaşi timp împotriva lui Fenton şi Brey? am întrebat.

Dal a clătină din cap.

— Vom începe cu doi duelişti mai slab cotaţi. Va fi o introducere drăguţă în exerciţiile de lucru în echipă pe care le vom face mai târziu în semestru.

A zâmbit.

— Şi te va ajuta să nu-ţi crească exagerat mulţumirea de sine.

Dal mi-a aruncat o privire ascuţită, iar zâmbetul a pălit.

— Eşti bine?

— Doar un fior, am spus neconvingător, tremurând. Putem să mergem să stăm lângă foc?

Am stat cât de aproape am putut, cât să nu mă lipesc de metalul fierbinte, întinzându-mi mâinile peste bolul strălucitor cu cărbuni încinşi. După o clipă, frigul a trecut şi am observat că Dal se uită la mine curios.

— Mai devreme am ajuns la Clinică cu un pic de epuizare de la căldură, am recunoscut. Trupul meu e doar un pic confuz. Sunt bine acum.

S-a încruntat.

— N-ar fi trebuit să vii la curs dacă nu te simţeai bine, a zis el. Şi, cu siguranţă, n-ar fi trebuit să fie dueluri. Simpatetica de acest fel stresează corpul şi mintea. N-ar fi trebuit să rişti să combini asta cu o boală.

— M-am simţit bine când am venit la clasă, am minţit. Trupul meu doar îmi aminteşte că-i datorez o noapte de somn bun.

— Ai grijă să i-o dai, a zis cu asprime, întinzându-şi şi el mâinile deasupra focului. Dacă tragi de tine prea tare, vei plăti pentru asta mai târziu. Arăţi un pic tuflit în ultima vreme. Nu tuflit e cuvântul potrivit, e-adevărat.

— Obosit? am ghicit.

— Da. Obosit.

M-a privit speculativ, netezindu-şi barba cu o mână.

— Ai un talent pentru cuvinte. E unul dintre motivele pentru care ai terminat-o cu Elodin, presupun.

Eu n-am spus nimic la asta. Trebuie s-o fi spus şi destul de tare, că Dal mi-a aruncat o privire curioasă.

— Cum merg studiile tale cu Elodin? a întrebat el firesc.

— Destul de bine, m-am eschivat eu.

S-a uitat la mine.

— Nu atât de bine cum aş fi sperat, am recunoscut. Studiul cu Magistrul Elodin nu e ceea ce m-am aşteptat.

Dal a dat din cap.

— Poate fi un om dificil.

O întrebare a răsărit în mine.

— Ştiţi vreun nume, Magistre Dal?

El a dat din cap solemn.

— Ce sunt acelea? am insistat.

El s-a blocat puţin, apoi s-a relaxat şi şi-a răsucit mâinile înainte şi-napoi peste foc.

— Asta nu prea e o întrebare politicoasă, a zis el încet. Bine, nu e nici nepoliticoasă. E doar genul de întrebare la care nu răspunzi. Ca atunci când întrebi un bărbat cât de des face

dragoste cu soţia lui.

— Scuzaţi-mă.

— Nu e cazul, a zis el. N-ai niciun motiv să ştii. E o rămăşiţă din vremuri mai vechi, cred. De pe vremea când aveam mai multe motive să ne temem de colegii noştri arcanişti. Dacă ştiai ce nume ştie duşmanul tău, îi puteai ghici forţele, slăbiciunile.

Am tăcut amândoi un moment, încălzindu-ne la cărbuni.

— Foc, a spus el după un lung moment. Ştiu numele foc. Şi încă unul.

— Doar două? mi-a scăpat fără să mă gândesc.

— Dar tu câte ştii? m-a tachinat el blând. Da, doar două. Dar în zilele noastre doi e un număr mare de nume cunoscute. Elodin spune că acum mai multă vreme era altfel.

— Elodin câte ştie?

— Chiar dacă aş şti, ar fi extrem de urât din partea mea să-ţi spun, a zis el cu o nuanţă de dezaprobare. Dar nu e nicio problemă să-ţi spun că ştie câteva.

— Puteţi să-mi arătaţi ceva cu numele de foc? am întrebat. Dacă nu e o problemă?

Dal a ezitat un moment, apoi a zâmbit. A privit atent în mangalul dintre noi, a închis ochii, apoi a gesticulat către mangalul stins prin cameră.

— Foc.

A rostit cuvântul ca o poruncă şi mangal îndepărtat a vuit într-un stâlp de foc.

— Foc? am zis nedumerit. Asta-i tot? Numele de foc e focul?

Elxa Dal a zâmbit şi a clătinat din cap.

— De fapt, nu asta am spus. O parte din tine doar a completat într-un cuvânt familiar.

— Mintea mea adormită a tradus?

— Mintea adormită? M-a privit nedumerit.

— Aşa numeşte Elodin partea din noi care ştie numele, i-am explicat.

Dal a ridicat din umeri şi şi-a trecut o mână peste barba neagră scurtă.

— Spune-i cum vrei. Faptul că m-ai auzit spunând ceva e, probabil, un semn bun.

— Uneori nu ştiu de ce-mi bat capul cu glăsuirea, am mormăit. Aş fi putea aprinde mangalul cu simpatetica.

— Nu degeaba, a punctat Dal. Fără o vrajă, o sursă de energie…

— Pare totuşi lipsit de sens, am spus. Am învăţat lucruri în fiecare zi la clasa dumneavoastră. Lucruri utile. N-am nimic de arătat după tot timpul petrecut la glăsuiri. Ieri ştiţi despre ce-a vorbit Elodin?

Dal a clătinat din cap.

— Despre diferenţa între a fi gol şi a fi nud, i-am spus abătut.

Dal a izbucnit în râs.

— Vorbesc serios. M-am luptat să fiu în clasa lui, dar acum nu mă gândesc decât la timpul pe care-l pierd acolo, când l-aş fi putut consuma pe multe alte lucruri practice.

— Sunt lucruri mai practice decât numele, a admis Dal. Dar uite.

S-a concentrat din nou la mangalul din faţa noastră, apoi privirea i-a devenit distantă. A vorbit din nou, de data asta în şoaptă, apoi s-a aplecat încet, până când mâna i-a ajuns la un centimetru deasupra cărbunilor încinşi.

Apoi, cu o expresie intensă pe faţă, Dal şi-a apăsat mâna adânc în inima focului, cuibărindu-şi degetele în cărbunii portocalii, ca şi cum aceştia n-ar fi fost nimic mai mult decât niscai pietriş.

Mi-am dat seama că-mi ţineam răsuflarea şi i-am dat drumul încet, nevrând să-i rup concentrarea.

— Cum?

— Nume, a zis Dal ferm şi şi-a scos mâna din foc.

Era murdară de frasin alb, dar perfect nevătămată.

— Numele reflectă înţelegerea adevărată a unui lucru şi atunci când înţelegi cu adevărat un lucru, ai putere asupra lui.

— Dar focul nu e un lucru în sine, am protestat. E pur şi simplu o reacţie chimică exotermă. Asta…

Bolboroseam fără oprire.

Dal a inspirat şi pentru o clipă a părut că vrea să explice. În schimb a râs, ridicând neputincios din umeri.

— N-am suficient spirit să-ţi explic de ce. Întreabă-l pe Elodin. El pretinde că înţelege astfel de lucruri. Eu doar lucrez aici.

După cursul lui Dal, mi-am făcut drum peste râu, la Imre. N-am găsit-o pe Denna la han, unde trăsese, aşa că m-am dus la Eolian, în ciuda faptului că am ştiut că era prea devreme pentru a o găsi acolo.

Nu erau decât o duzină de oameni în interior, dar eu am văzut

un chip familiar la capătul barului, vorbind cu Stanchion. Contele Threpe mi-a făcut semn şi m-am dus să mă alătur lor.

— Kvothe, băiatul meu, a zis Threpe cu entuziasm. Nu te-am văzut în epoca muritorilor.

— Lucrurile au fost destul de agitate pe partea cealaltă a râului, am spus, lăsând jos cutia lăutei.

Stanchion m-a cercetat.

— Se vede, a zis el sincer. Eşti palid. Ar trebui să faci rost de mai multă carne roşie. Sau de mai mult somn.

A arătat un scaun din apropiere.

— Pe lângă asta, îţi voi da o cană de hidromel.

— Îţi voi mulţumi pentru asta, am spus, aşezându-mă pe scaun.

A fost minunat să îmi iau greutatea de pe picioarele mele dureroase.

— Dacă ai nevoie de carne şi somn, ar trebui să vii la cină la moşia mea, a spus Threpe agreabil. Promit mâncare minunată şi conversaţie atât de plictisitoare, că vei putea să dormitezi în timpul ei şi nu va trebui să-ţi faci griji că ai pierdut ceva.

Mi-a aruncat o privire imploratoare.

— Vino acum. Te voi ruga dacă trebuie. Nu vor fi mai mult de zece persoane. Tânjesc după reprezentaţia ta de luni întregi.

Am luat cana de hidromel şi m-am uitat la Threpe. Sacoul de catifea era de un albastru regal, iar cizmele din piele de căprioară fuseseră vopsite pentru a se potrivi. Nu puteam apărea la o cină oficială la el acasă îmbrăcat în haine la mâna a doua, singurul tip de care aveam.

Nu era nimic ostentativ la Threpe, dar el era nobil din naştere. Probabil că lui nici nu-i trecea prin minte că eu n-avem niciun fel de haine frumoase.

Nu-i făceam un reproş din asta. Marea majoritate a studenţilor de la Universitate erau cât de cât bogaţi. Cum altfel şi-ar fi putut permite să plătească taxa de şcolarizare?

Adevărul era că nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decât o cină bună şi şansa de a interacţiona cu unii dintre nobilii locali. Mi-ar fi plăcut să fac glume printre băuturi, să repar o parte din daunele pe care Ambrose le adusese reputaţiei mele şi poate să atrag atenţia unui potenţial sponsor.

Dar eu pur şi simplu nu-mi puteam permite preţul admiterii. Un costum de haine pasabil fin costa cel puţin un talant şi jumătate, chiar dacă-l cumpăram de la solduri. Haina nu face pe

om, dar ai nevoie de costum adecvat dacă vrei să te integrezi.

Din spatele lui Threpe, Stanchion a făcut o mişcare exagerată, dând din cap.

— Mi-ar plăcea să vin la cină, i-am spus lui Threpe. Promit. Imediat ce se aranjează un pic lucrurile la Universitate.

— Excelent, a zis Threpe entuziasmat. Am de gând să mă ţin de capul tău şi cu asta. Nu da înapoi. Îţi găsesc eu un patron, băiatul meu. Unul bun. Jur.

În spatele lui, Stanchion a dat din cap aprobator.

Le-am zâmbit amândurora şi am mai luat un pahar de hidromel. M-am uitat la scara de la al doilea nivel.

Stanchion mi-a văzut privirea.

— Nu e aici, a zis el a scuză. De fapt, n-am văzut-o de câteva zile.

O mână de oameni au intrat pe uşa de la Eolian şi au strigat ceva în yllish. Stanchion le-a făcut cu mâna şi s-a ridicat în picioare.

— Mă cheamă datoria, a zis el, ducându-se să-i salute.

— Vorbind de patroni, i-am spus lui Threpe. Aş vrea să-ţi cer opinia într-o privinţă.

Mi-am coborât vocea.

— Ceva ce aş prefera să rămână între noi doi.

Ochii lui Threpe au strălucit curioşi în timp ce se apleca mai aproape.

Mi-am mai luat un pahar cu hidromel în timp ce-mi adunam gândurile. Băutura m-a lovit mai repede decât m-aş fi aşteptat. A fost destul de drăguţ, de fapt, căci îmi atenua şi durerea numeroaselor mele leziuni.

— Presupun că tu ştii toţi potenţialii sponsori pe câteva sute de kilometri de aici.

Threpe a ridicat din umeri, fără să se deranjeze să facă pe modestul.

— Destul de mulţi. Pe oricine e serios. Pe oricine are bani, oricum.

— Am o prietenă, am spus. O muzicantă care e doar la început. Are un talent natural, dar nu prea multă pregătire. Cineva a abordat-o cu o ofertă de ajutor şi o promisiune de eventual patronaj…

M-am oprit, neştiind cum să-i explic restul.

Threpe a dat din cap.

— Vrei să ştii dacă el e legitim, a spus el.

— O preocupare rezonabilă. Unii sunt de părere că un patron are dreptul la mai mult decât la muzică.

A arătat spre Stanchion.

— Dacă vrei poveşti, întreabă-l despre vremea când Ducesa Samista a venit aici în vacanţă.

A chicotit într-un fel care era aproape de geamăt, frecându-se la ochi.

— Zeişorii să mă ajute, femeia aia era îngrozitoare.

— Asta e grija mea, am spus. Nu ştiu dacă e demn de încredere.

— Pot să întreb dacă vrei, a zis Threpe. Cum îl cheamă?

— Asta face parte din problemă, am spus. Nu-i ştiu numele. Cred că nici ea nu-l ştie.

Threpe s-a încruntat la asta.

— Cum se poate să nu-i cunoască numele?

— El i-a spus un nume, am zis. Dar nu ştiu dacă e real. Aparent, el îşi protejează intimitatea şi i-a dat instrucţiuni stricte să nu spună nimănui despre el, am zis. Nu se întâlnesc de două ori în acelaşi loc. Niciodată în public. El a dispărut câteva luni la un moment dat.

M-am uitat la Threpe.

— Cum ţi se pare?

— Păi, nu e deloc ideal, a zis Threpe, cu dezaprobare grea în glas. Sunt şanse mari ca omul ăsta să nu fie deloc sponsor. Se pare că el a profitat de prietena ta.

Am dat din cap cu un aer posomorât.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Încă o dată, a zis Threpe. Unii sponsori lucrează în secret. Dacă găsesc pe cineva cu talent, nu e nefiresc pentru ei să-l hrănească în privat şi apoi… A făcut o înfloritură teatrală cu mâna. E ca un truc magic. Scoţi din pălărie un muzicant genial.

Threpe mi-a zâmbit cu bunătate.

— Am crezut că aşa a făcut cineva cu tine, a recunoscut el. Ai venit de nicăieri şi ai primit naiul. Am crezut că cineva te-a ţinut ascuns departe până când ai fost gata pentru marea apariţie.

— Nu m-am gândit la asta, am spus.

— Se întâmplă, a spus Threpe. Dar locurile ciudate de întâlnire şi faptul că ea nu e sigură de numele lui?

A clătinat din cap, încruntându-se.

— Dacă nu altceva, e cel puţin destul de necuviincios. Fie acest om are parte de un pic de distracţie, pretinzând a fi haiduc,

fie e cu adevărat dubios.

Threpe a părut să se gândească un moment, bătând cu degetele pe bar.

— Spune-i prietenei tale să fie atentă şi să-şi păstreze inteligenţa. E cumplit când un patron profită de o femeie. Asta e o trădare. Am cunoscut bărbaţi care au făcut puţin, dar au pozat în susţinători pentru a câştiga încrederea unei femei.

S-a încruntat.

— Asta e mai rău.

Eram la jumătatea drumului înapoi la Universitate, abia păşisem pe Podul de Piatră, când am început să simt o căldură neplăcută, cu înţepături, cuprinzându-mi braţul. La început am crezut că durerea venea de la cotul meu cusut de două ori, care mă mâncase şi mă arsese toată ziua.

Dar în loc să scadă, căldura a continuat să mi se răspândească în braţ şi de-a lungul părţii stângi a pieptului. Am început să transpir, de parcă aş fi fost cuprins de o febră bruscă.

Mi-am dezbrăcat haina, lăsând aerul rece să mă răcorească şi am început să-mi deschei cămaşa. Briza toamnei a ajutat şi mi-am făcut vânt cu mantia. Dar căldura a crescut mai intensă, dureroasă chiar, de parcă mi-aş fi vărsat apă clocotită peste piept.

Din fericire, această secţiune de drum mergea în paralel cu un curs de apă care se vărsa în râul Omethi din apropiere. Nefiind în stare să mă gândesc la un plan mai bun, mi-am scos cizmele, am dat jos lăuta de pe umăr şi am sărit în apă.

Apa rece m-a făcut să oftez şi să pufăi, dar mi-a răcit pielea încinsă. Am stat acolo, încercând să nu mă simt ca un idiot, în timp ce a trecut un cuplu tânăr, ţinându-se de mâini şi ignorându-mă.

Ciudata căldură mi s-a mişcat prin corp ca şi cum ar fi fost un incendiu în interiorul meu, încercând să găsească o cale de ieşire. A început de-a lungul părţii stângi, apoi a hoinărit în jos, la picioare, apoi din nou prin braţul stâng. Când s-a mutat la cap, m-am scufundat sub apă.

S-a oprit după câteva minute şi eu am ieşit din apă. Tremurând, m-am înfăşurat în mantie, bucuros că nu mai era nimeni altcineva pe drum. Apoi, cum nu mai aveam nimic altceva de făcut, mi-am pus lăuta pe umăr şi am început din nou lunga

plimbare înapoi la Universitate, cu apa picurând de pe mine şi teribil de înfricoşat.

CAPITOLUL 23

Principii

— I-am zis Molei, am spus în timp ce amestecam cărţile. Ea a zis că totul era în capul meu şi m-a împins pe uşă afară.

— Păi, eu pot doar să ghicesc ce simte ea, a zis Sim cu amărăciune. Am ridicat ochii, surprins de claritatea neobişnuită din glasul lui, dar înainte de a mă putea întreba care-i problema, Wilem mi-a prins privirea şi a clătinat din cap, avertizându-mă. Cunoscând trecutul lui Sim, am ghicit că fusese un alt final rapid şi dureros al unei alte relaţii rapide şi dureroase.

Mi-am ţinut gura şi am inspirat din nou. Tustrei ne omoram timpul aşteptând să se umple încăperea înainte de a începe să cânt pentru mulţimea obişnuită dintr-o seară de Doborâş de la Cinzeacă.

— Care crezi că-i problema? a întrebat Wilem.

Am ezitat, îngrijorat de faptul că, dacă le rostesc cu voce tare, temerile mele s-ar putea adeveri.

— S-ar putea să mă fi expus la ceva periculos în Partizanat.

Wil s-a uitat la mine.

— Cum ar fi?

— Unii dintre compuşii pe care-i folosim, am zis. Trec direct prin piele şi pot să te omoare în optsprezece moduri lente.

M-am gândit din nou la ziua în care sticla mea de tenten se spărsese în Partizanat. La singura picătură de agent de transport care aterizase pe cămaşa mea. Fusese doar o picătură mică, doar cu un pic mai mare decât floarea unui cui. Fusesem atât de sigur că nu-mi atinsese pielea!

— Sper că nu e asta.

Dar nu ştiam ce altceva ar fi putut fi.

— Ar putea fi un efect persistent de la bobul de prune, a zis Sim aspru. Ambrose nu e cine ştie ce alchimist. Şi din câte am înţeles, unul dintre ingredientele principale pe care le foloseşte e plumbul. Dacă o fabrică singur, o serie de principii latente ar

putea să-ţi afecteze sistemul. Ai mâncat sau ai băut ceva diferit astăzi?

Am stat să mă gândesc.

— Am băut destul hidromel la Eolian, am recunoscut.

— Asta nu îmbolnăveşte pe nimeni, a zis Wil întunecat.

— Îmi place asta, a zis Sim. Dar e, practic, o înşelătorie în sine. Există o mulţime de tincturi diferite care intră în compoziţie. Nimic alchimic, doar nucşoară, cimbru, cuişoare, tot felul de condimente. Se poate ca una dintre acestea să fi declanşat unele dintre principiile libere ale sistemului tău.

— Minunat, am mormăit. Şi cum repar asta, mai exact?

Sim şi-a deschis braţele a neputinţă.

— Aşa mă gândeam şi eu, am zis. Totuşi, sună mai bine decât intoxicaţia cu metale.

Simmon a luat patru levate la rând cu o carte inteligentă şi la sfârşitul mâinii zâmbea din nou. Sim nu rămânea niciodată trist prea mult.

Wil a tăiat cărţile şi eu mi-am împins scaunul în spate de la masă.

— Cânt-o p-aia despre vaca beată şi putineiul cu unt, a zis Sim.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Poate mai târziu, am zis, luându-mi din ce în ce mai ponosita cutie a lăutei şi pornind spre şemineu, în sunet de aplauze dispersate, familiare. Mi-a luat mult să deschid cutia, detorsionând sârma de cupru pe care o folosisem ca să ţină loc de-o cataramă.

În următoarele două ore am cântat. Am cântat: *Ultima monedă pentru pot, Creanga de liliac* şi *Cada mătuşii Emme.* Publicul a râs şi a bătut ritmul şi a ovaţionat.

Pe măsură ce degetele mele cântau, am simţit cum grijile mi se îndepărtează. Cântatul a fost întotdeauna cel mai bun remediu pentru stările mele întunecate. Cântând, chiar şi vânătăile păreau să doară mai puţin.

Apoi am simţit un fior, ca şi cum un vânt puternic de iarnă sufla în jos pe coşul de fum din spatele meu. M-am luptat să nu tremur şi am terminat ultimul vers de la *Jack şi merele,* pe care l-am cântat până la urmă ca să-l fac pe Sim fericit. Când am lovit ultima coardă, mulţimea a aplaudat şi conversaţia a început să umple treptat încăperea din nou.

M-am uitat în spate, la şemineu, dar focul ardea vesel, fără

niciun semn de vânt. Am plecat de lângă vatră, sperând că o mică plimbare îmi va alunga frigul. Dar de cum am făcut câţiva paşi, mi-am dat seama că nu era cazul. Frigul îmi intrase direct în oase. M-am întors la şemineu, întinzându-mi mâinile să se încălzească.

Wil şi Sim au apărut lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Sim. Arăţi de parcă o să ţi se facă rău.

— Ceva de genul ăsta, am zis, strângând din dinţi ca să nu mai clănţăne.

— Duceţi-vă şi spuneţi-i lui Cinzeacă că sunt bolnav şi trebuie să termin devreme în seara asta. Apoi, aprindeţi o lumânare din focul ăsta şi duceţi-o în camera mea.

M-am uitat la feţele lor serioase.

— Wil, mă ajuţi să plec de-aici? Nu vreau să fac o scenă.

Wilem a dat din cap şi mi-a dat braţul. M-am sprijinit de el şi m-am străduit să mă abţin să nu tremur pe drumul spre scări. Nimeni nu ne-a dat prea multă atenţie. Probabil păream mai degrabă beat. Mâinile îmi erau amorţite şi grele. Buzele îmi erau reci ca gheaţa.

După primul etaj de scări, nu mi-am mai putut ţine tremuratul sub control. Mergeam în continuare, dar muşchii groşi ai picioarelor se contractau la fiecare pas.

Wil s-a oprit.

— Ar trebui să mergem la Clinică.

Deşi nu suna diferit, accentul lui cealdiz era mai gros, iar el coborâse tonul. Semn că era cu adevărat îngrijorat.

Am scuturat ferm din cap şi m-am aplecat înainte, ştiind că ar trebui să mă ajute în sus pe scări sau să mă lase să cad. Wilem şi-a pus un braţ în jurul meu şi, jumătate pe picioarele mele, jumătate cărat, am făcut restul de drum.

Odată ajuns în cămăruţa mea, m-am întins pe pat. Wil mi-a înfăşurat o pătură în jurul umerilor.

S-au auzit paşi pe hol şi Sim a apărut nervos în cadrul uşii. Ţinea un ciot de lumânare, adăpostind flacăra cu cealaltă mână în timp ce mergea.

— Am adus. La ce-ţi trebuie, totuşi?

— Acolo.

Am arătat către masa de lângă pat.

— Ai aprins-o din foc?

Privirea lui Sim era speriată.

— Buzele tale, a zis el. Au o culoare ciudată.

M-am uitat pe furiş după o aşchie de lemn brut de pe noptieră şi mi-am lovit tare dosul mâinii. S-a umplut de sânge şi am trecut aşchia lungă prin acesta, udând-o.

— Închide uşa, am zis.

— Să nu faci ce cred eu că faci, a zis Sim hotărât.

Am implântat aşchia lungă în ceara moale a lumânării, lângă fitilul cu flacăra. A trosnit un pic, apoi flacăra s-a înfăşurat în jurul ei. Am mormăit două vrăji, imediat una după cealaltă, vorbind atât de încet, că buzele mele amorţite n-au atins cuvintele.

— Ce faci? a întrebat Sim. Vrei să te coci?

Cum nu i-am răspuns, a păşit în faţă, ca şi cum ar fi vrut să lovească lumânarea.

Wil i-a prins braţul.

— Are mâinile ca de gheaţă, a zis el liniştit. E rece. Foarte rece.

Ochii lui Sim s-au plimbat nervos între noi doi. A făcut un pas înapoi.

— Măcar… măcar să fii atent.

Dar eu deja îl ignoram. Am închis ochii şi am luat lumânarea aprinsă la focul de la parter. Apoi am făcut cu grijă a doua legătură între sângele de pe aşchie şi sângele din corpul meu. Era destul de asemănător cu ce făcusem cu picătura de vin de la Eolian. Cu excepţia evidentă că nu voiam să-mi fierb sângele.

La început a fost doar o scurtă gâdilătură de căldură, nici pe departe suficientă. M-am concentrat mai mult şi am simţit tot corpul relaxându-se, în timp ce căldura mă inunda. Am ţinut ochii închişi, supraveghind atent legătura, până când am putut să inspir de mai multe ori adânc, fără să tremur sau să mă agit.

Am deschis ochii şi mi-am văzut prietenii privindu-mă. Le-am zâmbit.

— Sunt bine.

Dar înainte să rostesc cuvintele, am început să transpir. Mi-a fost brusc prea cald, dezgustător de cald. Am rupt ambele legături la fel de repede cum ţi-ai smulge mâna de pe o sobă fierbinte de fier.

Am inspirat adânc de câteva ori, apoi m-am ridicat în picioare şi m-am dus la fereastră. Am deschis-o şi m-am sprijinit puternic pe pervaz, bucurându-mă de aerul rece de toamnă, care mirosea a frunze moarte şi a ploaie care vine.

S-a aşternut un lung moment de tăcere.

— Au semănat cu frisoanele de legătură, a zis Simmon. Foarte rele frisoane de legătură.

— Le-am simţit ca frisoane, am zis.

— Poate corpul tău şi-a pierdut capacitatea de a-şi regla temperarea? a sugerat Wilem.

— Temperatura, l-a corectat Sim absent.

— Asta n-ar explica arderea din piept, am zis.

Sim şi-a ridicat capul.

— Arderea?

Eram ud de transpiraţie acum, aşa că am fost bucuros să găsesc o scuză pentru a-mi descheia cămaşa şi a o trage peste cap. O mare parte din piept şi partea superioară a braţului erau de un roşu aprins, un contrast puternic cu pielea mea de obicei palidă.

— Mola a zis că e o erupţie pe piele şi m-am agitat ca o babă. Dar nu era acolo înainte să sar în râu.

Simmon s-a aplecat mai aproape să se uite.

— Eu tot cred că sunt principiile nelegate, a zis el. Astea pot acţiona bizar asupra cuiva. Semestrul trecut am avut un E'lir care n-a fost atent la ceea ce făcea. A ajuns până acolo că nu mai era capabil să doarmă sau să-şi focalizeze privirea la aproape două palme distanţă.

Wilem s-a gârbovit într-un scaun.

— Cum ajunge cineva să fie rece, apoi fierbinte, apoi din nou rece?

Sim a zâmbit fără tragere de inimă.

— Sună ca o ghicitoare.

— Nu-mi plac ghicitorile, am zis îmbrăcând cămaşa.

Apoi am scheunat, strângându-mi bicepsul gol al braţului stâng. Printre degete îmi ţâşnea sânge.

Sim a sărit în picioare, privind în jur frenetic, neştiind în mod evident ce să facă.

Am simţit cum sunt înjunghiat de un cuţit invizibil.

— Dumnezeule! Umbre întunecate! La naiba!

Am scrâşnit din dinţii încleştaţi. Am tras mâna deoparte şi am văzut rănile mici, rotunde, din braţ, apărute de nicăieri.

Expresia lui Simmon era îngrozită, ochii larg deschişi, mâinile îi acopereau gura. A zis ceva, dar eram prea ocupat să mă concentrez pentru a asculta. Oricum, ştiam deja ce spune: malfezanţă. Desigur. Asta fusese tot o malfezanţă. Cineva mă ataca.

M-am coborât în Inima de Piatră şi am adus tot Alarul meu să suporte.

Dar atacatorul necunoscut n-a pierdut vremea. O durere ascuţită a apărut în piept, lângă umăr. N-a mai rupt pielea de data asta, dar am văzut o pată albastru-închis înflorindu-mi sub piele.

Mi-am întărit Alarul şi la următoarea înjunghiere am simţit puţin mai mult decât un vârf de cuţit. Apoi mi-am rupt repede mintea în trei bucăţi, iar la două dintre acestea le-am dat sarcina de a menţine Alarul care mă proteja. Numai atunci am lăsat să-mi iasă un oftat adânc.

— Sunt bine.

Simmon a râs într-un fel sufocat care s-a încheiat într-un suspin. Mâinile încă îi acopereau gura.

— Cum poţi spune asta? a întrebat el de-a dreptul îngrozit.

M-am uitat în jos la mine. Sângele încă îmi ţâşnea printre degete, scurgându-mi-se pe dosul mâinii şi pe braţ.

— E adevărat, i-am zis. Sincer, Sim.

— Dar malfezanţa e în afara legii, a zis el. Pur şi simplu nu se face.

M-am aşezat pe marginea patului, menţinând presiunea pe rană.

— Cred că avem o dovadă destul de clară, de altfel.

Wilem s-a aşezat înapoi.

— Sunt de acord cu Simmon. N-aş fi crezut niciodată aşa ceva.

A făcut un gest furios.

— Arcaniştii nu mai fac asta. E o nebunie.

S-a uitat la mine.

— De ce zâmbeşti?

— Mă simt uşurat, am zis sincer. Eram îngrijorat că m-am otrăvit cu cadmiu sau că am o boală misterioasă. Dar e doar cineva care încearcă să mă omoare.

— Cum ar putea face cineva aşa ceva? a întrebat Simmon. Nu din punct de vedere moral, vreau să spun. Cum a făcut cineva rost de sânge sau de păr?

Wilem s-a uitat la Simmon.

— Ce-ai făcut cu bandajele după ce l-ai cusut?

— Le-am ars, a zis Sim defensiv. Nu sunt tâmpit.

Wil a făcut un gest de calmare.

— Doar elimin posibilităţile. Probabil că nu e nici Clinica. Sunt

atenţi cu privire la astfel de lucruri.

Simmon s-a ridicat.

— Trebuie să spun cuiva.

S-a uitat la Wilem.

— O mai fi Jamison încă la birou la ora asta din noapte?

— Sim, am zis. Ce-ar fi să mai aşteptăm un timp?

— Ce? a zis Simmon. De ce?

— Sigura dovadă pe care o am sunt doar leziunile mele, am zis. Asta înseamnă că vor vrea ca cineva de la Clinică să mă examineze. Şi când se va întâmpla…

Cu o mână încă fixată pe braţul meu însângerat, am făcut semn la cotul bandajat.

— Arăt remarcabil de mult ca cineva care a căzut de pe un acoperiş cu doar câteva zile în urmă.

Sim s-a aşezat din nou în scaunul său.

— Au trecut doar trei zile, nu?

Am dat din cap.

— Aş fi exmatriculat. Şi Mola ar avea probleme că n-a amintit leziunile mele. Magistrul Arwyl e neiertător cu privire la aşa ceva. Şi voi doi aţi fi probabil implicaţi. Nu vreau asta.

Am rămas tăcut un moment. Singurul sunet era doar zarva îndepărtată din berăria aglomerată de jos. M-am aşezat pe pat.

— Chiar e nevoie să discutăm cine face asta? a întrebat Sim.

— Ambrose, am zis. Întotdeauna e Ambrose. Probabil că a găsit ceva sânge de-al meu pe vreo bucată de ţiglă de pe acoperiş. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta cu zile în urmă.

— De unde să fi ştiut că era al tău? a întrebat Simmon.

— Pentru că-l urăsc, am zis cu amărăciune. Sigur că ştie că era al meu.

Wil a clătinat încet din cap.

— Nu, nu seamănă cu el.

— Nu seamănă cu el? a întrebat Simmon. El a trimis-o la Kvothe pe femeia aia cu bob de prune. Ăsta e la fel de rău ca otrava. El i-a angajat pe bărbaţii ăia să sară pe Kvothe pe alee în ultimul semestru.

— Mai exact vreau să spun că nu Ambrose îi face chestii lui Kvothe, a zis Wilem. Angajează pe alţii să le facă. A trimis o femeie cu doza. A plătit criminali să te înjunghie. Chiar mă aştept ca el nici măcar să nu fi făcut asta. Pun pariu că altcineva a făcut-o pentru el.

— Tot aia, am zis. Ştim că el e în spate.

Wilem s-a încruntat la mine.

— Nu gândeşti corect. Nu că Ambrose nu e un ticălos. E. Dar e al naibii de deştept. El are grijă să se distanţeze de tot ce face.

Sim părea nesigur.

— Wil are dreptate. Când erai angajat ca muzicant la Cai şi Patru, n-a cumpărat locul ca să te concedieze pe tine. A făcut-o ginerele baronului Petre. El n-are nici cea mai mică legătură cu asta.

— Nicio legătură nici aici, am zis. Asta e ideea cu simpatetica. E indirectă.

Wil a clătinat din cap din nou.

— Dacă te-ar fi înjunghiat cineva într-o alee, lumea ar fi fost şocată. Dar astfel de lucruri se întâmplă tot timpul peste tot în lume. Dar dacă tu ai cădea în public şi ar începe să-ţi ţâşnească sângele din cauza malfezanţei? Lumea ar fi îngrozită. Magiştrii ar suspenda orele. Comercianţii bogaţi şi nobilii ar auzi şi ei şi şi-ar retrage copiii de la studii. Ar aduce jandarmi de la Imre.

Simmon şi-a frecat fruntea şi s-a uitat în sus la tavan, gânditor. Apoi a dat din cap, la început încet, apoi cu mai multă certitudine.

— Are sens, a zis el. Dacă Ambrose ar fi găsit urme de sânge, i le-ar fi putut preda lui Jamison şi l-ar fi dat în vileag pe hoţ. N-ar mai fi fost nevoie de cei de la Clinică să se uite după leziuni suspecte şi alte chestii de genul ăsta.

— Lui Ambrose îi place răzbunarea, am punctat aspru. Ar fi putut ascunde sângele de Jamison. Să-l păstreze pentru sine.

Wilem a clătinat din cap.

Sim a oftat.

— Wil are dreptate. Nu sunt prea mulţi simpatişti şi toată lumea ştie că Ambrose îţi poartă ranchiună. E prea atent pentru a face ceva de genul ăsta. Ar duce drept la el.

— În plus, cât a trecut înainte ca asta să se întâmple? Zile şi zile, a zis Wilem. Voi chiar credeţi sincer că Ambrose ar putea sta atât de mult fără să-şi bage nasul? Nici măcar un pic?

— Ai dreptate, am recunoscut fără tragere de inimă. Nu e stilul lui.

Ştiam că trebuie să fie Ambrose. Simţeam asta adânc în stomac.

Într-un fel ciudat, aproape că voiam să fie el. Asta ar fi făcut ca lucrurile să fie mult mai simple.

Dar n-are sens să-ţi doreşti ceva. Am inspirat adânc şi m-am

silit să gândesc raţional.

— Ar fi nesăbuit din partea lui, am recunoscut în final. Şi el nu e genul să-şi murdărească mâinile. Am oftat. Bine. Minunat. Ca şi cum faptul că cineva încearcă să-mi distrugă viaţa nu era de-ajuns.

— Cine ar putea fi? a întrebat Simmon. Persoana ta de mediu nu poate face aşa ceva cu părul, nu?

— Dal ar putea, am zis. Sau Kilvin.

— E probabil clar că niciunul dintre maeştri nu încearcă să te omoare.

— Apoi, trebuie să fie cineva care are sângele lui, a zis Sim.

Am încercat să ignor senzaţia de scufundare care îmi săpa în stomac.

— Are cineva sângele meu, am zis. Dar nu cred că ea poate fi făcută răspunzătoare.

Wil şi Sim s-au întors să se uite la mine şi am regretat imediat că am vorbit.

— De ce ar avea cineva sângele tău? a întrebat Sim.

Am ezitat, apoi mi-am dat seama că în clipa aceea n-aveam cum să evit să le spun.

— Am împrumutat bani de la Devi la începutul trimestrului.

Niciunul dintre ei n-a reacţionat cum m-am aşteptat. Trebuie spus că niciunul n-a reacţionat defel.

— Cine e Devi? a întrebat Sim.

Am început să mă relaxez. Poate că nu auziseră de ea. Asta făcea, cu siguranţă, lucrurile mai uşoare.

— E o gailetă care locuieşte peste râu, am zis.

— Bun, a zis Simmon uşor. Ce e o gailetă?

— Îţi aminteşti când ne duceam să vedem *Duhul şi Fata-gâscă?* l-am întrebat. Ketler era gailet.

— O, un şoim de cupru, a zis Sim cu faţa strălucind de revelaţie, apoi întunecându-se din nou, când şi-a dat seama de implicaţii. Nu ştiam că sunt pe-aici oameni de genul ăla.

— Oameni de genul ăla sunt peste tot, am zis. Lumea n-ar funcţiona fără ei.

— Stai, a zis Wilem brusc, ridicând mâna. Ai spus că…

S-a oprit, luptându-se să-şi amintească cuvântul corespunzător în aturană.

— Creditoarea ta, cea căreia îi datorezi bani, o cheamă Devi?

Accentul lui cealdiz era gros rostind numele ei, aşa că a sunat ca David.

Am dat din cap. A venit reacţia pe care o aşteptam.

— O, Doamne, a zis Simmon îngrozit. Vrei să spui Demon Devi, nu?

Am oftat.

— Deci, ai auzit de ea.

— Dacă am auzit de ea? a zis Sim cu vocea stridentă. A fost exmatriculată în primul meu semestru! A făcut o adevărată impresie.

Wilem a închis pur şi simplu ochii şi a clătinat din cap ca şi cum nu suporta să se uite la cineva aşa prost ca mine.

Sim şi-a ridicat mâinile în aer.

— A fost exmatriculată pentru malfezanţă! Ce-a fost în capul tău?

— Nu, i-a zis Wilem lui Simmon. A fost exmatriculată pentru urâtă purtare. N-a fost nicio dovadă de încălcare a legii.

— Chiar nu cred că a fost ea, am zis. E destul de drăguţă, de fapt. Prietenoasă. În plus, e doar un împrumut de şase talanţi şi n-am întârzieri de plată. N-avea niciun motiv să facă aşa ceva.

Wilem m-a privit lung, neclintit.

— Doar pentru a explora toate posibilităţile, vrei să faci ceva pentru mine? a zis el încet.

Am dat din cap.

— Gândeşte-te la ultimele tale discuţii cu ea, a zis Wilem. Stai o clipă şi cerne-le bucată cu bucată şi vezi dacă-ţi aminteşti dacă ai făcut sau ai spus ceva care ar fi putut s-o jignească sau s-o supere.

M-am gândit la ultima noastră conversaţie, derulând-o în capul meu.

— A fost interesată de anumite informaţii pe care nu i le-am dat.

— Cât de interesată?

Vocea lui Wilem a fost lentă şi liniştită, ca şi cum el ar fi vorbit cu un copil destul de retardat.

— Destul de interesată, am zis.

— Destul nu indică un grad de intensitate.

Am oftat.

— Bine. Extrem de interesată. Suficient de interesată ca să…

M-am oprit. Wilem a arcuit o sprânceană cunoscătoare către mine.

— Da? Ce ţi-ai amintit?

Am ezitat.

— S-a oferit şi să se culce cu mine, am zis.

Wilem a dat din cap calm, ca şi cum s-ar fi aşteptat la ceva de genul ăsta.

— Şi tu cum ai răspuns ofertei generoase a acestei tinere femei?

Mi-am simţit obrajii înfierbântându-se.

— Am… Am ignorat-o.

Wilem a închis ochii, expresia lui transmiţând o mare, obosită disperare.

— Asta e la fel de rău ca Ambrose, a zis Sim, prinzându-şi capul în mâini. Devi nu trebuie să-şi facă griji cu privire la magiştri sau la altceva. Se spune că poate face o vrajă în opt părţi! Opt!

— Eram strâns cu uşa, am zis pe un ton un pic iritat. Nu aveam nimic să ofer garanţie. Recunosc că n-a fost o idee grozavă. Dar asta e, putem face un simpozion despre cât de prost am fost. Dar acum putem trece mai departe?

Le-am aruncat o privire pledantă.

Wilem s-a frecat la ochi cu o mână şi a dat din cap obosit.

Simmon a făcut un efort să scape de expresia îngrozită, dar doar cu un succes modest. A înghiţit.

— Corect. Ce ne facem?

— Acum nu contează prea mult cine e răspunzător, am zis, verificând cu precauţie dacă mi s-a oprit sângerarea de la braţ.

Se oprise şi am curăţat sângele.

— Am de gând să-mi iau nişte măsuri de precauţie.

Am făcut un gest de uşuire.

— Voi doi duceţi-vă la culcare.

Sim s-a frecat pe frunte, chicotind în sinea lui.

— Pe toţi zeii, eşti enervant uneori. Ce faci dacă te atacă din nou?

— S-a întâmplat deja de două ori cât am stat aici, am zis cu uşurinţă. Sunt cam ca nişte furnicături.

Am zâmbit la expresia lui.

— Sunt bine, Sim. Sincer. Există un motiv pentru care sunt în fruntea listei dueliştilor la cursul lui Dal. Sunt în perfectă siguranţă.

— Cât timp eşti treaz, a intervenit Wilem, cu ochii negri serioşi.

Rânjetul meu a devenit rigid.

— Cât timp sunt treaz, am repetat. Normal.

Wilem s-a ridicat şi şi-a dat cu mâna pe haine.

— Deci. Curăţă-te şi ia-ţi măsuri de precauţie.

Mi-a aruncat o privire ascuţită.

— Tânărul magistru Simmon şi cu mine să-l aşteptăm pe duelistul fruntaş de la cursul lui Dal în seara asta în camera mea?

Am simţit că roşesc de jenă.

— De ce nu!? Asta ar fi foarte apreciat.

Wil mi-a făcut o plecăciune exagerată, apoi a deschis uşa şi a ieşit pe hol.

Sim zâmbea larg de-acum.

— Atunci avem o întâlnire amoroasă. Dar pune pe tine o cămaşă înainte să vii. Voi veghea asupra ta în seara asta ca asupra unui copil cu colici, cum eşti, dar refuz s-o fac dacă insişti să dormi gol.

După ce Wil şi Sim au plecat, m-am dus la fereastră şi pe acoperişuri. Mi-am lăsat cămaşa în cameră, fiindcă eram plin de sânge şi nu voiam s-o stric. Aveam încredere în noaptea întunecată şi în ora târzie, sperând că nimeni nu mă va vedea alergând pe acoperişurile Universităţii pe jumătate gol şi plin de sânge.

E relativ uşor să te protejezi de simpatetică, dacă ştii ce faci. Cineva încerca să mă ardă sau să mă înjunghie, sau trăgea din corpul meu căldură până când aveam să colapsez în hipotermie, toate astea cu aplicarea simplă, directă a forţei, astfel că era simplu să te opui. Am fost sigur acum că ştiu ce se întâmplă şi am reuşit să mă apăr.

Noua mea grijă era ca nu cumva cine mă ataca să se descurajeze şi să încerce altceva. Ceva de genul atacului ocult asupra locului unde mă aflam şi apoi recurgerea la un tip mult mai lumesc de atac, unul pe care n-aş fi putut să-l opresc cu un efort de voinţă.

Malfezanţa e înspăimântătoare, dar un criminal cu un cuţit ascuţit te va ucide de zece ori mai repede dacă te prinde pe o alee întunecată. Şi să capturezi pe cineva cu garda jos e extrem de uşor dacă-i poţi urmări fiecare mişcare folosindu-te de sângele lui.

Aşa că am luat-o peste acoperişuri. Planul meu era să iau un pumn de frunze de toamnă, să le însemnez cu sângele meu şi să le trimit să se învârtă la nesfârşit în jurul Casei Vântului. Era un

truc pe care îl mai folosisem.

Dar de cum am sărit peste o alee îngustă, am văzut că fulgera şi mirosea a ploaie în aer. Urma să vină o furtună. Nu numai că ploaia dobora frunzele, răsucindu-le în jurul meu, dar îmi spăla şi sângele.

Stând acolo, pe acoperiş, am simţit ca şi cum m-ar fi bătut cele douăsprezece culori ale iadului, aducând ecouri neliniştitoare ale anilor mei în Bobcatran. M-am uitat pentru o clipă la fulgerul îndepărtat şi am încercat să nu las sentimentul să mă copleşească. M-am silit să-mi amintesc că nu mai eram copilul neajutorat şi flămând de atunci.

Am auzit un sunet slab, bătând pe bucata aplecată de acoperiş de tablă din spatele meu. M-am încordat, apoi m-am relaxat auzind vocea lui Auri:

— Kvothe?

M-am uitat în dreapta mea şi i-am văzut forma mică stând la vreo zece metri distanţă.

Norii ascunseseră luna, dar i-am putut ghici zâmbetul din voce când a zis:

— Te-am văzut alergând prin vârful lucrurilor.

M-am întors complet cu faţa spre ea, bucuros că nu era mai multă lumină. Nu-mi plăcea să mă gândesc cum ar fi reacţionat Auri văzându-mă pe jumătate gol şi acoperit de sânge.

— Bună, Auri, am zis. Se apropie o furtună. N-ar trebui să fii pe vârful lucrurilor în seara asta.

Ea şi-a înclinat capul.

— Tu eşti, a zis ea pur şi simplu.

Am oftat.

— Eu sunt. Dar numai…

Un fulger ca un păianjen mare a luminat cerul, iluminând totul o secundă lungă. Apoi a dispărut, lăsându-mă orbit.

— Auri? am întrebat, îngrijorat că vederea mea a speriat-o.

A mai fost o pâlpâire de fulger şi am văzut-o stând în picioare mai aproape. Arăta către mine, zâmbind încântată.

— Arăţi ca un Amir, a zis ea. Kvothe e un ciridae.

M-am uitat în jos la mine şi la următoarea fulgerare am înţeles ce voise să zică. Sângele uscat îmi curgea de pe dosul mâinii când încercam să-mi opresc hemoragia rănilor. Se părea că vechile tatuaje ale Amirilor erau folosite pentru a-i însemna pe membrii cei mai înalţi în rang.

Am fost atât de surprins de comparaţia ei, că am uitat primul

lucru pe care îl aflasem despre Auri. Am uitat să fiu atent cum îi pun întrebări.

— Auri, de unde ştii despre ciridae?

N-am primit niciun răspuns. Pâlpâirea următoare de fulger mi-a arătat doar un acoperiş gol şi un cer neiertător.

CAPITOLUL 24

Clinchete

Am stat pe acoperişuri cu furtuna pâlpâind deasupra capului, cu inima grea în piept. Am vrut s-o urmez pe Auri, ca să-mi cer scuze, dar am ştiut că n-aveam nicio nădejde. Genul greşit de întrebări o făcuse să plece, iar atunci când Auri fugea, era ca un iepure care intra într-o gaură. Erau o mie de locuri în care putea să se ascundă în Subsol. N-aveam nicio şansă s-o găsesc.

În plus, mă aşteptau probleme vitale. Chiar acum cineva putea să-mi detecteze prezenţa. Pur şi simplu n-aveam timp.

Am mers aproape o oră peste acoperişuri.

Lumina tremurătoare a furtunii îngreuna mai degrabă decât să uşureze demersul, orbindu-mă pentru mult timp după fiecare fulger. Totuşi, am ajuns în cele din urmă şchiopătând pe acoperişul de la Ax unde mă întâlneam de obicei cu Auri.

Ţeapăn, am coborât din măr în curtea îngrădită. Eram gata să strig prin grilajul de metal greu care ducea în Subsol, când am văzut o scânteie de mişcare în umbra tufişurilor din apropiere.

M-am chiorât în întuneric, neputând să văd nimic în afara unei siluete vagi.

— Auri? am întrebat uşor.

— Nu-mi place să spun, a zis ea încet, cu vocea încărcată de lacrimi.

Dintre toate lucrurile îngrozitoare la care luasem parte în aceste ultime zile, ăsta era, fără îndoială, cel mai rău.

— Îmi pare rău, Auri, am spus. Nu te voi mai întreba. Promit.

S-a auzit un mic suspin din umbră, care mi-a îngheţat inima şi a frânt o bucată din ea.

— Ce făceai pe acoperişul lucrurilor în seara asta? am întrebat. Ştiam că era o întrebare care n-o supăra. O mai întrebasem de multe ori până atunci.

— Mă uitam la fulgere, a zis ea, trăgându-şi nasul. Apoi, am văzut unul care semăna cu un copac.

— Ce era în fulger? am întrebat încet.
— Ionizare galvanică, a zis ea. Apoi, după o pauză, a adăugat: Şi gheaţă de râu. Şi balansul pe care îl face o papură.
— Îmi doresc să fi văzut una, am spus.
— Tu ce făceai pe acoperişuri?
S-a oprit şi a râs cu un mic sughiţ.
— Toate nebune şi în cea mai mare parte dezbrăcate?
Inima a-nceput să mi se dezgheţe un pic.
— Căutam un loc să-mi pun sângele, am zis.
— Cei mai mulţi oameni îl păstrează în corp, a spus ea. E mai simplu.
— Vreau să păstrez restul acestuia în interior, i-am explicat. Dar sunt îngrijorat că cineva ar putea fi în căutarea mea.
— O, a zis ea, ca şi cum ar fi înţeles perfect.
I-am văzut silueta uşor mai întunecată mişcându-se în întuneric, ridicată în picioare.
— Ar trebui să vii cu mine la Clinchete.
— Nu cred că am văzut Clinchetele, am zis. M-ai mai dus acolo?
Am văzut o mişcare care ar fi putut fi agitarea unui cap.
— E privat.
Am auzit un zgomot metalic, apoi un foşnet, apoi am văzut o lumină turcoaz aprinzându-se la poarta deschisă. Am coborât şi m-am întâlnit cu ea în tunelul de dedesubt.
Lumina din mână îi scotea în evidenţă petele de pe faţă, probabil unde-şi ştersese lacrimile. Era prima dată când o vedeam murdară pe Auri. Ochii ei erau mai întunecaţi decât de obicei şi nasul îi era roşu.
Auri şi-a tras nasul şi şi-a frecat faţa pătată.
— Eşti îngrozitor de murdar, a spus ea grav.
M-am uitat în jos la mâinile şi pieptul însângerat.
— Aşa e, am fost de acord.
Apoi, mi-a oferit un zâmbet mic, curajos.
— N-am fugit prea departe de data asta, a spus înclinându-şi bărbia cu mândrie.
— Mă bucur, am spus. Şi îmi pare rău.
— Nu.
A dat din cap puţin şi ferm.
— Tu eşti ciridaeul meu, aşa că nu pot să-ţi reproşez nimic.
A întins mâna ca să-mi atingă cu un deget centrul pieptului plin de sânge.

— *Ivare enim euge.*

Auri m-a condus prin labirintul de tuneluri care cuprindea Subsolul. Am mers mai departe în jos, prin Bolţi, am trecut de Clinchete. Apoi am trecut prin mai multe coridoare întortocheate şi din nou în jos, folosind o scară din piatră în spirală, pe care n-o mai văzusem.

Mi-a mirosit a piatră umedă şi când am coborât am auzit sunetul scăzut şi lin al apei. Din când în când se auzea sunetul granulos al sticlei pe piatră sau clinchet de sticlă pe sticlă.

După vreo cincizeci de paşi, scara largă spiralată a dispărut într-un bazin mare, înghiţită de apa neagră. M-am întrebat cât mai continuau scările mai jos de suprafaţă.

Nu era miros de putregai sau de murdărie. Era de apă proaspătă, şi am văzut cum valurile se învârteau în casa scării şi se răspândeau în întuneric dincolo de locul în care puteau ajunge luminile noastre. Am auzit din nou clinchet de sticlă şi am văzut două sticle învârtindu-se şi intrând şi ieşind la suprafaţă, mergând într-o direcţie şi apoi în alta. Una a intrat la fund şi n-a mai ieşit.

Un sac de pânză groasă era agăţat de un braţ al torţei de aramă montate pe perete. Auri a băgat mâna în sac şi a scos o sticlă grea cu dop în care ar fi putut fi odată bere Bredon.

Mi-a dat sticla.

— Au dispărut de un ceas. Sau o clipă. Uneori zile. Uneori nu mai vin înapoi deloc.

A mai scos o sticlă din sac.

— Bine măcar că sunt cel puţin patru deocamdată. În acest fel, statistic, ar trebui să ai tot timpul două în mişcare.

Am dat din cap şi am tras un fir de pânză groasă din sacul zdrenţuit şi l-am mânjit cu sângele care îmi acoperea mâna. Am scos dopul sticlei şi i-am dat drumul în interior.

— Şi fire de păr, a zis Auri.

Am tras câteva din cap şi le-am băgat pe gura sticlei.

Apoi am băgat dopul tare şi am lăsat-o să plutească. Plutea prin apa făcând haotic cercuri.

Auri mi-a mai dat o sticlă şi am repetat procesul. Când a patra sticla a fost luată de apa turbionară, Auri a dat din cap şi şi-a bătut vioi mâinile prăfuite una de cealaltă.

— Gata, a zis ea pe un ton de imensă satisfacţie. E bine.

Suntem în siguranţă.

Câteva ore mai târziu, spălat, bandajat şi considerabil mai puţin dezbrăcat, m-am îndreptat spre camera lui Wilem din Morişcă. În noaptea aceea, şi în multe dintre cele care aveau să vină, Wil şi Sim au făcut cu schimbul, păzindu-mă în timp ce dormeam, ţinându-mă în siguranţă cu Alarurile lor.

Erau cel mai bun fel de prieteni. Cei la care toată lumea speră, dar nimeni nu-i merită, cu atât mai puţin eu.

CAPITOLUL 25

Deţinere ilegală

În ciuda a ceea ce spuneau Wil şi Sim, n-am putut să cred că Devi era răspunzătoare pentru malfezanţa împotriva mea. În timp ce eram dureros de conştient de faptul că nu ştiam aproape nimic despre femei, ea fusese întotdeauna prietenoasă cu mine.

Chiar dulce uneori.

E-adevărat, avea o reputaţie sinistră. Dar ştiam mai bine decât oricine cât de repede câteva zvonuri se pot transforma în poveşti cu zmei.

M-am gândit că e mult mai probabil ca agresorul meu necunoscut să fi fost pur şi simplu un student crud, căruia nu i-a convenit avansarea mea în Arcanum. Cei mai mulţi studenţi studiau ani de-a rândul înainte de-a ajunge re'lari, şi eu reuşisem în mai puţin de trei semestre. Ar fi putut fi chiar cineva care pur şi simplu îi ura pe cei din neamul edema ruh. N-ar fi fost prima dată când mă alegeam cu o bătaie din pricina asta.

Din anumite puncte de vedere, chiar nu conta cine era răspunzător pentru atacuri.

Aveam nevoie de o modalitate de a le opri. Nu mă puteam aştepta ca Wil şi Sim să aibă grijă de mine pentru tot restul vieţii. Aveam nevoie de o soluţie permanentă. Aveam nevoie de un gram.

Un gram e o bucată inteligentă de artizanat magic, conceput special pentru acest tip de problemă. E un fel de armură simpatetică care împiedică pe oricine să facă o vrajă împotriva corpului tău. Nu ştiam cum funcţionează, dar ştiam că există.

Şi ştiam unde să caut să aflu cum să fac unul.

Kilvin a ridicat privirea când m-am apropiat de biroul lui. Am fost uşurat să văd că sticlăria lui era rece şi întunecată.

— Te-ai făcut bine, Re'lar Kvothe? a întrebat fără să se ridice

de la bancul de lucru. Ţinea o sferă mare de sticlă într-o mână şi un beţigaş de diamant în cealaltă.

— Da, Magistre Kilvin, am minţit.

— Te-ai gândit la următorul tău proiect? a întrebat el. Ai avut vise inteligente?

— Sunt, de fapt, în căutarea unei scheme pentru un gram, Magistre Kilvin. Dar n-o găsesc în niciunul dintre bârloguri sau în cărţile din bibliografie.

Kilvin s-a uitat la mine curios.

— Şi de ce ai avea nevoie de un gram, Re'lar Kvothe? O astfel de dorinţă nu denotă încredere în colegii tăi arcanişti.

Nefiind sigur dacă glumeşte sau nu, am decis să-i spun drept.

— Am învăţat despre alunecare la cursul de Simpatetică Avansată. M-am întrebat dacă un gram lucrează pentru a nega afinităţile din afară...

Kilvin a chicotit pe ton scăzut.

— Dal a băgat frica-n voi. Bun. Şi ai dreptate, un gram ajută la protejarea împotriva alunecării.

Ochii negri de cealdiz m-au privit serioşi.

— Până la un punct. Cu toate astea, se pare că un student inteligent şi-ar putea învăţa pur şi simplu lecţiile şi ar putea să evite alunecarea prin mare băgare de seamă şi prudenţă.

— Asta şi vreau, Magistre Kilvin, am zis. Totuşi, mi se pare că e util să deţii un gram.

— E-adevărat, a admis Kilvin, dând din capul lui nepieptănat. Cu toate astea, cu reparaţiile şi ocuparea cu comenzile de toamnă, avem lipsă de personal.

A fluturat o mână spre fereastra care dădea în atelier.

— Nu-mi pot permite să pun niciun muncitor să facă aşa ceva. Şi chiar dacă mi-aş permite, e o problemă de costuri. E muncă delicată, iar pentru încrustare e nevoie de aur.

— Aş prefera să mi-l fac singur, Magistre Kilvin.

Kilvin a clătinat din cap.

— Există un motiv pentru care schema nu e în cărţile din bibliografie. Nu eşti suficient de avansat ca să ţi-l faci singur. Trebuie să fii atent când se amestecă scrijeldica cu propriul sânge.

Am deschis gura să spun ceva, dar mi-a tăiat vorba.

— Mai important, scrijeldica necesară pentru un astfel de dispozitiv e încredinţată numai celor care au ajuns la nivelul de el'the. Caracterele pentru sânge şi oase au un potenţial prea

mare de utilizare greşită.

Tonul lui mi-a dat de-nţeles că nu puteam câştiga prin argumente, aşa că am ridicat din umeri ca şi cum prea puţin îmi păsa.

— Nu e nicio problemă, Magistre Kilvin. Am alte proiecte cu care îmi pot ocupa timpul.

Kilvin mi-a zâmbit larg.

— Sunt sigur de asta, Re'lar Kvothe. Aştept cu mare nerăbdare să văd ce-mi vei face.

M-a lovit un gând.

— În acest scop, Magistre Kilvin, aş putea folosi unul dintre atelierele private? Aş prefera să nu se uite toată lumea peste umărul meu în timp ce cârpesc.

Sprâncenele lui Kilvin s-au ridicat la asta.

— Acum, eu sunt şi mai curios.

A lăsat jos sfera de sticlă, s-a ridicat în picioare şi a deschis un sertar de la biroul lui.

— Îţi e pe plac un atelier de la primul etaj? Sau e vreo şansă să explodeze ceva? Îţi voi da unul la etajul al treilea, dacă e cazul. Sunt mai răcoroase, dar au un acoperiş mai potrivit pentru aşa ceva.

M-am uitat la el pentru o clipă, încercând să-mi dau seama dacă glumeşte.

— O cameră la primul etaj e foarte bună, Magistre Kilvin. Dar o să am nevoie de un cuptor mic de topit şi de încă o cămăruţă, pentru respirat.

Kilvin a murmurat ceva pentru sine, apoi a scos o cheie.

— Cât de mult vrei să respiri? Camera 27 are cinci sute de metri pătraţi.

— Sunt suficienţi, am spus. De asemenea, s-ar putea să am nevoie de permisiune să iau metale preţioase din Stocuri.

Kilvin a chicotit la asta şi a dat din cap când mi-a dat cheia.

— Voi vedea ce pot face, Re'lar Kvothe. Aştept cu nerăbdare să văd ce vei face pentru mine.

Era exasperant că schema de care aveam nevoie era restricţionată. Dar există întotdeauna alte moduri de a găsi informaţii şi există întotdeauna oameni care ştiu mai mult decât ar trebui să ştie.

De exemplu, nu mă îndoiam că Manet ştia cum să facă un

gram. Toată lumea ştia că era E'lir numai cu numele. Dar în niciun caz nu avea să-mi împărtăşească informaţiile împotriva voinţei lui Kilvin. Universitatea era casa lui Manet de treizeci de ani şi el era, probabil, singurul student care se temea mai mult decât mine de exmatriculare.

Asta însemna că opţiunile mele erau limitate. În afara unei căutări îndelungate în Arhive, nu m-am putut gândi la nicio altă modalitate de a obţine o schemă pe cont propriu. Deci, după câteva minute de stors creierul pentru o opţiune mai bună, m-am dus la Balot şi Orz.

Balotul era una dintre multele taverne rău famate de pe această parte a râului.

La Cinzeacă nu era ca vai de lume în cel mai strict sens, pur şi simplu era lipsită de pretenţii. Era curat, fără miros de flori şi ieftină, fără a fi împopoţonată.

Oamenii veneau la Cinzeacă pentru a mânca, a bea, a asculta muzică şi uneori pentru o luptă amicală.

Balotul era pe mai multe trepte în jos pe scară. Era mai jegos, muzica nu era o prioritate, iar luptele erau de obicei distractive doar pentru una dintre persoanele implicate.

Atenţie, Balotul nu era mai rău ca jumătate dintre locurile din Bobcatran. Dar era cel mai rău pe care-l puteai găsi atât de aproape de Universitate. Deci, în ciuda faptului că era vai de lume, avea podele din lemn şi geamuri de sticlă. Şi dacă adormeai de beat ce erai şi te trezeai fără traistă, te puteai mulţumi cu faptul că nimeni nu te-a înjunghiat şi nu ţi-a furat şi cizmele.

Pentru că era încă devreme, erau doar o mână de oameni împrăştiaţi prin încăperea comună. Am fost bucuros să-l văd pe Sleat stând în spate. Nu făcusem cunoştinţă cu el, dar ştiam cine era. Auzisem poveşti.

Sleat era unul dintre oamenii rari, indispensabili, cu talent organizatoric. Din câte am auzit, fusese student şi se tot lăsase în ultimii zece ani.

În acel moment vorbea cu un bărbat care părea agitat şi ştiam că nu era bine să-i întrerup. Aşa că am cumpărat două halbe mici de bere şi m-am făcut că beau dintr-una cât aştept.

Sleat era chipeş, cu părul negru şi ochii negri. Deşi n-avea barba caracteristică, mă aşteptam să fie măcar pe jumătate cealdiz. Limbajul corpului său denota autoritate. Se mişca astfel încât dădea impresia că ar controla tot ce se întâmpla în jurul lui.

Ceea ce nu m-ar fi surprins, de fapt. Din câte ştiam, el deţinea Balotul. Oamenilor ca Sleat nu le erau străini banii.

Sleat şi tânărul agitat au ajuns în cele din urmă la un fel de acord.

Sleat a zâmbit cu căldură când au dat mâna şi l-a bătut pe umăr când a plecat.

Am aşteptat o clipă, apoi m-am îndreptat spre masa lui. Cum m-am apropiat, am observat că era o porţiune de podea liberă între masa lui şi celelalte din încăperea comună. Nu era mare, doar suficient cât să facă dificil trasul cu urechea.

Sleat şi-a ridicat privirea când m-am apropiat.

— Mă întrebam dacă am putea vorbi, i-am zis.

A făcut un gest larg către scaunul gol.

— Asta e un pic surprinzător, a zis el.

— De ce?

— Nu primesc prea multe vizite de la oameni inteligenţi. Primesc de la oameni disperaţi.

S-a uitat la căni.

— Amândouă sunt pentru tine?

— Poţi lua una sau pe amândouă.

Am arătat către cea din dreapta.

— Dar am luat deja o gură din asta.

S-a uitat la căni cu prudenţă pentru o fracţiune de secundă, apoi a zâmbit larg, alb, şi a luat băutura din stânga.

— Din câte am auzit, nu eşti genul care să otrăvească oameni.

— Pare că ştii o grămadă de lucruri despre mine, am zis.

Ridicarea lui din umeri a fost atât de naturală, încât am bănuit că fusese exersată.

— Ştiu multe despre toată lumea, a zis el. Dar ştiu mai multe despre tine.

— Cum aşa?

Sleat s-a aplecat înainte, sprijinindu-se de masă şi vorbind pe un ton confidenţial.

— Ai idee cât de plictisitor e studentul mediocru? Jumătate dintre ei sunt turişti bogaţi cărora nu le pasă mai deloc de cursurile lor.

Şi-a dat ochii peste cap şi a făcut un gest ca şi cum ar fi aruncat ceva peste umăr.

— Cealaltă jumătate sunt nişte tocilari care au visat la locul ăsta atât de mult, încât abia mai pot respira când ajung aici.

Merg cu grijă, blânzi ca popii. Speriaţi ca nu cumva magiştrii să le arunce vreo privire dezaprobatoare.
A pufnit dispreţuitor şi s-a lăsat pe spate în scaun.
— E de-ajuns să spun că eşti o gură de aer proaspăt. Toată lumea spune…
S-a oprit şi a ridicat din nou din umeri în stilul exersat.
— Păi, ştii.
— De fapt, nu ştiu, am recunoscut. Ce spune lumea?
Sleat mi-a zâmbit ascuţit, frumos.
— A, asta e problema, nu? Toată lumea ştie reputaţia unui om, cu excepţia omului însuşi. Majoritatea bărbaţilor nu sunt deranjaţi de asta. Dar unii dintre noi muncim pentru reputaţia noastră. Mi-am construit-o pe-a mea cărămidă cu cărămidă. E un instrument util.
Mi-a aruncat o privire vicleană.
— Cred că înţelegi despre ce vorbesc.
Mi-am permis un zâmbet.
— Poate.
— Atunci ce se spune despre mine? Spune-mi, şi-ţi voi întoarce favoarea.
— Păi, am spus. Eşti bun să găseşti lucruri, am zis. Eşti discret, dar scump.
A fluturat din mâini, iritat.
— Capricii. Detaliile sunt oasele poveştii. Dă-mi oase.
M-am gândit.
— Am auzit că ai reuşit să vinzi mai multe flacoane de *Regim Ignaul Neratum* semestrul trecut. După incendiul din atelierul lui Kilvin, unde se presupunea că totul fusese distrus.
Sleat a dat din cap, expresia lui nedezvăluind nimic.
— Am auzit că ai reuşit să-i trimiţi un mesaj tatălui lui Veyane în Emlin, în ciuda faptului că erau sub asediu.
Un alt dat din cap.
— I-ai făcut rost unei tinere prostituate care lucrează în Buttons de un set de documente care atestau că era verişoara îndepărtată pe linie de sânge cu baronul Gamre, permiţându-i să se căsătorească fără mare tam-tam cu un tânăr domn.
Sleat a zâmbit.
— Am fost mândru de asta.
— Când erai E’lir, ai fost suspendat pentru două semestre, sub acuzaţia de Deţinere ilegală, am continuat. Doi ani mai târziu, ai fost amendat şi suspendat din nou, pentru Utilizare

greşită a echipamentelor Universităţii în Creuzet. Am auzit că Jamison ştie ce fel de afaceri faci, dar e plătit ca să închidă ochii. N-o cred pe ultima, apropo.

— Corect, a zis el uşor. Nici eu.

— În ciuda activităţilor tale multiple, ai fost adus în faţa legii de fier doar o dată, am continuat. Transport cu substanţe de contrabandă, nu-i aşa?

Sleat şi-a dat ochii peste cap.

— Ştii care e cel mai al naibii lucru? Eram, de fapt, nevinovat de data aia. Băieţii lui Heffron plătiseră un poliţist să falsifice unele dovezi. Acuzaţiile au fost retrase după doar două zile.

S-a încruntat.

— Nu că magiştrilor le-ar fi păsat. I-a interesat doar faptul că prihăneam bunul nume al Universităţii.

Tonul lui era amar.

— Taxa de şcolarizare mi s-a triplat dup-aia.

Am decis să forţez un pic.

— Cu câteva luni în urmă ai otrăvit-o cu Venitasin pe tânăra fiică a unui conte şi i-ai dat antidotul numai după ce a semnat documente referitoare la moştenirea celei mai mari părţi a domeniilor. Apoi ai făcut să pară că a pierdut-o la un joc de cărţi cu miză mare.

A ridicat o sprânceană la asta.

— Au spus şi de ce?

— Nu, am zis. Am presupus că a încercat să te tragă pe sfoară cu datoria pe care o avea la tine.

— Există ceva adevăr în asta, a zis el. Deşi a fost un pic mai complicat de-atât. Şi n-a fost Venitasin. Asta ar fi fost extrem de nechibzuit.

A părut ofensat şi şi-a periat mâneca, în mod clar iritat.

— Altceva?

M-am oprit, încercând să mă decid dacă voiam să obţin confirmarea a ceva ce suspectam de ceva timp.

— Numai în acest ultim semestru l-ai pus pe Ambrose Makar în legătură cu doi bărbaţi cunoscuţi că omoară oameni pentru bani.

Expresia lui Sleat a rămas neclintită în continuare, cu corpul liber şi relaxat. Dar i-am văzut o uşoară tensiune în umeri. Foarte puţine îmi scapă atunci când mă uit atent.

— Aşa se spune, nu?

Ridicarea mea din umeri o bătea pe a lui. A fost atât de

nonşalantă, că ar fi făcut şi o pisică geloasă.
— Sunt muzicant. Cânt trei nopţi pe săptămână într-o tavernă aglomerată. Aud tot felul de lucruri.
M-am întins după cană.
— Tu ce-ai auzit despre mine?
— Poveştile pe care toată lumea le ştie, desigur. I-ai convins pe magiştri să te admită la Universitate, deşi, fără supărare, eşti doar un copil. Apoi, două zile mai târziu, l-ai făcut de râs pe Magistrul Hemme în propria sală de curs şi ai scăpat nepedepsit.
— Cu excepţia unei biciuiri.
— Cu excepţia unei biciuiri, a recunoscut el. În timpul căreia nu te-ai deranjat să strigi sau să sângerezi, nici măcar un pic. N-aş fi crezut dacă n-ar fi fost câteva sute de martori.
— Am atras o mulţime decentă ca număr, am zis. Era vreme bună pentru o biciuire.
— Am auzit că unii oameni extrem de dramatici din popor îţi spun Kvothe Ne-nsângeratul din această cauză, a zis el. Deşi am ghicit că o parte din asta vine de la faptul că eşti edema ruh, ceea ce înseamnă că eşti cât se poate de departe de sângele unui nobil.
I-am zâmbit.
— Un pic din amândouă, mă aştept.
S-a uitat atent.
— Am auzit şi că tu şi Magistrul Elodin v-aţi luptat în Adăpost. Magii vaste şi teribile s-au dezlănţuit, şi în final a câştigat el, aruncându-te printr-un zid de piatră, apoi de pe acoperişul clădirii.
— Ţi s-a spus şi pentru ce ne-am luptat? am întrebat.
— Tot felul de lucruri, a zis el indiferent. O insultă. O neînţelegere. Ai încercat să-i furi magia. El a încercat să-ţi fure femeia. Aiurelile obişnuite.
Sleat s-a frecat pe faţă.
— Să mă gândesc. Cânţi la lăută destul de bine şi eşti mândru ca o pisică lovită cu piciorul. Eşti prost crescut, clonţos şi nu dai dovadă de respect pentru superiorii tăi, adică practic toată lumea, având în vedere nivelul jos din societate pe care-l ai prin naştere.
Am simţit că roşesc de furie şi înţepături calde mi-au străbătut tot corpul.
— Sunt cel mai bun muzicant pe care-l vei întâlni vreodată sau îl vei vedea de la distanţă, am spus cu calm forţat. Şi sunt

edema ruh până în măduva oaselor. Asta înseamnă că sângele meu e roşu. Asta înseamnă că respir aer liber şi umblu unde mă duc picioarele. Nu mă dau înapoi şi nu dau din coadă ca un câine la titlul unui om. Asta arată a mândrie pentru oamenii care şi-au petrecut viaţa cultivând şire ale spinării suple.

Sleat a zâmbit domol şi am realizat că mă momea.

— Eşti şi temperamental, din câte am auzit. Şi mai sunt o grămadă de alte prostii asemănătoare care plutesc în jurul tău. Dormi doar o oră în fiecare noapte. Ai sânge de demon. Poţi vorbi cu morţii…

M-am aplecat înainte, curios. Ăsta nu era unul dintre zvonurile pe care le stârnisem eu.

— Serios? Vorbesc cu spiritele sau pretind că dezgrop cadavrele?

— Presupun că spiritele, a zis el. N-am auzit pe nimeni menţionând ceva de morminte jefuite.

Am dat din cap.

— Altceva?

— Doar că în ultimul semestru ai fost încolţit pe o alee de doi ucigaşi plătiţi. Şi în ciuda faptului că aveau cuţite şi că te-au prins destul de nepregătit, l-ai orbit pe unul şi l-ai bătut măr pe celălalt, folosind foc şi fulgere ca Marele Taborlin.

Ne-am uitat mult timp unul la altul. Nu era o linişte confortabilă.

— L-ai pus pe Ambrose în legătură cu ei? am întrebat în cele din urmă.

— Asta nu e o întrebare bună, a zis sincer Sleat. Ar însemna să discut despre înţelegeri private după ce s-au petrecut.

Mi-a aruncat o privire lipsită de expresie, fără vreo urmă de zâmbet aproape pe buze sau în ochi.

— În plus, ai încredere în mine că-ţi voi răspunde sincer?

M-am încruntat.

— Pot să spun totuşi că din cauza acestor poveşti nu mai e nimeni interesat să facă o astfel de meserie, a zis Sleat familiar. Nu că ar fi mulţi chemaţi pentru o astfel de meserie pe-aici, ca să mă înţelegi. Suntem cu toţii teribil de civilizaţi.

— Nici n-ai şti despre asta, chiar dacă s-ar întâmpla.

Zâmbetul i-a revenit.

— Exact.

S-a aplecat în faţă.

— Destul cu pălăvrăgeala, atunci. Ce cauţi?

— Am nevoie de o schemă pentru o bucată de artizanat magic.

Şi-a pus coatele pe masă.

— Şi…

— Conţine scrijeldica pe care Kilvin le-o dă numai celor de rang el'the şi mai mare.

Sleat ştia despre ce era vorba.

— Şi cât de repede îţi trebuie? Ore? Zile?

M-am gândit la Wil şi Sim care stăteau nopţile să mă păzească.

— Cât de repede.

Sleat a stat pe gânduri, cu ochii rătăciţi.

— Va costa ceva şi nu există nicio garanţie că voi fi în stare să-l fac după un program exact.

M-a privit atent.

— De asemenea, dacă eşti prins, vei fi acuzat de Deţinere ilegală, cel puţin.

Am dat din cap.

— Şi ştii care sunt sancţiunile?

— „Pentru Deţinerea ilegală a arcanului care nu duce la prejudicierea altuia, studentul ofensator poate fi amendat cu nu mai mult de douăzeci de talanţi, biciuit de nu mai mult de zece ori, suspendat din Arcanum sau exmatriculat de la Universitate”, am recitat.

— M-au amendat cu toţi cei douăzeci de talanţi şi m-au suspendat două semestre, a zis Sleat cu tristeţe. Şi era doar o alchimie la nivel de re'lar. Va fi mai rău pentru tine dacă e ceva de nivel el'the.

— Cât? am întrebat.

— Ca să faci rost de ea în câteva zile…

S-a uitat la tavan pentru un moment.

— Treizeci de talanţi.

Am simţit o gaură-n stomac, dar mi-am păstrat faţa calmă.

— Există vreo posibilitate să negociem?

A zâmbit din nou ascuţit, cu dinţii lui foarte albi.

— Fac afaceri şi pe favoruri. Dar o favoare de treizeci de talanţi va fi una mare.

S-a uitat la mine gânditor.

— Am putea găsi ceva care să se potrivească. Dar mă simt obligat să menţionez că atunci când eu numesc o favoare datorie, e datorie. Din acel moment nu mai există nicio

negociere.

Am dat din cap cu calm, ca să-i arăt că am înţeles. Dar am simţit un nod rece formându-mi-se în burtă. Era o idee proastă. Am ştiut până în măduva oaselor.

— Mai eşti dator la altcineva? a întrebat Sleat. Şi nu mă minţi, pentru că-mi voi da seama.

— Şase talanţi, am spus nonşalant. Până la sfârşitul semestrului.

A dat din cap.

— Bănuiesc că n-ai reuşit să-i iei de la un cămătar. Ai mers la Heffron?

Am dat din cap.

— Devi.

Pentru prima dată în conversaţia noastră, Sleat şi-a pierdut calmul, iar zâmbetul fermecător i-a dispărut cu totul.

— Devi?

S-a ridicat de pe scaun, cu corpul brusc tensionat.

— Nu. Nu cred că putem ajunge la un acord. Dacă ai avea bani, ar fi ceva.

A clătinat din cap.

— Dar nu. Dacă Devi deţine deja o bucată din tine…

Reacţia lui m-a îngheţat, apoi mi-am dat seama că încerca să obţină mai mulţi bani.

— Ce se întâmplă dacă ar fi să împrumut bani de la tine ca să-mi plătesc datoria la ea?

Sleat a clătinat din cap, recâştigându-şi o bucată din nonşalanţă.

— Asta e însăşi definiţia braconajului, a zis el. Devi are un interes în curs de desfăşurare în tine. O investiţie.

A luat o gură din băutură şi şi-a dres glasul semnificativ.

— Nu vede bine pe cineva care intervine în cererea ei.

Am ridicat o sprânceană.

— Cred că am fost tras pe sfoară de reputaţia ta, am spus. Fraierul de mine, într-adevăr.

Pe faţa lui a crescut încruntarea.

— Ce vrei să spui?

Am fluturat mâinile concludent.

— Te rog, acordă-mi credit că sunt cel puţin pe jumătate atât de inteligent cât ai auzit, am zis. Dacă nu-mi poţi da ce vreau, măcar recunoaşte. Nu-mi irosi timpul stabilind preţul lucrurilor care nu-mi sunt la îndemână şi nu veni cu scuze elaborate.

Sleat părea că nu e sigur dacă trebuie să se simtă jignit.

— Care parte ţi se pare elaborată?

— Haide, zău, am zis. Eşti dispus să încalci legile de la Universitate, riscând mânia magiştrilor, a jandarmilor şi legii de fier din Atur. Dar o aşchiuţă de fată te face să-ţi tremure genunchii?

Am mirosit şi am imitat gestul pe care-l făcuse mai înainte, prinzând mingea undeva sus şi aruncând-o peste umăr.

S-a uitat la mine o clipă, apoi a izbucnit în râs.

— Da, exact aşa stau lucrurile, a zis el, ştergându-şi lacrimile de râs adevărat din ochi. Se pare că şi eu am fost păcălit de reputaţia ta. Dacă crezi că Devi e o aşchiuţă de fată, nu eşti nici pe departe aşa de inteligent cum am crezut.

Privind peste umărul meu, Sleat a dat din cap la cineva pe care eu nu-l puteam vedea şi a fluturat mâna concluziv.

— Du-te de-aici, a zis el. Eu fac afaceri cu oameni raţionali, care ştiu pe ce lume sunt. Îmi iroseşti timpul.

M-am umplut de iritare, dar m-am silit să n-o arăt.

— Am nevoie şi de o arbaletă, am zis.

El a clătinat din cap.

— Nu, ţi-am spus deja. Nu ofer împrumuturi sau favoruri.

— Îţi pot oferi bunuri în schimb.

El s-a uitat la mine cu scepticism.

— Ce fel de arbaletă?

— Orice fel, am zis. Nu trebuie să fie de lux. Trebuie doar să funcţioneze.

— Opt talanţi, a zis el.

I-am aruncat o privire dură.

— Nu mă insulta. E obiect de contrabandă. Pun pariu zece bani la unul că în două ore poţi face rost de una. Dacă încerci să mă tragi pe sfoară, mă duc peste râu şi iau una de la Heffron.

— Ia una de la Heffron şi va trebui s-o duci înapoi la Imre, a zis el.

— Comisarului i-ar plăcea să vadă asta.

Am ridicat din umeri şi am început să mă ridic în picioare.

— Trei talanţi şi cinci, a zis el. E folosită, dacă nu te superi. Şi e cu etrier, nu cu manivelă.

Am calculat în cap.

— Accepţi o uncie de argint şi o bobină de sârmă fină de aur? am întrebat, scoţându-le din buzunare.

Ochii întunecaţi ai lui Sleat s-au defocusat uşor, în timp ce-şi

făcea propriile calcule.
— Ai conduce bine o afacere.
A luat bobina de sârmă strălucitoare şi micul lingou de argint.
— În spatele tăbăcăriei e un butoi cu apă de ploaie. Arbaleta să fie acolo în cincisprezece minute.
Mi-a aruncat o privire de om insultat.
— Două ore? Nu ştii nimic despre mine, la urma-urmelor.

Câteva ore mai târziu, Fela a apărut dintre rafturile din Arhive şi m-a prins cu o mână în uşa cu patru plăci. N-o împingeam, mai exact. Doar apăsam. Doar ca să verific dacă era bine închisă. Era.
— Nu cred că spun scribilor ce e în spatele ăsteia, nu? am întrebat-o fără nicio speranţă.
— Dacă o fac, mie nu mi-au spus încă, a zis Fela, apropiindu-se şi trecându-şi degetele de-a lungul şanţurilor înscrisurilor în piatră: Valaritas.
— Am visat o dată uşa, a zis ea. Se făcea că Valaritas era numele unui bătrân rege mort. Mormântul lui era în spatele uşii.
— Uau, am zis. Asta e mai bine decât visele pe care le am eu despre ea.
— Cum sunt ale tale? a întrebat ea.
— O dată am visat că am văzut lumină prin găuri, am spus. Dar în general doar stau aici, cu ochii la ea, încercând să intru.
M-am încruntat la uşă.
— Să stau afară cât sunt treaz e destul de frustrant, dar o fac şi în timp ce dorm.
Fela a râs încet, apoi s-a întors cu faţa la uşă.
— Am luat notă, a zis ea. Care e proiectul de cercetare care te derutează?
— Să mergem undeva să vorbim în privat, i-am zis. Este un pic de povestit.
Ne-am dus spre unul dintre bârlogurile de lectură şi, odată uşa închisă, i-am spus toată povestea, stânjenelile şi toate celelalte. Cineva comisese malfezanţă împotriva mea. Nu puteam merge la magiştri, de teamă că ar trebui să dezvălui că eu fusesem cel care îi spărsese apartamentul lui Ambrose. Aveam nevoie de un gram pentru a mă proteja, dar nu ştiam suficientă scrijeldică pentru a face unul.
— Malfezanţă, a zis ea cu o voce scăzută, scuturând încet din

cap cu spaimă. Eşti sigur?

Mi-am descheiat cămaşa şi am dat-o jos de pe umăr, dezvăluind vânătăile întunecate de pe umăr, obţinute în urma atacului pe care reuşisem să-l opresc doar parţial.

Ea s-a aplecat să se uite.

— Şi tu chiar nu ştii cine ar putea fi?

— Nu prea, am zis, încercând să nu mă gândesc la Devi.

Deocamdată voiam să păstrez această decizie atât de proastă doar pentru mine.

— Îmi pare rău să te trag în aşa ceva, dar tu eşti singura…

Fela şi-a fluturat mâinile a negaţie.

— Stai liniştit. Ţi-am spus să ceri dacă ai nevoie vreodată de vreo favoare, şi mă bucur că ai făcut-o.

— Mă bucur că te bucuri, am zis. Dacă mă scoţi din asta, îţi rămân dator. Mă descurc mai bine să găsesc ce vreau aici, dar sunt încă nou.

Fela a dat din cap.

— E nevoie de ani ca să înveţi drumul în Stive. E ca un oraş.

I-am zâmbit.

— Aşa cred şi eu. N-am trăit aici destul de mult ca să învăţ scurtăturile.

Fela s-a strâmbat un pic.

— Şi presupun că ai nevoie de ele. În cazul în care Kilvin consideră scrijeldica într-adevăr periculoasă, cele mai multe dintre cărţile pe care le vrei sunt în biblioteca lui privată.

Am simţit că mi se face rău de la stomac.

— Biblioteca privată?

— Toţi magiştrii au biblioteci private, a zis Fela simplu. Ştiu ceva alchimie, aşa că am urmărit cărţile cu formule ale lui Mandrag să nu ajungă în mâini greşite. Scribii care cunosc scrijeldică au făcut la fel pentru Kilvin.

— Atunci n-are niciun rost, am zis. În cazul în care Kilvin are toate acele cărţi încuiate, nu e nicio şansă să găsesc ce caut.

Fela a zâmbit, clătinând din cap.

— Sistemul nu-i perfect. Doar circa o treime din Arhive sunt catalogate în mod corespunzător. Ce cauţi e probabil încă undeva în Stive. Nu trebuie decât s-o găseşti.

— Nici măcar n-aş avea nevoie de toată schema, am zis. Dacă ştiu doar câteva dintre caracterele adecvate, pot face probabil restul.

Ea m-a privit îngrijorată.

— E asta cu adevărat înţelept?

— Înţelepciunea e un lux pe care nu mi-l pot permite, i-am spus. Wil şi Sim m-au vegheat deja două nopţi. Nu vor putea să doarmă în schimburi în următorii zece ani.

Fela a inspirat adânc, apoi a expirat încet.

— Bine. Putem să începem cu cărţile catalogate. Poate că ceea ce ai nevoie fost inventariat de scribi.

Am adunat câteva zeci de cărţi despre scrijeldică şi ne-am închis într-un bârlog de lectură de la etajul al patrulea. Apoi am început să trecem prin ele pe rând.

Am început cu speranţa că vom găsi o schemă completă pentru gram, dar pe măsură ce orele treceau, speranţele noastre se reduceau. Dacă nu o schemă, poate o descriere a unuia. Poate o trimitere la secvenţa de caractere utilizate. Numele unui singur caracter. Un pont. Un indiciu. O însemnare. Unele piese de puzzle.

Am închis ultima carte pe care o adusesem în bârlogul de lectură. S-a auzit o bufnitură puternică atunci când paginile i s-au închis.

— Nimic? a întrebat ea obosită.

— Nimic.

Mi-am frecat faţa cu ambele mâini.

— M-a cam lăsat norocul.

Fela a ridicat din umeri, strâmbându-se la jumătatea mişcării, apoi şi-a întins capul într-o parte ca să scape de nodul din gât.

— Avea sens să începi din locurile cele mai evidente, a zis ea. Dar astea s-ar putea să fie cele pe care scribii le-au terminat de pieptănat pentru Kilvin. Va trebui doar să săpăm mai adânc.

Am auzit sunetul îndepărtat al clopotului din turn şi am fost surprins de cât de multe ori a lovit acesta. Fusese o căutare de peste patru ore.

— Ai pierdut ora, am zis.

— Era doar Geometrii, a zis ea.

— Eşti o persoană minunată, am zis. Care e cea mai bună opţiune a noastră acum?

— Un pescuit cu năvodul, lung, lent, prin Stive, a zis ea. Dar va fi ca şi cum ai cerne după aur. Zeci de ore, şi asta cu noi doi lucrând împreună, astfel ca să nu ni se suprapună eforturile.

— Pot să-i aduc şi pe Wil şi Sim să ne ajute, am zis.

— Wilem lucrează aici, a zis Fela. Dar Simmon n-a fost niciodată scrib. Probabil doar ne va încurca.

I-am aruncat o privire ciudată.

— Îl ştii foarte bine pe Sim?

— Nu foarte, a recunoscut ea. L-am văzut pe-aici.

— Îl subestimezi, am zis. Aşa se întâmplă mereu cu toţi. Sim e inteligent.

— Toată lumea de-aici e inteligentă, a zis Fela. Şi Sim e drăguţ, dar…

— Asta e problema, am spus. E drăguţ. E delicat, ceea ce oamenii văd ca slăbiciune. Şi e vesel, ceea ce oamenii văd ca prostie.

— N-am vrut să spun asta, a zis Fela.

— Ştiu, am zis frecându-mi faţa. Scuze. Am avut nişte zile rele. Am crezut că Universitatea va fi diferită de restul lumii, dar e la fel ca peste tot: oameni pompoşi, nemernici nepoliticoşi ca Ambrose, în timp ce sufletele bune ca Simmon sunt catalogate drept fraiere.

— Tu care eşti? a zis Fela cu un zâmbet, începând să aşeze cărţile. Ticălos pompos sau suflet bun?

— Voi cerceta mai târziu, am zis. Acum am griji mult mai presante.

CAPITOLUL 26
Încredere

Deşi eram destul de sigur că nu Devi era în spatele abuzurilor, trebuia să fiu prost ca să ignor că ea avea sângele meu. Deci, când a devenit clar că fabricarea unui gram avea să solicite mult timp şi energie, mi-am dat seama că a venit timpul să-i fac o vizită şi să mă asigur că nu ea era răspunzătoare pentru malfezanţă.

Era o zi mizerabilă: friguroasă, cu un vânt rece şi umed care-mi pătrundea prin haine.

N-aveam mănuşi sau pălărie şi a trebuit să mă mulţumesc să-mi pun gluga pe cap şi să-mi înfăşor mâinile în mantie, strângând-o mai tare în jurul umerilor.

Când am traversat Podul de Piatră, mi-a venit un gând nou: poate că cineva a furat sângele meu de la Devi. Asta avea mai mult sens decât orice altceva. Trebuia să mă asigur că sticluţa cu sângele meu era în siguranţă. Dacă încă îl mai avea şi nu era umblat la el, puteam să ştiu că nu era implicată.

M-am dus către marginea de vest din Imre, unde m-am oprit la o tavernă să cumpăr o bere mică şi să mă încălzesc la foc. Apoi am mers prin aleea de-acum familiară şi pe scara îngustă din spatele măcelăriei.

În ciuda frigului şi a ploii recente, mirosul de grăsime râncedă încă plutea în aer.

Am inspirat adânc şi am bătut la uşă.

S-a deschis după un minut, apoi faţa lui Devi a apărut în uşa crăpată.

— Salutare, salutare, a zis ea. Eşti aici pentru afaceri sau pentru plăcere?

— Mai mult afaceri, am recunoscut.

— Păcat. A deschis uşa larg.

Când am intrat în cameră, m-am împiedicat de prag, împleticindu-mă cu stângăcie spre ea şi punându-i mâna pentru

scurt timp pe umăr, ca să mă echilibrez.

— Scuze, am zis jenat.

— Arăţi ca dracu', a zis ea încuind uşa. Sper că n-ai venit pentru mai mulţi bani. Nu le împrumut oamenilor care arată de parcă ar veni după o beţie de trei zile.

M-am aşezat obosit pe un scaun.

— Ţi-am adus cartea înapoi, i-am spus, scoţând-o de sub mantie şi punând-o pe birou.

A dat din cap, zâmbind un pic.

— Ce părere ai despre bătrânul Malcaf?

— Uscat. Băţos. Plictisitor.

— Şi n-a avut nici poze, a zis ea sec. Dar asta e irelevant.

— Teoriile lui despre percepţie ca forţă activă sunt interesante, am recunoscut. Dar scrie ca şi cum i-ar fi frică de faptul că cineva chiar l-ar putea înţelege.

Devi a dat din cap, cu gura încreţită.

— Cam la asta m-am gândit şi eu. S-a întins peste birou şi a tras cartea mai aproape de ea. Ce părere ai de capitolul despre propriocepţie?

— Părea să argumenteze dintr-o profundă fântână de ignoranţă, am spus. Am cunoscut oameni în Clinică cu membrele amputate. Nu cred că Malcaf a cunoscut vreunul.

Am privit-o pentru a vedea un semn de vinovăţie, un indiciu că ar fi făcut abuzuri împotriva mea. Dar nu era nimic. Părea perfect normală, veselă şi clonţoasă ca de obicei. Dar am crescut printre actori. Ştiu în cât de multe moduri îţi poţi ascunde sentimentele adevărate.

Devi s-a încruntat exagerat.

— Pari atât de serios. La ce te gândeşti?

— Aveam două întrebări, am spus evaziv. Nu aşteptam cu nerăbdare asta. Nu despre Malcaf.

— Aşa am obosit să fiu apreciată pentru intelectul meu! S-a lăsat pe spate şi şi-a întins braţele deasupra capului. Oare când voi fi în stare să-mi găsesc un băiat frumos care să mă vrea doar pentru trupul meu?

S-a întins senzual, dar s-a oprit la jumătatea drumului, aruncându-mi o privire nedumerită.

— Aştept un calambur. De obicei eşti mai rapid de-atât.

I-am zâmbit slab.

— Am multe pe cap. Nu cred că astăzi îmi pot compara inteligenţa cu a ta.

— Nu te-am suspectat niciodată că ai putea să-ţi compari inteligenţa cu a mea, a zis ea. Dar îmi place câte un joc de cuvinte din când în când.

S-a aplecat şi şi-a strâns mâinile deasupra biroului.

— Ce fel de întrebări?

— Ai făcut multă scrijeldică la Universitate?

— Întrebări personale. A ridicat dintr-o sprânceană. Nu, nu m-a interesat. Prea multe prostii pentru gustul meu.

— Nu pari genul de femeie pe care ar deranja-o să facă prostii, am spus, reuşind un zâmbet slab.

— Aşa mai merge, a zis ea aprobator. Ştiam că poţi.

— Pot să presupun că nu ai nicio carte despre scrijeldică avansată? am întrebat. Genul de lucruri nepermise unui re’lar?

Devi a clătinat din cap.

— Nu, dar am nişte texte interesante despre alchimie. Chestii pe care nu le găseşti în preţioasele tale Arhive.

Amărăciunea era grea în vocea ei atunci când a rostit ultimul cuvânt.

Atunci totul s-a legat la mine în cap. Devi n-ar fi fost niciodată atât de neglijentă să lase pe cineva să-mi fure sângele. Nu l-ar vinde pentru a-l transforma în profit rapid. N-avea nevoie de bani. Nu păstra ranchiună împotriva mea. Dar Devi şi-ar fi vândut şi mama pentru a intra în Arhive.

— E amuzant că ai adus vorba de alchimie, am spus pe cât de calm posibil. Ai auzit vreodată de ceva numit bob de prune?

— Am auzit, a zis ea cu uşurinţă. Urât lucru. Cred că am formula.

S-a întors un pic pe scaun, cu faţa spre raft.

— Eşti interesat s-o vezi?

Faţa n-a trădat-o, dar cu suficientă practică oricine îşi poate controla mimica. Nici limbajul corpului n-a dat-o de gol. A fost doar o foarte mică tensiune în umeri, doar un indiciu de ezitare.

Erau ochii ei. Când am menţionat bobul de prune, am văzut o pâlpâire acolo. Nu doar recunoaştere. Vina. Desigur. Îi vânduse formula lui Ambrose.

Şi de ce n-ar fi făcut-o? Ambrose era un scrib de rang înalt. O putea strecura în Arhive. La naiba, cu resursele pe care le avea la dispoziţie, nici măcar atât n-ar fi trebuit să facă. Toată lumea ştia ca Lorren le acorda ocazional acces în Arhive cărturarilor care nu erau membri ai Arcanului, în special când sponsorii lor erau dispuşi să deschidă calea cu o donaţie generoasă. Ambrose

cumpărase odată un han întreg doar pentru a-mi face în ciudă. Cât de mult ar fi fost dispus să plătească pentru a face rost de sângele meu?

Nu. Wil şi Sim aveau dreptate. Ambrose nu era genul care să se murdărească pe mâini, dacă poate evita asta. Mult mai simplu pentru el era s-o angajeze pe Devi să facă munca murdară pentru el. Era oricum exmatriculată. N-avea nimic de pierdut şi toate secretele din Arhive de câştigat.

— Nu, mulţumesc, am zis. Nu fac prea multă alchimie.

Am inspirat o dată profund şi am decis să sar direct la subiect.

— Dar trebuie să-mi văd sângele.

Lui Devi i-a îngheţat pe faţă expresia veselă. Buzele îi zâmbeau în continuare, dar ochii îi erau reci.

— Poftim?

Nu era tocmai o întrebare.

— Trebuie să văd sângele pe care l-am lăsat aici la tine, am zis. Trebuie să ştiu că e în siguranţă.

— Mă tem că nu-i posibil.

Zâmbetul îi dispăruse complet şi gura i se făcuse o linie subţire, plată.

— Nu aşa fac eu afaceri. În plus, crezi că aş fi atât de stupidă să păstrez aşa ceva aici?

Am simţit o senzaţie de gol în stomac, încă nevoind să cred ce aud.

— Putem merge unde îl păstrezi, i-am zis calm. Cineva a făcut malfezanţă împotriva mea. Trebuie să mă asigur că nu s-a umblat la el. Asta-i tot.

— De parcă ţi-aş arăta pur şi simplu unde ţin un astfel de lucru, a zis Devi cu sarcasm nimicitor. Te-ai lovit la cap sau ceva?

— Mă tem că trebuie să insist.

— Continuă să te temi, a zis Devi aspru. Continuă să insişti. Pentru mine nu contează.

Ea era. N-avea niciun alt motiv ca să-l ascundă de mine.

— Dacă refuzi să mi-l arăţi, voi trage concluzia că mi-ai vândut sângele sau că ţi-ai făcut propria momâie din mine pentru un motiv anume, am continuat, încercând să-mi menţin vocea normală şi calmă.

Devi s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a încrucişat braţele cu nonşalanţă, în mod deliberat.

— Poţi să tragi orice concluzie stupidă vrei. Îţi vei vedea sângele doar atunci când îţi vei achita datoria la mine şi niciun

moment mai devreme.

Am scos o păpuşă de ceară de sub mantie şi am pus mâna pe birou astfel încât s-o vadă ea.

— Asta sunt eu? a zis ea. Cu şoldurile alea?

Dar cuvintele erau doar coaja de la o glumă, o acţiune din reflex. Tonul ei era plat şi furios. Ochii îi erau grei.

Cu cealaltă mână am scos un fir de păr scurt blond-căpşuniu şi l-am înfipt în capul păpuşii. Devi a dus mâna inconştient la păr, cu o expresie şocată.

— Cineva m-a atacat, am zis. Trebuie să mă asigur că sângele meu e…

În timp ce am menţionat sângele meu, i-am văzut ochii pâlpâind către unul dintre sertarele biroului. Degetele ei avusese un mic tic nervos.

I-am întâlnit privirea.

— Nu face asta, am zis cu tristeţe.

Mâna lui Devi s-a repezit spre sertar, smucindu-l.

Nu m-am îndoit nicio secundă că în sertar era o momâie pe care o făcuse, reprezentându-mă pe mine. Nu puteam s-o las s-o ia. M-am concentrat şi am murmurat o cetluire.

Mâna lui Devi s-a oprit tremurând la jumătatea drumului către sertarul deschis.

Nu i-am făcut nimic care s-o doară. Fără foc, fără durere, nimic din ce-mi făcuse ea mie în ultimele zile. Era doar cetluirea care s-o ţină nemişcată.

Când mă oprisem la tavernă să mă încălzesc, luasem un pic de cenuşă din vatra lor. Nu era o sursă extraordinară şi era mult prea departe de ce-mi doream, dar era mai bine decât nimic. Totuşi, o puteam ţine aşa probabil numai pentru câteva minute, înainte să trag atât de multă căldură de la foc încât s-o sting. Dar ar fi trebui să-mi fie de-ajuns pentru a obţine adevărul de la ea şi a lua momâia pe care o făcuse.

Ochii lui Devi au devenit sălbatici cât s-a luptat să se mişte.

— Cum îndrăzneşti? a strigat ea. Cum îndrăzneşti?

— Tu cum îndrăzneşti? am răspuns şi eu, furios. Nu-mi vine să cred că am avut încredere în tine! Te-am apărat în faţa prietenilor mei…

M-am pierdut când inimaginabilul s-a întâmplat. În ciuda cetluirii mele, Devi a început să se mişte, mâna ei făcându-şi drum încet în sertarul deschis.

M-am concentrat mai tare şi mâna lui Devi s-a oprit. Apoi,

încet, a început să alunece din nou înainte, dispărând în sertar. Nu-mi venea să cred.

— Crezi că poţi să vii aici şi să mă ameninţi? a zis Devi printre dinţi, având pe faţă o mască de furie. Crezi că eu nu pot să am grijă de mine? Am ajuns re’lar înainte să mă dea afară, măi riglă. Am meritat să ajung. Alarul meu e ca un ocean în furtună.

Mâna ei era acum aproape complet în interiorul sertarului.

Am simţit o sudoare rece şi umedă ţâşnindu-mi pe frunte şi mi-am despicat mintea de încă trei ori. Am murmurat din nou şi fiecare bucată de minte a făcut separat o cetluire, concentrându-se s-o ţină în continuare nemişcată. Am tras căldură din corpul meu, simţind frigul târându-mi-se prin braţe în timp ce o ţineam pe ea. Erau cinci cetluiri în total. Limita mea exterioară.

Devi a rămas nemişcată ca piatra şi a chicotit adânc în gât, rânjind.

— O, eşti foarte bun. Acum aproape cred poveştile despre tine. Dar ce te face să crezi că poţi face ceea ce un Elxa Dal n-ar putea? De ce crezi că m-au dat afară? Se temeau că o femeie ar putea ajunge la acelaşi nivel cu un magistru în al doilea ei an.

Transpiraţia îi făcuse părul deschis la culoare să i se agaţe de frunte. Şi-a încleştat dinţii, cu faţa ei de zână sălbatică de hotărâre. Mâna a început să i se mişte din nou.

Apoi, cu o explozie bruscă de mişcare şi-a smuls mâna din sertar ca şi cum ar fi tras-o dintr-un noroi gros. A ridicat ceva rotund şi metalic şi l-a pus pe birou, făcând flacăra lămpii să salte şi să pâlpâie. Nu era o momâie. Nu era o sticlă cu sângele meu.

— Ticălosule, a zis ea, aproape cântând cuvintele. Crezi că eu nu sunt pregătită pentru aşa ceva? Crezi că eşti primul care încearcă şi profită de mine?

A răsucit partea de sus a sferei de metal cenuşiu. S-a auzit un clic distinct şi ea a tras mâna încet. În ciuda eforturilor mele, n-am putut s-o ţin nemişcată.

Am recunoscut aparatul scos din sertar. Îl studiasem cu Manet în ultimul semestru. Kilvin numise asta acceleratoare exoterme de sine-stătătoare, dar toată lumea le zicea încălzitoare de buzunar sau sărăntoci.

Funcţionau cu kerosen sau naftalină sau zahăr. Odată activat, un sărăntoc ardea în interior combustibil, revărsându-l sub formă de căldură, asemenea unei forje, pentru circa cinci minute. Apoi trebuia să fie dezmembrat, curăţat şi reumplut. Era murdar şi

periculos şi avea tendinţa de a se strica uşor, din cauza încălzirii şi răcirii rapide. Dar pentru o perioadă scurtă îi dădea unui simpatist o anumită cantitate de energie din foc.

M-am coborât în Inima de Piatră şi am mai scindat o bucată din mintea mea, murmurând cetluirea. Apoi am încercat şi o a şaptea şi am eşuat. Eram obosit şi rănit. Frigul îmi supsese braţele, şi trecusem prin atâtea în ultimele zile. Dar mi-am încleştat dinţii şi m-am forţat să murmur încet cuvintele.

Devi nici măcar nu părea să observe cea de-a şasea cetluire. Mişcându-se încet ca limba unui ceas, ea îşi trăsese un fir liber din mânecă. Sărăntocul a gemut, a scârţâit metalic şi căldura a început să se rostogolească prin el în valuri sclipitoare.

— N-am o legătură cumsecade cu tine acum, a zis Devi, mutând încet cu mâna firul înapoi, spre sărăntoc. Dar dacă nu-ţi retragi cetluirea, îl voi folosi pentru a arde orice urmă de îmbrăcăminte de pe corpul tău şi voi zâmbi în timp ce tu vei ţipa.

E ciudat ce gânduri îţi fulgeră prin cap în astfel de situaţii. Primul lucru la care m-am gândit nu fusese că voi fi ars oribil. Ci că mantia pe care mi-o dăduse Fela se va strica şi că voi rămâne cu doar două cămăşi.

Privirea mi-a ţâşnit pe biroul lui Devi, unde smalţul deja începuse să facă băşici într-un inel în jurul sărăntocului. Puteam să simt căldura radiindu-mi pe faţă.

Ştiu când sunt bătut. Am rupt cetluirea, mintea mea adunându-se din nou laolaltă.

Devi şi-a rotit umerii.

— Las-o, a zis ea.

Am deschis mâna şi păpuşa de ceară s-a răsturnat ca beată pe birou. Am stat cu mâinile în poală şi am rămas foarte liniştit, nedorind s-o sperii sau s-o ameninţ în vreun fel.

Devi s-a ridicat şi s-a aplecat peste birou. A întins o mână şi a trecut-o prin părul meu, apoi a făcut-o pumn, smulgând câteva fire. Am ţipat fără să vreau.

Aşezându-se înapoi, Devi a luat păpuşa şi a înlocuit părul ei cu mai multe fire dintr-al meu. A murmurat o cetluire.

— Devi, nu înţelegi, am zis. Am nevoie doar să…

Când o legasem pe Devi, mă concentrasem pe braţe şi picioare. E cel mai eficient mod de a împiedica pe cineva. Am lucrat cu căldură limitată şi nu mi-am putut irosi energia pe altceva.

Dar Devi avea căldură disponibilă chiar acum şi cetluirea ei

făcea să fiu prins ca într-o menghină de fier. Nu mi-am putut mişca braţele şi picioarele, maxilarul sau limba. Abia puteam să respir, luând doar mici guri de aer superficiale, care nici nu-mi mişcau pieptul. A fost oribil, ca şi cum aş fi avut mâna cuiva în jurul inimii.

— Am avut încredere în tine.

Vocea lui Devi era scăzută şi aspră, ca a unui bun chirurg de dinţi care vede amputându-se un picior.

— Am avut încredere în tine.

Mi-a aruncat o privire în care era furie pură şi dezgust.

— De fapt, a venit cineva aici ca să-ţi cumpere sângele. Pe cincizeci şi cinci de talanţi. L-am alungat. Am negat chiar că te cunosc, fiindcă noi doi aveam o relaţie de afaceri. Eu m-am ţinut de înţelegerea pe care am făcut-o.

— Cine? am vrut să strig.

Dar n-am putut să scot decât un sunet nearticulat, huuu huuu.

Devi s-a uitat la păpuşa de ceară pe care o ţinea, apoi la sărăntocul cu inelul întunecat carbonizat de pe biroul ei.

— Relaţia noastră de afaceri s-a încheiat acum, a zis ea sever. Îţi cer să-mi plăteşti datoria. Ai termen până la sfârşitul semestrului să-mi dai banii. Nouă talanţi. Dacă întârzii o jumătate de respiraţie, îţi vând sângele pentru a-mi recupera investiţia şi mă spăl pe mâini de tine.

M-a privit cu răceală.

— Asta e mai mult decât meriţi. Încă am sângele tău. Dacă te duci la magiştrii de la Universitate sau la poliţia din Imre, se termină prost pentru tine.

De pe biroul ei se înălţa acum fum şi Devi a dus mâna să pună momâia peste metalul încins al sărăntocului.

A murmurat şi eu am simţit un val de căldură străbătându-mi tot corpul. Am simţit exact aceeaşi febră bruscă care mă afectase în ultimele zile.

— Când am să desfac această cetluire, vei spune „Am înţeles, Devi.” Apoi, vei pleca. La finalul termenului, vei trimite pe cineva cu banii datoraţi. Să nu vii tu. Nu vreau să te mai văd.

Devi s-a uitat la mine cu un asemenea dispreţ, că-mi vine să mă pitesc şi acum amintindu-mi. Apoi, m-a scuipat, pete mici de salivă lovind sărăntocul şi şuierând, transformate în abur.

— Dacă te zăresc din nou, fie şi cu coada ochiului, se termină prost pentru tine.

A ridicat momâia de ceară deasupra capului, apoi a trântit-o brusc pe birou, turtind-o. Dacă aş fi fost capabil să mă eschivez sau să strig de spaimă, aş fi făcut-o.

Momâia s-a spulberat, cu braţele şi picioarele rupte, cu capul rostogolindu-se pe birou şi apoi pe podea. Am simţit un impact brusc, neplăcut, ca şi cum aş fi căzut câţiva metri şi aş fi aterizat pe o podea de piatră. A fost uimitor, dar nici pe departe la fel de rău cum ar fi putut fi. În mijlocul terorii, o părticică din mine se mira de precizia şi controlul ei.

Cetluirea s-a dezlegat şi am respirat adânc.

— Am înţeles, Devi, am spus. Dar poate…

— Ieşi! a strigat ea.

Am ieşit. Mi-ar plăcea să spun că a fost o ieşire demnă, dar n-ar fi adevărat.

CAPITOLUL 27

Presiune

Wil şi Sim mă aşteptau în spatele hanului lui Cinzeacă. Am adus două căni cu bere şi o tavă încărcată cu pâine proaspătă, brânză şi unt, fructe şi boluri cu supă fierbinte, pline cu carne şi napi.

Wilem şi-a frecat un ochi cu palma. Părea puţin ofilit sub aspectul lui întunecat de cealdiz, dar în rest nu arăta cu mult mai rău, date fiind cele trei nopţi de somn scurt.

— Cu ce ocazie?

— Vreau doar să vă ajut să vă păstraţi energia, am zis.

— Ţi-am luat-o înainte, a zis Sim. Am tras un pui de somn revigorant în timpul prelegerii mele de sublimare. Ochii lui erau cam întunecaţi pe margini, dar nu cu mult mai rău decât s-ar fi frecat.

Wilem a început să-şi umple cu vârf farfuria.

— Ai spus că ai veşti. Ce fel de veşti?

— Amestecate, am zis. Pe care le vreţi prima dată, pe cele bune sau pe cele rele?

— Veştile rele primele, a zis Simmon.

— Kilvin nu vrea să-mi dea planurile de care am nevoie pentru a-mi face propriul gram. Este implicată scrijeldica. Caractere pentru sânge, oase şi altele. Crede că sunt prea periculoase pentru a fi predate unui re’lar.

Simmon a privit curios.

— Ţi-a spus şi de ce?

— Nu, am recunoscut. Dar pot să ghicesc. Le-aş putea folosi pentru a face tot felul de lucruri neplăcute. Cum ar fi un disc mic de metal cu o gaură în el. Pe care, dacă pui o picătură din sângele cuiva pe el, îl poţi folosi pentru a-l arde de viu.

— Dumnezeule, cât de groaznic, a zis Sim, lăsând lingura jos. Tu ai avut vreodată şi gânduri frumoase?

— Oricine din Arcanum ar putea să facă asta cu magie

simpatetică de bază, a punctat Wilem.

— Există o diferenţă mare, am zis. Odată ce am făcut acel aparat, l-ar putea folosi oricine. Din nou şi din nou.

— E o nebunie, a zis Simmon. De ce ar face cineva aşa ceva?

— Pentru bani, a zis Wilem cu tristeţe. Oamenii fac tot timpul lucruri stupide pentru bani.

Mi-a aruncat o privire cu subînţeles.

— Cum ar fi să se împrumute de la gatesorii însetaţi de sânge.

— Ceea ce-mi aminteşte de a doua serie de veşti, am spus incomodat. M-am confruntat cu Devi.

— Singur? a zis Simmon. Eşti prost?

— Da, am spus. Dar nu din motivele pe care le crezi tu. Lucrurile au devenit neplăcute, dar acum ştiu că nu era ea răspunzătoare pentru atacuri.

Wilem s-a încruntat.

— Dacă nu ea, atunci cine?

— Un singur lucru are sens, am spus. E Ambrose la mijloc.

Wil a clătinat din cap.

— Am trecut deja prin asta. Ambrose n-ar risca niciodată. El…

Am ridicat o mână să-l opresc.

— N-ar risca niciodată violenţa împotriva mea, am fost de acord. Dar nu cred că ştia pe cine atacă.

Wilem a închis gura şi a privit atent.

Am continuat.

— Ia gândiţi-vă. Dacă Ambrose suspecta că am fost eu, m-ar fi acuzat în faţa magiştrilor. A mai făcut-o.

Mi-am frecat braţul rănit.

— Mi-ar descoperi leziunile şi aş fi prins.

Wil a privit în jos la masă.

— Kraem, a zis el. Are sens. Ar putea să bănuiască faptul că ai angajat un hoţ, dar nu că ai intrat tu. El n-ar face niciodată aşa ceva.

Am dat din cap.

— Probabil încearcă să-l găsească pe cel care a pătruns în apartamentul lui. Sau doar să se răzbune puţin. Asta explică de ce atacurile au devenit mai puternice. Probabil crede că hoţul a fugit în Imre sau în Bobcatran.

— Trebuie să mergem să le spunem asta magiştrilor, a zis Simmon. Ei pot să-i caute prin apartament în seara asta. Va fi exmatriculat pentru asta şi biciuit.

Un zâmbet larg, vicios i s-a răspândit pe faţă.

— Dumnezeule, aş da zece talanţi ca să ţin eu biciul.

Am chicotit la tonul lui însetat de sânge. Era nevoie de mult pentru a scoate la iveală partea rea din Sim, dar odată ce ai făcut-o, nu mai era cale de-ntors.

— Nu putem, Sim.

Sim m-a privit cu neîncredere pură.

— Nu poţi vorbi serios. Nu poate să scape cu asta.

— În primul rând, aş fi dat afară fiindcă am intrat în apartamentul lui. Comportament nepotrivit.

— Nu te vor da afară pentru asta, a zis Sim, dar vocea lui era departe de a fi sigură.

— Nu sunt dispus să-mi asum riscul, am zis. Hemme mă urăşte. Brandeur urmează ordinele lui Hemme. Încă sunt în cărţile proaste ale lui Lorren.

— Şi cumva încă găseşte puterea de a face un joc de cuvinte, a murmurat Wilem.

— Sunt trei voturi împotriva mea dintr-un foc.

— Cred că nu-i dai suficient credit lui Lorren, a zis Wilem. Dar ai dreptate. Te-ar exmatricula. Dacă nu pentru alt motiv, ar face-o pentru a netezi lucrurile cu Baronul Makar.

Sim s-a uitat la Wilem.

— Chiar crezi asta?

Wil a dat din cap.

— E posibil chiar să nu-l dea afară pe Ambrose, a zis el aspru. E preferatul lui Hemme, şi magiştrii ştiu ce probleme ar putea face tatăl lui Universităţii.

Wil a pufnit.

— Gândiţi-vă ce probleme ar putea face Ambrose atunci când va moşteni.

Wilem şi-a coborât ochii şi a clătinat din cap.

— Sunt de acord cu Kvothe aici, Sim.

Simmon a oftat lung, obosit.

— Minunat, a zis el.

Apoi s-a uitat la mine cu ochii îngustaţi.

— Ţi-am spus, a zis el. Ţi-am spus de la-nceput să-l laşi în pace pe Ambrose. Să intri într-o luptă cu el e ca şi cum ai călca într-o capcană de urs.

— O capcană de urs? am zis gânditor.

A dat din cap ferm.

— Piciorul intră destul de uşor, dar niciodată nu-l mai scoţi. O capcană de urs, am repetat. Exact de aşa ceva am nevoie.

Wilem a chicotit întunecat.

— Vorbesc serios, am zis. De unde pot să iau o capcană de urs?

Wil şi Sim s-au uitat la mine ciudat şi eu am decis să nu-mi forţez norocul.

— Glumesc, am minţit, nedorind să complic lucrurile mai rău. Pot să găsesc una şi singur.

— Trebuie să ne asigurăm că Ambrose e de vină, a spus Wilem.

Am dat din cap.

— Dacă se încuie în apartament în următoarele câteva dăţi când sunt atacat, ar trebui să fie suficient de evident.

Conversaţia s-a întrerupt un pic şi timp de câteva minute am mâncat în linişte, fiecare dintre noi cufundat în propriile gânduri.

— Bine, a zis Simmon, părând a fi ajuns la unele concluzii. Nimic nu s-a schimbat cu adevărat. Încă ai nevoie de un gram. Corect?

S-a uitat la Wil, care a dat din cap, apoi din nou la mine.

— Acum grăbeşte-te cu veştile bune înainte de a mă sinucide.

Am zâmbit.

— Fela a fost de acord să mă ajute să caut schema în Arhive.

Am făcut semn spre ei.

— Dacă voi doi vreţi să ne ajutaţi, veţi avea parte de ore lungi şi istovitoare în vecinătatea celei mai frumoase femei de pe această parte a râului Omethi.

— Aş putea să-mi fac ceva timp, a zis Wilem relaxat.

Simmon a zâmbit.

Aşa a început căutarea noastră în Arhive.

Surprinzător, la început a fost distractiv, aproape ca un joc. Tuspatru ne-am împrăştiat în diferite secţiuni ale Arhivelor, apoi ne-am întors şi am cercetat amănunţit prin cărţi ca un grup. Am petrecut ore vorbind şi glumind, bucurându-ne de provocare şi de compania celorlalţi.

Dar când orele s-au transformat în zile de căutări zadarnice, exaltarea a dispărut, lăsând loc doar unei hotărâri sumbre.

Wil şi Sim au continuat să mă păzească noaptea, protejându-mă cu Alarul lor. Noapte după noapte au dormit mai puţin, ceea ce i-a făcut să devină ursuzi şi iritaţi. Mi-am redus somnul la cinci ore pe noapte, pentru a le uşura misiunea.

În condiţii obişnuite, cinci ore de somn mi-ar fi fost de ajuns, dar încă mă mai recuperam în urma rănilor. Şi, mai mult, trebuia să menţin constant Alarul care mă ţinea în siguranţă. A fost obositor psihic.

În a treia zi de căutări, am aţipit în timp ce învăţam la metalurgie. Am aţipit doar pentru o jumătate de minut înainte să-mi atârne capul, trezindu-mă speriat. Dar frica rece m-a urmărit apoi tot restul zilei. Dacă Ambrose ar fi atacat în acel moment, aş fi putut fi ucis.

Deci, chiar dacă nu-mi puteam permite, am băgat mâna în traista tot mai subţiată, pentru a-mi cumpăra cafea. Multe dintre hanurile şi cafenelele din apropierea Universităţii se alimentau pentru gusturile nobililor, aşa că era disponibilă, dar cafeaua nu era niciodată ieftină. Nalrutul era mai puţin costisitor, dar avea efecte secundare mai dure, pe care nu voiam să le risc.

Între reprizele de cercetare, ni s-au confirmat bănuielile că Ambrose era răspunzător de atacuri. În acest sens, dacă nu altceva, am avut noroc. Wil l-a urmărit pe Ambrose revenind în cameră după cursul lui de retorică şi în acelaşi timp am fost nevoit să-mi opresc frisoanele cetluirii. Fela l-a privit terminând un prânz târziu şi revenind în apartamentul lui şi un sfert de oră mai târziu am simţit un ghimpe de căldură de transpiraţie de-a lungul spatelui şi al braţelor.

Mai târziu în acea seară l-am privit întorcându-se în apartamentul lui de la Poneiul de Aur, după ce trecuse pe la Arhive. Nu mult timp după, am simţit o presiune slabă în ambii umeri, care mi-a dat de înţeles că a încercat să mă înjunghie. După episodul cu umerii au urmat alte câteva împunsături, într-o zonă mult mai personală.

Wil şi Sim au fost de acord că astea nu puteau fi coincidenţe: Ambrose era la mijloc. Vestea cea bună era că, indiferent ce folosea Ambrose împotriva mea, îl ţinea în apartamentul lui.

CAPITOLUL 28

Aprindere

Atacurile n-au fost deosebit de frecvente, dar au venit fără niciun avertisment.

În a cincea zi după ce am început căutarea schemei, când Ambrose trebuie să se fi simţit din cale-afară enervat sau plictisit, au fost opt: unul m-a trezit în camera lui Wilem, două au fost în timpul prânzului, două în timp ce studiam fizionomia la Clinică, apoi trei în succesiune rapidă în timp ce lucram cu fier în Partizanat.

A doua zi n-au fost atacuri deloc. În unele feluri, era mai rău. Nimic altceva decât ore de aşteptare ca şi celălalt pantof să cadă.

Aşa că am învăţat să menţin un Alar tare, de fier, în timp ce mâncam şi făceam baie, precum şi când participam la cursuri şi discutam cu profesorii şi cu prietenii mei. L-am menţinut chiar şi în timpul duelurilor de la Simpatetică Avansată.

În a şaptea zi de căutare a noastră, această distragere şi epuizarea mea generală au condus la prima mea înfrângere de către doi dintre colegii mei, care mi-au pus capăt şirului perfect de dueluri câştigate.

Aş putea spune că am fost prea obosit ca să-mi pese, dar asta n-ar fi în întregime adevărat.

În ziua a noua de căutare, Wilem, Simmon şi cu mine pieptănam cărţi în bârlogul nostru de lectură, când uşa s-a deschis şi a intrat Fela.

Aducea o singură carte, în loc de obişnuitul braţ plin. Respira agitat.

— Am găsit, a zis ea cu ochii luminoşi. Vocea atât de entuziasmată îi era aproape fioroasă. Am găsit un exemplar.

A împins cartea către noi, aşa că am putut citi frunza de aur

de pe pielea groasă a cotorului: *Facci-am Scrivani Moen.*

Învăţasem despre Scrivani la începutul căutării noastre. Era o vastă colecţie de scheme, a unui artizan magic mort de mult, numit Surthur. Douăsprezece volume groase de diagrame şi descrieri detaliate. Când am găsit indexul, am crezut că era aproape terminată căutarea, fiindcă era enunţat: Diagrame detaliate pentru construirea a cinci grame minunate, dovedite ca cele mai eficiente în prevenirea simpateticii malefice. Locul de amplasare: volumul IX, pagina 82.

Depistaserăm opt versiuni ale Scrivanilor în Arhive, dar nu găsiserăm niciodată tot setul. Volumele VII, IX şi XI lipseau de fiecare dată, ascunse, fără îndoială, în biblioteca privată a lui Kilvin.

Ne-am petrecut două zile întregi înainte de a renunţa în final la Scrivani. Dar acum Fela găsise nu doar o piesă a puzzle-ului, ci totul.

— E ce ne trebuie? a întrebat Simmon, cu un amestec de entuziasm şi neîncredere în voce.

Fela şi-a îndepărtat încet mâna de pe coperta inferioară, dezvăluind înscrisul auriu luminos: IX.

Am sărit de pe scaun, aproape răsturnându-l în graba mea de a ajunge la ea. Dar ea a zâmbit şi a ridicat cartea cea mare deasupra capului.

— Întâi trebuie să-mi promiţi că dai o cină, a zis ea.

Am râs şi m-am întins după carte.

— Cum terminăm, vă duc pe toţi la cină.

Ea a oftat.

— Şi trebuie să-mi spui că sunt cel mai bun scrib care a existat vreodată.

— Eşti cel mai bun scrib care a existat vreodată, am spus. Eşti de două ori mai bună decât ar putea fi Wil vreodată, chiar dacă el ar avea o duzină de mâini şi o sută de ochi în plus.

— Iac!

Mi-a dat cartea.

— Ia-o!

M-am grăbit către masă şi am deschis cartea.

— Lipsesc pagini sau ceva de genul ăsta, i-a zis Simmon cu o voce scăzută lui Wil. Nu poate fi aşa uşor, după tot acest timp. Ştiu că ceva ne va înţepa roata.

M-am oprit de la întorsul paginilor şi m-am frecat la ochi. M-am uitat saşiu la scris.

— Ştiam eu, a zis Sim, dând scaunul în spate pe două picioare şi acoperindu-şi ochii obosiţi cu mâinile. Lasă-mă să ghicesc, are putregai cenuşiu. Sau viermele cărţilor, sau pe amândouă.

Fela s-a apropiat şi s-a uitat peste umărul meu.

— O, nu! a zis ea trist. Nici măcar nu mă uit. Eram atât de entuziasmată. S-a uitat la noi. Ştie vreunul dintre voi să citească în vintica veche?

— Am citit păsăreasca ciripită pe care voi, oamenii, o numiţi aturană, a zis Wilem acru. Mă consider suficient de poliglot.

— Numai o spoială, am spus. Câteva zeci de cuvinte.

— Eu ştiu, a zis Sim.

— Serios?

Am simţit cum speranţa îmi creşte din nou în piept.

— Când ai învăţat?

Sim şi-a răsturnat scaunul pe podea venind să se uite la carte.

— În primul meu semestru ca E'lir am auzit nişte poezii în vintica veche. Am studiat-o timp de trei semestre cu Cancelarul.

— Eu n-am avut niciodată aplecare spre poezie, am spus.

— Pierderea ta, a zis Sim absent, în timp ce întorcea câteva pagini. Poeziile în vintica veche sunt răsunătoare. Te dărâmă.

— În ce metru sunt? l-am întrebat, curios fără să vreau.

— Nu ştiu nimic despre metru, a zis Simmon distrat, în timp ce îşi plimba un deget în jos pe pagina din faţa lui. E aşa:

Căutat-am în Scrivani *scrierea lui Surthur*
De mult pierdut în registrul tuturor speranţelor ce-au cusur.
Cu toate astea, rapid găsit-am graţie prieteniei aducătoarea de carte,
Îmbujorată-a devenit vânătoreasa Fela, care a roşit găsind
Cu pieptul nemişcat de respiraţie, cu sângele fierbând înroşindu-i obrazul cu roşia floare de frumuseţe.

— Cam aşa ceva, a zis Simmon absent, cercetând în continuare paginile în faţa lui.

Am văzut-o pe Fela întorcând capul să se uite la Simmon, aproape ca şi cum ar fi fost surprinsă să-l vadă stând acolo.

Nu, era ca şi cum până în acel moment el ar fi fost pentru ea doar o piesă de mobilier. Dar, de data asta, când s-a uitat la el, l-a văzut aşa cum era. Părul nisipiu, linia maxilarului său, lăţimea umerilor sub cămaşă. De data asta, când l-a privit, chiar l-a văzut.

Daţi-mi voie să spun asta. A meritat tot timpul îngrozitor, enervant, petrecut căutând în Arhive doar ca să văd întâmplându-se asta. A meritat sângele şi frica de moarte ca s-o văd îndrăgostindu-se de el. Doar un pic. Doar prima pâlpâire slabă de iubire, atât de slabă încât pesemne nici ea însăşi n-o observase. N-a fost dramatic, ca un fulger urmat de tunet. A fost mai mult ca atunci când cremenea loveşte oţelul şi scânteile dispar aproape prea repede pentru a le vedea. Totuşi, tu ştii că sunt acolo, deşi nu vezi focul.

— Cine ţi-a citit ţie poezii în vintica veche? a întrebat Wil.

Fela a clipit şi s-a întors la carte.

— Păpuşă, a zis Sim. Prima dată când l-am întâlnit.

— Păpuşă!

Wil arăta ca şi cum voia să-şi smulgă părul din cap.

— Dumnezeu să mă bată, de ce n-am mers la el pentru asta? Dacă există o traducere în aturană a acestei cărţi, el va şti unde este!

— M-am gândit la asta de o sută de ori în ultimele zile, a zis Simmon. Dar el nu se simte prea bine în ultima vreme. N-ar fi de prea mare ajutor.

— Şi Păpuşă ştie ce e pe lista restrânsă, a zis Fela. Mă îndoiesc să fi dat peste ceva de genul ăsta.

— Toată lumea îl cunoaşte pe acest Păpuşă, numai eu nu? am întrebat.

— Scribii îl cunosc, a zis Wilem.

— Cred că pot pune cap la cap cea mai mare parte a acesteia, a zis Simmon, întorcându-se să se uite în direcţia mea. Diagrama asta are vreun sens pentru tine? Pentru mine e un nonsens perfect.

— Astea sunt caractere, i-am arătat. Clar ca lumina zilei. Iar astea sunt simboluri metalurgice.

M-am uitat mai aproape.

— Restul… Nu ştiu. Poate abrevieri. Probabil le vom rezolva din mers.

Am zâmbit şi m-am întors către Fela.

— Felicitări, încă eşti cel mai bun scrib care a existat vreodată.

Cu ajutorul lui Simmon, mi-a luat două zile să descifrez schemele din Scrivani. Sau mai degrabă ne-a luat o zi să

descifrăm şi o zi să ne verificăm munca de două-trei ori.

După ce am aflat cum să-mi construiesc gramul, am început să joc un fel ciudat de-a v-aţi ascunselea cu Ambrose. Aveam nevoie de toată concentrarea cât timp lucram la scrijeldică pentru gram. Asta însemna să las garda jos. Deci, am putut lucra la gram numai când am fost sigur că Ambrose era ocupat cu altceva.

Gramul era o treabă delicată, gravură măruntă, fără nicio marjă de eroare. Şi n-a ajutat faptul că am fost nevoit să fur timp pe bucăţele. O jumătate de oră în timp ce Ambrose bea cafea cu o femeie tânără într-o cafenea publică. Patruzeci de minute când participa la o prelegere de logică simbolică. O oră şi jumătate în timp ce lucra la recepţie în Arhive.

Când nu puteam să lucrez la gram, lucram la proiectul meu pentru acasă. În unele privinţe, fusesem norocos că Kilvin mă provocase să fac ceva demn de un re'lar. Îmi oferise o scuză perfectă pentru timpul petrecut în Partizanat.

Restul de timp l-am petrecut lenevind în sala comună de la Poneiul de Aur. Fusesem nevoit să devin client obişnuit acolo. Aşa, lucrurile păreau mai puţin suspecte.

CAPITOLUL 29

Furt

În fiecare noapte mă retrăgeam în cămăruţa mea din mansarda lui Cinzeacă. Apoi încuiam uşa, urcam pe fereastră şi intram fie în camera lui Wil, fie în cea a lui Sim, în funcţie de cine mă păzea primul în noaptea respectivă.

Rea cum era situaţia, ştiam că va deveni infinit mai rea dacă Ambrose îşi va da seama că eu am fost cel care a intrat în camerele sale. Până mi se vindecau leziunile, acestea erau mai mult decât suficiente pentru a mă incrimina. Aşa că am lucrat din greu pentru a menţine aparenţa că totul e-n regulă.

Deşi era atât de târziu în noapte, am pătruns în hanul lui Cinzeacă cu toată vigoarea vioaie a unui şchiop. Am făcut o încercare slabă de a purta o discuţie banală cu noua servitoare a lui Cinzeacă, apoi am luat o jumătate de felie de pâine şi am dispărut în sus pe scări.

Un minut mai târziu eram înapoi în berărie. Eram acoperit într-o sudoare de panică, îmi simţeam inima bătându-mi în urechi.

Fata şi-a ridicat privirea.

— Deci, te-ai răzgândit în legătură cu băutura? a zâmbit.

Am scuturat din cap aşa de repede, că părul mi-a biciuit faţa.

— Mi-am lăsat lăuta aici noaptea trecută, după ce am terminat de cântat? am întrebat frenetic.

A clătinat din cap.

— Ai plecat cu ea, la fel ca de obicei. Îţi aminteşti că te-am întrebat dacă nu vrei o bucată de sfoară ca să legi cutia?

M-am repezit înapoi pe scări, rapid ca un peşte. Apoi, eram din nou jos în mai puţin de un minut.

— Eşti sigură? am întrebat, respirând greu. Vrei să te uiţi în spatele barului, ca să fim siguri?

S-a uitat, dar lăuta nu era acolo. Nu era nici în cămară. Nici in bucătărie. Am urcat scările şi am deschis uşa cămăruţei mele. Nu

erau multe locuri în care s-ar fi potrivit o cutie de lăută într-o cameră de dimensiunea aia. Nu era sub pat.

Nu era sprijinită pe peretele de lângă biroul meu mic. Nu era în spatele uşii.

Cutia de la lăută era prea mare pentru a încăpea în cufărul vechi de la piciorul patului. Dar m-am uitat oricum. Nu era în cufăr. M-am uitat din nou sub pat, doar pentru a fi sigur. Nu era sub pat.

Apoi m-am uitat la fereastră. La zăvorul simplu pe care-l păstram bine uns cu ulei, ca să-l pot deschide stând pe acoperişul de afară.

M-am uitat din nou după uşă. Lăuta nu era după uşă. Apoi m-am aşezat pe pat. Dacă aş fi fost obosit înainte, atunci acum eram cu totul altfel. Mă simţeam de parcă eram făcut din hârtie umedă. Simţeam că abia mai puteam respira, ca şi cum cineva mi-ar fi furat inima din piept.

CAPITOLUL 30

Mai mult decât sarea

— Astăzi vom vorbi despre lucruri despre care nu se poate vorbi, a zis Elodin deschis. Concret, vom discuta de ce unele lucruri nu pot fi discutate.

Am oftat şi am lăsat jos creionul. În fiecare zi speram că acest curs avea să fie unul în care Elodin ne va învăţa totuşi ceva. În fiecare zi îmi adusesem o carte cu coperţi groase şi una dintre puţinele mele foi preţioase de hârtie, gata să profit de un moment de claritate. În fiecare zi o parte din mine aştepta ca Elodin să râdă şi să admită că doar ne-a testat tăria de caracter cu nonsensurile lui fără sfârşit.

Şi în fiecare zi eram dezamăgit.

— Majoritatea lucrurilor importante nu pot fi spuse pur şi simplu, a zis Elodin. Nu în mod explicit. Ele pot fi numai sugerate.

S-a uitat la mâna lui de studenţi din sala de curs, de altfel goală.

— Numiţi ceva care nu poate fi explicat.

A arătat către Uresh.

— Spune.

Uresh s-a gândit un moment.

— Umorul. Dacă explici o glumă, nu mai e glumă.

Elodin a dat din cap, apoi i-a făcut semn lui Fenton.

— Glăsuirea? a întrebat Fenton.

— Ăsta e un răspuns ieftin, Re’lar, a spus Elodin cu o urmă de reproş. Dar ai anticipat corect tema seminarului meu, aşa că îl voi accepta.

A arătat către mine.

— Nimic nu poate fi de neexplicat, i-am spus ferm. Dacă ceva poate fi înţeles, poate fi şi explicat. Cineva ar putea să nu fie în măsură să explice corect. Dar asta înseamnă doar că-i e greu, nu că-i e imposibil.

Elodin a ridicat un deget.

— Nu e greu sau imposibil. E pur şi simplu inutil. Unele lucruri pot fi doar deduse. Mi-a zâmbit furios. Apropo, răspunsul tău ar fi trebuit să fie „muzica”.

— Muzica se explică prin ea însăşi, am spus. E drumul şi e harta care arată drumul. E suma lor.

— Dar poţi explica cum funcţionează muzica? a întrebat Elodin.

— Desigur, am zis, deşi nu eram sigur de niciunul de astfel de lucruri.

— Poţi să explici cum funcţionează muzica fără a utiliza muzica?

M-a lăsat fără cuvinte. În timp ce încercam să mă gândesc la un răspuns, Elodin s-a întors către Fela.

— Iubirea? a întrebat ea.

Elodin a ridicat o sprânceană ca şi cum ar fi fost uşor scandalizat, apoi a dat din cap aprobator.

— Staţi o clipă, am spus. N-am terminat. Nu ştiu dacă aş putea explica muzica fără s-o utilizez, dar nu asta contează. Asta nu e explicaţia, e traducerea.

Faţa lui Elodin s-a luminat.

— Exact! a zis el. Traducerea. Toate cunoaşterea explicită e traducerea cunoştinţelor şi toate traducerile sunt imperfecte.

— Deci, toată cunoaşterea explicită e imperfectă? am întrebat. Spuneţi-i Magistrului Brandeur că geometria e subiectivă. Mi-ar plăcea să fiu martor la această discuţie.

— Nu toată cunoaşterea, a admis Elodin. Dar cea mai mare parte.

— Demonstraţi-ne, am zis.

— Nu se poate dovedi nonexistenţa, a intervenit Uresh într-un mod direct.

Părea exasperat.

— Logică greşită.

Am scrâşnit din dinţi la asta. Era logică greşită. N-aş fi făcut niciodată această greşeală dacă aş fi fost mai odihnit.

— Demonstraţi-ne asta, atunci, am spus.

— Bine, bine.

Elodin a mers în locul în care stătea Fela.

— Vom folosi exemplul Felei.

A luat-o de mână şi a făcut-o să se ridice în picioare, făcându-mi semn să-i urmez.

M-am ridicat şi eu, fără tragere de inimă, în picioare şi Elodin

ne-a aşezat faţă-n faţă, cu profilul spre clasă.

— Avem aici doi tineri minunaţi, a zis el. Ochii lor s-au întâlnit peste bănci.

Elodin m-a împins de umăr şi am ajuns cu jumătate de pas mai în faţă.

— El spune „Bună”. Ea spune „Bună.” Ea zâmbeşte. El se mută neliniştit de pe un picior pe altul.

M-am oprit să mai fac asta şi s-a auzit un murmur slab de râs dinspre ceilalţi.

— E ceva efemer în aer, a spus Elodin, mutându-se în spatele Felei.

I-a pus mâinile pe umeri, întinzându-se aproape de urechea ei.

— Îi iubeşte formele, a zis el încet. E curioasă în legătură cu forma gurii lui. Se întreabă dacă ar putea fi el Acela, dacă şi-ar putea deschide cămăruţele secrete ale inimii pentru el.

Fela şi-a coborât privirea, cu obrajii de un roşu aprins.

Elodin a venit să stea în spatele meu.

— Kvothe se uită la ea şi pentru prima oară înţelege impulsul care i-a făcut pe oameni să picteze prima dată. Să sculpteze. Să cânte.

Ne-a dat ocol din nou, în cele din urmă stând în picioare între noi, ca un preot gata să oficieze o nuntă.

— Există între ei ceva fragil şi delicat. Amândoi pot simţi. Ca electricitatea în aer. Slab ca şi cum ar fi îngheţat.

M-a privit fix în faţă. Ochii lui negri erau serioşi.

— Acum. Ce faci?

M-am uitat la el pierdut cu totul. Dacă exista ceva pe care să-l ştiu mai puţin decât glăsuirile, asta era să curtez femeile.

— Există trei căi aici, a zis Elodin către clasă.

A ridicat un deget.

— Primul. Tinerii noştri iubăreţi pot încerca să exprime ceea ce simt. Ei pot încerca să cânte piesa pe jumătate auzită cântată de inimile lor.

Elodin a făcut o pauză de efect.

— Asta e calea prostului cinstit şi va merge prost. Ce e între voi e prea sfios pentru a vorbi despre asta. E o scânteie atât de slabă, încât chiar şi cea mai atentă respiraţie o poate stinge. Magistrul Elodin a clătinat din cap. Chiar dacă eşti deştept şi te pricepi la cuvinte, eşti mototol în privinţa asta. Fiindcă în timp ce gurile voastre ar putea vorbi aceeaşi limbă, inimile voastre n-o

fac.

S-a uitat la mine cu atenţie.

— E o problemă de traducere.

Elodin a ridicat două degete.

— A doua cale este mult mai atentă. Vorbiţi de lucruri mărunte. Vreme. Un joc familiar. Vă puteţi petrece timpul împreună. Vă ţineţi de mâini. Astfel, veţi învăţa încet sensurile ascunse ale cuvintelor celuilalt. În acest fel, atunci când va veni momentul veţi putea folosi cuvintele cu sens subtil, astfel încât să fie înţelese de ambele părţi.

Elodin a făcut un gest larg spre mine.

— Apoi, există a treia cale. Calea lui Kvothe.

A venit cu paşi mari să stea umăr la umăr cu mine, faţă în faţă cu Fela.

— Tu simţi ceva între voi. Ceva minunat şi delicat.

A oftat romantic, bolnav de iubire.

— Şi pentru că vrei certitudine în toate, te decizi să forţezi problema. Alegi cel mai scurt traseu. Cel mai simplu e cel mai bun, te gândeşti.

Elodin şi-a întins mâinile şi a făcut propuneri sălbatice în direcţia Felei.

— Deci te-ai întins şi ai atins sânii acestei tinere.

Toată lumea a izbucnit într-o explozie de râs, cu excepţia Felei şi a mea.

M-am încruntat. Ea şi-a adus braţele în faţa pieptului şi roşeaţa feţei i s-a răspândit în jos, pe gât, până unde i-a fost ascunsă de cămaşă.

Elodin s-a întors cu spatele şi m-a privit în ochi.

— Re'lar Kvothe, a zis el serios. Am încercat să-ţi trezesc mintea adormită pentru limbajul subtil pe care lumea îl şopteşte. Am încercat să te seduc în înţelegere. Am încercat să te învăţ.

S-a aplecat înainte, până când faţa lui aproape a atins-o pe-a mea.

— Încetează să mă mai apuci de ţâţe.

Am plecat de la cursul lui Elodin într-o stare de spirit mizerabilă.

Deşi, ca să fiu sincer, în ultimele zile starea mea de spirit fusese mizerabilă în diferite variante. Am încercat să ascund asta de prietenii mei, dar începusem să clachez sub povară.

Dispariţia lăutei le pusese capac. Orice altceva aş fi putut să duc. Înţepăturile care mă ardeau în piept, durerea constantă din genunchi, lipsa de somn, teama persistentă că putea să-mi scape Alarul la momentul nepotrivit şi că aş fi început brusc să vomit sânge.

Aş fi făcut faţă la tot. Sărăciei mele disperate, frustrării de la cursul lui Elodin. Chiar noului vârtej de anxietate care venea din cunoaşterea faptului că Devi aştepta pe partea cealaltă a râului cu inima plină de furie, cu trei picături din sângele meu şi cu un Alar ca oceanul în furtună.

Dar dispariţia lăutei fusese prea mult. Nu era doar că aveam nevoie de ea pentru a-mi câştiga camera şi locul în trupa lui Cinzeacă. Nu era doar faptul că lăuta ar fi fost axul în jurul căruia mi-aş fi croit o altă viaţă dacă aş fi fost forţat să părăsesc Universitatea.

Nu. Era simplul fapt că muzica mea mă ajuta să fac faţă la restul. Muzica mea era liantul care mă ţinea întreg. Încă două zile fără ea şi mă prăbuşeam.

După cursul lui Elodin, n-am mai suportat gândul a mai multe ore de stat cocoşat peste o masă de lucru în Partizanat. Mâinile mă dureau la gândul ăsta şi ochii îmi erau plini de nisip, de la lipsa de somn.

Deci, m-am întors în schimb la Cinzeacă, pentru un prânz devreme. Cred că arătam destul de jalnic, pentru că el mi-a adus o felie dublă de şuncă alături de supă şi, în plus, o bere scurtă.

— Cum a fost cina, dacă nu te superi că întreb? m-a întrebat Cinzeacă, rezemat de bar.

M-am uitat la el.

— Poftim?

— Cu tânăra doamnă, a zis el. Eu nu sunt genul să tragă cu ochiul, dar curierul pur şi simplu l-a scăpat. A trebuit să-l citesc, pentru a vedea pentru cine e.

I-am oferit lui Cinzeacă cea mai albă privire a mea.

Cinzeacă m-a privit nedumerit, apoi s-a încruntat.

— Nu ţi-a dat Laurel biletul?

Am scuturat din cap şi Cinzeacă a blestemat amarnic.

— Jur, în unele zile lumina trece direct prin capul fetei ăsteia.

A început să scotocească în spatele barului.

— Curierul a lăsat un bilet pentru tine alaltăieri. I-am spus să ţi-l dea când vii. Uite-l.

Ţinea în mână o bucată de hârtie umedă şi mai degrabă

murdară de noroi, pe care mi-a întins-o.
Am citit:

Kvothe,
M-am întors în oraş şi m-ar bucura foarte mult compania unui domn fermecător la cina din seara asta. Din păcate, nu e niciunul disponibil. Vrei să vii tu cu mine la Doage Sparte?
Aşteptând, a ta D.

Starea de spirit mi s-a îmbunătăţit un pic. Biletele de la Denna erau un deliciu rar şi ea nu mă mai invitase la cină până atunci.
În timp ce eram supărat că o ratasem, ştiind că ea era din nou în oraş şi dornică să mă vadă, starea de spirit mi s-a schimbat considerabil în bine.
Mi-am hăpăit masa de prânz şi am decis să sar peste prelegerea de la siareză, în favoarea unei călătorii la Imre. N-o mai văzusem pe Denna de o vreme şi să petrec timpul cu ea era singurul lucru la care mă puteam gândi că mi-ar putea îmbunătăţi starea de spirit.
Entuziasmul mi s-a înmuiat un pic pe drumul peste râu. Era o plimbare lungă şi genunchii începuseră să mă doară chiar înainte de a trece peste Podul de Piatră. Soarele era strident de luminos, dar nu destul de cald pentru a combate frigul vântului de început de iarnă. Praful de pe drum îmi intra în ochi şi mă sufoca.
Denna nu era la niciunul dintre hanurile la care trăgea ocazional. Nu asculta muzică la Robinete sau la Capra în Uşă. Nici Deoch, nici Stanchion n-o văzuseră. M-am îngrijorat că ar fi putut părăsi oraşul de tot cât timp fusesem eu ocupat. Putea să fi plecat pentru luni de zile. Putea să fi plecat pentru totdeauna.
Apoi am dat un colţ şi am văzut-o stând sub un copac dintr-o mică grădină publică. Avea o scrisoare într-o mână şi o pară pe jumătate mâncată în cealaltă. Unde găsise o pară atât de târziu în sezon?
Făcusem jumătate din drumul spre grădină când mi-am dat seama că plânsese. M-am oprit unde eram, neştiind ce să fac. Voiam s-o ajut, dar nu voiam să mă bag în sufletul ei. Poate că cel mai bine ar fi fost să…
— Kvothe!
Denna a aruncat restul de pară, a sărit în picioare şi a fugit peste gazon spre mine. Era zâmbitoare, dar ochii îi erau tiviţi cu roşu. Şi-a şters obrajii cu o mână.

— Eşti bine? am întrebat.

Ochii i s-au umplut din nou cu lacrimi, dar înainte ca acestea să cadă, a strâns din ochi şi a clătinat brusc din cap.

— Nu, a zis ea. Nu în totalitate.

— Pot să te ajut? am întrebat.

Denna şi-a şters ochii cu mâneca.

— Mă ajuţi şi doar fiind aici.

A împăturit scrisoarea într-un pătrat mic şi a îndesat-o în buzunar. Apoi, a zâmbit din nou. Nu era un zâmbet forţat, genul pe care-l adopţi ca mască. Era un zâmbet adevărat, minunat, în ciuda lacrimilor.

Apoi, şi-a înclinat capul într-o parte şi m-a privit mai atent, zâmbetul dispărându-i sub o mină îngrijorată.

— Ce-i cu tine? a întrebat ea. Arăţi un pic copleşit.

I-am zâmbit slab. Zâmbetul meu era forţat şi ştiam asta.

— Am trăit clipe grele în ultima vreme.

— Sper că nu te simţi aşa rău cum arăţi, a zis ea încet. Ai dormit suficient?

— N-am dormit, am recunoscut.

Denna a tras aer să vorbească, apoi s-a oprit şi şi-a muşcat buza.

— Vrei să vorbim despre ceva anume? a întrebat ea. Nu ştiu dacă pot face ceva să te ajut, dar…

A ridicat din umeri şi şi-a mutat uşor greutatea de pe un picior pe altul.

— Nici eu nu dorm bine. Ştiu cum e.

Oferta ei de ajutor m-a prins nepregătit. Asta m-a făcut să mă simt… Nu pot să spun exact cum m-a făcut să mă simt. Nu e uşor să găseşti cuvintele.

N-a fost oferta de ajutor în sine. Prietenii mei munciseră neobosit pentru a mă ajuta de zile întregi. Dar dorinţa lui Sim de-a mă ajuta era diferită de asta. Ajutorul lui mi-era indispensabil ca pâinea. Dar să ştii că Denna îmi purta de grijă era ca o înghiţitură de vin cald într-o noapte de iarnă. Puteam să-i simt căldura dulce în piept.

I-am zâmbit. Un zâmbet adevărat. Expresia părea ciudată pe faţa mea şi m-am întrebat cât de mult va rezista înainte să dispară.

— Mă ajuţi şi doar fiind aici, i-am spus sincer. Doar faptul că te văd face minuni pentru starea mea de spirit.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Desigur. Vederea feţei mele pătate e un panaceu.

— Nu sunt multe de spus, am zis. Ghinionul s-a împletit cu deciziile mele proaste şi plătesc pentru asta.

Denna a scos un chicotit, care plutea pe marginea de a fi un suspin.

— Eu nu ştiu nimic despre genul ăsta de lucruri, a zis ea, buzele răsucindu-i-se ciudat. Cel mai rău e când de vină e propria prostie, nu?

Mi-am simţit gura imitând-o pe-a ei.

— Aşa e, am zis. Ca să spun drept, aş prefera să povestesc unei urechi care mă ascultă cu simpatie.

— Asta îţi pot oferi, a zis ea, luându-mă de braţ. Dumnezeu ştie de câte ori ai făcut şi tu până acum acelaşi lucru pentru mine.

Am păşit alături de ea.

— Aşa am făcut?

— La nesfârşit, a zis ea. E uşor să uiţi când eşti tu prin preajmă.

S-a oprit din mers pentru un moment şi a trebuit să mă opresc şi eu, căci braţul ei era legat de-al meu.

— Asta nu-i adevărat. Adică să spui că atunci când sunt în preajmă e uşor să uiţi. Să uiţi ce?

— Totul, a zis ea, şi pentru o clipă vocea ei n-a mai fost la fel de jucăuşă. Toate părţile rele din viaţa mea. Cine sunt eu. E drăguţ să scap eu de mine din când în când. Tu ai ajutat la asta. Tu eşti portul meu de siguranţă la o mare nesfârşită, furtunoasă.

Am chicotit.

— Aşa sunt?

— Aşa eşti, a zis ea cu uşurinţă. Eşti salcia mea umbrită într-o zi însorită.

— Tu eşti o muzică dulce într-o cameră îndepărtată, am spus.

— Asta e bine, a zis ea. Tu eşti un tort neaşteptat într-o după-amiază ploioasă.

— Tu eşti cataplasma care scoate otrava din inima mea, am zis.

— Hmm.

Denna a părut nesigură.

— Nu ştiu ce să zic despre asta. O inimă plină de otravă nu e un gând prea seducător.

— Da, am recunoscut. De fapt, suna mai bine înainte s-o spun.

— Asta se întâmplă când îţi amesteci metaforele, a zis ea.

O pauză.

— Ai primit biletul meu?

— L-am primit azi, i-am spus, lăsând tot regretul să se reverse în vocea mea. Cu doar câteva ore în urmă.

— A, a zis ea. Păcat, a fost o cină bună. Am mâncat eu şi porţia ta.

Am încercat să mă gândesc să spun ceva, dar ea pur şi simplu a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Te tachinez. Cina era doar un pretext, de fapt. Voiam să-ţi arăt ceva. Eşti un om greu de găsit. Am crezut că va trebui să aştept până mâine, când vei cânta la Cinzeacă.

Am simţit o puternică strângere de inimă, atât de puternică încât nici chiar prezenţa Dennei n-a copleşit-o în întregime.

— Noroc că m-ai prins azi, am zis. Nu sunt sigur c-o să cânt mâine.

A ridicat capul la mine.

— Cânţi mereu la Doborâş seara. Nu schimba asta. Şi-aşa mi-e destul de greu să te găsesc.

— Uite cine vorbeşte, i-am zis. Nu te găsesc de două ori în acelaşi loc.

— O, da, sunt sigură că mereu te uiţi după mine, a zis ea hotărât, apoi a izbucnit într-un râs agitat. Dar asta e altceva. Haide. Sunt sigură că asta îţi va distrage atenţia.

A început să meargă mai repede, trăgându-mă de braţ.

Entuziasmul ei era contagios şi m-am trezit zâmbind, în timp ce-o urmam pe străzile întortocheate din Imre.

În cele din urmă am ajuns la un mic magazin. Denna a păşit în faţa mea, aproape ţopăind de încântare. Toate semnele de plâns dispăruseră şi ochii îi erau strălucitori. Şi-a pus mâinile reci peste faţa mea.

— Închide ochii, a zis ea. E o surpriză!

Am închis ochii şi ea m-a condus de mână câţiva paşi. Interiorul magazinului era întunecat şi mirosea a piele. Am auzit un glas de bărbat spunând „El e?” urmat de sunet de obiecte mişcate de colo-colo.

— Eşti gata? a zis Denna în urechea mea.

I-am auzit zâmbetul din voce.

Respiraţia ei îmi gâdila firele de păr de pe ceafă.

— Habar n-am, am zis sincer.

I-am simţit suflarea, cum râdea înăbuşit în urechea mea.

— Bine. Deschide-i!

Am deschis ochii şi am văzut un bărbat mai în vârstă, slab, în picioare în spatele unei tejghele lungi de lemn. O cutie goală de lăută era deschisă ca o carte în faţa lui. Denna îmi cumpărase un cadou. O cutie pentru lăuta mea. O cutie pentru lăuta mea furată.

Am făcut un pas mai aproape. Cutia goală era lungă şi subţire, acoperită cu piele neagră netedă. N-avea balamale. Avea pe margine şapte cleme strălucitoare de oţel, astfel că partea de sus era asemenea capacului unei cutii.

În interior avea catifea moale. Am întins mâna s-o ating şi am găsit capitonarea moale, dar rezistentă, ca un burete. Pluşul de catifea era gros de aproape o jumătate de centimetru şi era de un vişiniu intens.

Omul din spatele tejghelei a zâmbit subţire.

— Doamna dumneavoastră are gusturi bune, a zis el. Şi ştie clar ce vrea.

A ridicat capacul. Piele era unsă cu ulei şi ceară. Existau două secţiuni cu arcuri tari de arţar. El şi-a trecut un deget de-a lungul jumătăţii de jos a cutiei, apoi a arătat spre canelura corespunzătoare de pe capac.

— Se potrivesc perfect, astfel ca aerul să nu poată intra sau ieşi. Deci nu trebuie să vă faceţi griji când ieşiţi dintr-o cameră caldă, umedă într-o noapte îngheţată.

A început să fixeze încuietorile în jurul cutiei.

— Doamna n-a vrut aramă. Deci, sunt din oţel fin. Şi odată ce sunt puse la loc, capacul e ţinut cu o garnitură. Şi dacă o scufundaţi într-un râu, catifeaua din interior va rămâne uscată. A ridicat din umeri. Până la urmă apa va pătrunde prin piele, desigur. Dar numai atât am putut face.

Răsucind cutia, a ciocănit încheietura tare din partea de jos, rotunjită.

— Am pus arţar subţire, ca să nu fie voluminoasă sau grea şi am întărit-o cu benzi de oţel Glantz.

A făcut un gest către locul în care Denna stătea zâmbind.

— Doamna a vrut oţel Ramston, dar i-am explicat că Ramston, deşi e puternic, e şi destul de fragil. Oţelul Glantz e mai uşor şi îşi păstrează forma.

M-a privit din cap până-n picioare.

— Dacă tânărul magistru doreşte, pe vas va putea să stea pe cutie fără s-o sfărâme. Gura lui s-a încreţit uşor şi s-a uitat în jos

la picioarele mele. Deşi aş prefera să n-o facă.

A întors din nou cutia cu partea dreaptă în sus.

— Trebuie să spun că asta e probabil cea mai bună cutie pe care am făcut-o în douăzeci de ani.

S-a întors spre mine.

— Sper s-o găsiţi satisfăcătoare.

Am rămas fără cuvinte. O raritate. Am ajuns afară şi mi-am trecut mâna peste piele. Era caldă şi netedă. Am atins inelul de oţel de care era ataşată cureaua de umăr. M-am uitat la Denna, care dansa efectiv de încântare.

Denna a păşit înainte cu nerăbdare.

— Asta e partea cea mai bună, a zis ea, deschizând clemele cu o uşurinţă familiară, pe care pot spune că n-o avea înainte. A scos capacul şi a împuns un deget în interior. Capitonarea e gândită să fie schimbată şi modificată. Deci, indiferent ce lăută o să ai în viitor, tot se va potrivi. Şi uite!

A apăsat catifeaua pe locul în care ar fi trebuit să stea gâtul, răsucind degetele şi făcând să apară un capac, dezvăluind o ascunzătoare. A zâmbit din nou.

— A fost tot ideea mea. E ca un buzunar secret.

— Pe corpul lui Dumnezeu, Denna, am zis. Cred că te-a costat o avere.

— Păi, ştii, a zis ea cu un aer de modestie afectată. Am avut ceva pus deoparte.

Mi-am trecut mâna de-a lungul interiorului, atingând catifeaua.

— Denna, vorbesc serios. Cutia asta probabil că e la fel de valoroasă ca lăuta mea…

N-am mai continuat şi stomacul mi s-a răsucit neplăcut. Lăuta pe care nici n-o mai aveam.

— Dacă nu vă supăraţi, aşa am zis şi eu, domnule, a zis bărbatul din spatele tejghelei. Doar dacă aveţi o lăută din argint masiv, care am presupus că merită această cutie de o valoare al naibii de mare.

Mi-am trecut din nou mâinile peste capac, cu o stare de rău din ce în ce mai mare la stomac. N-am reuşit să spun niciun cuvânt. Cum aş fi putut să-i spun ei că cineva îmi furase lăuta, după ce trecuse prin toate astea ca să-mi facă acest cadou frumos?

Denna a zâmbit încântată.

— Hai să vedem cum se potriveşte lăuta ta!

A făcut un semn şi omul din spatele tejghelei a scos lăuta mea şi a pus-o în cutie.

— I se potriveşte ca o mănuşă.

Am început să plâng.

— Dumnezeule, e jenant, am zis, suflându-mi nasul.

Denna mi-a atins uşor braţul.

— Îmi pare rău, a repetat ea pentru a treia oară.

Ne-am aşezat amândoi pe bordura din faţa micului magazin. Fusese destul de rău să izbucnesc în lacrimi în faţa Dennei. Am vrut să mă adun fără să se uite la mine şi negustorul.

— Am vrut doar să se potrivească în mod corespunzător, a zis Denna cu o expresie lovită. Am lăsat un bilet. Trebuia să vii la cină, ca să pot să te surprind. Nici n-ai fi ştiut că a dispărut.

— E-n regulă, am zis.

— În mod evident, nu e, a zis Denna, iar ochii au început să i se umple de lacrimi. Când n-ai venit, nu ştiam ce să fac. Aseară m-am uitat după tine peste tot. Ţi-am bătut la uşă, dar n-ai răspuns.

S-a uitat în jos, la picioare.

— Niciodată nu te găsesc atunci când te caut.

— Denna, am zis. Totul e bine.

A clătinat puternic din cap, refuzând să se uite la mine, în timp ce lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Nu e bine. Ar fi trebuit să ştiu. Ţii la ea ca la copilul tău. Dacă cineva s-ar fi uitat vreodată în viaţa mea la mine cum te uiţi tu la ea, aş…

Vocea Dennei s-a rupt şi a înghiţit greu înainte ca vorbele ei să înceapă să curgă din nou.

— Ştiam că e cel mai important lucru din viaţa ta. De aceea am vrut s-o păstrezi undeva în siguranţă. Doar că n-am crezut că va fi atât de…

A înghiţit din nou, strângând pumnii. Corpul îi era atât de tensionat, că aproape tremura.

— Dumnezeule! Sunt atât de proastă! Nu gândesc niciodată. Mereu fac aşa. Stric totul.

Dennei îi căzuse părul în jurul feţei, aşa că nu-i puteam vedea expresia.

— Ce e-n neregulă cu mine? a spus ea cu voce joasă şi furioasă. De ce sunt atât de tâmpită? De ce nu pot să fac măcar

un lucru cum trebuie în viaţa mea?

— Denna.

Trebuia s-o întrerup, pentru ca măcar să se oprească şi să respire. I-am pus mâna pe braţ şi ea a devenit rigidă şi calmă.

— Denna, n-ai de unde să ştii, am întrerupt-o. De când n-ai mai cântat? O lună? Măcar ai avut vreodată un instrument al tău?

A clătinat din cap, cu faţa în continuare ascunsă în păr.

— Am avut o liră, a spus ea încet. Dar numai pentru câteva zile înainte de incendiu.

A ridicat privirea până la urmă, cu o expresie de-a dreptul chinuită. Ochii şi nasul îi erau roşii.

— Aşa mi se-ntâmplă mereu. Eu încerc să fac ceva bun, dar tot intervine ceva şi mă încurcă. Mi-a aruncat o privire nefericită. Tu nu ştii cum e.

Am râs. M-am simţit incredibil de bine să râd din nou. Râsul a fiert până adânc în burta mea şi a izbucnit din gât ca notele unui corn de aur. Şi numai râsul ăsta valora cât trei mese calde şi douăzeci de ore de somn.

— Ştiu exact cum e, am zis, simţind vânătăile din genunchi şi cicatricele pe jumătate vindecate de pe spatele meu.

M-am gândit dacă să-i spun câtă mizerie am făcut în încercarea de a-i recupera inelul. Apoi am decis că probabil starea ei nu s-ar îmbunătăţi dacă i-aş explica cum Ambrose a încercat să mă omoare.

— Denna, eu sunt regele ideilor bune care sfârşesc cumplit de prost.

Ea a zâmbit la asta, şi-a tras nasul şi s-a frecat cu mâneca la ochi.

— Suntem un cuplu minunat de idioţi plângăcioşi, nu-i aşa?

— Da, am spus.

— Îmi pare rău, a zis ea din nou, cu zâmbetul pălindu-i. Am vrut doar să fac ceva drăguţ pentru tine. Dar nu sunt prea pricepută la aşa ceva.

I-am luat mâna Dennei într-a mea şi i-am sărutat-o.

— Denna, am zis cu sinceritate perfectă. E cel mai drăguţ gest pe care l-a făcut cineva vreodată pentru mine.

Ea a pufnit nedelicat.

— E adevărul pur, am zis. Tu eşti bănuţul meu strălucitor de pe marginea drumului. Valorezi mai mult decât sarea sau decât luna într-o noapte lungă de plimbare. Tu eşti ca vinul dulce în

gura mea, ca un cântec în gâtul meu şi ca râsul în inima mea.

Denna a roşit, dar am continuat fără grijă.

— Eşti prea bună pentru mine, am zis. Eşti un lux pe care nu mi-l pot permite. În ciuda acestui fapt, insist să vii cu mine azi. Voi face cinste cu cina şi voi petrece ore admirând entuziasmat întinderea de minunăţie care eşti.

M-am ridicat şi am tras-o în picioare.

— Voi cânta muzica ta. Îţi voi cânta cântece. Pentru restul după-amiezii, restul lumii nu ne va putea atinge.

Am ridicat capul întrebător.

Gura Dennei s-a curbat.

— Sună frumos, a zis ea. Mi-ar plăcea să scap de lume timp de o după-amiază.

Câteva ore mai târziu m-am întors din nou la Universitate cu pas arcuit. Am fluierat. Am cântat. Lăuta de pe umărul meu era uşoară ca un sărut. Soarele era cald şi liniştitor. Briza era rece.

Norocul începea să mi se schimbe.

CAPITOLUL 31
Creuzet

Cu lăuta din nou în mâinile mele, restul vieţii mi-a alunecat uşor înapoi în echilibru. Munca mea în Partizanat era mai uşoară. Cursurile zburau. Chiar şi Elodin părea că are mai mult sens.

Aveam inima uşoară când l-am vizitat pe Simmon în complexul de alchimie. A deschis uşa când am ciocănit şi mi-a făcut semn să intru.

— A mers, a zis el emoţionat.

Am închis uşor uşa şi el m-a condus la o masă unde erau aranjate mai multe sticle, tuburi şi arzătoare de gaz de cărbune. Sim a zâmbit cu mândrie şi a ridicat un borcan mic, puţin adânc, asemănător cu ceva folosit pentru a stoca farduri sau rujuri.

— Poţi să-mi arăţi? am întrebat.

Sim a aprins un mic arzător de gaz de cărbune şi flacăra s-a răspândit pe fundul unei tigăi de fier puţin adânci. Am stat în linişte pentru un moment, ascultându-i şuieratul.

— Mi-am luat cizme noi, a zis Sim ca să rupă tăcerea, ridicând un picior ca să le văd.

— Sunt frumoase, am zis automat, apoi m-am oprit şi m-am uitat mai de aproape. Alea sunt ţinte? am întrebat neîncrezător.

A rânjit vicios. Am râs.

Tigaia de fier s-a încins, iar Sim a deşurubat borcanul, apăsând în interior cu buricul degetului arătător substanţa translucidă. Apoi, cu o mică înfloritură în gest, a ridicat mâna şi a apăsat cu vârful degetului pe suprafaţa tigăii fierbinţi de fier.

M-am înfiorat. Sim a zâmbit mândru şi a stat acolo timp de o clipă lungă înainte de a-şi scoate degetul.

— Incredibil, am zis. Voi faceţi nişte lucruri nebuneşti pe-aici. Un scut termic.

— Nu, a zis Sim serios. E un mod absolut greşit de gândire. Ăsta nu e un scut. Nu e un izolator. E ca un strat suplimentar de piele, care arde înainte ca pielea ta reală să se înfierbânte.

— Ca şi cum ai avea apă pe mâini, am zis.

Sim a clătinat din nou din cap.

— Nu, apa conduce căldura. Asta n-o face.

— Deci, e un izolator.

— Bine, a zis Sim exasperat. Trebuie să taci şi să asculţi. Asta e alchimie. Nu ştii nimic despre alchimie.

Am făcut un gest de împăcare.

— Ştiu. Ştiu.

— Spune-o, atunci. Spune „Nu ştiu nimic despre alchimie”.

M-am încruntat la el.

— Alchimia nu e doar chimie cu unele părţi suplimentare, a zis el. Asta înseamnă că dacă nu mă asculţi, te vei arunca la concluzii proprii şi vei greşi mortal. Mort şi greşit.

Am inspirat o dată profund şi am lăsat aerul să iasă.

— Bine. Spune-mi.

— Va trebui s-o întinzi repede, a zis el. Vei avea doar vreo zece secunde s-o distribui uniform pe palme şi antebraţe.

A făcut semn către antebraţ.

— Nu se va da deoparte, dar vei pierde un pic dacă îţi freci mâinile prea mult. Nu-ţi atinge faţa sub nicio formă. Nu te freca la ochi. Nu te scobi în nas. Nu-ţi muşca unghiile. E într-un fel otrăvitoare.

— Într-un fel? am întrebat.

Nu m-a băgat în seamă, ridicând degetul pe care îl presa pe tigaia fierbinte de fier.

— Nu e asemenea mănuşilor de la armură. De îndată ce eşti expus la căldură, începe să ardă.

— Va apărea vreun miros? am întrebat. Ceva care să dea de gol?

— Nu, nu arde în sens tehnic. Pur şi simplu se descompune.

— În ce se descompune?

— În chestii, a zis Simmon pe ton iritat. Se descompune în chestii complicate pe care nu le poţi înţelege dacă nu ştii nimic despre alchimie.

— E sigur să respiri? m-am corijat.

— Da. Nu ţi-aş da-o altfel. Asta e o formulă veche. Prin încercare şi eroare. Acum, pentru că aceasta nu transmite căldura, mâinile tale vor ajunge să simtă direct de la a fi reci la a fi apăsate cu putere pe ceva foarte fierbinte.

Mi-a aruncat o privire ascuţită.

— Te sfătuiesc să nu mai atingi lucruri calde înainte de a fi

dispărut în totalitate.

— Cum pot să-mi dau seama când e pe cale să dispară?

— Nu poţi, a zis el simplu. De aceea, te sfătuiesc să foloseşti altceva decât mâinile goale.

— Minunat.

— Dacă se amestecă cu alcool, se transformă în acid. Doar puţin periculos. Vei avea o grămadă de timp la dispoziţie să-l speli. În cazul în care se amestecă cu puţină apă, cum ar fi sudoarea ta, e-n regulă. Dar dacă se amestecă cu multă apă, să zicem o sută de părţi la una, va deveni inflamabil.

— Şi dacă o amestec cu urină se transformă în bomboane delicioase, nu? am râs. Ai făcut pariu cu Wilem despre cât de mult din poveştile astea pot să înghit? Nimic nu devine inflamabil când se amestecă cu apă.

Ochii lui Sim s-au îngustat. A luat un creuzet gol.

— Bine, a zis el. Umple-l atunci.

Încă zâmbind, m-am dus la canistra cu apă din colţul camerei. Era identică cu cele din Partizanat. Apa pură e şi ea importantă pentru artizanarea magică, mai ales atunci când amesteci pământ şi metale călite şi nu vrei să fie contaminate.

Am turnat apă în creuzet şi i l-am adus înapoi lui Sim. A băgat vârful degetului în el, a amestecat şi l-a turnat într-o tigaie fierbinte de fier.

Flăcări groase, portocalii au vâjâit, arzând la un metru înălţime, până când au licărit şi au murit. Sim a lăsat jos creuzetul gol, cu un clinchet uşor, şi s-a uitat grav la mine.

— Zi!

M-am uitat în jos la picioare.

— Nu ştiu nimic despre alchimie.

Sim a dat din cap, părând mulţumit.

— Bine, a zis el întorcându-se la bancul de lucru. Să trecem şi peste asta.

CAPITOLUL 32

Sânge şi cenuşă

Frunzele îmi foşneau sub picioare când m-am îndreptat spre pădurea de la nord de Universitate. Lumina palidă a lunii filtrată prin copacii goi nu era suficientă pentru a vedea clar, dar făcusem această călătorie de mai multe ori în ultima perioadă şi ştiam drumul pe de rost. Am mirosit fum de lemn cu mult timp înainte să aud voci şi să zăresc focul printre copaci.

Nu era chiar o defrişare, ci doar un spaţiu liniştit ascuns în spatele unui afloriment stâncos.

Câteva bucăţi de piatră de câmpie şi trunchiul unui copac căzut ofereau locuri improvizate. Săpasem eu însumi groapa de foc, cu câteva zile înainte. Avea circa o jumătate de metru adâncime şi doi metri lungime şi era căptuşită cu pietre. Împiedica răspândirea micului foc de tabără care ardea acolo în prezent.

Toată lumea era deja acolo. Mola şi Fela împărţeau banca din trunchi.

Wilem se ghemuise pe o piatră. Sim se aşezase cu picioarele încrucişate pe pământ, zgândărind focul cu un băţ.

Wil a ridicat privirea când am apărut dintre copaci. În pâlpâirea focului, ochii lui păreau întunecaţi şi adânciţi. El şi Sim mă păzeau de aproape două perioade întregi.

— Ai întârziat, a zis el.

Sim s-a uitat să mă vadă, vesel ca de obicei, dar pe faţa lui se vedeau semne de epuizare.

— E gata? a întrebat el entuziasmat.

Am dat din cap. Deschizându-mi manşeta, mi-am suflecat mânecile cămăşii pentru a scoate la vedere un disc de fier puţin mai mare decât un bănuţ din Orânduire. Era acoperit cu o scrijeldică fină şi încrustat cu aur. Recent terminatul gram. Era legat plat pe interiorul antebraţului meu, cu o pereche de corzi din piele.

O încurajare s-a auzit dinspre grup.

— Un mod interesant de a-l purta, a zis Mola. La modă într-un fel pentru un invadator barbar.

— Funcţionează mai bine în contact cu pielea, i-am explicat. Şi trebuie să-l ţin departe de priviri, din moment ce n-ar trebui să ştiu cum să fac unul.

— Practic *şi* elegant, a zis Mola.

Simmon l-a cercetat cu privirea, întinzându-se să-l atingă cu un deget.

— Pare atât de mic... Aaaahh! a strigat Sim sărind înapoi, răsucindu-şi mâna. Drace negru, a înjurat el jenat. Îmi pare rău. M-a speriat, asta-i tot.

— Tunete şi fulgere, am spus, cu inima la trap. Care-i problema?

— Ai atins vreodată un ghildar al unui arcanist? a întrebat el. Cele pe care ţi le dau când ajungi arcanist complet?

Am dat din cap.

— E un fel de bâzâit. Mi-a făcut mâna să amorţească, ca şi cum ar fi adormit.

Sim a dat din cap spre gram, cu mâna tremurând.

— Ăsta e sentimentul. M-a surprins.

— Nu ştiam ca şi ghildarele joacă rol de gram, am zis. Deşi are sens.

— L-ai testat? a întrebat Wilem.

Am scuturat din cap.

— Mi s-a părut un pic ciudat să-l testez de unul singur, am recunoscut.

— Vrei s-o facă unul dintre noi? a râs Simmon. Ai dreptate, e perfect normal.

— Şi m-am gândit că ar fi convenabil să am un medic prin apropiere. Am făcut semn din cap în direcţia Molei. În caz că e nevoie.

— Nu ştiam că în seara asta va fi nevoie de capacitatea mea profesională, a protestat Mola. Nu mi-am adus trusa.

— N-ar trebui să fie nevoie, am zis în timp ce scoteam o bucată de ceară simpatetică din mantie şi o afişam. Cine vrea să facă onorurile?

S-a aşternut un moment de linişte, apoi Fela a ridicat mâna.

— Fac eu păpuşa, dar n-o înţep cu acul.

— Nici io, a zis Wilem.

Simmon a ridicat din umeri.

— Bine, o fac eu. Cred.

I-am înmânat bucata de ceară Felei şi a început s-o încălzească în mâini.

— Foloseşti păr sau sânge? a întrebat ea moale.

— Ambele, am zis, încercând să nu las să mi se vadă emoţiile crescânde. Vreau să fiu absolut sigur de asta dacă vreau să mai pot dormi noaptea.

Am scos un ac de pălărie, mi-am înţepat mâna şi am privit crescând un şirag de mărgele strălucitoare de sânge.

— Nu va merge, a zis Fela, încă prelucrând bucata de ceară. Sângele nu se va amesteca cu ceara. Doar va şiroi şi va fi scuipat afară.

— Şi de unde ţi-a trecut bârfa asta pe la ureche? a tachinat-o Simmon stânjenit.

Fela s-a înroşit, pitindu-şi capul un pic, ceea ce a făcut ca părul ei lung să-i cadă pe umeri.

— De la lumânări. Când faci lumânări colorate, nu poţi folosi o vopsea pe bază de apă. Trebuie să fie praf sau ulei. E o problemă de solubilitate. Aliniamente polare şi nonpolare.

— Iubesc Universitatea, a zis Sim către Wilem, care era situat de cealaltă parte a focului.

— Femeile educate sunt mult mai atrăgătoare.

— Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru, a zis Mola sec. Dar n-am cunoscut niciun bărbat educat.

M-am aplecat şi am luat un pic de cenuşă din groapă, de la foc, apoi am presărat-o pe dosul mâinii, absorbind sângele.

— Aşa ar trebui să funcţioneze, a zis Fela.

— Carnea aceasta va arde. În ţărână se întorc toate, a intonat Wilem cu o voce sumbră, apoi s-a întors spre Simmon. Nu aşa se spune în cartea ta sfântă?

— Nu e cartea *mea* sfântă, a zis Simmon. Dar eşti pe-aproape. „În cenuşă se întorc toate, cum şi această carne va arde."

— Voi doi chiar vă distraţi, a observat Mola sec.

— Mă gândesc buimac la o noapte întreagă de somn, a zis Wilem.

O seară de divertisment e ca o cafea după tort.

Fela a ridicat o bilă de ceară moale şi am apăsat cenuşa umedă în ea. A frământat din nou, apoi a început s-o modeleze, degetele ei turtind-o într-o păpuşă în formă de bărbat din câteva mişcări îndemânatice. A ridicat-o s-o vadă toţi din grup.

— Capul lui Kvothe e mai mare de-atât, a zis Simmon cu

zâmbetul lui de băieţel.

— Şi am şi organe genitale, am zis când am luat momâia de la Fela şi i-am fixat un fir de păr în vârful capului. Dar de la un anumit punct realismul devine neproductiv.

M-am îndreptat către Sim şi i-am dat atât simulacrul, cât şi acul lung de pălărie.

A luat una în fiecare mână, uitându-se neliniştit când la una când la alta.

— Eşti sigur că vrei să faci asta?

Am dat din cap.

— Destul de sigur.

Sim a respirat adânc şi şi-a îndreptat umerii. Fruntea i s-a încreţit de la concentrare în timp ce se uita la păpuşă.

M-am prefăcut, ţipând şi apucându-mi piciorul.

Fela a rămas uimită. Wilem a sărit în picioare. Simmon a deschis ochii larg, de panică, ţinând păpuşa şi acul departe unul de altul. A privit în jur sălbatic la toată lumea.

— Eu… Eu n-am făcut…

M-am îndreptat, scuturându-mi cămaşa.

— Doar exersam, am zis. A fost un ţipăt prea de fată?

Simmon s-a înmuiat cu relaxare.

— Să te ia dracu', a zis el râzând slab. Asta nu e distracţie, nemernicule.

A continuat să râdă neputincios, în timp ce-şi ştergea sclipirea de sudoare de pe frunte.

Wilem a mormăit ceva în siareză şi s-a întors la locul lui.

— Voi trei parcă aţi fi o trupă în turneu, a spus Mola.

Simmon a tras adânc aer în piept, apoi a expirat. Şi-a relaxat umerii şi şi-a adus păpuşa şi acul în faţă. Mâna îi tremura.

— Tehlu oricum, a zis el. M-ai speriat ca dracu'. Nu mai pot face asta acum.

— Of, Doamne!

Mola s-a ridicat şi a ocolit groapa cu foc, ca să stea lângă Simmon. Şi-a întins mâinile.

— Dă-mi-o mie.

A luat momâia şi acul şi s-a întors să mă privească în ochi.

— Eşti gata?

— Stai o secundă.

După două intervale de vigilenţă constantă, am renunţat la Alarul care mă proteja şi mă făcea să mă simt ca atunci când deschid un pumn amorţit fiindcă a fost ţinut strâns prea mult

timp.

După o clipă, am dat din cap. M-am simţit ciudat fără Alar. Aproape dezbrăcat.

— Să n-ai nicio reţinere, dar loveşte-mă în picior, pentru orice eventualitate.

Mola s-a oprit, murmurând o cetluire şi a băgat acul în piciorul păpuşii.

Linişte. Toată lumea mă privea nemişcată.

Nu simţisem nimic.

— Sunt bine, am zis.

Toată lumea a început să respire din nou, aruncându-i Molei o privire curioasă.

— Doar atâta poţi?

— Nu, a zis Mola sincer, în timp ce trăgea acul din piciorul păpuşii şi îngenunchea să-l ţină deasupra focului. A fost un test uşor. N-am vrut să-ţi aud din nou strigătul de fată.

A tras acul din foc şi s-a ridicat în picioare.

— De data asta te voi ataca pe bune.

A echilibrat acul pe păpuşă şi s-a uitat la mine.

— Eşti gata?

Am dat din cap. A închis ochii pentru o clipă, apoi a murmurat o cetluire şi a înfipt acul fierbinte în piciorul momâii. Gramul de metal s-a răcit pe interiorul braţului meu şi am simţit o presiune scurtă la muşchii gambei, ca şi cum cineva mă împunsese cu un deget. M-am uitat în jos, pentru a fi sigur că Simmon nu voise să se răzbune împungându-mă cu vreun băţ.

Pentru că nu mă uitam, n-am văzut ce-a mai făcut Mola, dar am simţit încă trei împunsături mai uşoare, câte una în fiecare braţ şi cealaltă în muşchiul gros chiar deasupra genunchiului. Gramul s-a răcit şi mai mult.

Am auzit-o pe Fela suspinând şi mi-am ridicat privirea la timp pentru a o vedea pe Mola sumbră şi hotărâtă, aruncând momâia în inima focului de tabără, murmurând o altă cetluire.

Cât păpuşa făcea un cerc prin aer, Simmon a scos un scheunat speriat. Wilem a sărit din nou în picioare, aproape aruncându-se spre Mola, dar prea târziu pentru a o opri.

Momâia a aterizat printre cărbunii roşii cu o explozie de scântei. Gramul era aproape dureros de rece pe braţ şi am râs nebuneşte.

Toată lumea s-a întors să se uite la mine, cu expresii în diferite stadii de groază şi de neîncredere.

— Sunt bine, am spus. Totuşi, dă o senzaţie foarte ciudată. Tremurătoare. Ca şi cum ai sta în picioare într-un vânt cald şi gros.

Gramul a devenit ca de gheaţă pe braţul meu, apoi senzaţia ciudată a dispărut când păpuşa s-a topit, distrugând legătura simpatetică. Focul s-a înălţat când ceara a început să ardă.

— Te-a durut? a întrebat Simmon cu nerăbdare.

— Niciun pic, am zis.

— Şi asta a fost tot ce-am avut, a zis Mola. Ca să fac mai mult mi-ar fi trebuit o forjă.

— Şi e el'the, a zis Simmon îngâmfat. Pun pariu că e de trei ori mai mare arcanist decât Ambrose.

— Cel puţin de trei ori, am zis. Dar dacă e ca cineva să-şi pună în gând să găsească un foc de forjă, acela e Ambrose. Poţi să copleşeşti un gram dacă arunci suficient în el.

— Deci, continuăm mâine? a întrebat Mola.

Am dat din cap.

— Mai bine în siguranţă decât în chinuri.

Simmon a înfipt un băţ în locul în care a aterizat păpuşa în foc.

— Dacă Mola face ce poate mai rău şi chiar n-are efect asupra ta, ar putea fi suficient pentru a o ţine şi pe Devi departe de tine. Să-ţi lase loc să respiri.

S-a aşternut un scurt moment de tăcere. Mi-am ţinut respiraţia, sperând ca Fela şi Mola să nu bage în seamă comentariul lui.

Mola a ridicat o sprânceană la mine.

— Devi?

M-am uitat strâmb la Simmon şi mi-a întors o privire demnă de milă, ca un câine care ştie că va fi luat la şuturi.

— Am împrumutat nişte bani de la un gailet pe nume Devi, i-am spus, în speranţa că se va mulţumi cu asta.

Mola a continuat să se uite la mine.

— Şi?

Am oftat. De regulă aş fi evitat subiectul, dar Mola avea tendinţa de a fi insistentă în legătură cu genul ăsta de lucruri şi aveam nevoie disperată de ajutorul ei pentru planul de a doua zi.

— Devi a fost membru al Arcanum, i-am explicat. I-am dat o parte din sângele meu, ca garanţie pentru un împrumut de la începutul semestrului. Când Ambrose a început să mă atace, m-am hazardat la concluzia greşită şi am acuzat-o de abuz. Relaţia

noastră s-a stricat după aceea.

Mola şi Fela au schimbat o privire.

— Faci tot posibilul să-ţi faci viaţa interesantă, nu? a zis Mola.

— Am recunoscut deja că a fost o greşeală, am spus iritat. Ce mai vrei de la mine?

— Eşti în stare să-i returnezi datoria? a intervenit Fela în conversaţie, înainte ca lucrurile să se încingă între mine şi Mola.

— Sincer, nu ştiu, am recunoscut. Cu câteva şanse şi câteva nopţi lungi în Partizanat aş putea fi în stare să strâng suficient până la sfârşitul semestrului.

Nu spusesem tot adevărul. Deşi aş fi putut avea o şansă de a câştiga suficient pentru a-i plăti lui Devi, n-aveam nicio şansă să strâng şi pentru taxă în acelaşi timp. N-am vrut să le stric seara tuturor recunoscând că Ambrose câştigase. Obligându-mă să-mi petrec atât de mult timp vânând după un gram, m-a condus efectiv afară din Universitate.

Fela şi-a înclinat capul într-o parte.

— Ce se întâmplă dacă n-o poţi plăti?

— Nimic bun, a zis Wilem întunecat. Nu i se spune degeaba Demon Devi.

— Nu sunt sigur, am zis. Mi-ar putea vinde sângele. A zis că ştie pe cineva dispus să-l cumpere.

— Sunt sigură că n-ar face asta, a spus Fela.

— N-aş învinui-o, am zis. Ştiam în ce mă bag când am făcut afacerea.

— Dar ea…

— Aşa funcţionează lumea, am zis ferm, nedorind să discutăm mai mult decât era necesar pe acest subiect.

Voiam ca seara să se termine într-o notă pozitivă.

— Eu, unul, aştept cu nerăbdare o noapte de somn bun în patul meu.

M-am uitat în jur pentru a-i vedea pe Wil şi Sim dând din cap obosiţi a aprobare.

— Ne vedem cu toţii mâine. Să nu întârziaţi.

Mai târziu în acea noapte, am dormit în luxul patului îngust din cămăruţa mea. La un moment dat m-am trezit agitat, târât în conştient de senzaţia de metal rece pe piele. Am zâmbit, m-am întors pe partea cealaltă şi am alunecat înapoi în somnul fericit.

CAPITOLUL 33

Incendiu

În seara următoare mi-am făcut bagajele cu atenţie, îngrijorat că aş putea uita vreo piesă-cheie a echipamentului. Am verificat totul pentru a treia oară, când s-a auzit o bătaie în uşă.

Am deschis şi am văzut un băiat de vreo zece ani stând acolo în picioare, respirând greu.

Ochii lui au căutat la părul meu şi a părut uşurat.

— Tu eşti Koath?

— Kvothe, am spus. Şi da, eu sunt.

— Am un mesaj pentru tine.

A căutat într-un buzunar şi a scos o bucată de hârtie murdară de noroi.

Am întins mâna şi băiatul s-a dat un pas înapoi, clătinând din cap.

— Doamna a zis că-mi dai un sfanţ fiindcă ţi l-am adus.

— Mă îndoiesc, am zis, întinzând mâna. Dă-mi biletul. Îţi dau o jumătate de bănuţ dacă e într-adevăr pentru mine.

Băiatul m-a privit posomorât şi mi l-a dat cu părere de rău.

Nici măcar nu era sigilat, ci numai pliat de două ori. Şi era uşor umed.

Văzând băiatul scăldat în sudoare, puteam ghici de ce.

Am citit:

Kvothe,

Prezenţa ta e solicitată graţios pentru cina din seara asta. Mi-e dor de tine. Am veşti interesante. Vino, te rog, să ne întâlnim la Butoi şi Mistreţ la al cincilea clopot.

A ta,

Denna

P.S. I-am promis o jumătate de bănuţ băiatului.

— Al cincilea clopot? am întrebat. Pe mâinile negre ale lui Dumnezeu! Cât ţi-a luat să ajungi aici? E trecut deja de al

şaselea clopot.

— Nu fuse vina mea, a zis el furios, cu înverşunare. Am căutat peste tot de ore. Ea a zis Ancore. Du-i-l lui Koath la Cincizeci, pe partea cealaltă a râului. Dar locul ăst nu e la docuri deloc. Şi nu există număr în semnul de afară. Cum era să găsesc locul?

— Trebuia să întrebi pe cineva! am strigat. Blestemat de băiat, cât de nesimţit poţi să fii?

M-am luptat cu nevoia reală de a-l sugruma şi am respirat adânc. M-am uitat pe fereastră la lumina care pălea. În mai puţin de o jumătate de oră urma ca prietenii mei să se adune în jurul gropii de foc din pădure. N-aveam timp pentru o călătorie la Imre.

— Bine, am zis cât de calm am putut.

Am căutat un ciot de creion şi am zgâriat un bilet pe cealaltă parte a bucăţii de hârtie.

Denna,

Îmi pare teribil de rău. Curierul tău nu m-a găsit până după al şaselea clopot. E un nesimţit complet.

Şi mie mi-e dor de tine şi mâine mă pun în întregime la dispoziţia ta, la orice oră din zi sau din noapte. Trimite băiatul înapoi cu răspunsul, ca să ştiu când şi unde.

Cu drag,

Kvothe.

P.S. Dacă băiatul încearcă să obţină bani de la tine, dă-i una după ceafă. Va primi banii când se întoarce cu biletul tău la Cinzeacă, presupunând că nu-l va confunda şi nu-l va mânca pe drum.

L-am mai pliat o dată şi am presat un bob de ceară moale peste îndoitură.

Mi-am pipăit geanta. În ultima lună consumasem încet cei doi talanţi suplimentari împrumutaţi de la Devi. Îi risipisem pe produse de lux, cum ar fi bandaje, cafea, precum şi pe materiale pentru planul din seara respectivă.

Ca urmare, tot ce mai aveam erau patru bănuţi şi un sfanţ singuratic. Mi-am pus bagajul pe umăr şi i-am făcut semn băiatului să mă urmeze.

Am dat din cap către Cinzeacă, pe care l-am văzut în spatele barului, apoi m-am întors spre băiat.

— Bine, am zis. Ai bulibăşit lucrurile venind aici, dar am de gând să-ţi dau o şansă de îndrepţi asta.

Am scos trei bănuţi şi i-am arătat.

— Du-te înapoi la Butoi şi Mistreţ, găseşte-o pe femeia care te-a trimis şi dă-i ăsta.

I-am arătat biletul.

— Ea va trimite înapoi un răspuns. Îl aduci aici şi i-l dai lui.

I l-am arătat pe Cinzeacă.

— Şi el îţi va da banii.

— Eu nu-s idiot, a zis băiatul. Vreau prima jumătate de bănuţ.

— Nici eu nu-s idiot, am zis. Vei primi trei bănuţi întregi când aduci biletul ei înapoi.

S-a zgâit la mine, apoi a dat ursuz din cap. I-am dat hârtia, şi el a ţâşnit pe uşă afară.

— Băiatul părea un pic zăpăcit când a venit, a zis Cinzeacă.

Am scuturat din cap.

— E prost ca o oaie, i-am spus. Eu nu l-aş folosi la aşa ceva, dar ştie cum arată ea.

Am oftat şi am pus cei trei bani pe bar.

— Mi-ai face o favoare dacă ai citi biletul, ca să te asiguri că băiatul nu l-a contrafăcut.

Cinzeacă a părut un pic incomodat.

— Şi dacă e, mmm, de natură personală?

— Atunci voi executa o baladă un pic mai veselă, am zis. Dar, între noi fie vorba, e prea puţin probabil să fie aşa.

Soarele apusese până am ajuns în pădure. Wilem era deja acolo, aprinzând focul în groapa mare. Am lucrat împreună un sfert de oră, adunând lemn suficient pentru a păstra un foc aprins mai multe ore.

Simmon a ajuns câteva minute mai târziu, trăgând după el o cracă lungă uscată.

Tustrei am rupt-o în bucăţi şi am conversat un pic nervos până când s-a ivit Fela dintre copaci.

Părul ei lung era prins în sus, lăsându-i gâtul elegant şi umerii goi.

Ochii ei erau închişi la culoare şi gura puţin mai roşie ca de obicei. Rochia lungă, neagră era strânsă pe talia îngustă şi pe şoldurile frumos rotunjite. Afişa şi cea mai spectaculoasă pereche de sâni pe care o văzusem până în acel moment al vieţii mele tinere.

Toţi am rămas cu ochii holbaţi, dar Simmon a rămas şi cu gura căscată.

— Uau, a zis el. Vreau să spun, eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o până acum. Nu cred că se poate mai bine.

A râs cu râsul lui de băieţel şi a făcu un gest cu ambele mâini către ea.

— Uită-te la tine. Eşti incredibilă!

Fela a roşit şi a privit în altă parte, în mod evident mulţumită.

— Tu ai cea mai grea misiune în seara asta, i-am spus. Nu-mi place să întreb, dar…

— Dar tu eşti singura femeie irezistibil de atractivă pe care o ştim, a intervenit Simmon. Planul nostru de rezervă era să-l îmbrăcăm pe Wilem într-o rochie. Nimeni nu vrea asta.

Wilem a dat din cap.

— De acord.

— Numai pentru tine.

Gura Felei a afişat un zâmbet ironic.

— Când am spus că-ţi datorez o favoare, n-am ghicit că o să-mi ceri să mă duc la o întâlnire cu alt bărbat. Zâmbetul i-a devenit un pic acru. Mai ales cu Ambrose.

— Nu e nevoie să stai cu el decât o oră sau două. Încearcă să-l duci în Imre dacă poţi sau, oricum, la cel puţin o sută de metri de Ponei.

Fela a oftat.

— Cel puţin eu mă aleg din asta cu cina.

S-a uitat la Simmon.

— Îmi plac cizmele tale.

El a zâmbit.

— Sunt noi.

M-am întors la sunetul paşilor care se apropiau. Mola era singura dintre noi care nu venise, dar am auzit murmur de voci amestecat cu sunet de paşi şi mi s-au strepezit dinţii. Era probabil o pereche de tineri îndrăgostiţi care se bucura de vremea neobişnuit de caldă.

Grupul nostru nu trebuia să fie văzut împreună în seara asta. Ar fi ridicat prea multe întrebări. Eram aproape să mă grăbesc să-i interceptez, când am recunoscut vocea Molei.

— Aşteaptă aici, până-i explic eu, a zis ea. Te rog. Doar aşteaptă. Asta va simplifica lucrurile.

— Lasă să-l apuce ameţeala.

O voce cunoscută de femeie a ieşit din întuneric.

— Să-şi verse ficatul, d-aia nu mai pot eu.

M-am oprit. Mi-era cunoscută vocea a doua, dar nu-mi puteam

da seama de unde.

Mola a apărut dintre copacii întunecaţi. Lângă ea era o siluetă mică, cu păr scurt blond-căpşuniu. Devi.

Am rămas uimit, în timp ce Mola se apropia, cu mâinile într-un gest conciliant şi vorbind repede.

— Kvothe, o ştiu de mult pe Devi. Ea mi-a arătat cum merg lucrurile când eram nouă aici. Înainte, până să… plece.

— Să fiu exmatriculată, a zis Devi cu mândrie. Nu mi-e ruşine cu asta.

Mola a continuat în grabă.

— După ce ai spus ieri, se pare că acolo a fost o neînţelegere. Când m-am oprit s-o întreb despre asta…

A ridicat din umeri.

— Întreaga poveste s-a lămurit. Ea vrea să ajute.

— Vreau o bucată din Ambrose, a zis Devi.

Era multă furie rece în vocea ei când i-a rostit numele.

— Ajutorul meu e în mare parte accidental.

Wilem şi-a dres glasul.

— Ar fi corect să presupunem…

— Îşi bate târfele, a zis Devi, întrerupându-l brusc. Şi dacă aş fi putut să-l omor pe acest ticălos arogant şi să scap de el, aş fi făcut-o cu ani în urmă.

S-a uitat plat la Wilem.

— Şi da, avem un trecut. Şi nu, nu e treaba ta. E un motiv suficient pentru tine?

S-a aşternut o tăcere tensionată. Wilem a dat din cap, cu faţa lipsită de orice expresie.

Devi s-a întors să se uite la mine.

— Devi.

I-am făcut o scurtă plecăciune.

— Îmi pare rău.

Ea a clipit surprinsă.

— Ei, la naiba, a zis ea cu vocea ascuţită de sarcasm. Poate că tot ai o jumătate de creier în cap.

— Nu credeam că pot să am încredere în tine, am zis. Am greşit şi regret. N-am gândit cel mai limpede din viaţa mea.

M-a privit îndelung.

— Nu suntem prieteni, a zis ea tăios, cu expresia încă de gheaţă. Dar dacă încă eşti în viaţă la sfârşitul a toate astea, mai vorbim.

Devi s-a uitat dincolo de mine şi expresia i s-a înmuiat.

— Mica Fela!
A trecut pe lângă mine şi a îmbrăţişat-o pe Fela.
— Ai tot crescut!
S-a dat înapoi şi a ţinut-o pe Fela la o lungime de braţ, privind-o apreciativ.
— Doamne, arăţi ca o târfă de la Modegan! Te va place.
Fela a zâmbit şi s-a răsucit un pic, astfel că poalele rochiei au sclipit.
— E drăguţ să ai o scuză să te găteşti din când în când.
— Ar trebui să te găteşti şi pe cont propriu, a zis Devi. Şi pentru bărbaţi mai buni decât Ambrose.
— Am fost ocupată. N-am avut timp de găteală. Mi-a luat o oră să-mi amintesc cum să-mi aranjez părul. Vreun sfat?
Şi-a dat braţele în lături şi a făcut o piruetă lentă.
Devi a privit-o de sus până jos cu un ochi critic.
— Eşti deja mai bine decât merită el. Dar eşti goală toată. De ce n-ai nicio sclipire pe tine?
Fela a privit în jos la mâini.
— Inelele nu merg cu mănuşi, a zis ea. Şi n-am avut nimic suficient de frumos să meargă cu rochia.
— Uite aici atunci, a înclinat Devi capul şi a căutat în părul ei, întâi într-o parte, apoi în cealaltă.
Apoi, s-a apropiat de Fela.
— Doamne, eşti înaltă. Apleacă-te!
Când Fela s-a îndreptat din nou, purta o pereche de cercei care se învârteau şi reflectau lumina focului.
Devi s-a dat înapoi şi a scos un oftat exasperat.
— Şi arată mai bine pe tine, desigur.
A clătină din cap cu iritare.
— Dumnezeule, femeie. Dacă aş avea sâni ca ai tăi, aş deţine acum propria jumătate de lume.
— Noi doi împreună, a zis Sim cu entuziasm.
Wilem a izbucnit în râs, apoi şi-a acoperit faţa şi a plecat de lângă Sim, clătinând din cap şi făcând tot posibilul să arate că n-are nici cea mai mică idee cine e cel care stătea lângă el.
Devi s-a uitat la zâmbetul necenzurat, de băieţel, al lui Sim, apoi înapoi la Fela.
— Cine e idiotul?
Am prins privirea Molei şi m-am apropiat de ea ca să putem vorbi.
— Nu trebuia, dar mulţumesc. E o uşurare să ştiu că nu

complotează împotriva mea.

— Fii sigur, a zis Mola cu tristeţe. N-am mai văzut-o niciodată atât de supărată. Doar că mi se părea o ruşine ca voi doi să fiţi certaţi. Semănaţi aşa de mult!

Am aruncat o privire peste groapa de foc, unde Wil şi Sim se apropiau cu prudenţă de Devi şi Fela.

— Am auzit multe despre tine, a zis Wilem uitându-se la Devi. Mă gândeam că eşti mai înaltă.

— Cum funcţionează asta la tine? a întrebat Devi sec. Gândirea, vreau să spun.

Mi-am fluturat mâinile pentru a atrage atenţia tuturor.

— E târziu, am zis. Trebuie să ne ocupăm poziţiile.

Fela a dat din cap.

— Vreau să fiu acolo devreme, pentru orice eventualitate.

Şi-a îndreptat mănuşile nervos.

— Uraţi-mi noroc.

Mola a înaintat şi a îmbrăţişat-o rapid.

— Va fi bine. Stai undeva în public cu el. Se va comporta mai bine dacă se uită lumea la el.

— Întreabă-l despre poezia lui, a sfătuit-o Devi. Va vorbi mult timp.

— Dacă devine nerăbdător, comandă vin, a adăugat Mola. Spune ceva de genul „O, mi-ar plăcea un pahar, dar mă tem să nu mi se urce direct la cap”. Va cumpăra o sticlă şi va încerca s-o toarne în tine.

Devi a dat din cap.

— Asta o să-l ţină cu tine încă o jumătate de oră, cel puţin.

S-a întins şi a tras un pic în sus partea superioară a rochiei Felei.

— Începi prin a fi conservatoare, apoi din ce în ce mai puţin spre sfârşitul cinei. Apleacă-te. Foloseşte-ţi umerii. Dacă va continua să vadă din ce în ce mai mult, va crede că va ajunge undeva. Asta-l va face să nu se grăbească.

— E cel mai înspăimântător lucru pe care l-am văzut vreodată, a zis Wilem liniştit.

— Că toate femeile din lume îşi cunosc secretele una alteia? a întrebat Sim.

— Pentru că asta explică multe.

— Suntem doar o sută în Arcanum, a zis Devi sarcastic. Ne-au rezervat o singură aripă la Morişcă, fie că vrem sau nu să locuim acolo. Cum să nu ne cunoaştem între noi?

M-am dus la Fela şi i-am dat o ramură subţire de stejar.

— Îţi semnalez când terminăm. Tu trimite-mi semn dacă pleacă de lângă tine.

Fela şi-a arcuit o sprânceană.

— O femeie ar putea să ia asta ca pe o ofensă, a zis ea, apoi a zâmbit şi şi-a pus crenguţa într-una dintre mănuşile lungi, negre. Cerceii s-au răsucit şi au reflectat din nou lumina. Erau smaralde. Lacrimi netede de smarald.

— Minunaţi cercei, i-am zis lui Devi. De unde i-ai luat?

Ochii i s-au micşorat, ca şi cum încerca să se decidă dacă să ia asta ca ofensă sau nu.

— Un băiat drăguţ i-a folosit pentru decontarea datoriilor, a zis ea. Nici asta nu e treaba ta.

Am ridicat din umeri.

— Eram doar curios.

Fela ne-a făcut cu mâna şi a plecat, dar înainte să fi făcut zece metri, Simmon a prins-o din urmă. Zâmbea penibil, vorbind şi făcând câteva gesturi emfatice înainte de a-i înmâna ceva. Ea a zâmbit şi a ascuns obiectul în mănuşile lungi, negre.

M-am întors către Devi.

— Presupun că ştii planul.

Ea a dat din cap.

— Cât de departe e camera lui?

— Un pic mai mult de o jumătate de milă, am spus scuzându-mă. Alunecarea…

Devi mi-a tăiat vorba cu un gest.

— Eu îmi fac propriile calcule, a zis ea brusc.

— Bine.

Am făcut semn către bagajul meu care era aproape de marginea gropii cu foc.

— Avem ceară şi lut acolo.

I-am dat ei o crenguţă subţire de mesteacăn.

— Îţi voi semnala când suntem pe poziţie. Începi cu ceara. Fă asta din greu o jumătate de oră, apoi trimite semnal şi schimbă pe lut. Pentru lut alocă cel puţin o oră.

Devi a pufnit.

— Cu focul de tabără din spatele meu? Îmi va lua cincisprezece minute, maximum.

— S-ar putea să nu fie ascuns în sertarul lui cu ciorapi, îţi dai seama. Ar putea fi încuiat undeva fără prea mult aer.

Devi a fluturat din mână.

— Ştiu ce am de făcut.

Am făcut o jumătate de plecăciune.

— Las totul în mâinile tale capabile.

— Asta-i tot? a întrebat Mola indignată. M-ai interogat o oră! M-ai chestionat!

— Nu e timp, am spus pur şi simplu. Şi tu vei fi aici ca antrenor, dacă va avea nevoie. În plus, se întâmplă să suspectez că Devi e unul dintre puţinii simpatişti mai buni ca mine.

Devi mi-a aruncat o privire întunecată.

— Să suspectezi? Te-am bătut ca pe un fiu vitreg cu părul roşu. Ai fost păpuşica mea simpatetică de mână.

— Asta a fost în urmă cu două intervale, am zis. Am învăţat multe de-atunci.

— Păpuşă de mână? I-a întrebat Sim pe Wilem.

Wil a făcut un gest explicativ şi amândoi au izbucnit în râs.

I-a făcut semn lui Wilem.

— Să mergem.

Înainte să pornim, Sim mi-a înmânat un borcănel.

I-am aruncat o privire surprinsă. Aveam deja amestecul alchimic ascuns în mantie.

— Ce e asta?

— E doar un unguent, în caz că te arzi, a explicat el. Dar dacă-l amesteci cu urină se transformă în bomboane.

Faţa lui Sim era ca o mască.

— Bomboane delicioase.

Am dat din cap serios.

— Da, domnule.

Mola s-a holbat confuză. Devi ne ignora şi începuse să pună lemne pe foc.

O oră mai târziu, Wilem şi cu mine jucam cărţi la Poneiul de Aur. Salonul era aproape plin şi un harpist cânta o versiune acceptabilă a melodiei *Secară dulce de iarnă.* Încăperea era plină de murmurul conversaţiei clienţilor bogaţi care jucau, beau şi vorbeau despre ce vorbesc oamenii bogaţi. Despre cum să bată în mod corespunzător un băiat de la grajduri, presupun. Sau despre tehnicile de urmărire a cameristei prin casă.

Poneiul de Aur nu era locul meu preferat. Clientela era prea de soi, băuturile prea scumpe, muzicanţii mai plăcuţi pentru ochi decât pentru ureche. În ciuda tuturor acestor lucruri, veneam aici

la aproape două intervale, simulând tentativa de a urca pe scara socială. În acest fel, nimeni nu putea spune că era ciudat că mă aflam acolo în acea noapte specială.

Wilem a luat o băutură şi cărţile au fost amestecate. Băutura mea stătea pe jumătate terminată şi caldă. Fusese doar o bere simplă, dar, având în vedere preţurile de la Ponei, rămăsesem acum literalmente fără niciun ban.

Wil a împărţit încă o mână. Am luat cărţile cu grijă, căci amestecul alchimic al lui Simmon făcuse ca degetele mele să fie uşor lipicioase. Am fi putut să jucăm la fel de bine cu cărţi goale. Am jucat şi am aruncat la întâmplare, pretinzând că mă concentrez asupra jocului, când de fapt eram în aşteptare, ascultând.

Am simţit o uşoară gâdilătură în colţul ochiului şi am dus degetele să mă frec, dar m-am surprins în ultima secundă cu mâna ridicată. Wilem s-a uitat la mine peste masă, alarmat, şi a dat scurt, ferm din cap. Am stat nemişcat pentru o clipă, apoi am lăsat încet mâna jos.

Eram atât de ocupat încercând să par nonşalant, că atunci când s-a auzit strigătul de afară, am fost chiar surprins. Un ţipăt a tăiat murmurul scăzut de conversaţie, cum doar o voce ascuţită încărcată de panică poate s-o facă.

— Foc! Foc!

Toată lumea de la Ponei a îngheţat pentru o clipă. Aşa se întâmplă întotdeauna când oamenii sunt speriaţi şi confuzi. Le ia o secundă să se uite în jur, adulmecă în aer şi se gândesc la chestii de genul „Tocmai a zis cineva că arde?” sau „Foc? Unde? Aici?”

N-am ezitat. Am sărit în picioare şi m-am prefăcut că privesc în jur sălbatic, încercând în mod evident să găsesc focul. În timp ce toţi ceilalţi din încăperea comună au început să se mişte, eu urcam deja elegant pe scări.

— Foc! au continuat să se audă ţipete de-afară. Oh, Dumnezeule! Foc!

Am zâmbit auzindu-l pe Basil cum îşi exagerează micul rol. Nu-l cunoşteam suficient de bine ca să-l implic în tot planul, dar fusese vital ca cineva să observe focul devreme, aşa încât eu să pot intra în acţiune. Ultimul lucru pe care-l voiam era să dau foc din greşeală la jumătate din han.

Am ajuns în vârful scărilor şi am privit etajul superior al Poneiului de Aur. Deja urcau pe scări şi alţii în spatele meu.

Câţiva locatari bogaţi îşi deschiseseră uşile, scrutând cu privirea holul.

Fuioare slabe de fum se răsuceau pe sub uşa apartamentului lui Ambrose. Perfect.

— Cred că e pe-aici! am strigat, strecurând o mână într-unul din buzunarele mantiei, în timp ce alergam spre uşă!

În zilele lungi petrecute căutând în Arhive, am găsit referiri la nenumărate piese interesante de artizanat magic. Una dintre acestea era o piesă elegantă numită piatră de asediu.

Funcţiona pe baza celui mai simplu principiu simpatetic. O arbaletă stochează energie şi o foloseşte pentru a arunca o săgeată la o distanţă lungă, cu o viteză mare. O piatră de asediu e o bucată de plumb inscripţionată, care stochează energie şi o foloseşte pentru a se mişca şase centimetri cu forţa unui berbec.

Ajungând la mijlocul holului, mi-am fixat legăturile şi am forţat uşa lui Ambrose cu umărul. Am lovit-o şi cu piatra de asediu pe care o ţineam ascunsă în pumn.

Uşa din lemn gros s-a făcut doage, ca un butoi lovit cu ciocanul.

S-au auzit suspine speriate şi exclamaţii de la toată lumea care era pe hol. M-am grăbit înăuntru, încercând cu disperare să-mi îndepărtez de pe faţă zâmbetul de maniac.

Camera de zi a lui Ambrose era întunecată şi se înceţoşase şi mai tare din cauza fumului din aer. Am văzut focul pâlpâind în interior, undeva în stânga. De la vizita mea anterioară ştiam că acolo era dormitorul.

— Hei! am strigat. E toată lumea bine?

Mi-am controlat cu atenţie vocea: curajoasă, dar îngrijorată. Fără panică, desigur. Eram, la urma-urmelor, eroul acelei scene.

Fumul ieşea gros din dormitor, peste focul portocaliu, şi-mi înţepa ochii. Pe perete era un dulap din lemn masiv cu sertare, mare cât un banc de lucru din Partizanat. Flăcările lingeau şi licăreau în jurul marginilor sertarelor. Se părea că Ambrose îşi ţinea momâia în sertarul cu şosete.

Am luat un scaun din apropiere şi l-am folosit pentru a sparge geamul pe care mă urcasem cu câteva nopţi în urmă.

— Goliţi strada! am strigat către cei de jos.

Sertarul din stânga jos părea că arde mai tare, şi când am tras să-l deschid, hainele care ardeau mocnit înăuntru au prins aer şi au izbucnit în flăcări. Am simţit miros de păr ars şi am sperat că nu era de la sprâncenele mele. Nu voiam să-mi petrec

următoarea lună arătând mereu surprins.

După furia iniţială, am respirat adânc, am păşit înainte şi am tras cu mâinile goale sertarul greu, din lemn, al biroului. Era plin de haine mocnite, înnegrite, dar în timp ce alergam la fereastră, am putut auzi ceva greu pe fundul sertarului făcând zgomot pe lemn. S-a rostogolit când l-am aruncat pe fereastră, hainele în flăcări fiind luate de vânt.

Apoi am smuls sertarul din dreapta sus. De îndată ce l-am tras, fumul şi flacăra s-au revărsat într-o formă aproape solidă. Odată plecate aceste două sertare, tot spaţiul gol din interiorul biroului a format un coş de fum brut, care a dat focului tot aerul de care avea nevoie. După ce am ridicat şi al doilea sertar pe fereastră, am auzit cum incendiul se răspândeşte rapid prin lemnul lăcuit şi prin hainele din interior.

Jos, în stradă, oamenii se agitau pentru a face tot posibilul să stingă resturile. În mijlocul unei mici mulţimi, Simmon călca zdrenţele sub cizmele lui cele noi cu ţinte, sfărâmându-le ca un băieţel care stropeşte prin băltoace după prima ploaie de primăvară. Chiar dacă momâia ar fi supravieţuit căderii, n-ar fi supravieţuit la aşa ceva.

Asta era mai mult decât o simplă meschinărie. Devi îmi semnalase în urmă cu douăzeci de minute, anunţându-mă că încerca deja momâia de ceară. Cum nu se vedea niciun rezultat, asta însemna că Ambrose îmi folosise fără îndoială sângele, pentru a-mi face o momâie din lut. N-avea s-o distrugă un simplu incendiu.

M-am apucat de alte sertare şi le-am aruncat în stradă unul câte unul, oprindu-mă ca să trag jos perdelele groase de catifea din jurul patului lui Ambrose, pentru a-mi proteja mâinile de căldura focului. Şi asta putea părea drăguţ, dar nu era. Eram îngrozit de perspectiva arderii mâinilor. Toate talentele mele se învârteau în jurul acestora.

Urât a fost când am lovit oala de noapte pe drumul înapoi la birou. Era una scumpă, de ceramică fină. S-a răsturnat şi s-a rostogolit nebuneşte pe podea, până când s-a lovit de şemineu şi s-a spart. E suficient să spun că pe covoarele lui Ambrose nu s-au vărsat bomboane delicioase.

Flacăra ardea deschis în spaţiile în care fuseseră sertarele, iluminând camera, în timp ce geamul spart lăsa să pătrundă aer curat. În cele din urmă, cineva a fost suficient de curajos să intre în cameră. A folosit una dintre păturile din patul lui Ambrose ca

să-şi protejeze mâinile şi m-a ajutat să arunc şi ultimele sertare în flăcări pe fereastră. A fost o muncă fierbinte, acoperită de funingine, şi chiar cu ajutor, tuşeam în momentul în care şi ultimul sertar s-a rostogolit în stradă.

S-a terminat în mai puţin de trei minute. Câţiva barmani cu gândire iute au adus apă în urcioare şi au udat scheletul încă arzând al biroului gol. Am aruncat draperii de catifea mocnind pe fereastră, strigând „Atenţie acolo jos!”, deci Simmon a ştiut că trebuie să-mi recupereze piatra de asediu din grămada de material încurcat.

Lămpile s-au aprins şi fumul subţiat de aerul rece al nopţii a ieşit prin fereastra spartă. Oamenii au intrat în cameră pentru a ajuta sau a căsca gura sau a bârfi. Un grup de spectatori s-au adunat uimiţi în jurul uşii făcute ţăndări a lui Ambrose, cu mâinile-n sân şi întrebându-se ce fel de zvonuri s-ar putea naşte din întâmplarea din seara respectivă.

Odată camera luminată corespunzător, m-am minunat ce pagube făcuse focul.

Scheletul biroului nu era mai mult decât o colecţie de beţe carbonizate, iar pe peretele din spate tencuiala se exfoliase şi se băşicase de la căldură. Tavanul alb fusese pictat cu un evantai mare de funingine.

Mi-am surprins reflecţia în oglinda vestiarului şi am fost încântat să-mi văd sprâncenele mai mult sau mai puţin intacte. Eram răvăşit puternic, cu părul în dezordine şi faţa pătată de sudoare şi cenuşă întunecată. Albul ochilor mi se vedea foarte luminos pe faţa neagră.

Wilem mi s-a alăturat şi m-a ajutat să-mi bandajez mâna stângă. Nu era chiar arsă, dar ştiam că ar fi părut ciudat să plec neatins de-acolo.

În afară de un pic de păr pierdut, cel mai mare prejudiciu suferit erau de fapt găurile carbonizate în mânecile mele lungi. Încă o cămaşă distrusă. În ritmul ăsta, aveam să rămân dezbrăcat de tot până la sfârşitul semestrului.

M-am aşezat pe marginea patului şi am urmărit cum oamenii aduc mai multă apă pentru a stropi biroul. Le-am arătat un fascicul de plafon carbonizat şi l-au udat şi pe acela, provocând un fâsâit ascuţit şi un nor de abur şi fum. Lumea a continuat să se fâţâie când înăuntru, când afară, uitându-se la ruine şi mormăind între ei, în timp ce-şi agitau capetele.

De cum Wil a încheiat bandajarea mea, prin fereastra spartă

s-a auzit sunet de copite galopând pe caldarâm, copleşit temporar de zgomot de tropăit înverşunat de cizme cu ţinte.

În mai puţin de un minut, l-am auzit pe Ambrose pe hol.

— Ce se întâmplă aici, pentru numele lui Dumnezeu? Ieşiţi afară! Afară!

Blestemând şi împingând oamenii, Ambrose şi-a făcut intrarea. Când m-a văzut stând pe pat, s-a oprit brusc.

— Ce faci în apartamentul meu? a întrebat.

— Ce? am întrebat, apoi m-am uitat în jur. Ăsta e apartamentul tău?

N-a fost uşor să menţin o cantitate corespunzătoare de exasperare în ton, căci vocea mi se înăsprise de la fum.

— Mă ard încercând să-ţi salvez lucrurile?

Ochii lui Ambrose s-au îngustat, apoi s-a dus la ruinele carbonizate ale biroului.

Ochii i-au scânteiat din nou la mine, apoi şi-a dat seama brusc. M-am luptat cu nevoia de a zâmbi.

— Pleacă de-aici ruh jegos şi hoţ, a scuipat veninos. Jur că dacă lipseşte ceva vin cu poliţia după tine. Te bag în legea de fier şi te văd spânzurat.

Am tras aer să răspund, apoi am început să tuşesc incontrolabil şi a trebuit să mă mulţumesc să-l fixez cu privirea.

— Bună treabă, Ambrose, a zis Wilem sarcastic. L-ai prins. Ţi-a furat focul.

Unul dintre privitori a repetat:

— Da, să-l pună înapoi!

— Ieşi afară! a strigat Ambrose roşu şi furios. Şi ia şi nimicul ăsta jegos cu tine sau vă trag la amândoi bătaia pe care o meritaţi.

M-am uitat la spectatorii care se holbau la Ambrose, îngroziţi de comportamentul lui.

L-am privit lung, mândru, jucând scena pentru tot ce merita.

— Cu plăcere, am zis cu demnitatea rănită şi atingându-l cu umărul în timp ce treceam pe lângă el şi silindu-l să se dea din drum.

În timp ce plecam, un om gras, roşu, într-o vestă, privea prin uşă apartamentul ruinat al lui Ambrose. L-am recunoscut. Era proprietarul Poneiului de Aur.

— Ce naiba se petrece aici? a întrebat el.

— Lumânările sunt obiecte periculoase, i-am spus.

M-am uitat peste umăr şi am întâlnit privirea lui Ambrose.

— Sincer, băiete, i-am zis. Nu ştiu ce-a fost în capul tău. Ai crede că un membru al Arcanumului are mai multă minte.

Wil, Mola, Devi şi cu mine ne-am aşezat în jurul a ce mai rămăsese din foc, atunci când am auzit trosnituri de paşi venind printre copaci. Fela era încă îmbrăcată elegant, dar părul i se desfăcuse. Sim mergea grijuliu alături de ea, ridicându-i absent crengile din cale când treceau pe lângă tufişuri.

— Şi unde aţi fost voi doi? a întrebat Devi.

— A trebuit să mă întorc la Imre, a explicat Fela. M-am întâlnit cu Sim la jumătatea drumului. Nu-ţi face griji, mamă, a fost un gentleman perfect.

— Sper că n-a fost prea rău pentru tine, am zis.

— Cina a fost cum te aşteptai, a admis Fela. Dar partea a doua a făcut să merite totul.

— Partea a doua? a întrebat Mola.

— Pe drumul de întoarcere, Sim m-a dus să văd ruinele de la Ponei. M-am oprit să vorbesc cu Ambrose. Nu m-am mai distrat niciodată atât de mult. Zâmbetul Felei era răutăcios. Am fost perfect irascibilă.

— Aşa a fost, a zis Simmon. A fost genial.

Fela s-a uitat la Sim şi şi-a pus mâinile-n şolduri.

— Fugi de mine, ai?

Sim s-a încruntat exagerat şi a făcut un gest sălbatic.

— Muiere smintită, mi-a luat foc apartamentul! a zis el, imitând corect accentul vintic al lui Ambrose.

Fela s-a întors, ridicând mâinile.

— Nu mă minţi! Ai fugit ca să fii cu vreo târfă. N-am fost mai umilită niciodată în viaţa mea! Nici nu vreau să te mai văd!

Am aplaudat. Fela şi Sim s-au luat de braţ şi au făcut o plecăciune.

— În interesul adevărului istoric, Ambrose n-a folosit cuvintele „muiere smintită”, a zis Fela dezinvoltă.

N-a dat drumul braţului lui Sim.

Simmon a părut un pic jenat.

— Da, bine. Sunt unele lucruri pe care nu i le zici unei doamne, nici chiar în glumă.

Cu părere de rău, a lăsat-o pe Fela şi s-a dus să se aşeze pe un trunchi de copac căzut. Fela s-a aşezat lângă el.

Fela s-a aplecat spre el şi i-a şoptit ceva. Sim a râs, clătinând

din cap.

— Te rog! a cerut Fela, punându-i mâna pe braţ. Kvothe n-are lăuta. Cineva trebuie să ne distreze.

— Bine, bine, a zis Simmon, în mod evident un pic ameţit.

A închis ochii pentru o clipă, apoi a vorbit cu o voce sonoră:

Iute-a venit Fela noastră, cu ochii arzând,
Pe pietre oblu, cu paşi mari, traversând.
La Ambrose, cel cu cenuşă-n jur, apărând.
Cumplită-i era încruntarea de hapsân,
Însă Fela nu s-a temut, iar curajosul ei sâ…

Simmon s-a oprit brusc înainte să spună cuvântul „sân” şi s-a înroşit ca o sfeclă. Devi a chicotit în barbă, de unde era aşezată, de cealaltă parte a focului.

Încă bun prieten, Wilem a intervenit cu o întrebare pentru a distrage atenţia.

— De ce faci pauză? a întrebat el. Pare că ţi-ai pierdut suflul.

— L-am întrebat şi eu, a zis Fela zâmbind.

— E ceva care se utilizează în versificaţia din vintica veche, a explicat Sim. E o pauză în linie numită cezură.

— Eşti periculos de bine informat despre poezie, Sim, am spus. Sunt aproape gata să-mi pierd respectul pentru tine.

— Taci, a zis Fela. Eu cred că e minunat. Eşti doar gelos că el o poate face spontan.

— Poezia e un cântec fără muzică, am spus mândru. Un cântec fără muzică e ca un trup fără suflet.

Wilem a ridicat mâna înainte ca Simmon să poată răspunde.

— Înainte de a ne împotmoli în discuţii filosofice, am o mărturisire de făcut, a zis Wilem sobru. Am lăsat o poezie pe holul din faţa apartamentului lui Ambrose. Era un acrostih care vorbea despre afecţiunea sa puternică pentru Magistrul Hemme.

Am râs cu toţii, dar mai ales Simmon părea să găsească asta deosebit de amuzant. I-a luat mult timp să-şi recapete suflul.

— Nu putea fi mai perfect nici dacă planificam, a zis el. Eu am cumpărat câteva piese de îmbrăcăminte pentru femei şi le-am amestecat cu ce era pe stradă. Satin roşu. Bucăţi de dantelă. Un os de balenă din corset.

Au fost şi mai multe râsete. Apoi toţi ochii s-au întors spre mine.

— Tu ce-ai făcut? a întrebat Devi cu promptitudine.

— Doar ce-am stabilit, am zis sobru. Doar ce era necesar pentru a distruge momâia, ca să dorm în siguranţă noaptea.

— Ai dat peste oala lui de noapte, a zis Wilem.

— Adevărat, am recunoscut. Şi am găsit asta.

Am arătat o bucată de hârtie.

— Dacă e una din poeziile lui, aş sugera s-o arzi repede şi să te speli pe mâini, a zis Devi.

Am desfăşurat hârtia şi am citit-o cu voce tare.

— Registrul marca 4535: Inel. Aur alb. Piatră albastru fumuriu. Remontare şi lustruire.

Am împăturit-o cu grijă şi am pus-o într-un buzunar.

— Pentru mine, asta e mai bună decât un poem, am zis.

Sim s-a ridicat în poziţie verticală.

— E un bon de amanet pentru inelul doamnei tale?

— E o cerere către un bijutier, dacă nu mă-nşel. Dar da, e pentru inelul ei, am zis. Şi, apropo, nu e doamna mea.

— M-aţi pierdut, a zis Devi.

— Aşa a început totul, a zis Wilem. Kvothe a încercat să recupereze un mic obiect care îi aparţine fetei cu care are el fantezii.

— Cineva ar trebui să mă pună la curent, a zis Devi. Se pare că eu am picat în mijlocul poveştii.

M-am lăsat pe spate pe o bucată de lespede, mulţumit să-i las pe prietenii mei să spună povestea. Bucata de hârtie nu fusese în sertarele comodei lui Ambrose. Nu fusese pe şemineu sau pe noptiera lui. Nu fusese pe tava de bijuterii sau pe biroul lui de scris.

Fusese, de fapt, în punga lui Ambrose. I-o luasem într-un acces de ciudă, la o jumătate de minut după ce mă făcuse ruh jegos şi hoţ. Fusese aproape un gest reflex, când mă frecasem de el ca să ies din apartamentul lui de la Ponei.

Printr-o coincidenţă stranie, punga conţinea şi bani. Aproape şase talanţi.

Nu mare lucru pentru Ambrose. Suficient pentru o noapte extravagantă cu o doamnă. Dar pentru mine erau o grămadă de bani, atât de mulţi, că aproape m-am simţit vinovat că am luat-o. Aproape.

CAPITOLUL 34

Gablonţ

N-am găsit niciun mesaj de la Denna când m-am întors la Cinzeacă în acea noapte. Nici de dimineaţă nu mă aştepta vreunul. M-am întrebat dacă băiatul a mai găsit-o să-i dea mesajul meu sau pur şi simplu s-a lăsat păgubaş ori l-a scăpat în râu sau l-a mâncat.

În dimineaţa următoare am decis că starea mea de spirit era prea bună ca s-o stric cu nebunia inevitabilă a cursului lui Elodin. Aşa că mi-am pus lăuta pe umăr şi m-am dus peste râu s-o caut pe Denna. Durase mai mult decât îmi planificasem, dar eram nerăbdător să-i văd expresia feţei când mă întorceam în cele din urmă cu inelul ei.

Am intrat în magazinul bijutierului şi i-am zâmbit bărbatului scund care stătea în picioare în spatele unei vitrine joase.

— Gata inelul?

Fruntea i s-a încreţit.

— Îmi... îmi cer scuze, domnule?

Am oftat şi am căutat în buzunar, în cele din urmă scoţând bucata de hârtie.

S-a uitat la ea, apoi faţa i s-a luminat a înţelegere.

— A, da. Desigur. Doar o clipă.

A ieşit prin uşa din spate a magazinului.

M-am relaxat un pic. Era al treilea magazin pe care-l vizitam. Celelalte convorbiri nu merseseră nici pe departe atât de bine.

Bărbatul slăbuţ a venit în grabă din camera din spate.

— Iată, domnule.

Ţinea în sus inelul.

— Bun ca ploaia din nou. Drăguţă piatră, de asemenea, dacă nu vă supăraţi.

L-am ţinut în lumină. Era inelul Dennei.

— Bună treabă, am zis.
El a zâmbit la asta.
— Mulţumesc, domnule. Şi ca să spunem totul, manopera se ridică la patruzeci şi cinci de penny.
Am scos un oftat mic, tăcut. Ar fi fost prea mult să sper că Ambrose plătise manopera în avans. Am jonglat cifrele în capul meu şi am numărat un talant şi şase sfanţi pe vitrină. Cât am făcut-o, am observat că avea textura uşor uleioasă a sticlei duble. Mi-am trecut mâna peste ea, întrebându-mă alene dacă era una dintre piesele pe care le făcusem eu la Partizanat.
Cât bijutierul a adunat monedele, am observat altceva. Ceva în interiorul vitrinei.
— Un gablonţ v-a atras privirea? a întrebat el calm.
Am arătat către un colier din centrul vitrinei.
— Aveţi un gust excelent, a zis el, trăgând o cheie şi descuind un panou din partea din spate a vitrinei. E o piesă de excepţie. Nu doar decoraţiune elegantă, ci şi piatra în sine e remarcabil de fină. Nu vezi de multe ori un smarald de această calitate în formă de lacrimă lungă.
— E făcut aici? am întrebat.
Bijutierul a oftat dramatic.
— Din păcate, nu pot pretinde această distincţie. O tânără l-a adus cu mai mult timp în urmă. Avea nevoie mai mare de bani decât de podoabe, se pare, şi am ajuns la un acord.
— Cât costă? l-am întrebat cât mai indiferent.
Mi-a spus. Era o sumă impresionantă. Mai mulţi bani decât văzusem eu vreodată într-un singur loc. Suficienţi bani pentru ca o femeie să poată trăi confortabil în Imre, timp de mai mulţi ani. Destul de mulţi bani pentru o harpă fină nouă. Suficienţi pentru o lăută din argint masiv sau, dacă dorea, pentru o cutie pentru o astfel de lăută.
Bijutierul a oftat din nou, clătinând din cap la starea tristă a lumii.
— E o ruşine, a spus el. Cine poate spune ce duce femeile tinere la astfel de lucruri. Apoi a privit în sus şi a zâmbit, ţinând smaraldul în formă de lacrimă în lumină, cu o expresie de aşteptare.
— Totuşi, pierderea ei e câştigul tău.

Cum Denna menţionase Butoi şi Mistreţ în mesajul ei, am

decis să încep de-acolo căutarea ei. Cutia de la lăută îmi atârna greu pe umăr acum, că ştiam la ce renunţase ca s-o plătească. Totuşi, o faptă bună merită o alta şi am sperat că întoarcerea cu inelul ei ar aduce echilibrul între noi.

Dar Butoi şi Mistreţ nu era un han, ci abia dacă era un restaurant. Fără nicio speranţă reală, am întrebat gazda dacă cineva a lăsat un mesaj pentru mine. Nimeni nu lăsase.

L-am întrebat dacă îşi aminteşte de o femeie care fusese acolo cu o noapte înainte? Brunetă? Drăguţă?

A dat din cap la asta.

— A aşteptat o vreme, a zis el. Îmi amintesc că-mi spuneam „Cine o lăsa o femeie ca asta să aştepte?”

Aţi fi uimiţi câte hanuri şi pensiuni există, chiar şi într-un orăşel ca Imre.

CAPITOLUL 35

Secrete

Două zile mai târziu mă îndreptam spre Partizanat, sperând ca munca cinstită să-mi limpezească mintea şi să mă facă în stare să tolerez două ore de măgării de-ale lui Elodin. Eram la trei paşi de uşă când am văzut o tânără într-o mantie albastră grăbindu-se în curte spre mine. Sub glugă, faţa ei era un amestec uimitor de entuziasm şi emoţie.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt şi s-a oprit din mers. Apoi, încă privindu-mă, a făcut o mişcare atât de ascunsă şi de rigidă, că n-am putut înţelege ce înseamnă până când n-a repetat-o: voia s-o urmez.

Nedumerit, am dat din cap. S-a întors şi a ieşit din curte, deplasându-se cu rigiditatea cuiva care încearcă cu disperare să fie nepăsător.

Am urmat-o. În alte circumstanţe, aş fi crezut că era un complice care mă atrăgea într-o alee întunecată, unde golanii urmau să mă lovească cu picioarele în dinţi şi să-mi ia portofelul. Dar nu erau alei atât de periculoase în apropierea Universităţii şi, în afară de asta, era o după-amiază însorită.

În cele din urmă, a intrat pe o porţiune de drum pustiu, în spatele unui fabrici de sticlă şi al unui atelier de ceasuri. A privit în jur agitată, apoi s-a întors, cu faţa radiind de sub glugă.

— În sfârşit, te-am găsit! a zis ea cu sufletul la gură.

Era mai tânără decât îmi imaginasem. N-avea mai mult de 14 ani. Buclele de păr castanii îi încadrau faţa palidă şi se luptau să iasă de sub glugă. Totuşi, nu ştiam de unde s-o iau…

— Am pus un toboşar la un moment dat să te urmărească, a zis ea. Petrec atât de mult timp aici, încât mama crede că am un iubit la Universitate, a zis ea aproape timid, cu gura curbându-se uşor.

Am deschis gura să recunosc că n-am nici cea mai mică idee cine e. Dar înainte să scot un cuvânt, a vorbit din nou.

— Nu-ţi face griji, a zis ea. Nu spun nimănui că vin să te văd.

Ochii ei luminoşi se închiseseră la culoare de teamă, ca o piscină atunci când soarele intră în nori.

— Ştiu că e mai sigur aşa.

Numai când faţa i s-a întunecat de griji am recunoscut-o. Era fata pe care o întâlnisem în Trebon când plecasem să investighez zvonurile despre Chandrieni.

— Nina, am zis. Ce faci aici?

— Te caut pe tine. Şi-a scos bărbia în afară cu mândrie. Ştiam că trebuie să fii pe-aici, pentru că ştii tot felul de magii.

A privit în jur.

— Dar e mai mare decât am crezut. Ştiam că n-ai dat nimănui din Trebon numele tău, pentru că atunci ei ar avea putere asupra ta, dar trebuie să recunosc că asta te face foarte greu de găsit.

Chiar nu spusesem nimănui numele meu în Trebon? Unele dintre amintirile din acea perioadă erau vagi, ca şi cum m-aş fi lovit la cap. Era, probabil, mai bine că-l ţinusem numai pentru mine, dat fiind faptul că eram răspunzător de arderea unei părţi considerabile din oraş.

— Îmi pare rău că te-am pus la atâta muncă, am zis, încă neştiind despre ce e vorba.

Nina a făcut un pas mai aproape.

— Am avut nişte vise după ce ai plecat, a zis ea cu voce joasă şi tainică. Coşmaruri. Credeam că au venit după mine pentru ceea ce ţi-am spus.

M-a privit cu înţeles.

— Dar apoi am început să dorm cu amuleta pe care mi-ai dat-o. Mi-am făcut rugăciunile în fiecare noapte, iar visele au dispărut. Una din palmele ei se juca absentă cu o bucată de metal strălucitor care-i atârna în jurul gâtului pe un şnur de piele.

Mi-am dat seama brusc vinovat că îl minţisem fără să vreau pe Magistrul Kilvin. Nu vândusem nimănui o amuletă şi nu făcusem nimic care să arate ca una. Dar îi dădusem Ninei o bucată de metal gravat şi îi spusesem că era o amuletă, ca s-o liniştesc. Înainte de asta, era pe marginea isteriei, îngrijorată de faptul că demonii voiau s-o omoare.

— Deci a funcţionat? am întrebat, încercând să nu par vinovat.

Ea a dat din cap.

— Cum o pun sub pernă şi spun rugăciunile, dorm ca un prunc la ţâţă. Când am început să am visul special, am visat oala aceea

mare pe care Jimmy mi-a arătat-o înainte ca acei oameni să fie omorâţi la ferma Mauthen, a zis ea şi mi-a zâmbit.

Am simţit cum îmi creşte speranţa în piept. Nina era singura persoană în viaţă care văzuse vechea piesă de ceramică. Era acoperită cu imagini ale Chandrienilor, şi ei sunt geloşi pe secretele lor.

— Îţi aminteşti ceva despre oala cu şapte persoane pictate pe ea? am întrebat emoţionat.

A ezitat o clipă, încruntându-se.

— Erau opt, a zis ea. Nu şapte.

— Opt? am întrebat. Eşti sigură?

A dat din cap cu seriozitate.

— Credeam că ţi-am mai spus.

Speranţa din piept mi-a căzut brusc în stomac, unde a rămas grea şi amară. Erau şapte Chandrieni. Era una dintre puţinele informaţii pe care le ştiam cu siguranţă despre ei. Dacă erau opt persoane pictate pe vas, Nina văzuse…

Nina a continuat să vorbească, fără să-mi vadă dezamăgirea.

— Am visat oala trei nopţi la rând, a zis ea. Şi nu era deloc un coşmar. Mă trezeam odihnită şi fericită în fiecare noapte. Am ştiut atunci ce-mi spunea Dumnezeu să fac.

A început să caute adânc prin buzunare şi a scos o bucată de corn lustruit, mai mare decât o lungime de palmă deschisă şi groasă cât degetul meu mare.

— Mi-am amintit ce curios erai să afli lucruri despre oală. Dar nu-ţi pot spune nimic, pentru că am văzut-o doar pentru un moment.

Mi-a dat bucata de corn cu mândrie.

M-am uitat la bucata cilindrică de corn din mâinile mele, nefiind sigur ce ar trebui să fac cu ea. Am privit-o confuz.

Nina a oftat nerăbdătoare şi a luat cornul înapoi. L-a răsucit, dându-i la o parte capătul ca pe un capac.

— Fratele meu a făcut asta pentru mine, a spus, trăgând cu atenţie o bucată de pergament din interiorul cornului. Nu-ţi face griji. El nu ştie pentru ce e.

Mi-a înmânat pergamentul.

— Nu e foarte bun, a zis ea nervos. Mama mă lasă s-o ajut să picteze vasele, dar asta e altceva. E mai greu să faci persoane decât flori şi modele. Şi e greu să realizezi ceva ce poţi să vezi doar în capul tău.

Eram uimit că mâinile nu-mi tremurau.

— Asta era pictat pe vas? am întrebat.

— E o parte din ce era, a zis ea. La ceva rotund de genul ăsta poţi să vezi doar o treime când te uiţi dintr-o parte.

— Deci ai visat câte o parte diferită în fiecare noapte? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Doar această parte. Trei nopţi la rând.

Am desfăcut încet bucata de hârtie şi l-am recunoscut instantaneu pe bărbatul pe care îl pictase. Ochii lui erau negri în totalitate. În spatele lui era un copac gol, iar el stătea într-un cerc albastru, cu câteva linii ondulate pe acesta.

— Asta ar trebui să fie apă, a zis ea, arătând cu degetul. Totuşi, e greu să pictezi apa. Şi el ar trebui să stea în ea. Erau şi nămeţi de zăpadă în jurul lui şi părul lui era alb. Dar n-am putut să lucrez cu vopsea albă. Amestecarea vopselelor pentru hârtie e mai grea decât smalţul pentru vase.

Am dat din cap, neavând încredere în mine să vorbesc. Era Tăciune, cel care îmi ucisese părinţii. Îi puteam vedea faţa în mintea mea, fără prea mult efort. Chiar fără să închid ochii.

Am derulat hârtia în continuare. Era un al doilea bărbat, sau mai degrabă silueta unui bărbat, într-o mantie mare cu glugă. În interiorul glugii nu era nimic în afară de întuneric. Deasupra capului erau trei luni. O lună plină, o jumătate de lună şi una care era doar o semilună. Lângă el erau două lumânări. Una galbenă, cu o flacără portocalie strălucitoare. Cealaltă lumânare era aşezată sub mâna întinsă: era gri, cu o flacără neagră, iar spaţiul din jurul ei era pătat şi întunecat.

— Asta ar trebui să fie umbra, cred, a zis Nina, arătând spre zona de sub mâna lui. Era mult mai evidentă pe oală. A trebuit să folosesc cărbune pentru asta. N-am putut s-o fac bine cu vopsea.

Am dat din cap din nou. Acesta era Haliax. Liderul Chandrienilor. Când îl văzusem, era înconjurat de o umbră nefirească. Focul din jurul lui era ciudat estompat şi gluga pelerinei lui era neagră ca fundul unei fântâni.

Am terminat de derulat hârtia, dezvăluind un al treilea personaj, mai mare decât celelalte două. Purta armură şi un coif deschis în faţă. Pe pieptul lui era o emblemă luminoasă, care se asemăna cu o frunză de toamnă, roşie pe exterior, luminându-se spre portocaliu aproape de mijloc, cu coada neagră.

Pielea feţei era cafenie, dar mâna pe care o ţinea în sus era de un roşu-aprins. Cealaltă mână era ascunsă de un obiect mare,

rotund, pe care Nina reuşise cumva să-l coloreze cu un bronz metalic. M-am gândit că era scutul lui.

— El a ieşit cel mai rău, a zis Nina cu voce abătută.

M-am uitat la ea. Faţa ei părea sumbră şi m-am gândit că mi-a interpretat greşit tăcerea.

— N-ar trebui să spui asta, am zis. Ai făcut o treabă minunată.

Nina a zâmbit slab.

— Nu e ceea ce am vrut, a zis ea. A fost greu de făcut. Am făcut bronz destul de bine aici.

I-a atins scutul.

— Dar acest roşu – degetul ei a atins mâna ridicată – se presupune că e sânge. Are sânge peste tot pe mână.

I-a bătut cu degetul pe piept.

— Şi ăsta era mai deschis, ca un lucru care arde.

Atunci l-am recunoscut. Nu era o frunză pe pieptul lui. Era un turn înconjurat de flăcări. Sângeroasa lui mână întinsă nu demonstra ceva. Făcea un gest de mustrare spre Haliax şi restul. Ridica mâna pentru a-i opri. Acest bărbat era unul dintre amiri. Un ciridae.

Fata a tremurat şi şi-a tras mantia în jurul ei.

— Tot nu-mi place să mă uit la el, a zis ea. Toţi erau greu de privit. Dar el era cel mai rău. Nu pot să fac feţele bine, dar a lui era teribil de sumbră. Părea atât de furios. Arăta de parcă era gata să ardă întreaga lume.

— Dacă asta e o parte, restul ţi-l aminteşti? am întrebat-o.

— Nu aşa. Îmi amintesc că era o femeie fără haine şi o sabie ruptă, şi un foc…

A părut că se gândeşte, apoi a clătinat din cap din nou.

— Cum ţi-am spus, am văzut-o doar pentru o secundă, atunci când mi-a arătat-o Jimmy. Cred că un înger m-a ajutat să-mi amintesc această piesă într-un vis, ca s-o pot picta şi să ţi-o aduc ţie.

— Nina, am spus. E cu adevărat uimitor. N-ai idee cât de incredibil e.

Faţa ei s-a luminat din nou de un zâmbet.

— Mă bucur. M-am chinuit ceva să fac asta.

— De unde ai luat pergamentul? am întrebat, observându-l pentru prima dată.

Era pergament adevărat, lucru de înaltă calitate. Cu mult mai bun decât orice mi-aş fi putut permite eu.

— Am exersat pe nişte planşete la început, a zis ea. Dar am

ştiut că nu va merge. În plus, am ştiut că va trebui să-l ascund. Aşa că m-am strecurat în biserică şi am tăiat câteva pagini dintr-o carte.

A spus ultimul cuvânt fără nici cea mai mică umbră de jenă.

— Ai tăiat asta din Cartea Căii? am întrebat-o, oarecum îngrozit.

Nu sunt în mod deosebit o persoană religioasă, dar am un sentiment profund al proprietăţii. Şi, după atâtea ore în Arhive, gândul de a tăia pagini dintr-o carte mă îngrozea.

Nina a dat din cap cu uşurinţă.

— Părea cel mai bun lucru, din moment ce un înger mi-a dat visul. Şi ei nu pot încuia biserica bine pe timp de noapte, de când tu ai dărâmat partea din faţă a clădirii şi ai ucis acel demon.

S-a întins şi şi-a trecut un deget peste hârtie.

— Nu e atât de greu. Nu trebuie decât să iei un cuţit şi să râcâi cu el un pic, şi toate cuvintele se şterg.

A punctat.

— Am fost totuşi atentă să nu râcâi şi numele lui Tehlu. Sau al lui Andan, sau a oricăruia dintre ceilalţi îngeri, a adăugat cu evlavie.

M-am uitat mai de-aproape şi am văzut că era adevărat. Pictase amirul astfel încât cuvintele Andan şi Ordal să stea fix pe umerii lui, câte unul pe fiecare parte. Aproape ca şi cum ar fi sperat ca numele să-l tragă în jos sau să-l încătuşeze.

— În plus, ai spus că n-ar trebui să spun nimănui ce-am văzut, a zis Nina. Şi pictura e ca şi cum ai spune cu imagini în loc de cuvinte. Aşa că m-am gândit că ar fi mai sigur să folosesc pagini din cartea lui Tehlu, pentru că niciun demon nu s-ar uita vreodată la o pagină din această carte. Mai ales la una cu numele Tehlu încă scris peste tot.

S-a uitat la mine cu mândrie.

— A fost ingenios făcută, am spus aprobator.

Ceasul din turn a început să bată ora exactă şi expresia Ninei s-a umplut brusc de panică.

— O, nu! a zis ea înspăimântată. Trebuia să mă fi întors la docuri până acum. Mama o să mă bată cu nuiaua!

Am râs. În parte pentru că eram complet uimit de această bucată de noroc neaşteptat. Şi parţial la gândul că o fată era destul de curajoasă să sfideze Chandrienii, dar încă îngrozită că îşi va înfuria mama. Asta e calea lumii.

— Nina, mi-ai făcut o favoare minunată. Dacă ai nevoie

vreodată de ceva sau dacă ai un alt vis, mă poţi găsi la un han numit La Cinzeacă. Cânt acolo.

Ochii ei s-au deschis larg.

— E muzică magică?

Am râs din nou.

— Unii aşa cred.

A privit în jur agitată.

— Chiar trebuie să plec! a zis ea, apoi mi-a făcut cu mâna şi a luat-o la fugă spre râu, vântul dându-i pe spate gluga în timp ce alerga.

Am rulat la loc cu atenţie bucata de hârtie şi am ascuns-o înapoi în piesa goală de corn. Mintea mea se învârtea de la ceea ce auzisem. M-am gândit la ce înţelesesem că-i spusese Haliax lui Tăciune în urmă cu toţi acei ani: „Cine te ţine în siguranţă de amiri, psaltişti, sithe?”

După luni de căutări, eram destul de sigur că Arhivele nu conţineau decât basme despre Chandrieni. Nimeni nu-i considera mult mai reali decât pe Baba Cloanţa sau pe zâne.

Dar toată lumea ştia despre amiri. Fuseseră cavaleri luminoşi ai Imperiului Aturan. Fuseseră mâna puternică a Bisericii timp de două sute de ani. Făceau obiectul a o sută de povestiri şi cântece.

Îmi ştiam istoria. Amirii fuseseră înfiinţaţi de către Biserica Tehlină la începuturile Imperiului Aturan.

Dar ceramica pe care Nina o văzuse era mai veche de-atât.

Îmi ştiam istoria. Amirii fuseseră condamnaţi şi desfiinţaţi de către Biserică înainte de căderea imperiului.

Dar ştiam că Chandrienilor încă le era frică de ei şi astăzi.

Părea că povestea nu se termină acolo.

CAPITOLUL 36

Toate aceste cunoştinţe

Zilele au trecut şi i-am invitat pe Wil şi Sim peste râu, pentru a sărbători campania noastră de succes împotriva lui Ambrose.

Eu n-am fost cine ştie ce băutor, dar Wil şi Sim au fost suficient de amabili pentru a demonstra fineţurile acestei arte. Am vizitat mai multe taverne, pentru variaţie, dar în cele din urmă am ajuns înapoi la Eolian. Eu o preferam din cauza muzicii, Simmon din cauza femeilor şi Wilem fiindcă servea carcalete.

Am trecut prin ceva emoţii când am fost chemat pe scenă, dar e nevoie de mai mult de un pic de alcool ca să mă facă să scapăr degetele. Doar pentru a dovedi că nu sunt beat, am atacat *Spre destinaţie cu el, cu Withee,* un cântec destul de dificil de articulat atunci când eşti sobru ca o piatră.

Publicului i-a plăcut şi şi-a arătat aprecierea în mod adecvat.

Şi, din moment ce nu am băut mied în acea noapte, o mare parte din seară mi s-a şters din memoria vie.

Ne-am întors tustrei pe lungul drum de la Eolian. Era o claritate în aer care anunţa iarna, dar toţi trei eram tineri şi încălziţi pe interior de multe băuturi. O adiere mi-a zburat mantia înapoi şi am inspirat complet, fericit.

Apoi, m-a cuprins o panică bruscă.

— Unde mi-e lăuta? am întrebat mai tare decât îmi propusesem.

— Ai lăsat-o la Stanchion, la Eolian, a zis Wilem. I-a fost teamă că ai putea să cazi peste ea şi să-i rupi gâtul.

Simmon s-a oprit în mijlocul drumului. M-am lovit de el, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut la pământ. El abia părea să observe.

— Ei bine, a zis el serios. Eu cu siguranţă nu mă simt în stare de asta chiar acum.

Podul Vechi se ridica în faţa noastră: şaizeci de metri de la un capăt la altul, cu un arc mare, care se înălţa cât cinci etaje deasupra râului. Era o parte din Marele Drum de Piatră, drept ca un cui, plat ca o masă şi mai vechi decât Dumnezeu. Ştiam că atârnă mai mult decât un munte. Ştiam că are un parapet de un metru de-a lungul ambelor margini.

În ciuda tuturor acestor cunoştinţe, m-am simţit profund neliniştit la gândul de a încerca să-l traversez. Am urcat nesigur pe picioarele mele.

În timp ce toţi trei studiam podul, Wilem a început să se aplece încet într-o parte.

M-am întins să-l prind şi în acelaşi timp Simmon m-a apucat de braţ, deşi nu ştia sigur dacă o făcuse ca să mă ajute pe mine sau ca să se stabilizeze pe el.

— Eu cu siguranţă nu mă simt în stare să fac asta chiar acum, a repetat Simmon.

— E aici un loc unde să stai, a zis Wilem. *Kella trelle Turen navor Ka.*

Simmon şi cu mine am râs înăbuşit şi Wilem ne-a dus printre copaci într-un mic luminiş, la nici cincisprezece metri de piciorul podului. Spre surprinderea mea, în mijlocul acestuia stătea o piatră arsă înaltă, arătând spre cer.

Wil a pătruns în luminiş cu o familiaritate calmă. Am încetinit mersul, privind curios. Pietrele arse sunt speciale pentru oamenii de trupă şi văzând-o, în mine s-au născut sentimente amestecate.

Simmon a eşuat în iarba deasă, în timp ce Wilem s-a sprijinit cu spatele de trunchiul unui mesteacăn înclinat.

M-am dus la piatra arsă şi am atins-o cu vârful degetelor. Era caldă şi familiară.

— N-o împinge, a zis Simmon nervos. O s-o răstorni.

Am râs.

— Piatra asta e aici de o mie de ani, Sim. Nu cred că respiraţia mea o să-i facă vreun rău.

— Hai, stai departe de ea. Astea nu sunt lucruri bune.

— E o piatră arsă, am zis, dându-i o lovitură prietenoasă. Marca vechile drumuri. Dacă nu altceva, măcar suntem mai în siguranţă stând lângă ea. Pietrele arse marcau şi locurile sigure. Toată lumea ştie asta.

Sim a clătinat din cap cu încăpăţânare.

— Sunt relicve păgâne.

— Pe un sfanţ că am dreptate, am zis în batjocură.

— Ha!

Încă stând pe spate, Sim a ridicat o mână. M-am dus s-o lovesc, formalizând pariul nostru.

— Mergem la Arhive şi rezolvăm mâine, a zis Sim.

M-am aşezat lângă piatra arsă şi tocmai începeam să mă relaxez, când am fost cuprins de o panică bruscă.

— Pe corpul lui Dumnezeu! am zis. Lăuta mea!

Am încercat să sar în picioare şi n-am reuşit, aproape dând cu creierul de piatra arsă în timpul acţiunii.

Simmon a încercat să se ridice şi să mă calmeze, dar mişcarea bruscă a fost prea mult pentru el şi a căzut la rândul lui penibil şi a început să râdă neputincios.

— Nu e amuzant! am strigat.

— E la Eolian, a zis Wilem. Ai întrebat de ea de patru ori de când am plecat.

— Ba nu, am zis cu o convingere mai mare decât simţeam cu adevărat.

Mi-am frecat capul unde se lovise de piatra arsă.

— N-ai niciun motiv să-ţi fie ruşine.

Wilem a fluturat o mână conciliantă.

— E în natura omului să insiste asupra lucrurilor care se află aproape de inima lui.

— L-am auzit şi pe Kilvin acum câteva luni la Robinete cum nu mai tăcea despre noua lui lampă cu sulf rece, a zis Simmon.

Wil a pufnit.

— Lorren tot flecăreşte despre comportamentul adecvat. Controlează-ţi coloana vertebrală. Controlează-ţi coloana vertebrală.

A mormăit şi a făcut mişcări de prindere cu ambele braţe.

— Dacă îl mai aud zicând o dată, îi controlez eu lui coloana vertebrală.

Brusc mi-am amintit ceva.

— Milostive Tehlu, am zis, brusc îngrozit. Am cântat *Spoitor şi tăbăcar* în seara asta la Eolian?

— Da, a zis Simmon. Nu ştiam că are atâtea versuri.

Mi-am încreţit fruntea, încercând cu disperare să-mi amintesc.

— Am cântat versul cu tehlinul şi oile? Nu e un vers bun pentru o companie politicoasă.

— Nia, a zis Wilem.

— Slavă Domnului! am zis.

— A fost o capră, a reuşit Wilem să rămână serios înainte de a izbucni în râs.

— „... în sutana tehlinului!” a cântat Simmon, apoi i s-a alăturat lui Wilem în râs.

— Nu, nu, m-am lamentat, lăsându-mi capul în mâini. Mama îl punea pe tata să doarmă sub căruţă când îl cânta în public. Stanchion o să mă bată cu un băţ şi o să-mi ia naiul cu prima ocazie.

— Le-a plăcut, m-a asigurat Simmon.

— L-am văzut pe Stanchion cântându-l, a adăugat Wilem. Avea nasul un pic roşu în momentul ăla.

S-a aşternut un lung moment de linişte confortabilă.

— Kvothe? a zis Simmon.

— Da?

— Chiar eşti edema ruh?

Întrebarea m-a prins nepregătit. În mod normal, m-ar fi înspăimântat, dar pe moment n-am ştiu ce simt în legătură cu asta.

— Contează?

— Nu. Doar mă întrebam.

— O.

Un timp am continuat să mă uit la stele.

— De ce te întrebai?

— Nu dintr-un motiv anume, a zis el. Ambrose te-a numit ruh de câteva ori, dar el te mai insultase şi altfel până acum.

— Nu e o insultă, am zis.

— Vreau să spun că ţi-a zis chestii care nu sunt adevărate, a zis Sim repede. Nu vorbeşti despre familia ta, dar ai spus câte ceva care m-a făcut să mă întreb.

A ridicat din umeri, încă întins pe spate, uitându-se la stele.

— N-am cunoscut niciun edema. Nu bine, oricum.

— Ce-ai auzit nu-i adevărat, am zis. Nu furăm copii şi nu ne închinăm zeilor întunecaţi sau altceva de genul ăsta.

— N-am crezut niciodată una ca asta, a zis el repede, apoi a adăugat: Dar câte ceva din ce se spune trebuie să fie adevărat. Eu n-am auzit pe nimeni cântând ca tine.

— Asta n-are nimic de-a face cu faptul că sunt edema ruh, am zis, apoi am reconsiderat: Poate doar un pic.

— Dansezi? a întrebat Wilem aparent din senin.

În cazul în care comentariul ar fi venit de la oricine altcineva sau într-un alt moment, probabil că ar fi început o bătaie.

— Ăsta e doar modul în care ne văd oamenii. Cântând la nai şi la viori. Dansând în jurul focurilor noastre de tabără. Asta când nu furăm tot ce nu e prins în cuie, desigur.

Un pic de amărăciune s-a strecurat în tonul meu când am spus ultima parte.

— Nu asta înseamnă să fii edema ruh.

— Dar ce înseamnă? a întrebat Simmon.

M-am gândit pentru o clipă, dar eram prea mahmur pentru o astfel de sarcină.

— Suntem doar oameni reali, am zis în cele din urmă. Doar că noi nu stăm prea mult într-un singur loc şi toată lumea ne urăşte.

Tustrei ne-am uitat la stele în linişte.

— Chiar îl trimitea să doarmă sub căruţă? a întrebat Simmon.

— Ce?

— Ai zis că mama ta îl trimitea pe tatăl tău să doarmă sub căruţă când cânta versul despre oi. Chiar aşa făcea?

— E mai mult o figură de stil, am zis. Dar o dată chiar l-a trimis.

Nu prea mă gândeam la primii mei ani de viaţă în trupa mea, la vremea când părinţii mei erau în viaţă. Evitam subiectul, la fel cum un infirm învaţă să nu-şi lase greutatea pe piciorul rănit. Dar întrebarea lui Sim adusese un clocot de memorie la suprafaţa minţii mele.

— Nu fiindcă ar fi cântat *Spoitor şi tăbăcar,* m-am trezit spunând. Era un cântec scris de el despre ea…

Am tăcut îndelung. Apoi am zis:

— Laurian.

Era pentru prima dată în ultimii ani când rosteam numele mamei mele. Prima dată de când fusese ucisă. L-am simţit ciudat în gura mea.

Apoi, fără să vreau cu adevărat, am început să cânt.

Bruneta Laurian, soţia lui Arliden,
Are o faţă ca lama de cuţit
Are o voce ca un sfredel ascuţit
Dar îţi ia banii dublu, ca la o camătă.
Dulcea mea Tally nu ştie să gătească.
Dar ea ţine un registru ordonat
Cu toate cusururile ei frumos aranjat
Merită să-mi dau viaţa pentru ea
Pentru că e soţia mea

Să socotească mai puţin cred că trebuia…

M-am simţit straniu de amorţit, deconectat de la propriul meu corp. Ciudat, în timp ce amintirile erau puternice, nu era dureros.

— Observ cum îşi poate câştiga un bărbat un loc sub căruţă, a zis Wilem grav.

— N-a fost asta, m-am auzit spunând. Era frumoasă şi amândoi o ştiau. Obişnuiau să se tachineze reciproc tot timpul. Era poezia. Ea ura poezia îngrozitor.

Nu mai vorbisem niciodată despre părinţii mei, şi să mă refer la ei la timpul trecut nu era plăcut. Era chiar neloial.

Wil şi Sim n-au fost surprinşi de revelaţia mea.

Oricine mă cunoştea putea spune că n-am avut nicio familie. Niciodată nu spusesem nimic, dar ei îmi erau prieteni buni. Ei ştiau.

— În Atur dormim în cuşti când soţiile noastre se supără, a zis Simmon, împingând conversaţia înapoi pe un teritoriu mai sigur.

— *Melosi rehu eda Stiti,* a murmurat Wilem.

— Aturană! a strigat Simmon, cu vocea clocotind de amuzament. Gata cu măgăriile!

— *Eda Stiti?* am repetat. Dormi lângă foc?

Wilem a dat din cap.

— Protestez oficial în legătură cu cât de repede aţi prins siareza, a zis Sim, ridicând un deget. Eu am studiat un an înainte să ajung cât de cât bun. Un an! Voi aţi îngânat-o după un singur semestru.

— Am învăţat mult crescând, am spus. Semestrul ăsta doar mi-am clarificat nişte fineţuri.

— Accentul tău e mai bun, i-a spus Wil lui Sim. Al lui Kvothe sună ca al unui negustor din sud. Foarte jos. Tu pari mult mai rafinat.

Sim a părut potolit de asta.

— Lângă foc, a repetat el. Nu e ciudat că există bărbaţi care dorm tot timpul în altă parte?

— E destul de evident că femeile deţin controlul asupra patului, am zis.

— Nu e un gând neplăcut, a zis Sim. Depinde de femeie.

— Distrel e drăguţă, a zis Sim.

— Keh, a zis Wil. Prea palidă. Fela.

Simmon a clătinat trist din cap.

— Nu e din liga noastră.

— E modegană, a zis Wilem, cu un zâmbet atât de mare, că era aproape demonic.

— Serios? a întrebat Sim.

Wil a dat din cap, purtând cel mai mare zâmbet pe care-l văzusem vreodată pe faţa lui. Sim a oftat nefericit.

— Aşa se pare. Era şi-aşa destul de rău că e cea mai frumoasă fată din Orânduire, dar n-am ştiut nici că e modegană.

— Te las să spui că e cea mai frumoasă fată de pe partea ei de râu, l-am corectat. Pe partea asta, e…

— Ai pomenit deja de Denna ta, a intervenit Wil. De cinci ori.

— Ascultă, a zis Simmon, tonul său devenind brusc serios. Trebuie să faci mişcarea. Fata asta, Denna, e în mod evident interesată de tine.

— N-a spus nimic în tot timpul ăsta.

— Ele nu spun niciodată că sunt interesate.

Simmon a râs la o aşa absurditate.

— Sunt mici jocuri. E ca un dans.

A ridicat amândouă mâinile, punându-le să vorbească una cu alta. „O, ce surpriză să te întâlnesc aici." „Hei, bună, mă duceam la masa de prânz." „Ce fericită coincidenţă, şi eu la fel. Pot să-ţi car eu cărţile?"

L-am apucat de mână să-l opresc.

— Putem să sărim la finalul acestui spectacol de teatru de păpuşi, acolo unde plângi tu mai multe zile în paharul cu bere?

Simmon s-a uitat urât la mine. Wilem a râs.

— Are destui curtezani, am zis. Vin şi pleacă la fel ca… M-am încordat să găsesc o analogie şi n-am reuşit. Prefer să fiu prietenul ei.

— Ar trebui să fii mai degrabă aproape de inima ei, a zis Wilem fără nicio inflexiune specială. Ar trebui mai degrabă să ai bucuria de a fi în braţele ei. Dar te temi că te va respinge. Te temi că va râde şi că te vei simţi prost.

Wilem a ridicat uşor din umeri.

— N-ai fi tu primul care se simte aşa. Nu e nicio ruşine în asta.

Această lovitură incomodă a căzut aproape de ţintă şi mult timp n-am găsit nimic de spus în replică.

— Sper, am recunoscut în linişte. Dar nu vreau să-mi asum riscul. Am văzut ce se întâmplă cu bărbaţii care şi-l asumă prea mult şi se agaţă de ea.

Wilem a dat solemn din cap.

— Ţi-a cumpărat cutia aia de lăută, a sărit Sim în ajutor. Asta

trebuie să însemne ceva.

— Pare să însemne, dar ce? i-am spus. Pare interesată, dar dacă e doar o iluzie din partea mea? Şi ceilalţi bărbaţi probabil că se gândesc că e interesată. Dar ei greşesc, în mod evident. Dacă greşesc şi eu?

— Nu ştii niciodată până nu încerci, a zis Sim cu o tuşă amară în voce. Aşa aş zice eu în mod normal. Dar ştii ce? Asta nu valorează nici cât o ceapă degerată. Le-am urmărit şi mi-au dat cu piciorul ca unui câine la masa de seară. Am obosit să mă mai străduiesc.

A oftat obosit, încă întins pe spate.

— Nu vreau decât pe cineva care să mă placă.

— Nu vreau decât un semn clar, am zis.

— Eu vreau un cal magic care încape în buzunar, a zis Wil. Şi un inel cu chihlimbar roşu, care să-mi dea putere asupra demonilor. Şi o sursă nesfârşită de prăjituri.

A urmat încă un moment de linişte confortabilă. Vântul trecea uşor prin copaci.

— Se spune că ruhii cunosc toate poveştile din lume, a zis Simmon după un timp.

— Probabil că e adevărat, am recunoscut.

— Spune-ne una, a zis el.

L-am privit cu ochii mijiţi.

— Nu te mai uita aşa la mine, a protestat el. Sunt în starea de spirit pentru o poveste, asta-i tot.

— Suntem oarecum lipsiţi de divertisment, a zis Wilem.

— Bine, bine. Să mă gândesc.

Am închis ochii şi o poveste cu amiri a ieşit ca bulele de aer la suprafaţă. Deloc surprinzător. Ei erau constant în mintea mea de când mă găsise Nina.

M-am ridicat în picioare.

— Bine, am luat o gură, apoi m-am oprit.

— Dacă vreunul dintre voi trebuie să facă pipi, s-o facă acum. Nu-mi place să mă opresc la jumătatea drumului.

Linişte.

— Bine.

Mi-am dres vocea.

— Există un loc pe care nu mulţi l-au văzut. Un loc ciudat, numit Faeriniel. Dacă e să crezi poveştile, două lucruri fac ca Faeriniel să fie unic. În primul rând, aici se întâlnesc toate drumurile din lume. În al doilea rând, nu e un loc pe care să-l

găsească oricine căutându-l. Nu e un loc unde să călătoreşti, e locul unde ajungi în drum spre altundeva. Se spune că oricine călătoreşte suficient de mult timp va ajunge acolo. Asta e o poveste despre acel loc şi despre un bătrân pe un drum lung, şi despre o noapte lungă şi singuratică, fără lună…

CAPITOLUL 37

O bucată de foc

Faeriniel era o mare răscruce de drumuri, dar nu exista niciun han unde drumurile se întâlneau. În schimb, erau poieni între copaci, unde călătorii îşi aşezau taberele să treacă peste noapte.

Odată, cu ani în urmă şi la kilometri depărtare, cinci grupuri de călători au venit la Faeriniel. Şi-au ales poienile şi au aprins focul când soarele a început să apună, oprindu-se în drumul lor de aici până acolo.

Mai târziu, după ce soarele a apus şi noaptea s-a stabilit ferm pe cer, un cerşetor bătrân, într-o mantie zdrenţuită, a început să meargă pe drum. Se mişca lent, cu grijă, sprijinindu-se într-un toiag.

Bătrânul mergea dinspre nicăieri spre nicăieri. N-avea nicio pălărie pe cap şi nicio traistă pe spate. N-avea niciun ban sau o pungă în care să-l pună. Abia dacă avea un nume al lui, şi chiar şi acela devenise nesemnificativ şi banal de-a lungul anilor.

Dacă-l întrebai cine e, el ar fi spus „Nimeni". Dar ar fi greşit.

Bătrânul şi-a făcut drum în Faeriniel. Îi era foame ca unui foc aproape stins şi era obosit până-n măduva oaselor. Îl ţinea în mişcare doar speranţa că cineva ar putea să-i dea un pic de cină şi o bucată din focul lor.

Aşa că atunci când bătrânul a văzut pâlpâirea focului, a părăsit drumul şi s-a dus obosit spre el. Curând a văzut patru cai înalţi printre copaci. Argint era lucrat în ham şi argint era amestecat cu fierul din potcoavele lor. În apropiere, cerşetorul a văzut o duzină de catâri încărcaţi cu marfă: stofă din lână, bijuterii elegante şi săbii fine din oţel.

Dar cerşetorului i-a atras atenţia mai ales carnea de deasupra focului, aburindă şi picurând grăsime pe cărbuni. Aproape a leşinat la mirosul ei dulce, pentru că mersese pe jos toată ziua, cu nimic de mâncare, în afară de un pumn de ghinde şi un măr stricat pe care-l găsise pe marginea drumului.

Păşind în poiană, bătrânul cerşetor a strigat la cei trei bărbaţi cu bărbi negre care stăteau în jurul focului.

— Bună seara, a zis el. N-aveţi în plus un pic de carne şi o bucată de foc?

S-au întors, cu lanţurile de aur strălucind în lumina focului.

— Sigur, a zis liderul lor. Ce ai la tine? Sfanţi sau bănuţi? Inele sau strehlaumi? Sau ai monede cealdize care sună frumos şi pe care noi le preţuim mai presus de toate celelalte?

— N-am niciuna dintre acestea, a spus bătrânul cerşetor, deschizându-şi mâinile să arate că erau goale.

— Atunci nu vei găsi confort aici, au zis ei, şi el i-a privit cum încep să taie bucăţi groase din pulpa care atârna pe foc.

— *Fără supărare, Wilem. Aşa e povestea.*

— *N-am zis nimic.*

— *Părea că ai de gând să zici.*

— *S-ar putea să zic. Dar aştept până după.*

Bătrânul a mers mai departe, urmărind lumina de la un alt foc dintre copaci.

— Bună seara! a strigat bătrânul cerşetor când a intrat în al doilea luminiş.

A încercat să sune vesel, deşi era obosit şi îl dureau toate.

— N-aveţi în plus un pic de carne şi o bucată de foc?

Erau patru călători acolo, doi bărbaţi şi două femei. La sunetul vocii lui au sărit în picioare, dar niciunul dintre ei n-a vorbit. Bătrânul a aşteptat politicos, încercând să pară plăcut şi inofensiv. Dar liniştea s-a întins pe o perioadă lungă şi tot nu s-a spus niciun cuvânt.

Fireşte, bătrânul a devenit nervos. Era obişnuit ca lumea să se ferească de el sau să fie izgonit, dar oamenii ăştia abia dacă stăteau locului. Erau tăcuţi şi agitaţi, trecând de pe un picior pe altul în timp ce mâinile le tremurau nervos.

Chiar când era pe cale să plece bosumflat, focul a izbucnit şi cerşetorul a văzut că cei patru purtau haine roşii-sângerii care arătau că sunt mercenari ademi.

Atunci bătrânul a-nţeles. Ademii sunt numiţi oamenii tăcuţi şi ei vorbesc doar rareori.

Bătrânul ştia multe poveşti despre ademi. Auzise că posedă un meşteşug secret numit lethani. Acesta le permitea să-şi poarte tăcerea ca pe-o armură care întoarce din drum o lamă sau opreşte o săgeată în aer. Acesta era motivul pentru care rareori vorbeau. Îşi păstrau cuvintele în interior ca pe nişte cărbuni în

burta unui cuptor.

Aceste cuvinte adunate îi umpleau atât de mult cu energie agitată, încât aveau mereu spasme şi nu puteau sta locului. Când luptau, îşi foloseau meşteşugul secret pentru a arde aceste cuvinte asemenea combustibilului în interiorul lor. Asta îi făcea puternici ca urşii şi iuţi ca şerpii.

Când cerşetorul a auzit prima dată aceste zvonuri, a crezut că sunt poveşti de adormit copii la foc de tabără. Dar cu ani în urmă văzuse în Modeg o femeie adem luptându-se cu garda oraşului. Soldaţii aveau arme şi scuturi şi braţe şi piepturi groase. Au cerut să vadă sabia femeii în numele regelui, şi, deşi ezitantă, le-a prezentat-o. De cum au luat-o în mâinile lor, au început să se uite lacomi la ea şi să se poarte urât, făcând sugestii nelegiuite despre ce ar trebui să facă ea dacă o vrea înapoi.

Erau bărbaţi înalţi, cu armură strălucitoare, şi săbiile lor erau ascuţite. Au căzut ca grâul de toamnă în faţa ei. A ucis trei dintre ei rupându-le oasele cu mâinile goale.

Rănile ei erau minore în comparaţie cu ale lor, o vânătaie de-a lungul unui obraz, un şchiopătat uşor, o tăietură superficială pe o mână. Chiar şi după toţi aceşti ani, bătrânul şi-a adus aminte cum ea îşi linsese sângele de pe dosul palmei, ca o pisică.

La asta se gândea bătrânul cerşetor când i-a văzut pe ademi stând acolo. Toate gândurile de mâncare şi foc l-au părăsit şi s-a întors încet la adăpostul copacilor din jur.

Apoi a pornit spre următorul foc, în speranţa că a treia oară va avea noroc.

În acest luminiş erau mai mulţi aturani care stăteau în jurul unui măgar mort, lângă o căruţă. Unul dintre ei l-a văzut pe bătrân.

— Uite! a arătat. Prinde-l! Îl vom înhăma la căruţă şi-l vom pune să tragă!

Bătrânul s-a tras înapoi între copaci şi după ce a alergat încoace şi-ncolo, aturanii i-au pierdut urma, el ascunzându-se sub un morman de frunze căzute.

Când zgomotul făcut de aturani s-a stins, bătrânul s-a tras din frunze şi şi-a găsit toiagul. Apoi, cu genul de curaj caracteristic unuia sărac şi flămând, a pornit către al patrulea foc pe care l-a văzut în depărtare.

Poate acolo găsea ce căuta, pentru că în jurul focului erau negustori din Vintas. Poate că de data asta va fi diferit, l-ar putea invita, zicând: Unde mănâncă şase, pot mânca şi şapte.

Dar acum, bătrânul era o adevărată apariţie. Părul murdar era într-o dezordine sălbatică. Roba, zdrenţăroasă înainte, era acum ruptă şi murdară. Faţa lui era palidă de frică, iar respiraţia înfiorată şi răguşită în piept.

Din această cauză, vinţii s-au speriat şi au început să gesticuleze.

Credeau că era un draug barrow, vedeţi voi, unul dintre morţii neliniştiţi despre care vinţii superstiţioşi credeau că circulă noaptea.

Fiecare dintre vinţi avea câte un gând diferit cu privire la cum l-ar putea opri.

Unii se gândeau că o să-l sperie focul, unii se gândeau că sarea împrăştiată pe iarbă l-ar ţine la distanţă, unii se gândeau că fierul va tăia sforile care îi ţineau legat sufletul de trupul său mort.

Ascultându-i cum nu se pun de acord, bătrânul cerşetor şi-a dat seama că indiferent la ce concluzie ar fi ajuns, n-ar fi fost bine pentru el. Aşa că s-a întors în grabă la adăpostul copacilor.

Bătrânul a găsit o stâncă pe care să stea şi şi-a curăţat cât de mult a putut frunzele moarte şi murdăria. După ce a stat un timp, s-a gândit să încerce o ultimă tabără, ştiind că nu era nevoie decât de un călător generos ca să-şi umple burta.

A fost încântat să vadă un om singuratic stând la ultimul foc. Venind mai aproape, a văzut ceva care l-a impresionat dar l-a şi înfricoşat, căci deşi cerşetorul trăise mulţi ani, nu mai vorbise până atunci cu unul dintre amiri.

Cu toate acestea, ştia ca amirii erau o parte a Bisericii Tehlu şi…

— Nu erau parte a Bisericii, a zis Wilem.

— Ce? Sigur că erau.

— Nu, erau birocraţi aturani. Aveau… puteri judecătoreşti Vecarum.

— Erau numiţi Sfântul Ordin al Amirilor. Erau puternica mână dreaptă a Bisericii.

— Pui pariu pe-un sfanţ?

— Pun. Dacă asta te va ţine cu gura închisă pentru restul poveştii.

Bătrânul cerşetor era încântat, fiindcă ştia că amirii erau o parte a Bisericii Tehlu şi Biserica era uneori generoasă cu săracii.

Amirul s-a ridicat în picioare când s-a apropiat bătrânul.

— Cine-i acolo? a întrebat el.

Vocea lui era mândră şi puternică, dar şi obosită.

— Vezi că eu sunt din Ordinul Amirilor. Nimeni nu trebuie să intervină între mine şi sarcinile mele. Voi acţiona pentru binele tuturor, deşi zeii şi oamenii ar putea să-mi stea în drum.

— Domnule, am doar speranţa unui foc la care să mă încălzesc şi a ceva de pomană pentru drumul lung, a zis cerşetorul.

Amirul i-a făcut semn bătrânului să se apropie. Era îmbrăcat într-o armură de oţel luminos şi sabia lui era cât statul unui om. Tabarul lui era de un alb strălucitor, dar din coate culoarea se întuneca înspre roşu, ca şi cum ar fi fost scufundat în sânge. În mijlocul pieptului purta simbolul amirilor: turnul negru cuprins într-o flacără roşie.

Bătrânul s-a aşezat aproape de foc şi a oftat când căldura i-a înmuiat oasele.

După o clipă, amirul a vorbit.

— Mi-e teamă că nu-ţi pot oferi nimic de mâncare. Calul meu a mâncat mai bine decât mine în seara asta, dar asta nu înseamnă că a mâncat bine.

— Orice ar fi un ajutor minunat, a zis bătrânul. Nimicurile sunt mai mult decât ce am eu. Nu sunt fudul.

Amirul a oftat.

— Mâine trebuie să călăresc vreo cincizeci de mile pentru a opri un proces. Dacă nu reuşesc sau ezit, o femeie nevinovată va muri. Asta e tot ce am.

Amirul a făcut semn către o bucată de pânză cu o coajă de pâine şi o feliuţă de brânză. Împreună, abia dacă i-ar fi ajuns pe-o măsea bătrânului. Era o cină sărăcăcioasă pentru un bărbat mare ca amirul.

— Mâine trebuie să călăresc şi să lupt, a zis bărbatul în armură. Am nevoie de toată forţa. Aşa că trebuie să pun în balanţă noaptea ta de flămânzit cu viaţa femeii.

În timp ce vorbea, amirul şi-a ridicat mâinile şi a ţinut palmele în sus, ca pe talerele unei balanţe.

Când a făcut această mişcare, bătrânul cerşetor i-a văzut dosul mâinilor şi pentru o secundă a crezut că amirul s-a tăiat şi că sângele îi curgea printre degete şi pe braţe în jos. Apoi focul s-a mişcat şi cerşetorul a văzut că era doar un tatuaj, deşi tot a tresărit la semnele sângeroase de pe mâinile şi braţele amirului.

Ar fi făcut mai mult decât să tresară dacă ar fi ştiut ce înseamnă toate acele semne. Însemnau că amirul se bucura de

atât de multă încredere din partea Ordinului, că acţiunile sale n-aveau să fie niciodată puse la îndoială. Şi cum Ordinul stătea în spatele lui, nici Biserica, nicio instanţă, niciun rege n-ar fi putut face nimic împotriva lui. Pentru că el era un ciridae, cel mai înalt rang al amirilor.

Dacă ucidea un om neînarmat, nu se chema crimă în ochii Ordinului. Dacă strangula o femeie gravidă în mijlocul străzii, nimeni n-ar fi vorbit împotriva lui. Dacă ardea o biserică sau dărâma un pod vechi de piatră, imperiul l-ar fi ţinut fără prihană, încrezându-se că tot ce-a făcut el era în serviciul unui bine suprem.

Dar cerşetorul nu ştia nimic despre asta, aşa că a încercat din nou.

— Dacă n-aveţi nimic de mâncare de dat, poate aveţi un bănuţ sau doi?

Se gândea la tabăra cealdiză şi la cum ar putea cumpăra o felie de carne sau pâine.

Amirul a clătinat din cap.

— Dacă aş fi avut, ţi-aş fi dat cu plăcere. Dar cu trei zile în urmă i-am dat ultimii mei bani unei proaspete văduve cu un copil flămând. De atunci, sunt la fel de sărac cum eşti tu dintotdeauna.

A clătinat din cap, cu o expresie obosită şi plină de regret.

— Mi-aş dori ca împrejurările să fi fost diferite. Dar eu acum trebuie să dorm, aşa că trebuie să pleci.

Bătrânul n-a fost prea mulţumit de asta, dar ceva din vocea amirului îl făcea să fie precaut. Aşa că s-a ridicat cu greu din nou pe picioare şi a lăsat focul în urmă.

Înainte ca şi căldura focului amirului să-l părăsească, bătrânul şi-a strâns centura mai tare şi şi-a pus în minte să meargă pur şi simplu până se făcea dimineaţă, sperând ca la capătul drumului său să găsească mai mult noroc sau cel puţin să întâlnească nişte oameni mai prietenoşi.

Aşa că a mers prin centrul Faerinielului şi cât a făcut asta a văzut un cerc de pietre mari, gri. În interiorul cercului era lumina slabă a focului ascuns într-o groapă bine săpată. Bătrânul a observat că nu mirosea niciun firicel de fum şi a înţeles ca oamenii folosiseră lemn rennel, care arde fierbinte şi puternic, dar nu face fum şi nici nu miroase.

Apoi bătrânul a văzut că două dintre siluetele uriaşe nu erau deloc pietre. Erau căruţe. O mână de oameni se îngrămădiseră în

jurul unei oale, în lumina slabă a focului.

Dar bătrânului nu-i mai rămăsese nicio fărâmă de speranţă, aşa că a continuat să meargă. Aproape trecuse de pietre, când o voce a strigat:

— Stai aşa! Cine eşti şi de ce treci aşa tăcut prin noapte?

— Nu sunt nimeni, a zis bătrânul. Doar un cerşetor bătrân, urmându-mi drumul până la sfârşit.

— De ce mergi, în loc să-ţi faci culcuşul? Drumurile astea nu sunt sigure pe timp de noapte, a replicat vocea.

— N-am pat, a zis bătrânul. Şi în seara asta nu pot pentru nimic în lume să cerşesc sau să împrumut un ban.

— E unul aici pentru tine dacă vrei. Şi un pic de cină, dacă vrei s-o împărţim. Nimeni n-ar trebui să umble şi ziua şi noaptea.

Un bărbat frumos, cu barbă a ieşit din ascunzătoarea de pietre gri, înalte. L-a luat pe bătrân de cot şi l-a dus spre foc, strigând spre cineva.

— Avem un oaspete în seara asta.

S-a creat o mică agitaţie în faţa lor, dar noaptea era fără lună şi focul lor era ascuns adânc într-o groapă, astfel că cerşetorul n-a putut să vadă mai mult din ceea ce se întâmpla. Curios, a întrebat.

— De ce v-aţi ascuns focul?

Gazda lui a oftat.

— Nu toată lumea e plină de iubire faţă de noi. Mai bine ne ferim din calea răului. În plus, focul nostru e mic în seara asta.

— De ce? a întrebat cerşetorul. Cu atât de mulţi copaci, lemnul ar trebui să fie uşor de găsit.

— Am fost să adunăm mai devreme, a explicat bărbatul cu barbă. Dar oamenii ne-au numit hoţi şi au tras cu săgeţi în noi.

A ridicat din umeri.

— Aşa că am improvizat şi mâine ne vom ocupa de asta.

A clătinat din cap.

— Dar vorbesc prea mult. Pot să-ţi ofer ceva de băut, tataie?

— Un pic de apă, dacă aveţi.

— Prostii, vei bea vin.

Trecuse ceva vreme de când cerşetorul gustase din vin şi doar gândul era suficient pentru a-i lăsa gura apă. Dar ştia că vinul nu era cel mai bun lucru după ce umblase toată ziua cu stomacul gol, aşa că a zis:

— Eşti bun, să trăieşti. Dar apa mi-ajunge.

Omul de lângă cotul lui a zâmbit.

— Atunci şi apă şi vin, orice doreşti.
Şi spunând asta l-a dus pe cerşetor la butoiul lor cu apă.
Bătrânul cerşetor s-a aplecat şi a luat un polonic cu apă. Când i-a atins buzele, era rece şi dulce, dar cât a tras polonicul în sus n-a putut să nu observe că butoiul era aproape gol.
În ciuda acestui fapt, gazda lui l-a îndemnat:
— Mai ia unul şi spală-te de praf pe mâini şi pe faţă. Îmi dau seama că ai făcut un drum lung şi obositor.
Aşa că bătrânul cerşetor a luat un al doilea polonic cu apă şi de îndată ce şi-a curăţat mâinile şi faţa, s-a simţit mult mai odihnit.
Apoi, gazda lui l-a luat din nou de cot şi l-a dus lângă foc.
— Cum te cheamă, tataie?
Din nou, cerşetorul a fost surprins. Trecuseră ani de când cuiva îi păsase suficient de el cât să-i ceară numele. Trecuse atât de mult timp, încât a trebuit să se oprească şi să se gândească o clipă.
— Sceop, a zis el într-un final. Mi se spune Sceop. Dar ţie?
— Numele meu e Terris, a zis gazda lui cât l-a adus pe bătrân mai aproape de foc. Ea e Silla, soţia mea, şi el e Wint, fiul nostru. Aceştia sunt Shari, Benthum, Lil, Peter şi Fent.
Apoi Terris i-a adus vin lui Sceop. Silla i-a dat un polonic mare cu supă de cartofi, o felie de pâine caldă şi o jumătate de dovleac auriu de vară cu unt dulce în interior. Era ceva obişnuit şi nu era prea mult, dar lui Sceop i s-a părut o desfătare. Şi, cât a mâncat, Wint i-a păstrat paharul plin cu vin şi i-a zâmbit şi a stat lângă genunchiul lui şi l-a numit bunicule.
Ultima a fost prea mult pentru bătrânul cerşetor şi a început să plângă încet.
Poate pentru că era bătrân şi avusese o zi lungă. Poate pentru că el nu era obişnuit cu această bunătate. Poate că era vinul de vină. Oricare ar fi fost motivul, lacrimile au început să i se prelingă pe faţă şi să se piardă în barba lui albă, deasă.
Terris a văzut asta şi a întrebat repede:
— Tataie, ce s-a întâmplat?
— Sunt un bătrân neghiob, a zis Sceop mai mult pentru sine. Ai fost mai bun cu mine decât oricine în ultimii ani şi îmi pare rău că nu te pot răsplăti.
Terris a zâmbit şi a pus o mână pe spatele bătrânului.
— Chiar vrei să plăteşti?
— Nu pot. N-am nimic să-ţi dau.

Terris a zâmbit larg.

— Sceop, noi suntem edema ruh. Noi cel mai mult preţuim ceva ce toată lumea posedă.

Sceop a văzut feţele din jurul focului uitându-se una câte una la el, aşteptând. Terris a spus:

— Ne poţi spune povestea ta.

Neştiind ce altceva să facă, Sceop a început să vorbească. A povestit cum a ajuns la Faeriniel. Cum a mers de la un foc la altul, în speranţa de a primi de pomană. La început s-a bâlbâit şi povestea se împiedica, pentru că era singur de mult timp şi nu mai era obişnuit să vorbească. Dar în curând vocea lui a devenit mai puternică, cuvintele mai îndrăzneţe şi cât focul a licărit şi s-a reflectat în ochii lui de un albastru-deschis, mâinile sale au dansat împreună cu bătrâna sa voce uscată. Chiar şi edema ruh, care ştiau toate poveştile din lume, nu puteau decât să stea şi să asculte cu mirare. Când povestea a ajuns la final, membrii trupei s-au agitat ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Pentru moment, n-au făcut nimic altceva decât să stea şi să se uite unul la altul, apoi s-au uitat la Sceop.

Terris ştia ce gândeau.

— Sceop, încotro te îndreptai când te-am oprit în seara asta? a întrebat el delicat.

— Mă duceam la Tinuë, a zis Sceop, care era un pic jenat de modul în care fusese prins de poveste. Faţa lui era aprinsă şi roşie şi se simţea penibil.

— Noi mergem spre Belenay, a zis Terris. N-ai vrea să te gândeşti să vii cu noi în schimb?

Pentru un moment, faţa lui Sceop s-a aprins de speranţă, dar apoi s-a stins.

— N-aş fi decât o povară. Chiar şi un cerşetor are mândria lui.

Terris a râs.

— Le vorbeşti unor edema despre mândrie? Noi nu-ţi cerem asta din milă. Îţi cerem pentru că faci parte din familia noastră şi ne-ai putea spune sute de poveşti în anii care vor urma.

Cerşetorul a clătinat din cap.

— Sângele meu nu e ca al vostru. Nu fac parte din familia voastră.

— Ce-are a face cu preţul untului? a întrebat Terris. Noi, ruhii, decidem cine face parte din familia noastră şi cine nu. Tu faci parte dintre ai noştri. Uită-te în jur şi vezi dacă mint.

Sceop a ridicat privirea către cercul de feţe şi a văzut că ce

zisese Terris era adevărat.

Şi astfel bătrânul a rămas şi a trăit cu ei mulţi ani înainte de a se despărţi. Multe a văzut şi multe poveşti a spus şi toată lumea a fost mai înţeleaptă la final datorită lui.

Asta s-a întâmplat, deşi era la ani şi mile depărtare. Eu am auzit povestea din gurile edema ruhilor şi astfel ştiu că e adevărată.

CAPITOLUL 38

Esenţe de adevăr

— Aşa se termină? a întrebat Simmon după o pauză politicoasă.

Stătea pe spate, uitându-se la stele.

— Da.

— Nu s-a terminat cum credeam eu, a zis el.

— La ce te aşteptai?

— Mă aşteptam să aflu cine era cu adevărat cerşetorul. M-am gândit că de îndată ce cineva se va purta frumos cu el, se va dovedi că e Taborlin cel Mare. Apoi, le va da toiagul lui de mers şi un sac de bani şi… Nu ştiu. Ar face să se întâmple ceva magic.

Wilem a ridicat vocea.

— Ar spune: „De câte ori eşti în pericol, bate cu acest băţ în pământ şi spune *Băţule rapidule”* şi apoi băţul s-ar învârti în jurul lor şi i-ar apăra de oricine i-ar ataca.

Şi Wilem era culcat pe spate în iarba înaltă.

— Nu prea cred că era un cerşetor bătrân.

— Cerşetorii bătrâni din poveşti nu sunt niciodată cu adevărat cerşetori bătrâni, a zis Simmon cu o umbră acuzatoare în voce. Sunt întotdeauna o vrăjitoare sau un prinţ sau un înger sau ceva.

— În viaţa reală, cerşetorii bătrâni sunt aproape întotdeauna cerşetori bătrâni, am punctat. Dar ştiu la ce fel de poveste vă gândiţi voi doi. Alea sunt poveştile pe care le spunem altor oameni ca să-i distrăm. Povestea asta e diferită. E una pe care ne-o spunem între noi.

— De ce ai spune o poveste dacă nu e distractivă?

— Pentru că ne ajută să ne reamintim. Pentru a ne învăţa…

Am făcut un gest vag.

— Chestii.

— Cum ar fi să exagerezi stereotipurile? a întrebat Simmon.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat iritat.

— „Leagă-l la căruţă şi pune-l să tragă”? a făcut Simmon un

zgomot dezgustat. Aş fi jignit dacă nu te-aş cunoaşte.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, eu aş fi jignit, am spus cu ardoare. Ştiai că aturanii obişnuiau să ucidă oamenii dacă îi găseau trăind pe stradă? Unul dintre împăraţii voştri a spus că asta e în detrimentul imperiului. Mulţi erau puţin mai mult decât cerşetori şi îşi pierduseră casele din cauza războaielor şi a impozitelor. Mulţi erau pur şi simplu luaţi cu arcanul în armată.

Am tras de pieptarul cămăşii mele.

— Dar în special edema erau căutaţi. Ne-au vânat ca pe vulpi. Timp de o sută de ani, vânătoarea ruhilor a fost modalitatea favorită de petrecere a timpului liber pentru clasa superioară aturană.

O linişte profundă s-a aşternut. Mă durea gâtul şi mi-am dat seama că ţipasem.

Vocea lui Simmon era înăbuşită.

— N-am ştiut.

Mi-am făcut mustrări de conştiinţă şi am oftat.

— Îmi pare rău, Simmon. E o... S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Şi nu e vina ta. E o poveste veche.

— Aşa şi trebuie să fie, ca să aibă o trimitere la amiri, a zis Wilem, încercând în mod evident să schimbe subiectul. Când s-au risipit? Acum trei sute de ani?

— Totuşi, am spus. Există ceva adevăr în cele mai multe stereotipuri. O sământă de la care au încolţit.

— Basil e din Vintas, a zis Wil. Şi are nişte ciudăţenii. Doarme cu un bănuţ sub pernă, chestii de genul ăsta.

— Pe drumul meu spre Universitate am călătorit cu doi mercenari adema, a zis Simmon. Nu vorbeau cu nimeni, ci doar între ei. Erau neliniştiţi şi agitaţi.

Wilem a vorbit ezitant.

— Admit că ştiu mulţi cealdizi care au mare grijă să-şi împodobească ciorapii cu argint.

— Pungile, l-a corectat Simmon. Ciorapii se pun în picioare.

A rotit un picior, pentru a ilustra.

— Ştiu ce sunt ciorapii, a zis Wilem supărat. Eu vorbesc acest limbaj vulgar mai bine decât tine. Ciorap spunem noi, patuii. Banii din pungă sunt pentru cheltuieli. Banii pe care ai de gând să-i păstrezi îi pui la ciorap.

— O, a zis Simmon gânditor. Înţeleg. Ca şi cum ai economisi bani albi pentru zile negre, cred.

— Ce faci cu banii într-o zi întunecată? a întrebat Wilem, de-a

dreptul nedumerit.

— Şi mai e din poveste mai mult decât credeţi, am intervenit rapid, înainte ca lucrurile să degenereze şi mai mult. Povestea are un sâmbure de adevăr. Dacă promiteţi să păstraţi secretul, vi-l spun.

Am simţit că le-am reţinut atenţia.

— Dacă acceptaţi vreodată ospitalitatea unei trupe de călătorie şi vi se oferă mai întâi vin, înseamnă că sunt edema ruhi. Acea parte din poveste e adevărată.

Am ridicat un deget pentru a-i atenţiona.

— Dar nu luaţi vin.

— Dar îmi place vinul, a zis Simmon deplorabil.

— Asta nu contează, am zis. Gazda îţi oferă vin, dar tu insistă pentru apă. S-ar putea transforma chiar într-un concurs de genul gazda oferă din ce în ce mai grandios, oaspeţii refuză din ce în ce mai politicos. Dacă faceţi asta, ei vor şti că sunteţi prieteni cu un ruh, că ştiţi căile noastre. Vă vor trata ca pe membri ai familiei pentru noapte, spre deosebire de cealaltă situaţie, când aţi fi doar oaspeţi.

Conversaţia a intrat într-un moment de acalmie cât ei au rumegat această informaţie. M-am uitat în sus, la stele, urmărind constelaţiile familiare din capul meu. Ewan vânătorul, creuzetul, tânăra mamă din nou, vulpea cu limbă de foc, turnul dărâmat…

— Unde te-ai duce dacă te-ai putea duce oriunde?

Întrebarea lui Simmon a venit din senin.

— Peste râu, am zis. În pat.

— Nu, nu, a protestat el. Adică, dacă ai putea merge oriunde în lume.

— Acelaşi răspuns, am zis. Am fost într-o mulţime de locuri. Ăsta e locul unde mi-am dorit întotdeauna să ajung.

— Dar nu pentru totdeauna, a zis Wilem. Nu vrei să rămâi aici pentru totdeauna, nu?

— Eu aşa aş vrea, a adăugat Simmon. Noi toţi vrem să fim aici. Dar niciunul dintre noi nu vrea să fie aici pentru totdeauna.

— Cu excepţia lui Manet, a zis Wil.

— Unde te-ai duce? şi-a urmărit Simmon ideea cu încăpăţânare. Pentru aventură?

M-am gândit pentru o clipă, în linişte.

— Cred că m-aş duce la Tahlenwald, am zis.

— Printre tahli? a întrebat Wilem. Sunt un popor primitiv nomad, din câte am auzit.

— Tehnic vorbind, edema ruh sunt un popor nomad, am zis sec. Am auzit odată o poveste care spunea că liderii triburilor lor nu sunt mari războinici, sunt psaltişti. Cântecele lor îi pot vindeca pe cei bolnavi şi pot face copacii să danseze.

Am ridicat din umeri.

— Aş merge acolo şi aş afla dacă e adevărat.

— Eu m-aş duce la Curtea Faen, a zis Wilem.

Simmon a râs.

— Nu poţi să alegi asta.

— De ce nu? a zis Wilem înfuriindu-se rapid. Dacă Kvothe poate merge la un copac cântător, pot merge şi eu în Faen şi să dansez cu Embrula… cu femeile faen.

— Tahl e real, a protestat Simmon. Basmele cu zâne sunt pentru beţivi, idioţi şi copii.

— Tu unde te-ai duce? l-am întrebat pe Simmon ca să-l împiedic să se certe cu Wilem.

S-a aşternut o pauză lungă.

— Nu ştiu, a zis el cu o voce ciudat de goală de orice inflexiune. Chiar n-am fost nicăieri. Am venit doar la Universitate, fiindcă după ce fraţii mei moştenesc şi surorile mele îşi iau zestrea, nu mai rămâne mare lucru pentru mine, în afară de numele de familie.

— Tu n-ai vrut să vii aici? l-am întrebat cu voce colorată de neîncredere.

Sim a ridicat din umeri fără să dea amănunte şi eram pe cale să-l întreb altceva, când am fost întrerupt de zgomotul făcut de ridicarea lui Wilem în picioare.

— Trecem podul acum?

Mi-am simţit capul extrem de limpede. Am ajuns în picioare cu doar o clătinare uşoară.

— Eu n-am nimic împotrivă.

— Numai o secundă.

Simmon a început să-şi descheie pantalonii ducându-se spre copaci.

De cum ne-a ieşit din raza vizuală, Wilem s-a aplecat spre mine.

— Nu întreba despre familia lui, a zis el liniştit. Nu-i e uşor să vorbească despre asta. Şi e mai rău atunci când e beat.

— Ce…

El a făcut o mişcare bruscă cu mâna, clătinând din cap.

— Mai târziu.

Simmon se încheia la loc în luminiş şi tustrei am pornit mersul nostru tăcut, mai întâi pe drum, apoi peste Podul de Piatră şi în Universitate.

CAPITOLUL 39

Contradicţii

Târziu în dimineaţa următoare, Wil şi cu mine ne-am dus la Arhive, să ne întâlnim cu Sim şi să ne validăm pariurile din noaptea trecută.

— Problema e tatăl lui, mi-a explicat Wilem pe ton scăzut pe drumul dintre cele două clădiri cenuşii. Tatăl lui Sim deţine un ducat în Atur. Teritoriu bun, dar…

— Stai, l-am întrerupt. Tatăl micului nostru Sim e duce?

— Micul Sim e cu trei ani mai în vârstă decât tine şi cu cinci centimetri mai înalt, a zis Wilem sec.

— Care ducat? am întrebat. Şi nu e cu atât de mult mai înalt.

— Dalonir, a zis Wilem. Dar ştii cum e. Sânge nobil din Atur. Nu-i de mirare că nu vorbeşte despre asta.

— Haide, l-am dojenit, arătând spre studenţii care umpleau strada în jurul nostru. Universitatea are atmosfera cea mai deschisă la minte, de când Biserica a ars Caluptena.

— Am observat că tu nu strigi în gura mare că eşti edema ruh.

M-am zbârlit.

— Insinuezi că mi-e ruşine cu asta?

— Eu spun că nu anunţi în gura mare, a zis Wil calm, privindu-mă neclintit. Şi nici Simmon. Presupun că amândoi aveţi motivele voastre.

Reducându-mi iritarea, am dat din cap.

Wilem a continuat.

— Dalonir e în nordul Aturna, astfel că ei sunt destul bine situaţi. Dar el are trei fraţi mai mari şi două surori. Primul fiu moşteneşte. Tatăl a cumpărat un al doilea mandat, militar. Al treilea a fost pus în biserică. Simmon…

Wilem a tăcut sugestiv.

— Mi-e greu să mi-l imaginez pe Sim preot, am recunoscut. Sau soldat, dacă mă gândesc mai bine.

— Şi aşa a sfârşit Sim prin a ajunge la Universitate, a terminat

Wilem. Tatăl lui spera că va deveni diplomat. Apoi, Sim a descoperit că-i plac alchimia şi poezia şi a intrat în Arcanum. Tatăl lui nu e prea mulţumit.

Wilem mi-a aruncat o privire încărcată de semnificaţii şi am văzut că el înţelesese foarte bine situaţia.

— E remarcabil să fii arcanist! am protestat. Mult mai impresionant decât să fii un linguşitor parfumat pe la curţile altora.

Wilem a ridicat din umeri.

— I se plăteşte taxa de şcolarizare. Alocaţia lui continuă să vină.

S-a oprit să salute pe cineva de pe cealaltă parte a curţii.

— Dar Simmon nu se duce acasă. Nici chiar pentru o scurtă vizită. Tatălui lui Sim îi place să vâneze, să lupte, să bea şi să umble cu târfe. Bănuiesc că blândul, studiosul nostru Sim n-a primit, probabil, dragostea pe care un fiu inteligent o merită.

Wil şi cu mine ne-am întâlnit cu Sim în bârlogul nostru obişnuit de lectură şi am clarificat detaliile pariurilor făcute la beţie. Apoi am luat-o pe drumuri separate.

O oră mai târziu, eu m-am întors cu un braţ modest de cărţi. Căutarea fusese considerabil uşurată întrucât cercetasem amirii de când venise Nina şi-mi dăduse sulul ei de papirus.

Am bătut încet la uşa bârlogului de lectură, apoi am intrat. Wil şi Sim erau deja aşezaţi la masă.

— Eu primul, a zis Simmon fericit.

A consultat o listă, apoi a scos o carte din stiva lui.

— Pagina 152.

A răsfoit până când a găsit pagina şi apoi a început s-o treacă în revistă.

— Aha! „Fata a făcut atunci un calcul pentru tot… Bla bla bla… Şi i-a dus în locul unde a dat peste un păgân care se zbenguia.”

S-a uitat în sus, arătând la pagină.

— Vezi? Se spune păgân acolo.

M-am aşezat.

— Să vedem şi restul.

A doua carte a lui Sim era cam acelaşi lucru. Dar a treia a venit cu un fel de surpriză.

— „O preponderenţă mare de pietre de marcaj din apropiere

sugera că acest domeniu ar fi fost traversat de drumuri comerciale într-un trecut uitat…”

A tăcut, apoi a ridicat din umeri şi mi-a predat mie cartea.

— Asta pare a fi de partea ta.

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— N-ai citit asta înainte de-a o aduce aici?

— Într-o oră? A râs şi el. Nu prea, doar am folosit un scrib.

Wilem i-a aruncat o privire întunecată.

— Nu, nu. L-ai întrebat pe Păpuşă, nu?

Simmon a afişat o expresie inocentă, care pe chipul lui nevinovat nu făcea decât să-l arate profund vinovat.

— S-ar putea să mă fi oprit să-l văd, a admis el. Şi e posibil ca el să-mi fi sugerat vreo două cărţi care conţin informaţii despre pietrele arse.

Văzând expresia lui Wilem, a ridicat o mână.

— Nu mă privi de sus. Oricum faptul e consumat.

— Păpuşă din nou, am mormăit. N-aveţi de gând să mi-l prezentaţi odată? Amândoi sunteţi aşa de secretoşi în legătură cu el.

Wilem a ridicat din umeri.

— Vei înţelege când o să-l întâlneşti.

Cărţile lui Sim erau împărţite în trei categorii. Unele sprijineau punctul lui de vedere, vorbind despre rituri păgâne şi sacrificii de animale. Altele speculau despre o civilizaţie veche care le folosise ca borne de poziţie pe drumuri, în ciuda faptului că unele erau amplasate pe versanţi perpendiculari sau pe fundul râurilor, unde nu putea fi un drum.

Ultima lui carte era interesantă din alte motive:

— „… o pereche de monoliţi de piatră cu un al treilea în vârf, a citit Simmon. Localnicii se referă la asta pe post de uşă. În timp ce primăvara şi vara sunt decoraţi şi se dansează în jurul pietrei, părinţii le interzic copiilor lor să-şi petreacă timpul pe lângă aceasta când e lună plină. Unii bătrâni altminteri respectaţi şi întregi la minte susţin…”

Sim şi-a întrerupt lectura.

— Mă rog, a zis el dezgustat şi a vrut să închidă cartea.

— Ce susţin? a întrebat Wilem, cu curiozitatea stârnită.

Simmon şi-a dat ochii peste cap şi a continuat să citească.

— „Susţin că în anumite momente oamenii ar putea să treacă prin uşa de piatră în frumosul tărâm unde locuieşte însăşi Felurian, iubind şi distrugând bărbaţii cu îmbrăţişarea ei.”

— Interesant, a murmurat Wilem.

— Nu, nu e. Sunt baliverne copilăreşti, superstiţioase, a spus Simmon pe un ton iritat. Şi nimic din toate astea nu ne duce mai aproape de a decide cine are dreptate.

— Cum le evaluezi, Wilem? am întrebat. Tu eşti judecătorul nostru imparţial.

Wilem s-a mutat la masă şi s-a uitat prin cărţi. Sprâncenele lui negre s-au mişcat în sus şi-n jos, în timp ce le evalua.

— Şapte pentru Simmon. Şase pentru Kvothe. Trei neconcludente. Ne-am uitat scurt la cele patru cărţi pe care le adusesem eu. Wilem a tras una din teanc, ceea ce a adus pe răboj şapte pentru Simmon şi zece pentru mine.

— Nu prea concludente, a meditat Wilem.

— Am putea să declarăm remiză, am sugerat mărinimos.

Simmon a privit posomorât. Fire bună sau nu, nu-i plăcea să piardă un pariu.

— Corect, a zis el.

M-am întors la Wilem şi am privit insinuant perechea de cărţi încă neatinsă de pe masă.

— Pariul nostru se pare că va fi tranşat un pic mai repede, nu?

Wilem a afişat un rânjet de prădător.

— Foarte repede.

A ridicat o carte.

— Am aici o copie a proclamaţiei care a desfiinţat amirii.

A deschis la o pagină marcată şi a început să citească.

— „Acţiunile lor vor fi de-acum înainte în acord cu legile imperiului. Niciun membru al Ordinului nu va avea îndrăzneala să ia asupra lui dreptul să asculte un caz sau să judece în instanţă.”

S-a uitat în sus, trăgând concluzii pripite.

— Vezi? Dacă li s-au revocat competenţele, înseamnă că le-au avut înainte. Deci, ajungem la concluzia că au făcut parte din birocraţia aturană.

— De fapt, am spus scuzându-mă, Biserica a avut întotdeauna competenţe juridice în Atur.

Am luat una din cele două cărţi.

— E amuzant că ai adus *Alpura Prolycia Amyr.* Şi eu am adus-o. Decretul a fost dat de către Biserică.

Expresia lui Wilem s-a întunecat.

— Ba nu. E enumerat aici ca al 63-lea decret al împăratului Nalto.

Nedumerit, am comparat cele două cărţi şi le-am găsit

contradictorii.

— Păi, cred că astea se anulează reciproc, a zis Sim. Ce altceva aţi mai adus, băieţi?

— E Feltemi Reis. *Luminile istoriei,* a mormăit Wilem. E varianta definitivă. Nu cred că mai e nevoie de nicio altă dovadă.

— Vă deranjează pe vreunul asta? Am aruncat cele două cărţi contradictorii pe masă. N-ar trebui să spună lucruri diferite.

— Eu tocmai am citit douăzeci de cărţi care spun diferit lucrurile, a punctat Simmon. De ce-aş avea o problemă cu încă două?

— Scopul pietrelor arse e speculativ. E firesc să fie o varietate de opinii. Dar *Alpura Prolycia Amyr* era un decret deschis. A scos în afara legii mii dintre cei mai puternici bărbaţi şi femei din Imperiul Aturan. A fost unul dintre principalele motive pentru care a căzut imperiul. Nu există niciun motiv să conţină informaţii contradictorii.

— Ordinul a fost desfiinţat de mai bine de trei sute de ani, a zis Simmon. Suficient timp să apară unele contradicţii.

Am scuturat din cap, lovind uşor cele două cărţi.

— Opiniile contradictorii sunt una. Faptele contradictorii sunt alta.

Am ridicat cartea mea.

— Asta este *Căderea imperiului,* de Grigorie cel Mic. Era un fanfaron şi un bigot, dar era cel mai bun istoric al epocii sale.

Am ridicat cartea lui Wilem.

— Feltemi Reis nu e nici pe departe istoric, dar e de două ori mai mare savant decât Grigorie şi era meticulos cu privire la faptele sale.

M-am uitat când la o carte, când la cealaltă, încruntându-mă.

— N-are niciun sens.

— Deci, ce facem acum? a zis Sim. Încă o remiză? E dezamăgitor.

— Avem nevoie de cineva care să arbitreze, a zis Wilem. O autoritate mai mare.

— Mai mare decât Feltemi Reis? am întrebat. Mă îndoiesc că Lorren poate fi deranjat ca să ne valideze pariul.

Wil a clătinat din cap, apoi a stat şi şi-a mângâiat cutele de pe cămaşă.

— Asta înseamnă că îl vei cunoaşte până la urmă pe Păpuşă.

CAPITOLUL 40
Păpuşă

— Cel mai important e să fii politicos, a zis Simmon pe un ton liniştit, în timp ce străbăteam un hol îngust, căptuşit cu cărţi.

Lămpile noastre simpatetice aruncau raze de lumină printre rafturi şi făceau umbrele să danseze nervos.

— Dar nu-l trata de sus. E un pic ciudat... dar nu e idiot. Aşa că tratează-l ca pe oricine altcineva.

— Plus să fiu politicos, am zis sarcastic, obosit de atâtea sfaturi.

— Exact, a zis Simmon serios.

— Unde mergem, oricum? am întrebat, mai ales pentru a opri dădăceala lui Simmon.

— La nivelul trei de la subsol, a zis Wilem coborând un şir lung de trepte de piatră.

Secolele de utilizare tociseră piatra, făcând scările să arate încovoiate ca şi cum ar fi fost împovărate de rafturi. Pe măsură ce coboram, umbrele făceau treptele să arate netede şi întunecate şi nesfârşite, ca o albie abandonată de râu săpată în stâncă.

— Eşti sigur că e acolo?

Wil a dat din cap.

— Nu cred că pleacă prea des din apartament.

— Apartament? am întrebat. Locuieşte aici?

Niciunul dintre ei n-a zis nimic, în timp ce Wilem ne-a condus pe încă un rând de scări, apoi printr-o fâşie lungă de hol larg, cu plafon jos. În cele din urmă am ajuns la o uşă oarecare, ascunsă într-un colţ. Dacă n-aş fi ştiut, aş fi presupus că era unul dintre nenumăratele bârloguri de citit împrăştiate de-a lungul Stivelor.

— Să nu faci nimic să-l superi, a zis Simmon nervos.

Mi-am compus cea mai politicoasă expresie a mea, în timp ce Wilem bătea în uşă. Clanţa a început să se mişte aproape imediat. Uşa s-a crăpat, apoi a fost deschisă larg. Păpuşă stătea

în cadrul uşii, mai înalt decât oricare dintre noi.

Mânecile hainei lui negre fluturau vizibil în curentul produs de deschiderea uşii.

S-a uitat la noi cu trufie pentru o clipă, apoi s-a uitat nedumerit şi a dus o mână la cap.

— Stai, mi-am uitat gluga, a zis el şi a trântit uşa închizând-o.

Oricât de ciudată a fost scurta lui apariţie, am observat ceva mai îngrijorător.

— Pe trupul ars al lui Tehlu, am şoptit. Are lumânări acolo. Lorren ştie?

Simmon deschisese gura să răspundă, când uşa s-a deschis larg din nou.

Păpuşă a umplut cadrul uşii, haina lui întunecată conturându-se pe fondul luminii calde a lumânărilor din spatele lui. Avea capul acoperit acum şi braţele ridicate. Mânecile lungi ale hainei sale se agitau în vânt şi fluturau impresionant. Acelaşi curent de aer îi cuprinsese gluga şi i-o zburase pe jumătate de pe cap.

— Fir-ar, a zis el cu o voce distrasă.

Gluga stătea jumătate pe cap, jumătate căzuse, acoperindu-i parţial un ochi. A trântit uşa din nou.

Feţele lui Wilem şi Simmon au rămas nemişcate. Eu m-am abţinut de la orice comentariu.

S-a aşternut un moment de linişte. În cele din urmă, de cealaltă parte a uşii s-a auzit un glas înăbuşit.

— Te superi dacă baţi din nou? Nu prea pare în regulă.

Supus, Wilem s-a tras în spate şi a bătut. O dată, de două ori, apoi uşa s-a deschis şi ne-am trezit faţă-n faţă cu o siluetă estompată, într-o robă întunecată. Gluga îi umbrea faţa şi mânecile lungi ale robei fluturau în vânt.

— Cine îl strigă pe Taborlin cel Mare?

Păpuşă intona cu voce rezonantă, dar uşor înfundată de gluga adâncă. Cu o mână gesticula teatral!

— Tu! Simmon!

A făcut o pauză şi vocea lui şi-a pierdut rezonanţa dramatică.

— Te-am văzut deja astăzi, nu?

Simmon a dat din cap. Am simţi cum râsul clocotea în el, încercând să găsească o cale de ieşire.

— Cu cât timp în urmă?

— Aproape o oră.

— Hmm.

Gluga s-a mişcat când a dat din cap.

— Am fost mai bine de data asta?

S-a întins să-şi dea gluga pe spate şi am observat că haina era prea mare pentru el, mânecile atârnându-i peste degete. Când faţa i-a apărut de sub glugă, zâmbea ca un copil îmbrăcat în hainele părinţilor lui.

— N-ai mai fost Taborlin până acum, a admis Simmon.

— O!

Păpuşă părea un pic confuz.

— Cum am fost de data asta? Ultima dată, vreau să spun. Am fost un Taborlin bun?

— Destul de bun, a zis Simmon.

Păpuşă s-a uitat la Wilem.

— Mi-a plăcut haina, a zis Wil. Dar mi l-am imaginat întotdeauna pe Taborlin cu o voce blândă.

— O!

În cele din urmă s-a uitat la mine.

— Bună ziua.

— Bună ziua, am zis pe cel mai politicos ton al meu.

— Nu te cunosc. O pauză. Cine eşti?

— Sunt Kvothe.

— Pari atât de sigur de asta, a zis el, privindu-mă cu atenţie. O altă pauză. Mie, ei îmi spun Păpuşă.

— Care „ei?”

— Cine sunt ei! m-a corectat, ridicând un deget.

I-am zâmbit.

— Cine sunt ei, atunci?

— Cine au fost ei atunci!

— Cine sunt ei acum? am clarificat, cu zâmbetul în creştere sălbatică.

Păpuşă a reflectat distras zâmbetul meu, ca într-o oglindă, şi a făcut un gest vag cu o singură mână.

— Ştii tu, ei. Oamenii.

A continuat să se holbeze la mine aşa cum examinez eu o piatră interesantă sau un anume tip de frunză nemaivăzut înainte.

— Tu cum îţi spui? am întrebat.

A părut un pic surprins şi ochii lui s-au focusat pe mine într-un mod mult mai obişnuit.

— Asta am spus, bănuiesc, a zis el cu o notă de reproş.

S-a uitat tăcut la Wilem şi Simmon.

— Ar trebui să intraţi acum.

S-a întors şi a mers în interior.
Camera nu era din cale-afară de mare. Dar părea bizar de nelalocul ei, amplasată în burta Arhivelor. Erau acolo un scaun capitonat adânc, o masă mare de lemn şi o pereche de uşi care duceau în alte camere.
Erau cărţi pretutindeni, revărsându-se din rafturile bibliotecii. Erau îngrămădite pe podea, împrăştiate pe mese şi stivuite pe scaune. M-a surprins o pereche de draperii trase pe un perete. Mintea mea s-a luptat cu impresia că trebuie să existe o fereastră în spatele lor, în ciuda faptului că ştiam că suntem adânc sub pământ.
Camera era luminată cu lămpi şi lumânări, lumânări lungi şi înguste şi groase care picurau ceară. Fiecare limbă de flacără m-a umplut vag de anxietate, gândindu-mă la un foc deschis într-o clădire plină cu sute de mii de cărţi preţioase.
Şi erau acolo păpuşi. Atârnau din rafturi şi din cuiele de pe pereţi. Stăteau mototolite prin colţuri şi pe sub scaune. Unele erau în curs de a fi construite sau reparate, împrăştiate printre sculele de pe masă. Erau rafturi pline de figurine, fiecare inteligent sculptată şi pictată în formă de om.
Pe drumul său spre masă, Păpuşă şi-a ridicat de pe umeri roba neagră şi a lăsat-o să cadă neglijent pe podea. Era îmbrăcat pe dedesubt cu cămaşă albă şifonată, pantaloni închişi la culoare şifonaţi şi şosete nepotrivite, reparate în mod repetat la călcâie.
Mi-am dat seama că era mai în vârstă decât crezusem. Faţa îi era netedă şi fără riduri, dar părul lui era de un alb pur şi rar în vârful capului.
Păpuşă a eliberat un scaun pentru mine, mutând cu grijă un şir mic de păpuşi pe un raft din apropiere. Apoi a luat şi el loc la masă, lăsându-i pe Wilem şi Simmon în picioare. Spre cinstea lor, ei n-au părut foarte tulburaţi.
Săpând un pic în dezordinea de pe masă, el a scos o bucată de lemn cu o formă neregulată şi un cuţitaş. Mi-a privit mult, cercetător chipul, apoi a început să cioplească metodic, buclele de lemn căzând pe masă.
Mi s-a părut destul de ciudat şi am simţit dorinţa de a întreba pe cineva ce se întâmplă. Când pui atât de multe întrebări ca mine, înveţi care sunt adecvate.
În plus, ştiam răspunsurile. Păpuşă era unul dintre talentaţii nu-chiar-zdraveni-la-cap oameni care găsiseră o nişă pentru ei înşişi la Universitate.

Pregătirea de la Arcanum face chestii nefireşti cu mintea studenţilor. Cea mai importantă dintre aceste chestii nefireşti e capacitatea de a face ceea ce majoritatea oamenilor numesc magie şi noi numim simpatetică, scrijeldică, alchimie, glăsuire şi plăcere.

Unele minţi o iau mai uşor, altele au dificultăţi. În cel mai rău caz, poţi să înnebuneşti şi să sfârşeşti în Adăpost. Dar cele mai multe minţi n-o iau razna de tot atunci când sunt supuse stresului de aici, ci doar se smintesc un pic. Uneori, aceste sminteli se prezintă în forme uşoare: ticuri faciale, bâlbâială. Alţi studenţi aud voci, devin uituci, orbesc, se împiedică… Uneori doar pentru o oră sau o zi. Alteori pentru totdeauna.

Am presupus că Păpuşă fusese un student care se smintise cu ani în urmă. Ca şi Auri, el părea să-şi fi găsit un loc al lui, deşi m-am minunat că Lorren îl lăsa să locuiască aici.

— Mereu arată aşa? i-a întrebat Păpuşă pe Wilem şi Simmon.

O grămăjoară de aşchii de lemn deschis la culoare se adunase în jurul mâinilor sale.

— Aproape, a zis Wilem.

— Cum aşa? a întrebat Simmon.

— Ca şi cum ar gândi următoarele trei mişcări într-un joc de tirani şi îşi dă seama cum o să te bată.

Păpuşă a mai aruncat o privire lungă la faţa mea şi a mai ras o fâşie subţire de lemn.

— E destul de iritant, într-adevăr.

Wilem a râs ca un lătrat.

— Asta e faţa lui de gânditor, Păpuşă. O poartă mult, dar nu tot timpul.

— Ce e tirani? a întrebat Simmon.

— Un gânditor, a meditat Păpuşă. La ce te gândeşti acum?

— Mă gândesc că probabil eşti un foarte atent observator de oameni, Păpuşă, am spus politicos.

Păpuşă a pufnit fără să ridice privirea.

— Ce sens are să porţi de grijă? La ce bun să te uiţi după ce contează? Oamenii se uită mereu după lucruri. Ei ar trebui să vadă. Eu văd lucrurile la care mă uit. Sunt un văz-ător.

S-a uitat la bucata de lemn din mână, apoi la faţa mea. Aparent mulţumit, a prins sculptura în căuşul mâinilor, dar nu înainte de a-mi zări propriul profil meşteşugit lucrat în lemn.

— Ştii ce-ai fost, ce eşti acum şi ce vei fi? a întrebat el.

Suna ca o ghicitoare.

— Nu.

— Un văz-ător, a zis el cu certitudine. Pentru că asta înseamnă E'lir.

— Kvothe e, de fapt, re'lar, a zis Simmon cu respect.

Păpuşă a pufnit cu dispreţ.

— Nu prea, a zis el, privindu-mă cu atenţie. O să fii un văz-ător în cele din urmă, dar nu încă. Acum eşti un privit-or. Vei fi un adevărat E'lir la un moment dat. Dacă înveţi să te relaxezi.

A ridicat faţa sculptată în lemn.

— Ce vezi aici?

Nu mai era o bucată neregulată de lemn. Trăsăturile mele, blocate în contemplare gravă, se uitau din fibra lemnului. M-am aplecat înainte să mă uit mai de-aproape.

Păpuşă a râs şi a ridicat mâinile.

— Prea târziu! a exclamat el, semănând cu un copil pentru o clipă. Te-ai uitat prea atent şi n-ai văzut destul. Prea mult privit poate duce la văzut, înţelegi?

Păpuşă a pus faţa sculptată pe masă, astfel că părea că se holbează la una dintre păpuşile culcate.

— Îl vezi pe micul Kvothe din lemn? Îl vezi privind? Asta intenţionează. Atât de dedicat. Va privi pentru o sută de ani, dar va vedea el vreodată ce e în faţa lui? Păpuşă s-a dat pe spate în scaun, cu ochii rătăcind prin cameră într-un fel mulţumit.

— E'lir înseamnă văz-ător? a întrebat Simmon. Şi celelalte ranguri înseamnă ceva?

— Ca student cu acces deplin la Arhive, îmi imaginez că poţi să afli asta şi singur, a zis Păpuşă.

Atenţia lui se concentrase pe o păpuşă de pe masa din faţa lui. A lăsat-o pe podea cu atenţie, pentru a evita încurcarea sforilor. Era miniatura perfectă a unui preot tehlin cu robă cenuşie.

— Ai un sfat de unde ar putea începe să se uite? am întrebat, având o bănuială.

— Dictonul lui Renfalque.

Mânuită de Păpuşă, păpuşa tehlin s-a ridicat de la podea şi şi-a mişcat fiecare dintre membre ca şi cum le întindea după un somn lung.

— Nu sunt familiarizat cu aşa ceva.

Păpuşă a răspuns cu voce distrasă.

— E la etajul al doilea, în colţul de sud-est. Al doilea rând, poliţa a doua, raftul al treilea, rândul din partea dreaptă, legată

în piele roşie.

Miniatura preotului tehlin mergea încet în jurul picioarelor lui Păpuşă. Într-o mână ţinea strâns o mică replică a Cărţii Căii, perfect realizată, având pictată pe copertă, în dreapta jos, mica roată cu spiţe.

Tustrei îl urmăream pe Păpuşă cum trage sforile micului preot, făcându-l să se plimbe înainte şi-napoi, înainte să se aşeze în cele din urmă pe unul din picioarele lui Păpuşă.

Wilem şi-a dres respectuos glasul.

— Păpuşă?

— Da? a răspuns Păpuşă fără să-şi ridice ochii de la picioare. Ai o întrebare. Sau mai degrabă Kvothe are o întrebare şi vă gândiţi să întrebaţi pentru el. El e aşezat uşor înainte, în scaunul său. Are o brazdă între sprâncene şi strângere a buzelor care-l dă de gol. Lasă-l să mă întrebe el. S-ar putea să-i prindă bine.

Am îngheţat în loc, surprinzându-mă făcând tot ce menţionase.

Păpuşă a continuat să mânuiască sforile micului său tehlin. A căutat atent, cu teamă, în zona din jurul picioarelor, fluturând cartea în faţă, înainte de a păşi în jurul picioarelor mesei şi de a se băga în pantofii abandonaţi ai lui Păpuşă. Mişcările au fost stranii şi m-au distras până într-acolo încât am uitat că sunt stingherit şi am simţit că mă relaxez.

— Mă întrebam în legătură cu amirii, de fapt.

Ochii mei au rămas pe scena în desfăşurare de la picioarele lui Păpuşă. O altă marionetă a aderat la spectacol, o fată tânără într-o rochie de ţărăncuţă. Ea s-a apropiat de tehlin şi a întins o mână, ca şi cum ar fi încercat să-i dea ceva. Nu, îi punea o întrebare. Tehlinul i-a întors spatele. Timidă, ea i-a pus o mână pe braţ. El s-a îndepărtat arogant cu un pas.

— Mă întrebam cine i-a desfiinţat. Împăratul Nalto sau Biserica.

— Tot mai cauţi, mă admonestă el mai uşor decât înainte. Trebuie să te duci să vânezi vântul o vreme, prea eşti serios. Asta te va băga în belea.

Tehlinul s-a întors brusc spre fată. Tremurând de furie, a ameninţat-o cu cartea. Speriată, ea a făcut un pas înapoi şi a căzut în genunchi.

— Biserica i-a desfiinţat, desigur. Numai un edict de la Pontifex avea capacitatea să-i afecteze.

Tehlinul a lovit fata cu cartea. O dată, de două ori, trântind-o

la pământ, unde ea a zăcut teribil de nemişcată.

— Nalto n-ar fi putut să le spună nici să treacă strada.

O uşoară mişcare i-a atras privirea lui Păpuşă.

— Oh, vai şi vai, a zis el întorcând capul spre Wilem. Uite ce-am văzut. Capul uşor plecat. Maxilarul încordat, dar ochii nefixaţi pe nimic, păstrându-şi iritarea pentru sine. Dacă aş fi genul de persoană care judecă după aspect, aş zice că Wilem tocmai a pierdut un pariu. Nu ştii că Biserica şi-a exprimat nemulţumirea faţă de jocurile de noroc?

La picioarele lui Păpuşă, preotul şi-a ridicat ameninţător cartea spre Wilem.

Tehlinul şi-a împreunat mâinile şi s-a întors de la femeia făcută mototol. A făcut vreo doi paşi impunători, îndepărtându-se, şi şi-a plecat capul ca şi cum se ruga.

Am reuşit să-mi sustrag atenţia de la tablou şi să mă uit la gazda noastră.

— Păpuşă, ai citit *Luminile istoriei,* de Reis Feltemi? l-am întrebat.

L-am văzut pe Simmon aruncându-i o privire îngrijorată lui Wilem, dar Păpuşă n-a părut să găsească nimic ciudat în legătură cu întrebarea. Tehlinul de la picioarele lui s-a ridicat şi a început să danseze şi să se zbenguie.

— Da.

— De ce-ar spune Reis că *Alpura Prolycia Amyr* a fost al şaizeci şi treilea decret al împăratului Nalto?

— Reis n-ar spune aşa ceva, a zis Păpuşă fără să-şi ridice privirea de la marioneta de la picioarele lui. Ăsta e un nonsens pur.

— Dar am găsit un exemplar al *Luminilor* care a spus fix asta, am punctat.

Păpuşă a ridicat din umeri, urmărind dansul tehlinului de la picioarele lui.

— Ar putea fi o greşeală de transcriere, a meditat Wilem. În funcţie de ediţia cărţii, Biserica în sine ar putea fi răspunzătoare pentru schimbarea acestei bucăţi de informaţie. Împăratul Nalto este biciuitorul favorit al istoriei. S-ar putea ca Biserica să fi încercat să se distanţeze ea însăşi de amiri. Ei au făcut unele lucruri teribile spre final.

— Isteţ, isteţ, a zis Păpuşă.

La picioarele lui, tehlinul a schiţat o plecăciune în direcţia lui Wilem.

Am fost lovit de o idee bruscă.

— Păpuşă, nu ştii ce e în spatele uşii încuiate de la etajul de mai sus de ăsta? am întrebat. Marea uşă de piatră?

Tehlinul s-a oprit din dans şi Păpuşă s-a uitat în sus. Mi-a aruncat o privire lungă, severă. Ochii lui erau gravi şi limpezi.

— Nu cred că uşa cu patru plăci ar trebui să preocupe vreun student. Nu?

Am simţit că roşesc.

— Nu, domnule.

M-am uitat în altă parte.

Tensiunea de moment a fost destrămată de sunetul îndepărtat al ceasului din turn. Simmon a blestemat încet.

— Eu am întârziat, a zis el. Îmi pare rău, Păpuşă, trebuie să plec.

Păpuşă s-a ridicat şi l-a atârnat pe tehlin pe perete.

— E timpul să mă întorc la cititul meu, a spus el.

S-a dus la scaunul capitonat, s-a aşezat şi a deschis o carte.

— Adu-l înapoi pe ăsta la un moment dat.

A făcut un semn în direcţia mea, fără să se uite la carte.

— Mai am mult de lucru la el.

CAPITOLUL 41

Pentru mai bine

M-am uitat la Simmon şi am şoptit:

— *Ivare enim euge.*

Sim a oftat disperat.

— Tu ar fi trebuit să-ţi studiezi fizionomia.

Trecuse un span complet de când dădusem foc camerei lui Ambrose şi iarna îşi arăta în cele din urmă dinţii, acoperind Universitatea cu troiene până la genunchi de zăpadă viscolită. Ca întotdeauna când vremea se strica, Arhivele erau pline ochi cu studenţi harnici.

Cum toate bârlogurile de lectură erau ocupate, Simmon şi cu mine am fost nevoiţi să ne ducem cu cărţile noastre la Tomuri. Încăperea cu tavan înalt, fără ferestre era mai mult de jumătate plină în acel moment, dar era liniştită ca o criptă. Toată piatra întunecată şi şoaptele mute făceau locul uşor straniu, devenind evident de ce studenţii se refereau la el ca la Morminte.

— Îmi studiez fizionomia, am protestat moale. M-am uitat la nişte diagrame Gibea. Uite ce-am găsit!

I-am ţinut o carte s-o vadă.

— Gibea? a şopti Simmon îngrozit. Jur că singurul motiv pentru care studiezi cu mine e ca să mă poţi întrerupe.

S-a îndepărtat de cartea pe care i-o oferisem.

— Nu e nimic grotesc, am protestat. Doar… aici. Uită-te la ce se spune aici.

Simmon a împins cartea şi temperamentul meu a luat foc.

— Ia vezi! am şuierat. Ăsta e unul dintre originale. L-am găsit în spatele altor cărţi, îngropat în Registrele Moarte. Lorren îmi taie degetele dacă i se întâmplă ceva.

Sim s-a ferit de carte, de parcă ar fi fost fierbinte.

— Un original? Milostive Tehlu, e scris probabil pe piele umană. Ţine-l departe de mine!

Aproape am glumit despre modul în care pielea umană

probabil n-ar absorbi cerneala, dar am decis să renunţ când am văzut expresia de pe faţa lui Sim. Cu toate astea, expresia mea trebuia dată mai departe.

— Eşti pervers, s-a bâlbâit el, cu vocea ridicându-se la niveluri inacceptabile. Pentru numele zeilor, nu ştii că au tăiat nişte oameni vii, pentru a le urmări activitatea organelor? Eu refuz să mă uit la orice e făcut de un asemenea monstru.

Am pus cartea jos.

— Atunci, ai putea foarte bine să renunţi să studiezi medicina, am spus cât de drăguţ am putut. Cercetarea Gibea pe corpul uman e cea mai aprofundată făcută vreodată. Jurnalele sale sunt coloana vertebrală a medicinii moderne.

Faţa lui Simmon a rămas îndârjită şi el s-a aplecat înainte, astfel încât să vorbească încet, şi totuşi să fie auzit.

— Când amirii s-au mişcat împotriva ducelui, au găsit oasele a douăzeci de mii de oameni. Gropi mari cu oase şi cenuşă. Femei şi copii. Douăzeci de mii!

Simmon a bolborosit un pic înainte de a putea continua.

— Şi astea au fost doar cele găsite.

L-am lăsat să se calmeze un pic înainte de a-i spune:

— Gibea a scris douăzeci şi trei de volume cu privire la maşinăria care e corpul uman, am punctat cât de delicat am putut.

— Când amirii au pornit împotriva lui, o parte din moşie i-a ars, iar patru dintre aceste volume, precum şi toate notele sale s-au pierdut. Întreabă-l pe Magistrul Arwyl ce n-ar da să mai aibă aceste volume.

Simmon a lovit tare cu mâna în masă, făcând mai mulţi studenţi să se uite în direcţia noastră.

— La dracu', a şuierat el. Am crescut la treizeci de mile de Gibea! În zilele senine, de pe dealurile tatălui meu se văd ruinele!

Asta m-a liniştit. Dacă moşiile familiei lui Sim erau atât de aproape, strămoşii lui fuseseră probabil fideli Gibea. Asta însemna că erau obligaţi să-l ajute să adune subiecte pentru experimentele sale. O parte din familia lui era posibil să fi ajuns ea însăşi în gropile cu oase şi cenuşă.

Am aşteptat îndelung înainte de a şoptit din nou:

— N-am ştiut.

Şi-a recăpătat cea mai mare parte din calm.

— Noi nu vorbim despre asta, a zis el ţeapăn, îndepărtându-şi

părul din ochi.

Am plecat la studiile noastre şi a trecut o oră înainte ca Simmon să vorbească din nou.

— Ce-ai găsit? a întrebat el cam prea neglijent, ca şi cum nu voia să admită că era curios.

— Aici, pe interiorul frunzei, am şoptit emoţionat.

Am deschis coperta şi faţa lui Sim s-a răsucit reflex în timp ce se uita pe pagină, ca şi cum cartea mirosea a moarte.

— … s-a vărsat peste tot, am auzit o voce, în timp ce o pereche de studenţi mai mari se plimbau prin sală.

După hainele lor luxoase am văzut că erau din nobilime şi, deşi nu strigau, nu făceau niciun efort ca să păstreze liniştea.

— Anisat l-a făcut să cureţe mizeria înainte să-l lase să spele. O să miroasă a uree mai multe zile.

— Ce e de văzut aici? a întrebat Simmon, uitându-se pe pagină. Sunt doar numele lui şi datele.

— Nu în mijloc, uită-te în partea de sus. Pe marginea paginii.

I-am arătat ornamentele decorative.

— Chiar acolo.

— Aş paria un sfanţ că potaia se va otrăvi singur înainte să treacă termenul, a zis altul. Noi suntem vreodată atât de proşti?

— Eu tot nu văd nimic, a zis Simmon încet, făcând un gest uimit cu ambele coate pe masă. Sunt destul de frumoase, dacă-ţi place genul ăsta de lucruri, dar eu nu sunt un mare fan al textelor luminoase.

— Am putea merge la Doi Bănuţi.

Conversaţia a continuat la câteva mese depărtare, atrăgând privirile deranjate ale studenţilor din jur.

— Au adus o fată care cântă la nai, jur că n-aţi mai văzut aşa ceva. Şi Linten spune că dacă-i dai un pic de argint, ea…

Vocea lui a scăzut conspirativ.

— Ea ce? l-am întrebat, intervenind în conversaţia lor cât se poate de nepoliticos.

N-a fost nevoie să strig. În Tomuri o voce normală se auzea în întreaga încăpere.

— Mă tem că n-am prins ultima parte.

Doi dintre ei m-au privit cu afront, dar n-au răspuns.

— Ce faci? a şuierat Sim la mine, jenat.

— Am încercat să-i fac să tacă, am zis.

— Doar ignoră-i, a zis el. Uite, mă uit la afurisita ta de carte. Arată-mi ce vrei să văd.

— Gibea îşi schiţa toate jurnalele proprii, am spus. Ăsta e un original, deci e logic să aibă propriile decoraţiuni ornamentale, nu?

Sim a dat din cap şi şi-a dat părul din ochi.

— Ce vezi acolo?

Am arătat încet de la o decoraţiune ornamentală la alta.

— O vezi?

Sim a clătinat din cap.

I-am arătat din nou, mai precis.

— Acolo, am spus. Şi acolo, în colţ.

Ochii lui s-au mărit.

— Litere! I… v…

A făcut o pauză, ca să le asambleze.

— *Ivare enim euge.*

Despre asta sporovăiam noi. A împins cartea deoparte.

— Deci, ce vrei să spui, în afară de faptul că era aproape analfabet în temică?

— Nu e temică, am punctat. E tema. O utilizare arhaică.

— Cam ce-ar vrea să spună?

A ridicat privirea din carte, încruntat.

— Spre marele bine?

Am dat din cap.

— Pentru mai bine, am corectat. Îţi sună cunoscut?

— Nu ştiu cât va mai fi ea acolo, a continuat unul din cei doi gălăgioşi. Dacă o ratezi, o să-ţi pară rău.

— Ţi-am spus, nu pot în seara asta. Poate de Doborâş. Voi fi liber de Doborâş.

— Ar trebui să te duci mai repede, i-am zis. La Doi Bănuţi e aglomerat de Doborâş.

Mi-au aruncat o privire iritată.

— Vezi-ţi de treaba ta, riglă, a zis cel mai înalt.

Asta m-a provocat chiar şi mai mult să răspund.

— Îmi pare rău, nu vorbeaţi cu mine?

— Ţi se pare că vorbim cu tine? a zis el caustic.

— Aşa pare, am zis. Dacă eu pot auzi la trei mese distanţă, probabil că vrei să iau parte la conversaţie. Mi-am dres vocea. Singura alternativă ar fi că eşti prea nesimţit ca să vorbeşti încet în Tomuri.

A roşit şi probabil ar fi răspuns, dar prietenul lui i-a spus ceva la ureche, şi-au adunat cărţile şi au plecat. S-au auzit aplauze răzleţe în linişte când uşa s-a închis în urma lor. I-am zâmbit

publicului meu şi i-am făcut cu mâna.
— Ar fi avut scribii grijă de asta, mi-a reproşat încet Sim, aplecându-se peste masă pentru a vorbi.
— Scribii n-au avut grijă de asta, am punctat. În plus, e din nou linişte, şi doar asta contează. Acum, de ce îţi aminteşte „pentru mai bine”?
— De amiri, desigur, a zis el. Numai amiri ai în cap în ultima vreme. Tu ce crezi?
— Ideea e dacă Gibea a fost un membru secret al Ordinului Amirilor, am şoptit emoţionat.
Sim mi-a aruncat o privire sceptică.
— E un pic exagerat, dar cred că se potriveşte. Asta a fost cu circa cincizeci de ani înainte să fie denunţaţi de Biserică. Ajunseseră să fie destul de corupţi de atunci.
Voiam să subliniez faptul că Gibea nu fusese neapărat corupt. Acesta urmărise scopul amirilor, pentru mai bine. Deşi experimentele sale fuseseră oribile, datorită activităţii sale medicina avansase într-un fel aproape imposibil de înţeles. Munca sa salvase, probabil, de zece ori mai multe vieţi în sutele de ani care urmaseră.
Cu toate astea, m-am îndoit că Sim ar aprecia punctul meu de vedere.
— Corupt sau nu, a fost membru secret al Ordinului Amirilor. De ce altceva i-ar ascunde credo-ul între coperţile jurnalelor sale?
Simmon a ridicat din umeri.
— Bine, a fost unul dintre amiri. Ce-are asta a face cu preţul untului?
Mi-am ridicat mâinile de frustrare şi m-am luptat să-mi păstrez vocea scăzută.
— Asta înseamnă că ordinul avea membri secreţi înainte ca Biserica să-l denunţe! Asta înseamnă că atunci când Pontifexul i-a desfiinţat, amirii aveau aliaţi ascunşi. Aliaţi care ar fi putut să-i păstreze teferi. Asta înseamnă că amirii ar putea exista şi astăzi, în secret, desfăşurându-şi activităţi în moduri subtile.
Am observat o schimbare pe faţa lui Simmon. La început am crezut că era pe cale să fie de acord cu mine. Apoi am simţit o usturătură pe ceafă şi am realizat care era adevărul.
— Bună ziua, Magistre Lorren, am salutat respectuos, fără să mă întorc.
— Nu e permis să vorbeşti cu studenţii de la alte mese, a zis

el din spatele meu. Eşti suspendat cinci zile.

Am dat din cap şi amândoi ne-am ridicat în picioare şi ne-am adunat lucrurile.

Fără nicio expresie pe faţă, Magistrul Lorren a întins o mână lungă spre mine.

I-am dat jurnalul Gibea fără comentarii şi un minut mai târziu clipeam în lumina îngheţată a soarelui de iarnă, în faţa uşilor Arhivei. Mi-am strâns mantia pe lângă mine şi am păşit în zăpadă.

— Suspendat, a zis Simmon. Asta a fost inteligent.

Am ridicat din umeri, mai jenat decât eram dispus să recunosc. Am sperat că unul dintre ceilalţi studenţi îi va explica cum de fapt am încercat să menţin liniştea, mai degrabă decât s-o tulbur.

— Doar am încercat să fac ce trebuie.

Simmon a râs, în timp ce ne îndreptam spre Cinzeacă. A lovit jucăuş cu un bulgăraş de zăpadă.

— Lumea are nevoie de oameni ca tine, a zis Simmon cu un ton al vocii care îmi sugera că o dă pe filosofie. Rezolvi treburile. Nu întotdeauna în cel mai bun mod sau în cel mai sensibil, dar le rezolvi. Eşti o creatură rară.

— Cum adică? l-am întrebat cu curiozitatea stârnită.

Sim a ridicat din umeri.

— Ca, de exemplu, azi. Ceva te deranjează, cineva te ofensează, şi deodată eşti oprit.

A făcut o mişcare rapidă cu palma.

— Ştii exact ce ai de făcut. Niciodată nu eziţi, doar vezi şi reacţionezi. A stat atent pentru un moment. Îmi imaginez că aşa sunt amirii. Oamenii mărunţi sunt înspăimântaţi de ei.

— Eu nu sunt mereu atât de teribil de sigur de mine, am recunoscut.

Simmon a zâmbit.

— Asta mi se pare ciudat de liniştitor.

CAPITOLUL 42

Pocăinţă

Pe când studiul nu mai era o opţiune şi iarna acoperea totul cu zăpadă spulberată, am decis că e momentul perfect să rezolv câteva probleme pe care le neglijasem.

Am încercat să-i fac o vizită lui Auri, dar pe acoperişuri era gheaţă şi curtea unde ne întâlneam de obicei era plină de zăpadă troienită. M-am bucurat că n-am văzut urme de paşi, fiindcă nu credeam că Auri poartă pantofii, nemaivorbind de haină sau de pălărie. Trebuia să mă duc s-o caut în Subsol, dar grătarul de fier din curte era blocat şi îngheţat.

Am lucrat câteva ture duble la Clinică şi am cântat o noapte în plus la Cinzeacă, în compensaţie pentru seara în care plecasem mai devreme. Am lucrat ore lungi în Partizanat, calculând, făcând teste şi alegând aliaje de turnare pentru proiectul meu. Mi-am propus, de asemenea, să recuperez luna de somn pierdută. Dar ar fi fost prea mult de dormit pentru o singură persoană, aşa că din a patra zi de suspendare am renunţat la scuze. Deşi n-aş fi vrut, trebuia să vorbesc cu Devi.

Când mi-am pus în gând să mă duc, vremea s-a încălzit suficient, astfel că zăpada căzută s-a transformat într-un strat de lapoviţă îngheţată.

A fost o plimbare mizerabilă la Imre. N-aveam pălărie sau mănuşi, iar lapoviţa mi-a înmuiat mantia în primele cinci minute. În zece minute eram ud până la piele şi îmi doream să aştept sau să cheltui nişte bani pe o trăsură.

Lapoviţa topise zăpada de pe drum şi noroiul era gros.

M-am oprit pe la Eolian să mă încălzesc un pic, înainte de-a apărea în faţa lui Devi. Dar clădirea era încuiată şi întunecată pentru prima dată de când o ştiam. Nu era de mirare. Ce nobil ar fi venit pe vremea asta? Ce muzician şi-ar fi expus instrumentul la umezeala îngheţată?

Aşa că am luat în piept drumul pe străzile pustii, ajungând în

cele din urmă pe aleea din spatele măcelăriei. Era pentru prima dată de când îmi aminteam când scara nu mirosea a grăsime râncedă.

Am bătut la uşa lui Devi, alarmat de faptul că îmi amorţise mâna. Abia îmi puteam simţi degetele lovind uşa. Am aşteptat mult timp, apoi am bătut din nou, îngrijorat că ea putea să nu fie înăuntru şi că astfel aş fi venit degeaba.

Uşa s-a deschis doar un pic. Prin crăpătură se vedeau lumina caldă a lămpii şi un singur ochi de gheaţă albastru, privind afară. Apoi, uşa s-a deschis larg.

— Pe ţâţele şi dinţii lui Tehlu, a zis Devi. Ce cauţi aici?

— M-am gândit…

— Nu, nu te-ai gândit, a zis ea cu dispreţ. Treci încoace!

Am păşit înăuntru, picurând, cu gluga mantiei turtită pe cap. Ea a închis uşa după mine, apoi a încuiat-o şi a zăvorât-o. Privind în jur, am observat că adăugase un al doilea rând de rafturi, deşi erau încă în mare parte goale. M-am mişcat, şi o grămadă de noroi umed a căzut de pe mantie şi s-a împrăştiat, udând podeaua.

Devi a privit lung, dezinteresat, peste mine. Puteam să văd focul trosnind în şemineu în cealaltă parte a camerei, aproape de biroul ei, dar ea n-a făcut nicio aluzie că ar trebui să merg mai departe în încăpere. Aşa că am rămas unde eram, picurând şi tremurând.

— Nu faci niciodată lucrurile simplu, nu? a zis ea.

— Se poate şi simplu? am întrebat.

N-a râs.

— Dacă tu crezi că dacă apari aici pe jumătate îngheţat şi arătând ca un câine bătut îmi voi schimba părerea despre tine, eşti teribil de…

S-a oprit şi s-a uitat la mine gânditoare pentru un alt lung moment.

— Voi fi damnată, a zis ea parcă surprinsă. Mie îmi place, de fapt, să te văd aşa. Îmi îmbunătăţeşte starea de spirit până la un nivel aproape iritant.

— Nu prea a fost asta intenţia mea, am zis. Dar asta e. Ar ajuta dacă aş lua o răceală cumplită?

Devi a stat să se gândească.

— S-ar putea, a recunoscut ea. Pocăinţa implică o anumită cantitate de suferinţă.

Am dat din cap, nefiind nevoie să mă străduiesc să arăt

mizerabil. Am căutat în pungă cu degete stângace şi am scos o monedă mică de bronz pe care o câştigasem de la Sim jucând jocuri pe mize mici cu câteva nopţi în urmă.

Devi a luat-o.

— Un ban de pocăinţă, a zis ea impresionată. Ar trebui să fie simbolic?

Am ridicat din umeri, stropind podeaua cu şi mai mult noroi.

— Oarecum, am zis. M-am gândit să mă duc la casa de schimb şi să rezolv cu toată datoria la tine în monede de pocăinţă.

— Ce te-a oprit? a întrebat ea.

— Mi-am dat seama că doar te-ar irita, am zis. Şi n-aveam de gând să plătesc comision la casa de schimb.

M-am luptat cu nevoia de a mă uita cu jind la şemineu.

— Am petrecut o grămadă de timp încercând să mă gândesc la un gest cu care mi-aş putea cere în mod potrivit scuze la tine.

— Ai decis că cel mai bine ar fi să vii aici în timpul celei mai nefavorabile stări a vremii de peste an?

— Am decis că cel mai bine ar fi dacă am vorbi, am zis. Vremea a fost doar un accident fericit.

Devi s-a uitat posomorâtă şi s-a întors spre şemineu.

— Intră, atunci.

S-a dus către dulapul cu sertare de lângă patul ei şi a adus un halat gros de bumbac albastru. Mi l-a dat şi mi-a făcut semn spre o uşă închisă.

— Du-te şi schimbă-te de hainele ude. Stoarce-le în bazin, ca să nu aştepţi o veşnicie să se usuce.

Am făcut cum mi-a zis, apoi am adus hainele şi le-am atârnat în cârlige în faţa focului. M-am simţit minunat să stau atât de aproape de şemineu. În lumina focului am văzut că pielea de sub unghiile mele era de fapt un pic albastră.

Oricât aş fi vrut să lenevesc şi să mă încălzesc, m-am alăturat lui Devi la birou. Am observat că partea de sus a acestuia fusese şlefuită şi lăcuită, deşi încă se mai vedea inelul de cărbune negru în locul unde sărăntocul arsese lemnul.

M-am simţit destul de vulnerabil stând acolo fără să port nimic altceva decât haina pe care mi-o dăduse ea, dar nu era nimic de făcut în privinţa asta.

— După… întâlnirea noastră anterioară.

M-am luptat să nu mă uit la inelul carbonizat de pe biroul ei.

— M-ai informat că la sfârşitul termenului trebuie să-ţi plătesc

valoarea totală a creditului datorat. Eşti dispusă să renegociem asta?

— Puţin probabil, a zis Devi imediat. Dar te asigur că dacă nu vei fi în măsură să-ţi reglezi conturile în monedă, eu sunt încă interesată de anumite informaţii.

A zâmbit ascuţit, flămând.

Am dat din cap. Încă voia acces la Arhive.

— Speram că ai putea fi dispusă să te mai gândeşti acum, că ştii toată povestea, am zis. Cineva a comis malfezanţă împotriva mea. Aveam nevoie să ştiu că sângele meu era în siguranţă.

Am privit-o interogativ. Devi a ridicat din umeri, fără a lua coatele pe birou, cu o expresie de vastă indiferenţă.

— Mai mult, am spus, privind-o în ochi. E foarte posibil ca purtarea mea iraţională să se datoreze parţial efectului persistent al unei otrăvi alchimice la care fusesem supus mai înainte.

Expresia lui Devi a devenit rigidă.

— Ce?

Însemna că nu ştiuse. Asta a fost un fel de uşurare.

— Ambrose a aranjat să mi se administreze bob de prune cu circa o oră înainte de interviul de admitere, am spus. Şi tu i-ai vândut formula.

— Cât tupeu ai! a zis Devi ultragiată şi cu mica ei faţă indignată, dar n-a fost convingătoare.

O zăpăcisem şi se străduia prea mult.

— Ce am e un gust persistent de prune şi nucşoară în gură şi o dorinţă iraţională de a sugruma ocazional oameni care nu-mi fac nimic mai ofensator decât să mă înghesuie pe stradă, am zis calm.

Furia ei falsă s-a stins.

— Nu poţi dovedi nimic, a zis ea.

— N-am nevoie să dovedesc ceva, am zis. N-am nicio dorinţă să te văd în conflict cu magiştrii sau încălcând legea de fier. M-am uitat la ea. Am crezut că ai putea fi interesată să fiu otrăvit.

Devi era foarte liniştită. Se lupta să-şi menţină calmul, dar vina se insinua în expresia ei.

— A fost rău?

— A fost, am zis liniştit.

Devi s-a uitat în altă parte şi şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Nu ştiam că e pentru Ambrose, a zis ea. Au venit nişte nimeni bogaţi. Au făcut o ofertă incredibil de bună…

S-a uitat din nou la mine. Acum, că furia rece o părăsise, părea surprinzător de mică.

— Nu fac niciodată afaceri cu Ambrose, a zis ea. Şi nu ştiam că era pentru tine. Jur.

— Ai ştiut că e pentru cineva, am zis.

S-a aşternut un lung moment de tăcere, întrerupt doar de trosnituri ocazionale ale focului.

— Uite cum văd eu lucrurile, am zis. De curând am făcut ceva mai degrabă prostesc. Ceva ce regret. Am strâns halatul mai tare în jurul umerilor. Şi deşi cele două lucruri cu siguranţă nu se anulează reciproc, se pare că acestea au stabilit un fel de echilibru.

Am întins mâinile ca şi cum ar fi fost talerele unei balanţe.

Devi mi-a zâmbit uşor, jenată.

— Poate că m-am grăbit cerând rambursarea integrală.

I-am întors zâmbetul şi am simţit că mă relaxez.

— Ce-ar fi să ne întoarcem la condiţiile iniţiale ale împrumutului nostru?

— Pare corect.

Devi a întins mâna peste birou şi i-am strâns-o. Ultima urmă de tensiune din cameră s-a evaporat şi am simţit cum un nod de griji de lungă durată din piept mi se deznoadă.

— Ai mâna sloi, a zis Devi. Hai să stai lângă foc.

Ne-am mutat şi am stat în linişte timp de câteva minute.

— Pe zeii de jos, a zis Devi cu un oftat exploziv. Am fost atât de furioasă pe tine.

A clătinat din cap.

— Nu ştiu dacă am mai fost vreodată în viaţa mea aşa supărată pe cineva.

Am dat din cap.

— N-am crezut cu adevărat că te vei coborî la încălcarea legii, am zis. Am fost atât de sigur că nu puteai fi tu! Dar toată lumea vorbeşte despre cât de periculoasă eşti. Spune poveşti. Iar când nu m-ai lăsat să-mi văd sângele…

M-am oprit, ridicând din umeri.

— Chiar mai primeşti ecouri de la bobul de prune? a întrebat ea.

— Mici fulgere, am zis. Şi se pare că-mi pierd cumpătul mult mai uşor. Dar asta ar putea să fie doar de la stres. Simmon spune că am probabil principii nelegate în sistemul meu. Orice o însemna asta.

Devi s-a încruntat.

— Eu nu lucrez aici tocmai cu echipamentul ideal, a zis ea arătând spre o uşă închisă. Şi îmi pare rău. Dar colegii mi-au oferit un set complet de *Vautium Tegnostae.*

A fluturat mâna spre rafturi.

— În mod normal n-aş face aşa ceva, dar copiile ne-expurgate sunt practic imposibil de găsit.

M-am întors să mă uit la ea, surprins.

— Tu l-ai preparat pentru el?

— E mai bine decât să-i predau formula, a zis Devi defensiv.

O parte din mine a simţit că ar trebui să fiu supărat, dar per ansamblu eram atât de fericit că mi-era cald şi eram uscat, că nu mă pândea niciun pericol de moarte. Am ridicat din umeri.

— Simmon spune că nu poţi să amesteci nici cât să chiorăşti un şoarece, am zis de dragul conversaţiei.

Devi a privit în jos la mâinile ei.

— Nu sunt mândră că vând aşa ceva, a recunoscut ea.

Apoi, după un moment, a ridicat din nou privirea, zâmbind.

— Dar *Tegnostae* are ilustraţii superbe.

Am râs.

— Arată-mi.

Câteva ore mai târziu hainele mele erau uscate şi lapoviţa se transformase într-o zăpadă blândă.

Podul de Piatră părea o foaie solidă de gheaţă, dar chiar şi aşa, drumul spre casă avea să fie mult mai plăcut.

Când am ieşit de la baie, am văzut-o pe Devi aşezată la biroul ei.

M-am dus într-acolo şi i-am întins halatul.

— N-o să te compromit întrebându-te de ce ai un halat mult prea lung şi larg în umeri pentru o tânără doamnă delicată ca tine.

Devi a pufnit nedelicat şi şi-a dat ochii peste cap.

M-am aşezat şi mi-am tras ghetele. Erau minunat de calde după ce stătuseră lângă foc. Apoi mi-am scos punga şi am lăsat trei talanţi grei de argint pe birou, împingându-i spre ea. Devi s-a uitat curioasă la ei.

— Am făcut rost recent de nişte bani, am zis. Nu sunt de-ajuns ca să-mi lichidez datoria la tine. Dar pot să fac această restituire anticipată.

Am fluturat o mână spre monede.

— Un gest de bună-credinţă.

Devi a zâmbit şi a împins monedele înapoi pe masă.

— Mai ai două perioade înainte de sfârşitul termenului, a zis ea. Cum am spus, hai să rămânem la înţelegerea noastră iniţială. M-aş simţi rău să-ţi iau banii mai devreme.

Deşi i-am oferit banii lui Devi ca ofertă onestă de pace, am fost bucuros să păstrez cei trei talanţi. E o mare diferenţă între a avea nişte monede şi a nu avea niciuna. Când ai punga goală te simţi tare neajutorat.

E ca şi cu grânele. La sfârşitul unei ierni lungi, dacă îţi rămân ceva grâne, le poţi folosi de sămânţă. Ai control asupra vieţii tale. Poţi utiliza grânele şi pentru a face planuri de viitor. Dar dacă nu ai grâne de sămânţă în primăvară, eşti neajutorat.

Nicio muncă grea sau bună intenţie nu va face recoltele să crească dacă n-ai seminţe cu care să începi.

Aşa că am cumpărat haine: trei cămăşi, o pereche nouă de pantaloni şi şosete groase de lână. Mi-am cumpărat o pălărie, mănuşi şi fular, pentru a mă apăra de frigul iernii.

Pentru Auri am cumpărat o pungă de sare de mare, un sac de mazăre uscată, două borcane de conserve de piersici şi o pereche de papuci călduroşi. Am cumpărat un set de corzi de lăută, cerneală şi o jumătate de duzină de foi de hârtie.

Am cumpărat, de asemenea, zăbrele de bronz robust şi le-am montat în rama ferestrei cămăruţei mele din pod. Puteam împiedica destul de uşor intrarea, dar voiam să-mi păstrez posesiunile în siguranţă chiar şi faţă de cei mai bine intenţionaţi hoţi.

CAPITOLUL 43

Fără un cuvânt sau avertisment

Priveam pe fereastra din faţă a lui Cinzeacă, uitându-mă la zăpada care cădea şi învârteam în dorul lelii inelul Dennei pe deget. Iarna grea căzuse peste Universitate şi Denna plecase de mai mult de o lună.

Mai aveam trei ore până la cursul cu Elodin şi încercam să decid dacă slaba şansă de o găsi pe Denna merita drumul lung, friguros, până la Imre.

Cum stăteam la fereastră, a intrat pe uşă un bărbat cealdiz, scuturându-şi zăpada de pe cizme şi căutând în jur curios. Era încă devreme şi eu eram singura persoană din încăperea comună.

A venit la mine, cu fulgii topindu-i-se în barbă până când deveneau mărgele strălucitoare de apă.

— Îmi pare rău că te deranjez. Caut un om, a zis el, surprinzându-mă cu lipsa totală a orice ar fi semănat cu un accent cealdiz.

A căutat în haina lungă şi a scos un plic gros, cu un sigiliu de sângeriu.

— Ka-voth-ee.

A citit lent, apoi a întors plicul spre mine, ca să-i văd faţa.

Kvothe – La Hanul lui Cinzeacă.
Universitate. (Două mile vest de Imre.)
Belenay-Barren
Orânduirea Centrală.

Era scrisul de mână al Dennei.

— Eu sunt Kvothe, de fapt, am zis absent. E-ul e mut.

El a ridicat din umeri.

— Tu eşti el?

— Eu sunt, am spus.

El a dat din cap, mulţumit.

— Păi, am luat ăsta din Bobcatran cu un interval în urmă. L-am cumpărat de la un camarad pe un bănuţ tare. El a zis că l-a cumpărat de la un marinar, în Junpui, pentru o monedă vintică de argint. N-a pomenit numele oraşului din care îl luase marinarul, dar era de undeva din interior.

Bărbatul mi-a întâlnit privirea.

— Îţi spun asta ca să nu crezi că încerc să fac vreo afacere cu tine. Am plătit un bănuţ greu întreg, apoi am venit la Imre, deşi nu era în drumul meu.

S-a uitat prin salon.

— Deşi bănuiesc că un om cu un aşa han bun ca ăsta nu se va da înapoi să-i dea unui om partea lui.

Am râs.

— Nu e hanul meu, am zis. Am doar o cameră aici.

— O, a zis el în mod evident un pic dezamăgit. Pari a fi proprietarul cum stai acolo. Totuşi, sunt sigur că înţelegi că trebuie să-mi iau banii pe ăsta.

— Înţeleg, am zis. Cât crezi că e corect?

M-a cercetat de sus până jos, cu ochii la hainele mele.

— Cred că aş fi fericit dacă mi-aş recupera bănuţul tare şi aş lua încă un bănuţ moale în plus.

Mi-am scos punga şi am pescuit în ea. Din fericire, jucasem cărţi cu câteva nopţi înainte şi aveam nişte monede aturane.

— Pare echitabil, am zis dându-i banii.

A dat să plece, apoi s-a întors.

— De curiozitate, a întrebat el. Ai fi plătit doi bănuţi grei pe el?

— Probabil, am recunoscut.

— Drace, a înjurat, apoi a ieşit trăgând uşa după el.

Plicul era din pergament greu, şifonat şi pătat de multa manipulare. Sigiliul reprezenta un cerb agresiv în faţa unui butoi şi a unei harpe. L-am apăsat tare între degete, spărgându-l, în timp ce mă aşezam.

Scrisoarea spunea:

Kvothe,

Îmi pare rău că plec din Imre fără un cuvânt sau avertisment.

Am trimis un mesaj la Tine în noaptea plecării mele, dar presupun că nu l-ai primit.

Am plecat în străinătate în căutarea unor păşuni mai verzi şi a unei mai bune Oportunităţi. Îmi place foarte mult Imre şi m-am bucurat de plăcerea companiei tale Ocazionale, deşi Sporadice, dar e un oraş

scump în care să trăieşti şi perspectivele mele au fost slabe în ultima vreme.

Yll e minunat, cu toate dealurile lui. Vremea e destul de pe placul meu, e mai caldă şi aerul miroase a mare. Pare că voi putea trece o iarnă întreagă fără a fi doborâtă la pat de plămâni. Prima dată în ultimii ani.

Am petrecut ceva timp în Micile Regate şi am văzut o încăierare între două bande de călăreţi. O astfel de Prăbuşire şi Ţipete de Cai n-ai auzit niciodată. Am petrecut şi ceva timp navigând şi am învăţat să fac tot felul de noduri de marinar şi cum să scuip corect. De asemenea, Vocabularul meu a devenit mult mai bogat.

Dacă mă rogi politicos, când ne întâlnim data viitoare aş putea să-ţi demonstrez abilităţile mele nou dobândite.

Am văzut primul mercenar adema din viaţa mea. (Aici li se spune cămăşi însângerate.) Ea e doar cu puţin mai mare decât mine, cu cei mai remarcabili ochi cenuşii. E drăguţă, dar ciudată şi liniştită, cu convulsii nesfârşite. N-am văzut-o în luptă şi nu sunt sigură că mi-aş dori asta. Deşi sunt curioasă.

Sunt încă înamorată de harpă. Şi sunt găzduită în prezent de un domn priceput (pe care nu-l voi numi), pentru continuarea studiului meu în acest sens.

Beau nişte vin în timp ce Scriu această scrisoare. Am menţionat asta pentru a-mi scuza ortografierea de mai sus a cuvântului Continuitatea. Continuarea. Drace. Ştii ce vreau să spun.

Îmi cer scuze că nu ţi-am scris mai devreme, dar a fost mare lucru că am călătorit şi până acum n-am avut mijloace să scriu o scrisoare. Acum, că am făcut-o, mă aştept să treacă destul înainte să găsesc un călător de încredere ca să trimit această misivă pe lungul drum spre tine.

Mă gândesc la tine de multe ori şi cu drag.

A ta,

D.

P.S. Sper că ţi-e de folos cutia lăutei.

Cursul lui Elodin a început ciudat în acea zi.

Măcar de data asta, Elodin a ajuns la timp. Asta ne-a prins nepregătiţi, căci cei şase studenţi rămaşi se obişnuiseră să-şi petreacă primele douăzeci-treizeci de minute de curs trăncănind, jucând cărţi şi constatând cât de puţine învăţam. Nici măcar nu l-am observat pe Magistrul Elodin până n-a ajuns la jumătatea treptelor din sala de curs, bătând din palme pentru a ne atrage atenţia.

Al doilea lucru ciudat a fost că Elodin era îmbrăcat în hainele

lui formale. Îl mai văzusem purtându-le înainte când o ceruse ocazia, dar întotdeauna o făcuse cu părere de rău. Chiar şi în timpul interviurilor de admitere era de obicei ciufulit şi neîngrijit.

De data asta, le purta ca şi cum aveau un înţeles. Păreau severe şi proaspăt spălate. Părul lui nu mai era în starea sa normală, ciufulit. Părea că se tunsese şi se pieptănase.

Ajungând în sala de curs, s-a urcat pe podium şi s-a dus să stea în spatele pupitrului. Mai mult decât orice, asta a făcut pe toată lumea să se ridice în picioare şi să-l remarce. Elodin nu mai folosise niciodată pupitrul.

— Cu mult timp în urmă, acesta era un loc în care oamenii veneau să înveţe lucruri secrete, a zis el fără niciun preambul. Bărbaţii şi femeile veneau la Universitate pentru a studia lumea.

Elodin s-a uitat la noi.

— În această Universitate veche n-a existat nicio calificare mai căutată decât glăsuirea. Toate celelalte se bazau pe metale. Glăsuitorii treceau pe aceste străzi ca nişte mici zei. Ei au făcut lucruri teribile, minunate, şi toţi ceilalţi i-au invidiat. Numai prin specializare în glăsuire urcă studenţii în rang. Un alchimist fără nicio calificare în glăsuire era privit ca un lucru trist, nu mai respectat decât un bucătar. Simpatetica aici a fost inventată, dar simpatist care nu e şi glăsuitor poate fi şi un vizitiu. Un artizan magic fără a fi glăsuitor în activitatea lui e doar un pic mai mult decât un cizmar sau un fierar. Cu toţii au venit să înveţe numele lucrurilor, a zis Elodin, cu ochii negri intenşi, cu voce rezonantă şi tulburătoare. Dar glăsuirea nu poate fi predată prin reguli sau mecanic. Să înveţi pe cineva să fie glăsuitor e ca şi cum l-ai învăţa să se îndrăgostească. N-ai nicio şansă. Nu se poate face aşa ceva.

Magistrul Glăsuitor a zâmbit un pic, apoi pentru prima dată a arătat cum arăta de obicei.

— Totuşi, studenţii au încercat să înveţe. Şi profesorii au încercat să-i înveţe. Şi uneori au reuşit.

Elodin a punctat.

— Fela!

I-a făcut semn să se apropie.

— Vino-ncoace!

Fela s-a dus, părând emoţionată în timp ce urca să i se alăture pe podium.

— Aţi ales cu toţii numele pe care speraţi să îl învăţaţi, a zis Elodin rotindu-şi ochii peste noi. Şi v-aţi urmat cu toţii studiile cu

diferite grade de dăruire şi de succes.

M-am luptat cu nevoia de a privi în altă parte, ruşinat, ştiind că eforturile mele fuseseră făcute cu jumătate de tragere de inimă, în cel mai bun caz.

— Unde voi aţi ratat, Fela a reuşit, a zis Elodin. Ea a găsit numele pietrei…

S-a întors într-o parte, să se uite la ea.

— De câte ori?

— De opt ori, a zis ea, uitându-se în jos, în timp ce-şi frământa mâinile nervos în faţă.

S-a auzit un murmur de uimire reală de la noi toţi. Ea nu menţionase asta în frecventele noastre discuţii.

Elodin a dat din cap, ca şi cum aproba reacţia noastră.

— Când glăsuirea încă se mai preda, noi, glăsuitorii, eram mândri de priceperea noastră. Un student care lua în stăpânire un nume purta un inel care stătea mărturie pentru calificarea lui.

Elodin a întins o mână în faţa Felei şi a deschis-o, dezvăluind o piatră de râu, netedă şi închisă la culoare.

— Asta va face Fela acum, ca dovadă a abilităţii ei.

Uimită, Fela s-a uitat la Elodin. Ochii ei au licărit înainte şi înapoi între el şi piatră, cu faţa tot mai înspăimântată şi mai palidă.

Elodin i-a zâmbit încurajator.

— Haide acum, a zis el delicat. Ştii în inima ta că eşti în stare de asta. Şi de mai mult de-atât.

Fela şi-a muşcat buzele şi a luat piatra. Părea mai mare în mâna ei decât fusese într-a lui. Ea a închis ochii o clipă şi a inspirat lung, adânc. A lăsa aerul să iasă încet, a ridicat piatra şi a deschis ochii, astfel că a fost primul lucru pe care l-a văzut.

Fela s-a uitat la piatră şi s-a aşternut un lung moment de tăcere. Tensiunea din încăpere a crescut, până a ajuns întinsă asemenea corzilor de harpă. Făcea aerul să vibreze.

A trecut un minut. Două minute lungi. Trei minute teribil de lungi.

Elodin a oftat mânios, rupând tensiunea.

— Nu, nu, nu, a zis el, trecându-şi degetele prin faţa ei pentru a-i reţine atenţia.

I-a presat o mână peste ochii, ca şi cum ar fi legat-o.

— Te uiţi la ea. Nu te uiţi la ea. Uită-te la ea!

Şi-a tras mâna.

Fela a ridicat piatra şi a deschis ochii. În acelaşi moment,

Elodin i-a tras o palmă peste ceafă.

Ea s-a întors spre el, ofensată. Dar Elodin arăta către piatra pe care ea încă o ţinea în mână.

— Uite! a zis el emoţionat.

Privirea Felei s-a dus către piatră şi ea a zâmbit ca şi cum îşi revedea un vechi prieten. A acoperit-o cu o mână şi a apropiat-o de gură. Buzele i s-au mişcat.

S-a auzit un sunet brusc, ascuţit, de fisurare, ca şi cum un strop de apă căzuse într-o tigaie cu grăsime fierbinte. Au urmat alte multe zeci, atât de clare şi de rapide, că sunau ca şi cum un bătrân îşi trosnea degetele sau ca şi cum o furtună de grindină lovea un acoperiş de ţiglă grea.

Fela a deschis mâna şi nisipul şi pietrişul s-au revărsat. A căutat cu două degete în talmeş-balmeşul de piatră şi a scos un inel de piatră neagră pură. Era rotund ca o ceaşcă şi neted ca sticla şlefuită.

Elodin a râs triumfător înainte de-a o îmbrăţişa entuziasmat pe Fela.

La rândul ei, Fela şi-a aruncat sălbatic braţele în jurul lui. Au făcut împreună câţiva paşi rapizi, jumătate zigzag, jumătate dans.

Încă zâmbind, Elodin a întins mâna. Fela i-a dat inelul şi el s-a uitat cu atenţie înainte de a da din cap.

— Fela, a zis el serios. O să te promovez la rangul de re’lar.

A ridicat inelul.

— Mâna.

Aproape timid, Fela şi-a întins mâna. Dar Elodin a clătinat din cap.

— Mâna stângă, a zis el ferm. Dreapta înseamnă cu totul altceva. Niciunul dintre voi nu sunteţi nici pe aproape gata pentru asta.

Fela a întins cealaltă mână, şi Elodin a făcut inelul de piatră să-i alunece cu uşurinţă pe deget. Restul clasei a izbucnit în aplauze, grăbindu-se să se apropie ca să se uite mai de aproape la ceea ce făcuse ea.

Fela a zâmbit strălucitor şi a întins mâna pentru ca noi toţi s-o putem vedea. Inelul nu era neted, cum crezusem iniţial. Era acoperit cu o mie de mici faţete plate. Se încercuiau reciproc într-un model subtil, de rotire, diferit de orice altceva văzusem înainte.

CAPITOLUL 44

Prinzător

În ciuda problemelor cu Ambrose, a obsesiei mele pentru Arhive şi a nenumărate drumuri inutile la Imre, în căutarea Dennei, am reuşit să-mi termin proiectul în Partizanat.

Mi-ar fi plăcut să mai am un interval de zile pentru a face câteva teste şi a mă mai juca cu el. Dar am rămas pur şi simplu fără timp. Loteria de admitere venea în curând şi taxa de şcolarizare trebuia plătită nu mult după aceea. Înainte de a-mi putea pune proiectul în vânzare, era nevoie ca Kilvin să-mi aprobe modelul.

Deci nu puţine îmi erau emoţiile când am bătut la uşa biroului lui Kilvin.

Magistrul Artizan era cocoşat peste bancul lui de lucru, scoţând cu grijă şuruburile din carcasa de bronz a unei pompe de compresie. N-a ridicat privirea când a vorbit.

— Da, Re'lar Kvothe?

— Am terminat, Magistre Kilvin, am spus pur şi simplu.

El s-a uitat la mine, clipind.

— Ai terminat acum?

— Da, speram să mă programaţi să vă fac o demonstraţie.

Kilvin a pus şuruburile într-o tavă şi şi-a scuturat mâinile una de alta.

— Pentru asta, sunt disponibil acum.

Am dat din cap şi l-am condus prin atelierul aglomerat, am trecut de Stocuri, spre atelierul privat pe care mi-l atribuise Kilvin. Am scos cheia şi am descuiat uşa grea din lemn.

Era mare cât un atelier de lucru, cu propria sursă de foc, cu nicovală, hotă, duş şi alte produse proprii comerţului cu artizanat magic. Am împins bancul de lucru într-o parte, pentru a lăsa jumătate de cameră goală, cu excepţia unor baloturi groase de paie aşezate lângă perete.

În faţa baloturilor era o sperietoare de ciori rudimentară,

agăţată de tavan. O îmbrăcasem în cămaşa mea arsă şi într-o pereche de pantaloni de pânză de sac. O parte din mine şi-ar fi dorit să fi făcut ceva mai multe teste în momentul în care cususem pantalonii şi alte chestii pe omul de paie. Dar până la urmă eu sunt în primul rând un membru al unei trupe de teatru şi chiar şi în al doilea rând. Ca atare, n-am putut ignora şansa de a face un pic de spectacol.

Am închis uşa în spatele nostru, în timp ce Kilvin se uita curios prin încăpere.

Hotărât să las munca mea să vorbească de la sine, am scos arbaleta şi i-am dat-o.

Expresia uriaşului Magistru s-a întunecat.

— Re'lar Kvothe, a zis el cu voce grea de dezaprobare. Spune-mi ce nu ţi-ai risipit munca mâinilor ca să îmbunătăţeşti un astfel de obiect brutal.

— Aveţi încredere în mine, Magistre Kilvin, am zis, luându-i-o.

M-a privit lung, apoi a luat arbaleta şi a început s-o examineze cu grija meticuloasă a cuiva care îşi petrecuse toată viaţa lucrând cu echipamente care provoacă moartea. A pipăit coarda bine ţesută şi a privit braţul curbat de metal al arcului.

După câteva minute lungi, a dat din cap, a pus un picior pe etrier şi a armat fără niciun efort vizibil. M-am întrebat în trecere cât de puternic era Kilvin. Pe mine mă dureau umerii şi făcusem băşici la mâini luptându-mă în ultimele câteva zile cu greoiul obiect.

I-am dat săgeţile grele şi el le-a examinat şi pe acestea. L-am văzut uitându-se nedumerit. Am ştiut de ce. Arcul n-avea vreo modificare evidentă sau vreo scrijeldică. Nici săgeţile.

Kilvin a pus săgeata în arbaletă şi a ridicat o sprânceană la mine.

Am făcut un gest expansiv către omul de paie, încercând să arăt mai multă încredere decât simţeam. Mâinile îmi erau transpirate şi stomacul meu era plin de porumbei. Testele sunt bune şi frumoase. Testele sunt importante. Testele sunt ca o repetiţie. Dar contează cu adevărat doar ce se întâmplă atunci când se uită publicul. E un adevăr pe care toţi membrii trupelor îl ştiu.

Kilvin a ridicat braţele şi a ţintit cu arbaleta. Părea mică, aşa cum stătea pregătită pe umărul lui larg, şi el s-a oprit un moment pentru a privi cu atenţie de-a lungul părţii de sus a acesteia. Am fost surprins să-l văd cum trage calm o jumătate de respiraţie,

apoi expiră lent în timp ce apasă pe trăgaci.

Arbaleta s-a scuturat, coarda a zbârnâit, săgeata s-a estompat.

S-a auzit un zăngănit aspru, metalic, şi săgeata s-a oprit în aer ca şi cum ar fi lovit un zid invizibil. A troncănit pe pardoseala de piatră, în mijlocul camerei, la cinci metri de omul de paie.

N-am putut să mă abţin să nu râd şi să ridic triumfător braţele în aer.

Kilvin a ridicat sprâncenele şi s-a uitat la mine. Aveam un zâmbet nebunesc pe faţă.

Magistrul a luat săgeata de pe podea şi a examinat-o din nou. Apoi a reîncărcat arbaleta orbeşte şi a apăsat pe trăgaci.

Clanc. Săgeata a căzut pe pardoseală pentru a doua oară, rostogolindu-se rapid într-o parte.

De data asta, Kilvin a descoperit sursa zgomotului. În colţul îndepărtat al camerei era agăţat de plafon un obiect de metal de mărimea unui felinar mare. Acesta se mişca înainte şi înapoi şi se legăna uşor, ca şi cum cineva suflase spre el.

L-am luat din cârlig şi i l-am adus Magistrului Kilvin, care aştepta la bancul de lucru.

— Ce e asta, Re’lar Kvothe? a zis el curios.

L-am aşezat pe masă, cu un sunet surd greu.

— În termeni generali, Magistre Kilvin, e un dispozitiv care declanşează în mod automat o opoziţie cinetică, i-am transmis cu mândrie. Mai precis, opreşte săgeţi.

Kilvin s-a aplecat să se uite la el, dar n-avea ce vedea, cu excepţia unor plăci de fier închis la culoare. Cel mai mult, creaţia mea semăna cu un felinar mare, făcut în întregime din metal, cu opt feţe.

— Şi cum l-ai numit?

Asta era o parte din invenţia mea pe care nu reuşisem s-o termin. Mă gândisem la o sută de nume, dar nici unul nu părea să i se potrivească. Capcană de săgeţi era banal. Prietenul călătorilor era prozaic. Spaima bandiţilor era ridicol de melodramatic. N-aş mai fi putut să mă uit niciodată în ochii lui Kilvin dacă aş fi încercat să-l numesc aşa.

— Am ceva probleme cu numele, am recunoscut. Dar până acum i-am zis prinzător de săgeţi.

— Hmmph, a mormăit Kilvin. Nu prea prinde săgeata.

— Ştiu, am zis, exasperat. Dar era ori asta, ori să-i zic Clank.

Kilvin s-a uitat la mine dintr-o parte, ochii lui zâmbind un pic.

— S-ar crede că un student de-al lui Elodin ar trebui să dovedească mai multă uşurinţă la numiri, Re’lar Kvothe.

— Delivari a făcut-o cu uşurinţă, Magistre Kilvin, am zis. El a făcut doar un ax mai bun şi şi-a trecut numele pe el. Aş putea foarte bine să-l numesc „Kvothe”.

Kilvin a chicotit.

— Chiar aşa!

S-a întors la prinzătorul de săgeţi, privindu-l curios.

— Cum funcţionează?

Am zâmbit şi am adus un sul mare de hârtie acoperit cu diagrame, scrijeldică complicată, simboluri metalurgice şi formule de conversie cinetică.

— Există două părţi principale, am zis. Prima e scrijeldica, cea care formează automat o cetluire simpatetică cu orice bucată de metal subţire, cu mişcare rapidă, de până la şapte metri distanţă. Nu mă feresc să vă spun că mi-a luat două zile lungi ca s-o schiţez.

Am arătat spre caracterele corespunzătoare de pe foaia de hârtie.

— La început am crezut că ar putea fi suficient în sine. Am sperat că dacă leg un vârf de săgeată de o bucată staţionară de fier, aceasta va absorbi impulsul săgeţii şi o va face inofensivă.

Kilvin a clătinat din cap.

— S-a mai încercat asta.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama chiar înainte de a încerca, am spus. În cel mai bun caz se absoarbe doar o treime din impulsul săgeţii şi oricare două treimi de lovitură de săgeată tot fac rău.

Am arătat către altă diagramă.

— Aveam nevoie de ceva care putea împinge cu adevărat săgeata înapoi. Şi trebuia s-o împingă foarte rapid şi din greu. Am ajuns să folosesc oţel de arc de la o capcană de urs. Modificat, desigur.

Am luat un vârf de săgeată de rezervă de pe bancul de lucru şi am simulat că se mişcă spre prinzătorul de săgeţi.

— În primul rând, săgeata se apropie şi stabileşte cetluirea. În al doilea rând, ritmul de intrare al săgeţii porneşte de la declanşare, la fel ca păşitul într-o capcană.

Mi-am lovit degetele brusc.

— Atunci energia stocată a arcului împinge înapoi săgeata, oprind-o sau chiar împingând-o înapoi.

Kilvin a dat din cap îndelung.

— Dacă trebuie resetat după fiecare utilizare, cum de-a oprit a doua mea săgeată?

Am arătat către centrul diagramei.

— N-ar fi de prea mare folos dacă ar opri o singură săgeată, am spus. Sau dacă ar opri numai săgeţile care vin dintr-o singură direcţie. Am proiectat-o să aibă opt arcuri într-un cerc. Ar trebui să fie capabilă să oprească săgeţile din mai multe direcţii odată.

Am ridicat din umeri a scuză.

— În teorie. N-am avut cum să testez asta.

Kilvin s-a uitat la omul de paie.

— Ambele mele trageri au venit din aceeaşi direcţie, a zis el. Cum de s-a oprit a doua dacă arcul fusese deja declanşat?

Am luat inelul prinzătorului de săgeţi, pe care-l prevăzusem în partea de sus, şi i-am arătat cum se putea roti liber.

— Se atârnă de un inel pivotant, am spus. Şocul primei săgeţi îl învârte uşor, aducând un nou arc în aliniament. Chiar dacă nu s-ar întâmpla aşa, energia săgeţii următoare tinde să se învârtă în jurul celui mai apropiat arc descărcat, ca giruetele în vânt.

Ultima n-o planificasem, de fapt. Fusese un accident norocos, dar nu vedeam niciun motiv să-i spun asta lui Kilvin.

Am atins punctele roşii vizibile pe două din cele opt feţe de fier ale prinzătorului de săgeţi.

— Astea arată ce arcuri au fost declanşate.

Kilvin le-a luat de la mine şi le-a răsucit în mâini.

— Cum resetezi arcurile?

Am luat un dispozitiv de metal de sub bancul de lucru, ceva mai mult decât o bucată de fier cu o pârghie lungă ataşată. Apoi i-am arătat lui Kilvin faţa cu opt găuri, în partea de jos a prinzătorului de săgeţi. Am potrivit prinzătorul de săgeţi în dispozitiv şi am presat în jos pârghia cu piciorul, până când am auzit un clic ascuţit. Apoi am rotit prinzătorul de săgeţi şi am repetat procesul.

Kilvin s-a aplecat să-l ridice şi l-a răsucit în mâinile lui uriaşe.

— Greu, a comentat el.

— E nevoie să fie robust, am spus. O săgeată de arbaletă poate trece printr-o scândură de stejar de cinci centimetri. Trebuie să trag arcul înapoi cu o forţă de cel puţin trei ori mai mare pentru a opri săgeata.

Kilvin a scuturat neglijent prinzătorul de săgeţi, ţinându-l de cap. Acesta n-a făcut niciun zgomot.

— Şi dacă săgeţile nu sunt făcute din metal? a întrebat el. Se

spune că tâlharii vi sembi utilizează săgeţi de silex sau obsidian.
M-am uitat în jos, la mâini, şi am oftat.
— Păi… am zis încet. Dacă săgeţile nu sunt de fier, prinzătorul de săgeţi nu se va declanşa când vin de la mai puţin de şapte metri.
Kilvin a scos un mormăit neînţeles şi a pus prinzătorul de săgeţi înapoi pe masă, cu o bufnitură.
— Dar când se apropie la cinci metri, orice bucată de piatră ascuţită sau de sticlă poate declanşa un set diferit de cetluiri, am zis vioi.
Am indicat spre schema mea.
Eram mândru de asta, cum eram şi de faptul că avusesem grijă să însemnez piesele de obsidian cu scrijeldică pentru sticlă dublă. În felul acesta, nu s-ar fi spart la impact.
Kilvin s-a uitat la schemă, apoi a zâmbit şi a chicotit mândru din adâncul pieptului.
— Bine. Bun. Ce se întâmplă dacă săgeata are cap de os sau de fildeş?
— Caracterele pentru oase nu sunt date pe încredere unui re’lar umil ca mine, am zis.
— Şi dacă ar fi fost? a întrebat Kilvin.
— Nici atunci nu le-aş fi folosit, am zis. Ca nu cumva vreun copil să facă vreo cetluire cu prinzătorul de săgeţi, din cauza unei mici mişcări rapide a craniului.
Kilvin a aprobat din cap.
— Eu mă gândeam la un cal în galop, a zis el. Dar ţi-ai arătat înţelepciunea în asta. Ai dovedit că ai mintea atentă a unui artizan.
M-am întors la schemă şi am subliniat.
— Asta spune, Magistre Kilvin, că la trei metri o piesă cilindrică din lemn în mişcare rapidă va declanşa prinzătorul de săgeţi.
Am oftat.
— Nu e o cetluire bună, dar e suficientă pentru a opri săgeată sau cel puţin pentru a o devia.
Kilvin s-a aplecat să examineze schema mai îndeaproape, cu ochii rătăcind pe pagina aglomerată timp de două minute lungi.
— Doar fier? a întrebat el.
— Mai aproape de oţel, Magistre Kilvin. M-am temut că fierul ar fi prea fragil pe termen lung.
— Şi fiecare dintre aceste optsprezece cetluiri sunt

inscripţionate pe fiecare dintre arcuri? a întrebat el gesticulând.
Am dat din cap.
— E o dublare a efortului, a zis Kilvin, pe un ton mai degrabă de conversaţie decât acuzator. Unii ar spune că aşa ceva e exagerat de elaborat.
— Prea puţin îmi pasă ce cred alţii, Magistre Kilvin, am zis. Îmi pasă doar ce credeţi dumneavoastră.
El a mormăit, apoi şi-a ridicat privirea de pe hârtie şi s-a întors cu faţa la mine.
— Am patru întrebări.
Am dat din cap aşteptând.
— Înainte de toate, de ce-ai făcut asta? a întrebat el.
— Nimeni n-ar trebui să moară vreodată într-o ambuscadă pe drum, am spus ferm.
Kilvin a aşteptat, dar n-am mai avut nimic de spus în această privinţă.
După o clipă, a ridicat din umeri şi a gesticulat spre cealaltă parte a încăperii.
— În al doilea rând, de unde ai luat…
Fruntea i s-a încreţit uşor.
— Tevetbem. Arbaletă dreaptă?
Stomacul mi s-a încleştat la întrebare. Nutream speranţa deşartă că Kilvin, fiind cealdiz, nu ştia că acestea erau ilegale aici, în Orânduire.
Exclude astea, speram că va spune pur şi simplu.
— Le-am… procurat, Magistre Kilvin, am zis evaziv. Aveam nevoie pentru a testa prinzătorul de săgeţi.
— De ce n-ai folosit un simplu arc vânătoresc? a zis Kilvin cu asprime. Şi de ce n-ai evitat astfel achiziţiile ilegale?
— Ar fi fost prea slab, Magistre Kilvin. Trebuia să fiu sigur că proiectul meu va opri orice săgeată, şi o arbaletă trage cu săgeata mai puternic decât orice altceva.
— Un arc lung modegan e egal cu o arbaletă dreaptă, a zis Kilvin.
— Dar n-am abilităţi să-l utilizez, am zis. Şi cumpărarea unui arc modegan e cu mult peste posibilităţile mele.
Lui Kilvin i-a scăpat un oftat adânc.
— Înainte când făceai lampa hoţilor, făceai un lucru rău într-un mod bun. Asta nu-mi place.
A privit în jos, la schemă.
— De data asta ai făcut un lucru bun într-un mod rău. Asta e

mai bine, dar nu în totalitate. Cel mai bine e să faci un lucru bun într-un mod bun. De acord?

Am dat din cap.

Şi-a pus o mână masivă pe arbaletă.

— Te-a văzut cineva cu ea?

Am scuturat din cap.

— Atunci vom spune că e a mea şi că ai procurat-o sfătuit de mine. Se va alătura echipamentului din Stocuri.

Mi-a aruncat o privire dură.

— Şi pe viitor să vii la mine dacă ai nevoie de astfel de lucruri.

Asta a durut un pic, fiindcă planificasem să i-o vând înapoi lui Sleat. Totuşi, ar fi putut fi mai rău. Ultimul lucru pe care-l voiam era să încalc legea de fier.

— În al treilea rând, nu văd nicio menţiune din sârmă de aur sau de argint în schema ta, a zis el. Nici nu-mi pot imagina vreo utilizare pentru acestea în dispozitivul tău. Explică de ce ai scos aceste materiale de la Stocuri.

Am devenit brusc conştient de metalul rece al gramului de pe interiorul braţului meu. Încrustaţiile erau de aur, dar nu puteam să-i spun asta.

— Am avut nevoie de bani, Magistre Kilvin. Şi de materiale care nu se găseau la Stocuri.

— Cum ar fi arbaleta ta dreaptă.

Am dat din cap.

— Şi paie şi capcana de urs.

— Greşitul atrage greşit, a zis Kilvin dezaprobator. Stocurile nu sunt case de schimb valutar şi n-ar trebui folosite ca atare. Îţi revoc autorizaţia pentru metale preţioase.

Am plecat capul, sperând că par corespunzător de căit.

— Vei lucra, de asemenea, douăzeci de ore în Stocuri drept pedeapsă. Dacă cineva va întreba, îi vei spune ce-ai făcut. Şi vei explica faptul că drept pedeapsă vei fi obligat să rambursezi valoarea metalelor, plus un supliment de douăzeci la sută. Dacă utilizezi Stocurile ca pe o casă de schimb valutar, ţi se percepe dobândă ca la o casă de schimb valutar.

M-am crispat la asta.

— Da, Magistre Kilvin.

— Ultima, a zis Kilvin, întorcând-se să pună o mână uriaşă pe prinzătorul de săgeţi. Crezi că un astfel de lucru s-ar vinde, Re’lar Kvothe?

Inima mi-a crescut în piept.

— Asta înseamnă că aprobaţi vânzarea, Magistre Kilvin?

Uriaşul artizan magic, mare cât un urs, m-a privit nedumerit.

— Sigur c-o aprob, Re'lar Kvothe. E un lucru minunat. E o îmbunătăţire a lumii. De fiecare dată când cineva va vedea aşa ceva, va vedea cum artizanatul magic e folosit pentru a ţine oamenii în siguranţă. Vor avea o părere bună despre toate artizanatele magice care produc astfel de lucruri.

A privit în jos la prinzătorul de săgeţi, încruntându-se pe gânduri.

— Dar dacă vrem să-l vindem, trebuie să aibă un preţ. Cât sugerezi?

Îmi puneam această întrebare de şase perioade. Adevărul simplu era că speram să-mi aducă destui bani pentru a-mi plăti taxa de şcolarizare şi datoria la Devi. Suficienţi pentru a mă menţine în Universitate cât mai mult.

— Sincer, nu ştiu, Magistre Kilvin, am zis. Cât de mult aţi plăti pentru a evita ca o săgeată lungă de frasin să vă treacă prin plămâni?

El a chicotit.

— Plămânii mei sunt destul de valoroşi, a zis el. Dar să gândim în alţi termeni. Materialele ajung la…

S-a uitat la schemă.

— Aproximativ nouă sfanţi, corect?

Ciudat de corect. Am dat din cap.

— Câte ore ţi-a luat ca să-l faci?

— Cam o sută, am spus. Poate o sută douăzeci. Dar multe au fost pentru experimente şi teste. Aş putea să fac încă unul în, probabil, cincizeci sau şaizeci de ore. Mai puţin dacă fac o matriţă.

Kilvin a dat din cap.

— Eu sugerez douăzeci şi cinci de talanţi. Ţi se pare rezonabil?

Suma mi-a tăiat respiraţia. Chiar şi după ce rambursam materialele la Stocuri şi plăteam comisionul de patruzeci la sută, era de şase ori mai mult decât aş fi câştigat făcând lămpi de punte. O sumă aproape ridicolă de bani.

Începusem să aprob cu entuziasm, apoi un gând şi-a făcut loc în mine. Deşi m-a durut, am scuturat încet din cap.

— Sincer, Magistre Kilvin. Aş prefera să le vând mai ieftin de-atât.

El a ridicat o sprânceană.

— Vor da banii, m-a asigurat el. Am văzut oameni plătind mai mult pentru lucruri mai puţin utile.

Am ridicat din umeri.

— Douăzeci şi cinci de talanţi înseamnă o mulţime de bani, am zis. Siguranţa şi pacea minţii n-ar trebui să fie disponibile doar pentru cei cu punga groasă. Cred că opt ar fi de-ajuns.

Kilvin s-a uitat la mine îndelung, apoi a dat din cap.

— Cum zici. Opt talanţi.

Şi-a trecut mâna peste partea de sus a prinzătorului de săgeţi, aproape mângâindu-l.

— Cu toate astea, cum acesta e primul şi unicul, voi plăti douăzeci şi cinci pe el. Va intra în colecţia mea personală.

A întors capul spre mine.

— *Lhinsatva?*

— *Lhin,* am zis cu recunoştinţă, simţind o anxietate grea ridicându-mi-se de pe umeri.

Kilvin a zâmbit şi a dat din cap spre masă.

— Şi aş vrea să examinez schema în timpul meu liber. Vrei să-mi faci o copie?

— Pentru douăzeci şi cinci talanţi puteţi avea originalul, am zis, zâmbind, în timp ce împingeam hârtia pe masă.

Kilvin mi-a scris o chitanţă şi a plecat, strângând prinzătorul de săgeţi ca un copil o jucărie nouă.

M-am grăbit la Stocuri cu bucăţica mea de hârtie. Trebuia să-mi lichidez datoria de materiale, inclusiv pentru sârma de aur şi lingourile de argint. Dar chiar şi după ce am plătit comisionul, am plecat cu aproape unsprezece talanţi.

Am petrecut restul zilei rânjind şi fluierând ca un idiot. Cum se spune: punga grea face inima uşoară.

CAPITOLUL 45
Consorţiu

M-am aşezat lângă vatra de la Cinzeacă cu lăuta în poală. Încăperea era caldă şi liniştită, plină cu lume care venise să mă audă cântând.

De Doborâş era noaptea mea obişnuită la Cinzeacă şi mereu era aglomerat. Nici chiar pe cea mai urâtă vreme nu erau scaune suficiente, iar cei care veneau târziu erau siliţi să se grupeze în jurul barului şi să se rezeme de pereţi. În ultimul timp, Cinzeacă fusese nevoit să mai aducă o fată în noaptea de Doborâş, doar ca să grăbească servirea cu băuturi în încăpere.

În afara hanului, iarna încă strângea Universitatea, dar înăuntru aerul era cald şi dulce, cu miros de bere şi de pâine şi de supă. Cu trecerea lunilor, îmi obişnuisem treptat publicul să fie atent în timp ce cântam, astfel încât camera era cufundată în tăcere în timp ce degetele mele îşi croiau drumul prin versul al doilea de la *Aşteptarea Violetei.*

Eram într-o formă bună în acea noapte. Publicul meu îmi cumpărase o jumătate de duzină de băuturi şi, într-un acces de generozitate, un scrib cherchelit aruncase un bănuţ greu în cutia lăutei, iar acesta strălucea alături de plictisitoarele monede de fier şi cupru. Îl făcusem pe Simmon să plângă de două ori şi fata cea nouă de la servire a lui Cinzeacă îmi zâmbise şi roşise cu o aşa frecvenţă, încât chiar nu puteam rata semnalul. Avea ochi frumoşi.

Pentru prima dată de când mă ştiam, simţeam că am, de fapt, un oarecare control asupra vieţii mele. Aveam bani în pungă. Studiile mergeau bine. Aveam acces la Arhive şi, în ciuda faptului că fusesem forţat să lucrez la Stocuri, toată lumea ştia că Kilvin fusese foarte mulţumit de mine.

Nu-mi lipsea decât Denna.

M-am uitat la mâini, în timp ce atacam refrenul din finalul melodiei *Aşteptarea Violetei.*

Băusem puţin mai mult decât eram obişnuit şi nu voiam s-o feştelesc. În timp ce-mi priveam degetele, am auzit uşa berăriei deschizându-se şi am simţit un curent de aer rece străbătând încăperea. Focul a pâlpâit şi a dansat alături de mine, în timp ce auzeam cizme mergând pe podeaua de lemn.

Camera era liniştită când am cântat:

Ea stă la fereastră
Şi soarbe din ceaşcă
Aşteptând ca iubitul
Să sosească pe mare.
Pretendenţi îs cu bulucul.
Priveşte cum valurile se mişcă
Şi tot ce Violet face e să stea-n aşteptare.

Am cântat acordul final, dar în loc de aplauzele furtunoase la care mă aşteptam, n-a fost decât un ecou liniştit. Am ridicat privirea şi am văzut patru bărbaţi înalţi în picioare în faţa vetrei. Umerii hainelor lor grele erau uzi de zăpadă topită. Feţele lor erau sumbre.

Trei dintre ei purtau bonete întunecate rotunde care arătau că sunt jandarmi.

Şi dacă acesta n-ar fi fost un indiciu suficient cu privire la identitatea lor, fiecare dintre ei avea câte un toiag de lemn de stejar legat în fier.

M-au privit cu ochi duri de şoim.

Al patrulea bărbat stătea deoparte de ceilalţi. El nu purta bonetă de jandarm şi nu era nici pe departe atât de înalt sau de lat în umeri, în ciuda acestui fapt, el emana o autoritate de necontestat. Faţa lui era slabă şi sumbră, când a desfăşurat o bucată de pergament greu, decorat cu mai multe sigilii negre, oficiale.

— Kvothe, fiul lui Arliden, a citit el tare în încăpere, cu voce clară şi puternică. În faţa acestor martori te leg să stai pe cont propriu în faţa legii de fier. Eşti acuzat de asociere cu puterile demonice, de utilizare frauduloasă a artelor nenaturale, de atac neprovocat şi de încălcarea legii.

Inutil să spun, am fost prins complet pe picior greşit.

— Ce? am zis stupid.

Aşa cum am spus, băusem ceva mai mult de câteva băuturi.

Omul sumbru m-a ignorat şi s-a întors către unul dintre

jandarmi.

— Leagă-l.

Unul dintre jandarmi a clămpănit un lanţ lung de fier. Până în acel moment fusesem prea uimit pentru a-mi fi cu adevărat frică, dar văzându-l pe omul cu faţă sumbră că trage o pereche de cătuşe întunecate de fier dintr-un sac, m-am umplut de o teamă care mi-a transformat oasele în apă.

Simmon s-a ivit lângă vatră, împingând în drumul lui jandarmii care stăteau în faţa celui de-al patrulea bărbat.

— Ce anume se întâmplă aici? a întrebat Sim cu voce tare şi furioasă.

A fost singura dată când l-am auzit vorbind ca un fiu de duce.

— Explică.

Omul care ţinea pergamentul l-a privit cu calm pe Simmon, apoi a căutat în interiorul mantiei şi a scos un toiag de fier solid, cu câte o bandă de aur în jurul fiecărui cap. Sim a pălit un pic când omul acesta sumbru l-a ridicat, pentru ca toată lumea din încăpere să-l vadă. Nu era numai o măciucă de jandarm, tija era un simbol inconfundabil al autorităţii sale. Bărbatul era un portărel al instanţelor Orânduirii. Şi nu un portărel oarecare. Benzile de aur însemnau că putea ordona oricui să stea în faţa legii de fier: preoţilor, oficialilor guvernamentali, chiar şi membrilor nobilimii până la rangul de baron.

În acest punct, Cinzeacă şi-a făcut şi el drum prin mulţime. El şi Sim s-au uitat peste documentul portărelului şi au constatat că e foarte legitim şi oficial. Era semnat şi ştampilat de către tot felul de oameni importanţi din Imre.

Nu era nimic de făcut. Urma să fiu dus şi pus împotriva legii de fier.

Toată lumea de la Cinzeacă a văzut cum eram înlănţuit de mâini şi de picioare. Unii dintre ei păreau şocaţi, unii confuzi, dar cei mai mulţi erau pur şi simplu speriaţi. Când jandarmii m-au târât prin mulţime spre uşă, doar câţiva dintre cei din public au vrut să se uite în ochii mei.

Au mărşăluit cu mine pe lungul drum înapoi la Imre. Peste Podul de Piatră şi în jos, pe întinderea plată a marelui drum pietruit. Tot drumul, vântul rece al iernii a îngheţat fierul din jurul mâinilor şi picioarele mele, până când a început să ardă şi să muşte şi să-mi îngheţe pielea.

În dimineaţa următoare, Sim a sosit cu Elxa Dal şi problema a început să se clarifice. Trecuseră luni de când chemasem numele vântului în Imre, după ce Ambrose îmi spărsese lăuta. Magiştrii mă acuzaseră de abuz şi mă biciuiseră în public la Universitate. Trecuse atât de mult timp, că urmele de bici de pe spatele meu nu mai erau nimic mai mult decât nişte cicatrice palide de argint. Crezusem că problema e rezolvată.

Se părea că nu. Din moment ce incidentul avusese loc în Imre, cădea sub jurisdicţia instanţelor Orânduirii.

Trăim într-o epocă civilizată şi doar câteva locuri sunt mai civilizate decât Universitatea şi împrejurimile sale imediate. Dar părţi din legea de fier au rămas din vremuri mai întunecate. Trecuseră o sută de ani de când cineva fusese ars ultima oară de către Consorţiul Artelor Nefireşti, dar legile erau încă în vigoare. Cerneala pălise, dar cuvintele erau clare.

Ambrose nu era direct implicat, desigur. Era mult prea inteligent pentru asta.

Acest tip de proces era rău pentru reputaţia Universităţii. Dacă Ambrose ar fi deschis acest caz împotriva mea, i-ar fi înfuriat pe Magiştri. Ei munciseră din greu pentru a proteja numele bun al Universităţii în general şi al Arcanumului, în special.

Deci Ambrose n-avea niciun fel de legătură cu acuzaţiile. În schimb, cazul fusese adus în faţa instanţelor din Imre de către o mână de nobili influenţi din oraş.

O, cu siguranţă că-l cunoşteau pe Ambrose, dar asta nu era incriminatoriu. La urma urmelor, Ambrose ştia pe toată lumea cu putere, sânge sau bani de pe fiecare parte a râului.

Astfel, am fost adus în faţa legii de fier. Pentru şase zile, asta a fost o extraordinară sursă de iritare şi nelinişte pentru mine. Îmi întrerupea studiile, munca mea la Partizanat intra în impas şi bătea ultimul cui în coşciugul în care îmi îngropam speranţele că voi găsi vreodată un sponsor local.

Ceea ce a început ca o experienţă terifiantă a devenit rapid un proces plictisitor, plin de fast şi ritual. Peste patruzeci de scrisori cu mărturii au fost citite cu voce tare, confirmate şi copiate în registrele oficiale. Au fost zile umplute cu nimic altceva decât discursuri lungi. Citate din legea de fier. Elemente de procedură. Moduri formale de adresare. Bătrâni citind din cărţi vechi.

M-am apărat la cel mai înalt nivel al meu, în primul rând în

faţa instanţei Orânduirii, apoi în instanţele bisericeşti. Arwyl şi Elxa Dal au vorbit în numele meu. Sau mai degrabă au scris scrisori, apoi le-au citit cu voce tare la tribunal.

În final, am fost eliberat de orice vină. Am crezut că am fost achitat. Am crezut că am câştigat…

Dar eram încă teribil de naiv din mai multe puncte de vedere.

CAPITOLUL 46

Interludiu – Un pic de vioară

Kvothe se ridică încet în picioare şi se întinse scurt.

— Să ne oprim aici deocamdată, zise el. Cred că azi vom avea mai multă lume ca de obicei la masa de prânz. Trebuie să văd de supă şi să mai rezolv câteva treburi.

Dădu din cap către Cronicar.

— Poate şi tu vrei asta.

Cronicarul rămase aşezat.

— Stai o clipă, zise el. Ăsta a fost procesul tău de la Imre? Privea în jos la pagină, tremurând. Ăsta?

— Ăsta, zise Kvothe. Nu mare lucru, într-adevăr.

— Dar asta a fost prima poveste pe care am auzit-o despre tine când am venit la Universitate, protestă Cronicarul. Cum ai învăţat tema într-o singură zi. Cum ţi-ai construit întreaga apărare în versuri şi ei te-au aplaudat după aceea. Cum tu…

— Presupun că o mulţime de prostii, zise Kvothe în timp ce se întorcea la bar. Ai scheletul poveştii.

Cronicarul privi în jos la pagină.

— Se pare că nu i-ai oferit decât prea puţină atenţie.

— Dacă eşti disperat de toate detaliile, le poţi găsi în altă parte, zise Kvothe. Zeci de oameni au văzut procesul. Există deja două relatări complete scrise. Nu văd de ce am adăuga-o pe-a treia.

Cronicarul fu luat prin surprindere.

— Ai vorbit deja cu un istoric despre asta?

Kvothe chicoti.

— Vorbeşti ca un amant părăsit.

Începu să scoată de sub bar stive de boluri şi farfurii.

— Fii sigur că tu eşti primul căruia îi spun povestea mea.

— Ai zis că există relatări scrise, zise Cronicarul.

Apoi, ochii i se măriră.

— Vrei să spui că ai scris un memoriu?

Era o notă ciudată în vocea scribului, ceva aproape ca foamea.

Kvothe se încruntă.

— Nu, nu chiar.

Oftă furtunos.

— Începusem ceva de genul ăsta, dar am lăsat-o baltă, că era o idee proastă.

— Ai scris totul despre procesul din Imre? zise Cronicarul, uitându-se la hârtia din faţa lui.

Doar atunci îşi dădu seama că încă ţinea stiloul pregătit deasupra paginii. Începu să-l deşurubeze şi să-i cureţe peniţa de aramă pe o cârpă, cu un aer de mare iritare.

— Dacă ai consemnat deja toate astea în scris, ai fi putut să mă scuteşti de crampe la mână în ultima zi şi jumătate.

Pe fruntea încreţită a lui Kvothe se citea confuzia.

— Ce?

Cronicarul freca peniţa vioi cu o cârpă, în fiecare mişcare ţipând demnitatea jignită.

— Ar fi trebuit să ştiu, zise el. Prea se potrivesc lin toate împreună.

Privi fix în sus.

— Ştii cât mă costă hârtia aceasta?

Făcu un gest furios spre mapa cu paginile finite.

Kvothe doar se uită la el pentru o clipă, apoi râse, înţelegând brusc.

— Ai înţeles greşit. Am renunţat la memoriu cam după o zi. Am scris o mână de pagini. Nici măcar atât.

Iritarea dispăru de pe faţa Cronicarului, lăsând loc unei expresii blege.

— O!

— Parcă ai fi mama răniţilor, zise Kvothe amuzat. Dumnezeule, calmează-te! Povestea mea e virgină. Mâinile tale o vor atinge primele.

Clătină din cap.

— E cumva diferit să scrii o poveste. Eu nu par să am talent pentru asta. Totul iese greşit.

— Mi-ar plăcea să văd ce ai scris, zise Cronicarul, aplecându-se înainte în scaun. Chiar dacă sunt doar câteva pagini.

— A fost cu destul timp în urmă, spuse Kvothe. Nu ştiu dacă îmi amintesc pe unde sunt foile.

— Sunt în camera ta, Reshi, zise Bast puternic. Pe birou.

Kvothe scoase un oftat adânc.

— Încercam să fiu politicos, Bast. Adevărul e că nu e nimic în ele care să merite să fie văzut de cineva. Dacă aş fi scris ceva care merita citit, aş fi continuat să scriu. Intră în bucătărie şi se auziră sunete discrete, pline de viaţă, de la camera din spate.

— Bună încercare, a zis Bast încet. Dar e o cauză pierdută. Eu am încercat.

— Nu mă învăţa tu, zise Cronicarul pe ton iritat. Eu ştiu cum să scot o poveste de la cineva.

Mai multe lovituri se auziră din camera din spate, un jet de apă, un sunet de uşă care se închide.

Cronicarul se uită la Bast.

— Nu te duci să-l ajuţi?

Bast ridică din umeri, tolănindu-se mai departe în scaun.

După o clipă, Kvothe ieşi din camera din spate cu un fund şi un bol plin de legume proaspăt curăţate.

— Mă tem că sunt încă confuz, zise Cronicarul. Cum se poate să existe două rapoarte scrise, dacă nu le-ai scris singur şi n-ai vorbit cu niciun istoric?

— N-ai fost niciodată la un proces, nu? zise Kvothe amuzat. Instanţele Orânduirii ţin evidenţe meticuloase, iar Biserica este chiar mai obsesivă. Dacă ai o dorinţă disperată pentru detalii, poţi săpa în registrele lor, respectiv în cărţile cu acte.

— S-ar putea să fie cazul, zise Cronicarul. Dar raportul tău de la proces…

— Ar fi plictisitor, zise Kvothe.

El termină de curăţat morcovii şi începu să-i taie.

— Discursuri oficiale fără sfârşit şi lecturi din Cartea Căii. A fost obositor să trec prin asta şi ar fi obositor să se repete.

Puse feliile de morcov de pe fundul de lemn într-un vas din apropiere.

— Oricum, probabil că am insistat prea mult pe timpul petrecut la Universitate, zise el. Avem nevoie de timp şi pentru altceva. Pentru lucruri pe care nimeni nu le-a văzut sau auzit.

— Nu, Reshi, strigă Bast alarmat, împietrind cum stătea pe scaun.

Expresia lui era jalnică în timp ce arăta către bar.

— Sfeclă?

Kvothe se uită în jos, la rădăcina roşu-închis de pe tocător, ca şi cum ar fi fost surprins s-o vadă acolo.

— Nu pune sfeclă în supă, Reshi, zise Bast. E greţoasă.

— Multor oameni le place sfecla, Bast, zise Kvothe. Şi e sănătoasă. E bună pentru sânge.

— Mie nu-mi place sfecla, zise Bast îmbufnat.

— Păi, din moment ce am terminat supa, va trebui să aleg ce am pus în ea, zise Kvothe calm.

Bast se ridică în picioare şi porni spre bar.

— Voi avea eu grijă de asta, atunci, zise el nerăbdător, făcând o mişcare de alungare. Tu du-te şi adu nişte cârnaţi şi una dintre brânzeturile astea.

Îl împinse pe Kvothe spre scările de la subsol, înainte de a lua cu asalt bucătăria, mormăind. Curând, se auzi un hodoronc-tronc din camera din spate.

Kvothe se uită la Cronicar şi zâmbi larg, leneş.

Lumea începu să se scurgă spre Hanul Piatra de Hotar. Veneau câte doi-trei, mirosind a sudoare şi a cai şi a grâu proaspăt cosit. Râdeau şi vorbeau şi aduceau pleavă pe podeaua curată din lemn.

Cronicarul făcu o afacere rapidă. Oamenii se aplecau în faţă în scaunele lor, uneori gesticulând cu mâinile, alteori vorbind deliberat lent. Faţa scribului era impasibilă, în timp ce stiloul zgâria pe pagină, oprindu-se ocazional ca să ia cerneală.

Bast şi omul care îşi spunea Kote lucrară în echipă. Serviră supă şi pâine. Mere, brânză şi cârnaţi. Mai multe tipuri de bere şi apă rece de la pompa din spate. A mai fost şi o oaie friptă, pentru cei care doreau, şi plăcintă proaspătă cu mere.

Bărbaţii şi femeile zâmbeau şi se relaxau, bucuroşi să stea jos, în umbră. Încăperea era plină de zumzet blând de conversaţie, oamenii bârfind cu vecinii pe care îi cunoşteau de-o viaţă. Insulte familiare, moi şi inofensive ca untul erau aruncate înainte şi înapoi, şi prietenii se contrau relaxaţi despre al cui e rândul să cumpere bere.

Dar dincolo de toate acestea, în încăpere plutea o tensiune. Un străin n-ar fi observat, dar era acolo, întunecată şi tăcută ca un vârtej. Nimeni nu vorbea despre taxe sau despre armate, sau despre cum începuseră să-şi blocheze uşile peste noapte. Nimeni nu vorbea despre ceea ce se întâmplase în han cu o noapte înainte. Nimeni nu se uita la porţiunea bine frecată a podelei de lemn, pe care nu se mai vedea nicio urmă de sânge.

În schimb, glumeau şi spuneau poveşti. O tânără soţie şi-a

sărutat soţul, stârnind fluierături şi huiduieli în restul încăperii. Bătrânul Benton a încercat să ridice cu bastonul tivul fustei văduvei Creel, cotcodăcind atunci când ea îl lovi. Două fetiţe se alergau în jurul meselor, ţipând şi râzând în timp ce toată lumea le privea şi zâmbea. Asta a ajutat un pic. Era tot ce se putea face.

Uşa hanului se dădu de perete. Bătrânul Cob, Graham şi Jake intrară din lumina soarelui strălucitor al amiezii.

— Hei, Kote! strigă Bătrânul Cob, privind în jur, la oamenii răspândiţi prin han. Azi ai un pic de lume aici!

— Ai ratat aglomeraţia mai mare, zise Bast. A fost de-a dreptul frenetică la un moment dat.

— A mai rămas ceva pentru nişte hoinari? întrebă Graham, în timp ce se aşeza pe scaun.

Înainte de a putea răspunde, un om cu umeri de taur făcu să clincăne o farfurie goală pe bar şi puse uşor o furculiţă lângă aceasta.

— A fost o plăcintă al naibii de bună, zise el cu o voce extrem de expansivă.

Lângă el stătea o femeie slabă, cu faţa ciupită.

— Nu înjura, Elias, zise ea brusc. Nu e cazul.

— O, dulceaţă, zise uriaşul. N-o lua ca pe-o înjurătură. Damfine[3] e un fel de măr, nu?

Zâmbi către cei care stăteau la bar.

— Un sortiment de mere străine din afara Aturului? A fost botezat după baronul Damfine, dacă-mi amintesc corect.

Graham îi zâmbi şi el.

— Cred că am auzit şi eu.

Femeia se holbă la toţi.

— Le-am primit de la Bentoni, zise hangiul blajin.

— O, zise agricultorul uriaş cu un zâmbet. Greşeala mea atunci.

El luă un miez de crustă de pe farfurie şi o mestecă speculativ.

— Aş fi putut să jur că e plăcintă Damfine. Poate Bentonii au luat niscai mere Damfine şi nu ştiu.

Soţia lui pufni, apoi îl văzu pe Cronicar liber la masa lui şi

---

[3] Joc de cuvinte în limba engleză: *damn fine* – al naibii de bun(ă). (n. tr.)

trase de bărbatul ei.

Bătrânul Cob îi urmări cum pleacă, clătinând din cap.

— Nu ştiu de ce-o avea nevoie femeia asta în viaţă ca s-o facă un pic fericită, spuse el. Dar sper că va descoperi asta înainte de a-l seca de sânge pe bătrânul Eli.

Jake şi Graham îi întăriră vag spusele.

— Mă bucur să văd că oamenii umplu locul.

Bătrânul Cob se uită la omul cu părul roşu din spatele barului.

— Eşti un bucătar bun, Kote. Şi ai luat cea mai bună bere de pe o rază de douăzeci de mile. Lumea n-are nevoie decât de o scuză ca să se oprească.

Bătrânul Cob îşi lovi speculativ partea dreaptă a nasului.

— Ştii, îi zise el hangiului. Ar trebui să aduci serile un cântăreţ sau ceva. Drace, chiar şi băiatul lui Orrison poate să cânte un pic la vioara lu’ taică-su. Pun pariu că ar fi bucuros să vină pe banii pe două băuturi. Privi prin han. De un pic de muzică are nevoie locul ăsta.

Hangiul dădu din cap. Expresia lui era atât de uşoară şi de amabilă, că aproape nu era expresie.

— Cred că ai dreptate, zise Kote.

Vocea lui era perfect calmă. O voce perfect normală. Incoloră şi limpede ca sticla geamului.

Bătrânul Cob deschise gura, dar înainte să mai spună ceva, Bast ciocăni o dată tare în bar.

— Băuturi? îi întrebă el pe bărbaţii care stăteau la bar. Presupun că doriţi cu toţii ceva înainte de a vă aduce o gură de mâncare.

Ei voiau şi Bast trecu în spatele barului, trăgând bere în căni şi punându-le în mâinile care aşteptau. După o clipă, hangiul veni în tăcere să i se alăture ajutorului său, îndreptându-se spre bucătărie pentru a aduce supa. Şi pâine cu unt. Şi brânză. Şi mere.

CAPITOLUL 47

Interludiu – Versetele cânepii

Cronicarul zâmbi şi se duse spre bar.

— Asta e muncă zdravănă de o oră, zise el cu mândrie, luând un scaun. N-a mai rămas nimic în bucătărie şi pentru mine?

— Sau ceva din plăcinta de care zicea Eli? întrebă Jake plin de speranţă.

— Şi eu vreau plăcintă, zise Bast, stând alături de Jake şi pregătindu-şi o băutură.

Hangiul zâmbi, ştergându-şi mâinile pe şorţ.

— S-ar putea să-mi fi amintit să păstrez una, în eventualitatea că voi trei aţi fi venit mai târziu decât ceilalţi.

Bătrânul Cob îşi frecă mâinile.

— Nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată plăcintă cu mere caldă, zise el.

Hangiul se întoarse în bucătărie. Scoase plăcinta din cuptor, o felie şi aranjă bucăţile pe farfurii. În timp ce le ducea în berărie, auzi ridicându-se voci în cealaltă cameră.

— Şi a fost şi un demon, Jake, zise Bătrânul Cob furios. Ţi-am spus aseară şi îţi voi spune de încă o sută de ori. Eu nu sunt din ăia de se răzgândesc des cum îţi schimbi ciorapii.

Ridică un deget.

— A chemat un demon şi l-a muşcat pe omul ăla şi l-a supt cum sugi sucul dintr-o prună. Am auzit de la un tip care a cunoscut o femeie care a văzut chiar ea. De-aia jandarmii şi deputaţii au venit şi l-au cărat afară. Amestecul cu forţele întunericului e împotriva legii peste tot în Amary.

— Eu tot mai spun că omul doar a crezut că e un demon, insistă Jake. Ştii cum sunt oamenii.

— Ştiu cum sunt oamenii, se posomorî Bătrânul Cob. Sunt pe lumea asta mai demult decât tine, Jacob. Şi îmi ştiu şi povestea mea.

La bar se aşternu un lung moment de tăcere tensionată,

înainte ca Jake să se uite în altă parte.
— Ziceam şi eu, murmură el.
Hangiul împinse un bol de supă în faţa Cronicarului.
— Ce e asta, atunci?
Scribul îi aruncă hangiului o privire vicleană.
— Cob ne va spune despre procesul lui Kvothe din Imre, zise el, cu un indiciu de tâmpeală în voce. Îţi aminteşti?
El începuse povestea noaptea trecută, dar ajunsese doar la jumătate.
— Acum.
Cob se uită în jur ca şi cum n-ar fi avut curaj să-i întrerupă.
— Era destul de grea situaţia. Kvothe ştia că dacă ar fi fost găsit vinovat, l-ar fi legat şi l-ar fi lăsat să atârne în ştreang.
Cob făcu un gest într-o parte cu gâtul, ca şi cum era în laţ, înclinând capul într-o parte.
— Dar Kvothe citise o mulţime de cărţi de când intrase la Universitate şi ştia un truc.
Bătrânul Cob se opri să ia o furculiţă plină cu plăcintă şi închise ochii pentru un moment, în timp ce o mesteca.
— O, doamnelor şi domnilor, zise el. Asta e o plăcintă bună. Jur că e mai bună decât făcea mămicuţa mea. Ea se zgârcea mereu la zahăr.
Mai luă o muşcătură, o expresie fericită întinzându-i-se pe faţă.
— Deci Kvothe ştia un truc? întrebă Cronicarul prompt.
— Ce? A!
Cob păru să-şi amintească.
— Aşa. Vedeţi voi, există două rânduri în Cartea Căii şi dacă le poţi citi cu voce tare în vechea Tema pe care doar preoţii o ştiu, atunci legea de fier spune că vei fi tratat ca un preot. Asta înseamnă că niciun judecător de-al Orânduirii nu se poate atinge de tine. Dacă citeşti aceste rânduri, cazul tău trebuie să fie decis de către instanţele bisericeşti.
Bătrânul Cob mai luă o muşcătură de plăcintă şi mestecă încet înainte s-o înghită.
— Aceste două rânduri sunt numite Versetele cânepii, pentru că, dacă le cunoşti, te feresc să fii legat. Vedeţi voi, instanţele bisericeşti nu pot lega un om.
— Care sunt rândurile? întrebă Bast.
— Ce-aş mai vrea să ştiu, zise Bătrânul Cob trist. Dar eu nu vorbesc Tema. Nici Kvothe n-o ştia. Dar el a memorat versetele

înainte. Apoi, a pretins că le citeşte şi instanţa Orânduirii a trebuit să-l elibereze. Kvothe ştia că peste două zile un judecător Tehlin venea la Amary. Deci, el a decis să înveţe Tema. A citit cărţi şi a exersat o zi şi-o noapte întreagă. Şi era atât de inteligent, că la sfârşitul studiului vorbea Tema mai bine decât cei care făcuseră asta toată viaţa lor. Apoi, cu o zi înainte ca judecătorul să vină, Kvothe a amestecat o poţiune. O făcuse din miere şi o piatră specială care se găseşte în creierul unui şarpe şi dintr-o plantă care creşte numai pe fundul mării. Când a băut poţiunea, şi-a făcut vocea atât de dulce, încât oricine l-ar fi ascultat n-ar fi putut să se abţină să nu fie de acord cu orice spunea el. Deci, când în cele din urmă judecătorul s-a arătat, tot procesul a durat doar cincisprezece minute, a chicotit Cob. Kvothe a ţinut un discurs bun într-o Tema perfectă, toată lumea a fost de acord cu el şi toţi au plecat acasă.

— Şi a trăit fericit până la adânci bătrâneţi, a zis moale omul cu părul roşu din spatele barului.

Lucrurile se liniştiseră la bar. Afară, aerul era uscat şi cald, plin de praf şi miros de pleavă. Lumina soarelui era grea şi luminoasă ca un lingou de aur.

În interiorul Pietrei de Hotar era întuneric şi răcoare. Bărbaţii tocmai terminaseră ultimele bucăţi de plăcintă şi mai aveau un pic de bere în căni. Deci, au mai rămas vreme îndelungată gârboviţi la bar, cu un aer vinovat, de oameni prea mândri pentru a fi leneşi în mod corespunzător.

— Eu nu mi-am prea bătut niciodată capul cu poveştile lui Kvothe, zise hangiul pur şi simplu, adunând farfuriile tuturor.

Bătrânul Cob îşi ridică privirea de la berea lui.

— Cum aşa?

Hangiul ridică din umeri.

— Dacă tot e să fie o poveste cu magie, mi-ar plăcea să aibă un vrăjitor adecvat în ea. Cineva ca Taborlin cel Mare sau ca Serapha sau precum Cronicarul.

La capătul barului, scribul nu se sufocă şi nici nu tresări. Făcu totuşi o pauză de o jumătate de secundă, înainte să scufunde lingura din nou în cel de-al doilea castron cu supă.

În încăpere se aşternu din nou liniştea confortabilă, când hangiul adună ultimele farfurii goale şi se duse în bucătărie. Dar înainte să iasă pe uşă, vorbi Graham.

— Cronicarul? zise el. N-am auzit de el.

Hangiul se întoarse surprins.

— N-ai auzit?

Graham clătină din cap.

— Sunt sigur că ai auzit, zise hangiul. Poartă cu el o carte mare şi orice scrie în acea carte devine adevărat.

Se uită la toţi, aşteptând. Jake clătină şi el din cap.

Hangiul se întoarse către scribul de la capătul barului, care se concentra la mâncarea lui.

— Tu sigur ai auzit de el, zise Kote. I se spune Lordul Poveştilor şi dacă îţi află vreun secret, poate scrie în cartea lui ce vrea despre tine. Se uită la scrib. N-ai auzit niciodată de el?

Cronicarul lăsă ochii în jos şi clătină din cap. Puse coajă de pâine în supă şi mâncă fără să vorbească.

Hangiul păru surprins.

— Când eram mic, Cronicarul îmi plăcea mai mult decât Taborlin sau decât oricare dintre ceilalţi. Are un pic de sânge de zână în el, iar asta îl face mai deştept decât un om normal. El poate să vadă de la o sută de mile într-o zi noroasă şi poate să audă o şoaptă printr-o uşă groasă de stejar. Poate să urmărească un şoarece prin pădure într-o noapte fără lună.

— Eu am auzit de el, zise Bast cu nerăbdare. Sabia lui se cheamă Fulie, iar lama acesteia e făcută dintr-o singură bucată de hârtie. E uşoară ca o pană, dar atât de ascuţită, că dacă te taie vezi sângele chiar înainte de a simţi.

Hangiul dădu din cap.

— Şi dacă îţi află numele, îl poate scrie pe lama sabiei şi poate folosi asta pentru a te ucide de la o mie de mile depărtare. Dar trebuie să-l scrie cu propriul lui sânge, adăugă Bast. Şi nu mai e chiar atât de mult spaţiu pe sabie. El a scris deja şaptesprezece nume pe ea, deci n-a mai rămas prea mult loc.

— Era membru al Curţii marelui rege din Modeg, zise Kote. Dar el s-a îndrăgostit de fiica marelui rege.

Graham şi Bătrânul Cob dădură din cap acum. Erau pe un teritoriu familiar.

Kote continuă.

— Când Cronicarul a cerut-o în căsătorie, marele rege s-a supărat. Deci, i-a dat Cronicarului o sarcină, ca să dovedească dacă e demn de…

Hangiul se întrerupse cu efect dramatic.

— Cronicarul se putea căsători cu ea numai dacă găsea ceva

mai preţios decât prinţesa şi îi aducea marelui rege.
Graham scoase un zgomot apreciativ.
— Asta e peste puteri. Ce să facă omul? Să aducă ceva şi să spună: „Uite, asta valorează mai mult decât fetiţa ta…”
Hangiul a dat din cap grav.
— Deci, Cronicarul a rătăcit prin lume în căutare de comori antice şi vechi magii, în speranţa că va găsi ceva să-i aducă regelui.
— De ce n-a scris pur şi simplu despre rege în cartea lui magică? întrebă Jake. De ce n-a scris „Şi apoi regele a încetat să mai fie un ticălos şi ne-a lăsat să ne căsătorim”?
— Pentru că nu ştia niciun secret de-al regelui, explică hangiul. Şi regele din Modeg ştia ceva magie şi se putea proteja. Mai mult, el ştia punctele slabe ale Cronicarului. Ştia că dacă-l păcăleşti pe Cronicar să bea cerneală, îţi îndeplineşte trei dorinţe. Şi, mai important, ştia că nu poţi fi controlat de Cronicar dacă ai numele ascuns undeva în siguranţă. Numele regelui era scris într-o carte de sticlă, ascunsă într-o cutie de aramă. Şi acea cutie era încuiată într-un dulap mare de fier, pe care nimeni nu-l putea atinge.
Fu un moment de pauză, când toată lumea s-a gândit la asta. Apoi, Bătrânul Cob a început să dea din cap gânditor.
— Bucata asta din urmă mi-a gâdilat memoria, zise el.
— Parcă-mi amintesc o poveste despre cum acest Cronicar a căutat un fruct magic. Cine mânca fructul, ştia brusc numele tuturor lucrurilor şi avea puteri ca Taborlin cel Mare.
Hangiul şi-a frecat bărbia încet, dând din cap.
— Şi eu cred că am auzit despre asta, zise el. Dar a fost cu mult timp în urmă şi nu pot spune că-mi amintesc toate detaliile…
— A, bine, zise Bătrânul Cob în timp ce-şi bău restul de bere şi lăsă cana jos. Nimic de care să-ţi fie ruşine, Kote. Unii oameni sunt buni să-şi amintească, iar alţii nu. Tu faci plăcintă bună, dar ştim cu toţii cine e povestitorul aici.
Bătrânul Cob coborî ţeapăn de pe scaun şi le făcu semn lui Graham şi Jake.
— Haideţi, atunci. Putem merge împreună până la Byres. O să vă spun totul despre asta. Cronicarul ăsta e înalt şi palid şi slab ca o şină de cale ferată, cu părul negru ca cerneala.
Uşa hanului Piatra de Hotar se închise cu o bufnitură.
— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce e vorba? întrebă

Cronicarul.

Kvothe privi într-o parte la Cronicar. Zâmbi uşor, ascuţit.

— Cum e să vezi că lumea spune poveşti despre tine? întrebă el.

— Nu spun poveşti despre mine, zise Cronicarul. Sunt doar o grămadă de prostii.

— Nu sunt prostii, zise Kvothe, părând un pic ofensat. Dacă nu sunt adevărate, asta nu înseamnă că sunt prostii.

Se uită la Bast.

— Mi-a plăcut sabia de hârtie.

Bast radia.

— Sarcina regelui a fost o tuşă frumoasă, Reshi. Deşi nu ştiu despre sângele de zână.

— Sânge de demon ar fi fost prea sinistru, zise Kvothe. Aveam nevoie de poftă de mâncare.

— Cel puţin nu va trebui să-l aud spunând-o, zise Cronicarul ursuz, lovind cu lingura o bucată de cartof.

Kvothe se uită la el, apoi chicoti întunecat.

— Nu înţelegi, nu? O poveste proaspătă ca asta într-o zi de recoltă? O vor primi ca un copil o jucărie nouă. Bătrânul Cob va vorbi despre Cronicar cu o duzină de oameni, în timp ce ei vor cosi fânul şi vor bea apă la umbră. În seara asta, la priveghiul lui Shep, lume din zece oraşe va auzi despre Lordul Poveştilor. Se va răspândi ca un foc pe pârloagă.

Cronicarul privi când la unul, când la altul, cu o expresie vag îngrozită.

— De ce?

— E un dar, zise Kvothe.

— Crezi că vreau eu asta? zise Cronicarul neîncrezător. Faimă?

— Nu faimă, zise Kvothe cu tristeţe. Perspectivă. Scotoceşti în vieţile altor oameni. Auzi zvonuri şi sapi după adevărul dureros sub minciuni frumoase. Crezi că ai dreptul la asta. Dar n-ai.

Se uită dur la scrib.

— Când cineva îţi spune o bucată din viaţa lui, îţi face un cadou, nu îţi plăteşte o datorie.

Kvothe îşi şterse mâinile pe o cârpă curată.

— Ţi-am spus povestea mea cu toate adevărurile murdare intacte. Cu toate greşelile şi idioţeniile care m-au aşezat gol în lumină. Dacă decid să trec peste unele bucăţele, fiindcă mă plictisesc, am tot dreptul. Eu nu pot fi obligat să mă răzgândesc

din cauza poveştii unui fermier. Nu sunt idiot.

Cronicarul privea în jos, la supă.

— Ţi-am forţat un pic mâna, nu?

— Da, zise Kvothe.

Cronicarul ridică privirea cu un oftat şi zâmbi uşor, jenat.

— Păi, nu poţi să mă învinuieşti că am încercat.

— De fapt, pot, zise Kvothe. Dar cred că m-am făcut înţeles. Cât despre asta, îmi pare rău pentru orice problemă pe care poate ţi-am provocat-o.

Făcu un gest spre uşă şi spre fermierii plecaţi.

— S-ar putea să fi exagerat un pic. Nu prea reacţionez bine la manipulare.

Kvothe ieşi din spatele barului, aşezându-se la masă, lângă vatră.

— Haideţi acum, amândoi. Procesul în sine a fost o afacere plictisitoare. Dar a avut repercusiuni importante.

CAPITOLUL 48

O absenţă importantă

Am trecut prin loteria admiterii şi am fost suficient de norocos pentru a trage un termen târziu. Am fost bucuros pentru timpul suplimentar, căci procesul îmi lăsase prea puţine posibilităţi de a studia pentru examene.

Totuşi, nu eram foarte îngrijorat. Aveam timp să studiez şi aveam acces gratuit la Arhive. Mai mult, pentru prima oară de când venisem la Universitate, nu mai eram un cerşetor. Aveam treisprezece talanţi în pungă. Chiar şi după ce i-am plătit lui Devi dobânda la împrumut, mi-a rămas destul pentru taxa de şcolarizare.

Cel mai bine dintre toate, în orele lungi petrecute în căutarea gramului, învăţasem foarte multe despre Arhive. Poate nu ştiam la fel de multe ca un scrib experimentat, dar eram familiarizat cu multe dintre colţurile ascunse şi destul de secrete. Deci, în timp ce studiam, pregătindu-mă pentru admitere, mi-am luat libertatea de a face şi alte lecturi.

Am închis cartea pe care mă aplecasem. O bine scrisă şi cuprinzătoare istorie a Bisericii Aturane. La fel de nefolositoare ca toate celelalte.

Wilem a ridicat privirea când am închis cartea cu zgomot.

— Nimic? a întrebat el.

— Mai puţin decât nimic, am zis.

Amândoi studiam într-unul din bârlogurile de lectură de la etajul al patrulea, mai mic decât locul nostru obişnuit de la etajul al treilea, dar având în vedere cât de aproape eram de admitere, fuseserăm norocoşi, la urma-urmelor, să găsim o cameră privată.

— De ce n-o laşi baltă? a sugerat Wil. Ai dat în amirii ăştia ca într-un cal mort timp de cât? De două intervale?

Am dat din cap, nevrând să admit că cercetarea mea asupra

amirilor începuse, de fapt, cu mult înainte ca pariul nostru să ne ducă la Păpuşă.

— Şi ce-ai găsit până acum?

— Rafturi de cărţi, am spus. Zeci de povestiri. Menţiuni într-o sută de istorii.

M-a privit plat.

— Şi bogăţia asta de informaţii te irită.

— Nu, am zis. Lipsa de informaţii mă deranjează. Nu e nicio informaţie cum trebuie despre amiri în niciuna dintre aceste cărţi.

— Niciuna? a zis Wilem sceptic.

— O, toţi istoricii din ultimii trei sute de ani vorbesc despre ei, am spus. Speculează cu privire la modul în care amirii au influenţat declinul imperiului. Filosofii vorbesc despre implicaţiile etice ale acţiunilor lor.

Am făcut semn spre cărţi.

— Asta îmi spune ce cred oamenii despre amiri. Nu-mi spune nimic despre amirii înşişi.

Wilem s-a încruntat la teancul meu de cărţi.

— Nu pot fi toţi istorici şi filosofi.

— Există şi poveşti, am spus. La început poveştile vorbesc despre marile greşeli pe care le-au îndreptat. Mai târziu, descoperi poveşti despre lucrurile teribile pe care le-au făcut. Un amir în Renere a ucis un judecător corupt. Un altul, din Junpui, a înăbuşit o revoltă ţărănească. Un al treilea, din Melithi, a otrăvit jumătate din nobilimea oraşului.

— Şi astea nu sunt informaţii solide? a întrebat Wilem.

— Sunt poveşti călduţe, am spus. La a doua sau a treia mână. Trei sferturi sunt pur şi simplu zvonuri. Nu pot să le coroborez cu nimic. De ce nu pot găsi nicio menţiune de judecător corupt în evidenţele Bisericii? Numele trebuiau înregistrate în fiecare caz. Care a fost data acelei răscoale ţărăneşti şi de ce n-o găsesc menţionată în nicio altă istorie?

— A fost cu trei sute de ani în urmă, a zis Wilem cu reproş. Nu te poţi aştepta ca toate acele mici detalii să supravieţuiască.

— Mă aştept ca unele dintre micile detalii să supravieţuiască. Ştii cât de pedanţi sunt tehlinii cu privire la înregistrările lor, i-am spus. Avem o mie de ani de documente din instanţă, dintr-o sută de oraşe diferite, ascunse pe două niveluri de la subsol. Camere pline…

Mi-am fluturat mâinile concluziv.

— Dar bine, hai să renunţăm la micile detalii. Sunt întrebări imense la care nu găsesc niciun răspuns. Când a fost fondat Ordinul Amirilor? Câţi amiri au fost acolo? Cine i-a plătit şi cât? De unde veneau banii? Unde au fost instruiţi? Cum au ajuns să facă parte din Biserica Tehlină?

— Feltemi Reis a răspuns la asta, a spus Wilem. Au crescut în tradiţia judecătorilor mendicanţi.

Am luat o carte la întâmplare şi am aruncat-o pe masă, în faţa lui.

— Găseşte-mi o fărâmă de dovadă care susţine această teorie. Găseşte-mi o înregistrare care arată că un judecător mendicant a fost promovat din rândurile amirilor. Arată-mi o înregistrare a unui amir angajat de către o instanţă. Găseşte-mi un document al Bisericii care arată că un amir a prezidat într-un caz.

Mi-am încrucişat războinic braţele pe piept.

— Haide, aştept.

Wilem a ignorat cartea.

— Poate că n-au fost chiar atât de mulţi amiri cum se crede. Poate că au fost doar câţiva şi propria reputaţie le-a scăpat de sub control.

Mi-a aruncat o privire ascuţită.

— Trebuie să înţelegi cum funcţionează.

— Nu, am zis. E o absenţă importantă. Uneori, negăsind nimic găseşti ceva.

— Ai început să vorbeşti ca Elodin, a zis Wilem.

M-am încruntat la el, dar am decis să nu muşc momeala.

— Nu, ascultă-mă un minut. De ce ar exista atât de puţine informaţii concrete despre amiri? Există doar trei posibilităţi.

Am ridicat degetele să le indic.

— Unu: nimic n-a fost scris. Cred că putem respinge liniştiţi asta. Erau mult prea importanţi pentru a fi complet neglijaţi de către istorici, de către funcţionari, precum şi de documentaţia obsesivă a Bisericii.

Am dat degetul deoparte.

— Doi. Printr-o şansă ciudată, exemplarele cărţilor care conţin aceste informaţii n-au ajuns niciodată aici, în Arhive. Dar asta e ridicol. E imposibil să crezi că în toţi aceşti ani nimic despre acest subiect n-a ajuns în cea mai mare bibliotecă din lume.

Am pliat al doilea deget.

— Trei, am punctat cu degetul rămas. Cineva a eliminat

aceste informaţii, le-a modificat sau le-a distrus.

Wilem s-a încruntat.

— Cine ar face asta?

— Cine, într-adevăr? am zis. Cine ar beneficia cel mai mult de pe urma distrugerii informaţiilor despre amiri?

Am ezitat, lăsând tensiunea să crească.

— Cine altcineva dacă nu amirii înşişi?

Mă aşteptam să-mi respingă ideea, dar n-a făcut-o.

— Interesant mod de a gândi, a zis Wilem. Dar de ce presupui că amirii au pus asta la cale? E mult mai raţional să te gândeşti că Biserica însăşi e răspunzătoare. Cu siguranţă că tehlinilor nu le-ar plăcea nimic mai mult decât să şteargă în tăcere atrocităţile amirilor.

— Adevărat, am recunoscut. Dar Biserica nu e foarte puternică aici, în Orânduire. Iar cărţile provin din toată lumea. Un istoric cealdiz n-ar avea nicio remuşcare să scrie o istorie a amirilor.

— Un istoric cealdiz ar avea prea puţin interes în scrierea unei istorii a unei ramuri eretice a unei biserici păgâne, a punctat Wilem. În plus, cum ar putea nişte amiri discreditaţi să facă ceva ce Biserica în sine nu putea realiza?

M-am aplecat înainte.

— Cred că amirii sunt mult mai vechi decât Biserica Tehlină, am zis. În timpul Imperiului Aturan, o mare parte din puterea lor publică era cu Biserica, dar ei erau mai mult decât doar un grup de judecători rătăcitori.

— Şi ce te conduce la această convingere? a zis Wil.

Din expresia lui Wilem, am văzut că mai degrabă îi pierdusem sprijinul decât să-l obţin.

O bucată de ceramică veche, m-am gândit. O poveste pe care am auzit-o de la un bătrân din Bobcatran. Ştiu asta fiindcă Chandrienilor le-a scăpat după ce i-au ucis pe toţi cei pe care i-am cunoscut.

Am oftat şi am clătinat din cap, ştiind cât de nebun aş părea dacă i-aş spune adevărul. De asta scotocisem Arhivele. Aveam nevoie de dovezi tangibile care să-mi sprijine teoria, ceva care să nu mă facă de râs.

— Am găsit copii ale documentelor judiciare din momentul în care amirii au fost denunţaţi, am spus. Ştii câţi amiri au fost înregistraţi în Bobcatran?

Wil a ridicat din umeri.

Am ridicat un singur deget.
— Unul. Un singur amir în tot Bobcatranul. Şi grefierul a scris clar în procesul-verbal pe care l-a întocmit că omul era un nătărău care nu înţelegea ce i se întâmplă.
Am văzut încă îndoială pe faţa lui Wilem.
— Gândeşte-te la asta, l-am rugat. Dovezile pe care le-am descoperit sugerează că erau cel puţin trei mii de amiri în imperiu, înainte ca acesta să fie desfiinţat. Trei mii de oameni foarte bine instruiţi, puternic înarmaţi, bărbaţi bogaţi şi femei cu totul dedicate pentru mai bine. Apoi, într-o zi Biserica i-a denunţat, dizolvând întregul ordin şi confiscându-le proprietăţile.
Am pocnit din degete.
— Şi trei mii de fanatici implacabili, obsedaţi de justiţie au dispărut pur şi simplu? S-au dat la fund şi au decis să lase pe altcineva să poarte de grija pentru mai bine? Fără să protesteze? Nicio rezistenţă? Nimic?
I-am aruncat o privire dură şi am clătinat ferm din cap.
— Nu. E împotriva firii omeneşti. În plus, n-am găsit nici măcar o înregistrare a faptului că un membru al amirilor ar fi fost adus în faţa justiţiei Bisericii. Niciuna. E atât de scandalos să cred că ar fi decis să se ascundă, să-şi continue activitatea într-un mod mai secret? Şi dacă asta e rezonabil – am continuat înainte să mă întrerupă – nu are sens şi că ar putea încerca să păstreze în secret cu grijă istoria din ultimii trei sute de ani?
A fost o pauză lungă.
Wilem n-a mai făcut niciun gest de respingere.
— O teorie interesantă, a zis el încet. Dar asta mă conduce la o ultimă întrebare.
M-a privit serios.
— Ai băut?
M-am prăbuşit în scaun.
— Nu.
S-a ridicat în picioare.
— Atunci ar trebui să începi. Ai petrecut prea mult timp printre cărţile astea. Ai nevoie să-ţi cureţi praful de pe creier.
Deci, ne-am dus să bem, dar eu încă îmi rumegam bănuielile. Cu prima ocazie, i-am avansat ideea lui Simmon. El a acceptat-o mult mai uşor decât Wilem. Ceea ce nu înseamnă că m-a crezut, ci doar că a acceptat posibilitatea. A zis că ar trebui să-i menţionez despre asta lui Lorren.
N-am făcut-o. Magistrul Arhivist cu faţa albă încă îmi dădea

emoţii şi îl evitam de fiecare dată, de frică să nu-i ofer vreo scuză ca să-mi interzică accesul la Arhive. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să sugerez că preţioasele lui Arhive fuseseră curăţate încet în ultimii trei sute de ani.

CAPITOLUL 49

Ignorantul edema

L-am văzut pe Elxa Dal ridicând o mână în semn de salut peste curte.

— Kvothe! a zâmbit el călduros. Chiar omul pe care speram să-l văd! Îmi împrumuţi un moment din timpul tău?

— Desigur, am zis.

Deşi îmi plăcea Magistrul Dal, nu intrasem prea mult în contact în afara sălii de curs.

— Pot să vă fac cinste cu o băutură sau cu o gustare de prânz? Voiam să vă mulţumesc cum se cuvine că aţi vorbit în favoarea mea la proces, dar am fost ocupat…

— Şi eu la fel, a zis Dal. De fapt, voiam să vorbesc cu tine de mai multe zile, dar lipsa de timp m-a împiedicat.

A privit în jur.

— Nu m-aş da înapoi de la o gustare, dar probabil că va trebui să renunţ la băutură. Am de supravegheat o admitere în mai puţin de o oră.

Am intrat la Cerbul Alb. Abia dacă văzusem interiorul locului, căci era mult prea luxos pentru cei ca mine.

Elxa Dal a fost recunoscut în roba lui întunecată de magistru şi gazda s-a gudurat un pic în timp ce ne conducea la o masă privată. Dal părea perfect în largul lui când s-a aşezat pe scaun, dar eu eram din ce în ce agitat. Nu-mi puteam imagina de ce m-ar căuta Magistrul Simpatetist pentru o conversaţie.

— Ce vă aduc? a întrebat bărbatul înalt şi slab, după ce ne-am ocupat scaunele. Băuturi? O selecţie de brânzeturi? Avem şi un delicios păstrăv cu lămâie.

— Păstrăv şi brânzeturi ar fi drăguţ, a zis Dal.

Gazda s-a întors către mine.

— Şi tu?

— Voi încerca şi eu păstrăvul, am zis.

— Minunat, a zis el frecându-şi mâinile în anticipare. Şi de

băut?

— Cidru, am zis.

— Aveţi vreun fel de roşu de Ţarinile? a întrebat Dal ezitant.

— Avem, a zis gazda. Şi e şi dintr-un an minunat, dacă pot să spun aşa.

— Vreau o cupă, a zis Dal uitându-se la mine. O cupă n-are cum să-mi afecteze prea rău judecata.

Gazda s-a grăbit, lăsându-mă singur la masă cu Elxa Dal. M-am simţit ciudat stând cu el la masă. M-am foit nervos.

— Deci, ce mai faci? a întrebat Dal relaxat.

— Bine, am zis. Am avut o perioadă bună, exceptând…

Am făcut un gest spre Imre.

Dal a chicotit fără umor.

— Asta a fost o întoarcere în vremurile vechi, nu?

A clătinat din cap.

— Aliere cu Demonii. Doamne!

Gazda s-a întors cu băuturile noastre şi ne-a părăsit fără niciun cuvânt.

Magistrul Dal şi-a luat cupa lui largă de lut şi a ridicat-o în aer.

— Pentru a nu fi arşi de vii de către superstiţioşi, a zis el.

Am zâmbit, în ciuda disconfortului meu şi am ridicat cana mea de lemn.

— Pentru o bună tradiţie.

Am băut amândoi, Dal oftând recunoscător pentru vin.

Dal s-a uitat la mine peste masă.

— Spune-mi, te-ai gândit vreodată ce-ai de gând să faci după ce termini aici? a zis el. După ce o să ai paralele tale, vreau să spun.

— Nu prea mult, am recunoscut sincer. Pare că mai e un drum lung până atunci.

— La cât de repede urci în rang, ar putea să nu fie chiar atât de lung. Eşti deja re’lar la… aminteşte-mi, câţi ani ai?

— 17, am minţit fără probleme.

Eram sensibil cu privire la vârsta mea. Mulţi studenţi aveau aproape 20 când se înscriau la Universitate, să nu mai vorbim ca să se alăture Arcanumului.

— 17, a meditat Dal încet. E atât de uşor să uităm asta. Eşti atât de înalt.

Ochii lui păreau că privesc departe.

— Pe toţi zeii, eu eram un dezastru la 17 ani. Studiile, încercarea de a-mi găsi locul în lume. Femeile… A clătinat încet

din cap. Să ştii că va fi mai bine. Aşteaptă trei sau patru ani şi toate se vor mai linişti un pic.

A ridicat scurt către mine cupa lui de lut, înainte de a mai lua o înghiţitură.

— Nu că ai părea să ai mari probleme. Re'lar la 17 ani. Un semn de distincţie destul de important.

Am roşit un pic, neştiind ce să spun.

Gazda s-a întors şi a început să aşeze vasele pe masă. O farfurie mică, cu diferite tipuri de brânzeturi feliate. Un bol cu bucăţele de pâine prăjită. Un bol cu căpşuni conservate. Un bol cu gem de afine. Un vas mic cu sâmburi de nucă.

Dal a luat o bucăţică de pâine şi o felie de brânză albă sfărâmicioasă.

— Eşti un simpatist destul de bun, a zis el. Sunt destule şanse în lume pentru cineva talentat ca tine.

Am pus o căpşună pe o bucată de brânză şi pâine prăjită, apoi am băgat-o în gură, ca să-mi iau timp să mă gândesc. Oare Dal ar fi vrut să mă concentrez mai mult pe studiul simpateticii? Avea el de gând să mă sponsorizeze ca să ajung el'the?

Elodin îmi sponsorizase ridicarea la rangul de re'lar, dar ştiam că lucrurile se schimbaseră. Ocazional, magiştrii se luptau pe studenţii deosebit de promiţători.

Mola, de pildă, fusese scrib înainte ca Arwyl s-o răpească la Clinică.

— Îmi place destul de mult să studiez simpatetica, am spus cu grijă.

— Asta e foarte clar, a zis Dal cu un zâmbet. Unii dintre colegii tăi şi-ar dori să-ţi placă ceva mai puţin, te asigur de asta.

A mai mâncat o bucată de brânză, apoi a continuat.

— Asta spune că e posibil să exagerezi. Nu zice Teccam că prea mult studiu îi dăunează studentului?

— Ertram cel Înţelept, de fapt, am zis. E într-una dintre cărţile pe care Magistrul Lorren le-a pus deoparte pentru ca re'larii s-o studieze în acest semestru.

— E adevărat, în orice caz, a zis el. Ar trebui să te gândeşti să iei în considerare să te şi odihneşti un pic. Să călătoreşti un pic, să stai la soare.

A mai luat o înghiţitură.

— Nu e bine să vezi un edema ruh fără un pic de bronz.

N-am ştiut ce să spun la asta. Nu mă bătuse niciodată gândul să iau o vacanţă de la Universitate. Unde era să mă duc?

Gazda a sosit cu farfurii cu peşte, aburind şi mirosind a lămâie şi unt. O vreme ne-am concentrat la mâncare. M-am bucurat că am o scuză să nu vorbesc. De ce să mă fi felicitat Dal pentru studiile mele şi apoi m-a încurajat să plec?

După un timp, Elxa Dal a scos un oftat mulţumit şi şi-a împins farfuria înapoi.

— Să-ţi spun o mică poveste, a zis el. O poveste pe care îmi place s-o numesc *Ignorantul edema.*

Am ridicat privirea la asta, mestecând încet peştele din gură. Mi-am păstrat o expresie atent compusă.

El a arcuit o sprânceană, ca şi cum aştepta să vadă dacă am ceva de zis. Cum nu aveam, a continuat.

— Odată, exista un arcanist învăţat. Ştia totul despre simpatetică şi scrijeldică şi alchimie. Avea zeci de nume ascunse cu grijă în cap, vorbea opt limbi şi avea o caligrafie exemplară. Adevărul e că nu-l împiedicau să fie magistru decât slaba coordonare şi o anumită lipsă a charismei.

Dal a mai luat o înghiţitură de vin.

— Deci tipul ăsta s-a dus o vreme să vâneze vânt, în speranţa că-şi va găsi norocul în lumea largă. Şi în timp ce el era în drumul spre Tinuë, a ajuns la un lac pe care trebuia să-l treacă.

Dal a zâmbit larg.

— Din fericire, era acolo un barcagiu edema care s-a oferit să-l treacă pe partea cealaltă. Arcanistul, văzând că drumul va dura mai multe ore, a încercat să înceapă o conversaţie.

— Ce crezi despre teoria lui Teccam, care spune că energia e o substanţă elementară mai degrabă decât o proprietate a materialului? l-a întrebat el pe barcagiu.

Barcagiul a răspuns că el nu crede deloc în aşa ceva. Mai mult, nici n-avea de gând s-o facă.

— Desigur, educaţia ta include Botezul lui Teccam? a întrebat arcanistul.

— Eu n-am primit niciodată ceea ce se poate numi o educaţie, domnia voastră, a zis barcagiul. Şi nu-l ştiu pe acest Teccam de care ziceţi, decât dacă s-a arătat să târguiască ace de la nevastă-mea.

Curios, arcanistul i-a pus câteva întrebări şi edema a recunoscut că nu ştie cine a fost Feltemi Reis sau ce a făcut un gearwin. Arcanistul a continuat o oră întreagă, mai întâi cu curiozitate, apoi cu spaimă. Cireaşa de pe tort a venit atunci când a descoperit că barcagiul nici măcar nu ştia să scrie şi să

citească.

— Zău, domnule, e de datoria fiecăruia să se perfecţioneze. Un om fără beneficiile educaţiei nu e cu mult mai bun decât un animal, a zis arcanistul îngrozit.

Dal a zâmbit.

— Păi, după cum ghiceşti, conversaţia n-a mai continuat mult după aceea. În următoarea oră au mers într-o tăcere tensionată, dar pe când se apropiau să vadă ţărmul, a izbucnit o furtună. Valurile au început să biciuiască mica barcă, făcând lemnul să scârţâie şi să geamă. Edema a aruncat o privire dură către nori şi a zis:

— În cinci minute va fi cu adevărat rău, apoi răul va trece pe lângă noi înainte. Barca mea nu va rezista până la urmă. Va trebuie să înotăm un pic pe ultima porţiune.

Şi cu asta barcagiul şi-a scos cămaşa şi şi-a legat-o în jurul taliei.

— Dar eu nu ştiu să înot, a zis arcanistul.

Dal a băut şi ultima înghiţitură de vin, întorcând cana cu susul în jos şi punând-o ferm pe masă. A fost un moment de tăcere în expectativă, în timp ce mă privea cu o expresie vag mulţumită de sine pe faţă.

— Nu e o poveste rea, am recunoscut. Accentul ruh a fost un pic exagerat.

Dal s-a îndoit de mijloc cu o plecăciune rapidă, batjocoritoare.

— Apreciez asta, a zis el, apoi a ridicat un deget şi m-a privit conspirativ. Povestea mea nu e menită numai să încânte şi să distreze, ci există şi un sâmbure de adevăr ascuns în ea, pe care doar cel mai inteligent student îl poate găsi.

Expresia lui a devenit misterioasă.

— Tot adevărul din lume e cuprins în poveşti, să ştii.

Mai târziu în acea seară, am povestit întâmplarea la întâlnirea cu prietenii mei, în timp ce jucam cărţi la Cinzeacă.

— Ţi-a oferit un indiciu, greule de cap, a zis Manet iritat.

Cărţile fuseseră împotriva noastră toată seara şi eram în urmă cu cinci mâini.

— Doar că tu ai refuzat să-l auzi.

— E o aluzie că ar trebui să plec să studiez o vreme simpatetica? am întrebat.

— Nu, mi-o tăie Manet. Ţi-a spus ce eu îţi spusesem deja de

două ori. Eşti regele idioţilor dacă te duci la admitere semestrul ăsta.

— Ce? am întrebat. De ce?

Manet şi-a aşezat cărţile jos cu un calm profund.

— Kvothe. Tu eşti un băiat inteligent, dar ai o căruţă de probleme să asculţi ceva ce nu vrei să auzi.

S-a uitat în dreapta şi-n stânga, apoi la Wilem şi Simmon.

— Încercaţi să-i spuneţi?

— Ia-ţi un semestru liber, a zis Wilem fără să-şi ridice ochii din cărţile sale.

Apoi a adăugat:

— Greu de cap.

— Chiar trebuie, a zis Sim cu sinceritate. Toată lumea încă vorbeşte despre proces. Numai despre asta vorbeşte toată lumea.

— Despre proces? am râs. Asta a fost cu mai mult de un interval în urmă. Vorbesc despre cum am fost găsit complet nevinovat. Exonerat în ochii legii de fier şi ai însuşi milostivului Tehlu.

Manet a pufnit cu voce tare, împărţind cărţile.

— Ar fi fost mai bine dacă te-ai fi făcut vinovat într-un mod liniştit, mai degrabă decât să fii un nevinovat atât de gălăgios.

S-a uitat la mine.

— Ştii cât timp a trecut de când un arcanist n-a mai fost pus sub acuzare de Consorţiu?

— Nu, am recunoscut.

— Nici eu, a zis el. Ceea ce înseamnă că a trecut mult, mult de tot. Eşti nevinovat. Minunat pentru tine. Dar procesul a aşezat o mare pată neagră pe Universitate. Le-a reamintit oamenilor din popor că, chiar dacă tu nu meriţi să fii ars, alţi arcanişti ar merita.

A clătinat din cap.

— Poţi fi sigur că şi magiştrii sunt la fel de înnebuniţi din cauza asta.

— Nici unii studenţi nu sunt prea mulţumiţi, a adăugat Wil întunecat.

— Nu-i vina mea că a fost un proces! am protestat, apoi m-am răzgândit un pic. Nu în întregime. Ambrose a stârnit asta. El a fost în culise în tot acest timp, râzând în mânecă.

— Chiar şi aşa, a zis Wil. Ambrose e suficient de raţional ca să evite admiterea semestrul ăsta.

— Cum? am întrebat surprins. Nu se duce la admitere?

— Nu, a zis Wilem. A plecat acasă acum două zile.

— Dar nu exista nimic care să-l lege de proces, am zis. De ce ar pleca?

— Fiindcă magiştrii nu sunt idioţi, a zis Manet. Voi doi aţi sărit unul la altul ca nişte câini turbaţi de când v-aţi întâlnit prima dată.

Şi-a ţuguiat buzele gânditor, cu o expresie plină de nevinovăţie exagerată.

— Să spunem că asta mă face să-mi amintesc. Ce făceai la Poneiul de Aur în noaptea când camera lui Ambrose a luat foc?

— Jucam cărţi, am zis.

— Sigur că da, a zis Manet pe un ton plin de sarcasm. Aţi aruncat cu pietre unul în altul un an întreg şi una dintre ele a lovit în cele din urmă un cuib de viespi. Singurul lucru raţional pe care trebuie să-l faceţi este să fugiţi la o distanţă sigură şi să aşteptaţi până se opreşte bâzâitul.

Simmon şi-a dres glasul timid.

— Nu-mi place să mă alătur corului, a zis el scuzându-se. Dar zvonul a ajuns până acolo încât se spune că ai fost văzut luând masa de prânz cu Sleat.

S-a strâmbat.

— Şi mi-a spus Fela că ea a auzit că… hm… o curtezi pe Devi.

— Ştii că nu e adevărat cu Devi, am zis. Am vizitat-o doar ca să menţinem pacea. O vreme a fost la un milimetru să-mi mănânce ficatul. Şi am avut doar o discuţie cu Sleat. Nu mai lungă de cincisprezece minute.

— Devi? a exclamat Manet cu groază. Devi şi Sleat? O exmatriculată şi celălalt nu cel mai bun lucru?

A aruncat cărţile.

— De ce te-ai văzut cu oamenii ăştia? De ce sunt eu văzut cu tine?

— Haide, zău!

M-am uitat când la Wil, când la Sim.

— E de rău?

Wilem şi-a lăsat jos cărţile.

— Eu prezic că, dacă te duci la admitere, vei primi o taxă de şcolarizare de cel puţin treizeci şi cinci de talanţi, a zis el calm.

S-a uitat când la Sim, când la Manet.

— Pariez o marcă de aur întreagă. Se bagă cineva?

Niciunul dintre ei nu i-a acceptat oferta.

Am simţit o gaură în stomac.

— Dar asta nu se poate… am zis. Asta…

Sim şi-a pus şi el cărţile jos, cu o expresie sumbră în locul feţei lui prietenoase.

— Kvothe, a zis el formal. Nu-ţi mai spun şi-a treia oară. Ia-ţi un semestru liber.

În cele din urmă, mi-am dat seama că prietenii mei îmi spuneau adevărul. Din păcate, asta m-a lăsat în întregime derutat. Nu mai aveam examene pentru care să studiez şi n-ar fi fost decât o nebunie să încep alt proiect în Partizanat. Chiar gândul de a căuta în Arhive informaţii despre Chandrieni sau amiri era prea puţin atrăgător. Căutasem atât de mult şi găsisem atât de puţin.

Am cochetat cu ideea de a căuta în altă parte. Existau şi alte biblioteci, desigur.

Fiecare casă de nobil avea cel puţin o colecţie modestă, care conţinea rapoarte casnice şi istoria terenurilor lor şi a familiei. Cele mai multe biserici aveau înregistrări ample din urmă cu sute de ani, care detaliau procese, căsătorii şi dispoziţii. Acelaşi lucru era valabil în orice oraş mai mare. Amirii nu puteau să fi distrus orice urmă a existenţei lor.

Nu cercetarea în sine era partea cea mai grea. Greu era în primul rând accesul la biblioteci. Nu puteam să mă arăt în Renere îmbrăcat în zdrenţe şi plin de praful drumului, solicitând să răsfoiesc prin arhivele palatului.

Ăsta era un alt exemplu de ce un patron ar fi fost nepreţuit. Un patron mi-ar fi putut scrie o scrisoare de recomandare, care mi-ar fi deschis tot felul de uşi. Mai mult, cu sprijinul patronului aş fi putut trăi decent cât timp călătoream. Multe oraşe mici nici nu te primeau să cânţi la un han local fără un titlu de patronaj.

Universitatea fusese centrul vieţii mele pentru un an solid. Acum, confruntat cu necesitatea de a pleca, eram extrem de confuz, fără nicio idee despre ce aş fi putut face cu viaţa mea.

CAPITOLUL 50

Vânare de vânt

I-am dat piesa de admitere Felei, spunându-i că sper să-i aducă noroc. Şi aşa semestrul de iarnă a ajuns la final.

Dintr-odată, trei sferturi din viaţa mea pur şi simplu au dispărut. N-aveam niciun curs cu care să-mi ocup timpul, nicio tură la Clinică. Nu mai puteam scoate materiale de la Stocuri, nu mai puteam utiliza uneltele din Partizanat şi nu mai puteam intra în Arhive.

La început nu a fost aşa de rău. Ceremonia grandioasă din mijlocul iernii era minunat de distractivă, şi fără grija muncii şi a studiului am fost liber să mă simt bine şi să-mi petrec timpul în compania prietenilor mei.

Apoi a început semestrul de primăvară. Prietenii mei erau încă acolo, dar erau ocupaţi cu propriile studii. M-am trezit trecând râul din ce în ce mai des. Denna încă nu era de găsit, dar Deoch şi Stanchion erau întotdeauna dispuşi să împartă o băutură şi ceva bârfe fără temei.

Threpe era şi el prezent şi, în timp ce mă bătea la cap ocazional să particip la o cină în casa lui, mi-am dat seama ca inima lui nu era acolo. Procesul meu nu mulţumise nici oamenii de pe această parte a râului şi încă mai spuneau poveşti despre el. N-aveam să mai fiu binevenit în niciun cerc social respectabil pentru o lungă perioadă de timp, dacă aveam să mai fiu vreodată.

Am cochetat cu ideea de a părăsi Universitatea. Ştiam că oamenii vor uita de proces mult mai repede dacă nu eram prin preajmă. Dar unde să mă duc? Singurul gând care mi-a venit în minte era să mă îndrept spre Yll, cu speranţa deşartă de-a o găsi pe Denna. Dar ştiam că nu era decât o nebunie.

Din moment ce nu era nevoie să economisesc bani pentru studii, m-am dus să-i restitui banii lui Devi. Dar, pentru prima dată, n-am putut s-o găsesc. În câteva zile am devenit tot mai

agitat. Chiar i-am băgat pe sub uşă mai multe scrisori cu scuze, până când am auzit de la Mola că plecase în vacanţă şi că se întorcea în curând.

Zilele treceau. Şi am rămas inactiv până când iarna s-a retras încet de la Universitate.

Gheaţa a părăsit colţurile geamurilor, troienele de zăpadă s-au topit şi copacii au început să-şi arate primii muguri verzi. În cele din urmă, Simmon a zărit un prim picior gol sub o rochie învolburată şi a declarat că primăvara a sosit oficial.

Într-o după-amiază, când m-am aşezat să beau hidromel cu Stanchion, Threpe a intrat pe uşă practic fierbând de entuziasm. M-a dus pe sus către o masă privată de la al doilea etaj, părând gata să izbucnească din cauza ştirilor pe care le avea.

Threpe şi-a împreunat mâinile pe masă.

— Din moment ce n-am avut prea mult noroc să-ţi găsesc un sponsor local, am început să-mi întind năvoadele mai departe. E frumos să ai un sponsor local. Dar dacă ai suportul unui domn cu adevărat influent nu prea contează unde locuieşte.

Am dat din cap. Trupa mea mersese peste tot în cele patru colţuri, sub protecţia numelui Lordului Pârloagă-Sură.

Threpe a zâmbit.

— Ai fost vreodată la Vintas?

— Posibil, am zis.

Apoi, văzându-i privirea nedumerită, am explicat.

— Am călătorit destul de mult când eram tânăr. Nu-mi amintesc dacă am ajuns vreodată atât de departe spre est.

A dat din cap.

— Ştii cine e maerul Alveron?

Ştiam, dar am văzut că Threpe era nerăbdător să-mi spună el însuşi.

— Îmi amintesc ceva... i-am spus vag.

Threpe a zâmbit.

— Ştii vorba bogat ca regele Vintului?

Am dat din cap.

— Ei bine, el e. Stră-străbunicii lui au fost regii Vintului înainte ca imperiul să calce totul în picioare, convertindu-i pe toţi la legea de fier şi la Cartea Căii. Dacă n-ar fi fost câteva capricii ale sorţii acum o duzină de generaţii, Alveron ar fi fost familia regală a Vintasului, nu Calanthis, şi prietenul meu, maerul, ar fi fost

rege.

— Prietenul tău? i-am spus apreciativ. Îl ştii pe maerul Alveron?

Threpe a făcut un gest şovăielnic.

— Prieten poate că e un pic exagerat, a recunoscut. Am corespondat câţiva ani, făcând schimb de ştiri din diferite colţuri ale lumii unde ne aflam, făcându-ne reciproc vreo două favoruri. Ar fi mai potrivit să spun că suntem cunoştinţe.

— O cunoştinţă impresionantă. Cum e el?

— Scrisorile lui sunt destul de politicoase. Niciodată nu e nici măcar un pic snob, chiar dacă stă destul de bine mai sus în rang ca mine, a zis Threpe modest. E ca un rege, cu excepţia titlului şi coroanei, ştii. Când s-a format Vintas, familia lui a refuzat să predea vreuna dintre puterile plenare. Asta înseamnă că maerul are autoritatea de a face aproape orice face şi regele Roderic însuşi: să acorde titluri, să ridice o armată, să bată monedă, să fixeze taxe…

Threpe a clătinat din cap brusc.

— A, am uitat ce fac, a spus, începând să se caute prin buzunare. Am primit chiar ieri o scrisoare de la el.

A scos o bucată de hârtie, a desfăcut-o, şi-a dres glasul şi a citit:

— Ştiu că sunteţi plini de poeţi şi muzicanţi acolo şi eu am nevoie de un tânăr care se pricepe la vorbe. Nu găsesc pe nimeni să se potrivească aici, în Severen. Şi, ca s-o spunem pe-a dreaptă, l-aş prefera pe cel mai bun.

Ar trebui să se priceapă la vorbe mai presus de toate, poate un muzician de un anumit fel. Apoi, mi-aş dori să fie inteligent, bun de gură, manierat, educat şi discret. La citirea acestei liste poţi vedea de ce n-am avut noroc să găsesc singur un astfel de om. Dacă se întâmplă să cunoşti pe cineva de acest fel rar, îndeamnă-l să apeleze la mine. Ţi-aş spune ce am de gând să-l pun să facă, dar problema e de natură privată…

Threpe a studiat scrisoarea pentru câteva clipe.

— Mai e un pic. Apoi spune: în problema pe care am menţionat-o mai înainte, mă cam grăbesc. Dacă nu există niciunul adecvat în Imre, te rog să-mi trimiţi o scrisoare prin poştă. Dacă se întâmplă să trimiţi pe cineva la mine, îndeamnă-l să se grăbească.

Ochii lui Threpe au cercetat hârtia pentru încă un moment, buzele mişcându-i-se în tăcere.

— Asta e tot, a zis el în cele din urmă şi a băgat-o înapoi într-un buzunar. Ce zici?
— Îmi faci o mare…
— Da, da.
A fluturat nerăbdător o mână.
— Eşti flatat. Treci peste toate astea.
S-a aplecat înainte serios.
— Faci asta? Studiile tale – a făcut un gest de desconsiderare spre vest, spre Universitate – îţi permit o absenţă de un sezon sau aşa ceva?
Mi-am dres vocea.
— De fapt, chiar am luat în considerare să-mi fac studiile peste hotare pentru un timp.
Contele a zâmbit larg şi a lovit braţul scaunului.
— Bine! a râs el. Am crezut că va trebui să te smulg din preţioasa ta Universitate ca pe un bănuţ din pumnul unui shim mort! E o oportunitate minunată, îţi dai seama. O dată în viaţă, într-adevăr.
Mi-a făcut şiret cu ochiul.
— În plus, unui tânăr ca tine i-ar fi foarte greu să găsească un sponsor mai bun decât un om care e mai bogat decât regele Vintului.
— Există ceva adevăr în asta, am recunoscut cu voce tare.
În secret, m-am gândit, puteam spera la o mai bună asistenţă în cercetarea mea despre amiri?
— E mult adevăr în asta, a chicotit el. Cât de repede poţi fi gata de plecare?
Am ridicat din umeri.
— Mâine?
Threpe a ridicat o sprânceană.
— Nu prea laşi praful să se aşeze, nu?
— Spune că se grăbeşte şi aş prefera să ajung mai devreme decât mai târziu.
— Adevărat. Adevărat.
A scos din buzunar un ceas mecanic de argint, s-a uitat la el, apoi a oftat când l-a închis.
— Va trebui să sar peste ceva somn în seara asta, ca să compun o scrisoare de recomandare pentru tine.
M-am uitat spre fereastră.
— Încă nu e întuneric, am zis. Cât de mult te aştepţi să-ţi ia?
— Taci, a spus el supărat. Eu scriu încet, mai ales atunci când

trimit o scrisoare către cineva atât de important ca maerul. În plus, trebuie să te descriu, şi nu e o sarcină uşoară.

— Atunci, lasă-mă să te ajut, am zis. N-are sens să-ţi pierzi somnul din cauza mea. Am zâmbit. În plus, dacă e ceva la care mă pricep cel mai bine, mă pricep la propriile mele calităţi.

A doua zi am trecut în fugă să-mi iau rămas-bun de la toată lumea pe care o ştiam de la Universitate. Am primit strângeri de mână din toată inima de la Wilem şi Simmon şi un fluturat de mână de la Auri.

Kilvin a mormăit fără să-şi ridice ochii de la gravura lui şi mi-a spus să scriu cât sunt plecat orice idei mi-ar veni pentru lampa veşnic arzătoare.

Arwyl m-a privit lung, pătrunzător, prin ochelarii lui şi mi-a spus că va fi un loc pentru mine în Clinică atunci când o să mă întorc.

Elxa Dal a fost înviorător după răspunsurile rezervate ale celorlalţi magiştri. A râs şi a recunoscut că e un pic gelos pe libertatea mea. M-a sfătuit să profit din plin de fiecare şansă, cât de măruntă, care se arată. Dacă o mie de mile nu erau de-ajuns pentru a-mi păstra escapadele secrete, a zis el, atunci nimic nu e.

N-am avut noroc să-l găsesc pe Elodin şi m-am mulţumit să-i bag o scrisoare pe sub uşa biroului. Cu toate că, după cum părea să nu folosească locul, puteau trece luni înainte s-o găsească.

Am cumpărat o traistă nouă şi alte câteva lucruri care nu trebuiau să-i lipsească unui simpatist: ceară, coarde şi sârmă, cârlig şi strună. Hainele mele erau uşor de împachetat, pentru că nu aveam multe.

Cât mi-am încărcat traista, mi-am dat seama încet că nu puteam lua totul cu mine.

A venit ca un fel de şoc. Atât de mulţi ani cărasem după mine tot ce aveam şi de obicei îmi rămânea şi o mână liberă.

Dar, de când mă mutasem în această cămăruţă din pod, începusem să colecţionez nimicuri şi proiecte pe jumătate terminate. Ajunsesem acum la luxul de a deţine două pături.

Erau pagini cu note, o bucată rotundă de tablă pe jumătate inscripţionată din Partizanat, un ceas mecanic defect, de la care am luat bucăţi ca să văd dacă pot să-l îmbin din nou.

Am terminat încărcarea traistei, apoi am băgat restul în

cufărul de la picioarele patului. Câteva unelte uzate, o bucată ruptă de ardezie pe care o folosisem pentru cifrare, o cutiuţă din lemn cu o mână de mici comori, pe care mi-o dăduse Auri…

Apoi m-am dus la parter şi l-am întrebat pe Cinzeacă dacă l-ar deranja dacă mi-aş depozita posesiunile în subsol până mă întorc. A recunoscut că se simte un pic vinovat că, înainte ca eu să fi început să dorm acolo, cămăruţa cu tavan înclinat stătuse goală ani de-a rândul şi fusese folosită numai pentru depozitare. Era dispus s-o lase neînchiriată dacă promiteam că vom continua înţelegerea noastră actuală, cameră-pentru-muzică, după ce revin. Am acceptat cu bucurie şi aruncându-mi cutia lăutei pe umăr, am ieşit pe uşă afară.

N-am fost întru totul surprins să-l găsesc pe Elodin pe Podul de Piatră. Foarte puţine mă mai surprindeau în ultima vreme la Magistrul Elodin. Era aşezat pe buza înaltă de piatră a podului, dând din picioarele goale deasupra hăului de zeci de metri până la râul de dedesubt.

— Salutare, Kvothe, a zis el fără să-şi ia ochii de la apa învolburată.

— Salutare, Magistre Elodin, am zis. Mă tem că voi pleca de la Universitate pentru un semestru sau două.

— Chiar te temi?

Am observat o urmă de amuzament în vocea lui rezonantă, liniştită.

Mi-a luat un moment ca să-mi dau seama la ce se referea.

— E doar un fel de-a spune. Modurile noastre de a vorbi sunt asemenea imaginilor numelor. Nume vagi, slabe, dar, cu toate astea, nume. Fii conştient de ele.

A ridicat privirea la mine.

— Aşază-te lângă mine pentru un moment.

Am început să mă scuz, apoi am ezitat. Fusese sponsorul meu, la urma-urmelor. Am lăsat lăuta şi traista pe piatra plată a podului. Un zâmbet afectuos s-a ivit pe faţa de băieţel a lui Elodin şi a lovit cu palma parapetul de piatră de lângă el, oferindu-mi un loc.

M-am uitat peste margine, cu o urmă de nelinişte.

— Aş prefera să nu, Magistre Elodin.

M-a privit cu reproş.

— Precauţia i se potriveşte unui arcanist. Asigurarea i se potriveşte unui glăsuitor. Frica nu i se potriveşte niciunuia. Nu ţi

se potriveşte nici ţie. A lovit din nou cu palma piatra, mai hotărât de data asta.

M-am urcat cu atenţie pe parapet şi mi-am aruncat picioarele peste margine. Panorama era spectaculoasă, captivantă.

— Vezi vântul?

Am încercat. Pentru un moment a părut ca şi cum… Nu. Nu era nimic. Am scuturat din cap.

Elodin a ridicat din umeri cu nonşalanţă, deşi am simţit o urmă de dezamăgire.

— E un loc bun pentru un glăsuitor. Spune-mi de ce.

M-am uitat în jur.

— Vânt răspândit, apă puternică, piatră veche.

— Bun răspuns.

Am auzit plăcere reală în vocea lui.

— Dar mai e un motiv. Piatră, apă, vânt sunt şi în alte părţi. Ce are diferit acest loc?

M-am gândit pentru o clipă, m-am uitat în jur şi am clătinat din cap.

— Nu ştiu.

— Alt răspuns bun. Să-l ţii minte.

Am aşteptat ca el să continue. Când n-a făcut-o, l-am întrebat:

— Ce face din acesta un loc bun?

S-a uitat îndelung la apă înainte de a răspunde.

— E o muchie, a zis în sfârşit. E un loc înalt cu perspectiva de a se prăbuşi. Lucrurile sunt mult mai uşor de privit de pe margine. Pericolul deşteaptă mintea adormită. Face unele aspecte clare. Să vezi lucrurile e o parte din a fi glăsuitor.

— Cum adică să se prăbuşească? am întrebat.

— Dacă e să te prăbuşeşti, te prăbuşeşti, a ridicat din umeri Elodin. Uneori şi prăbuşitul ne învaţă lucruri. În vis de multe ori te prăbuşeşti înainte să te trezeşti.

Am rămas amândoi tăcuţi cu gândurile noastre pentru un timp. Am închis ochii şi am încercat să ascult numele vântului. Am auzit apa de dedesubt, am simţit piatra podului sub palme. Nimic.

— Ştii ce se spune când un student pleacă de la Universitate pentru un semestru? a întrebat Elodin.

Am scuturat din cap.

— Se spune că vânează vânt, a chicotit el.

— Am auzit expresia.

— Ai auzit-o? Ce pare să însemne?

M-am oprit un moment să-mi aleg cuvintele.
— Are o savoare frivolă. Ca şi cum studenţii aleargă fără un scop precis.
Elodin a dat din cap.
— Majoritatea studenţilor pleacă din motive frivole sau ca să urmărească lucruri frivole.
S-a aplecat să se uite direct în jos, la râul de dedesubt.
— Dar nu ăsta e de fiecare dată sensul.
— Nu?
— Nu.
S-a ridicat din nou.
— Cu mult timp în urmă, pe când toţi studenţii aspirau să fie glăsuitori, situaţia era diferită.
Şi-a lins un deget şi l-a ridicat în aer.
— Numele pe care cei mai noi glăsuitori erau încurajaţi să-l găsească era cel al vântului. După ce găseau numele, minţile lor adormite se deşteptau şi găsirea altor nume era mai uşoară. Dar unii studenţi aveau dificultăţi în a găsi numele vântului. Sunt prea puţine muchii aici, iar riscul prea mic. Aşa că plecau în ţinuturi sălbatice, necivilizate. Îşi căutau norocul, trăiau aventuri, vânau secrete şi comori…
S-a uitat la mine.
— Dar erau, de fapt, în căutarea numelui vântului.
Conversaţia ni s-a întrerupt când cineva a venit pe pod. Era un bărbat cu părul închis la culoare şi faţa ciupită. Ne-a privit cu coada ochiului, fără a întoarce capul, şi cât a mers prin spatele nostru, am încercat să nu mă gândesc la cât de uşor i-ar fi fost să mă împingă de pe pod.
Apoi a trecut de noi. Elodin a oftat obosit şi a continuat.
— Situaţia s-a schimbat. Sunt şi mai puţine muchii acum decât erau înainte. Lumea e mai puţin sălbatică. Există mai puţină magie, mai multe secrete şi doar o mână de oameni care cunosc numele vântului.
— Îl ştiţi, nu-i aşa? am întrebat.
Elodin a dat din cap.
— Se schimbă de la un loc la altul, dar ştiu cum să-i ascult schimbarea formei.
A râs şi m-a bătut pe umăr.
— Ar trebui să pleci. Să vânezi vânt. Nu-ţi fie teamă de riscul ocazional.
A zâmbit.

— Cu moderaţie.
Mi-am tras picioarele în spate, am sărit de pe peretele gros şi mi-am repus lăuta şi traista pe umăr. Dar în timp ce am pornit spre Imre, m-a oprit vocea lui Elodin.
— Kvothe.
M-am întors şi l-am văzut pe Elodin aplecat peste marginea podului. A zâmbit ca un şcolar.
— Un scuipat pentru noroc.

Devi mi-a deschis uşa şi a făcut ochii mari, în stare de şoc.
— Doamne, a zis ea, apăsând pe piept în mod dramatic o bucată de hârtie.
Am recunoscut-o ca fiind una dintre scrisorile băgate de mine pe sub uşa ei.
— E admiratorul meu secret.
— Încercam să-mi achit datoria, am zis. Am făcut patru drumuri.
— Mersul pe jos îţi face bine, a zis ea cu o voioasă lipsă de simpatie în timp ce îmi făcea semn să intru, încuind uşa după mine. Camera mirosea a…
Am adulmecat.
— A ce miroase? am întrebat.
Expresia ei era mâhnită.
— Trebuia să fie pere.
Am lăsat jos cutia lăutei şi traista şi am luat loc la biroul ei. În ciuda celor mai bune intenţii ale mele, ochii îmi erau captivaţi de inelul negru carbonizat.
Devi şi-a mişcat brusc capul cu păr blond-căpşuniu şi m-a privit în ochi.
— Ce zici de o revanşă? a întrebat ea cu gura curbată. Pot să te fac, cu gram sau fără gram. Pot să te fac şi dacă sunt moartă.
— Recunosc că sunt curios, am spus. Dar trebuie să mă concentrez pe afaceri.
— Foarte bine, a zis ea. Chiar ai de gând să-mi plăteşti toată suma? Ţi-ai găsit până la urmă un sponsor?
Am scuturat din cap.
— Cu toate astea, mi s-a ivit o şansă nemaipomenită. Şansa de a obţine un patron într-adevăr bun.
M-am oprit.
— În Vintas.

A ridicat o sprânceană.

— E un drum destul de lung, a zis ea apăsat. Mă bucur că te-ai oprit să-ţi achiţi datoria înainte de a te plimba prin cealaltă parte a lumii. Cine ştie când mai vii înapoi.

— Chiar aşa, am zis. Deci. Mă aflu într-o situaţie un pic ciudată, financiar vorbind.

Devi deja dădea din cap înainte de a termina de vorbit.

— Categoric, nu. Deja îmi datorezi nouă talanţi. Nu-ţi mai împrumut bani în ziua în care părăseşti oraşul.

Am ridicat mâinile în semn de apărare.

— Ai înţeles greşit, am zis.

Am deschis traista şi am vărsat talanţi şi firfirei pe masă. A căzut şi inelul Dennei şi l-am oprit înainte de a se rostogoli de pe masă.

Am arătat către grămada de monede din faţa mea, puţin peste treisprezece talanţi.

— Ăştia sunt tot ce am pe lume, am zis. Cu ei trebuie să ajung la Severen cât mai repede. O mie de mile, cu ceva de rezervă. Asta înseamnă traversare pe cel puţin o navă. Mâncare. Cazare. Bani pentru diligenţă sau poştalion.

Cât am enumerat fiecare dintre aceste lucruri, am trecut suma corespunzătoare de bani dintr-o parte a biroului în alta.

— Când o să ajung în cele din urmă în Severen, va trebui să-mi cumpăr haine care să-mi permită să mă plimb prin curte fără să arăt ca muzicantul zdrenţăros care sunt.

Am mai tras nişte monede.

Am arătat la cele câteva monede rămase.

— Astea nu sunt suficiente pentru a lichida datoria la tine.

Devi m-a privit peste degetele ei lungi.

— Înţeleg, a zis ea serios. Trebuie să găsim o alternativă ca să-ţi plăteşti datoria.

— Aşa mă gândesc, am zis. Pot să las o garanţie că mă întorc.

Ochii ei au licărit la silueta subţire, întunecată a cutiei lăutei mele.

— Nu lăuta, am zis repede. Am nevoie de ea.

— Ce, atunci? a întrebat ea. Mereu ai zis că n-ai garanţii.

— Am câteva lucruri, am zis, scotocind în traistă şi scoţând o carte.

Ochii lui Devi se aprinseră. Apoi, a citit pe cotor.

— Retorică şi logică?

A făcut o faţă.

— Aşa simt şi eu, am zis. Dar valorează ceva. Mai ales pentru mine. De asemenea… Am căutat în buzunarul mantiei şi am scos lampa de mână.

— Am asta. O lampă simpatetică după designul meu. Are un fascicul focalizat şi un comutator gradat.

Devi s-a ridicat de pe birou, dând din cap.

— Mi-aduc aminte de asta, a zis ea. Ziceai că nu poţi să renunţi la ea din cauza unei promisiuni pe care i-ai făcut-o lui Kilvin. S-a schimbat asta?

I-am arătat un zâmbet strălucitor, care era două treimi mincinos.

— Această promisiune face, de fapt, lampa o piesă perfectă ca garanţie, am zis. Dacă îi duc lampa asta lui Kilvin, am toată încrederea că va plăti o sumă generoasă doar pentru a nu cădea în…

Mi-am dres vocea.

— Mâini dezgustătoare.

Devi a atins comutatorul în dorul lelii, cu degetul mare, dând lumina de la slab la puternic şi din nou înapoi.

— Şi îmi imaginez că asta e o prevedere pe care o ceri? Să i-o restitui eu lui Kilvin?

— Mă cunoşti atât de bine, am zis. E aproape jenant.

Devi a pus lampa înapoi pe masă, lângă cartea mea, şi a tras aer pe nas.

— O carte care are valoare doar pentru tine, a zis ea. Şi o lampă care are valoare doar pentru Kilvin.

A clătinat din cap.

— Nu e o ofertă prea atrăgătoare.

Am simţit o strângere de inimă când am căutat pe umăr, am luat naiul măiestriei şi l-am pus şi pe el pe masă.

— Ăsta e argint, am zis. Şi e greu de găsit. Cu el poţi şi să intri la Eolian gratuit.

— Ştiu ce e.

Devi l-a luat şi s-a uitat la el cu o privire ascuţită. Apoi, a punctat.

— Aveai un inel.

Am îngheţat.

— Nu e al meu ca să-l dau.

Devi a râs.

— E în buzunarul tău, nu?

Şi-a plesnit degetele.

— Haide, zău! Dă-mi-l să-l văd.

L-am scos din buzunar, dar nu i l-am dat.

— Am trecut printr-o mulţime de probleme pentru el, am zis. E inelul pe care Ambrose i l-a luat unei prietene de-a mea. Mă pregătesc să i-l restitui.

Devi stătea în tăcere, cu mâna întinsă. După o clipă, i-am pus inelul în palmă.

L-a ţinut aproape de lampă şi s-a aplecat înainte, cercetându-l cu un ochi închis pe faţa ei mică.

— Drăguţă piatră, a zis ea apreciativ.

— E montată recent, am spus nefericit.

Devi a pus inelul cu atenţie pe cartea mea, lângă nai şi lampa de mână.

— Asta e o afacere, a zis ea. Voi păstra astea ca garanţie pentru actuala datorie de nouă talanţi. Pentru o perioadă de un an.

— Un an şi o zi, am zis.

Un zâmbet i-a curbat colţul gurii.

— I-auzi! Foarte bine. Asta va amâna plata pentru un an şi o zi. Dacă nu-mi rambursezi datoria până la sfârşitul perioadei, aceste obiecte vor fi reţinute, iar datoria noastră va fi ştearsă. Zâmbetul ei deveni ascuţit. Deşi aş putea fi convinsă să le restitui în schimbul anumitor informaţii.

Am auzit clopotul din turn în depărtare şi am oftat adânc. N-aveam prea mult timp pentru negociere, căci întârziasem deja la întâlnirea cu Threpe.

— Bine, am zis iritat. Dar inelul va fi păstrat undeva în siguranţă. Nu poţi să-l porţi până când nu devine al tău.

Devi s-a încruntat.

— Nu mă…

— Nu negociez cu asta, am zis serios. Îi aparţine unei prietene. E preţios pentru ea. N-aş vrea să-l văd pe mâna altcuiva. Nu după tot ce am făcut ca să-l iau înapoi de la Ambrose.

Devi n-a zis nimic, pe faţa ei mică apărând o expresie sumbră. Am afişat şi eu o expresie sinistră şi i-am întâlnit privirea. Ştiu să-mi compun o bună expresie sumbră atunci când e nevoie.

Un lung moment de tăcere s-a aşternut între noi.

— Bine, a zis ea în final.

Am dat mâna.

— Un an şi o zi, am zis.

CAPITOLUL 51

Toţi înţelepţii se tem

M-am oprit la Eolian, unde Threpe mă aştepta dansând practic de nerăbdare. Găsise, mi-a spus, o corabie care se îndrepta în aval în mai puţin de-o oră. Mai mult, îmi plătise deja drumul până la Bobcatran, unde puteam să găsesc cu uşurinţă o legătură către est.

Ne-am grăbit spre docuri, ajungând chiar când vasul făcea ultimele pregătiri. Threpe, roşu la faţă, suflând greoi în urma alergăturii, s-a grăbit să-mi dea în decurs de trei minute sfaturi cât pentru o viaţă.

— Maerul are sânge vechi-vechi, a spus el. Nu cum sunt cei mai mulţi dintre nobilii din părţile astea, care nu pot spune cine erau stră-străbunicii lor. Aşa că tratează-l cu respect.

Mi-am dat ochii peste cap. De ce toată lumea se aştepta să fac o impresie proastă?

— Şi nu uita, a zis el. Dacă dai impresia că eşti în căutare de bani, te vor privi ca pe un provincial. Dacă se întâmplă aşa, nu te va lua nimeni în serios. Eşti acolo ca să intri în graţiile cuiva. E un joc cu miză ridicată. În plus, averea urmează favoarea, cum se spune. Dacă obţii una, o vei avea şi pe cealaltă. Cum a scris şi Teccam. „Costul unei pâini e doar un amănunt, şi astfel pâinea e căutată adesea”…

— „Dar unele aspecte sunt nepreţuite: râsul, ţara şi dragostea nu sunt niciodată cumpărate”, am încheiat eu.

Era, de fapt, un citat din Gregorie cel Mic, dar nu m-am deranjat să-l corectez.

— Hei, tu! a strigat către noi un bărbat bronzat, cu barbă, de pe puntea navei. Aşteptăm un cioflingar şi căpitanul e furios ca o târfă urâtă. Jură că va pleca dacă nu e aici în două minute. Ai face bine să fii la bord până atunci.

A plecat fără să aştepte răspuns.

— Adresează-te cu Alteţă, a continuat Threpe ca şi cum n-am

fi fost întrerupţi. Şi nu uita: vorbeşte puţin dacă vrei să fii auzit mai des. O!

A scos o scrisoare sigilată din buzunarul de la piept.

— Iată scrisoarea ta de recomandare. Voi trimite o copie prin poştă, doar ca să ştie că vii.

I-am zâmbit larg şi i-am cuprins braţul.

— Mulţumesc, Denn, am zis sincer. Pentru tot. Apreciez toate astea mai mult decât îţi dai seama.

Threpe a respins comentariul.

— Ştiu că vei reuşi splendid. Eşti un băiat isteţ. Ţine minte că trebuie să găseşti un croitor bun când ajungi acolo. Moda va fi diferită. Cum se spune: cunoşti o femeie după maniere, iar un bărbat după haine.

Am îngenuncheat şi am deschis cutia lăutei. Am dat lăuta deoparte, am apăsat capacul compartimentului secret şi l-am deschis. Am băgat scrisoarea sigilată de la Threpe în interior, unde s-a alăturat cornului cu gaură în care era desenul Ninei şi unui săculeţ cu poame pe care-l depozitasem acolo. Nu era nimic special cu poamele, dar în opinia mea dacă ai un compartiment secret în cutia în care ţii lăuta şi nu-l foloseşti pentru a ascunde lucruri, e ceva teribil, teribil de în neregulă cu tine.

Am închis clemele, fixând capacul la loc, apoi m-am ridicat şi mi-am adunat lucrurile, gata să mă urc la bordul corăbiei.

Threpe m-a prins brusc de umăr.

— Aproape că am uitat! Alveron a menţionat într-una dintre scrisori că tinerii de la curtea lui pariază la jocurile de noroc. Crede că e un obicei deplorabil, aşa că fereşte-te. Şi aminteşte-ţi, micile dezgheţuri fac marile inundaţii, astfel încât fii de două ori mai atent să ai un sezon în schimbare lentă.

Am văzut pe cineva alergând de-a lungul docului, spre noi. Era omul cu faţa ciupită care trecuse mai devreme pe lângă mine şi Elodin pe Podul de Piatră. Strângea sub braţ un pachet înfăşurat în pânză.

— Bănuiesc că el e marinarul care lipseşte, am zis repede. Aş face bine să urc la bord.

L-am îmbrăţişat rapid pe Therpe şi am încercat să scap înainte de a putea să-mi mai dea şi alte sfaturi.

Dar m-a prins de mânecă, pe când mă întorceam.

— Fii atent la drumul până acolo, a zis el cu o expresie

neliniştită. Aminteşte-ţi: de trei lucruri se tem toţi oamenii înţelepţi: de furtuna pe mare, de o noapte fără lună şi de mânia unui om blând.

Marinarul a trecut pe lângă noi şi a păşit pe scândura de urcare la bord, neatent la cum sălta şi zăngănea aceasta sub picioarele sale. I-am zâmbit liniştitor lui Threpe şi m-am dus pe urmele lui. Doi bărbaţi cu pielea aspră au tras scândura şi eu i-am făcut cu mâna lui Threpe.

Erau strigate ordine, oamenii se agitau, iar vasul a început să se mişte. M-am întors cu faţa spre aval, spre Bobcatran, spre mare.

CAPITOLUL 52

O călătorie scurtă

Ruta mea a fost una simplă. Am mers la Bobcatran în aval, prin Strâmtoarea Refting, în josul coastei spre Junpui, apoi pe râul Arrand. Am ocolit mai mult decât dacă aş fi mers pe uscat, dar era mai bine pe termen lung. Chiar dacă luam poştalionul şi schimbam caii la fiecare ocazie, tot mi-ar fi trebuit aproape trei opriri pentru a ajunge la Severen pe uscat. Şi cea mai mare parte a timpului aş fi petrecut-o în sudul Aturului şi în Micile Regate. Numai preoţii şi nebunii se aşteaptă ca drumurile din acea parte a lumii să fie sigure.

Ruta pe apă adăuga câteva sute de mile distanţei parcurse, dar navele nu-şi fac griji pe mare pentru răsucirile şi cotiturile unui drum. Şi în timp ce un cal bun poate stabili un ritm mai bun decât o corabie, nu puteai merge zi şi noapte pe cal fără să te opreşti pentru odihnă. Ruta pe apă dura cam douăsprezece zile, în funcţie de vreme.

Şi curiozitatea mea era bucuroasă să ia calea mării. Nu fusesem pe nicio apă mai mare decât un râu. Singura mea grijă era că mă puteam plictisi doar cu vântul, valurile şi marinarii drept companie.

În timpul călătoriei au apărut mai multe complicaţii nefericite.

Pe scurt, au fost o furtună, piraterie, trădare şi naufragiu, deşi nu în această ordine. E, de asemenea, de la sine înţeles că am făcut foarte multe lucruri, unele eroice, unele nerecomandate, unele inteligente şi îndrăzneţe. De-a lungul călătoriei am fost jefuit, înecat şi lăsat fără niciun ban pe străzile din Junpui. Pentru a supravieţui, am cerşit coji de pâine, am furat pantofii unui om şi am recitat poezii. Ultimul gest ar trebui să demonstreze mai mult decât restul cât de cu adevărat disperată devenise situaţia mea.

Dar cum aceste evenimente au prea puţin de-a face cu inima poveştii, trebuie să trec peste ele, în favoarea aspectelor mult mai importante. Pe scurt, mi-a luat şaisprezece zile să ajung la Severen. Un pic mai mult decât planificasem, dar în niciun moment din timpul călătoriei n-am fost vreodată plictisit.

CAPITOLUL 53

Perpendiculara

Am păşit prin porţile Severenului zdrenţuros, fără niciun ban şi înfometat. Foamea nu-mi e străină. Cunosc nenumăratele forme goale pe care le ia în tine. Această foame nu era una teribilă în mod special. Mâncasem două mere şi nişte şuncă cu o zi înainte, astfel că această foame era doar puţin dureroasă. Nu era foamea cea rea care te lasă slab şi tremurând. Eram departe de asta pentru cel puţin vreo opt ore.

În ultimele două zile, tot ce deţinusem fusese pierdut, distrus, furat sau abandonat. Singura excepţie era lăuta. Minunata cutie de la Denna îşi plătise de zece ori valoarea în timpul călătoriei. Pe lângă faptul că mi-a salvat viaţa o dată, mi-a protejat lăuta, scrisoarea de recomandare a lui Threpe şi nepreţuitul desen al Ninei cu Chandrienii.

Observaţi că nu includ nicio haină pe lista mea de bunuri. Există două motive pentru asta. Primul e că nu puteai numi cu adevărat haine zdrenţele murdare pe care le purtam fără a trage de adevăr până la punctul de rupere.

În al doilea rând, le furasem, aşa că nu pare corect să pretind că erau ale mele.

Cea mai iritantă era pierderea mantiei de la Fela. Fusesem forţat s-o rup şi s-o folosesc pentru bandaje în Junpui. Aproape la fel de rău era faptul că gramul pentru care muncisem mult era undeva adânc sub apele reci şi întunecate ale Mării Centhe.

Oraşul Severen era împărţit în două părţi inegale de-o stâncă înaltă, albă.

Majoritatea afacerilor desfăşurate în oraş aveau loc în partea mai mare a acestuia, la poalele acestei stânci pe bună dreptate numită Perpendiculara.

În vârful Perpendicularei era o bucată mult mai mică de oraş.

Aceasta consta mai ales din moşii şi conace aparţinând aristocraţiei şi negustorilor bogaţi.

Erau prezenţi şi numeroşi croitori, servitori, teatre şi bordeluri necesare pentru a asigura nevoile lumii bune.

Stânca fermă de piatră albă părea aruncată spre cer pentru a oferi nobilimii o panoramă mai bună asupra zonei. Cum se întindea spre nord-est şi sud, pierduse din înălţime şi statură, dar în locul unde intersecta Severenul avea cel puţin două sute de picioare şi era abruptă ca un zid care înconjoară o grădină.

În centrul oraşului, din Perpendiculara se ivea o largă peninsulă de stâncă.

Cocoţată pe această bucată de stâncă ieşită în afară era moşia maerului Alveron. Zidurile sale din piatră deschisă la culoare erau vizibile de oriunde din oraşul de jos. Efectul era descurajant, ca şi cum ancestrala casă a maerului se holba de sus la tine.

A fost destul de intimidant s-o văd fără să am nicio monedă în buzunar sau haine cât de cât onorabile pe mine. Planificasem să duc scrisoarea de la Threpe direct la maer, în ciuda stării mele răvăşite, dar uitându-mă în sus la zidurile înalte de piatră, mi-am dat seama că probabil nu m-ar lăsa să intru pe uşa din faţă. Arătam ca un cerşetor murdar.

Aveam puţine resurse şi chiar mai puţine opţiuni din care să aleg. Cu excepţia lui Ambrose, la câteva mile spre sud, la baronia tatălui său, nu ştiam niciun singur suflet în tot Vintasul.

Mai cerşisem şi furasem. Dar numai când nu avusesem alte opţiuni. Acestea sunt ocupaţii periculoase şi doar un mare prost le încearcă într-un oraş necunoscut, nemaivorbind de o ţară cu totul nouă. Aici, în Vintas, nu ştiam ce legi puteam încălca.

Aşa că am strâns din dinţi şi am ales singura opţiune disponibilă. M-am plimbat cu picioarele goale pe străzile pietruite ale Severenului de Jos, până când am găsit un amanet într-una din cele mai bune zone ale oraşului.

Am stat peste drum aproape o oră, privind oamenii cum vin şi pleacă, încercând să mă gândesc la o opţiune mai bună. Dar pur şi simplu n-aveam niciuna. Aşa că am scos scrisoarea de la Threpe şi desenul Ninei din compartimentul secret al cutiei lăutei, am traversat strada şi mi-am amanetat lăuta şi cutia pentru opt arginţi nobli şi o notă pe termen scurt.

Dacă voi aţi dus genul de viaţă uşoară care nu v-a dus niciodată la amanet, lăsaţi-mă să vă explic. Nota era ca o

chitanţă şi cu ea îmi puteam cumpăra lăuta înapoi pentru aceeaşi sumă de bani, cât timp o făceam în termen de unsprezece zile.

În ziua a douăsprezecea, devenea proprietatea cămătarului, care, fără mustrări de conştiinţă, o putea vinde cu de zece ori acea sumă.

Ajuns înapoi pe stradă, am cântărit monedele. Păreau subţiri şi lipsite de substanţă faţă de cele cealdize sau de bănuţii grei din Orânduire cu care eram familiarizat. Totuşi, banii se cheltuiesc la fel în toată lumea şi cu şapte nobli mi-am cumpărat un frumos costum de haine, din cele pe care le poartă un domn, împreună cu o pereche de cizme din piele moale. Cu ce-a rămas, m-am tuns, m-am bărbierit, m-am îmbăiat şi am luat prima masă îndestulătoare din ultimele trei zile. După aceea eram iar sărac, dar mă simţeam mult mai sigur pe mine.

Totuşi, ştiam că va fi dificil să ajung la maer. Bărbaţii de rangul lui au mai multe straturi de protecţie. Există mai multe moduri obişnuite, graţioase, pentru a penetra aceste straturi: recomandări şi audienţe, mesaje şi inele, carduri de chemare şi pupincurism.

Dar cu doar unsprezece zile la dispoziţie pentru a-mi scoate lăuta de la amanet, timpul meu era prea preţios pentru aşa ceva. Trebuia să intru rapid în contact cu Alveron.

Aşa că m-am dus la poalele Perpendicularei şi am găsit o cafenea micuţă care deservea o clientelă binevoitoare. Am folosit una dintre preţioasele mele monede rămase pentru a cumpăra o cană cu ciocolată şi un scaun cu vedere la negustoria de mărunţişuri de peste drum.

În următoarele câteva ore am ascultat bârfa care curgea prin astfel de locuri. Chiar mai bine, am câştigat încrederea băiatului isteţ care lucra la cafenea, gata să-mi reumple cana dacă doream. Cu ajutorul lui şi a trasului cu urechea, într-un interval scurt de timp am auzit foarte multe despre curtea maerului.

În cele din urmă, umbrele au crescut şi am decis că era timpul să plec. Am chemat băiatul şi i-am arătat cu degetul peste drum.

— Îl vezi pe domnul ăla? Cel cu vestă roşie?

— Da, domnule.

— Ştii cine e?

— Nobilul Bergon, vă rog.

Aveam nevoie de cineva mai important de-atât.

— Dar tipul care se uită chiorâş, cu pălărie galbenă

îngrozitoare?

Băiatul ascunse un zâmbet.

— Ăsta e Baronetul Pettur.

Perfect. M-am ridicat şi l-am bătut pe Jim pe spate.

— O să te descurci de minune în viaţă cu o aşa memorie. Ai grijă de tine.

I-am dat o jumătate de bănuţ şi m-am dus la baronet, trecând cu degetele peste un sul de catifea de un verde intens.

E de la sine înţeles că nimeni nu e mai mic în rang decât un edema ruh. Chiar lăsând deoparte moştenirea mea, eram un om din popor fără pământ. Asta însemna, în ceea ce priveşte statutul social, că baronetul era atât de sus faţă de mine, că dacă ar fi fost o stea, n-aş fi putut să-l văd cu ochiul liber. O persoană în poziţia mea trebuia să i se adreseze cu lordul meu, evitând contactul vizual şi făcând o plecăciune profundă şi umilă.

Ca să spun drept, cineva cu statutul meu social nu trebuia să i se adreseze deloc.

Situaţia era diferită în Orânduire, desigur. Şi Universitatea în sine era deosebit de egalitaristă. Dar chiar şi acolo nobilimea era tot bogată şi puternică şi bine conectată. Oamenii ca Ambrose îi călcau întotdeauna în picioare pe cei ca mine. Şi dacă situaţia se complica, puteau întotdeauna să muşamalizeze lucrurile sau să mituiască un judecător pentru a ieşi din necaz.

Dar eram în Vintas acum. Aici Ambrose n-avea nevoie să mituiască judecătorul. Dacă mă ciocneam accidental de Baronetul Pettur pe stradă, în timp ce eram încă desculţ şi murdar de noroi, ar fi putut să mă biciuiască până la sânge, apoi să cheme jandarmul să mă aresteze pentru că eram o pacoste publică. Jandarmul ar fi făcut-o şi el cu un zâmbet şi un semn din cap.

Lăsaţi-mă să încerc să spun asta mai succint. În Orânduire, mica nobilime e formată din oameni cu putere şi bani. În Vintas, mica nobilime avea putere, bani şi privilegii. Multe reguli pur şi simplu nu i se aplicau.

Asta însemna că în Vintas rangul social era cel puţin important.

Asta însemna că dacă baronetul ştia că eram sub el, domnea, literalmente, peste mine.

Pe de altă parte…

Traversând drumul spre baronet, mi-am îndreptat umerii şi mi-am ridicat un pic bărbia. Am întărit gâtul şi am mijit uşor

ochii. Priveam în jur ca şi cum deţineam întreaga stradă şi momentan era ceva care mă nemulţumea.

— Baronetul Pettur? am zis repede.

Omul a ridicat privirea, zâmbind vag, ca şi cum nu putea să decidă dacă mă recunoaşte sau nu.

— Da?

Am făcut un gest scurt spre Perpendiculară.

— I-aţi face maerului un mare serviciu dacă m-aţi escorta la proprietatea sa cât mai curând posibil.

Mi-am păstrat expresia gravă, aproape furioasă.

— Păi, cu siguranţă.

Părea a fi oricum, mai puţin sigur. Puteam simţi întrebările, scuzele începând să clocotească în el.

— Unde…

L-am fixat pe baronet cu cea mai arogantă privire. Edema poate fi pe cea mai joasă treaptă a scării sociale, dar nu există actori mai pricepuţi pe lume. Fusesem crescut pe scenă şi tatăl meu putea juca atât de magnific rolul unui rege, încât am văzut publicul scoţându-şi pălăriile când îşi făcea intrarea.

Mi-am făcut privirea dură ca piatra şi l-am privit de sus până jos pe bărbatul rumen, ca şi cum era un cal pe care nu eram sigur dacă să pariez sau nu.

— Dacă n-ar fi o problemă urgentă, nu m-aş fi impus astfel.

Am ezitat, apoi am adăugat un „sir” reticent şi rigid.

Baronul Pettur m-a privit în ochi. Era uşor debusolat, dar atât de mult cât speram. Ca majoritatea nobililor, era centrat pe sine ca un giroscop şi singura care-l ţinea să nu pufnească şi să mă desconsidere era incertitudinea lui. M-a privit, încercând să decidă dacă putea risca să mă jignească întrebându-mă numele şi cum ne-am cunoscut.

Dar tot mai aveam un ultim truc în mânecă. Am scos zâmbetul subţire, ascuţit, al portarului de la Omul Cenuşiu, pe care l-am folosit când mersesem s-o caut pe Denna, cu mai multe luni în urmă. Aşa cum am spus, era un zâmbet bun: milostiv, politicos şi mai arogant decât dacă m-aş fi întins şi l-aş fi mângâiat pe cap ca pe un câine.

Baronetul Pettur a rezistat sub greutatea zâmbetului aproape o secundă. Apoi, s-a spart ca un ou, umerii rotunjindu-i-se un pic şi manierele sale devenind atât de uşor slugarnice.

— Orice serviciu îi pot face maerului e un serviciu pe care mă bucur să-l aduc, a zis. Vă rog, permiteţi-mi.

A preluat conducerea, îndreptându-se spre poalele stâncii. Urmându-l, am zâmbit.

CAPITOLUL 54

Mesagerul

Am reuşit să blufez şi să trec rapid de majoritatea pazei maerului. Baronetul Pettur m-a ajutat prin simpla lui prezenţă.

Să fiu escortat de către un membru recunoscut al nobilimii era de ajuns pentru a pătrunde adânc în interiorul proprietăţii lui Alveron. După aceea, acesta şi-a pierdut repede utilitatea şi l-am abandonat.

După ce a ieşit din scenă, mi-am pus expresia cea mai nerăbdătoare, i-am cerut unui servitor ocupat să-mi arate drumul şi m-am dus până la uşile camerei de audienţe a maerului, înainte de a fi oprit de un om modest, de vârstă medie. Era corpolent, cu faţa rotundă şi, în ciuda hainelor bune, mi s-a părut că arată a băcan.

Dacă n-aş fi petrecut atât de multe ore strângând informaţii în Severenul de Jos, aş fi făcut o greşeală teribilă şi aş fi încercat să blufez ca să trec de acest bărbat, considerându-l nimic mai mult decât un servitor bine îmbrăcat.

Dar asta era, de fapt, persoana pe care o căutam: valetul maerului, Scăriţă. Deşi arăta ca un băcan, avea aura adevăratei autorităţi. Aspectul lui era liniştit şi sigur, spre deosebire de cel arogant, obraznic, pe care-l folosisem eu pentru a-l intimida pe baronet.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat Scăriţă.

Tonul lui era perfect politicos, dar alte întrebări ieşeau la suprafaţa de sub cuvintele sale. *Cine eşti? Ce cauţi aici?*

Am scos scrisoarea contelui Threpe şi i-am înmânat-o cu o uşoară plecăciune.

— Mi-ai face un mare serviciu dacă i-ai da asta maerului, am zis. Mă aşteaptă.

Scăriţă m-a privit rece, subliniind prin asta faptul că dacă maerul m-ar fi aşteptat, el ar fi ştiut despre asta cu zece zile în urmă. Şi-a frecat bărbia cât m-a privit şi am văzut că purta un

inel de fier moale, împodobit cu litere de aur.

În ciuda îndoielii sale evidente, Scăriţă a luat scrisoarea şi a dispărut printr-un set de uşi duble. Am rămas pe hol pentru un minut plin de nervozitate, înainte de a se întoarce şi a mă conduce înăuntru, cu o atitudine încă vag dezaprobatoare.

Am trecut printr-un culoar scurt, apoi am ajuns la un al doilea set de uşi ranforsate, flancate de gărzi. Nu erau paznicii formali pe care îi vezi în public, stând ţepeni şi ţinând halebarde. Aceştia purtau culorile maerului, dar sub safire şi fildeş aveau platoşe funcţionale, cu inele de oţel şi piele. Fiecare bărbat purta o sabie lungă şi un cuţit lung. M-au privit serios când m-am apropiat.

Valetul maerului a făcut un semn din cap către mine şi una dintre gărzi m-a percheziţionat bărbăteşte într-un mod rapid, competent, trecându-şi mâinile de-a lungul braţelor şi picioarelor şi în jurul pieptului, căutând arme ascunse. Eram brusc foarte bucuros pentru unele dintre nenorocirile călătoriei mele, în special pentru cea care se încheiase cu pierderea perechii de cuţitaşe pe care obişnuiam să le port pe sub haine.

Garda a dat din cap şi s-a tras înapoi. Apoi, Scăriţă mi-a aruncat o altă privire iritată şi a deschis uşa interioară.

Înăuntru erau doi bărbaţi aşezaţi la o masă plină de hărţi. Unul era înalt şi chel, cu privirea grea, afectată de vreme, a unui veteran. Alături de el şedea maerul.

Alveron era mai în vârstă decât mă aşteptam. Avea un chip serios, mândru în jurul gurii şi ochilor. Barba înspicată, tunsă îngrijit mai avea doar foarte puţin negru, dar părul lui era încă bogat şi gros. Şi ochii păreau să-i dezmintă vârsta. Erau de un cenuşiu-deschis, inteligenţi şi pătrunzători. Nu erau ochii unui bătrân.

Maerul a întors acei ochi către mine când am intrat în cameră. Ţinea într-o mână scrisoarea lui Threpe.

Am făcut numărul standard de trei plecăciuni. Mesagerul, cum îl numea tatăl meu. Joase şi formale, potrivite pentru statura marelui maer. Respectuoase, dar nu slugarnice. Doar pentru că îl călcam tare pe proprietar pe bătături nu însemna că nu puteam juca jocul atunci când era de utilitate pentru mine.

Ochii maerului au licărit în jos, la scrisoare, apoi înapoi în sus.

— Kvothe, nu? Te-ai mişcat rapid pentru a ajunge în timp util. Nu m-am aşteptat nici la un răspuns aşa de grabnic de la conte.

— M-am grăbit cât am putut de tare pentru a mă pune la dispoziţia dumneavoastră, Alteţă.

— Într-adevăr.

M-a privit cu atenţie.

— Şi pare să se justifice opinia contelui despre inteligenţa ta, dacă ai ajuns până la uşa mea cu nimic altceva în afară de o scrisoare sigilată în mână.

— M-am gândit că e bine să mă arăt cât mai curând posibil, Alteţă, i-am spus neutru. Scrisoarea dumneavoastră sugera că sunteţi cumva în grabă.

— Şi ai făcut din asta o treabă impresionantă, a zis Alveron, uitându-se la bărbatul înalt aşezat la masă lângă el. Nu crezi, Dagon?

— Da, Alteţă.

Dagon m-a privit cu ochii întunecaţi, imperturbabili. Faţa lui era dură, ascuţită şi lipsită de emoţii. Mi-am suprimat un fior.

Alveron s-a uitat din nou în jos la scrisoare.

— Threpe are, cu siguranţă, unele lucruri măgulitoare de spus despre tine aici, a zis el. Bun de gură. Şarmant. Cel mai talentat muzicant pe care l-a cunoscut în ultimii zece ani…

Maerul a continuat să citească, apoi a ridicat privirea, cu ochi vicleni.

— Pari un pic cam tânăr, a zis el ezitant. Abia ai trecut de 20, nu-i aşa?

Trecuse o lună de când împlinisem 16. Un fapt pe care îl omisesem dinadins în scrisoare.

— Sunt tânăr, Alteţă, am recunoscut, ocolind minciuna. Dar am făcut muzică de când aveam patru ani.

Am vorbit cu încredere liniştită, de două ori mai bucuros de hainele mele cele noi. În zdrenţele mele, nu puteam face nimic ca să nu arăt ca un arici mort de foame. Aşa cum era situaţia, eram bine îmbrăcat şi bronzat de la zilele petrecute pe mare, iar ridurile fine de pe faţă îmi adăugau ani la înfăţişare.

Alveron m-a privit un moment lung, speculativ, apoi a dat din cap, aparent mulţumit.

— Foarte bine, a zis el. Din păcate, sunt destul de ocupat acum. Mâine ar fi convenabil pentru tine?

Nu era tocmai o întrebare.

— Ai găsit cazare în oraş?

— N-am făcut încă aranjamente, Alteţă.

— Vei sta aici, a zis pe un ton egal. Scăriţă? a strigat cu o voce puţin mai ridicată decât tonul său normal, şi bărbatul corpolent cu aspect de băcan a apărut aproape instantaneu. Du-l

pe noul nostru oaspete undeva în aripa de sud, lângă grădini.

S-a întors către mine.

— Să-ţi trimit şi bagajele?

— Mă tem că toate bagajele mi s-au pierdut pe drum, Alteţă. Naufragiu.

Alveron a ridicat o sprânceană scurt.

— Scăriţă va avea grijă să fii îmbrăcat cum trebuie.

A pliat scrisoarea lui Threpe şi a făcut un gest de alungare.

— Bună seara.

Am făcut o plecăciune rapidă şi l-am urmat pe Scăriţă afară din cameră.

Apartamentul era cel mai opulent pe care-l văzusem vreodată, să nu mai zic de trăit într-unul, plin de lemn vechi şi de piatră şlefuită. Patul avea saltea cu fulgi, groasă de o jumătate de metru, şi când am tras perdelele şi am văzut interiorul, părea la fel de mare cât toată camera mea de la Cinzeacă.

Apartamentul meu era atât de plăcut, încât mi-a luat aproape o zi întreagă ca să îmi dau seama cât de mult îl uram.

Trebuie să facem din nou o analogie cu pantofii. Nu vrei cea mai mare pereche. Vrei o pereche care ţi se potriveşte. Dacă pantofii sunt prea mari, picioarele ţi se freacă şi faci băşici.

Tot aşa, apartamentul meu îmi stătea pe creier. Erau acolo un şifonier gol imens, dulapuri goale. Camera mea de la Cinzeacă era mică, dar aici mă simţeam ca un bob de mazăre uscat zăngănind într-o cutie goală de bijuterii.

Dar în timp ce apartamentul era prea mare pentru bunurile mele inexistente, era prea mic pentru mine. Eram obligat să rămân acolo, aşteptând să mă cheme maerul. Din moment ce n-aveam nicio idee când se putea întâmpla asta, eram efectiv prins în cursă.

În apărarea ospitalităţii maerului, am să menţionez câteva aspecte pozitive.

Mâncarea era excelentă, deşi se răcea oarecum până ajungea de la bucătării. Exista, de asemenea, o minunată cadă de aramă. Servitorii aduceau apă caldă, care de scurs se scurgea printr-o serie de conducte. Nu mă aşteptasem să găsesc astfel de facilităţi atât de departe de influenţa civilizatoare a Universităţii.

Am fost vizitat de unul dintre croitorii maerului, un omuleţ nervos care m-a măsurat într-o sută de moduri diferite în timp ce

pălăvrăgea despre bârfele Curţii. A doua zi, un curier a adus două costume de haine în culori cu care îmi stătea bine.

Într-un fel, fusesem norocos că întâmpinasem probleme pe mare. Îmbrăcămintea pe care croitorii lui Alveron mi-o furnizau era mult mai bună decât orice mi-aş fi putut permite, chiar şi cu ajutorul lui Threpe. Drept urmare, am făcut o impresie destul de bună în timpul şederii mele în Severen.

Cel mai bine din toate, în timp ce verifica dacă mi se potrivesc hainele, croitorul vorbăreţ menţionase că mantiile erau la modă. Am avut posibilitatea să exagerez puţin în legătură cu mantia pe care mi-o dăduse Fela, regretând pierderea ei.

Rezultatul a fost o mantie bogată, de culoare bordo. Nu ţinea de ploaie nici de-a naibii, dar eram destul de mândru de ea. Nu numai că mă făcea să arăt mai degrabă elegant, dar era, desigur, plină de buzunărele inteligente.

Deci, eram îmbrăcat, hrănit şi trăiam în lux. Dar, în ciuda acestei dărnicii, a doua zi la prânz dădeam târcoale prin apartament ca o pisică într-o ladă. Voiam să fiu afară, să-mi iau lăuta de la amanet, pentru a descoperi de ce maerul avea nevoie de serviciul cuiva inteligent, bun de gură şi, mai presus de toate, discret.

CAPITOLUL 55

Graţie

L-am privit pe maer prin gaura unui gard viu. Era aşezat pe o bancă de piatră sub un copac care făcea umbră în grădinile sale, arătând până la cel mai mic detaliu ca un domn, cu mânecile lui largi şi cu vestă. Purta culorile casei de Alveron: safir şi fildeş. Dar deşi hainele sale erau fine, nu erau ostentative. Purta un inel cu pecete de aur, şi cam atât. În comparaţie cu mulţi alţii de la curtea sa, maerul era îmbrăcat aproape simplu.

La prima vedere, asta părea să sugereze că Alveron dispreţuia moda curţii sale.

Dar după o clipă am văzut adevărul. Fildeşul cămăşii sale era catifelat şi fără cusur, safirul vestei vibrant. Mi-aş fi pariat degetele că nu fuseseră purtate de mai mult de şase ori.

Cât priveşte afişarea averii, era subtil şi aproape incredibil. Era ceva să-ţi poţi permite haine fine, dar cât costa să menţii o garderobă care nu arăta nici cel mai mic indiciu de purtare? M-am gândit la ce spusese Contele Threpe despre Alveron: bogat ca regele Vintului.

Maerul însuşi arăta la fel ca înainte. Înalt şi subţire. Cărunt şi impecabil îngrijit. Am sesizat liniile obosite ale feţei sale, tremuratul uşor al mâinilor, postura. *Pare bătrân,* mi-am spus. *Dar nu e.*

Ceasul din turn a început să bată ora exactă. M-am dat înapoi din spatele gardului şi am mers pe lângă colţ, să-l întâlnesc pe maer.

Alveron a dat din cap, privindu-mă cu atenţie cu ochi reci.

— Kvothe, speram să vii.

Am făcut o jumătate de plecăciune.

— Am fost încântat să primesc invitaţia dumneavoastră, Alteţă.

Alveron n-a făcut niciun gest să mă aşez, aşa că am rămas în picioare. M-am gândit că îmi testează manierele.

— Sper că nu te deranjează întâlnirea noastră afară. Ai văzut grădinile până acum?

— N-am avut ocazia, Alteţă.

Fusesem prins în blestematul meu de apartament până când trimisese după mine.

— Permite-mi să-ţi arăt împrejurimile.

A luat în mână un baston lustruit care se odihnea la umbra unui copac.

— Întotdeauna am constatat că o gură de aer e bună, indiferent de problemele pe care le are un corp, dar alţii nu sunt de acord cu mine.

S-a aplecat ca şi cum ar fi vrut să se ridice, dar o umbră de durere i-a trecut pe faţă şi a tras o respiraţie slabă printre dinţi. Bolnav. Mi-am dat seama. Nu bătrân, bolnav.

Am fost lângă el într-o clipită şi i-am oferit braţul.

— Daţi-mi voie, Alteţă.

Maer a zâmbit rigid.

— Dacă eram mai tânăr, ţi-aş fi respins cu uşurinţă oferta, a oftat. Dar mândria e luxul celui puternic.

A pus o mână slabă pe braţul meu şi s-a folosit de sprijinul meu pentru a se ridica în picioare.

— În schimb, trebuie să mă mulţumesc să fiu elegant.

— Eleganţa e luxul înţeleptului, am zis uşor. Deci, se poate observa că înţelepciunea dumneavoastră vă dă eleganţă.

Alveron a scos un chicotit ciudat şi mi-a mângâiat braţul.

— Cred că asta o face un pic mai uşor de suportat.

— Vreţi bastonul, Alteţă? am întrebat. Sau mergem braţ la braţ?

A scos acelaşi chicotit uscat.

— „Mergem braţ la braţ.” Ai formulat-o delicat.

Şi-a luat bastonul în mâna dreaptă, în timp ce mâna stângă şi-o ţinea pe braţul meu, într-o priză surprinzător de puternică.

— Doamnelor sfinte, a bombănit încet. Urăsc să fiu văzut abia târându-mă. Dar e mai puţin iritant să mă sprijin pe braţul unui tânăr decât să şchiopătez de unul singur. E oribil să-ţi cedeze corpul. Niciodată nu te gândeşti la asta când eşti tânăr.

Am început să mergem, iar conversaţia a luat o pauză când am ascultat sunetul stropilor de apă din fântâni şi păsările cântând în frunzişuri.

Din când în când, maerul arăta o anumită piesă statuară şi spunea care dintre strămoşii lui o comandase, o făcuse sau (a

vorbit despre asta pe un ton mai liniştit, politicos) o jefuise din ţările străine pe timp de război.

Ne-am plimbat prin grădini aproape o oră. Greutatea lui Alveron pe braţul meu a scăzut treptat şi în curând m-a folosit mai mult pentru balans decât pentru suport. Am trecut pe lângă mai mulţi nobili care s-au plecat sau au făcut semn din cap în faţa maerului. Când nu ne mai puteau auzi, îmi spunea cine erau, ce rang aveau la curte, precum şi vreo două fragmente de bârfă amuzantă.

— Se întreabă cine eşti, a zis el după ce un astfel de cuplu a trecut prin spatele unui gard viu. Până diseară numai despre asta se va vorbi. Oi fi un ambasador din Renere? Un tânăr nobil care caută o feudă bogată şi o soţie care să i se potrivească? Poate că eşti fiul meu pierdut, o rămăşiţă din tinereţea mea sălbatică.

A chicotit şi mi-a mângâiat braţul. Poate ar fi continuat, dar s-a împiedicat de o lespede proeminentă de piatră şi aproape a căzut. L-am stabilizat rapid şi l-am aşezat pe o bancă de piatră de pe marginea potecii.

— Ei drăcia dracului, a blestemat, în mod evident jenat. Cum ar fi fost asta, ca maerul să bâjbâie ca un gândac căzut pe spate?

S-a uitat în jur supărat, dar părea să fim singuri.

— Vrei să-i faci o favoare unui bătrân?

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, Alteţă.

Alveron m-a privit subtil.

— Chiar eşti? Păi, e o nimica toată. Păstrează secret cine eşti şi cu ce te ocupi. Va face minuni pentru reputaţia ta. Cu cât le spui mai puţin, cu atât vor fi mai interesaţi de tine.

— Aşa voi face, Alteţă. Dar aş putea evita cu mai mult succes să spun de ce sunt aici dacă aş şti asta…

Expresia lui Alveron a devenit vicleană.

— Adevărat. Dar aici e un loc prea public. Ai arătat suficientă răbdare până în prezent. Mai exerseaz-o o vreme. M-a privit. Eşti bun să mă conduci până în apartamentul meu?

Am întins braţul.

— Desigur, Alteţă.

La întoarcerea în apartamentul meu, mi-am scos jacheta brodată şi am atârnat-o în dulapul sculptat din lemn de trandafir. Imensa piesă de mobilier era căptuşită cu cedru şi lemn de

santal, parfumând aerul. Oglinzi mari, fără cusur erau agăţate pe partea interioară a uşilor.

Am mers pe pardoseala de marmură lustruită şi m-am aşezat pe un divan roşu de catifea. M-am întrebat alene cam cum puteai lenevi stând întins. Nu-mi aminteam s-o fi făcut. După încă un moment de gândire, am decis că a lenevi era probabil similar cu a te relaxa, dar cu mai mulţi bani în buzunar.

Neliniştit, m-am ridicat în picioare şi m-am învârtit prin cameră. Erau picturi pe pereţi, portrete şi scene pastorale făcute cu pricepere în ulei. Pe un perete atârna o tapiserie uriaşă, care prezenta o mare bătălie navală într-un detaliu încâlcit. Mi-a captivat atenţia timp de aproape o jumătate de oră.

Mi-era dor de lăuta mea.

Fusese teribil de greu s-o amanetez, ca şi cum mi-aş fi tăiat o mână. Mă aşteptam pe deplin să-mi petrec următoarele zece zile mort de frică, îngrijorat că n-o să fiu în stare s-o cumpăr înapoi.

Dar, fără să vrea, maerul însuşi m-a liniştit. În garderoba mea atârnau şase costume de haine suficient de bune pentru orice lord. Când mi-au fost livrate, m-am relaxat. Primul meu gând când le-am văzut n-a fost că acum mă puteam amesteca mai uşor cu lumea de la curte. M-am gândit că, în caz că ce e rău devine şi mai rău, puteam să le fur, să le vând unui negustor de mărunţişuri şi să obţin cu uşurinţă suficienţi bani pentru a-mi revendica lăuta.

Desigur, dacă aş fi făcut asta, mi-aş fi tăiat toate legăturile cu maerul. Întreaga călătorie la Severen ar fi devenit inutilă şi l-aş fi făcut pe Threpe atât de rău de râs, încât ar fi putut să nu-mi mai vorbească niciodată. Totuşi, faptul că ştiam că aveam posibilitatea asta mi-a dat un fir subţire de care să mă agăţ şi să am control asupra situaţiei.

Era suficient ca să mă împiedice să înnebunesc complet din cauza grijilor.

Mi-era dor de lăuta mea, dar dacă aş fi câştigat sponsorizarea maerului, drumul vieţii mele ar fi devenit brusc neted şi drept. Maerul avea destui bani pentru a-mi continua studiile la Universitate. Legăturile sale mă puteau ajuta să-mi continui cercetarea despre amiri.

Poate cea mai importantă era puterea numelui său. Dacă maerul îmi era patron, aş fi fost sub protecţia lui. Poate că tatăl lui Ambrose era cel mai puternic baron din tot Vintasul, la doisprezece paşi de rangul regal, dar Alveron era, practic, rege

de-a binelea. Cât de mult mi s-ar fi simplificat viaţa fără Ambrose băgându-mi beţe-n roate la nesfârşit? Era un gând ameţitor.

Mi-era dor de lăuta mea, dar toate lucrurile au un preţ. Pentru şansa de a-l avea pe maer ca patron, eram dispus să scrâşnesc din dinţi şi să petrec o perioadă plictisit şi îngrijorat, fără muzică.

S-a dovedit că Alveron avea dreptate în legătură cu natura curioasă a curţii sale.

După ce m-a chemat în biroul lui în acea seară, zvonul a explodat în jurul meu ca un tufiş în flăcări. Am înţeles de ce se bucură maerul la aşa ceva. Era ca şi cum ai fi privit cum se nasc poveştile.

CAPITOLUL 56

Putere

În ziua următoare, Alveron a trimis din nou după mine şi în curând ne plimbam din nou amândoi pe poteca din grădină, mâna lui odihnindu-se uşor pe braţul meu.

— Hai să ne îndreptăm spre sud.

Maerul a arătat cu bastonul.

— Am auzit că selasul va înflori în curând de tot.

Am luat-o prin stânga potecii şi el inspiră adânc.

— Există două tipuri de putere: înnăscută şi acordată, a zis Alveron, făcându-mi cunoscut subiectul de conversaţie pe ziua respectivă. Puterea înnăscută o posezi ca pe-o parte din tine. Puterea acordată e împrumutată sau conferită de către alte persoane.

S-a uitat la mine dintr-o parte. Am dat din cap.

Văzând că sunt de acord, maerul a continuat.

— Puterea înnăscută e ceva evident. Puterea corpului.

Mi-a mângâiat braţul de sprijin.

— Puterea minţii. Puterea personalităţii. Toate astea se află într-o persoană. Ne definesc. Ne determină limitele.

— Nu în întregime, Alteţă, am protestat uşor. Un bărbat se poate perfecţiona mereu pe sine.

— Astea ne limitează, a zis maerul ferm. Un om cu o singură mână nu va lupta niciodată în ring. Un om cu un singur picior nu va alerga la fel de repede ca unul cu două.

— Un războinic adem cu o singură mână poate fi mai mortal decât un războinic obişnuit, cu două, Alteţă, am punctat. În ciuda handicapului său.

— Adevărat, adevărat, a zis maerul supărat. Ne putem îmbunătăţi, ne putem antrena corpurile, ne putem educa minţile, ne putem purta de grijă cu atenţie.

Şi-a pieptănat cu mâna barba frumos înspicată.

— Chiar şi aspectul e un tip de putere. Dar există întotdeauna

limite. În timp ce un om cu o singură mână ar putea deveni un războinic acceptabil, n-ar putea să cânte la lăută.

Am dat din cap încet.

— Aveţi dreptate, Alteţă. Puterea noastră are limite pe care le putem extinde, dar nu la infinit.

Alveron a ridicat un deget.

— Dar ăsta e doar primul tip de putere. Suntem limitaţi dacă ne bazăm doar pe puterea pe care o posedăm. Mai e şi tipul de putere care ne e dată. Înţelegi ce vreau să spun prin putere acordată?

M-am gândit o clipă.

— Taxe?

— Hmm, a zis maerul surprins. Ăsta e un exemplu destul de bun, de fapt. Te-ai mai gândit până acum la asta?

— Un pic, am recunoscut. Dar niciodată în aceşti termeni.

— E ceva dificil, a zis el, părând mulţumit de răspunsul meu. Care crezi că e tipul mai important de putere?

M-am gândit doar o secundă.

— Înnăscută, Alteţă.

— Interesant. De ce spui asta?

— Pentru că o putere pe care o posezi nu-ţi poate fi luată, Alteţă.

— A!

A ridicat un deget ca şi cum m-ar fi avertizat.

— Dar am convenit deja că acest tip de putere e sever limitată. Puterea acordată n-are limite.

— Nicio limită, Alteţă?

Alveron a dat din cap cu îngăduinţă.

— Foarte puţine limite, atunci.

Tot nu eram de acord, maerul trebuie s-o fi văzut pe faţa mea, pentru că s-a aplecat spre mine pentru a explica.

— Să zicem că am un duşman tânăr şi puternic. Să zicem că mi-a furat ceva, nişte bani. Mă urmăreşti?

Am dat din cap.

— Niciun fel de antrenament nu mă va face egalul unui arţăgos de 20 de ani. Deci, ce fac? Îl iau pe unul dintre prietenii mei tineri şi puternici ca să meargă şi să-i tragă una după ceafă. Cu puterea asta pot realiza fapta care mi-ar fi fost altfel imposibilă.

— Inamicul dumneavoastră i-ar putea trage el una după ceafă prietenului, în schimb, am punctat în timp ce dădeam un colţ.

Un pod arcuit de lemn făcea ca poteca dinaintea noastră să intre într-un tunel umbrit de frunze de un verde-închis.

— Să zicem că am trei prieteni la un loc, s-a corectat maerul. Dintr-odată, am puterea a trei bărbaţi! Duşmanul meu, chiar dacă e foarte puternic, n-are cum să fie la fel de puternic ca ei. Uită-te la selas. Mi s-a spus că e foarte dificil de cultivat.

Am intrat în umbra tunelului podului de lemn, unde sute de petale grena înfloriseră în umbra frunzelor şi a boltei. Mirosul era dulce şi tremurător. Mi-am trecut o mână peste una dintre florile grena. Era nespus de moale. M-am gândit la Denna.

Maerul a revenit la discuţia noastră.

— Nu vezi ce e evident, oricum. Delegarea de putere e doar un mic exemplu. Unele tipuri de putere nu pot fi decât conferite.

A făcut un gest discret către un colţ de grădină.

— Îl vezi acolo pe Contele Farlend? Dacă-l întrebi despre titlul lui, va spune că-l posedă. Va pretinde că face parte din el la fel de mult ca propriul sânge. Ca o parte din sângele lui, de fapt. Aproape orice nobil ar spune la fel. Ar susţine că descendenţa lor le-a conferit dreptul de a conduce.

Maerul s-a uitat la mine, cu ochii strălucindu-i de amuzament.

— Dar n-au dreptate. Nu e putere înnăscută. E acordată. I-aş putea lua terenurile şi să-l las cerşetor pe stradă.

Alveron mi-a făcut semn să mă apropii şi m-am aplecat un pic.

— Aici e un mare secret. Chiar şi titlul meu, bogăţiile mele, controlul meu asupra oamenilor şi a terenurilor. E doar putere acordată, îmi aparţin la fel de mult cât îmi aparţine şi forţa braţului tău.

Mi-a mângâiat mâna şi mi-a zâmbit.

— Dar eu ştiu diferenţa, şi de aceea sunt mereu în control.

S-a îndreptat şi a vorbit pe un ton normal.

— Bună ziua, Conte. Minunată zi pentru a sta la soare, nu crezi?

— Într-adevăr, Alteţă. Selasul e impresionant.

Contele era un om gras, cu fălci şi cu o mustaţă groasă.

— Complimentele mele.

După ce contele a trecut de noi, Alveron a continuat.

— Ai observat că mi-a complimentat selasul? N-am pus mâna în viaţa mea pe o lopăţică de grădinărit.

M-a privit pieziş, cu o expresie uşor îngâmfată.

— Tot mai crezi că puterea înnăscută e mai bună dintre cele

două?

— Aveţi un punct de vedere convingător, Alteţă, i-am spus. Cu toate astea…

— Eşti genul greu de convins. Un ultim exemplu, atunci. Putem fi de acord că nu voi fi niciodată în măsură să dau naştere unui copil?

— Cred că e sigur de afirmat, Alteţă.

— Cu toate astea, dacă o femeie îmi acordă dreptul să mă căsătoresc cu ea, pot da naştere unui fiu. Prin puterea acordată, un bărbat poate deveni rapid ca un cal, puternic ca un taur. Poate puterea înnăscută să facă asta pentru tine?

Nu puteam să-l contrazic.

— Mă înclin în faţa argumentului dumneavoastră, Alteţă.

— Mă închin în faţa înţelepciunii tale de a-l accepta.

A chicotit şi, în acelaşi timp, sunetul slab de oră exactă a trecut prin grădină.

— La naiba, a zis maerul, cu o expresie mâhnită. Trebuie să mă duc să-mi iau medicamentul ăla îngrozitor, altfel Caudicus va fi imposibil de suportat pentru câteva zile.

L-am privit curios şi mi-a explicat.

— A descoperit cumva că am aruncat doza de ieri în oala de noapte.

— Alteţa Voastră ar trebui să fie atent la sănătatea sa.

Alveron s-a încruntat.

— Întreci măsura, mi-a tăiat-o el.

Am roşit jenat, dar înainte de a-mi putea cere scuze, mi-a făcut semn cu mâna să tac.

— Ai dreptate, desigur. Ştiu ce am de făcut. Dar parcă ai fi el. Un Caudicus mi-e de-ajuns.

S-a oprit pentru a da din cap spre un cuplu care se apropia. Bărbatul era înalt şi chipeş, cu câţiva ani mai în vârstă decât mine. Femeia avea probabil 30 de ani, cu ochi negri şi o gură elegantă, vicioasă.

— Bună ziua, Lady Hesua. Sper că tatăl tău se simte mai bine.

— O, da, a zis ea. Chirurgul spune că ar trebui să se pună pe picioare curând.

Mi-a prins privirea şi a susţinut-o pentru un scurt moment, gura ei roşie curbându-se într-un zâmbet de recunoaştere. Apoi a trecut de noi. M-am trezit transpirând un pic.

Dacă maerul a observat, a ignorat.

— Teribilă femeie. Câte un bărbat nou la fiecare câteva zile.

Tatăl ei a fost rănit într-un duel cu Boierul Higton pentru o remarcă „nepotrivită”. O remarcă adevărată, dar nu mai contează odată ce săbiile sunt scoase.

— Cu boierul ce s-a întâmplat?

— A murit a doua zi. Păcat. Era un om bun, doar că nu prea ştia să-şi ţină gura.

A oftat şi s-a uitat la ceasul din turn.

— Cum spuneam. Un medic mi-e de-ajuns. Caudicus mă bate la cap ca o cloşcă. Nu-mi place să iau medicamente când sunt deja în curs de vindecare.

Maerul părea mai bine astăzi. Nu prea a avut nevoie să se sprijine pe braţul meu cât am mers. Am simţit că se apleca spre mine doar ca să avem o scuză să vorbim atât de aproape unul de altul.

— Îmbunătăţirea sănătăţii dumneavoastră pare a fi o dovadă suficientă că ajutorul său îşi face treaba în a vă vindeca, am spus.

— Da, da. Leacurile lui alungă boala pentru câteva zile. Uneori, pentru câteva luni. A oftat amar. Dar vine mereu înapoi. Să beau poţiuni pentru tot restul vieţii?

— Poate că nevoia de ele va trece, Alteţă.

— Şi eu am sperat la fel. În călătoriile sale recente, Caudicus a adunat unele plante care au lucrat minunat de bine. Ultimul lui tratament m-a ţinut zdravăn aproape un an. Am crezut că fusesem în cele din urmă vindecat.

Maerul s-a încruntat la bastonul său.

— Cu toate astea, iată-mă!

— Dacă voi putea ajuta în vreun fel, Alteţă, o voi face.

Alveron şi-a întors capul să mă privească în ochi. După o clipă, a dat din cap pentru sine.

— Chiar cred că vrei, a zis el. Extraordinar!

Au urmat mai multe schimburi de cuvinte de acelaşi fel. Mi-am dat seama că maerul încerca să-şi dea seama ce fel de om sunt. A condus conversaţia în moduri subtile, cu toate abilităţile învăţate în patruzeci de ani de intrigi la curte, aflându-mi opiniile, stabilind dacă eram sau nu demn de încrederea lui.

Chiar dacă nu aveam experienţa maerului, eram un partener de discuţie destul de bun. Eram mereu atent la răspunsurile mele, întotdeauna politicos. După câteva zile, un respect reciproc

a început să crească între noi. Nu o prietenie, cum aveam cu Contele Threpe. Maerul nu m-a încurajat să nu ţin seama de titlul său sau să mă aşez în prezenţa lui, dar ne apropiaserăm. În timp ce Threpe era un prieten, maerul era ca un bunic îndepărtat: blând, dar în vârstă, serios şi rezervat.

Aveam impresia că maerul era un om singur, forţat să rămână departe de supuşii şi membrii Curţii sale. Aproape că bănuiam că-i trimisese lui Threpe scrisoarea ca să-i ceară un companion. Cineva inteligent, dar scos din politicile Curţii, ca să poată purta o conversaţie sinceră din când în când.

La început am respins o astfel de idee ca fiind puţin probabilă, dar zilele au continuat să treacă şi maerul încă evita orice menţiune despre planurile pe care le avea cu mine.

Dacă aş fi avut lăuta, aş fi petrecut timpul mai plăcut, dar încă se afla în Severenul de Jos, la şapte zile distanţă de a aparţine amanetului. Deci, nu era nicio muzică, doar apartamentul meu care producea ecou şi nenorocita de pierdere de vreme.

Când zvonurile despre mine s-au răspândit, diferiţi membri ai Curţii au venit să mă viziteze. Unii s-au făcut că vin să-mi ureze bun venit. Alţii s-au prefăcut că se aşteaptă să bârfim. Am suspectat chiar că au existat câteva tentative de seducţie, dar în acel moment din viaţa mea ştiam atât de puţine despre femei, încât eram imun la astfel de jocuri.

Un domn chiar a încercat să împrumute bani de la mine şi m-am abţinut cu greu să nu-i râd în faţă.

Au spus diferite poveşti şi au folosit grade diferite de subtilitate, dar toţi erau acolo pentru acelaşi motiv: pentru a culege informaţii despre mine. Dar, din moment ce urmam instrucţiunile maerului să-mi ţin gura, toate convorbirile au fost scurte şi nesatisfăcătoare.

Toate, în afară de una, ar trebui să spun. Excepţia confirmă regula.

CAPITOLUL 57

O mână de fier

L-am întâlnit pe Bredon în cea de-a patra mea zi la Severen. Era devreme, dar deja mă învârteam prin apartament, aproape nebun de plictiseală. Am luat micul dejun şi mai erau ore înainte până la prânz.

În acea zi convenisem cu trei curteni să vină să tragă cu ochiul la mine. M-am ocupat de ei abil, eşuând conversaţiile cu fiecare ocazie. *Deci, de unde eşti, băiete? O, ştii cum e. Mai călătorim. Şi părinţii tăi? Da, de fapt. I-am avut. Doi, de fapt. Ce te-a adus la Severen? O trăsură cu patru cai, cea mai mare parte a drumului. Deşi am mers şi un pic pe jos. Face bine la plămâni, ştii. Şi ce faci aici? Mă bucur de o conversaţie bună, desigur. Cunosc oameni interesanţi. Serios? Pe cine? De tot felul. Inclusiv pe domnia voastră, Lord Praevek. Sunteţi un tip fascinant...*

Şi aşa mai departe. Nu trecea mult înainte ca până şi cel mai tenace bârfitor să se ridice obosit şi să plece.

Cel mai rău dintre toate era că aceste scurte schimburi de replici ar fi putut fi partea cea mai interesantă din ziua mea, dacă maerul nu mă chema. Până în acel moment, ne conversaserăm la un prânz uşor, de trei ori în timpul unor scurte plimbări prin grădină şi o dată noaptea târziu, când majoritatea oamenilor înţelepţi sunt în pat. De două ori trimisul lui Alveron mă trezise din somn înainte ca cerul să înceapă să se coloreze în albastrul zorilor.

Ştiu când sunt testat. Alveron a vrut să vadă dacă sunt cu adevărat dispus să mă pun la dispoziţia lui, la orice oră rezonabilă din zi sau din noapte.

S-a uitat să vadă dacă devin nerăbdător sau iritat că mă foloseşte ocazional.

Aşa că am jucat jocul. Am fost fermecător şi infailibil de politicos. M-am dus când a cerut şi am plecat imediat ce a terminat cu mine. N-am pus nicio întrebare impertinentă, nu i-am

cerut nimic şi mi-am petrecut restul zilei scrâşnind din dinţi, plimbându-mă prin apartamentul meu supradimensionat şi încercând să nu mă gândesc la câte zile au mai rămas înainte ca nota pe termen scurt pentru lăută să expire.

Nu e de mirare că un ciocănit în cea de-a a patra zi m-a trimis rapid la uşă. Am sperat că era o chemare de la maer, dar în acel moment orice distragere a atenţiei era bine-venită.

Am deschis uşa, descoperind acolo un om mai în vârstă, un gentilom până în măduva oaselor.

Hainele spuneau totul despre el, cu siguranţă, dar mai important era faptul că el îşi purta bogăţia cu indiferenţa confortabilă a cuiva născut cu ea.

Nou-apăruţii nobili, pretendenţi şi negustori bogaţi pur şi simplu n-o purtau în acelaşi mod.

Valetul lui Alveron, de pildă, avea haine mai bune decât jumătate din mica nobilime, dar în ciuda siguranţei de sine pe care Scăriţă o poseda, el arăta ca un brutar care-şi purta hainele cele bune de vacanţă.

Datorită croitorilor lui Alveron, eu eram îmbrăcat la fel ca oricine. Culorile îmi veneau bine, frunza verde, negru şi bordo, cu lucrătură de argint pe manşetă şi guler. Cu toate astea, spre deosebire de Scăriţă, eu purtam hainele cu uşurinţa obişnuită a nobililor. Adevărat, brocartul mă rodea. Adevărat, butoanele, cataramele şi straturile fără sfârşit făceau toate ţinutele rigide şi incomode ca un costum de piele de-al mercenarilor. Dar le purtam la fel de uşor ca şi cum mi-ar fi fost o a doua piele.

Era un costum, înţelegeţi, şi mi-am jucat partea mea aşa cum doar un membru al unei trupe de teatru poate.

Cum spuneam, am deschis uşa, descoperind pe hol un domn mai în vârstă.

— Deci tu eşti Kvothe, nu? a întrebat el.

Am dat din cap, prins uşor pe picior greşit. În nordul Vintasului, era obiceiul de a trimite un slujitor înainte pentru a solicita o întâlnire. Curierul aducea un bilet şi un inel cu numele nobilului inscripţionat pe el. Trimiteai un inel de aur pentru a solicita o întâlnire cu un nobil cu rang mai mare decât tine, de argint cu cineva de aproximativ acelaşi rang şi de fier cu cineva sub tine.

Eu n-aveam niciun rang, desigur. Niciun titlu, nici terenuri, nicio familie şi nici sângele potrivit. Aveam o origine modestă, dar nimeni de acolo nu ştia asta. Toată lumea presupunea că

misteriosul tip cu părul roşu care îşi petrecea timpul cu Alveron avea o anume nobleţe, şi originea şi poziţia mea au fost un subiect mult dezbătut.

Cel mai important era că nu fusesem prezentat oficial la Curte. Ca atare, n-aveam niciun rang oficial. Asta însemna că toate inelele care mi-au fost trimise erau de fier. Şi o cerere trimisă cu un inel de fier nu se refuză de obicei, dacă nu vrei să jigneşti vreun potentat.

Deci a fost destul de surprinzător să-l văd pe acest domn mai în vârstă stând în faţa uşii. Evident un nobil, dar neanunţat şi neinvitat.

— Poţi să-mi spui Bredon, a zis el privindu-mă în ochi. Ştii să joci tak?

Am scuturat din cap, nefiind sigur ce însemna asta.

El a oftat uşor, dezamăgit.

— A, bine, te pot învăţa eu.

A aruncat un sac de catifea neagră spre mine şi l-am prins cu ambele mâini. Părea plin cu pietricele netede.

Bredon a făcut un semn în spatele lui şi doi tineri au dat năvală în camera mea cărând o măsuţă. M-am dat din calea lor şi Bredon a intrat pe uşă călcându-le pe urme.

— Puneţi-o la fereastră, le-a indicat, arătând cu bastonul de mers pe jos. Şi aduceţi nişte taburete. Nu, nişte scaune cu spătar.

În scurt timp, totul a fost aranjat cum a vrut el. Cei doi slujitori au plecat şi Bredon s-a întors către mine cu o privire politicoasă.

— Sper că vei ierta intrarea dramatică a unui bătrân.

— Desigur, am spus cu graţie. Vă rog să luaţi loc.

Am făcut un gest către noua masă de la fereastră.

— Atâta aplomb, a chicotit el, sprijinindu-şi bastonul de mers pe jos de pervazul ferestrei.

Lumina soarelui strălucea în mânerul de argint lustruit, lucrat în formă de cap de lup care-şi arată colţii.

Bredon era mai în vârstă. Nu neapărat moş, ci ceea ce eu consider un bunic bătrân. Culorile sale nu erau culori deloc, doar cenuşă gri şi cărbune întunecat. Părul şi barba lui erau de un alb pur şi toate erau tăiate la aceeaşi lungime, încadrându-i faţa. Aşa cum stătea acolo, scrutându-mă cu privirea cu ochii vii, căprui, îmi amintea de o bufniţă.

M-am aşezat pe un scaun vizavi de el şi m-am întrebat în treacăt cum o avea de gând să încerce să scoată informaţii de la

mine. Evident, adusese un joc. Poate că încerca să-l joace cu mine. Asta cel puţin era o abordare nouă.

Mi-a zâmbit. M-am trezit că-i întorc un zâmbet sincer înainte să-mi dau seama ce fac.

— Cred că acum ai ditamai colecţia de inele, a zis el.

Am dat din cap.

S-a aplecat înainte curios.

— Te superi dacă arunc o privire peste ele?

— Deloc.

M-am dus în altă cameră şi am adus un pumn de inele, aşezându-le pe masă.

El s-a uitat peste ele, dând din cap ca pentru sine.

— Toţi bârfitorii noştri au tăbărât pe tine. Veston, Praevek şi Temenlovy au venit să pălăvrăgească.

Sprâncenele i s-au ridicat văzând numele de pe un alt inel.

— Praevek de două ori. Şi niciunul n-a primit nicio fărâmă despre tine. Nimic nici pe jumătate de consistent ca o şoaptă.

Bredon s-a uitat la mine.

— Asta îmi spune că îţi ţii limba strânsă între dinţi şi că eşti bun la asta. Fii sigur că eu nu sunt aici pentru vreo încercare zadarnică de a-ţi afla secretele.

Nu l-am crezut în întregime, dar a fost drăguţ să-l aud spunând asta.

— Recunosc că e o uşurare.

— Ca o scurtă precizare, a menţionat el firesc. Voi menţiona că inelele se ţin de regulă în camera de zi, lângă uşă. Sunt afişate ca un însemn de statut.

Nu ştiam, dar n-am vrut să recunosc. Dacă nu eram familiarizat cu obiceiurile locale, ar fi ştiut fie că eram străin, fie că nu făceam parte din nobilime.

— Nu e niciun statut real într-o mână de fier, am zis tranşant.

Contele Threpe îmi explicase înainte de a pleca din Imre regulile de bază în ceea ce priveşte inelele. Dar el nu era din Vintas şi, evident, nu cunoştea detaliile fine.

— E ceva adevăr în asta, a zis Bredon uşor. Dar nu întregul adevăr. Inelele de aur înseamnă că cei de mai jos de tine umblă să obţină o favoare din partea ta. Cele de argint indică o relaţie sănătoasă de lucru cu cei de seama ta.

A înşirat inelele pe masă.

— În sfârşit, cele de fier înseamnă că ai parte de atenţia superiorilor tăi. Asta indică faptul că eşti dezirabil.

Am dat din cap încet.
— Desigur, am zis. Un inel trimis de maer va fi unul de fier.
— Exact.
Bredon a dat din cap.
— Să ai un inel de la maer e un semn de mare favoare.
A împins inelele spre mine pe masa de marmură şlefuită.
— Dar nu există niciun astfel de inel aici, iar asta înseamnă şi ea ceva.
— Se pare că nu eşti străin de politica de la curte, am punctat.
Bredon a închis ochii şi a dat din cap obosit, a aprobare.
— Eram destul de mândru de asta când eram tânăr. Aveam chiar şi ceva putere, în ordinea lucrurilor. Dar în prezent nu mai am nicio maşinaţiune de făcut. Asta ia ceva din savoarea manevrelor.
S-a uitat la mine din nou, întâlnindu-mi ochii direct.
— Am gusturi simple acum. Călătoresc. Mă bucur de vinuri şi de conversaţia cu oameni interesanţi. Am învăţat chiar să dansez.
A zâmbit din nou, călduros, şi a lovit uşor tabla.
— Totuşi, mai mult decât orice îmi place să joc tak. Deşi cunosc prea puţini oameni care au timpul sau inteligenţa să-l joace cum trebuie.
A ridicat o sprânceană la mine.
Am ezitat.
— Se presupune că cineva atât de calificat în arta subtilă a conversaţiei ar putea folosi lunga perioadă de pălăvrăgeală inactivă pentru a culege informaţii de la o victimă credulă.
Bredon a zâmbit.
— După numele de pe aceste inele, pot spune că nu i-ai văzut decât pe cei mai de prost gust şi mai bârfitori dintre noi. E uşor de înţeles de ce eşti aşa sperios în ceea ce priveşte secretele tale, oricare ar fi acestea.
S-a aplecat înainte.
— Ia în considerare asta, în schimb. Cei care te-au abordat sunt ca nişte coţofene. Croncăne şi bat din aripi în jurul tău, în speranţa că vor smulge ceva luminos să ducă acasă.
Şi-a dat ochii peste cap cu dispreţ.
— Ce câştigă din asta? Unii un pic de notorietate, cred. Alţii un mic avantaj în faţa unuia dintre colegii lui bârfitori, de prost gust.

Bredon şi-a trecut o mână peste barba albă.

— Eu nu sunt coţofană. N-am nevoie de nimic strălucitor şi nici nu mă interesează ce cred bârfitorii de prost gust. Eu joc un joc mai mare, mai subtil.

A început să desfacă cordonul sacului de catifea neagră.

— Eşti un om de spirit. Ştiu asta, fiindcă maerul nu pierde timpul cu proştii. Ştiu şi că eşti în graţiile maerului sau că ai şansa să câştigi aceste graţii. Deci, iată planul meu.

A zâmbit din nou cu un zâmbet cald.

— Vrei să auzi planul meu?

M-am trezit zâmbindu-i şi eu fără să vreau, ca mai înainte.

— Asta va fi neobişnuit pentru tine. Planul meu e să mă strecor acum în graţiile tale. Mă voi face util şi distractiv. Îţi voi oferi conversaţie şi o modalitate de a-ţi petrece timpul.

A vărsat un set de pietre rotunde pe masa de marmură.

— Apoi, când steaua ta va urca pe cerul maerului, am să mă aflu în posesia unui prieten neaşteptat de util.

A început să sorteze pietrele pe culori.

— Şi dacă steaua ta nu va urca, eu tot o să fiu mai bogat cu mai multe jocuri de tak.

— Îmi imaginez şi că nu-ţi va strica reputaţia să petreci mai multe ore singur cu mine, am menţionat. Având în vedere că toate celelalte conversaţii ale mele au fost sterile şi n-au durat mai mult de un sfert de oră.

— E ceva adevăr şi în asta, a zis el în timp ce începea să aranjeze pietrele.

Curioşii lui ochi căprui mi-au zâmbit din nou.

— O, da, cred că o să am parte de ceva distracţie jucând cu tine.

Mi-am petrecut următoarele câteva ore învăţând să joc tak. Chiar dacă n-aş fi fost aproape nebun de plictiseală, tot mi-ar fi plăcut. Tak e cel mai bun gen de joc: cu reguli simple, cu strategie complexă. Bredon m-a bătut serios în toate cele cinci jocuri pe care le-am jucat, dar sunt mândru să spun că nu m-a bătut de două ori la fel.

După al cincilea joc, s-a lăsat pe spate cu un oftat satisfăcut.

— Asta s-a apropiat de un joc bun. Ai acţionat isteţ în colţul ăsta.

Şi-a rotit degetele pe marginea tablei.

— Nu destul de isteţ.

— Isteţ totuşi. Ceea ce ai încercat se numeşte cascadă, ca să ştii.

— Şi strategia prin care ai scăpat cum se numeşte?

— Eu o numesc apărarea lui Bredon, a zis el, zâmbind fugitiv.

— Iar asta e ceea ce eu numesc orice manevră ca să ies dintr-un colţ înghesuit, fiind neobişnuit de isteţ.

Am râs şi am început să aranjez din nou pietrele.

— Altul?

Bredon a oftat.

— Din păcate, am o întâlnire inevitabilă. Nu e nevoie să mă grăbesc, dar nici nu mai am timp pentru încă un joc. Nu pentru unul cum trebuie.

Ochii lui căprui m-au privit cum începusem să adun pietrele în sacul de catifea.

— Nu te voi insulta întrebându-te dacă eşti familiarizat cu obiceiurile locale, a zis Bredon. Cu toate astea, cred că aş putea să-ţi dau câteva sfaturi generale, în speranţa că ar putea să-ţi fie de ajutor.

Mi-a zâmbit.

— Bine ar fi să le asculţi, desigur. Dacă refuzi, o să-ţi dezvălui cunoştinţele despre aşa ceva.

— Desigur, am spus cu o faţă fără expresie.

Bredon a tras sertarul mesei şi a scos mâna de inele din fier pe care o dădusem deoparte pentru a goli tabla pentru joc.

— Prezentarea inelelor e foarte importantă. Dacă sunt amestecate într-un bol, de pildă, denotă dezinteres pentru aspectele sociale ale curţii.

A aranjat inelele cu numele gravate spre mine.

— Aranjează-le cu atenţie, căci ele arată că eşti mândru de conexiunile tale.

A ridicat privirea şi a zâmbit.

— Oricum, unul nou-sosit e lăsat de obicei singur în camera de zi, cu un pretext oarecare. Asta le dă lor posibilitatea să-şi bage ghearele prin colecţia ta, ca să-şi satisfacă curiozitatea.

Ridicând din umeri, Bredon a împins inelele spre mine.

— Te-ai oferit, desigur, de fiecare dată să le restitui inelele proprietarilor lor.

A fost atent să nu sune ca o întrebare.

— Desigur, am zis sincer.

Threpe ştia atâta lucru.

— Aşa e politicos.

S-a uitat la mine, cu ochii căprui scrutându-mă ca o bufniţă din aura de păr şi barbă albe.

— Ai purtat vreunul în public?

Am ridicat mâinile goale.

— Purtarea unui inel poate indica o datorie sau faptul că încerci să te dai bine pe lângă cineva.

S-a uitat la mine.

— Dacă maerul refuză vreodată să-şi ia inelul înapoi, va fi un indiciu că e dispus să facă legătura cu tine ceva mai formală.

— Şi a nu-i purta inelul ar fi privit ca desconsiderare, am zis.

Bredon a zâmbit.

— Poate. Una e să afişezi un inel în camera ta de zi şi cu totul alta să-l afişezi pe mână. Purtarea inelului cuiva superior ţie poate fi privită ca destul de îndrăzneaţă. De asemenea, dacă porţi inelul altui nobil în timpul vizitei maerului, el ar putea să ţi-o ia în nume de rău. Ca şi cum cineva te-ar fi braconat din pădurea lui.

S-a lăsat pe spate în scaun.

— Am menţionat toate astea ca aspecte generale, presupunând că informaţiile îţi sunt deja bine cunoscute şi că tu ai lăsat politicos un bătrân să bată câmpii, a zis el.

— Poate că încă nu mi-am revenit din seria de înfrângeri suferite la tak, am zis.

El mi-a respins comentariul cu o fluturare de mână şi am observat că nu purta niciun fel de inel pe degete.

— Ai luat-o repede, ca un baron la un bordel, cum se spune. Mă aştept să fii o provocare decentă după circa o lună.

— Aşteaptă şi vei vedea, am zis. Te voi bate data viitoare când vom juca.

Bredon a chicotit.

— Îmi place să aud asta.

A băgat mâna în buzunar şi a scos un sac mai mic de catifea.

— Am adus şi un mic cadou.

— Nu se poate, i-am spus din reflex. Mi-ai oferit deja o după-amiază de distracţie.

— Te rog, a zis el, împingând punga pe masă. Insist. Sunt ale tale, fără nicio obligaţie, chirie sau gaj. Un cadou pur şi simplu.

Am răsturnat sacul şi în palmă mi-au căzut trei inele. Aur, argint şi fier. Fiecare dintre ele avea numele meu gravat în metal: Kvothe.

— Am auzit un zvon că ţi s-a pierdut bagajul, a zis Bredon. Şi m-am gândit că astea s-ar putea dovedi utile.

A zâmbit.

— Mai ales dacă mai vrei încă un joc de tak.

Mi-am pus inelele pe mână, întrebându-mă în treacăt dacă inelul de aur era masiv sau pur şi simplu placat.

— Şi ce inel să-i trimit noii mele cunoştinţe dacă îmi doresc compania lui?

— Păi, asta e complicat, a zis Bredon încet. Prin graba mea şi indecenta năvălire în apartamentele tale, am neglijat să mă prezint adecvat şi să te informez cu privire la titlul şi rangul meu.

Ochii căprui s-au uitat la mine serioşi.

— Şi ar fi teribil de nepoliticos din partea mea să te interoghez despre astfel de lucruri, am zis încet, nefiind prea sigur ce joc face.

A dat din cap.

— Deci, de acum trebuie să presupunem că n-am niciun titlu sau rang. Asta ne pune într-o poziţie curioasă: tu neprezentat la curte şi eu neprezentat la tine. Ca atare, ar fi potrivit să-mi trimiţi un inel de argint, dacă vei dori să luăm împreună prânzul sau să pierzi cu graţie încă un joc de tak.

Mi-am rotit inelul de argint pe deget. Dacă îl trimiteam la el, s-ar fi răspândit zvonul că pretind că sunt cam de acelaşi rang cu el, iar eu n-aveam nicio idee despre ce rang era vorba.

— Ce va spune lumea?

Ochii i-au săltat un pic.

— Chiar, ce?

Deci, zilele au continuat să treacă. Maerul m-a chemat pentru pălăvrăgeala urbană.

Nobilii coţofene şi-au trimis biletele şi inelele şi s-au întâlnit cu refuzul unei conversaţii politicoase.

Doar Bredon mă împiedica să înnebunesc de plictiseală închis în cuşcă.

A doua zi i-am trimis noul meu inel de argint, cu un bilet în care îi scriam: *Când ai timp. În apartamentul meu.*

Cinci minute mai târziu, venea cu masa lui de tak şi cu sacul cu pietre. Mi-a restituit inelul şi l-am acceptat cât mai graţios posibil. Nu m-ar fi deranjat să-l păstreze. Dar, cum ştia şi el, aveam doar unul.

Al cincilea nostru joc a fost întrerupt atunci când am fost chemat de maer, inelul lui de fier zăcând întunecat pe tava de argint lustruită a curierului.

M-am scuzat la Bredon şi m-am grăbit spre grădini.

Mai târziu în acea seară, Bredon mi-a trimis propriul lui inel de argint şi un bilet în care spunea: *După cină. La tine.* I-am scris *încântat* pe bilet şi l-am trimis înapoi.

Când a venit, i-am oferit inelul înapoi. A refuzat politicos şi acesta s-a alăturat celorlalte din bolul de la uşa mea. L-am aşezat acolo pentru ca toată lumea să vadă argintul luminos strălucind prin grămada de fier.

CAPITOLUL 58

A face curte

Maerul nu m-a chemat timp de două zile.

Eram blocat în camerele mele şi aproape înnebunisem de plictiseală şi iritare. Cel mai rău era că nu ştiam de ce nu mă căutase maerul. Era ocupat? Îl jignisem? M-am gândit să-i trimit un bilet, împreună cu inelul de aur pe care mi-l dăduse Bredon. Dar dacă Alveron îmi testa răbdarea, putea fi o greşeală gravă.

Dar eram nerăbdător. Mă dusesem acolo pentru a obţine un patron sau cel puţin un ajutor în cercetarea mea despre amiri. Până la acel moment, tot ce avusesem de arătat în serviciul maerului era un fund complet aplatizat. Dacă n-ar fi fost Bredon, jur că aş fi făcut spume la gură de nervi.

Mai rău, lăuta şi minunata cutie a Dennei erau la doar două zile distanţă de a deveni proprietatea altcuiva. Speram ca până în acel moment să-i fi făcut pe plac maerului, ca să-i pot cere banii de care aveam nevoie pentru a lua lucrurile de la amanet. Aş fi vrut ca el să-mi fie dator, nu invers. Odată ce-i datorezi ceva unui membru al nobilimii, e foarte dificil să scapi de datorie.

Dar dacă faptul că Alveron nu mă chemase era vreun indiciu, mi se părea că eram departe de graţiile sale. Mi-am chinuit memoria, încercând să mă gândesc la ce spusesem în timpul ultimei noastre conversaţii care l-ar fi putut ofensa.

Am scos o hârtie din sertar şi am încercat să mă gândesc la o modalitate politicoasă de a-i cere maerului bani, când în uşă s-a auzit o lovitură. Gândindu-mă că mi-a venit masa de prânz mai devreme, i-am strigat băiatului s-o lase pe masă.

O pauză semnificativă m-a trezit din reverie. M-am grăbit la uşă şi am fost uimit să-l văd pe Scăriţă, valetul maerului, stând afară. Convocările lui Alveron erau întotdeauna trimise printr-un curier.

— Maerul doreşte să te vadă, a zis el.

Am observat că valetul părea răpus de oboseală. Ochii îi erau

obosiţi, ca şi cum nu dormise suficient.

— În grădină?

— În apartamentul său, a zis Scăriţă. Te voi conduce acolo.

Dacă era să te iei după bârfitorii Curţii, Alveron primea rareori vizitatori în apartamentul său. Cât am mers în urma lui Scăriţă, nu m-am putut abţine să nu mă simt uşurat.

Orice era mai bun decât aşteptarea.

Alveron se sprijinea ridicat în patul lui mare din fulgi. Părea mai palid şi mai slăbit decât când îl văzusem ultima dată. Ochii lui încă erau limpezi şi precişi, dar în acea zi aveau altceva, o emoţie puternică.

A făcut semn către un scaun din apropiere.

— Kvothe. Vino. Stai jos.

Şi vocea îi era mai slabă, dar încă mai purta greutatea autorităţii.

M-am aşezat la căpătâiul lui, simţind că nu era momentul potrivit să-i cer privilegii.

— Ştii câţi ani am, Kvothe? a zis el fără preambul.

— Nu, Alteţă.

— Câţi crezi? Cât de bătrân par?

Am prins din nou emoţia grea din ochii lui: furie. O furie lentă, mocnită, cum sunt cărbunii încinşi sub un strat subţire de cenuşă.

Mintea mea a luat-o la trap, încercând să decidă care putea fi cel mai bun răspuns. N-am vrut să risc să jignesc, iar linguşirea îl irita pe maer, cu excepţia cazului în care era făcută cu desăvârşită subtilitate şi pricepere.

Ultima variantă, atunci. Onestitatea.

— 51, Alteţă. Poate 52.

A dat din cap încet, mânia lui părând să dispară ca un tunet în depărtare.

— Niciodată nu întreba un tânăr despre vârsta ta. Am 40 de ani, pe care îi împlinesc zilele următoare. Ai dreptate totuşi, arăt de 50. Unii ar putea spune chiar că ai fost generos.

Mâinile sale netezeau pătura, pe când el era cu gândul în altă parte.

— E cumplit să îmbătrâneşti înainte de vreme.

A înţepenit de la durere, făcând o grimasă. După o clipă a trecut şi el a inspirat adânc. O sclipire slabă de sudoare i-a

acoperit faţa.

— Nu ştiu cât voi putea să vorbesc cu tine. Nu prea mă simt bine azi.

M-am ridicat.

— Să-l chem pe Caudicus, Alteţă?

— Nu, a scuipat el. Stai jos.

Aşa am făcut.

— Blestemata asta de boală m-a mistuit în ultima lună, adăugând ani şi făcându-mă să-i simt. Mi-am petrecut viaţa conducându-mi teritoriile, dar am fost neglijent într-o privinţă. N-am nici familie, nici moştenitori.

— Vreţi să vă căsătoriţi, Alteţă?

S-a încovoiat în perne.

— S-a răspândit zvonul, nu-i aşa?

— Nu, Alteţă. Am ghicit din ce aţi spus în unele dintre conversaţiile noastre.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Sincer? O presupunere, şi nu un zvon?

— Sincer, Alteţă. Există zvonuri, o ditamai curtea, dacă-mi scuzaţi expresia.

— „Ditamai curtea.” Sună bine.

A zâmbit pe-ascuns.

— Dar cele mai multe se referă la un vizitator misterios din vest.

Am făcut o mică plecăciune de pe scaun.

— Nimic despre căsătorie. Toată lumea vă vede ca pe primul burlac din lume.

— A, a zis el, văzându-i-se pe faţă relaxarea. Aşa eram înainte. Tatăl meu a încercat să mă căsătorească de când eram mai tânăr. La acea vreme mă ţineam tare să nu-mi iau o soţie. Asta e o altă problemă cu puterea. Dacă ai prea multă, lumea nu îndrăzneşte să-ţi arate unde greşeşti. Puterea poate fi ceva cumplit.

— Îmi imaginez, Alteţă.

— Îţi ia posibilitatea de a alege, a zis el. Îţi oferă oportunităţi, dar în acelaşi timp îţi ia alte lucruri. Pe scurt, situaţia mea e dificilă.

De-a lungul vieţii mi-a fost foame de prea multe ori ca să simt prea multă empatie cu nobilimea. Dar maerul părea atât de palid şi slăbit cum stătea acolo, încât am simţit o pâlpâire de simpatie.

— Care e situaţia, Alteţă?

Alveron s-a luptat să se ridice pe perne.

— Dacă e să mă căsătoresc, trebuie să fie cineva potrivit. Cineva dintr-o familie bună, ca a mea. Nu numai asta, dar nu poate fi o căsătorie din alianţă. Fata trebuie să fie suficient de tânără ca să…

Şi-a dres uşor glasul.

— … facă un moştenitor. Mai mulţi, dacă se poate.

S-a uitat la mine.

— Începi să-mi înţelegi problema?

Am dat încet din cap.

— În mare, Alteţă. Câte astfel de fiice există?

— Doar câteva, a zis Alveron cu o urmă din vechea înflăcărare revenită în voce. Dar nu poate fi una dintre tinerele de sub controlul regelui. Negociatoare de bani şi încheietoare de tratate. Familia mea s-a luptat încă de la fondarea Vintasului să deţină întreaga putere. Nu voi negocia cu ticălosul de Roderic pentru o soţie. Nu-i voi da niciun bob de putere.

— Câte femei sunt în afara controlului regelui, Alteţă?

— Una.

Cuvântul a căzut greu.

— Şi asta nu e cea mai proastă parte. Femeia e perfectă din toate punctele de vedere. Familia ei e respectabilă. E educată. Tânără. Frumoasă.

Ultimul cuvânt părea să-i fi ieşit greu.

— E căutată de un stol de curteni îndrăgostiţi, tineri, puternici, cu miere pe limbă. O vor pentru fiecare motiv, pentru numele ei, pentru pământurile ei, pentru inteligenţa ei.

A făcut o pauză lungă.

— Cum va răspunde ea la curtarea unui bătrân bolnav care umblă cu un baston când nu poate să meargă deloc?

Gura i s-a deformat, ca şi cum cuvintele erau amare.

— Dar, cu siguranţă, poziţia dumneavoastră… am început.

A ridicat o mână şi m-a privit făţiş în ochi.

— Te-ai căsători cu o femeie pe care ai cumpărat-o?

Am lăsat ochii în jos.

— Nu, Alteţă.

— Nici eu. Gândul de a-mi folosi poziţia pentru a convinge această fată să se căsătorească cu mine e… de prost gust.

Am rămas tăcuţi pentru un moment. Am văzut afară, pe fereastră, două veveriţe care se alergau în jurul unui trunchi înalt de frasin.

— Alteţă, vă voi ajuta să-i faceţi curte acestei domnişoare…

Am simţit căldura furiei maerului înainte de a mă întoarce să-l văd.

— Îmi cer iertare, Alteţă. Am întrecut măsura.

— Şi asta e tot una dintre presupunerile tale?

— Da, Alteţă.

A părut să se lupte cu el însuşi pentru un moment. Apoi a oftat şi tensiunea din cameră s-a stins.

— Trebuie să-ţi cer iertare. Durerea asta sfâşietoare îmi consumă nervii şi nici nu-mi stă în obicei să discut probleme personale cu străinii, cu atât mai puţin cele pe care ei le ghicesc despre mine. Spune-mi ce-ai mai ghicit. Fii îndrăzneţ dacă trebuie.

Am răsuflat un pic mai uşurat.

— Cred că vreţi să vă căsătoriţi cu această femeie. Ca să vă faceţi datoria în primul rând, dar şi pentru că o iubiţi.

A fost o altă pauză, nu aşa de rea ca ultima, dar cu toate acestea tensionată.

— Iubirea e un cuvânt pe care nesăbuiţii îl folosesc prea des, a zis el lent. E vrednică de iubire, asta e sigur. Şi am o slăbiciune pentru ea.

Părea jenat.

— Asta e tot ce voi spune.

S-a întors să se uite la mine.

— Pot conta pe discreţia ta?

— Desigur, Alteţă. Dar de ce sunteţi atât de secretos în privinţa asta?

— Prefer să acţionez la un moment ales de mine. Zvonurile ne obligă să acţionăm înainte de a fi gata sau ruinează o situaţie înainte de se coace pe deplin.

— Am înţeles. Care e numele domnişoarei?

— Meluan Lackless, i-a spus numele cu atenţie. Acum am descoperit şi singur că eşti fermecător şi manierat. Ba mai mult, Contele Threpe mă asigură că şi compui şi cânţi grozav muzică. Exact de asta am nevoie. Vrei să intri în serviciul meu?

Am ezitat.

— Cum anume mă va folosi Alteţa Voastră?

M-a privit cu scepticism.

— Cred că e destul de evident pentru un excelent ghicitor ca tine.

— Ştiu că speraţi să-i faceţi curte domnişoarei, Alteţă. Dar nu

ştiu cum. Vreţi să-i compun vreo două scrisori? Să-i scriu cântece? Mă voi urca pe balcoane la lumina lunii să-i las flori pe pervazul ferestrei? Să dansez cu ea purtând o mască, spunându-mi numele ca fiind al dumneavoastră? I-am zâmbit şters. Nu prea mă pricep la dans, Alteţă.

Alveron a râs profund şi sincer, dar chiar şi din sunetul plin de bucurie am putut vedea că râsul l-a durut.

— Mă gândeam mai mult la primele două, a recunoscut, lăsându-se înapoi pe perne, cu ochii grei.

Am dat din cap.

— Trebuie să ştiu mai multe despre ea, Alteţă. Poate fi mai rău decât o nebunie să încerci să curtezi o femeie fără s-o cunoşti.

Alveron a dat din cap obosit.

— Caudicus te va pune la curent. Ştie foarte multe despre istoria familiilor. Familia e fundamentul pe care stă cineva. Trebuie să ştii de unde provine înainte de-a o curta.

Mi-a făcut semn să mă apropii şi mi-a întins un inel de fier, cu braţul tremurând de la efortul de a-l ţine în aer.

— Arată-i-l lui Caudicus şi va şti că îmi faci treaba.

L-am luat repede.

— Ştie că aveţi de gând să vă căsătoriţi?

— Nu!

Ochii lui Alveron s-au deschis brusc.

— Nu vorbi despre asta cu nimeni! Inventează un motiv pentru întrebările tale. Adu-mi medicamentele.

S-a lăsat pe spate, închizând ochii.

Când am plecat, l-am auzit vorbind slab:

— Uneori, nu se lasă cu bună-ştiinţă, uneori nu se lasă de bunăvoie. Totuşi… toată puterea.

— Da, Alteţă, i-am spus, dar deja căzuse într-un somn zbuciumat înainte de a ieşi eu din cameră.

CAPITOLUL 59

Scop

Părăsind apartamentul maerului, m-am gândit să trimit înainte, la Caudicus, un curier cu un bilet şi cu inelul. Apoi am respins ideea. Îi făceam un comision maerului. Asta sigur scuza o mică încălcare a etichetei.

De la fabrica de zvonuri ştiam că arcanistul lui Alveron făcea parte din curtea maerului de mai bine de o duzină de ani. Dar altceva decât faptul că locuia într-unul din turnurile de locuinţe din sud n-aveam nicio idee la ce să mă aştept de la om.

Am bătut la uşa groasă din lemn.

— Aşteaptă o clipă, a strigat vocea stins.

S-a auzit sunetul unei închizători trase înapoi şi uşa s-a deschis, descoperind un bărbat slab, cu un nas lung, vulturesc şi cu păr negru ondulat. Purta o haină lungă, întunecată, amintind vag de roba de magistru.

— Da?

— Mă întreb dacă îmi puteţi acorda un moment, domnule? i-am zis cu o nervozitate doar pe jumătate mimată.

El m-a măsurat din priviri, observând hainele mele fine.

— Nu fac poţiuni de dragoste. Găseşti aşa ceva în Severenul de Jos.

Uşa grea a început să se închidă.

— Deşi ar fi mai bine cu un pic de dans şi cu nişte trandafiri, dacă mă întrebi pe mine.

— Sunt aici pentru altceva, am zis repede. Pentru două lucruri, de fapt. Unul pentru maer şi unul pentru mine.

Mi-am ridicat mâna, dezvăluind inelul de fier din palma mea, cu numele lui Alveron gravat în aur strălucitor pe faţă.

Uşa şi-a oprit închiderea.

— Ai face mai bine să intri, atunci, a zis Caudicus.

Camera arăta ca o mică Universitate conţinută într-o singură cameră. Luminate cu lumina roşie, familiară, de lămpi

simpatetice, erau acolo rafturi de cărţi, mese pline de sticlă răsucită şi mult în spate, pe jumătate ascuns de peretele de curbare a turnului, mi s-a părut că văd un mic furnal sau cuptor.

— Dumnezeule mare! am exclamat, acoperindu-mi gura cu o mână. E un dragon?

I-am arătat un uriaş crocodil împăiat care atârna de una dintre grinzile tavanului. Trebuie să înţelegeţi, unii arcanişti sunt mai teritoriali decât rechinii, în special cei care au reuşit să obţină poziţii de lux la curte, ca acesta. N-aveam nicio idee despre cum ar putea reacţiona Caudicus dacă un tânăr arcanist în formare intra pe teritoriul lui, aşa că am decis că era mai sigur să joc rolul unui şters plăcut, al unui inofensiv nobil sărac.

Caudicus a închis uşa după mine, chicotind.

— Nu. E un aligator. Destul de inofensiv, te asigur.

— M-a speriat un pic la început, am zis. La ce foloseşte aşa ceva?

— Sincer?

A privit în sus.

— Nu prea ştiu. I-a aparţinut unui arcanist care a locuit aici înaintea mea. Mi s-ar părea o ruşine să-l arunc. Impresionant specimen, nu crezi?

L-am privit nervos.

— Destul de impresionant.

— Ce e cu afacerea pe care ai menţionat-o?

A făcut un gest către un scaun mare, moale, şi s-a aşezat şi el într-unul similar în faţa mea.

— Mă tem că n-am decât câteva minute la dispoziţie. Până să mă ocup de altceva, timpul meu este al tău…

A tăcut întrebător.

Am observat că ştia destul de bine cine sunt: tânărul misterios cu care se întâlnea maerul. Am ghicit că era la fel de dornic ca restul să afle de ce eram în Severen.

— Kvothe, am zis. De fapt, medicamentul maerului e doar jumătate din afacere.

Am văzut o linie slabă, iritată, apărându-i între sprâncene şi m-am grăbit să corectez orice ar fi putut gândi el.

— Am vorbit cu maerul mai devreme.

Am făcut o pauză abia observată, ca şi cum aş fi fost nejustificat de mândru de această situaţie.

— Şi m-a întrebat dacă aş putea să-i aduc şi lui medicamentul după ce termin de vorbit cu tine.

Linia a dispărut.
— Desigur, a zis Caudicus uşor. M-ai scuti de drumul până în apartamentul său. Dar despre ce vrei să vorbeşti cu mine?
— Păi, m-am aplecat înainte emoţionat. Fac cercetări despre istoriile familiilor nobile din Vintas. Mă gândesc să scriu o carte, înţelegi.
— O genealogie?
Am văzut cum plictiseala începe să-i înceţoşeze ochii.
— O, nu. Există genealogii din belşug. Mă gândeam la o colecţie de povestiri legate de marile familii.
Am fost destul de mândru de această minciună. Nu numai că avea să-mi satisfacă curiozitatea în legătură cu familia Meluan, ci îi furniza şi lui un motiv pentru care petreceam aşa de mult timp cu maerul.
— Istoria tinde să fie destul de uscată, dar toată lumea se bucură de o poveste.
Caudicus a dat din cap pentru el însuşi.
— Isteaţă idee. Ar putea ieşi o carte interesantă.
— Voi scrie o scurtă prefaţă cu istoricul fiecărei familii, ca o introducere la poveştile care vor urma. Maerul mi-a spus că eşti o autoritate în materie de familii vechi şi a zis că i-ar plăcea să apelez la tine.
Complimentul a avut efectul scontat şi Caudicus s-a umflat de mândrie mai tare ca niciodată.
— Nu ştiu dacă pot să mă consider o autoritate, a zis el cu falsă modestie. Dar sunt un pic istoric.
A ridicat o sprânceană la mine.
— Probabil că îţi dai seama că familiile însele ar fi, probabil, o sursă mai bună de informaţii.
— Aşa s-ar crede, am spus cu o privire piezişă. Dar familiile tind să fie reticente când e vorba să împărtăşească poveştile lor cele mai interesante.
Caudicus a zâmbit larg.
— Probabil.
Zâmbetul s-a stins la fel de repede.
— Dar sunt sigur că nu ştiu nicio poveste de acest gen despre familia maerului, a zis el serios.
— Oh, nu, nu, nu, mi-am fluturat mâinile într-o negaţie violentă. Maerul e un caz special. Nici n-aş visa…
Am tăcut, înghiţind vizibil.
— Speram să fii în măsură să mă luminezi în ceea ce priveşte

familia Lackless. Despre ei nu prea am informaţii.

— Serios? a zis el surprins. Nu mai sunt ce erau odată, dar sunt o comoară de poveşti.

Ochii lui s-au concentrat departe şi şi-a bătut distrat buzele cu degetele.

— Ce zici de asta, le voi cerceta istoria şi te poţi întoarce mâine pentru o discuţie mai lungă. Aproape a venit timpul pentru medicamentul maerului şi n-ar trebui să fie amânată administrarea.

S-a ridicat în picioare şi a început să-şi suflece mânecile.

— Îmi amintesc fără greutate cum să fac asta, dacă nu te supără fâţâiala mea în timp ce pregătesc medicamentul maerului.

— N-am văzut niciodată cum se face o poţiune, am zis cu entuziasm. Dacă nu cumva îţi distrag atenţia…

— Deloc. Aş putea să-l pregătesc şi-n somn.

S-a mutat în spatele unei mese de lucru şi a aprins o pereche de lumânări cu flacără albastră. Am avut grijă să par suficient de impresionat, chiar dacă ştiam că doar jucam un rol.

Caudicus a sfărâmat nişte frunze uscate pe o mică balanţă de mână şi le-a cântărit.

— Ai probleme să asculţi zvonuri în timpul cercetării?

— Nu şi dacă sunt interesante.

A tăcut în timp ce a măsurat cu atenţie o cantitate mică de lichid limpede dintr-un recipient de sticlă cu dop.

— Din câte am înţeles, familia Lackless are bijuterii de familie. Ei bine, nu chiar bijuterii, dar un lucru vechi care datează de la începutul liniei lor.

— Nu-i prea ciudat. Familiile vechi sunt pline cu amintiri de familie.

— Taci, a zis el pe un ton iritat. E mai mult de-atât.

A turnat lichidul într-un bol plat de plumb, cu unele simboluri brute sculptate pe exterior. Acesta a făcut bule şi a şuierat, umplând aerul cu un miros slab, acru.

El a decantat lichidul într-o tigaie, peste lumânări. A adăugat frunzele uscate, un vârf de cuţit de ceva şi o măsură de pulbere albă. A adăugat un strop de lichid, care am presupus că era pur şi simplu apă, a agitat şi a turnat rezultatul printr-un filtru şi într-un flacon curat de sticlă, astupând cu un dop de plută.

A ţinut rezultatul pentru mine, să-l văd: un lichid galben clar, cu o uşoară tentă verzuie.

— Uite-l. Aminteşte-i să bea tot.

Am luat flaconul cald.

— Ce e cu bijuteriile astea de familie?

Caudicus s-a spălat pe mâini într-un vas de porţelan şi le-a scuturat să se usuce.

— Am auzit că în cele mai vechi zone ale terenurilor Lackless, în cea mai veche parte a bunurilor lor ancestrale, există o uşă secretă. O uşă fără mâner sau balamale.

Mă urmărea să se asigure că am fost atent.

— Nu e nicio cale de deschidere. Aceasta e blocată, dar în acelaşi timp fără încuietoare. Nimeni nu ştie ce e pe partea cealaltă.

A dat din cap spre flaconul în mâna mea.

— Acum, du-i asta maerului. Bine ar fi s-o bea cât e caldă.

M-a escortat la uşă.

— Întoarce-te mâine, a rânjit el un pic. Ştiu o poveste despre Menebras care-ţi va albi părul roşu.

— O, lucrez cu o singură familie la un moment dat, am spus, nevrând să risc să mă împotmolesc în nesfârşitele bârfe de la curte. Maximum două. Chiar acum lucrez la Alveron şi Lackless. Nu pot să mă hotărăsc să încep şi cu a treia.

I-am zâmbit insipid.

— Aş face tot un talmeş-balmeş.

— Păcat, a zis Caudicus. Eu călătoresc destul de mult, mănţelegi. Multe dintre casele nobile sunt dornice să-l găzduiască pe arcanistul maerului.

M-a privit viclean.

— Asta face să mă întâlnesc în privat cu unele fapte destul de interesante.

A deschis uşa.

— Gândeşte-te la asta. Şi întoarce-te mâine. Voi avea mai multe despre Lackless, în orice caz.

Am ajuns la uşile maerului înainte ca flaconul să aibă timp să se răcească.

Scăriţă a deschis uşa la ciocănitul meu şi m-a dus în apartamentul maerului.

Maerul Alveron dormea în aceeaşi poziţie în care îl lăsasem. Când Scăriţă a închis uşa după mine, unul din ochii maerului s-a deschis şi el a făcut un semn slab să mă apropii.

— Ai pierdut timpul.

— Alteţă, eu…

Mi-a făcut semn să înaintez, de data asta mult mai brusc.

— Dă-mi medicamentul, a zis el gros. Apoi pleacă. Sunt obosit.

— Mă tem că e destul de important, Alteţă.

Ambii ochi s-au deschis şi furia mocnea acolo din nou.

— Ce? a cedat el.

M-am mutat lângă pat şi m-am aplecat aproape. Înainte ca el să protesteze la necuviinţa mea, am şoptit:

— Alteţă, Caudicus vă otrăveşte.

CAPITOLUL 60

Instrumentele înţelepciunii

Ochii maerului s-au mărit la cuvintele mele, apoi s-au micşorat din nou. Chiar şi în plină infirmitate, spiritul lui Alveron era puternic.

— Ai avut dreptate să vorbeşti aşa aproape şi moale, a zis el. Calci pe un teren periculos. Dar vorbeşte, te ascult.

— Alteţă, cred că Threpe n-a menţionat în scrisoarea lui că eu sunt şi student la Universitate, nu numai muzicant.

Ochii maerului n-au arătat nicio licărire de recunoaştere.

— Care universitate? a întrebat el.

— Universitatea, Alteţă, i-am zis. Sunt un membru al Arcanumului.

Alveron s-a încruntat.

— Eşti mult prea tânăr pentru a face o astfel de cerere. Şi de ce ar fi neglijat Threpe să menţioneze asta?

— Nu eraţi în căutarea unui arcanist, Alteţă. Şi există un anumit stigmat ataşat acestui gen de studiu atât de departe în est.

Am fost cât pe ce să spun adevărul: că vinţii sunt superstiţioşi până la imbecilitate.

Maerul a clipit încet, expresia lui devenind dură.

— Foarte bine, a zis el. Fă nişte magii, dacă eşti ce spui.

— Sunt doar un arcanist în formare, Alteţă. Dar dacă doriţi să vedeţi un pic de magie…

M-am uitat la cele trei lămpi care se aliniau pe pereţi, mi-am lins degetele, concentrat, şi am ciupit fitilul lumânării aşezate pe noptiera lui.

Camera s-a întunecat şi l-am auzit cum respiră speriat. Mi-am scos inelul de argint şi după un moment acesta a început să strălucească cu o lumină albastru-argintie.

Mâinile mi s-au răcit, căci nu aveam nicio altă sursă de căldură în afara propriului meu corp.

— Merge, a spus maerul.

Dacă era oarecum enervat, nu exista niciun indiciu în vocea lui.

Am traversat camera şi am deschis ferestrele cu obloane. Lumina soarelui a inundat camera. Se insinuau miros de floare de selas şi ciripit de păsări.

— Întotdeauna am considerat că o gură de aer curat e bună, orice probleme ar avea un organism, deşi alţii nu sunt de acord.

I-am zâmbit.

Nu mi-a întors zâmbetul.

— Da, da. Eşti foarte deştept. Vino aici şi stai jos.

Aşa am făcut, trăgând un scaun lângă patul lui.

— Acum explică-te.

— I-am spus lui Caudicus că vreau să compilez o colecţie de povestiri din casele nobile, am zis. O scuză la îndemână, care explică şi de ce îmi petrec timpul cu domnia voastră.

Expresia maerului a rămas sumbră. Am văzut cum durerea îi tulbura ochii, ca un nor care trece prin faţa soarelui.

— Dovada că eşti un mincinos calificat greu te face să-mi câştigi încrederea.

Un nod rece a început să mi se formeze în stomac. Mă gândisem că maerul va accepta adevărul mai uşor de-atât.

— Chiar aşa, Alteţă. L-am minţit pe el şi vă spun adevărul dumneavoastră. Din moment ce el a crezut că nu sunt nimic mai mult decât un nobil sărac şi leneş, m-a lăsat să mă uit în timp ce făcea medicamentul.

Am ridicat flaconul de chihlimbar. Lumina soarelui a făcut curcubeie pe sticlă.

Alveron a rămas nemişcat. Ochii lui în mod normal limpezi s-au aburit de confuzie şi durere.

— Îţi cer dovezi şi tu îmi spui o poveste. Caudicus a fost zeci de ani un slujitor credincios. Totuşi, voi lua în considerare ce ai spus.

Tonul lui sugera că va fi o analiză scurtă, nemiloasă. A ridicat mâna să ia flaconul.

Am simţit o mică flacără de furie izbucnind în mine. Asta m-a ajutat să uşurez frica rece instalată în măruntaiele mele.

— Alteţa Voastră vrea o dovadă?

— Îmi vreau medicamentul, mi-a tăiat-o el. Şi vreau să dorm. Te rog să faci…

— Alteţă, pot…

— Cum îndrăzneşti să mă întrerupi?

Alveron s-a luptat să stea în şezut în patul lui, cu voce furioasă.

— Mergi prea departe! Lasă-mă acum şi poate iau încă în considerare să te păstrez în serviciul meu.

Tremura de furie, întinzând mâna în continuare pentru a ajunge la flacon.

S-a aşternut un moment de tăcere. Am întins flaconul, dar înainte de a putea înţelege, am spus:

— Aţi vomitat de curând. Ceva alb şi lăptos.

Tensiunea a crescut brusc în cameră, dar maerul a rămas neclintit când a auzit ce-am spus.

— Vă simţiţi limba groasă şi mai grea. Gura vă e uscată şi plină cu un gust ciudat, ascuţit. Aţi avut poftă de dulciuri, de zahăr. Vă treziţi în timpul nopţii şi descoperiţi că nu vă puteţi mişca, că nu puteţi vorbi. Sunteţi lovit de paralizie, cu colici şi o panică nerezonabilă.

Pe măsură ce vorbeam, mâna maerului s-a tras încet departe de flacon. Expresia lui nu mai era lividă şi furioasă. Ochii lui păreau nesiguri, aproape speriaţi, dar se limpeziseră din nou, ca şi cum teama trezise unele precauţii adormite.

— Ţi-a spus Caudicus, a zis maerul, dar nu părea deloc sigur.

— Ar discuta Caudicus cu un străin detaliile bolii Domniei Voastre? am întrebat sarcastic. Pe mine mă preocupă viaţa dumneavoastră, Alteţă. Dacă trebuie să întrec buna-cuviinţă ca să vă salvez, aşa voi face. Acordaţi-mi două minute să vorbesc şi vă voi da dovada.

Alveron a făcut un semn lent.

— N-o să pretind că ştiu exact ce este.

Am făcut un gest către flacon.

— Dar în general vă otrăveşte plumbul. Acesta dă rigiditate, durere în muşchi şi în viscere. Vărsături şi paralizie.

— N-am avut niciun fel de paralizie.

— Hmmm.

L-am privit cu un ochi critic.

— Mare noroc. Dar e mai mult decât simplu să se ajungă la aşa ceva. Bănuiesc că asta conţine o cantitate frumoasă de ophalum, care nu e chiar otrăvitor.

— Ce e de făcut atunci?

— E mai mult decât un medicament sau un drog.

— Ce e, atunci? mi-a tăiat-o el. Otravă sau medicament?

— Alteţa Voastră a luat vreodată laudanum?

— Odată, când eram mai tânăr, să mă ajute să dorm cu durerea de la un picior rupt.

— Ophalumul e un medicament similar, dar de obicei este evitat, fiindcă dă dependenţă mare.

M-am oprit.

— I se mai spune şi răşină de danar.

Maerul a pălit la asta şi în acel moment ochii i s-au limpezit aproape de tot. Toată lumea ştia despre mâncătorii de dulciuri.

— Bănuiesc că l-a adăugat fiindcă nu vă luaţi medicamentul cu regularitate, am zis. Ophalumul vă face să-l aşteptaţi cu nerăbdare în timp ce vă diminuează durerea. Asta contribuie şi la pofta de zahăr, la transpiraţii şi orice vise ciudate aţi avut. Ce altceva a mai pus aici?

Am meditat la asta.

— Probabil rădăcină de stitch sau mannum, ca să vă păzească de vărsături prea mari. Isteţ. Oribil şi isteţ.

— Nu atât de isteţ.

Maerul a făcut un rictus.

— N-a reuşit să mă omoare.

Am ezitat, apoi am decis să-i spun adevărul.

— Ar fi fost simplu să vă omoare, Alteţă. Ar fi putut să dizolve destul plumb în acest flacon cât să vă omoare.

L-am ţinut în lumină.

— Să vă dea suficient cât să vă îmbolnăvească, fără să vă ucidă sau să vă facă să paralizaţi, e cu adevărat dificil.

— De ce? De ce m-ar otrăvi, dacă nu să mă omoare?

— Alteţa Voastră ar avea mai mult noroc să rezolve ghicitoarea. Ştiţi mai multe despre politicile implicate.

— De ce să mă otrăvească, la urma-urmelor?

Maerul părea cu adevărat nedumerit.

— L-am plătit cu generozitate. E membru de seamă al curţii. Are libertatea de a-şi urmări propriile proiecte şi de a călători oricând doreşte. A trăit aici zeci de ani. De ce acum?

A clătinat din cap.

— Îţi spun că n-are sens.

— Pentru bani? i-am sugerat. Se spune că orice om are un preţ.

Maer a continuat să dea din cap. Apoi, a ridicat brusc privirea.

— Nu. Mi-am amintit. Am căzut bolnav cu mult înainte ca acest Caudicus să înceapă să mă trateze.

S-a oprit să se gândească.

— Da, aşa e. L-am solicitat pentru a vedea dacă el mi-ar putea trata boala. Simptomele pe care le-ai menţionat n-au apărut decât după luni de când a început să mă trateze. Nu poate fi el.

— Plumbul lucrează încet în doze mici, Alteţă. Dacă şi-a pus de gând să vă otrăvească, nu cred că ar fi vrut să vomitaţi sânge la zece minute după ce aţi băut medicamentul lui.

Brusc mi-am amintit cu cine vorbesc.

— Asta a fost urât spus, Alteţă. Îmi cer scuze.

El a aprobat rigid din cap.

— Prea multe din ceea ce spui tu sunt prea aproape de ce mi s-a întâmplat pentru a ignora aşa ceva. Cu toate astea, nu pot să cred că Caudicus ar face aşa ceva.

— L-am putea pune la încercare, Alteţă.

S-a uitat la mine.

— Cum aşa?

— Daţi ordin să vă fie aduse în apartament o jumătate de duzină de păsări. Sorbitori ar fi ideal.

— Sorbitori?

— Chestiile alea mici, strălucitoare, galben şi roşu, am spus, ţinând degetele depărtate la cinci centimetri. Sunt multe în grădinile dumneavoastră. Culeg nectar de la florile voastre selas.

— A! Noi le zicem fâţâitori.

— Vom amesteca medicamentul cu nectarul lor şi vom vedea ce se întâmplă.

Expresia lui a devenit sumbră.

— Dacă plumbul lucrează încet, aşa cum spui, ar dura luni întregi. Nu stau fără medicamentul meu luni de zile pentru fanteziile tale slab susţinute.

I-am simţit în voce temperamentul arzând aproape de suprafaţă.

— Cântăresc mult mai puţin decât dumneavoastră, Alteţă, şi metabolismul lor e mult mai rapid. Am putea să vedem rezultatele într-o zi sau două cel mult.

Speram.

A părut să se gândească la asta.

— Foarte bine, a zis el, ridicând un clopoţel de pe noptieră.

Am vorbit repede, înainte să sune.

— Pot s-o rog pe Alteţa Voastră să inventeze un motiv pentru care ar avea nevoie de aceste păsări? Un pic de precauţie ne-ar

prinde bine.

— Îl cunosc pe Scăriţă dintotdeauna, a zis maerul ferm, cu privirea mai limpede şi mai ascuţită decât o văzusem vreodată. Am încredere în el cu terenurile mele, cu zăvorul meu şi cu viaţa mea. Nu vreau să te aud niciodată insinuând că e altceva decât omul perfect de încredere.

În vocea lui era o credinţă de nezdruncinat.

Mi-am plecat ochii.

— Da, Alteţă.

A sunat clopoţelul şi nici după două secunde corpolentul valet a deschis uşa.

— Da, domnule?

— Scăriţă, mi-e dor să fiu în stare să merg în grădini. Poţi să-mi găseşti o jumătate de duzină de fâţâitori?

— Fâţâitori, domnule?

— Da, a zis maerul ca şi cum ar fi comandat masa de prânz. Sunt chestii frumoase. Cred că sunetul lor mă va ajuta să dorm.

— Să văd ce pot face, domnule.

Înainte de a închide uşa, Scăriţă m-a privit ameninţător.

După ce s-a închis uşa, m-am uitat la maer.

— Pot s-o întreb pe Alteţa Voastră de ce?

— Ca să-l scutesc să mintă. N-are talent pentru asta. Şi e înţelept ce-ai spus. Precauţia e întotdeauna instrumentul înţelepciunii.

Am văzut cum un strat subţire de sudoare îi acoperă faţa.

— Dacă nu mă înşel, Alteţă, veţi avea o seară grea.

— Toate nopţile mele sunt grele în ultima vreme, a zis el cu amărăciune. Ce-o va face pe asta mai rea decât pe cea anterioară?

— Ophalumul, Alteţă. Corpul dumneavoastră tânjeşte după el. Următoarele două zile ar trebui să fie cele mai rele de până acum, dar până atunci veţi simţi un considerabil… disconfort.

— Vorbeşte clar.

— Veţi simţi dureri de maxilar şi de cap, transpiraţii, greaţă, crampe şi spasme, în special la nivelul picioarelor şi al spatelui. Aţi putea pierde controlul asupra intestinelor şi vor fi perioade alternante de sete intensă şi vărsături.

M-am uitat în jos, la mâini.

— Îmi pare rău, Alteţă.

Expresia lui Alveron era destul de chinuită la sfârşitul descrierii mele, dar el a dat din cap cu graţie.

— Prefer să ştiu.

— Există câte ceva care va face totul puţin mai tolerabil, Alteţă.

S-a luminat un pic.

— Cum ar fi?

— Laudanumul, de pildă. Doar un pic, pentru a vă uşura pofta corpului. Şi alte câteva lucruri. Numele lor sunt lipsite de importanţă. Vi le pot amesteca într-un ceai. O altă problemă e că încă mai aveţi o cantitate frumoasă de plumb în organism, care n-o să dispară de la sine.

Asta a părut să-l alarmeze mai mult decât orice altceva îi spusesem până atunci.

— Nu dispare pur şi simplu?

Am scuturat din cap.

— Metalele sunt otrăvuri perfide. Se prind de corpul dumneavoastră. Numai printr-un efort deosebit putem îndepărta plumbul.

Maerul s-a uitat urât.

— Ei, drăcia dracului! Urăsc lipitorile.

— E o figură de stil, Alteţă. Numai imbecilii şi mâncătorii de broaşte râioase mai utilizează lipitori în ziua de azi. Plumbul trebuie scos.

M-am gândit dacă să-i spun adevărul, şi anume că cel mai probabil nu va scăpa de tot de el, dar am decis să păstreze pentru mine o parte de informaţie.

— Poţi să faci asta?

M-am gândit îndelung.

— Eu sunt, probabil, cea mai bună opţiune, Alteţă. Suntem departe de Universitate. Pariez că niciunul din zece medici de aici n-are o pregătire cumsecade şi nu ştiu care dintre ei ar putea să-l cunoască pe Caudicus.

M-am gândit pentru o clipă, apoi am clătinat din cap.

— Ştiu cincizeci de oameni mai potriviţi pentru treaba asta, dar toţi sunt la o mie de mile depărtare.

— Îţi apreciez sinceritatea.

— Cele mai multe din ce am nevoie le găsesc în Severenul de Jos. Cu toate astea… am tăcut, sperând că maerul va înţelege şi mă va scuti de jena de a cere bani.

S-a uitat la mine cu indiferenţă.

— Cu toate astea?

— Voi avea nevoie de bani, Alteţă. Lucrurile de care aveţi

trebuinţă nu sunt uşor de găsit.
— O, desigur.
A scos o pungă şi mi-a dat-o. Am fost un pic surprins să descopăr că maerul avea cel puţin o pungă plină la îndemână, lângă pat. Pe neaşteptate, mi-am amintit tirada mea în faţa unui croitor din Bobcatran, cu ani în urmă. Ce i-am zis? Un gentleman nu stă niciodată departe de punga lui? M-am luptat cu pornirea nepotrivită de a râde.
Scăriţă a revenit la scurt timp după aceea. Printr-o surprinzătoare ingeniozitate, prinsese o duzină de sorbitori într-o colivie pe roţi, de mărimea unui dulap.
— Pe cuvântul meu, Scăriţă, a exclamat maerul când valetul lui a intrat cu colivia de plasă fină pe uşă. Te-ai întrecut pe tine.
— Unde s-ar potrivi cel mai bine, domnule?
— Las-o acolo deocamdată. Mi-o aşază Kvothe.
Scăriţă a arătat uşor rănit.
— Nu e nicio problemă.
— Ştiu că o faci bucuros, Scăriţă. Dar speram ca tu să-mi aduci în schimb o cană proaspătă cu infuzie de mere. Cred că mi-ar face bine la stomac.
— Desigur.
S-a grăbit să iasă din nou, închizând uşa după el.
De îndată ce uşa s-a închis, m-am dus la cuşcă. Păsărelele ca nişte giuvaere ţâşneau din creangă-n creangă în viteză.
— Drăguţe chestii, l-am auzit murmurând pe maer. Am fost fascinat de ele de când eram copil. Îmi amintesc că mă gândeam ce minunat trebuie să fie să nu mănânci toată ziua nimic altceva în afară de zahăr.
Erau trei canale de alimentare în afara cuştii, tuburi de sticlă umplute cu apă îndulcită. Două dintre ele aveau burlane în formă de floricele de selas, în timp ce a treia era un iris stilizat. Animale de companie perfecte pentru nobilime. Cine altcineva şi-ar fi putut permite să-şi hrănească în fiecare zi animalele de companie cu zahăr?
Am deşurubat vârfurile alimentatoarelor şi am turnat în fiecare câte o treime din medicamentul maerului. Am ridicat flaconul golit spre Alveron.
— Ce faceţi în mod normal cu ăsta?
L-a pus pe masa de lângă patul lui.
Am supravegheat cuşca până când am văzut una dintre păsări zburând la un alimentator şi bând.

— Dacă îi spuneţi lui Scăriţă că vreţi să le hrăniţi singur, se va mai amesteca în hrănirea lor?

— Nu. Face întotdeauna exact cum îi spun.

— Bine. Să le scurgeţi alimentatoarele înainte de a le umple din nou. Astfel, vor primi mai bine doza şi vom vedea rezultate mai rapid. Unde vreţi să pun colivia?

S-a uitat în jurul camerei, cu ochii mişcându-se circular.

— Lângă dulapul cu sertare din camera de zi, a zis el în cele din urmă. Ar trebui să pot s-o văd de aici.

Am dus cu atenţie colivia în camera de alături. Când m-am întors, l-am găsit pe Scăriţă turnându-i maerului un pahar cu infuzie de mere.

I-am făcut o plecăciune lui Alveron.

— Cu permisiunea dumneavoastră, Alteţă.

El a făcut un gest de concediere.

— Scăriţă, Kvothe se va întoarce mai târziu în această după-amiază. Lasă-l să intre chiar dacă se întâmplă să dorm.

Scăriţă a dat din cap ţeapăn şi mi-a aruncat o altă privire dezaprobatoare.

— S-ar putea să-mi aducă şi câteva lucruri. Te rog să nu spui nimănui.

— Dacă aveţi nevoie de ceva…

Alveron a zâmbit obosit.

— Ştiu că mi-ai da, Scăriţă. Dar pur şi simplu îi găsesc băiatului o utilitate. Pe tine vreau să te am mai degrabă la îndemână.

Alveron i-a mângâiat braţul valetului său şi Scăriţă a părut să se potolească. Am ieşit.

Călătoria mea în Severenul de Jos mi-a luat mai multe ore decât trebuia. Deşi am fost iritat din cauza întârzierii, a fost necesar s-o fac. Cum mă plimbam pe străzi, am observat că oamenii îmi aruncau priviri curioase.

N-am fost surprins. Din ce văzusem la curtea maerului cea plină de bârfitori, mă aşteptam să am pe urme vreo doi servitori care să observe ce comisioane fac în Severenul de Jos. Cum am spus, în acel moment curtea maerului era destul de curioasă în ceea ce mă privea, şi n-aveţi idee cât de rău se plictisea nobilimea, încât mergea până acolo că îşi băga nasul în afacerile altora.

În timp ce zvonurile în sine nu prezentau niciun interes pentru mine, efectele lor puteau fi catastrofale. Ce-ar fi făcut Caudicus dacă ar fi auzit că m-am dus la cumpărături prin farmacii după ce l-am vizitat pe maer? Oricine doreşte să-l otrăvească pe maer nu va ezita să mă stingă ca pe o lumânare.

Deci, pentru a evita suspiciunile, primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns la Severen a fost să iau cina. Tocană bună, caldă şi pâine tare. Mi se scârbise de alimentele elegante care se răceau până ajungeau în apartamentul meu.

După aceea mi-am cumpărat două sticle în genul celor utilizate pentru coniac.

Apoi am petrecut o jumătate de oră de relaxare, urmărind o mică trupă itinerantă care juca la un colţ de stradă finalul de la *Duhul şi Fata-gâscă.* Nu erau edema ruh, dar făceau treabă bună. Punga maerului a fost generoasă cu ei când au trecut cu pălăria.

În cele din urmă am găsit o farmacie bine aprovizionată. Am cumpărat mai multe lucruri, într-o manieră nervoasă, întâmplătoare. După ce am luat tot ce aveam nevoie şi câteva lucruri de care nu aveam nevoie, l-am interogat stingherit pe proprietar în legătură cu ce ar trebui să ia un bărbat ca să nu... aibă anumite probleme... în dormitor.

Chimistul a dat din cap serios şi a recomandat câteva lucruri cu o faţă perfect nemişcată. Am cumpărat câte un pic din fiecare, apoi am încercat să-l ameninţ şi să-l mituiesc să tacă. În momentul în care am plecat în cele din urmă, l-am lăsat insultat şi foarte iritat. Dacă îl întreba cineva, ar fi spus rapid povestea unui domn nepoliticos, interesat să-şi trateze impotenţa. Nu prea era ceva pe care să fiu dornic să mi-o adaug la reputaţie, dar cel puţin nicio poveste despre faptul că am cumpărat laudanum, urzică-moartă, acid alb şi alte medicamente la fel de suspecte n-avea să ajungă la Caudicus.

În cele din urmă, mi-am răscumpărat lăuta de la amanetar, cu o zi întreagă înainte de termen. Punga maerului era aproape goală, dar asta fusese ultima mea misiune. Soarele a apus în timp ce am pornit pe drumul înapoi de la poalele Perpendicularei.

Nu existau decât câteva opţiuni pentru a face drumul între Severenul de Sus şi Severenul de Jos. Cele mai folosite erau cele două scări înguste, care tăiau faţa Perpendicularei înapoi şi înainte. Erau vechi, roase şi înguste pe alocuri, dar erau gratis şi, prin urmare, erau alegerea obişnuită pentru oamenii de rând

care locuiau în Severenul de Jos.

Pentru cei care nu se împăcau cu gândul de a urca şaizeci de metri de scară îngustă, existau şi alte opţiuni. Ascensoarele de marfă erau conduse de doi foşti studenţi de la Universitate. Nu arcanişti compleţi, dar oameni isteţi, care cunoşteau destulă simpatetică şi inginerie pentru a gestiona sarcina mai lumească de tracţiune a căruţelor şi cailor în sus şi-n jos pe Perpendiculară, pe o platformă mare de lemn.

Pentru pasageri, un drum costa un bănuţ urcarea şi o jumătate de bănuţ coborârea, deşi trebuia să aştepţi ocazional ca vreun negustor să-şi termine de încărcat sau descărcat mărfurile, înainte ca ascensorul să pornească.

Nobilimea nu folosea platforma. Suspiciunea vinticilor faţă de tot ce era mişcat prin magie i-a determinat să facă ascensoarele cu cai. Acestea erau puse în mişcare de douăzeci de cai înhămaţi la o serie complexă de scripeţi. Asta însemna că ascensoarele cu cai erau un pic mai rapide şi costau un întreg argint. În plus, aproape în fiecare lună câte un nobil sărac beat cădea şi murea, crescându-i popularitatea, arătând cât de cunoscătoare era clientela sa.

Cum banii din punga mea nu erau ai mei proprii, am decis să folosesc ascensoarele cu cai.

M-am alăturat celor patru domni şi unei doamne care erau deja la rând, aşteptând ascensorul să coboare, apoi mi-am plătit moneda subţire de argint şi am urcat la bord.

Nu era mai mult decât o cutie deschisă în faţă şi-n spate, cu o şină pe margine. Cabluri groase de cânepă erau legate la colţuri, dându-i o oarecare stabilitate, dar orice mişcare extremă făcea ascensorul să se legene cât se poate de deranjant. Un băiat îmbrăcat elegant mergea în sus şi-n jos cu fiecare transport de pasageri, deschizând poarta şi semnalizându-le conducătorilor de cai din partea de sus când să înceapă să tragă.

Exista obiceiul ca nobilimea să stea cu spatele la Severen când era în ascensoare. Holbatul prostesc era pentru cei din popor. Fără să-mi pese ce gândesc nobilii despre mine, eu am stat cu faţa. Stomacul meu a reacţionat ciudat când ne-am ridicat de la sol.

Am privit Severenul care se întindea mai jos. Era un oraş vechi şi mândru. Zidul înalt de piatră care îl înconjura vorbea de vremurile tulburi de mult trecute. Spunea multe şi despre maer, căci chiar şi în aceste vremuri paşnice, fortificaţiile erau păstrate

într-o stare excelentă. Toate cele trei porţi erau păzite şi erau închise în fiecare noapte, la apusul soarelui.

Pe măsură ce ascensorul se ridica, am putut vedea diferitele secţiuni ale Severenului la fel de clar ca şi cum m-aş fi uitat pe o hartă. Era un cartier bogat, parcelat cu grădini şi parcuri, cu toate clădirile din cărămidă şi piatră veche. Era un cartier sărac, cu străzi înguste şi întortocheate, unde toate acoperişurile erau din şindrilă de lemn cu smoală. La poalele falezei o cicatrice neagră marca locul pe unde un incendiu tăiase oraşul la un moment dat, lăsând în urmă puţin mai mult decât scheletele carbonizate ale clădirilor.

Călătoria s-a sfârşit prea repede. I-am lăsat pe ceilalţi să debarce şi m-am aplecat pe balustradă, privind peste oraşul de mult mai jos.

— Domnule? a zis prompt, obosit, băiatul care însoţea ascensorul. Toată lumea jos.

M-am întors, am coborât din ascensor şi am văzut-o pe Denna în capul cozii.

Înainte de a avea timp să fac şi altceva decât să mă holbez a mirare, ea s-a întors şi mi-a întâlnit ochii. Faţa i s-a aprins. M-a strigat, a fugit către mine şi s-a cuibărit în braţele mele înainte să ştiu ce se întâmplă. Mi-am încolăcit braţele în jurul ei şi mi-am odihnit obrazul lângă urechea ei. Ne-am apropiat cu uşurinţă, ca şi cum am fi fost dansatori. Ca şi cum am fi exersat asta de o mie de ori. Era caldă şi moale.

— Ce faci aici? a întrebat.

Inima îi bătea tare şi o simţeam palpitând pe pieptul meu.

Am rămas mut, în timp ce ea s-a tras înapoi. Abia atunci am observat o vânătaie veche, decolorată în galben, pe mare parte din obrazul ei. Chiar şi aşa, ea era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem în două luni şi o mie de mile.

— Ce faci aici? am întrebat.

A râs cu râsul ei argintiu şi s-a întins să-mi atingă braţul. Apoi a privit peste umărul meu şi faţa i-a căzut.

— Stai! a strigat ea la băiatul care închidea poarta ascensorului. Trebuie să-l prind pe ăsta, altfel întârzii, a zis ea, cu scuze îndurerate pe toată faţa, în timp ce trecea pe lângă mine să urce în ascensor.

— Caută-mă!

Băiatul a închis poarta în spatele ei şi inima mea a căzut ca ascensorul care a început să dispară din raza mea vizuală.

— Unde să te caut? am păşit mai aproape de marginea Perpendicularei, uitându-mă la ea cum coboară.

Ea s-a uitat în sus, cu faţa albă în întuneric, cu părul o umbră în noapte.

— A doua stradă la nord de Principală: Strada Tinichigiilor.

Umbra a înghiţit-o şi, brusc, am rămas singur. Am rămas pe loc, cu mirosul ei încă în aerul din jurul meu, cu căldura ei abia dispărându-mi din palme. Puteam să-i simt încă tremurul inimii, ca şi cum o pasăre dintr-o colivie se zbătuse la pieptul meu.

CAPITOLUL 61

Urzică-moartă

După călătoria mea la Severen, am dus cutia cu lăuta în camera mea şi m-am îndreptat cât am putut de repede spre apartamentul privat al lui Alveron. Scăriţă n-a fost încântat să mă vadă, dar mi-a făcut semn să intru cu aceeaşi eficienţă ca întotdeauna.

Alveron zăcea într-o amorţire transpirată, cu cearşafurile înfăşurate în jurul lui. Atunci am observat cât slăbise. Braţele şi picioarele îi erau subţiri şi tenul îi devenise din palid cenuşiu. M-a privit când am intrat în cameră.

Scăriţă i-a aranjat pătura maerului într-un mod mai simplu şi l-a ajutat să se ridice în şezut, sprijinindu-l de perne. Maerul a îndurat cu stoicism acest ajutor, apoi a zis *Mulţumesc, Scăriţă,* pe un ton concluziv. Valetul a plecat încet, aruncându-mi o privire clar nepoliticoasă.

M-am apropiat de patul maerului şi am scos mai multe chestii din buzunarele mantiei mele.

— Am găsit tot ce aveam nevoie, Alteţă. Deşi nu tot ce-am sperat. Cum vă simţiţi?

Mi-a aruncat o privire care vorbea de la sine.

— Ţi-a luat al naibii de mult timp să te întorci. A venit Caudicus cât ai fost plecat.

Am simţit un val de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a întrebat cum mă simt şi i-am spus adevărul. S-a uitat în ochii mei şi în gât şi m-a întrebat dacă am vomitat. I-am spus că da şi că vreau mai multe medicamente şi să fiu lăsat în pace. A plecat şi a trimis câteva.

Am simţit că intru în panică.

— Le-aţi băut?

— Dacă ai fi fost plecat şi mai mult timp, le-aş fi băut, şi la dracu’ cu basmele tale.

A scos o altă sticluţă de sub pernă.

— Nu văd ce rău ar mai putea face. Deja mă simt pe moarte.

A aruncat-o furios spre mine.

— Aş putea să îmbunătăţesc situaţia, Alteţă. Amintiţi-vă, în seara asta va fi cel mai dificil. Mâine va fi rău. După aceea, totul ar trebui să fie bine.

— Dacă mai trăiesc până atunci, a bombănit.

Era doar mormăitul unui om bolnav, dar s-a reflectat în gândurile mele atât de precis, încât un sloi de gheaţă mi-a alunecat pe spate. Până atunci nu considerasem că maerul ar putea muri chiar dacă interveneam eu. Dar când l-am privit în acel moment, fragil şi cenuşiu şi tremurând, mi-am dat seama de adevăr: putea să nu apuce dimineaţa.

— În primul rând, e asta, Alteţă. Am scos sticluţa pentru tărie.

— Coniac? a zis cu o anticipare tăcută.

Am scuturat din cap şi am deschis-o.

Şi-a încreţit nasul de la miros şi s-a lăsat la loc pe perne.

— Pe dinţii lui Dumnezeu. De parcă faptul că mor nu era suficient de rău. Ulei din ficat de cod?

Am dat din cap serios.

— Luaţi două înghiţituri mari, Alteţă. Face parte din tratamentul dumneavoastră.

N-a făcut niciun gest să ia.

— N-am fost niciodată în stare să înghit astfel de prostii şi în ultimul timp vomit chiar şi de la ceai. Doar nu m-o pune dracu’ s-o beau doar ca să mă simt din nou rău.

Am dat din cap şi am înşurubat dopul.

— Vă voi da ceva pentru a opri asta.

Era o oală cu apă pe noptieră şi am început să-i pregătesc o ceaşcă de ceai.

S-a cocoşat puţin ca să vadă ce fac.

— Ce pui acolo?

— Ceva care să vă împiedice să mai fiţi bolnav şi ceva care să vă ajute să scoateţi otrava din sistem. Un pic de laudanum pentru a vă uşura pofta. Şi ceai. Alteţa Voastră doreşte zahăr?

— În mod normal, nu. Dar fără, cred că va avea un gust mizerabil.

Am adăugat o linguriţă cu vârf, am amestecat şi i-am dat ceaşca.

— Tu primul, a zis Alveron.

Palid şi sumbru, m-a privit cu ochi cenuşii crânceni. A zâmbit

cumplit.

Am ezitat, dar numai pentru un moment.

— În sănătatea dumneavoastră, Alteţă, am zis şi am luat o înghiţitură zdravănă.

M-am strâmbat şi am mai adăugat o linguriţă cu zahăr.

— Alteţa Voastră a avut dreptate. E mizerabil.

A luat ceaşca cu ambele mâini şi a început să bea câteva înghiţituri rapide, hotărâte.

— Îngrozitor, a zis simplu. Dar mai bine decât nimic. Ştii ce rău e să-ţi fie sete, dar să nu poţi bea de teamă că vomiţi? N-aş dori asta nici unui câine.

— Staţi un pic să-şi facă efectul, l-am avertizat. În câteva minute ar trebui să vă liniştească stomacul.

M-am dus în cealaltă cameră şi am pus noul flacon cu medicamente în mâncarea păsărilor. Am fost uşurat să văd că încă beau nectarul cu medicamente.

Eram îngrijorat că l-ar fi putu evita din cauza unei modificări de aromă sau a vreunui instinct de autoconservare.

Eram, de asemenea, îngrijorat de faptul că plumbul putea să nu fie otrăvitor pentru sorbitori. Eram îngrijorat că putea dura o vreme înainte de a vedea vreun efect negativ, îngrijorându-mă că nu vor trece multe zile şi toanele maerului vor creşte. Eram îngrijorat de boala lui. Eram îngrijorat de posibilitatea de a fi greşit cu privire la tot ceea ce bănuiam.

M-am întors la patul maerului şi l-am găsit legănând ceaşca goală în poală. Am amestecat o a doua ceaşcă la fel ca prima şi el a băut-o repede. Apoi am stat în tăcere cam cincisprezece minute.

— Cum vă simţiţi, Alteţă?

— Mai bine, a recunoscut morocănos.

Am detectat o uşoară tristeţe în discursul său.

— Mult mai bine.

— Datorită laudanumului, probabil, am comentat. Dar stomacul ar trebui să vi se fi liniştit până acum.

Am luat sticluţa cu ulei din ficat de cod.

— Două înghiţituri zdravene, Alteţă.

— Chiar e singura variantă? a întrebat cu scârbă.

— Dacă aş fi avut acces la farmaciile din apropierea Universităţii, aş fi găsit ceva mai gustos, dar în momentul de faţă e singura variantă.

— Mai adu-mi o ceaşcă de ceai să-i spăl gustul de pe limbă.

A luat sticluţa, a luat două înghiţituri şi mi-a dat-o înapoi, gura strâmbându-i-se oribil.

Am oftat din rărunchi.

— Dacă aveţi de gând s-o sorbiţi, vom sta aici toată noaptea. Două înghiţituri zdravene, cum beau marinarii whisky ieftin.

S-a încruntat.

— Nu-mi vorbi de parcă aş fi copil.

— Atunci purtaţi-vă ca un bărbat, am zis aspru, făcându-l să împietrească în tăcere. Două înghiţituri la fiecare patru ore. Sticluţa ar trebuie să fie goală până mâine.

Ochii lui cenuşii s-au îngustat periculos.

— Trebuie să-ţi reamintesc cu cine vorbeşti.

— Vorbesc cu un om bolnav, care nu vrea să-şi ia medicamentele, am zis de la egal la egal.

Furia mocnea în spatele ochilor lui amorţiţi din cauza laudanumului.

— O jumătate de litru de ulei de peşte nu e medicament, a rostit printre dinţi. E o cerere răutăcioasă şi nerezonabilă. Nu se poate.

L-am fixat cu privirea mea cea mai usturătoare şi i-am luat sticluţa din mână.

Fără să-mi mut privirea, am băut totul. Înghiţitură după înghiţitură de ulei a trecut prin gâtul meu cât am ţinut ochii fixaţi în ochii maerului. I-am văzut expresia trecând de la furie la dezgust, apoi la uimire mută, îngreţoşată. Am golit sticluţa, am băgat degetul în interiorul acesteia şi l-am lins.

Am scos o a doua sticluţă dintr-un buzunar al mantiei.

— Asta trebuia să fie doza de mâine, dar va trebui s-o folosiţi în seara asta. Dacă vi se pare mai uşor, o înghiţitură la fiecare două ore ar fi suficient.

I-am întins-o, încă privindu-l în ochi.

A luat-o mut, a băut două înghiţituri zdravene şi a închis sticluţa cu o hotărâre sumbră. Mândria e întotdeauna o mai bună pârghie împotriva nobilimii decât raţiunea.

Am pescuit într-unul din buzunarele mantiei bordo şi am scos inelul maerului.

— Am uitat până acum să vi-l returnez, Alteţă.

I l-am întins.

A întins mâna să-l ia, apoi s-a oprit.

— Păstrează-l, a zis el. Mă gândesc că ai câştigat măcar atât.

— Vă mulţumesc, Alteţă, i-am spus, atent să nu-mi dau de gol

sentimentele.

Nu-mi spusese să port inelul, dar faptul că-mi permitea să-l păstrez era un pas concret în relaţia noastră. Fără să conteze cum o să decurgă curtea făcută lui Lady Lackless, îi făcusem o impresie bună în acea zi.

I-am turnat mai mult ceai şi am decis să termin instrucţiunile cât încă mai aveam parte de atenţia lui.

— Ar trebui să beţi în seara asta ce-a mai rămas în oală, Alteţă. Dar ţineţi minte, e tot ce veţi avea până mâine. Când o să trimiteţi după mine, vă voi pregăti ceva mai mult. În seara asta ar trebuie să încercaţi să beţi cât mai multe lichide. Lapte ar fi cel mai bine. Puneţi nişte miere în el şi va merge mai uşor.

A fost de acord şi părea să-l fure somnul. Ştiind ce noapte dificilă va avea, l-am lăsat să adoarmă. Mi-am adunat catrafusele înainte să ies.

Scăriţă aştepta în apartamentul exterior. I-am spus că maerul a adormit şi i-am zis să nu arunce ceaiul din oală, pentru că Alteţa Sa dorea să-l bea când avea să se trezească.

Când am plecat, privirea pe care mi-a aruncat-o Scăriţă n-a mai fost rece ca până atunci. Era încărcată de ură, practic veninoasă. Numai după ce a închis uşa după mine mi-am dat seama cum arăta situaţia în ochii lui. Presupunea că mă foloseam în avantajul meu de momentele de boală ale maerului.

Sunt foarte mulţi oameni de acest fel în lume, medici care călătoresc şi exploatează fără scrupule temerile bolnavilor disperaţi. Cel mai bun exemplu în acest sens e Urzică-moartă, vânzătorul de poţiuni din *Trei bănuţi dorinţa.* De departe unul dintre cele mai dispreţuite personaje din toată piesa de teatru, neexistând public care să nu se bucure când Urzică-moartă e pus la stâlpul infamiei în actul al patrulea.

Cu asta în minte, a început să mă deprime gândul la cât de fragil şi palid părea maerul. Trăind în Bobcatran, văzusem tineri sănătoşi ucişi de sevrajul cu ophalum, iar maerul nu era nici tânăr, nici sănătos.

Dacă murea, a cui avea să fie vina? Desigur, nu a lui Caudicus, sfătuitorul de încredere.

Desigur, nu a lui Scăriţă, preaiubitul valet…

A mea. Pe mine s-ar da vina. Starea lui se înrăutăţise imediat după ce venisem eu. Nu mă îndoiam că Scăriţă ar scoate rapid la iveală faptul că petrecusem timpul singur cu maerul în apartamentul său. Că-i fiersesem o oală cu ceai chiar înainte de

a avea o noapte traumatizantă.

În cel mai bun caz, aş arăta ca un Urzică-moartă tânăr. În cel mai rău, ca un asasin.

La asta mă gândeam când străbăteam pe proprietatea maerului înapoi spre apartamentul meu, oprindu-mă doar ca să mă aplec pe una dintre ferestrele cu vedere la Severenul de Jos, să vomit uleiul din ficat de cod.

CAPITOLUL 62

Criză

A doua zi de dimineaţă m-am dus în Severenul de Jos înainte ca soarele să fie sus pe cer. Am mâncat un mic dejun cald, ouă şi cartofi, în timp ce am aşteptat să se deschidă o farmacie. Când am terminat, am mai cumpărat un litru de ulei de ficat de cod şi câteva alte mărunţişuri la care nu mă gândisem cu o zi înainte.

Apoi am traversat toată lungimea Străzii Tinichigiilor, sperând să dau din întâmplare peste Denna, în ciuda faptului că era mult prea devreme ca ea să se fi trezit. Căruţele şi şaretele fermierilor se băteau să-şi facă loc pe străzile pietruite.

Cerşetori ambiţioşi se stabiliseră în cele mai aglomerate colţuri, în timp ce vânzătorii îşi atârnau firmele şi îşi deschideau larg obloanele.

Am numărat douăzeci şi trei de hanuri şi pensiuni pe Strada Tinichigiilor. După ce am descoperit unele pe care Denna le-ar fi găsit, probabil atrăgătoare, m-am întors la proprietatea maerului. De data asta am luat liftul de marfă, în parte pentru a deruta pe oricine m-ar fi urmărit, dar şi pentru că punga pe care mi-o dăduse maerul era aproape goală.

Cum trebuia să păstrez aparenţele, am rămas în apartamentul meu, aşteptând ca maerul să trimită după mine. Am trimis bilet şi inel la Bredon şi în curând el stătea în faţa mea, învingându-mă la tak şi spunând poveşti.

— … aşa că maerul l-a agăţat în spânzurătoare. Chiar lângă poarta de est. A stat spânzurat acolo o zi, urlând şi blestemând. Spunând că e nevinovat. Spunând că nu e corect şi că voia proces.

Nu prea reuşeam să-l cred.

— O spânzurătoare?

Bredon a dat din cap serios.

— O spânzurătoare adevărată, de fier. Cine ştie unde a reuşit s-o găsească la vremea respectivă. A fost ceva ca dintr-un joc.

Am căutat să spun ceva relativ neutru. Deşi ar fi sunat grotesc, am ştiut şi că era mai bine decât să-l critic deschis pe maer.

— Păi, actele de banditism sunt chestii cumplite, am spus.

Bredon a vrut să pună o piatră pe tablă, apoi s-a răzgândit.

— Destul de multă lume a crezut că totul a fost destul de… Şi-a dres glasul. De prost gust. Dar nimeni n-a spus-o chiar cu voce tare, dacă înţelegi ce vreau să spun. A fost ceva hidos. Dar şi-a atins ţinta.

A ales în cele din urmă unde să plaseze piatra şi un timp am jucat în linişte.

— E ciudat, am zis. Zilele trecute am dat peste cineva care nu ştia ce poziţie ocupă Caudicus în schema generală.

— Nu e deloc surprinzător, a făcut Bredon semn către tablă. Datul şi primitul de inele seamănă mult cu takul. Pe de-o parte, regulile sunt simple. Execuţia devine destul de complicată.

A lăsat jos o piatră, ochii negri făcând riduri de amuzament.

— De fapt, zilele trecute i-am explicat complexitatea obiceiului unui străin care nu era familiarizat cu aşa ceva.

— Ăsta e genul tău, am spus.

Bredon a dat din cap cu graţie.

— Pare simplu la prima vedere, a zis el. Un baron e mai sus ca un baronet. Dar uneori banii noi valorează mai mult decât sângele vechi. Uneori, controlul asupra unui râu e mai important decât câţi soldaţi poţi trimite pe câmpul de bătălie. Uneori, o persoană e, de fapt, mai mult decât o singură persoană, tehnic vorbind. Contele de Svanis e, printr-o ciudată moştenire, şi viconte de Tevn. Un singur om, dar două entităţi politice diferite.

Am zâmbit.

— Mama mi-a spus odată că ştia pe cineva care îşi datora fidelitate sie însuşi, am spus. Îşi datora o parte din impozite în fiecare an şi dacă ar fi fost vreodată ameninţat, existau tratate prin care i se cerea să-şi ofere sprijin militar prompt şi loial.

Bredon a dat din cap.

— Se întâmplă mai des decât îşi pot da seama oamenii de rând, a spus el. Mai ales în familiile vechi. În Scăriţă, de pildă, coexistă mai multe capacităţi distincte.

— În Scăriţă? am întrebat. Dar el e doar un valet, nu?

— Păi, da, a zis Bredon lent. Dar nu prea e doar un valet. Familia lui e destul de veche, dar el n-are niciun titlu al lui. Tehnic vorbind, nu e mai sus decât un bucătar. Dar el deţine

terenuri substanţiale. Are bani. Şi e valetul maerului. Se cunosc de când erau copii. Toată lumea ştie că e urechea lui Alveron.

Ochii negri ai lui Bredon m-au privit.

— Cine ar îndrăzni să insulte un astfel de om cu un inel de fier? Du-te în camera lui şi ai să vezi adevărul: n-are decât aur în bol.

Bredon s-a scuzat la scurt timp după joc, susţinând că trebuie să ajungă la un angajament anterior. Din fericire, aveam acum lăuta cu care să-mi ocup timpul. Am verificat starea în care se întorsese la mine, i-am verificat ornamentele şi am umblat la cheia de racordaj care se slăbea constant. Fusesem destul departe unul de altul şi era nevoie de timp ca să ne reacomodăm.

Orele treceau. M-am trezit cântând distrat *Urzică-moartă* de Lament şi mi-am impus să mă opresc. Amiaza a venit şi a trecut. Masa de prânz a fost livrată şi îndepărtată. Am reacordat lăuta şi am cântat câteva game. Fără să-mi dau seama, m-am trezit cântând *Părăseşte oraşul, spoitorule.* Abia atunci mi-am dat seama ce încercau mâinile mele să-mi spună. Dacă maerul era încă în viaţă, m-ar fi chemat până atunci.

Am lăsat lăuta să cadă uşor şi am început să gândesc foarte repede. Trebuia să plec. Acum. Scăriţă mă văzuse aducându-i medicamentul maerului. Aş fi putut fi chiar acuzat de manipulare, cu flaconul pe care l-am adus din apartamentul lui Caudicus.

Încet, frica a început să-mi înnoade măruntaiele când mi-am înţeles situaţia neajutorată. Nu ştiam proprietatea maerului suficient de bine pentru a încerca o evadare inteligentă. Pe drumul spre Severenul de Jos din acea dimineaţă ajunsesem să mă întorc şi să mă opresc ca să întreb încotro s-o iau.

Bătaia în uşă a fost mai puternică decât de obicei, mult mai puternică decât cea a băiatului care venea în mod normal să-mi aducă invitaţia maerului. Gărzile. Am îngheţat în loc. Ar fi fost mai bine să răspund la uşă şi să spun adevărul? Sau să sar pe fereastră în grădină şi să încerc cumva să fug?

Bătaia s-a auzit din nou, mai tare.

— Domnule? Domnule?

Vocea era înăbuşită de uşă, dar nu era vocea uneia dintre gărzi. Am deschis uşa şi am văzut un băiat tânăr care aducea o

tavă cu inelul de fier al maerului şi cu biletul.

Le-am luat. Biletul conţinea un singur cuvânt scris cu o mână tremurătoare: *Imediat.*

Scăriţă arăta neobişnuit de agitat şi m-a salutat cu o privire de gheaţă. Cu o zi înainte părea că mă voia mort şi îngropat. De data asta privirea lui sugera că doar m-ar fi îngropat.

Dormitorul maerului era generos decorat cu flori de selas. Mirosul lor delicat era aproape suficient pentru a acoperi mirosuri care ar fi trebuit ascunse. Combinat cu aspectul lui Scăriţă, am ştiut că previziunile mele în legătură cu neplăcerile nopţii se apropiaseră de adevăr.

Alveron şedea în şezut în patul lui. Arăta cum mă aşteptam, adică epuizat, dar nu mai era transpirat şi chinuit de durere. De fapt, arăta aproape angelic. Se scălda într-un dreptunghi de lumină, soarele făcând ca pielea lui să capete o transluciditate fragilă şi ca părul în dezordine să-i strălucească în jurul capului ca o coroană de argint.

De cum am păşit mai aproape de el, a deschis ochii, spulberând iluzia beatifică. Niciun înger n-a avut vreodată ochi atât de inteligenţi ca ai lui Alveron.

— Pot să sper că Alteţa Voastră se simte bine? l-am întrebat politicos.

— Acceptabil, a răspuns el.

Dar a fost doar un fel de a face conversaţie, fără să spună nimic.

— Cum vă simţi? am întrebat pe un ton mult mai serios.

Mi-a aruncat o privire lungă, prin care îmi transmitea că nu e de acord să-l abordez aşa de neprotocolar, apoi a spus.

— Bătrân. Mă simt bătrân şi slăbit. A inspirat adânc. Cu toate astea, mă simt mai bine decât în ultimele câteva zile. O uşoară durere şi sunt obosit. Dar mă simt… curat. Cred că am depăşit criza.

Nu l-am întrebat despre ultima noapte.

— Vreţi să mai pregătesc o oală cu ceai?

— Te rog.

Tonul lui era măsurat şi politicos. În imposibilitatea de a-i ghici starea, m-am grăbit cu pregătirile şi i-am dat cana.

S-a uitat la mine după ce a gustat.

— Are alt gust.

— Am pus mai puţin laudanum în el, i-am explicat. Prea mult ar fi dăunător pentru Alteţa Voastră. Corpul ar deveni dependent de el la fel cum a râvnit ophalumul.

A dat din cap.

— O să vezi că păsările mele se simt bine, a zis el pe un ton prea neprotocolar.

M-am uitat prin uşă şi am văzut sorbitorii zburând prin colivia lor aurită, mai plini de viaţă ca niciodată. Am simţit un fior la insinuarea din comentariul lui. Tot nu credea că Caudicus îl otrăveşte.

Am fost prea uimit ca să răspund rapid, dar după vreo două respiraţii am reuşit să spun:

— Sănătatea lor nu mă preocupă nici pe departe atât de mult ca a dumneavoastră. Vă simţiţi mai bine, nu, Alteţă?

— Aşa e boala mea. Vine şi pleacă.

Maerul a lăsat jos cana de ceai, încă plină pe trei sferturi.

— În cele din urmă dispare în întregime şi Caudicus e liber să plece să hoinărească luni de-a rândul, adunând elemente pentru amuletele şi poţiunile sale. Că tot veni vorba, a zis el împreunându-şi mâinile în poală. Vrei să-mi faci favoarea să-mi aduci medicamentul de la Caudicus?

— Desigur, Alteţă.

Mi-am întins un zâmbet pe faţă, încercând să ignor disconfortul instalat în piept. Am curăţat ce deranjasem cât făcusem ceaiul, punând ambalajele şi mănunchiurile de plante înapoi în buzunarele mantiei mele bordo.

Maerul a dat din cap cu graţie, apoi a închis ochii şi a părut să se cufunde din nou într-un somn liniştit, scăldat în soare.

— Istoricul nostru novice, a zis Caudicus făcându-mi semn să intru şi oferindu-mi un loc. Dacă mă scuzi o clipă, mă întorc imediat.

M-am scufundat într-un scaun căptuşit şi am observat apoi inelele etalate pe masa din apropiere. Caudicus mersese atât de departe, încât le făcuse un suport special.

Fiecare era aşezat cu numele orientat spre exterior. Erau multe, de argint, de fier şi de aur.

Inelul meu de aur şi cel de fier, de la Alveron, erau aşezate pe o tăviţă de pe masă. Le-am recuperat, luând act de acest fel destul de graţios de a returna fără cuvinte un inel.

M-am uitat prin camera mare din turn cu o curiozitate mută. Ce motiv ar avea să-l otrăvească pe maer?

Acest loc ar fi fost visul oricărui arcanist care şi-a restricţionat accesul la Universitate.

Curios, m-am ridicat în picioare şi am pornit printre rafturi. Caudicus avea o bibliotecă respectabilă, cu aproape o sută de cărţi aglomerând spaţiul. Am recunoscut multe dintre titluri. Unele erau referinţe chimice. Unele erau alchimice. Altele se ocupau cu ştiinţele naturale, de fitologie, fiziologie, bestiologie. Cele mai multe păreau să fie de natură istorică.

Mi-a venit un gând. Poate reuşeam să fac superstiţiile vinticilor să lucreze în avantajul meu. Dacă Caudicus era un savant serios, chiar şi pe jumătate superstiţios ca nativ vint, ar fi putut să ştie ceva despre Chandrieni. Cel mai bine dintre toate, de când jucam rolul ştersului nobil sărac, era că nu mai trebuia să-mi fac griji că-mi stric reputaţia.

Caudicus a venit de după colţ şi a părut oarecum surprins să mă vadă în picioare printre rafturi. Dar s-a mobilizat repede şi mi-a zâmbit politicos.

— Ai văzut ceva care te interesează?

M-am întors, scuturând din cap.

— Nu în mod deosebit, am zis. Ştii ceva despre Chandrieni?

Caudicus s-a uitat la mine fără expresie pentru un moment, apoi a izbucnit în râs.

— Ştiu că n-or să vină noaptea în camera ta, să te fure din pat, a spus el, mişcând din degete spre mine, în felul în care şicanezi un copil.

— Nu studiezi mitologia, atunci? l-am întrebat, luptându-mă să scap de valul de dezamăgire stârnit de reacţia lui.

Am încercat să mă consolez cu faptul că asta îmi consolidase ferm în mintea lui imaginea de nobil sărac idiot.

Caudicus a pufnit.

— Asta nu prea e mitologie, a precizat el. Unii abia dacă l-ar numi folclor. Sunt baliverne superstiţioase, iar eu nu-mi pierd timpul cu ele. Niciun savant serios n-o face.

A început să se învârtă prin cameră, punând din nou dopurile la sticle şi îndesându-le în dulapuri, îndreptând stive de ziare şi repunând cărţi în rafturile lor.

— Apropo de cercetarea serioasă, dacă îmi amintesc bine, erai curios în legătură cu familia Lackless, nu?

M-am uitat la el pur şi simplu pentru un moment. Cu tot ce se

întâmplase de atunci, uitasem cu totul pretextul genealogiei anecdotice, inventat cu o zi în urmă.

— Dacă nu e niciun deranj, am zis repede. Aşa cum am spus, nu ştiu, practic, nimic despre asta.

Caudicus a dat din cap serios.

— În acest caz, ai putea fi mai umil când le spui numele.

A pus o lampă cu alcool sub un alambic fierbinte de sticlă, în mijlocul unei game impresionante de tuburi de cupru. Orice ar fi distilat, am ghicit că nu era rachiu de piersici.

— Vezi tu, numele îţi poate spune foarte multe despre ceva.

Am zâmbit la asta, apoi m-am luptat să-mi înăbuş expresia *Nu mai spune!*

S-a întors cu faţa la mine chiar când îmi puneam lacăt la gură.

— O, da, a zis el. Vezi tu, numele se bazează uneori pe alte nume, mai vechi. Cu cât numele e mai vechi, cu atât mai aproape se află la adevăr. Lackless e un nume de familie relativ nou, nu mult mai vechi de şase sute de ani.

Măcar de data asta n-a mai trebuit să mă prefac uimit.

— Şase sute de ani înseamnă nou?

— Lackless e o familie veche.

S-a oprit din plimbare şi s-a aşezat într-un fotoliu ros.

— Mult mai veche decât casa de Alveron. Cu o mie de ani în urmă, familia Lackless s-a bucurat de o putere cel puţin la fel de mare ca a lui Alveron. Bucăţi din ceea ce sunt acum Vintas, Modeg şi o mare parte din micile regate, toate au fost la un moment dat terenurile familiei Lackless.

— Cum s-a numit înainte de asta? am întrebat.

A tras în jos o carte groasă şi a răsfoit-o nerăbdător.

— Uite aici. Familia s-a numit Loeclos, sau Loklos, sau Loeloes. Toate se traduc la fel, Lockless. Felul cum era scris era mai puţin important în acele vremuri.

— Ce vremuri au fost acelea? am întrebat.

A consultat din nou cartea.

— Cu circa nouă sute de ani în urmă, dar am văzut alte istorii care menţionează familia Loeclos cu o mie de ani înainte de căderea Aturului.

Am şovăit la gândul că o familie e mai veche decât imperiile.

— Deci, familia Lockless a devenit familia Lackless? Ce motiv ar avea o familie să-şi schimbe numele?

— Există istorici care şi-ar tăia mâinile ca să poată răspunde la asta, a zis Caudicus. E general acceptat că există un fel de

declin în care familia se scindează. Fiecare ramură ia un nume separat. În Atur au devenit familia Lack-key. Au fost numeroase, dar au trecut prin vremuri grele. De aici vine cuvântul „lacheu”, ştii. Toţi cei din nobilimea pauperă au fost forţaţi să devină umili şi servili ca să aibă ce mânca. În sud, au devenit Lacliths, care au mers în spirală spre obscuritate. La fel şi Kaepcaen, în Modeg. Cea mai mare parte a familiei a fost aici, în Vintas, doar că Vintasul nu mai există.

A închis cartea şi mi-a întins-o.

— Ţi-o împrumut dacă vrei.

— Mulţumesc. Am luat cartea. Eşti prea amabil.

S-a auzit sunetul îndepărtat al ceasului dintr-un turn.

— Am tărăgănat-o prea mult, a zis. Am tot vorbit şi nu ţi-am dat nimic util.

— Doar istoria face o mare diferenţă, am spus cu recunoştinţă.

— Eşti sigur că nu te interesează să-ţi spun şi câteva poveşti din alte familii? a întrebat, ducându-se la o masă de lucru. Nu cu mult timp în urmă am iernat cu familia Makar. Baronul e văduv, ştii. Destul de bogat şi oarecum excentric.

A ridicat ambele sprâncene la mine, în ochii larg deschişi citindu-i-se scandalul.

— Sunt sigur că mi-aş aminti câteva aspecte interesante, dacă îmi asiguri anonimatul.

Am fost tentat să-mi ies din rol pentru asta, în schimb am scuturat din cap.

— Poate că după ce termin de lucrat la secţiunea Lackless, am spus cu toată importanţa de sine a cuiva dedicat unui proiect cu adevărat inutil. Cercetarea mea e destul de delicată. Nu vreau să mi se încurce în cap.

Caudicus s-a încruntat un pic, apoi a ridicat din umeri, suflecându-şi mânecile şi începând să-i prepare medicamentul maerului.

L-am privit cum parcurge din nou paşii preparării. Nu era alchimie. Ştiam asta după ce-l văzusem pe Simmon la treabă. Abia dacă era chimie. Amestecarea unui astfel de medicament era mai aproape de a urma o reţetă decât orice. Dar care erau ingredientele?

L-am privit parcurgând procesul pas cu pas. Frunzele uscate erau probabil acid alb. Lichidul din borcanul cu capac era, fără îndoială, muratum sau aqua forte, un fel de acid, în orice caz.

Atunci când făcea bulbuci şi scotea abur în bolul de plumb, dizolva o cantitate mică de plumb, poate doar o jumătate de gram. Pulberea de culoare albă era probabil ophalumul. A adăugat un vârf de cuţit din ingredientul final. N-am putut nici să ghicesc ce era. Semăna cu sarea, dar la urma urmelor, aproape totul seamănă cu sarea.

În timp ce se mişca, Caudicus trăncănea bârfe de la curte. Fiul cel mare al lui DeFerre îşi rupsese piciorul sărind de la fereastra unui bordel. Cel mai recent iubit al lui Lady Hesua era yllish şi nu vorbea nicio iotă de aturană.

Se auzise un zvon că sunt tâlhari pe drumul regelui spre nord, dar mereu există zvonuri despre bandiţi, astfel că nu era nimic nou.

Nu mă interesa niciun pic bârfa, dar ştiu să mimez interesul când trebuie. Asta în timp ce urmăream mişcările lui Caudicus căutând un indiciu. Vreo şoaptă de nervozitate, mărgele de sudoare, un moment de ezitare. Dar nu era nimic. Nici cel mai mic indiciu că pregăteşte o otravă pentru maer. Era perfect relaxat, fără nicio grijă.

Să-l fi otrăvit accidental pe maer? Imposibil. Orice arcanist adevărat ştie suficientă chimie pentru a…

Apoi mi-am dat seama. Poate Caudicus nu era deloc arcanist. Poate că era pur şi simplu un om într-o robă neagră, care nu ştia diferenţa dintre un aligator şi un crocodil. Poate că era doar un impostor isteţ, care s-a întâmplat să-l otrăvească pe maer din simplă ignoranţă.

Poate că în distileria lui chiar era rachiu de piersici.

A pus dop de plută flaconului cu lichid galben şi mi l-a dat.

— Uite, a zis. Asigură-te că-l ia imediat. Cel mai bine e să-l ia cât încă e cald.

Temperatura unui medicament nu face niciun pic diferenţa. Orice medic ştia asta.

Am luat flaconul şi am arătat către pieptul lui ca şi cum observasem ceva.

— Ia te uită, asta e o amuletă?

A părut confuz la început, apoi şi-a scos şiretul de piele de sub haine.

— Cam aşa, a zis el cu un zâmbet tolerant.

La o privire superficială, bucata de plumb pe care o purta în jurul gâtului arăta foarte mult ca o monedă de-a Arcanumului.

— Te protejează de spirite? am întrebat cu voce şoptită.

— O, da, a zis el guraliv. De toate tipurile.

Am înghiţit nervos.

— Pot s-o ating?

A ridicat din umeri şi s-a aplecat înainte, arătându-mi-l.

Am apucat-o timid cu degetul mare şi cel arătător, apoi m-am dat un pas înapoi.

— M-a muşcat! am zis, fixându-mi vocea undeva între indignare şi teamă, în timp ce mă strângeam de mână.

L-am văzut luptându-se cu un zâmbet.

— A, da. Mi se pare că trebuie s-o hrănesc.

A ascuns-o înapoi sub haine.

— Du-te acum.

A făcut o mişcare de uşuire spre uşă.

M-am întors în apartamentul maerului, încercând să-mi readuc prin masaj simţurile în degetele amorţite. Era o monedă Arcanum autentică. Era un arcanist adevărat. Ştia exact ce face.

M-am întors în apartamentul maerului şi m-am angajat la cinci minute de flecăreală dureros de oficială în timp ce umpleam alimentatoarele zburătoarelor cu medicamentul cald încă.

Păsările erau enervant de energice, fredonând şi ciripind dulce.

În timp ce vorbeam, maerul a sorbit o ceaşcă de ceai, cu ochii după mine, în linişte, din pat. Când am terminat treaba cu păsările, mi-am luat rămas-bun şi am plecat cât de repede permitea bunul-simţ.

Deşi conversaţia noastră nu atinsese nimic mai serios decât vremea, am putut citi mesajul de bază mai clar decât dacă mi-ar fi fost scris. Deţinea controlul. Îşi păstra opţiunile deschise. N-avea încredere în mine.

CAPITOLUL 63

Colivia aurită

După scurta savurare a libertăţii, eram din nou prins în apartamentul meu.

Deşi speram că maerul trecuse peste ce era mai rău din recuperarea lui, tot trebuia să fiu prin preajmă dacă starea lui se agrava şi trimitea după mine. Nu puteam justifica nici măcar o scurtă călătorie în Severenul de Jos, indiferent cât de disperat eram să mă întorc pe Strada Tinichigiilor, cu speranţa de a mă întâlni cu Denna.

Aşa că l-am chemat pe Bredon şi am petrecut o după-amiază plăcută jucând tak. Am jucat joc după joc şi l-am pierdut pe fiecare în moduri noi şi incitante. De data asta, când ne-am despărţit, a lăsat masa de joc la mine, susţinând că slujitorii lui se săturaseră s-o tot care înainte şi-napoi între apartamentele noastre.

În plus faţă de takul cu Bredon şi muzica mea, mai aveam o distracţie, chiar dacă era una iritantă. Caudicus era cât se poate de bârfitor şi s-a răspândit vorba despre povestea mea cu genealogiile. Deci acum, pe lângă curtenii care încercau să tragă informaţii despre mine, eram invadat de un flux constant de oameni dornici să divulge treburile murdare ale celorlalţi.

I-am descurajat pe cei pe care am putut şi i-am încurajat în special pe cei turbaţi să-şi scrie poveştile şi să mi le trimită. Surprinzător de mulţi oameni şi-au făcut timp pentru asta şi o grămadă de poveşti calomnioase au început să se strângă pe un birou dintr-una din camerele mele nefolosite.

În ziua următoare, când m-a chemat, l-am găsit pe Alveron aşezat pe un scaun lângă pat, citind un exemplar din *Cererea regilor,* de Fyoren, în original, în vintica veche. Avea o culoare remarcabil de bună şi n-am văzut niciun tremurat în mâinile sale

când dădea pagina. N-a ridicat privirea când am intrat în cameră.

În tăcere, am pregătit o oală nouă de ceai cu apa fierbinte care mă aştepta pe noptiera maerului. Am turnat o ceaşcă şi am pus-o pe masă, lângă cotul lui.

Am verificat cuşca aurită din camera de zi. Păsările se repezeau înainte şi-napoi la alimentatoare, jucând ameţitoare jocuri aeriene care le făceau greu de numărat. Totuşi, eram destul de sigur că erau douăsprezece. Nu păreau să se simtă mai rău, în ciuda celor trei zile de dietă otrăvitoare. Am rezistat tentaţiei de a bate uşor în colivie.

În cele din urmă, am înlocuit sticluţa maerului cu ulei din ficat de cod şi am constatat că era încă pe trei sferturi plină. Încă un semn al credibilităţii mele în scădere.

Fără să scot niciun cuvânt, mi-am adunat lucrurile şi m-am pregătit să plec, dar înainte de a ajunge la uşă, maerul şi-a ridicat ochii din carte.

— Kvothe?

— Da, Alteţă?

— Se pare că nu-mi e atât de sete cum credeam. Vrei să bei tu asta în locul meu?

A făcut un gest către ceaşca de ceai neatinsă de pe masă.

— În sănătatea dumneavoastră, Alteţă, am spus şi am băut o înghiţitură.

M-am strâmbat şi am pus o linguriţă de zahăr, am amestecat şi am băut restul, în timp ce maerul se uita la mine.

Ochii lui erau calmi, inteligenţi şi prea cunoscători pentru a fi buni în întregime.

Caudicus m-a condus înăuntru şi mi-a zis să mă aşez pe acelaşi scaun ca înainte.

— Scuză-mă o clipă, a zis. Trebuie să asist la un experiment, altfel mă tem că va fi compromis.

S-a grăbit să urce câteva trepte către o altă parte a turnului.

Cum n-aveam nimic altceva să-mi ocup atenţia, am privit din nou vitrina cu inele, realizând că cineva ar putea face o presupunere corectă despre poziţia sa la Curte folosind inelele ca reper.

Caudicus s-a întors chiar când mă gândeam alene să-i fur unul dintre inelele de aur.

— Nu eram sigur dacă voiai inelele înapoi, a zis Caudicus,

gesticulând.

M-am uitat pe masă şi le-am văzut aşezate pe o tavă. Mi s-a părut ciudat că nu le observasem până atunci. Le-am luat şi le-am băgat într-unul din buzunarele interioare ale mantiei.

— Mulţumesc frumos, am zis.

— Şi îi vei duce din nou medicamentul maerului astăzi? a întrebat el.

Am dat din cap, umflându-mă-n pene.

Când am dat din cap, mişcarea m-a ameţit. Abia atunci mi-am dat seama care era problema: băusem o ceaşcă întreagă din ceaiul maerului. Nu era mult laudanum în ea. Sau mai degrabă nu era mult laudanum dacă aveai dureri şi erai uşor slăbit de la o dependenţă în creştere de ophalum.

Dar era destul de mult laudanum pentru cineva ca mine. I-am putut simţi efectele cuprinzându-mă încet, o oboseală caldă trecându-mi prin oase. Totul părea să se mişte un pic mai încet ca de obicei.

— Maerul părea dornic să-şi ia medicamentul azi, am zis, având grijă sporită să vorbesc clar. Mă tem că n-am prea mult timp să stau de vorbă.

Nu eram în stare să joc pentru prea mult timp rolul nobilului idiot.

Caudicus a dat din cap serios şi s-a retras la biroul lui. L-am urmat ca întotdeauna, afişând cea mai bună expresie de curiozitate.

L-am privit cu coada ochiului pe Caudicus cum amesteca medicamentul. Dar inteligenţa mea era ameţită de la laudanum şi ce mai rămăsese se concentra la alte chestiuni. Maerul abia îmi mai vorbea. Scăriţă n-a avut încredere în mine încă de la început şi păsările erau mai sănătoase ca niciodată. Cel mai rău dintre toate, eram prins în apartamentul meu în timp ce Denna mă aştepta pe Strada Tinichigiilor, fără îndoială întrebându-se de ce nu m-am dus s-o vizitez.

Am ridicat privirea, conştient de faptul că Caudicus mi-a pus o întrebare.

— Poftim?

— Îmi dai, te rog, acidul? a repetat Caudicus când a terminat de măsurat o parte din frunze în mojarul şi pistilul lui.

Am luat decantorul de sticlă şi m-am întins să i-l dau, înainte de a-mi aminti că eram doar un nobil ignorant. Nu puteam face diferenţa între sare şi sulf. Nici măcar nu ştiam ce era un acid.

N-am roşit şi nu m-am poticnit. N-am transpirat şi nu m-am bâlbâit. Sunt edema ruh prin naştere, şi chiar drogat şi ameţit, sunt actor până-n măduva oaselor.

L-am privit în ochi şi l-am întrebat:

— Asta, nu? Sticla transparentă urmează.

Caudicus m-a privit lung, speculativ.

I-am oferit un zâmbet strălucitor.

— Am ochi buni pentru detalii, am spus mândru. Te-am urmărit trecând prin astea de două ori până acum. Pun pariu că aş putea amesteca medicamentul maerului de unul singur, dacă aş vrea.

Mi-am pus în voce toată ignoranta încredere în sine pe care am putut-o aduna. Ăsta e adevăratul semn distinctiv al nobililor. Credinţa de nezdruncinat că pot face orice: să tăbăcească piele, să bată potcoave, să învârtă roata olarului, să are un câmp… dacă într-adevăr ar vrea.

Caudicus s-a uitat la mine încă o clipă, apoi a început să măsoare acidul.

— Îndrăznesc să spun că ai putea, domnişorule.

Trei minute mai târziu mergeam pe hol cu o sticluţă caldă cu medicament în palma transpirată. Chiar nu conta dacă îl păcălisem sau nu. Conta doar că, pentru un motiv oarecare, Caudicus mă suspecta de ceva.

Scăriţă mi-a aruncat pumnale în spate cu privirea când am intrat în camerele maerului şi Alveron m-a ignorat când am turnat noua doză de otravă în farfuria păsărilor. Drăguţele creaturi făceau zgomot cu furie energică.

Am parcurs drumul lung spre apartamentul meu încercând să simt mai bine întinderea proprietăţii maerului. Aveam deja o cale de evadare pe jumătate planificată, dar suspiciunea lui Caudicus m-a încurajat să fac ultimele retuşuri. Dacă păsările nu erau moarte până a doua zi, era probabil în interesul meu să dispar din Severen cât mai repede şi cât mai în linişte posibil.

Mai târziu în acea noapte, când am fost suficient de sigur că maerul nu va mai trimite după mine, am ieşit pe fereastra camerei mele şi am făcut o explorare amănunţită a grădinilor. Nu erau paznici atât de târziu în noapte, dar a trebuit să evit şase cupluri care se plimbau la lumina lunii. Mai erau alte două cupluri care aveau o conversaţie romantică, aproape unul de celălalt,

unul într-un umbrar, celălalt într-un foişor. Aproape am dat peste ultimul cuplu în timp ce treceam printr-un gard viu. Nu se plimbau, nici nu vorbeau în vreun sens convenţional, dar activităţile lor erau romantice. Nu m-au observat.

În cele din urmă am ajuns pe acoperiş. De acolo am putut vedea pământurile care împrejmuiau proprietatea. Graniţa de vest era scoasă din discuţie, desigur, pentru că era aproape de marginea Perpendicularei, dar ştiam că trebuie să fie alte oportunităţi de evadare.

Explorând capătul sudic al proprietăţii, am văzut luminile strălucind într-unul din turnuri. Ba mai mult, aveau tenta roşie distinctivă a unei lămpi simpatetice. Caudicus era încă treaz.

M-am apropiat şi-am riscat o privire în interior, uitându-mă în jos spre turn.

Caudicus nu lucra pur şi simplu târziu. Vorbea cu cineva. Mi-am lungit gâtul, dar n-am putut să văd cu cine. Ba mai mult, fereastra era plumbuită şi n-am putut nici să aud nimic.

Eram pe cale să mă mut la o altă fereastră, când Caudicus s-a ridicat şi a pornit către uşă. Cealaltă persoană a intrat în cadru şi chiar şi din acel unghi abrupt am putut recunoaşte figura corpolentă şi modestă a lui Scăriţă.

Scăriţă era în mod clar deranjat de ceva. A făcut un gest emfatic, cu o singură mână, cu faţa foarte serioasă. Caudicus a dat din cap de mai multe ori a aprobare, înainte de a deschide uşa pentru a-l conduce pe valet afară.

Am observat că Scăriţă nu căra nimic cu el când a plecat. Nu trecuse să ia vreun medicament. Nu se oprise să împrumute o carte.

Scăriţă se oprise în mijlocul nopţii pentru a avea o conversaţie privată cu omul care încerca să-l omoare pe maer.

CAPITOLUL 64

Fuga

Deşi nicio familie nu se poate lăuda cu un trecut cu adevărat paşnic, familia Lackless a fost deosebit de bătută de soartă. Printre altele: asasinat, invazie, revoltă ţărănească şi furt.

Mai grăitoare e nenorocirea care vine din interior: cum poate o familie să prospere când cel mai în vârstă moştenitor renunţă la toate îndatoririle de familie?

Mică e mirarea că sunt adesea numiţi Luckless[4] *de către detractorii lor.*

Pare un testament de putere a sângelui lor că au supravieţuit atât de mult timp. Într-adevăr, dacă n-ar fi ars Caluptena, am fi avut înregistrări ale urmelor familiei Lackless îndeajuns de vechi cât să rivalizeze cu linia regală Modeg la vechime…

Am aruncat cartea pe masă într-un mod care l-ar fi făcut pe Magistrul Lorren să scuipe sânge. Dacă maerul credea că astfel de informaţii erau de ajuns pentru a curta o femeie, avea nevoie de ajutorul meu mai mult decât credea.

Dar aşa cum stăteau lucrurile în acel moment, mă îndoiam că maerul îmi va mai cere ajutorul în vreo privinţă, cu atât mai mult în ceva atât de sensibil ca a face curte.

Cu o zi înainte nu mă chemase deloc în apartamentul lui.

Eram în mod clar scos din graţiile sale şi am simţit că Scăriţă îşi vârâse coada în asta. Având în vedere ceea ce văzusem cu două nopţi în urmă în turnul lui Caudicus, era destul de evident că Scăriţă lua parte la complotul otrăvirii maerului.

Deşi însemna să-mi petrec toată ziua închis în apartament, am rămas unde eram.

Ştiam bine că aş fi agravat părerea deja proastă pe care şi-o făcuse Alveron despre mine dacă m-aş fi dus la el fără să fiu

[4] Ghinioniştii. (n. tr.)

chemat.

Cu o oră înainte de prânz, Vicontele Guermen a trecut pe la apartamentul meu, cu câteva pagini cu bârfe scrise de mână. A adus şi un pachet de cărţi, aparent gândindu-se să ia o pagină din cartea lui Bredon. S-a oferit să mă înveţe să joc sturzul şi, pe când învăţam, am fost de acord să joc pentru neînsemnata miză de un argint la fiecare mână.

A făcut greşeala de a mă lăsa să amestec cărţile şi i-a sărit un pic muştarul după ce am câştigat optsprezece mâini la rând. Presupun că aş fi putut să fiu mai subtil. Aş fi putut să mă joc cu el precum cu un peşte pe strună şi să-l înşel pentru preţul a jumătate de moşie, dar n-aveam chef. Gândurile mele nu erau deloc plăcute şi preferam să fiu lăsat singur cu ele.

La o oră după prânz, am decis că nu mă mai interesa să mă dau bine pe lângă maer. Dacă Alveron voia să aibă încredere în valetul lui trădător, era treaba lui. Să fiu al naibii dacă îmi voi mai petrece vreun minut stând degeaba în camera mea, aşteptând la uşă ca un câine bătut.

Mi-am pus mantia, am luat cutia lăutei şi am decis să fac o plimbare pe Strada Tinichigiilor. Dacă maerul avea nevoie de mine cât eram plecat, putea naibii să lase un bilet.

Aproape ieşisem pe hol când am văzut paznicul stând vigilent la uşa mea. Era unul din cei ai lui Alveron însuşi, îmbrăcat în safir şi fildeş.

Am rămas nemişcaţi pentru o clipă. N-avea niciun sens să-l întreb dacă era acolo pentru mine. Uşa mea era singura pe o rază de şase metri în orice direcţie.

L-am privit in ochi.

— Şi tu cine eşti?

— Jayes, domnule.

Încă mai eram evaluat ca… domn. Asta însemna ceva.

— Şi eşti aici pentru că…?

— Trebuie să vă însoţesc dacă părăsiţi camera, domnule.

— Corect. Am păşit înapoi în camera mea şi am închis uşa după mine.

Erau ordinele lui Alveron sau ale lui Scăriţă? Nu prea conta cu adevărat.

Am ieşit pe fereastră, în grădină, peste pârâiaşul mic, în spatele unui gard viu şi pe o secţiune de zid din piatră

decorativă. Mantia mea bordo n-avea cea mai bună culoare pentru a mă strecura prin grădină, dar şi-a făcut destul de bine treaba pe ţiglele roşii ale acoperişului.

După aceea am mers pe acoperişul grajdurilor, printr-o şură şi pe uşa din spate a unui hambar nefolosit. De acolo era doar o chestiune de sărit un gard, şi ieşeam de pe proprietatea maerului. Simplu.

M-am oprit la douăsprezece hanuri de pe Strada Tinichigiilor înainte de a-l găsi pe cel la care stătea Denna. Nu era acolo, aşa că am continuat să merg de-a lungul străzii, ţinându-mi ochii deschişi şi încrezându-mă în norocul meu.

Am văzut-o o oră mai târziu. Stătea la marginea unei mulţimi, urmărind o reprezentaţie la colţ de stradă a piesei, credeţi sau nu, *Trei bănuţi dorinţa.*

Pielea ei era mai închisă decât când o văzusem ultima dată la Universitate, bronzată de la drum, şi purta o rochie strânsă pe gât, după moda locală. Părul negru îi cădea într-o coadă dreaptă pe spate, în afară de o singură împletitură subţire, care-i atârna aproape de faţă.

Am privit-o în ochi chiar când Urzică-moartă striga prima replică din piesă:

Am leacuri pentru ce te doare!
Produsele mele nu te lasă!
Am poţiuni pentru bănuţi, rezultate garantate!
Deci, dacă ai o inimă bolnăvioară
Sau nu-i poţi desface cele picioare,
Vino imediat la căruţa mea,
Vei găsi tot ce vei căuta!

Denna a zâmbit când m-a văzut. Am fi putut rămâne la toată reprezentaţia, dar ştiam cum se termină.

Câteva ore mai târziu, Denna şi cu mine mâncam struguri vintici dulci, la umbra Perpendicularei. Nişte pietrari harnici sculptaseră o nişă puţin adâncă în piatra albă a stâncii, netezind locuri în piatră pentru şezut. Era un loc confortabil, pe care-l descoperisem în timp ce cutreieeram oraşul. Eram singuri şi m-am simţit cel mai norocos om din lume.

Singurul meu regret era că n-aveam inelul ei cu mine. Ar fi

fost cadoul perfect neaşteptat care să meargă cu întâlnirea noastră neaşteptată. Ba mai rău, nici nu i-am putut spune Dennei despre el. Dacă aş fi făcut-o, aş fi fost forţat să recunosc că l-am folosit ca garanţie pentru împrumutul meu la Devi.

— Se pare că o duci destul de bine, a zis Denna, frecând marginea mantiei mele bordo între degete. Ai renunţat la viaţa studioasă?

— Mi-am luat o vacanţă, am asigurat-o. Chiar acum îl ajut pe maerul Alveron cu vreo două treburi.

Ochii ei s-au mărit apreciativ.

— Ia zi!

M-am uitat în altă parte, incomodat.

— Mă tem că nu pot. Probleme delicate şi d-astea.

Mi-am dres vocea şi am încercat să schimb subiectul.

— Tu ce mai zici? Se pare că şi tu o duci destul de bine.

Mi-am trecut două degete peste broderia care-i decora gâtul înalt al rochiei.

— Păi, eu nu-mi frec coatele cu maerul, a zis ea, făcând un gest exagerat de respectuos în direcţia mea. Dar, aşa cum am menţionat în scrisorile mele, am…

— Scrisori? am întrebat. Ai trimis mai mult de una?

Ea a dat din cap.

— Trei de când am plecat, a spus ea. Eram pe cale s-o încep pe-a patra, dar m-ai scutit de efort.

— Am primit doar una, am spus.

Denna a ridicat din umeri.

— E mai bine să-ţi spun faţă-n faţă, oricum.

A făcut o pauză dramatică.

— Am, în sfârşit, patronul meu oficial.

— Da? i-am zis încântat. Denna, e o veste minunată!

Denna a rânjit cu mândrie. Dinţii îi erau albi în comparaţie cu pielea de culoarea nucii de pe faţa bronzată de la drum. Buzele ei, ca întotdeauna, erau roşii fără ajutorul vreunei vopsele.

— E cineva de aici, de la Curtea din Severen? am întrebat. Cum îl cheamă?

Zâmbetul Dennei a dispărut într-o privire serioasă, un zâmbet confuz jucându-i în jurul gurii.

— Ştii că nu pot să-ţi spun, m-a dojenit. Ştii cât de strâns îşi păzeşte intimitatea.

Entuziasmul meu a dispărut şi am îngheţat.

— O, nu, Denna! Nu e acelaşi ca înainte, nu? Cel care te-a

trimis să cânţi la nunta din Trebon?

Denna părea nedumerită.

— Sigur că e! Nu-ţi pot spune numele lui real. Cum îi ziceai înainte? Magistrul Ulm?

— Magistrul Frasin, am zis şi am simţit aşchii în gură când am vorbit. Măcar îi ştii numele? Ţi-a spus măcar atât înainte de a semna contractul?

— Mă aştept să-i ştiu numele real, a ridicat din umeri, trecându-şi o mână prin păr.

Când degetele au atins împletitura, a părut surprinsă s-o găsească acolo şi a început s-o desfacă repede, degetele ei iuţi netezind părul.

— Chiar dacă nu-l ştiu, ce contează? Toată lumea are secrete, Kvothe. Nu-mi pasă în mod special care sunt ale lui, cât timp continuă să facă afaceri cinstite. A fost foarte generos.

— Nu e doar secretos, Denna, am protestat. Din modul în care l-ai descris, aş spune că e paranoic sau încurcat în afaceri periculoase.

— Nu ştiu de ce-i porţi o astfel de pică.

Nu mi-a venit să cred că a putut să spună asta.

— Denna, te-a bătut până ai leşinat.

A rămas nemişcată.

— Nu.

Mâna i s-a dus la vânătaia aproape vindecată de pe obraz.

— Nu m-a bătut. Ţi-am spus. Am căzut în timp ce călăream. Prostul de cal n-a făcut diferenţa între un băţ şi-un şarpe.

Am dat din cap.

— Vorbeam despre toamna trecută, în Trebon.

Mâna Dennei a căzut înapoi în poală, unde a făcut un gest de rotire a inelului, fără să-şi dea seama că nu era acolo. S-a uitat la mine cu faţa goală.

— De unde ştii despre asta?

— Tu mi-a spus. În noapte aceea pe deal, aşteptând să vină draccusul.

A privit în jos, clipind.

— Eu… nu-mi amintesc să fi spus asta.

— Erai un pic confuză în acel moment, am spus încet. Dar ai făcut-o. Mi-ai spus totul. Denna, n-ar trebui să stai cu unu’ ca ăsta. Dacă ţi-a făcut aşa ceva…

— A făcut-o pentru binele meu, a zis ea, iar ochii negri au început să-i pâlpâie furioşi. Ţi-am spus şi asta? Stăteam acolo

fără nicio zgârietură şi toţi ceilalţi de la nuntă erau morţi de-a binelea. Ştii cum e în oraşele mici. Chiar şi după ce m-au găsit inconştientă, tot au crezut că am avut ceva de-a face cu ăia. Îţi aminteşti.

Am lăsat capul în jos şi l-am scuturat ca un bou pe care-l deranjează jugul.

— Nu-mi vine să cred. Ar fi trebuit să fie altă cale de a rezolva situaţia. Aş fi găsit altă cale.

— Păi, cred că nu suntem toţi inteligenţi ca tine, a zis ea.

— Inteligenţa n-are nimic de a face cu asta! aproape că am strigat. Ar fi putut să te ia de-acolo! Ar fi trebuit să aibă un cuvânt de spus şi să garanteze pentru tine!

— Nu putea să spună nimănui că e acolo, a zis Denna. A zis…

— Te-a bătut.

Şi de cum am rostit cuvintele, am simţit cum mă înfurii teribil. Nu era o furie înfierbântată, cum tind să fie unele dintre fulgerările mele de temperament. Era diferită, lentă şi rece. Şi de îndată ce am simţit-o, mi-am dat seama că era acolo, în mine, de mult, cristalizându-se ca un iaz care îngheaţă lent într-o noapte lungă de iarnă.

— Te-a bătut, i-am zis din nou, şi am simţit în mine un bloc solid de furie îngheţată. Nimic din ce spui nu poate schimba situaţia. Şi dacă îl voi vedea vreodată, mai degrabă voi împlânta probabil un cuţit în el decât să-i strâng mâna.

Denna s-a uitat la mine, apoi iritarea i-a dispărut de pe faţă. M-a privit cu un amestec de duioşie blândă şi milă. Cam cum te uiţi la un căţel când mârâie crezându-se teribil de fioros. Mi-a pus mâna uşor pe obraz, şi am simţit că roşesc puternic, brusc jenat de propria melodramă.

— Putem să nu ne certăm din cauza asta? a întrebat ea. Te rog? Nu azi? A trecut atât de mult de când nu te-am mai văzut…

Am decis s-o las baltă decât să risc s-o îndepărtez. Ştiam ce se întâmplă când bărbaţii o presează prea tare.

— Corect, am zis. Azi. Poţi să-mi spui măcar de ce te-a adus patronul aici?

Denna s-a lăsat pe spate în scaunul ei, zâmbind larg.

— Îmi pare rău, probleme delicate şi d-astea, m-a imitat ea.

— Nu fi aşa, am protestat. Eu ţi-aş spune dacă aş putea, dar maerul pune foarte mare preţ pe intimitatea lui.

Denna s-a aplecat din nou pentru a-şi pune mâna pe a mea.

— Bietul Kvothe, n-o fac în ciuda ta. Patronul meu e cel puţin

la fel de secretos ca maerul. Mi-a spus foarte clar că iese prost dacă fac vreodată publică relaţia noastră. A fost destul de autoritar în privinţa asta. Expresia i-a devenit serioasă. E un om puternic.

A părut că ar vrea să spună mai mult, apoi s-a oprit.

Deşi n-am vrut, am înţeles. Ciocnirea mea recentă cu furia maerului mă învăţase să fiu prudent.

— Ce-mi poţi spune despre el?

Denna şi-a bătut gânditoare un deget pe buze.

— E un dansator surprinzător de bun. Cred că pot spune asta fără să-l dau de gol. E destul de graţios, a zis ea, apoi a râs din cauza expresiei mele. Fac unele cercetări pentru el, caut în genealogii vechi şi în istorii. Mă ajută să scriu câteva melodii, ca să-mi pot face un renume…

A ezitat, apoi a dat din cap.

— Cred că e tot ce pot spune.

— Pot să ascult şi eu melodiile după ce le termini?

Mi-a zâmbit timid.

— Cred că pot aranja asta.

A sărit în picioare şi m-a apucat de braţ, trăgându-mă în picioare.

— Gata cu vorba. Hai să ne plimbăm!

Am zâmbit, căci entuziasmul ei era la fel de molipsitor ca al unui copil. Dar când m-a tras de mână, a scos un scheunat mic, tresărind şi apăsându-se cu mâna într-o parte. Într-o secundă eram în picioare lângă ea.

— Care-i problema?

Denna a ridicat din umeri şi mi-a zâmbit fragil, ţinându-şi braţul aproape de coaste.

— De când am căzut, a zis ea. Prostul ăla de cal. Mă înjunghie când uit şi mă mişc prea repede.

— Te-a examinat cineva?

— E doar o vânătaie, a zis ea. Şi la ce fel de doctor îmi permit, n-aş avea încredere să mă atingă.

— Dar patronul tău? am întrebat. El ar putea aranja ceva, cu siguranţă.

S-a îndreptat încet.

— Chiar nu e nicio problemă.

Şi-a ridicat braţele deasupra capului şi a făcut un pas rapid, ingenios de dans, apoi a râs la expresia mea gravă.

— Să nu mai vorbim de secrete. Hai să ne plimbăm. Spune-mi

bârfe întunecate şi îngrozitoare de la curtea maerului.

— Foarte bine, am spus începând să mergem. Am auzit că maerul se recuperează minunat după o boală de lungă durată.

— Eşti un bârfitor nepriceput, a zis ea. Toată lumea ştie asta.

— Baronetul Bramston a jucat noaptea trecută o serie dezastruoasă de stos.

Denna şi-a dat ochii peste cap.

— Plictisitor.

— Contesa DeFerre şi-a pierdut virginitatea în timp ce participa la un spectacol cu *Daeonica.*

— O! şi-a dus Denna mâna la gură, oprind râsul. Chiar aşa?

— Cu siguranţă n-o mai avea după pauză, am spus în şoaptă. Dar se pare că şi-o lăsase în apartament. Deci, a fost pur şi simplu rătăcită, nu chiar pierdută. Au găsit-o servitorii peste două zile, când au făcut curat. Se pare că se rostogolise sub un dulap cu sertare.

Expresia Dennei a devenit indignată.

— Nu pot să cred că te-am crezut! m-a lovit ea, apoi s-a strâmbat din nou, trăgând ascuţit aer printre dinţi.

— Ştii că am fost instruit la Universitate, am zis încet. Nu sunt medic, dar ştiu un tratament bun. Mi-aş putea arunca o privire pentru tine.

Ea m-a privit lung, ca şi cum nu era destul de sigură cum să ia oferta mea.

— Cred că asta e metoda cea mai precaută prin care cineva a încercat vreodată să-mi dea jos hainele, a zis ea într-un final.

— Am… Am simţit că roşesc furios. N-am vrut…

Denna a râs de zăpăceala mea.

— Dacă ar fi să las pe cineva să se joace de-a doctorul cu mine, pe tine te-aş lăsa, Kvothe al meu, a zis ea. Dar mă îngrijesc singură deocamdată.

M-a luat de braţ şi ne-am continuat plimbarea pe stradă.

— Ştiu suficient cât să am grijă de mine.

Câteva ore mai târziu m-am întors pe proprietatea maerului, urmând drumul direct, în loc s-o iau peste acoperişuri. Când am ajuns în holul care ducea la camera mea, am găsit acolo doi paznici în loc de unul, cum era înainte. Am ghicit că descoperiseră evadarea mea.

Nici chiar asta nu mi-a putut atenua prea mult starea de

spirit, căci timpul petrecut cu Denna îmi lăsase senzaţia că eram cu trei metri mai înalt. Mai mult, mă întâlneam cu ea a doua zi, ca să mergem să călărim. Faptul că ştiam un anumit moment şi loc era un deliciu neaşteptat în situaţia în care era Denna în cauză.

— Bună seara, domnilor, am spus în timp ce veneam pe hol. S-a întâmplat ceva interesant cât am fost plecat?

— Ar trebui să rămâneţi în apartamentul dumneavoastră, a zis Jayes cu tristeţe.

Am observat că de data asta renunţase la „domnule”.

M-am oprit cu mâna pe clanţă.

— Poftim?

— Veţi rămâne în apartamentul dumneavoastră până la noi ordine, a zis el. Şi unul din noi va sta tot timpul cu dumneavoastră.

Am simţit cum mă înfurii.

— Alveron ştie? am întrebat brusc.

Ei s-au uitat unul la altul, nesiguri.

Însemna că Scăriţă dăduse ordinele. Această incertitudine mi-a fost de-ajuns ca să-i ţin în mână.

— Hai să vedem chiar acum, am spus şi am plecat pe hol cu pas vioi, lăsând gărzile să mă prindă din urmă cu armurile clămpănind.

Furia mi s-a aprins mai tare în timp ce străbăteam holurile. În cazul în care credibilitatea mea în faţa maerului era cu adevărat distrusă, preferam să termin cu asta chiar atunci. Dacă nu mai puteam avea parte de bunăvoinţa maerului, măcar aş fi avut libertate şi posibilitatea de-a o vedea pe Denna când voiam.

Am dat colţul tocmai la timp pentru a-l vedea pe maer ieşind din apartamentul său. Arăta mai sănătos de cum îl văzusem vreodată, purtând un teanc de hârtii sub braţ.

Când m-am apropiat, i-a fulgerat pe faţă iritarea şi m-am gândit că ar putea să pună pur şi simplu gărzile să mă îndepărteze. Cu toate astea, m-am apropiat de el cu îndrăzneală, de parcă aş fi avut o invitaţie scrisă.

— Alteţă, i-am zis cu cordialitate veselă. Se poate să vorbim un moment?

— Desigur, a răspuns el pe un ton similar, întorcându-se să deschidă uşa pe care era gata s-o închidă. Intră.

L-am privit în ochi şi am văzut o furie la fel de fierbinte ca a mea. O mică, sensibilă parte din mine s-a speriat, dar

temperamentul meu şi-a urmat scopul cu hotărâre şi a galopat nebuneşte înainte.

Am lăsat gărzile uluite în anticameră şi Alveron m-a condus prin al doilea set de uşi în apartamentul său personal. Liniştea plutea periculos în aer, precum calmul dinaintea unei furtuni neaşteptate de vară.

— Nu pot să cred cât eşti de obraznic, a şuierat maerul odată ce uşile au fost închise. Acuzaţiile tale nesăbuite. Pretenţiile tale ridicole. Nu-mi place să-mi arăt public neplăcerea, aşa că de asta ne vom ocupa mai târziu.

A făcut un gest imperios.

— Întoarce-te în apartamentul tău şi nu-l părăsi până nu decid ce să fac cu tine.

— Alteţă…

Mi-am dat seama după mişcarea umerilor că era gata să apeleze la gărzi.

— Nu vreau s-aud nimic, a zis el categoric.

Atunci mi-a întâlnit privirea. Ochii lui erau duri precum cremenea şi am văzut cât era de furios. Nu era furia unui patron sau a unui angajator. Nu era cineva iritat de lipsa mea de respect pentru ordinea socială. Era un om care condusese totul în jurul lui de la vârsta de 16 ani. Acest om nu se dăduse înapoi să atârne pe cineva într-o spânzurătoare de fier pentru a se face înţeles. Era un om care, printr-o întorsătură a istoriei, ar fi putut fi acum regele întregului Vintas.

Firea mea a sfârâit şi s-a stins ca o lumânare, lăsându-mă înfrigurat. Am realizat atunci că am judecat greşit situaţia mea proastă.

Când eram copil fără adăpost pe străzile din Bobcatran, învăţasem să mă descurc cu oamenii periculoşi: cu docherii beţi, cu gardiştii, chiar şi cu un copil fără adăpost cu un cuţit din ciob de sticlă ce te putea ucide.

Cheia de a rămâne în siguranţă era cunoaşterea regulilor situaţiei. Un paznic nu te bate în mijlocul străzii. Un docher nu te urmăreşte dacă fugi.

Acum, cu claritate subită, mi-am dat seama de greşeala mea. Maerul nu era legat de nicio regulă. El putea ordona să fiu ucis şi apoi corpul să-mi fie atârnat de porţile oraşului. Putea să mă arunce în închisoare şi să uite de mine. Putea să mă lase acolo în timp ce flămânzeam şi mă îmbolnăveam. N-aveam nicio poziţie, niciun prieten să intervină pentru mine. Eram neajutorat ca un

copil cu o sabie dintr-o ramură de salcie.

Mi-am dat seama de asta într-o clipă şi am simţit o teamă surdă stabilindu-mi-se în burtă. Trebuia să fi rămas în Severenul de Jos când avusesem ocazia. N-ar fi trebuit să vin aici de la bun început şi să mă amestec în treburile oamenilor puternici ca acesta.

Chiar atunci Scăriţă a dat buzna din dormitorul maerului. Văzându-ne, expresia lui în mod normal calmă a licărit scurt a panică şi surpriză. Şi-a revenit repede.

— Îmi cer scuze, domnilor, a zis el şi s-a întors în grabă să plece de unde venise.

— Scăriţă, a strigat maerul înainte ca el să plece. Vino-ncoace.

Scăriţă a revenit descumpănit în cameră. Îşi frământa mâinile nervos. Avea aspectul afectat al unui om vinovat, un om prins în mijlocul a ceva necinstit.

Vocea lui Alveron era aspră.

— Scăriţă, ce-ai acolo?

Privind mai de-aproape, am văzut că valetul nu-şi frământa mâinile, ci strângea ceva.

— Nimic…

— Scăriţă! a lătrat maerul. Cum îndrăzneşti să mă minţi? Arată-mi imediat!

Imperturbabil, corpolentul valet şi-a deschis mâinile. O păsărică precum o bijuterie luminoasă îi zăcea lipsită de viaţă în palmă. Faţa lui pierduse orice urmă de culoare.

Niciodată în istoria lumii moartea a ceva atât de minunat n-a adus atâta uşurare şi bucurie. Eram sigur de trădarea lui Scăriţă de câteva zile şi aici era dovada de necontestat a acesteia.

Cu toate astea, am tăcut. Maerul trebuia să vadă cu propriii ochi.

— Ce-nseamnă asta? a întrebat maerul lent.

— Nu e bine să ne gândim la aşa ceva, domnule, a zis repede valetul. Şi mai rău, să ne oprim mult pe ele. Vă aduc alta. Va cânta la fel de dulce.

A fost o pauză lungă. L-am putut vedea pe Alveron luptându-se să-şi stăpânească furia care fusese gata să se dezlănţuie împotriva mea. Tăcerea a continuat să se întindă.

— Scăriţă, am zis încet. Câte păsări ai înlocuit zilele astea?

Scăriţă s-a întors la mine, indignat.

Înainte de a putea vorbi el, maerul a rupt tăcerea.

— Răspunde-i, Scăriţă.

Vocea lui părea aproape sufocată.

— Au mai fost şi altele?

Scăriţă l-a privit pe maer îndurerat.

— O, Rand, n-am vrut să te tulbur. Te-ai simţit atât de rău în ultima vreme. Apoi ai cerut păsările şi ai avut noaptea aia groaznică. Apoi, a doua zi una dintre ele a murit.

Privind în jos la păsărica din mâna lui, cuvintele ieşeau mai repede şi mai repede, aproape se rostogoleau unele peste altele. Prea stângace pentru a fi sincere.

— N-am vrut să te bat la cap cu vorbe despre păsări moarte. Aşa că le-am strecurat afară şi am adus altele. Apoi, ai început să te simţi mai bine şi au început să cadă câte patru sau cinci pe zi. De fiecare dată când mă uitam, era câte una căzută în colivie ca o floricică tăiată. Dar te simţeai atât de bine. N-am vrut să pomenesc despre asta.

Scăriţă a acoperit pasărea moartă cu mâna făcută căuş.

— A fost ca şi cum au renunţat la sufletele lor mici pentru a te face bine din nou. Ceva în interiorul omului a cedat brusc şi a început să plângă. Cele mai adânci suspine fără speranţă ale unui om cinstit care era speriat şi neajutorat pentru o lungă perioadă de timp, privind moartea lentă a unui iubit prieten.

Alveron a stat nemişcat şi uluit pentru o clipă, toată furia dispărându-i. Apoi, şi-a pus braţele în jurul valetului său.

— O, Scăriţă, a zis el încet. Chiar aşa au făcut, într-un fel. N-ai făcut nimic pentru care să fii blamat.

Am plecat în linişte din cameră şi m-am ocupat de golirea alimentatoarelor din colivia aurită.

O oră mai târziu, mâncam tustrei o cină liniştită în apartamentul maerului. Alveron şi cu mine i-am spus lui Scăriţă tot ce se întâmplase în ultimele zile. Acesta era aproape ameţit, atât de sănătatea stăpânului său, cât şi la gândul că va continua să se însănătoşească.

Cât despre mine, după ce suferisem câteva zile din cauza supărării lui Alveron, să fiu atât de brusc, din nou, în graţiile lui era o uşurare. Totuşi, eram cutremurat de cât de aproape fusesem de dezastru.

Am fost sincer cu maerul în legătură cu suspiciunea mea greşită în ceea ce-l privea pe Scăriţă şi i-am oferit valetului scuzele mele sincere. Iar el, la rândul lui, şi-a admis îndoielile cu

privire la mine. În final am dat mâna şi ne-am făcut o părere mai bună unul despre celălalt.

În timp ce vorbeam şi mai aveam câteva înghiţituri din cină, Scăriţă a ridicat capul, s-a scuzat şi s-a grăbit să iasă.

— Uşa exterioară, a explicat Maer. Aude ca un câine. E straniu.

Scăriţă a deschis uşa, lăsându-l să intre pe bărbatul înalt, cu capul ras, care se uita pe hărţile cu Alveron când ajunsesem eu prima oară, comandantul Dagon.

Când Dagon a păşit în cameră, ochii lui au cercetat fiecare colţ, fereastră, cealaltă uşă, puţin pe mine, apoi înapoi pe maer. Când ochii lui m-au atins, toate instinctele sălbatice profunde care m-au ţinut în viaţă pe străzile din Bobcatran mi-au spus să fug. Să mă ascund. Să fac orice să stau departe de acest bărbat.

— A, Dagon! a zis maerul vesel. Te simţi bine în această zi frumoasă?

— Da, Alteţă.

Era atent, fără a-l privi în ochi pe maer.

— Vrei să fii bun să-l arestezi pe Caudicus pentru trădare?

A fost o pauză de o jumătate de bătaie de inimă.

— Da, Alteţă.

— Opt oameni ar trebui să fie de-ajuns, cu condiţia să nu fie susceptibili de a intra în panică într-o situaţie complicată.

— Da, Alteţă.

Am început să simt diferenţe subtile în răspunsurile lui Dagon.

— În viaţă, a răspuns Alveron, ca şi cum ar fi fost întrebat. Dar nu e nevoie să fii blând.

— Da, Alteţă.

Acestea fiind spuse, Dagon s-a întors să plece.

Am vorbit rapid.

— Alteţă, dacă e cu adevărat arcanist, trebuie să luaţi anumite măsuri de precauţie.

Am regretat cuvântul „trebuie” de îndată ce l-am spus. „Trebuie” era îndrăzneţ. Trebuia să spun „se cuvine să luaţi în considerare anumite măsuri de precauţie”.

Alveron a părut să nu observe pasul meu greşit.

— Da, desigur. Pune un hoţ să prindă un hoţ. Dagon, înainte de a-l coborî pe scări, leagă-i mâinile şi picioarele cu un lanţ de fier bun. Ţine minte, din fier pur. Pune-i căluş şi leagă-l la ochi…

S-a gândit o clipă, atingându-şi buzele cu un deget.

— Şi taie-i degetele mari.

— Da, Alteţă.

Alveron s-a uitat la mine.

— Crezi că e suficient?

M-am luptat cu un val de greaţă şi m-am forţat să nu-mi frâng mâinile în poală. Nu ştiam ce era mai tulburător, tonul vesel cu care Alveron dădea comenzi sau cel plat, fără emoţii, cu care le accepta Dagon. Cu un arcanist get-beget nimic nu era de joacă, dar am găsit gândul de a schilodi mâinile omului mai terifiant decât însăşi uciderea lui.

Dagon a plecat şi după ce uşa s-a închis Scăriţă s-a cutremurat.

— Doamne sfinte, Rand, mă ia cu transpiraţii pe şira spinării din cauza lui. Mi-aş dori să scapi de el.

Maerul a râs.

— Ca să-l ia altcineva? Nu, Scăriţă. Îl vreau aici. Câinele meu turbat într-o lesă scurtă.

Scăriţă s-a încruntat. Dar înainte de a mai putea face ceva, ochii i-au fost atraşi prin uşa din camera de zi.

— O, încă una.

S-a dus la cuşcă şi s-a întors cu o altă pasăre moartă, ţinându-i corpul mic cu blândeţe când a scos-o din apartament.

— Ştiu că era nevoie să testezi medicamentul pe ceva, a spus din camera cealaltă. Dar e un pic cam dur pe sărăcuţele calanthis.

— Poftim? am întrebat.

— Scăriţă al nostru e de modă veche, a explicat Alveron cu un zâmbet. Şi mai educat decât vrea să recunoască. Calanthis e numele lor în vintica veche.

— Aş putea să jur că am mai auzit cuvântul în altă parte.

— E şi numele de familie al liniei regale a Vintasului, a spus Alveron dojenitor. Pentru cineva care ştie atât de multe, eşti ciudat de neştiutor în unele situaţii.

Scăriţă şi-a întins gâtul pentru a privi din nou în colivie.

— Ştiu că trebuia s-o faci, a zis el. Dar de ce n-ai folosit şoareci sau pe nesuferitul de căţel al Contesei DeFerre?

Înainte de a-i putea răspunde, s-a auzit o bufnitură dinspre camerele exterioare şi o gardă a intrat pe uşa interioară înainte ca Scăriţă să se poată ridica în picioare.

— Alteţă, a zis bărbatul cu sufletul la gură, sărind la singura fereastra a camerei şi trântindu-i obloanele.

Apoi a alergat în camera de zi şi a făcut la fel cu fereastra de

acolo. Au urmat alte zgomote similare în camerele mai îndepărtate, pe care nu le văzusem până atunci. S-a auzit un sunet slab de mobilier mutat.

Scăriţă părea nedumerit şi s-a ridicat pe jumătate în picioare, dar maerul a scuturat din cap şi i-a făcut semn să rămână jos.

— Locotenente? a strigat el cu o nuanţă de iritare în glas.

— Mă scuzaţi, Alteţă, a zis garda când a reintrat în cameră, respirând greu. Ordinele lui Dagon. Trebuie să vă securizez apartamentul imediat.

— Bănuiesc că nu e totul în regulă, a zis sec Alveron.

— N-a răspuns nimeni când am ciocănit la uşa turnului. Dagon ne-a pus să forţăm uşa. Era… Nu ştiu ce era, Alteţă. Nişte spirite ostile. Anders e mort, Alteţă. Caudicus nu e nicăieri în apartament, dar Dagon îl caută.

Faţa lui Alveron s-a întunecat.

— La naiba! a tunat, lovind braţul scaunului cu pumnul.

Fruntea i s-a încreţit şi a lăsat să-i scape un oftat exploziv.

— Foarte bine.

I-a făcut semn să plece.

Garda a înţepenit pe loc.

— Domnule, Dagon a zis să nu vă las nepăzit.

Alveron s-a uitat la el periculos.

— Foarte bine, dar stai acolo.

A arătat către un colţ al camerei.

Garda a părut perfect fericită să dispară în fundal. Alveron s-a aplecat, apăsându-şi fruntea cu vârfurile degetelor.

— Cum, pentru numele lui Dumnezeu, a bănuit?

Întrebarea părea retorică, dar făcea ca rotiţele minţii mele să se mişte.

— Alteţa Voastră şi-a luat ieri medicamentul?

— Da, da. Am făcut totul la fel ca până acum.

Doar că nu m-a mai trimis pe mine să-i aduc medicamentul, m-am gândit.

— Mai aveţi încă sticluţa? am întrebat.

O avea. Scăriţă mi-a adus-o. Am scos dopul şi am băgat un deget de-a lungul interiorului sticlei.

— Ce gust are medicamentul, Alteţă?

— Ţi-am spus. Sălciu, amar.

Am privit ochii maerului făcându-se mari când am dus degetul la gură şi l-am atins uşor cu vârful limbii.

— Eşti nebun? a zis Alveron sceptic.

— Dulce, am spus simplu.

Apoi mi-am clătit gura cu apă şi am scuipat-o cât mai delicat posibil, într-un pahar gol. Am scos un pacheţel de hârtie din buzunarul vestei, am turnat în palmă şi am mâncat, strâmbându-mă.

— Ce e asta? a întrebat Scăriţă.

— Liguellen, am minţit, ştiind că răspunsul adevărat, cărbune, ar fi atras mai multe întrebări.

Am luat o gură de apă şi am scuipat-o şi pe aia. De data asta era neagră, iar Alveron şi Scăriţă s-au uitat la ea speriaţi.

Am făcut o speculaţie.

— Ceva trebuie să-l fi făcut să suspecteze că nu v-aţi luat medicamentul, Alteţă. Dacă brusc avea un gust diferit, l-aţi fi întrebat.

Maerul a dat din cap.

— L-am văzut aseară. S-a interesat de sănătatea mea.

A bătut cu pumnul încet în braţul scaunului.

— Al naibii noroc. Dacă e deştept, a plecat acum o jumătate de zi. Nu-l mai prindem.

M-am gândit să-i reamintesc că dacă m-ar fi crezut din capul locului, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, apoi m-am gândit mai bine.

— I-aş sfătui pe oamenii dumneavoastră să stea departe de turnul lui, Alteţă. A avut timp să pregătească multe rele acolo, capcane şi altele asemenea.

Maerul a dat din cap şi şi-a pus mâna pe ochi.

— Da. Desigur. Ocupă-te de asta, Scăriţă. Cred că mă odihnesc un pic. Treaba poate dura un timp până se rezolvă.

M-am pregătit să plec. Dar maerul mi-a făcut semn să rămân pe loc.

— Kvothe, stai o clipă şi fă-mi o oală de ceai înainte să pleci.

Scăriţă a chemat servitorii. În timp ce strângeau resturile mesei noastre de prânz, se uitau la mine curioşi. Nu numai că stăteam jos în prezenţa maerului, dar luam masa cu el, în apartamentul său. Zvonul avea să se răspândească pe proprietate în mai puţin de zece minute.

După ce servitorii au plecat, i-am mai făcut maerului o oală de ceai. Mă pregăteam să plec, când a vorbit peste cană, prea încet ca să-l audă gărzile.

— Kvothe, te-ai dovedit a fi perfect de încredere şi regret orice fel de îndoieli pe care le-am avut scurt timp despre tine.

A sorbit şi a înghiţit înainte de a continua.

— Din păcate, nu pot permite ca ştirile despre otrăvirea mea să se răspândească. Mai ales că cel care m-a otrăvit a scăpat.

M-a privit cu subînţeles.

— Ar interfera cu ce am discutat înainte.

Am dat din cap. Răspândirea informaţiei că arcanistul lui aproape îl ucisese nu-l ajuta deloc pe Alveron să câştige mâna femeii cu care spera să se căsătorească.

A continuat.

— Din păcate, această nevoie de linişte se opune şi oferirii unei recompense pe care o meriţi din plin. Dacă era alta situaţia, aş fi luat în considerare un dar sub formă de terenuri, în semn de mulţumire. Ţi-aş fi oferit şi un titlu. Familia mea încă mai păstrează puterea aceasta, fără controlul regelui.

Ameţisem din cauza a ceea ce spunea maerul, când a continuat.

— Dar, dacă ar fi să fac aşa ceva, ar fi nevoie de explicaţii. Şi numai explicaţii nu-mi pot permite.

Alveron a întins mâna şi mi-a luat un moment înainte să-mi dau seama că intenţionează să mi-o strângă pe-a mea. De obicei nu se strânge mâna maerului Alveron. Am regretat imediat că singura persoană care ne vedea era garda. Speram să fie un bârfitor.

I-am luat mâna solemn şi Alveron a continuat.

— Îţi sunt profund dator. Dacă te vei găsi vreodată în impas, vei avea la dispoziţie tot ajutorul pe care un lord recunoscător ţi-l poate oferi.

Am dat din cap cu graţie, încercând să-mi menţin o expresie calmă, în ciuda entuziasmului.

Exact la aşa ceva speram. Cu resursele maerului, puteam face o căutare susţinută despre amiri. Îmi putea da acces la arhivele mănăstirilor, la biblioteci private, în locuri în care documentele importante nu fuseseră curăţate şi editate, ca la Universitate.

Dar ştiam că nu era timpul potrivit să i-o cer. Alveron îmi promisese ajutorul lui.

Puteam să aştept pur şi simplu şi să aleg ce fel de ajutor voiam cel mai mult.

Când am ieşit din apartamentul maerului, Scăriţă m-a surprins cu o îmbrăţişare bruscă, fără cuvinte. Expresia de pe faţa lui n-ar fi putut fi mai recunoscătoare nici dacă i-aş fi scos familia dintr-o

clădire în flăcări.

— Domnişorule, mă îndoiesc că ştii cât de dator îţi sunt. Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi.

Mi-a strâns mâna, mişcând-o în sus şi în jos cu entuziasm. În acelaşi timp, am simţit apăsându-mi ceva în palmă.

Apoi m-am trezit pe hol. Am deschis mâna şi am văzut un inel de argint fin, cu numele lui Scăriţă gravat pe faţă. Alături de acesta era şi un al doilea inel, care nu era deloc din metal. Era neted şi alb, având şi el numele valetului gravat cu litere brute pe suprafaţă. N-aveam nicio idee ce-ar putea să semnifice aşa ceva.

M-am întors în apartament, aproape ameţit de norocul meu subit.

CAPITOLUL 65

Un frumos joc

În ziua următoare, mărunţişurile mele au fost mutate în alt apartament, considerat mai potrivit pentru cineva aflat ferm în favorurile maerului. Erau cinci camere în total, trei ferestre având vedere spre grădină.

Era un gest frumos, dar nu puteam să nu mă gândesc că aceste camere erau chiar mai departe de bucătării. Mâncarea avea să fie rece ca piatra până ajungea la mine.

Eram acolo doar de o oră, când a venit un curier să aducă inelul de argint al lui Bredon şi un bilet pe care scria: *Camerele tale cele noi şi glorioase. Când?*

Am întors biletul invers şi am scris: *Când vrei şi trimite băiatul la treaba lui.*

Am pus inelul de argint pe o tavă din camera mea de zi. Bolul de lângă el avea acum două inele strălucitoare de argint, pe lângă cele de fier.

Am deschis uşa şi am văzut ochii negri ai lui Bredon privindu-mă bulbucaţi din aura bărbii şi a părului său alb. A zâmbit şi a făcut o plecăciune, cu bastonul sub braţ. I-am oferit un scaun, apoi m-am scuzat politicos şi l-am lăsat o clipă singur în camera de zi, aşa cum era frumos.

Aproape trecusem de uşă când i-am auzit râsul bogat venind din cealaltă cameră.

— Ho ho! a zis el. Ia te uită!

Când m-am întors, Bredon stătea la birou ţinând cele două inele pe care le primisem recent de la Scăriţă.

— E clar că s-a schimbat norocul, a spus el. Se pare că am judecat greşit lucrurile ieri, când curierul mi-a fost întors de la uşa ta de către un paznic de-a dreptul arogant.

I-am zâmbit.

— Au fost două zile interesante, i-am spus.

Bredon şi-a ascuns bărbia şi a chicotit, semănând chiar mai

mult decât de obicei cu o bufniţă.

— Îndrăznesc să spun, a spus el, ridicând inelul de argint. Ăsta spune o poveste pe cinste. Dar ăsta…

A făcut un gest cu bastonul către inelul alb.

— Ăsta e cu totul altceva…

Am tras un scaun în faţa lui.

— Voi fi sincer cu tine, am zis. Nu pot decât să ghicesc din ce e făcut, să nu mai vorbim de ce semnifică.

Bredon a ridicat o sprânceană.

— Eşti remarcabil de direct.

Am ridicat din umeri.

— Mă simt oarecum mai în siguranţă din poziţia mea, am admis. Suficient cât să fiu puţin mai relaxat cu oamenii care au fost amabili cu mine.

A chicotit din nou, punând inelul de argint pe birou.

— În siguranţă, a zis el. Îndrăznesc să spun că aşa eşti.

A luat inelul alb.

— Totuşi, nu e ciudat că nu ştii care-i treaba cu ăsta.

— Am crezut că există doar trei tipuri de inele, am zis.

— Asta e adevărat în mare parte, a spus Bredon. Dar datul de inele are o istorie încâlcită. Oamenii de rând o făceau cu mult înainte de a deveni un joc pentru nobilime. Şi în timp ce Scăriţă poate respira aerul rarefiat cu noi ceilalţi, familia lui e incontestabil una obişnuită.

Bredon a lăsat inelul alb pe birou şi şi-a îndoit mâinile peste el.

— Aceste inele erau făcute din ce găseau oamenii obişnuiţi la îndemână. Un tânăr îndrăgostit îi putea da celei pe care o curta un inel făcut din iarbă verde. Un inel din piele promitea deservire. Şi aşa mai departe.

— Şi un inel din corn?

— Un inel din corn reprezintă duşmănie, a zis Bredon. Duşmănie puternică şi de durată.

— A, am zis, luat oarecum prin surprindere. Înţeleg.

Bredon a zâmbit şi a ţinut inelul pal în lumină.

— Dar ăsta nu e din corn, a spus el. Fibra e greşită, iar Scăriţă n-ar da un inel din corn alături de unul din argint.

A clătinat din cap.

— Nu. Dacă nu greşesc, e un inel din os.

Mi l-a înmânat.

— Minunat, am zis cu un aer posomorât, învârtindu-l în palmă.

Şi asta ce înseamnă? Că mă va înjunghia în ficat şi mă va împinge într-o fântână?

Bredon mi-a zâmbit larg, cald.

— Un inel din os indică o datorie profundă şi de durată.

— Înţeleg.

L-am frecat între degete.

— Trebuie să spun că prefer să-mi datoreze cineva o favoare.

— Nu doar o favoare, a spus Bredon. În mod tradiţional, un inel ca ăsta e sculptat din osul unui membru decedat al familiei.

A ridicat o sprânceană.

— Şi deşi mă îndoiesc că e cazul acum, îţi face înţeles mesajul.

Am ridicat privirea, încă uşor ameţit de la toate astea.

— Care e…?

— Că aceste obiecte nu sunt date uşor. Nu face parte din jocul micii nobilimi şi nu e genul de inel pe care poţi să-l afişezi.

M-a privit.

— Dacă aş fi în locul tău, l-aş ascunde în siguranţă.

L-am pus cu grijă în buzunar.

— Mi-ai fost de mare ajutor, i-am spus. Aş vrea să te pot răsplăti… A ridicat o mână, oprindu-mă la jumătatea frazei. Apoi, mergând cu grijă solemnă, a întins un deget în jos, a strâns pumnul şi a lovit în tabla de tak.

Am zâmbit şi am scos pietrele.

— Cred că încep să prind jocul, am zis o oră mai târziu, după ce am pierdut la mustaţă.

Bredon şi-a împins scaunul de la masă, cu o expresie de dezgust.

— Nu, a zis el. Din contră. Ai baza, dar nu vezi imaginea de ansamblu.

Am început să aranjez pietrele.

— Ideea e că sunt în sfârşit aproape să te bat, după tot acest timp.

— Nu, a zis Breton. Asta nu e tot. Tak e un joc subtil. De aceea am probleme să găsesc cu cine să joc. Chiar acum îl calci în picioare ca un criminal. Dacă vrei să ştii, stai ceva mai rău decât acum două zile.

— Recunoaşte, am zis. Aproape te-am bătut data trecută.

S-a încruntat puţin şi a indicat imperios spre masă.

M-am pregătit cu voinţă, zâmbind şi fredonând, sigur că în acea zi aveam să-l bat în sfârşit.

Dar nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Bredon şi-a poziţionat pietrele fără milă, fără nicio urmă de ezitare între mutări. M-a sfâşiat la fel de uşor cum ai rupe o hârtie în jumătate.

Jocul s-a terminat atât de repede, încât m-a lăsat fără suflare.

— Din nou, a zis Bredon cu o notă de comandă în voce pe care n-o mai auzisem înainte.

Am încercat să mă mobilizez, dar jocul următor a fost mai rău. M-am simţit ca un căţeluş care se luptă cu un lup. Nu! Eram un şoarece la mila unei bufniţe. Nici măcar n-o puteai numi luptă. Nu puteam decât să fug.

Dar nu puteam fugi suficient de repede. Jocul acesta a fost gata mai devreme decât ultimul.

— Din nou, a cerut el.

Şi am jucat din nou. De data aceasta, n-am fost nici măcar o vietate. Bredon era calm şi liniştit ca un măcelar cu un cuţit de dezosare. Jocul a durat aproximativ cât e nevoie pentru a scoate maţele şi oasele unui pui.

La sfârşitul jocului, Bredon s-a încruntat şi şi-a scuturat mâinile vioi peste ambele părţi ale tablei, ca şi cum le-ar fi spălat şi ar fi încercat să le scuture pentru a se usca.

— Bine, am zis, sprijinindu-mă înapoi în scaun. Am înţeles. M-ai luat uşor.

— Nu, a zis Bredon cu o privire sumbră. Eşti departe de ce vreau să-ţi transmit.

— Atunci ce?

— Am încercat să te fac să înţelegi jocul, a zis el. Întregul joc, nu doar fleacurile cu pietre. Ideea nu e de a juca cât mai strâns posibil. Ideea e de a fi îndrăzneţ. De a fi periculos. De a fi elegant.

A lovit biroul cu două degete.

— Orice om pe jumătate treaz poate observa o capcană care a fost pusă pentru el. Dar a parcurge îndrăzneţ, cu un plan pentru a o dejuca, e ceva minunat.

A zâmbit fără ca îndârjirea să-i părăsească faţa.

— Punând o capcană şi ştiind că cineva se apropie precaut, înarmat cu propriul truc, atunci îl baţi. Asta e de două ori minunat.

Expresia lui Bredon s-a înmuiat şi vocea lui a devenit aproape

ca o rugăminte.

— Takul reflectă transformarea subtilă a lumii. E o oglindă care ne ţine în viaţă. Nimeni nu câştigă un dans, băiete. Motivul dansului e mişcarea pe care o face trupul. O partidă de tak bine jucată dezvăluie mişcarea unei minţi. Există o frumuseţe în aşa ceva, pentru cei care au ochi s-o vadă.

A gesticulat către aşezarea scurtă şi brutală a pietrelor dintre noi.

— Uită-te la asta. De ce aş dori vreodată să câştig un joc ca ăsta?

M-am uitat în jos la birou.

— Ideea nu e să câştigi? l-am întrebat.

— Ideea e de a juca un joc frumos, a zis grandios Bredon.

Şi-a ridicat mâinile şi şi-a încordat muşchii, faţa lui transformându-se într-un zâmbet încântat.

— De ce aş vrea să câştig altceva decât un joc frumos?

CAPITOLUL 66

La îndemână

Mai târziu în acea seară stăteam singur în ceea ce credeam că e sufrageria. Sau poate camera mea de zi. Sincer, nu prea sunt sigur care e diferenţa.

Am fost surprins să constat că-mi plăcea destul de mult noul meu apartament. Nu pentru spaţiul suplimentar. Nu pentru că avea o privelişte mai bună spre grădină. Nu pentru că mozaicul podelei de marmură era mai plăcut ochiului. Nici măcar pentru că avea propriul bufet excepţional de bine aprovizionat cu vin, deşi asta era destul de plăcut.

Nu. Noile mele camere erau de preferat fiindcă aveau mai multe taburete capitonate, care erau perfecte pentru a cânta la lăută pe ele. E incomod să cânţi, indiferent cât de mult, într-un scaun cu cotiere. În camera mea de dinainte ajunsesem să stau aşezat pe podea.

Am decis să-mi botez camera cu scaune bune lăutărie. Sau poate muzicărie. Aveam nevoie de o vreme pentru a veni cu ceva suficient de pretenţios.

E de la sine înţeles că eram mulţumit cum mi se schimbase situaţia în urma evenimentelor recente. Ca să sărbătoresc, am deschis o sticlă de vin negru bun Feloran, m-am relaxat şi am scos lăuta.

Am început rapid şi agil, cântând în felul meu *Tintatatornin,* ca să-mi dezmorţesc degetele. Apoi am cântat frumos şi uşor pentru un timp, începând să mă refamiliarizez lent cu lăuta mea. Când am ajuns la jumătatea sticlei, aveam picioarele ridicate şi muzica era moale şi mulţumită ca o pisică în razele soarelui.

Atunci am auzit zgomot în spatele meu. M-am oprit printr-un zdrăngănit de corzi şi-am sărit în picioare, aşteptându-mă să fie Caudicus sau paznicii, sau alte probleme arzătoare.

Am dat peste maer, zâmbind jenat ca un copil căruia tocmai i s-a făcut o farsă.

— Sper că noul apartament e pe gustul tău.

M-am recules şi-am făcut o mică plecăciune.

— E cam mult pentru mine, Alteţă.

— E prea puţin, având în vedere datoria mea faţă de tine, a zis Alveron.

S-a aşezat pe o canapea din apropiere şi a făcut un gest graţios, care indica faptul că ar trebui să mă simt liber să iau loc.

— Ce cântai adineauri?

M-am aşezat din nou pe scaun.

— Nu era chiar o melodie, Alteţă. Doar mă jucam.

Maerul a ridicat o sprânceană.

— Era compusă de tine?

Am dat din cap şi el a făcut semn către mine.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt. Te rog, continuă.

— Doriţi să ascultaţi, Alteţă?

— Mi-a ajuns la ureche că Meluan Lackless e pasionată de muzică şi de cuvinte dulci, a zis el. Sau aşa ceva.

— Există mai multe tipuri de dulce, Alteţă, i-am spus.

Am cântat începutul de la *Aşteptarea Violetei.* Notele sunau uşor şi dulce şi trist. Apoi am schimbat cu *Lamentul lui Savien,* degetele mele deplasându-se rapid prin gama complexă, făcând să se vadă cât de grea e.

Alveron a clătinat din cap pentru sine, expresia lui devenind tot mai mulţumită când asculta.

— Şi poţi să şi compui?

Am dat uşor din cap.

— Pot, Alteţă. Deşi e nevoie de timp pentru a face aşa ceva cum trebuie.

— Cât de mult timp?

Am ridicat din umeri.

— O zi sau două, sau trei. În funcţie de genul de melodie pe care o doriţi. Măsurile sunt mai uşoare.

Maerul se aplecă.

— Mă bucură faptul că lauda lui Threpe n-a fost exagerată, a spus el. Trebuie să recunosc că te-am mutat în acest apartament având mai mult decât recunoştinţa în minte. Îl leagă de-al meu un pasaj. Va trebui să ne întâlnim frecvent, pentru a discuta despre avansurile mele.

— Ar trebui să se dovedească mai convenabil, Alteţă, i-am spus, apoi mi-am ales cu atenţie următoarele cuvinte. Am aflat istoria familiei ei, dar asta nu prea ajută la curtarea unei femei.

Alveron a chicotit.

— Cred că mă consideri prost, a zis el blând. Ştiu că trebuie să te întâlneşti cu ea. Va veni aici în două zile, în vizită, împreună cu o serie de alţi nobili. Am decretat o lună de festivităţi pentru a sărbători vindecarea după îndelungata mea boală.

— Isteţ, l-am felicitat.

A ridicat din umeri.

— Voi aranja într-un fel să vă aduc împreună mai devreme. Ai nevoie de ceva pentru a-ţi exercita arta?

— O cantitate mare de hârtie ar trebui să fie de-ajuns, Alteţă. Cerneală şi condeie.

— Nimic mai mult de-atât? Am auzit poveşti despre poeţi care aveau nevoie de anumite extravaganţe să-i ajute în munca lor.

A făcut un gest incoerent.

— Un anumit tip de băutură sau de peisaj? Am auzit de un poet, destul de celebru în Renere, care are un cufăr cu mere stricate pe care-l ţine la-ndemână. Ori de câte ori îi fuge inspiraţia, deschide capacul şi le adulmecă mirosul.

Am râs.

— Eu sunt muzicant, Alteţă. Să-i lăsăm pe poeţi cu superstiţiile lor. N-am nevoie decât de instrument, de două mâini bune şi de cunoaşterea persoanei.

Ideea a părut să-l tulbure pe Alveron.

— Nimic pentru a-ţi ajuta inspiraţia?

— Aş putea avea nevoie de acordul dumneavoastră să umblu liber pe proprietate şi prin Severenul de Jos, după bunul plac, Alteţă.

— Desigur.

Am ridicat uşor din umeri.

— În acest caz, am tot ce-mi trebuie pentru inspiraţie.

Abia am pus piciorul pe Strada Tinichigiilor, că am şi văzut-o. După toate căutările zadarnice din ultimele luni, părea ciudat că acum o găsisem atât de uşor.

Denna se mişca prin mulţime cu graţie lentă. Nu cu rigiditatea care trece drept graţie la curte, ci cu naturaleţe în mişcare. O pisică nu se gândeşte la întindere, se întinde pur şi simplu. Iar un copac nici măcar asta nu face. Un copac pur şi simplu se clatină, fără efortul de a se mişca singur. Aşa se mişca ea.

Am prins-o din urmă cât de repede am putut, fără a atrage

atenţia.
— Scuzaţi-mă, domnişoară?
S-a întors. Faţa i s-a luminat când m-a văzut.
— Da?
— În mod normal n-aş aborda aşa o femeie, dar n-am putut să nu observ că aveţi ochii cuiva de care am fost îndrăgostit nebuneşte.
— Ce păcat să iubeşti doar o singură dată, a zis ea arătându-şi dinţii albi într-un zâmbet răutăcios. Am auzit că unii bărbaţi pot s-o facă de două sau chiar de mai multe ori.
Am ignorat gluma răutăcioasă.
— M-am păcălit o singură dată. Niciodată nu voi mai iubi.
Expresia ei a devenit moale şi şi-a pus uşor mâna pe braţul meu.
— Bietul de tine! Trebuie să te fi rănit teribil.
— Doamne, m-a rănit în mai multe moduri.
— Dar aşa ceva e de aşteptat, a zis direct. Cum s-ar putea abţine o femeie să nu iubească un bărbat atât de extraordinar ca tine?
— Nu ştiu, am zis cu modestie. Dar s-ar putea să nu, dacă m-a prins cu un zâmbet uşor, apoi a fugit fără să scoată un cuvânt. Ca roua din zori în lumina palidă.
— Ca un vis dinainte să te trezeşti, a adăugat Denna cu un zâmbet.
— Ca o zână zburând printre copaci.
Denna a tăcut o clipă.
— Trebuie că a fost într-adevăr minunată dacă te-a prins pe de-a-ntregul, a zis ea, privindu-mă serios.
— Era mai presus de orice comparaţie.
— O, haide.
A devenit jovială.
— Ştim cu toţii că atunci când luminile se sting, toate sunt la fel!
A chicotit aspru şi mi-a dat un cot cu înţeles în coaste.
— Nu-i adevărat, am zis cu convingere fermă.
— Păi, cred că va trebui să te cred pe cuvânt, a zis ea încet.
S-a uitat la mine.
— Poate că în timp vei reuşi să mă convingi.
M-am uitat în castaniul profund al ochilor ei.
— Asta a fost speranţa mea dintotdeauna.
Denna a zâmbit şi inima mea a luat-o pieziş prin piept.

— Păstrează-o.
M-a luat de braţ şi a mers cu mine la pas.
— Pentru că fără speranţă, ce ne mai rămâne?

CAPITOLUL 67

Feţele povestitului

Am petrecut o bună parte din următoarele două zile sub tutela lui Scăriţă, acesta asigurându-se că ştiu eticheta corespunzătoare pentru o cină oficială. Eram deja familiarizat din copilărie cu o mare parte din toate astea, dar m-am bucurat de privirea retrospectivă. Obiceiurile diferă de la un loc la altul şi de la an la an, şi chiar micile abateri pot duce la o mare gafă.

Deci, Scăriţă a supravegheat o cină doar pentru noi doi, apoi m-a informat despre o duzină de greşeli mici, dar importante, pe care le făcusem. Aşezatul jos al unui tacâm murdar era considerat lipsă de cultură, de pildă. Asta însemna că era perfect acceptabil să-ţi lingi cuţitul. De fapt, dacă nu voiai să-ţi murdăreşti şervetul, era singurul gest decent de făcut.

Nu era frumos să mănânci toată felia de pâine. Câteva bucăţi trebuiau lăsate întotdeauna pe farfurie, de preferinţă mai mult decât coaja. Acelaşi lucru era valabil şi pentru lapte: ultima înghiţitură trebuia să rămână întotdeauna în sticlă.

În ziua următoare, Scăriţă a pus în scenă o altă cină şi-am făcut şi mai multe greşeli.

Să comentezi despre mâncare nu era nepoliticos, ci mitocănesc. La fel şi cu mirosirea vinului. Şi se pare că brânzica moale cu care fusesem servit avea o crustă. O crustă pe care orice persoană civilizată ar fi recunoscut-o ca fiind necomestibilă şi ar fi îndepărtat-o.

Barbarul de mine a mâncat tot. Avea şi un gust destul de bun. Totuşi, am băgat la cap şi m-am resemnat să arunc o jumătate din bucata perfectă de brânză dacă-mi era pusă în faţă. Acesta e preţul civilizaţiei.

M-am dus la banchet îmbrăcat într-un costum de haine special adaptat pentru această ocazie. Culorile îmi plăceau, verde ca

frunza şi negru. Era prea mult brocart pentru gustul meu, dar în seara respectivă am cedat în faţa modei, pentru că mă aşezam în partea stângă a domnişoarei Meluan Lackless.

În ultimele trei zile, Scăriţă organizase pentru mine şase mese formale şi m-am simţit pregătit pentru orice. Când am ajuns la uşa sălii banchetului, mă aşteptam ca cea mai grea parte a serii să fie simularea dezinteresului faţă de mâncare.

Dar în timp ce poate eram pregătit pentru masă, nu eram pregătit s-o văd pe Meluan Lackless. Din fericire, pregătirea mea pe scenă a pus stăpânire pe mine şi am trecut lin prin ritualul zâmbitului şi oferitului braţului.

Ea a dat din cap politicos şi ne-am aşezat la masă împreună.

Pe masă erau candelabre înalte, cu zeci de lumânări. Urcioare de argint gravate ţineau apa caldă pentru spălatul pe mâini şi apa rece pentru băut. Vaze vechi cu aranjamente florale elaborate îndulceau aerul. Belşugul abunda cu fructe bine lustruite. Personal, mi s-a părut de prost gust. Dar era tradiţional, o expunere a bogăţiei gazdei.

Am condus-o pe Lady Lackless la masă şi i-am ţinut scaunul. Am evitat să mă uit în direcţia ei când am traversat camera împreună, dar după ce am ajutat-o să se aşeze, faţa ei m-a lovit cu o puternică asemănare, neputându-mă abţine să nu mă holbez. O cunoşteam, eram sigur de asta. Dar pentru nimic în lume nu-mi aduceam aminte de unde…

Când m-am aşezat la locul meu, am încercat să-mi amintesc unde puteam s-o fi văzut înainte. Dacă proprietatea Lackless nu era la peste o mie cinci sute de mile distanţă, aş fi crezut că o cunoşteam de la Universitate. Dar asta era ridicol. Moştenitoarea Lackless n-ar fi studiat atât de departe de casă.

Ochii mei au rătăcit peste caracteristicile înnebunitor de familiare. Se putea s-o fi întâlnit la Eolian? Părea puţin probabil. Mi-aş fi amintit. Era izbitor de minunată, cu o bărbie puternică şi ochi căprui-închis. Sunt sigur că dacă aş fi văzut-o acolo…

— Ai văzut ceva care te interesează? a întrebat ea fără să se întoarcă să se uite la mine.

Tonul era plăcut, dar se simţea în el acuzaţia.

Mă holbam. După niciun minut la masă deja îmi băgasem cotul în unt.

— Îmi cer scuze. Dar sunt un fin observator de chipuri, şi al dumneavoastră mi-a atras atenţia.

Meluan s-a întors să se uite la mine, iritarea dispărându-i un

pic.

— Eşti turagior?

Turagiorii pretindeau că sunt în măsură să-ţi spună personalitatea sau viitorul uitându-se la faţa ta, la ochi şi la forma capului. Superstiţie vintică pură.

— Mă ocup un pic şi de asta, domnişoară.

— Serios? Ce-ţi spune faţa mea, atunci?

A ridicat privirea şi s-a uitat în altă parte.

M-am prefăcut că-i privesc trăsăturile lui Meluan, luând act de pielea ei palidă şi de părul castaniu ondulat artistic. Gura ei era plină şi roşie, fără a se da cu ruj. Linia gâtului era mândră şi graţioasă.

Am dat din cap.

— Pot vedea în ea o bucată din viitorul dumneavoastră, domnişoară.

Una din sprâncenele ei s-a ridicat un pic.

— Spune.

— În curând veţi primi scuze de la cineva. Iertaţi-mi ochii, zboară ca păsările, din loc în loc. Nu-i pot ţine departe de faţa dumneavoastră înfloritoare.

Meluan a zâmbit, dar n-a roşit. Nu era imună la linguşeală, dar nici străină de ea. Am băgat la cap informaţia.

— Asta e o previziune destul de uşor de făcut, a zis ea. Mai vezi şi altceva?

I-am analizat faţa încă un moment.

— Încă două aspecte, domnişoară. Îmi spune că sunteţi Meluan Lackless şi că sunt la dispoziţia dumneavoastră.

A zâmbit şi mi-a dat mâna să i-o sărut. Am luat-o în mâna mea şi mi-am plecat capul peste ea. N-am sărutat-o cu adevărat, aşa cum ar fi fost corespunzător în Orânduire, ci mi-am presat în schimb buzele scurt pe degetul meu arătător, care-i ţinea mâna. De fapt, sărutatul mâinii ar fi fost teribil de îndrăzneţ în această parte a lumii.

Tachinarea noastră a fost întreruptă de sosirea supelor, patruzeci de servitori punându-le înaintea celor patruzeci de oaspeţi, toţi odată. Am gustat-o pe-a mea. De ce, pentru Dumnezeu, ar face cineva o supă dulce?

Am mâncat o altă lingură şi m-am prefăcut că-mi place. Cu colţul ochiului l-am privit pe vecinul meu, un omuleţ mai în vârstă pe care-l ştiam a fi viceregele de Bannis.

Faţa şi mâinile îi erau zbârcite şi pătate, părul o dezordine

cenuşie. L-am văzut băgând un deget în supă fără pic de jenă, gustând-o, apoi împingând castronul deoparte.

S-a scotocit prin buzunare şi şi-a deschis mâna să-mi arate ce-a găsit.

— Mereu aduc un buzunar plin de migdale dulci la aşa ceva, a zis el într-o şoaptă conspirativă, cu ochii la fel de şireţi ca ai unui copil. Nu ştii niciodată cu ce vor încerca să te hrănească.

A întins mâna.

— Ia dacă vrei.

Am luat una, i-am mulţumit şi-am dispărut din atenţia lui pentru tot restul serii. Când m-am uitat înapoi peste câteva minute, mânca nestingherit din buzunar şi se certa cu soţia lui dacă poate sau nu ţărănimea să facă pâine din ghinde. Din ce-am auzit, mi-am dat seama că era doar o mică parte dintr-o ceartă mai mare pe care o purtaseră întreaga lor viaţă.

În dreapta lui Meluan era un tânăr cuplu yllish, vorbind în limba lor cadenţată. Asta, împreună cu decoraţiunile plasate strategic care îi făcea dificil de văzut pe oaspeţii de pe cealaltă parte a mesei, făcea ca Meluan şi cu mine să fim mai singuri decât dacă ne-am fi plimbat împreună prin grădini. Maerul gândise bine acest aranjament.

Supa a fost luată şi înlocuită cu o bucată de carne care cred că era fazan acoperit cu un sos gros de smântână. Am fost surprins să văd că era exact pe gustul meu.

— Deci, cum crezi că am ajuns să fim aşezaţi aşa? a întrebat Meluan conversaţional. Domnule…

— Kvothe.

Am făcut o plecăciune mică, stând aşezat.

— Ar putea fi din cauză că maerul doreşte să vă distreze, iar eu sunt uneori bun pentru divertisment. Destul de bun. Sau poate pentru c-am plătit o incredibilă sumă de bani maestrului de ceremonii.

Zâmbetul i-a licărit din nou, când a luat o gură de apă.

Îi place îndrăzneala, m-am gândit.

Mi-am şters degetele şi aproape c-am lăsat şervetul pe masă, ceea ce ar fi fost o greşeală teribilă. Era semnalul de strângere a oricărui fel de mâncare servit. Făcut prea repede, însemna o critică aspră adusă ospitalităţii gazdei. Am simţit un şirag de mărgele de sudoare începând să mi se scurgă pe spate, când am pliat şerveţelul în mod deliberat şi l-am pus în poală.

— Deci, cum îţi ocupi timpul, domnule Kvothe?

Nu m-a întrebat cu ce mă ocup, ceea ce însemna că presupunea că eram un membru al nobilimii. Din fericire, pusesem deja bazele poveştii.

— Scriu un pic. Genealogii. Vreo două piese. Vă place teatrul?

— Ocazional. Depinde.

— Depinde de piesă?

— Depinde de actori, a zis ea, cu o tensiune ciudată atingându-i vocea.

N-aş fi observat dacă n-aş fi privit-o atât de îndeaproape. Am decis să schimb subiectul pe un teren mai sigur.

— Cum vi s-au părut drumurile până la Severen? am întrebat.

Toată lumea iubeşte să se plângă de drumuri. E un subiect la fel de sigur ca vremea.

— Am auzit că au fost unele dificultăţi cu bandiţii în nord.

Speram să stârnesc un pic conversaţia. Cu cât vorbea mai mult, cu atât puteam ajunge s-o cunosc mai bine.

— Drumurile sunt întotdeauna pline de bandiţi ruhi în perioada asta a anului, a zis Meluan cu răceală.

Nu doar bandiţi, bandiţi ruhi. Spusese cuvântul cu atâta greutate de ură rece în voce, încât m-au trecut fiori. Îi ura pe ruhi. Nu simplul dezgust pe care majoritatea oamenilor îl simt pentru noi, ci o ură adevărată, cu dinţii ascuţiţi.

Am fost scutit să răspund de sosirea produselor de patiserie cu fructe congelate. În stânga mea, viceregele se certa despre ghinde cu soţia lui. În dreapta mea, Meluan rupea încet în jumătate un pateu cu căpşuni, cu faţa palidă ca o mască de fildeş. Privindu-i unghiile impecabil lustruite rupând pateul, am ştiut că gândurile îi rămăseseră la ruhi.

În afară de scurta ei menţionare a ruhilor, seara a mers destul de bine.

Am făcut-o încet pe Meluan să se simtă în largul ei, vorbind relaxat despre mărunţişuri. Cina pretenţioasă a durat două ore, oferindu-ne suficient timp pentru discuţii. Am descoperit că era exact cum sugerase Alveron: inteligentă, atractivă şi bună de gură. Chiar şi cunoscând faptul că-i ura pe ruhi, nu m-am putut abţine în totalitate să nu mă bucur de compania ei.

M-am întors în apartamentul meu imediat după cină şi-am început să scriu. Până când a venit maerul să mă caute, aveam trei ciorne dintr-o scrisoare, o schiţă a unui cântec şi cinci foi

pline cu adnotări şi fraze pe care speram să le folosesc mai târziu.

— Intraţi, Alteţă.

M-am uitat la el când a intrat. Abia dacă mai părea acelaşi cu omul bolnăvicios, care abia se mişca şi pe care îl făcusem bine. Se mai îngrăşase şi arăta cu cinci ani mai tânăr.

— Ce părere ai despre ea? a zis Alveron. Ţi-a menţionat de vreun pretendent când aţi vorbit?

— Nu, Alteţă, i-am spus, dându-i o bucată de hârtie împăturită. Aici e prima scrisoare pe care veţi dori să i-o trimiteţi. Am încredere că puteţi găsi o modalitate de a i-o oferi în secret?

A despăturit-o şi a-nceput să citească, buzele mişcându-i-se în tăcere. Am compus o altă strofă din cântec, zdrăngănind din corzi alături de cuvinte.

În cele din urmă maerul a ridicat capul.

— Nu crezi că e cam mult? a zis el stânjenit.

— Nu.

M-am oprit din scris suficient pentru a gesticula cu condeiul spre o altă bucată de hârtie.

— Aceea e prea mult. Cea din mâna dumneavoastră e suficientă. Are o dâră de romantism în ea. Vrea să fie cucerită, deşi probabil ar nega asta.

Expresia maerului era încă neîncrezătoare, aşa că m-am tras de la masă şi-am lăsat pana jos.

— Alteţă, aţi avut dreptate. E o femeie demnă de urmărit. În câteva zile, o duzină de bărbaţi de rang vor vrea s-o ia de soţie. Am dreptate?

— Există deja o duzină, a zis el aspru. În curând vor fi trei duzini.

— Adăugaţi o duzină cu care se va întâlni la cină sau la mersul prin grădină. Apoi, o altă duzină care o va curta de dragul vânătorii. Dintre aceste zeci, câţi îi vor scrie scrisori şi poezii? Îi vor trimite flori, brelocuri, simboluri de afecţiune. În curând va primi un potop de atenţie. Aveţi o şansă, pe cea mai bună.

I-am arătat scrisoarea.

— Acţionaţi rapid. Acea scrisoare îi va aprinde imaginaţia, curiozitatea. În vreo două zile, când celelalte scrisori se vor aglomera pe biroul ei, ea o va aştepta pe-a doua de la noi.

A părut să ezite o clipă, apoi umerii i s-au lăsat.

— Eşti sigur?

Am clătinat din cap.

— Nu există certitudini în aşa ceva, Alteţă. Numai speranţă. E cel mai mult din ce pot să vă ofer.

Alveron a ezitat.

— Nu ştiu nimic despre asta, a zis cu o nuanţă de irascibilitate. Aş vrea să existe o carte de reguli pe care un bărbat să le urmeze.

Pentru o clipă, a semănat foarte mult cu un om obişnuit şi foarte puţin cu maerul Alveron.

Sincer, eram şi eu destul de îngrijorat. Tot ce ştiam despre curtarea femeilor intra confortabil într-un degetar, fără a scoate degetul din el.

Pe de altă parte, aveam vaste cunoştinţe secundare. Zeci de mii de cântece romantice, piese de teatru, povestiri, şi toate luate la un loc trebuia să valoreze ceva.

Partea proastă era că-l văzusem pe Simmon urmărind aproape toate femeile pe-o rază de cinci kilometri de la Universitate cu entuziasmul sortit eşecului al unui copil care încearcă să zboare. Ba mai mult, văzusem o sută de bărbaţi spărgându-se în bucăţi în faţa Dennei, ca navele care încearcă să ignore mareea.

Alveron s-a uitat la mine cu o îngrijorare onestă pe faţă.

— Crezi că o lună va fi de-ajuns?

Când am vorbit, am fost surprins de încrederea din vocea mea.

— Alteţă, dacă nu vă pot ajuta s-o cuceriţi în termen de-o lună, atunci nu mai e nimic de făcut.

CAPITOLUL 68

Preţul unei pâini

Zilele care au urmat au fost plăcute. Am petrecut ore însorite cu Denna, în Severenul de Jos, explorând oraşul şi satele dimprejur. Ne-am petrecut timpul călărind, înotând, cântând sau pur şi simplu vorbind cât era după-amiaza de lungă. Am curtat-o nesăbuit şi fără speranţă, căci numai un prost ar fi sperat s-o cucerească.

Apoi m-am întors în apartamentul meu şi am pus pe hârtie scrisoarea pe care o construisem în minte toată ziua. Sau mi-am turnat torentul de cântec în ea. Şi în acea scrisoare sau melodie am spus tot ce nu îndrăznisem să-i spun Dennei toată ziua. Lucrurile care ştiam că ar speria-o.

După ce terminam scrisoarea sau melodia, o scriam din nou. Mai atenuam vreo câteva sincerităţi. O netezeam şi o potriveam până când era perfectă pentru Meluan Lackless ca o mănuşă din piele de viţel.

A fost idilic. Aveam mai mult noroc s-o găsesc pe Denna în Severen decât avusesem vreodată în Imre. Am petrecut împreună ore în şir, uneori mai mult decât o dată pe zi, uneori trei-patru zile la rând.

Deşi, ca să spunem tot adevărul, nu totul era perfect. Au existat câteva cute în pătură, cum obişnuia tatăl meu să spună.

În primul rând a fost un tânăr domn pe nume Gerred, care a însoţit-o pe Denna la una dintre primele noastre întâlniri în Severenul de Jos. El n-o cunoştea ca Denna, desigur. Îi zicea Ălora, şi aşa am făcut şi eu în acea zi.

Ajunsesem să cunosc foarte bine expresia resemnată de pe faţa lui Gerred. O cunoştea pe Denna de suficient de mult timp pentru a se îndrăgosti de ea, şi tocmai începuse să-şi dea seama că nu prea mai avea timp la dispoziţie.

Am văzut cum şi el făcea aceleaşi greşeli pe care le mai văzusem la alţii înaintea lui.

Îşi pusese braţul în jurul ei, posesiv. Îi dăruise un inel. În timp ce ne plimbam prin oraş, se oferea să-i cumpere orice părea să-şi dorească pentru mai mult de trei secunde. Încercase să-i smulgă promisiunea unor întâlniri viitoare. Un dans la casa parohială a lui DeFerre? Cină la Pensiunea de Aur? Oamenii Contelui Abelard joacă mâine *Regele Zece-bănuţi...!?*

Luată separat, oricare dintre aceste propuneri ar fi fost bună. Poate chiar fermecătoare. Dar luate împreună, trădau disperare pură. Se agăţa de Denna ca şi cum s-ar fi înecat şi ea era o scândură de lemn salvatoare.

Când ea nu se uita, el se zgâia la mine, şi când Denna şi-a luat la revedere de la amândoi în acea seară, faţa i-a căzut şi a pălit de parcă ar fi fost deja mort de două zile.

A doua cută a fost mai rea. După ce l-am ajutat pe maer să-şi curteze doamna aproape două intervale, Denna a dispărut. Fără urmă şi fără niciun cuvânt de avertisment. Fără niciun bilet de adio sau de scuze. Am aşteptat timp de trei ore la grajdul unde stabiliserăm să ne întâlnim. După aceea m-am dus la hanul ei, unde am aflat că se mutase cu toate lucrurile cu o noapte înainte.

M-am dus în parcul unde luasem prânzul în ziua precedentă, apoi în alte câteva locuri unde obişnuiam să mergem împreună. Era aproape de miezul nopţii când am luat ascensorul înapoi spre partea de sus a Perpendicularei.

Chiar şi atunci o parte din mine spera prosteşte ca ea să mă salute din vârf, alergând din nou în braţele mele cu entuziasmul ei sălbatic.

Dar nu era acolo.

În noaptea aceea n-am scris nicio scrisoare sau cântec pentru Meluan.

A doua zi am bântuit mai multe ore prin Severenul de Jos, îngrijorat şi rănit. Mai târziu în acea noapte, în apartamentul meu, am transpirat şi am blestemat şi am mototolit vreo douăzeci de coli de hârtie înainte de a produce trei scurte, doar pe jumătate tolerabile paragrafe, pe care i le-am dat maerului să facă ce vrea cu ele.

În a treia zi, inima îmi era ca o piatră în piept. Am încercat să termin cântecul pe care-l scriam pentru maer, dar din eforturile mele n-a ieşit nimic care să merite. În prima oră, notele pe care le cântam erau de plumb şi fără viaţă. În a doua oră, au devenit discordante şi şovăielnice. Am insistat până când fiecare sunet

scos de lăuta mea a devenit un cuţit strâns între dinţi.

În final, mi-am lăsat biata lăută torturată să tacă, amintindu-mi ceva ce tatăl meu spusese cu mult timp în urmă: „Cântecele îşi aleg singure ora şi momentul. Când armonia sună ca o cutie de conserve, există un motiv. Tonul armoniei e ardoarea inimii tale şi nu există apă limpede într-o fântână noroioasă. Nu poţi decât să laşi nămolul să se decanteze, altfel muzica ta va fi seacă precum un clopot spart”.

Am pus lăuta în cutia ei, conştient de acest adevăr. Am avut nevoie de câteva zile înainte de a mă putea întoarce productiv la curtarea lui Meluan în numele maerului.

Lucrarea era prea delicată pentru a forţa sau a falsifica.

Pe de altă parte, ştiam că maerului nu i-ar fi plăcut să întârzii. Aveam nevoie de o diversiune, iar cum maerul era enervant de inteligent, trebuia să fie cel puţin pe jumătate justificată.

Am auzit şuieratul curentului de aer care semnala că maerul deschisese uşa pasajului secret din camera mea de toaletă. Am făcut tot posibilul să mă plimb nervos în timp ce intra el pe uşă.

Alveron continuase să se întremeze în ultimele două răstimpuri, iar chipul lui nu mai era tras şi cenuşiu. Avea chiar siluetă în găteala lui, o cămaşă şi un sacou de culoarea cremoasă a fildeşului şi o jachetă rigidă de un profund albastru safir.

— Am primit mesajul tău, a zis el brusc. Deci ai terminat melodia?

M-am întors spre el.

— Nu, Alteţă. Ceva mai important decât melodia mi-a intrat în atenţie.

— În ce te priveşte, nu există nimic mai important decât cântecul, a zis maerul ferm, trăgându-şi manşeta cămăşii, s-o îndrepte. Am auzit de la mai multe persoane că Meluan a fost foarte mulţumită de primele două. Ar trebui să-ţi concentrezi toate eforturile în această direcţie.

— Alteţă, sunt extrem de conştient de faptul că…

— Spune, nu te lenevi, a zis Alveron nerăbdător, ridicându-şi faţa la ceasul care stătea în colţul camerei. Trebuie să ajung la nişte întâlniri.

— Viaţa vă e în continuare în pericol din partea lui Caudicus.

Dacă maerul se descurca cu asta, ar fi putut să trăiască pe

scenă. Singura breşă în calmul lui a fost o scurtă ezitare când şi-a tras şi cealaltă manşetă la loc.

— Cum aşa? a întrebat el, aparent indiferent.

— Mai există şi alte moduri de a vă face rău în afară de otravă. Ceva ce poate fi făcut de la distanţă.

— O vrajă, vrei să spui, a zis Alveron. Ar putea să evoce ceva şi să facă o trimitere ca să mă dea peste cap?

Tehlu ai milă, vrăji şi trimiteri. Mi-era uşor să uit că acest om inteligent, subtil şi altfel educat era doar un pic mai mult decât un copil când venea vorba de chestiuni misterioase. El probabil credea în zâne şi morţi vii. Bietul nătărău.

Oricum, încercarea de a-l reeduca ar fi fost obositoare şi contraproductivă.

— Există şi posibilitatea asta, Alteţă. Precum şi alte ameninţări, mai directe.

A renunţat să simuleze indiferenţa şi m-a privit în ochi.

— Ce-ar putea fi mai direct decât o trimitere?

Maerul nu era genul de om care să fie convins doar prin cuvinte, aşa că am luat un măr dintr-un bol de fructe şi l-am lustruit pe mânecă înainte de a i-l înmâna.

— Vreţi să ţineţi asta o clipă, Alteţă?

El l-a luat, suspicios.

— Despre ce e vorba, atunci?

M-am dus spre minunata mea mantie bordo atârnată pe perete şi am extras un ac dintr-unul din multele sale buzunare.

— Vă arăt genul de lucruri de care e capabil Caudicus, Alteţă.

Am întins mâna după măr.

Mi l-a dat înapoi şi l-am privit. Ţinându-l într-un unghi de lumină, am văzut ceea ce speram, o pată pe coaja lucioasă a mărului. Am murmurat o cetluire, concentrat pe Alarul meu, şi am împins acul în centrul amprentei vagi pe care degetul lui arătător o lăsase în coaja mărului.

Alveron s-a smucit şi a scos un sunet mut de surpriză, holbându-se la mâna lui ca şi cum, să zicem, s-ar fi înţepat în mod neaşteptat cu un ac.

M-am aşteptat pe jumătate să mă mustre, dar n-a făcut nimic de genul ăsta.

Ochii i s-au deschis larg, iar el a pălit. Apoi expresia i-a devenit îngrijorată, în timp ce urmărea mărgelele de sânge scurgându-i-se din deget.

Şi-a umezit buzele şi şi-a pus încet degetul în gură.

— Înţeleg, a zis el liniştit. Te poţi păzi împotriva a aşa ceva?
Nu era chiar o întrebare.
Am dat din cap, menţinându-mi expresia gravă.
— Oarecum, Alteţă. Cred că pot crea o... vrajă pentru a vă proteja. Regret doar că nu m-am gândit la asta mai devreme, dar m-am luat cu una şi alta...
— Da, da.
Maer mi-a făcut semn cu mâna în tăcere.
— Şi de ce ai nevoie pentru o astfel de vrajă?
Era o întrebare cu mai multe straturi. La suprafaţă întreba de ce materiale am nevoie. Dar maerul era un om practic. Mă întreba şi preţul meu.
— În atelierul de lucru din turnul lui Caudicus ar trebui să fie tot ce am nevoie, Alteţă. Materialele pe care nu le are el, aş putea să le găsesc în Severen, dacă mi se lasă timp.
Apoi m-am oprit, evaluând partea a doua a întrebării, gândindu-mă la sute de lucruri pe care mi le-ar fi putut acorda maerul: bani să înot în ei, o lăută nouă, în genul celor pe care numai regii şi le-ar putea permite. Am simţit cum mă străbate un fior la acest gând. O lăută Antressor. Nu mai văzusem niciuna, dar văzuse tatăl meu. Cântase cu una o dată, în Anilin, şi uneori, la o cană de vin, vorbea despre asta, mâinile lui descriind forme blânde în aer.
Maerul ar putea aranja asta cât ai clipi. Toate astea şi multe altele, desigur. Alveron putea aranja accesul la o sută de biblioteci private. Niciun patronaj oficial n-ar fi fost ceva mărunt venind din partea lui. Numele maerului ar fi deschis uşile la fel de repede ca al regelui.
— Ar fi câte ceva, am zis lent. Aveam speranţa să discut cu Alteţa Voastră. Am un proiect care necesită ajutor pentru a-l realiza corespunzător. Şi am o prietenă, o muzicantă talentată, care s-ar putea folosi de un patron bine situat...
M-am oprit semnificativ.
Alveron a dat din cap, ochii lui cenuşii arătând că a înţeles. Maerul nu era prost. Ştia preţul unei pâini.
— O să-l trimit pe Scăriţă cu cheile de la turnul lui Caudicus, a zis el. Cât va dura să produci vraja?
M-am oprit să fac o evaluare.
— Cel puţin patru zile, Alteţă.
Ăsta era timpul în care apele noroioase ale creativităţii mele s-ar fi curăţat. Sau timpul în care Denna s-ar fi putut întoarce din

orice misiune ar fi îndepărtat-o brusc.

— Dacă aş fi fost sigur de echipamentul lui, aş fi putut spune că mai devreme, dar va trebui să mă mişc cu grijă. Nu se ştie ce-ar fi putut să facă Caudicus ca să întineze lucrurile înainte de a fugi.

Alveron s-a încruntat auzind asta.

— O să fii în stare să-ţi continui şi proiectele actuale?

— Nu, Alteţă. Va fi destul de obositor şi consumator de timp. Mai ales că presupun că preferaţi să fiu discret în timp ce adun materiale din Severenul de Jos.

— Da, desigur.

A expirat greu, pe nas.

— Ei, drăcia dracului, lucrurile mergeau aşa de bine! Pe cine să pun să-mi scrie scrisori cât eşti tu ocupat?

A spus ultima parte îngândurat, mai mult pentru sine.

Trebuia să opresc acel gând înainte să prindă rădăcini. Nu voiam să împart cu nimeni favoarea curtării lui Meluan.

— Nu cred că va fi necesar, Alteţă. Acum şapte-opt zile, probabil că ar fi fost. Dar acum, cum aţi spus, i-am captat interesul. E încântată, dornică de următorul contact. Dacă trec câteva zile fără nimic de la noi, va fi dezamăgită. Dar, mai important, va fi îngrijorată că v-a ieşit din atenţie.

Maerul şi-a netezit barba cu o mână, cu o expresie meditativă. M-am gândit că face o comparaţie cu a prinde un peşte în plasă, dar m-am îndoit că maerul fusese implicat vreodată în ceva atât de rustic ca pescuitul.

— Nu ştiu dacă pot îndrăzni, Alteţă. Dar în tinereţea dumneavoastră aţi încercat vreodată să câştigaţi afecţiunea vreunei domniţe?

Alveron a zâmbit la frazarea mea grijulie.

— Poţi îndrăzni.

— Pe care aţi găsit-o mai interesantă? Pe cea care v-a sărit în braţe imediat sau pe cea care a fost mai dificilă, mai reticentă, chiar indiferentă faţă de demersul dumneavoastră?

Ochii maerului erau pierduţi în amintiri.

— Asta e valabil şi în cazul femeilor. Unele nu pot suporta ca un bărbat să se agaţă de ele. Şi toate apreciază spaţiul, pentru a-şi face propriile alegeri. E greu cu ceva care e mereu acolo.

Alveron a dat din cap.

— E ceva adevăr în asta. Absenţa hrăneşte afecţiunea.

A dat din cap mai ferm.

— Foarte bine. Trei zile.

S-a uitat din nou la ceas.

— Şi acum trebuie să fiu…

— Încă ceva, Alteţă, am zis repede. Vraja pe care o voi face trebuie reglată în mod special pentru dumneavoastră. Va fi nevoie să cooperaţi.

Mi-am dres vocea.

— Mai precis, o parte din dumneavoastră…

Mi-am dres vocea.

— Esenţa.

— Vorbeşte clar.

— O cantitate mică de sânge, salivă, piele, păr şi urină.

Am oftat în sinea mea, ştiind că pentru cineva educat în superstiţiosul Vintic asta suna ca o reţetă pentru o trimitere sau pentru altceva la fel de ridicol.

Aşa cum mă aşteptam, ochii lui Maer s-au îngustat la auzul listei.

— Deşi nu sunt expert, astea par să fie tocmai lucrurile de care ar trebui să evit să mă despart, a zis el încet. Pot să am încredere în tine?

Aş fi putut să-mi susţin loialitatea amintind de serviciul meu din trecut sau aducându-i la cunoştinţă că i-am salvat deja viaţa. Dar în ultima lună ajunsesem să ştiu cum lucrează mintea maerului.

I-am oferit cel mai bun zâmbet al meu.

— Sunteţi un om inteligent, Alteţă. Sunt sigur că ştiţi răspunsul fără să vi-l spun eu.

Mi-a întors zâmbetul.

— Înveseleşte-mă, atunci.

Am ridicat din umeri.

— Mort nu-mi sunteţi de niciun folos, Alteţă.

Ochii lui cenuşii i-au căutat pe-ai mei pentru o clipă, apoi a dat din cap, satisfăcut.

— Foarte adevărat. Trimite un mesaj când ai nevoie de acele lucruri.

S-a întors să plece.

— Trei zile.

CAPITOLUL 69

Atâta nebunie

Am făcut mai multe drumuri până în Severenul de Jos, pentru a aduna materiale pentru gramul lui Alveron. Aur brut. Nichel şi fier. Cărbune şi acizi erodanţi. Am făcut rost de bani pentru aceste achiziţii prin vânzarea a diverse piese de echipament din atelierul lui Caudicus. I-aş fi putut cere bani maerului, dar îmi plăcea să creadă mai degrabă că sunt bani din resurse independente decât că sunt o epuizare financiară în desfăşurare.

Printr-o coincidenţă, în decursul cumpărărilor şi vânzărilor, am vizitat multe dintre locurile în care petrecusem timp împreună cu Denna.

Mă obişnuisem atât de mult s-o întâlnesc, încât mi se părea c-o văd şi când nu era acolo. În fiecare zi, inima mea plină de speranţă creştea la vederea ei trecând pe lângă un colţ, intrând într-o cizmărie, ridicând mâna s-o fluture de pe partea cealaltă a curţii. Dar nu era niciodată cu adevărat ea, şi în fiecare seară mă întorceam pe proprietatea maerului mai nefericit decât cu o zi înainte.

Pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, Bredon părăsise Severenul în urmă cu câteva zile, pentru a-şi vizita nişte rude apropiate. Nu-mi dădusem seama cât de mult ajunsesem să depind de el până când n-a plecat.

Aşa cum am spus deja, un gram nu e deosebit de dificil de făcut dacă ai echipamentul adecvat, o schemă şi-un Alar ca o lamă din oţel Ramston.

Instrumentele de prelucrare a metalelor din turnul lui Caudicus erau funcţionale, deşi nici pe departe la fel de bune ca cele din Partizanat. Nici schema nu era dificilă, pentru că am o memorie bună pentru aşa ceva.

În timp ce lucram la gramul maerului, am început şi un al doilea, pentru a-l înlocui pe cel pe care-l pierdusem. Din păcate, având în vedere starea relativ rudimentară a echipamentului cu

care lucram, n-am avut timp să-l termin cum trebuie.

Am terminat gramul maerului la trei zile după ce-am vorbit cu maerul şi la şase zile după dispariţia subită a Dennei. În ziua următoare mi-am abandonat căutarea inutilă şi m-am plantat într-una din cafenelele în aer liber, unde mi-am băut cafeaua şi-am încercat să găsesc inspiraţie pentru melodia pe care i-o datoram maerului. Zece ore am petrecut acolo, şi singurul act de creaţie realizat a fost de a transforma în mod miraculos aproape patru litri de cafea într-un minunat pipi aromat.

În noaptea aceea am băut o cantitate neînţeleaptă de carcalete şi-am adormit cu capul pe birou. Cântecul pentru Meluan nu era încă terminat. Maerul n-a fost tocmai mulţumit.

Denna a reapărut în ziua a şaptea, când căutam prin vizuinile noastre din Severenul de Jos. În ciuda tuturor căutărilor mele, ea m-a văzut prima şi a fugit râzând până lângă mine, încântată să-mi povestească despre o melodie pe care o auzise cu o zi înainte. Am petrecut ziua împreună la fel de uşor ca şi cum n-ar fi fost plecată.

N-am întrebat-o despre dispariţia ei subită. O ştiam pe Denna de mai bine de un an şi înţelesesem câteva dintre cotiturile ascunse ale inimii ei. Ştiam că îşi preţuia intimitatea. Ştiam că avea secrete.

În acea noapte eram într-o grădiniţă care împrejmuia Perpendiculara. Ne-am aşezat pe o bancă de lemn, uitându-ne peste oraşul întunecat de mai jos: o întindere murdară de lumini de lămpi, felinare cu gaz, câteva puncte de lumină simpatetică răspândite pe întreg teritoriul.

— Îmi pare rău, ştii, a zis ea încet.

Stătuserăm şi ne uitaserăm în linişte la luminile oraşului timp de aproape un sfert de oră. În cazul în care continua vreo conversaţie anterioară, nu-mi aminteam care era aceea.

— Poftim?

Cum Denna n-a zis nimic pe moment, m-am întors să mă uit la ea. Nu era lună pe cer, iar noaptea era întunecată. Faţa ei era slab luminată de la miile de lumini de mai jos.

— Uneori plec, a zis ea în cele din urmă. Rapid şi în tăcere în noapte.

Denna nu se uita la mine când vorbea, ţinându-şi ochii negri fixaţi pe oraşul de mai jos.

— Aşa fac eu, a continuat cu voce liniştită. Plec. Fără niciun cuvânt sau avertisment. Fără nicio explicaţie după. Uneori doar asta pot face.

Apoi s-a întors pentru a mă privi în ochi, cu faţa serioasă în lumina slabă.

— Sper că ştii fără să-ţi spun, a zis ea. Sper că nu e nevoie să-ţi spun…

Denna s-a întors să se uite la luminile sclipitoare.

— Dar pentru cât contează, îmi pare rău.

Apoi am mai stat un timp, bucurându-ne de o tăcere confortabilă. Aş fi vrut să spun ceva. Aş fi vrut să spun că nu m-a deranjat, dar ar fi fost o minciună. Aş fi vrut să-i spun că pentru mine conta cu adevărat doar c-a venit înapoi, dar eram îngrijorat c-ar putea fi mult prea adevărat.

Deci, decât să risc să spun ceva greşit, n-am zis nimic. Ştiam ce se-ntâmplă cu bărbaţii care se agăţau prea tare de ea. Asta era diferenţa între mine şi ceilalţi. Nu mă agăţam de ea, încercând s-o posed. Nu mi-am trecut braţul în jurul ei, nu i-am şoptit la ureche şi n-am sărutat-o pe neaşteptate pe obraz.

Desigur, mă gândisem la asta. Încă îmi aminteam de căldura ei, atunci când îşi aruncase braţele în jurul meu în apropiere de ascensorul cu cal. Erau momente în care mi-aş fi dat mâna dreaptă s-o pot ţine din nou în braţe.

Dar apoi mă gândeam la feţele altor bărbaţi când realizau că Denna îi părăsea. M-am gândit la toţi ceilalţi care încercaseră s-o ţină în loc şi nu reuşiseră. Aşa că am rezistat să-i arăt cântecele şi poeziile pe care le scrisesem, ştiind că prea mult adevăr poate compromite atâta efort.

Şi dacă asta însemna că nu era în întregime a mea, ce? Eram cel la care putea reveni întotdeauna fără teama că o judec şi că-i pun întrebări. Aşa că n-am încercat s-o câştig şi m-am mulţumit cu un joc frumos.

Dar exista mereu o parte din mine care spera la mai mult, deci mereu o parte din mine era proastă.

Zilele au trecut, şi am explorat împreună cu Denna străzile din Severen. Am lenevit în cafenele, am văzut piese de teatru, am fost să călărim. Ne-am urcat pe faţa Perpendicularei folosind drumul pe jos doar pentru a spune c-am făcut-o şi pe-asta. Am vizitat pieţele docurilor, o menajerie ambulantă şi mai multe

magazine cu obiecte rare.

În unele zile n-am făcut nimic altceva decât să stăm şi să vorbim, şi în acele zile nimic nu ne-a umplut conversaţiile la fel de mult ca muzica.

Am petrecut nenumărate ore discutând despre acest meşteşug. Despre cum se potrivesc melodiile una cu alta. Despre cum se suprapun refrenele şi versurile, despre ton şi mod şi ritm.

Acestea erau lucruri pe care eu le învăţasem de la o vârstă fragedă şi la care mă gândisem de multe ori. Şi deşi Denna era nouă la această lecţie, într-un anumit fel asta era în avantajul ei. Eu am aflat despre muzică dinainte de-a putea vorbi. Ştiam zece mii de moduri de a face strofe şi versuri mai bine decât îmi ştiam dosul mâinilor.

Denna nu ştia. Într-un fel asta a împiedicat-o, dar în altul i-a făcut muzica ciudată şi minunată…

Nu mă pricep să explic asta. Gândiţi-vă că muzica ar fi un oraş întortocheat ca Bobcatranul. În anii cât am trăit acolo, ajunsesem să-i cunosc străzile. Nu doar străzile principale. Nu doar aleile. Ştiam scurtăturile şi acoperişurile şi bucăţi din canalizare. Din acest motiv, mă puteam deplasa prin oraş ca un iepure într-o vizuină. Eram rapid, viclean şi isteţ.

Denna, pe de altă parte, nu fusese niciodată antrenată. Nu ştia nimic despre scurtături. Ai fi crezut că va fi obligată să rătăcească prin oraş, pierdută şi neajutorată, prinsă într-un labirint întortocheat din piatră de mortar.

În schimb, ea pur şi simplu trecea prin pereţi. Nu ştia altceva. Nimeni nu-i spusese vreodată că nu poate. Din această cauză, trecea prin oraş ca o creatură de basm. Străbătea drumuri pe care nimeni altcineva nu le putea vedea, şi asta îi făcea muzica sălbatică şi ciudată şi liberă.

În final a fost nevoie de douăzeci şi trei de scrisori, şase cântece şi, deşi mi-e ruşine s-o spun, un poem.

A fost mai mult de-atât, desigur. Scrisorile în sine nu pot câştiga inima unei femei. Alveron a contribuit şi el cu o bucată considerabilă de curtare. Şi după ce i s-a arătat lui Meluan ca pretendentul ei anonim, a făcut cea mai mare parte a trebii, atrăgând-o încet pe Meluan de partea lui cu respectul blând pe care-l simţea pentru ea.

Dar scrisorile mele îi atrăseseră atenţia. Cântecele mele o

aduseseră suficient de aproape pentru ca Alveron să-şi arate farmecul lent şi gureş.

Chiar şi aşa, îmi pot revendica doar o bucăţică din meritul pentru scrisori şi cântece. Cât despre poem, un singur lucru pe lume mă putea împinge spre o astfel de nebunie.

CAPITOLUL 70

Agăţarea

M-am întâlnit cu Denna în faţa hanului ei de pe Aleea Cretei, un locşor numit Patru Lumânări. Când am dat colţul şi am văzut-o stând în lumina felinarului agăţat deasupra uşii din faţă, am simţit o bucurie crescândă, la simpla plăcere de-a o găsi când o caut.

— Am primit biletul de la tine, i-am spus. Imaginează-ţi cât m-am bucurat.

Denna a zâmbit şi a făcut o reverenţă cu o singură mână. Purta o fustă, nu o rochie complicată, ca cele ale femeilor din nobilime, ci o simplă bucată de pânză pe care ai putea-o purta în timp ce strângi fânul sau cu care te duci la dans în şopron.

— Nu eram sigură că ajungi, a zis ea. A trecut ora când majoritatea oamenilor normali se bagă-n pat.

— Recunosc c-am fost surprins, am zis. Dacă eram băgăreţ, aş fi întrebat ce te-a ţinut ocupată până la ora asta neobişnuită.

— Afacerile, a zis ea cu un oftat dramatic. O întâlnire cu patronul meu.

— S-a întors în oraş? am întrebat-o.

A dat din cap.

— Şi a vrut să vă întâlniţi la miezul nopţii? am întrebat-o. Asta e… ciudat.

Denna a ieşit de sub firma hanului şi am pornit împreună pe stradă.

— Mâna care ţine punga… a zis ea, ridicând neputincioasă din umeri. Orele ciudate şi locurile incomode sunt regula pentru Magistrul Ulm. O parte din mine bănuieşte că e pur şi simplu un nobil singur, plictisit de patronajul obişnuit. Mă întreb dacă nu cumva condimentează situaţia pretinzând că e implicat într-o intrigă întunecată, nu doar că-mi plăteşte melodiile.

— Deci, care-i planul pentru seara asta? am întrebat-o.

— Să-mi petrec timpul în plăcuta ta companie, a zis Denna,

întinzându-se să mă ia de braţ.

— În cazul ăsta, am ceva să-ţi arăt, am spus. E o surpriză. Va trebui să ai încredere în mine.

— Am mai auzit asta de zeci de ori.

Ochii negri ai Dennei străluceau răutăcioşi.

— Dar niciodată toate odată şi nu de la tine.

A zâmbit.

— Îţi acord prezumţia de nevinovăţie şi o să-mi păstrez ironia plictisitoare pentru mai târziu. Du-mă unde vrei.

Aşa că ne-am îndreptat spre Severenul de Sus cu ascensorul tras de cal, din care ne-am holbat la luminile oraşului de mai jos pe timp de noapte, ca nişte cretini de speţă joasă ce eram. Am luat-o la o plimbare lungă pe străzile pietruite, pe lângă magazine şi grădiniţe. Apoi am lăsat în urmă clădirile, ne-am urcat pe un gărduleţ de lemn şi ne-am îndreptat spre silueta întunecată a unui hambar gol.

Văzând asta, Denna n-a mai putut să tacă.

— Ei bine, ai făcut-o, a spus ea. M-ai surprins.

I-am zâmbit şi am continuat s-o conduc în întunericul hambarului. Era plin de miros de fân şi de lipsa animalelor. Am condus-o către o scară care dispărea în întuneric deasupra capetelor noastre.

— O şură? a întrebat, cu voce sceptică.

S-a oprit şi mi-a aruncat o privire ciudată, curioasă.

— Mă confunzi, în mod evident, cu o fată de 14 ani de la o fermă veche pe nume…

Gura i s-a mişcat fără să scoată niciun sunet pentru un moment.

— Ceva de la ţară.

— Gretta, am sugerat.

— Da, a zis ea. M-ai confundat în mod evident cu o fetiţă nedezvoltată de la o fermă numită Gretta.

— Stai liniştită, i-am spus. Dacă aş încerca să te seduc, nu aşa aş proceda.

— Serios? a zis ea, trecându-şi mâna prin păr.

Degetele ei au început să împletească părul, apoi s-a oprit şi l-a îndreptat.

— Atunci ce facem aici?

— Ai spus cât de mult ţi-au plăcut grădinile, i-am zis. Şi grădinile lui Alveron sunt deosebit de frumoase. M-am gândit că te-ar putea bucura un tur prin locul ăsta.

— În miez de noapte, a zis Denna.

— O plimbare fermecătoare sub clar de lună, am corectat-o.

— Nu e nicio lună pe cer în seara asta, a punctat ea. Sau dacă e, abia dacă e o feliuţă subţire.

— Fie cum o fi, i-am spus, refuzând să mă descurajez. De cât de multă lumină a lunii e nevoie, de fapt, ca să te bucuri de mirosul delicat al florilor de iasomie?

— Într-o şură, a zis Denna cu vocea plină de neîncredere.

— Şura e cel mai simplu mod de a ajunge pe acoperiş, am zis. De-acolo, pe proprietatea maerului. De-acolo, în grădină.

— Dacă te afli în serviciul maerului, de ce nu i-ai cerut pur şi simplu să te lase să intri? a zis ea.

— Ah, am zis în mod dramatic, ţinând un deget ridicat. În asta constă aventura. O sută de bărbaţi te-ar fi putut plimba pur şi simplu prin grădinile maerului. Dar unul singur te poate strecura înăuntru.

I-am zâmbit.

— Ce-ţi ofer eu, Denna, e o ocazie unică.

Mi-a zâmbit.

— Îmi ştii atât de bine străfundul sufletului.

Am întins mâna ca şi cum eram pe cale s-o ajut să urce într-o trăsură.

— Domnişoară.

Denna mi-a luat mâna, apoi s-a oprit de îndată ce-a pus piciorul pe prima treaptă a scării.

— Stai, nu eşti un domn. Încerci să mi te uiţi sub rochie.

M-am uitat la ea cât am putut de jignit, apăsându-mi mâna pe piept.

— Domnişoară, ca gentleman vă asigur…

S-a făcut spre mine.

— Mi-ai spus deja că nu eşti un gentleman, a zis ea. Eşti un hoţ şi încerci să furi o privire.

S-a dat înapoi şi mi-a parodiat gestul curtenitor de mai devreme.

— Domnule…

Ne-am dus prin şură pe acoperiş şi-n grădină.

Aşchia ascuţită a lunii de deasupra era subţire ca o şoaptă, atât de palidă, încât nu micşora deloc lumina stelelor.

Grădinile erau surprinzător de liniştite pentru o astfel de noapte caldă şi frumoasă.

De obicei, chiar şi la acea oră întârzie cuplurile se plimbau pe

cărări sau şuşoteau pe băncile arcuite. M-am întrebat dacă vreun bal sau treburi de la Curte îi îndepărtaseră pe toţi.

Grădinile maerului erau vaste, cu cărări cotite şi garduri vii plasate viclean, făcându-le să pară mai mari. Denna şi cu mine am mers braţ la braţ, ascultând suspinul vântului printre frunze. Mă simţeam ca şi cum eram singurii oameni din lume.

— Nu ştiu dacă-ţi aminteşti de-o conversaţie pe care am avut-o cu ceva timp în urmă, am zis încet, nedorind să stric liniştea. Am vorbit despre flori.

— Îmi amintesc, a zis ea la fel de moale.

— Ai zis că tu crezi că toţi bărbaţii şi-au învăţat lecţiile despre curtat din aceeaşi carte uzată.

Denna a râs în linişte, mai mult o mişcare decât un sunet. Şi-a pus mâna la gură.

— O, am uitat. Aşa am zis, nu?

Am dat din cap.

— Ai zis că toţi ţi-au adus trandafiri.

— Tot aşa fac şi-acum, a zis ea. Mi-aş dori să găsească o carte nouă.

— M-ai pus să aleg o floare care ţi s-ar potrivi mai bine, i-am spus.

Mi-a zâmbit timid.

— Îmi amintesc, te-am testat.

Apoi, s-a încruntat.

— Dar m-ai învins alegând ceva de care nici n-auzisem, să nu mai zic de văzut.

Am dat un colţ şi poteca ne-a condus spre tunelul verde-închis al unui umbrar boltit.

— Nu ştiu dacă le-ai mai văzut până acum, am zis. Dar aici e floarea ta, selas.

Numai stelele ne luminau calea. Luna era atât de subţire, încât dădea impresia că nu există deloc. Sub spalier era negrul părului Dennei.

Ochii noştri erau larg deschişi şi se întindeau prin întuneric, iar pe unde lumina stelelor cădea pieziş pe frunze, se vedeau sute de flori de selas deschizându-se în noapte. Dacă mirosul de selas n-ar fi fost atât de delicat, ar fi fost copleşitor.

— Of, a oftat Denna, privind în jur cu ochi mari.

Sub boltă, pielea ei era mai strălucitoare decât luna. Şi-a întins ambele mâini.

— Sunt atât de moi!

Ne-am plimbat în tăcere. Peste tot în jurul nostru viţele selasului se ţeseau prin spalier, agăţându-se de lemn şi de sârmă, ascunzându-şi feţele de cerul nopţii. Când în cele din urmă am ieşit pe partea cealaltă, părea la fel de luminos ca la lumina zilei.

Tăcerea s-a întins până când am început să mă simt inconfortabil.

— Deci, acum îţi ştii floarea, i-am zis. Era păcat să nu fi văzut niciodată una. E destul de dificil de cultivat, din câte-am auzit.

— Poate că chiar mi se potriveşte, a zis Denna moale, privind în jos. Nici eu nu prind rădăcini uşor.

Am continuat să ne plimbăm, până când poteca s-a întors şi a ascuns bolta din spatele nostru.

— Mă tratezi mai bine decât merit, a zis Denna în sfârşit.

Am râs de ridicolul acestor vorbe. Numai respectul pentru liniştea grădinii m-a împiedicat să scot un râs puternic. În schimb, l-am înăbuşit cât mai mult posibil, deşi efortul m-a dat peste cap şi m-a făcut să mă împiedic.

Denna m-a privit de la un pas distanţă, cu un zâmbet apărut pe buze.

În cele din urmă mi-am revenit.

— Tu, cea care a cântat cu mine în noaptea în care am câştigat naiul. Tu, cea care mi-a dat cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

M-a străbătut un gând.

— Cutia ta pentru lăută mi-a salvat viaţa, ştiai? am spus.

Zâmbetul s-a răspândit şi a crescut, larg ca o floare.

— Serios?

— Serios, am zis. Nu pot spera vreodată să te tratez la fel de bine cum meriţi. Având în vedere ce-ţi datorez, asta nu e decât cea mai mică plată.

— Păi, eu cred că e un început adorabil.

S-a uitat la cer şi a inspirat lung, adânc.

— Mi-au plăcut întotdeauna mai mult nopţile fără lună. E mai uşor să spui lucruri în întuneric. E mai uşor să fii tu însuţi.

A început să meargă din nou şi mi-am potrivit paşii cu ai ei. Am trecut de o fântână, de o piscină, de un perete cu iasomie palidă deschisă în noapte. Am traversat un podeţ de piatră, care ne-a condus înapoi la adăpostul gardurilor vii.

— Poţi să-ţi pui mâna în jurul meu, să ştii, a zis pur şi simplu. Ne plimbăm prin grădini, singuri. În lumina lunii, aşa cum e ea.

Denna s-a uitat la mine pieziş, un colţ al gurii răsucindu-i-se în sus.

— Sunt permise astfel de lucruri, îţi dai seama.

Brusca ei schimbare de comportament m-a prins cu garda jos. De când ne întâlniserăm în Severen, o curtasem printr-un grandios spectacol sălbatic, fără speranţă, şi ea mă încurajase fără să rişte nimic. Îmi întorsese fiecare compliment, fiecare vorbă de duh, fiecare tachinare, nu într-un ecou, ci într-o armonie. Acest dus-întors al nostru fusese ca un duet.

Dar asta era altceva. Tonul ei fusese mai puţin jucăuş şi mai simplu. Fusese o schimbare atât de bruscă, încât mă lăsase fără cuvinte.

— Acum patru zile mi-am scrântit piciorul pe o lespede de piatră, a zis ea încet. Îţi aminteşti? Ne plimbam pe Mincet Lane. Piciorul mi-a alunecat şi m-ai prins aproape înainte să ştiu că m-am poticnit. Asta m-a făcut să mă întreb cât de atent mă priveai ca să vezi aşa ceva.

Am cotit pe cărare şi Denna a continuat să vorbească fără să se uite la mine. Vocea ei era moale şi meditativă, aproape ca şi cum ar fi vorbit singură.

— Mi-ai întins mâna atunci, sigur pe tine, sprijinindu-mă. Aproape că ţi-ai pus braţul în jurul meu. Ar fi fost atât de uşor pentru tine atunci. O chestiune de centimetri. Dar când am ajuns pe picioarele mele, ţi-ai tras mâinile. Fără nicio ezitare. Fără să insişti. Nimic din ce aş fi putut lua în nume de rău.

A început să se întoarcă cu faţa la mine, apoi s-a oprit şi a privit din nou în jos.

— E ceva, a zis ea. Atât de mulţi bărbaţi încearcă la nesfârşit să mă pună jos. Şi unul dintre ei încearcă exact opusul. Se asigură că am picioarele ferme, ca să nu cad.

Aproape timid, a întins mâna.

— Când ţi-am luat braţul, ai acceptat cu uşurinţă. Chiar ţi-ai pus şi mâna pe a mea, ca şi cum voiai s-o păstrezi acolo.

Mi-a explicat mişcarea exact aşa cum fusese şi m-am luptat să nu fac gestul să devină dintr-odată ciudat.

— Dar asta a fost tot. Niciodată nu forţezi. Niciodată nu insişti. Ştii cât de ciudat e asta pentru mine?

Ne-am uitat unul la altul pentru un moment, acolo, în grădină, în lumina tăcută a lunii. I-am simţit căldura, cum stătea aproape de mine, agăţată cu mâna de braţul meu.

Lipsit de experienţă cu femeile cum eram, chiar am putut să

citesc acest semn. Am încercat să mă gândesc la ce să spun, dar n-am putut decât să mă întreb legat de buzele ei. Cum de puteau să fie atât de roşii? Chiar şi selasul era întunecat în lumina palidă a lunii. Cum de erau buzele ei atât de roşii?

Atunci Denna a îngheţat. Nu că ne-am fi mişcat prea mult, dar într-o clipă ea a trecut de la nemişcată la liniştită, ridicând capul ca un cerb încordat, pentru a prinde un sunet pe jumătate auzit.

— Vine cineva, a zis ea. Haide!

Agăţându-se de braţul meu, m-a tras de pe potecă peste o bancă de piatră, apoi printr-un spaţiu mic, îngust, în gardul viu.

S-a oprit în cele din urmă să se odihnească în mijlocul unor tufişuri groase. Era acolo o scobitură convenabilă, în care aveam loc amândoi ghemuiţi. Datorită eforturilor grădinarilor, nu existau nici mărăcini, nici frunze uscate sau ramuri care să pârâie sau să ne plesnească peste mâini şi genunchi. De fapt, iarba în acel loc adăpostit era deasă şi moale ca orice gazon.

— O mie de fete s-ar plimba cu tine pe cărările din grădină sub clar de lună, a zis Denna cu sufletul la gură. Dar una singură s-ar ascunde în tufişuri cu tine.

Mi-a zâmbit, vocea gâlgâindu-i amuzată.

Denna s-a uitat la potecă peste gardul viu şi eu m-am uitat la ea. Părul îi căzuse ca o perdea într-o parte şi vârful urechii ei trăgea cu ochiul prin acesta. Era, la acel moment, cel mai minunat lucru pe care-l văzusem vreodată.

Apoi am auzit scrâşnet slab de paşi pe potecă. Cu sunet moale de voci, veneau pe lângă gardul viu un bărbat şi-o femeie. După o clipă, au apărut după colţ, braţ la braţ. I-am recunoscut imediat.

M-am întors şi m-am aplecat aproape, respirând încet în urechea Dennei.

— Ăsta e maerul, am spus. Şi tânăra lui iubită.

Denna tremura, aşa că mi-am ridicat de pe umeri mantia bordo, aşezându-i-o pe spate.

M-am uitat înapoi la cei doi. Am văzut-o pe Meluan râzând la ceva spus de el şi odihnindu-şi mâna pe a lui, pe braţul ei. Mă îndoiam că va mai avea nevoie mult de serviciile mele, dacă erau deja în asemenea relaţii familiare.

— Nu pentru tine, draga mea, l-am auzit pe maer spunând clar când au trecut aproape de noi. Tu nu vei primi decât trandafiri.

Denna s-a întors să se uite la mine, cu ochii larg deschişi. Şi-a

apăsat ambele mâini pe gură, înăbuşindu-şi râsul.

După încă o clipă, au trecut pe lângă noi, plimbându-se încet, la pas.

Denna şi-a dat mâinile la o parte şi a respirat de câteva ori adânc, cutremurându-se.

— Şi el are o copie a aceleiaşi cărţi uzate, a zis ea cu ochii jucându-i în cap.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Aşa se pare.

— Deci ăsta e maerul, a zis ea încet, cu ochii ei negri ivindu-se dintre frunze. E mai scund decât mi-am imaginat.

— Vrei să-l întâlneşti? am întrebat. Aş putea să te prezint.

— O, ar fi minunat, a zis ea cu o urmă blândă de batjocură.

A chicotit, dar cum nu m-am alăturat râsului ei, s-a uitat la mine şi s-a oprit.

— Vorbeşti serios?

Şi-a aplecat capul într-o parte, cu o expresie între amuzament şi confuzie.

— Probabil n-ar trebui să-i sărim în faţă prin gardul viu, am recunoscut. Dar am putea să ieşim pe partea cealaltă şi să facem o buclă ca să-l întâlnim.

Am făcut un gest cu mâna la traseul pe care îl puteam urma.

— Nu spun că ne va invita la cină sau ceva. Dar putem să facem o plecăciune politicoasă când îl întâlnim pe cărare.

Denna a continuat să se holbeze la mine, sprâncenele strângându-i-se în începutul slab al unei încruntări.

— Vorbeşti serios, a repetat ea.

— Ce faci…

M-am oprit când mi-am dat seama ce însemna expresia ei.

— Ai crezut că am minţit că lucrez pentru maer, am zis. Ai crezut că te-am minţit că sunt în măsură să te invit aici.

— Bărbaţii spun poveşti, a zis ea dispreţuitor. Le place să se laude un pic. Eu nu mai cred niciuna, mai puţin dacă-mi spui un pic de poveste fantastică.

— Nu te-aş minţi, am spus, apoi am reconsiderat. Nu, asta nu-i adevărat. Te-aş minţi. Meriţi să fii minţită. Dar nu te-am minţit. Meriţi şi să ştii adevărul.

Denna mi-a zâmbit tandru.

— Asta e mai greu de găsit, oricum.

— Deci, vrei? am întrebat. Să-l întâlneşti, vreau să spun?

S-a uitat peste gardul viu la cărare.

— Nu.

Când a scuturat din cap, părul i s-a mişcat ca nişte umbre în derivă.

— Te cred. Nu e nevoie.

S-a uitat în jos.

— În plus, am pete de iarbă pe rochie. Ce-ar crede?

— Eu am frunze în păr, am recunoscut. Ştiu exact ce-ar crede.

Am ieşit din spatele gardului viu. Mi-am cules frunzele din păr, şi Denna şi-a periat cu mâinile partea din faţă a fustei, tresărind un pic când a ajuns la petele de iarbă.

Am ajuns pe cărare şi am pornit să ne plimbăm din nou. M-am gândit să-mi pun braţul în jurul ei, dar n-am făcut-o. Nu eram eu cel mai bun judecător pentru astfel de lucruri, dar mi s-a părut că momentul trecuse.

Denna a ridicat privirea când am trecut pe lângă statuia unei femei care culegea o floare. A oftat.

— A fost mai interesant când nu ştiam că avem voie, a recunoscut ea cu un pic de regret în voce.

— Întotdeauna e aşa, am fost de acord.

CAPITOLUL 71

Interludiu – Cufărul trinchis

Kvothe îşi ridică mâna, făcându-i semn Cronicarului să se oprească. Acesta îşi şterse vârful condeiului pe o cârpă din apropiere şi îşi roti umărul ţeapăn.

Fără cuvinte, Kvothe scoase un pachet vechi de cărţi şi începu să le împartă în jurul mesei. Bast şi le ridică pe-ale lui şi le privi curios.

Cronicarul se încruntă.

— Ce…

Se auziră paşi pe prispă şi uşa hanului Piatra de Hotar se deschise, dezvăluind un bărbat chel şi gras, purtând o vestă brodată.

— Primare Lant! zise hangiul, punând jos cărţile şi ridicându-se în picioare. Ce pot face pentru tine? O băutură? O mâncărică?

— Un pahar de vin ar fi bine-venit, zise primarul în timp ce străbătea încăperea. Ai vreun pic de Gremsby roşu?

Hangiul clătină din cap.

— Mă tem că nu, zise el. Drumurile, ştii. E greu să faci stocuri.

Primarul dădu din cap.

— Atunci voi bea ceva roşu, spuse el. Dar nu de mai mult de-un bănuţ, dacă nu te superi.

— Bineînţeles că nu, domnule, a zis hangiul binevoitor, frângându-şi uşor mâinile. Ceva de mâncare?

— Nu, a zis chelul. De fapt, sunt aici pentru că am nevoie de scrib. M-am gândit să aştept până se mai potolesc un pic lucrurile, ca să avem un pic de intimitate.

Se uită prin încăperea goală.

— Presupun că nu te-ar deranja să-mi împrumuţi localul pentru o jumătate de oră, nu?

— Nu, deloc.

Hangiul zâmbi agreabil. Îi făcu semn lui Bast să plece.

— Dar aveam chintă! protestă Bast fluturându-şi cărţile.

Hangiul se încruntă la asistentul lui, apoi se duse înapoi în bucătărie.

Primarul îşi scoase vesta şi şi-o puse pe spătarul unui scaun, în timp ce Bast aduna mormăind restul cărţilor.

Hangiul aduse un pahar cu vin roşu, apoi încuie uşa din faţă cu o cheie mare de aramă.

— Iau băiatul cu mine sus, ca să vă ofer puţină intimitate, îi spuse el primarului.

— E extrem de drăguţ din partea ta, zise primarul când se aşeză în faţa Cronicarului. Te strig când termin.

Hangiul dădu din cap şi îl mână pe Bast din camera comună în sus pe scări. Kvothe deschise uşa de la camera lui şi îi făcu semn lui Bast să intre.

— Mă întreb ce vrea bătrânul Lant să păstreze secret, zise Kvothe de îndată ce uşa se închise în spatele lor. Sper că nu-i va lua prea mult.

— Are doi copii cu văduva Creel, spuse Bast firesc.

Kvothe ridică o sprânceană la asta.

— Serios?

Bast ridică din umeri.

— Toată lumea din oraş ştie.

Kvothe râse de asta când se aşeză pe un scaun mare, tapiţat.

— Noi ce facem o jumătate de oră? întrebă el.

— Au trecut ani de când n-am mai luat lecţii.

Bast trase un scaun de lemn de la birouaş şi se aşeză pe marginea lui.

— M-ai putea învăţa ceva.

— Lecţii, medită Kvothe. Ai putea să citeşti *Celum Tinture.*

— Reshi, zise Bast pe un ton rugător. E atât de plictisitor. Nu mă deranjează lecţiile, dar trebuie să fie din cărţi?

Tonul lui Bast îi stoarse un zâmbet lui Kvothe.

— O lecţie despre enigme atunci?

Faţa lui Bast izbucni într-un rânjet.

— Foarte bine, lasă-mă să mă gândesc o secundă.

Îşi lovi degetele de buze şi ochii îi rătăciră prin cameră. Nu trecu mult înainte ca privirea să-i fie atrasă de cufărul întunecat de la piciorul patului.

Făcu un gest familiar.

— Cum mi-ai deschide cufărul dacă ţi-ai propune?

Expresia lui Bast deveni uşor receptivă.

— Cufărul tău trinchis, Reshi?

Kvothe se uită la elevul lui, apoi îl umflă râsul.
— Al meu ce? întrebă el neîncrezător.
Bast roşi şi îşi coborî privirea.
— Aşa mă gândesc eu la el, murmură.
— Aşa cum sună numele… ezită Kvothe, cu un zâmbet jucându-i în jurul gurii. Păi, e un pic cam ca-n poveşti, nu crezi?
— Tu l-ai făcut, Reshi, zise Bast ursuz. Trei lacăte şi lemn scump şi toate astea. Nu e vina mea că sună ca-n cărţile de poveşti.
Kvothe se aplecă şi îşi puse o mână pe genunchiul lui Bast, a scuze.
— E un nume bun, Bast. Doar că m-ai prins cu garda jos, asta-i tot.
Se lăsă pe spate din nou.
— Deci. Cum ai încerca să jefuieşti cufărul trinchis al lui Kvothe Ne-sângeratul?
Bast zâmbi.
— Semeni c-un pirat când o spui aşa, Reshi.
Privi speculativ cufărul din cealaltă parte a camerei.
— Presupun că iese din discuţie să-ţi cer cheile, nu? întrebă în cele din urmă.
— Corect, zise Kvothe. În sprijinul scopului nostru, să presupunem c-am pierdut cheile. Şi mai bine, să presupunem că sunt mort, iar acum eşti liber să-ţi bagi nasul în toate lucrurile mele secrete.
— Asta e un pic cam sumbru, Reshi, îi reproşă Bast delicat.
— Viaţa e un pic sumbră, Bast, zise Kvothe fără nicio urmă de râs în voce. Ai face bine să te obişnuieşti cu ea.
Flutură o mână spre cufăr.
— Haide, sunt curios să văd cum te descurci să spargi castana.
Bast îl privi plat.
— Jocurile de cuvinte sunt mai rele decât lecţiile din cărţi, Reshi, zise el ducându-se spre cufăr.
Îl înghionti alene cu piciorul, apoi se aplecă şi se uită la cele două încuietori separate, una din fier negru, cealaltă din aramă deschisă la culoare.
Bast împinse capacul rotunjit cu un deget, încreţindu-şi nasul.
— Nu pot spune că-mi fac griji pentru lemn, Reshi. Şi încuietoarea de fier e de-a dreptul nedreaptă.
— Ce lecţie utilă a fost deja, zise Kvothe sec. Ai dedus un

adevăr universal: lucrurile sunt, de obicei, nedrepte.

— Şi n-are nici balamale! exclamă Bast, uitându-se în spatele cufărului! Cum poţi să ai capac fără balamale?

— Mi-a luat o vreme până mi-a ieşit, admise Kvothe cu un dram de mândrie.

Bast se lăsă pe mâini şi pe genunchi şi se uită prin gaura cheii de aramă.

Ridică o mână şi o presă pe suprafaţa plană a plăcii de aramă. Apoi închise ochii şi rămase nemişcat, ca şi cum ar fi ascultat.

După un moment, se aplecă şi suflă spre lacăt. Cum nu se întâmplă nimic, gura lui începu să se mişte. Deşi cuvintele erau rostite prea încet pentru a fi auzite, aveau un ton de netăgăduit de implorare.

După un moment lung, Bast se aşeză din nou pe coapse, încruntându-se. Apoi, zâmbi jucăuş, întinse o mână şi bătu în capacul cufărului. Abia dacă scoase un sunet, ca şi cum ar fi bătut cu pumnul într-o piatră.

— Din curiozitate, întrebă Kvothe. Ce-ai fi făcut dacă ceva ţi-ar fi răspuns la bătaie?

Bast se ridică din nou în picioare, ieşi din cameră şi se întoarse o clipă mai târziu cu o droaie de unelte. Se lăsă într-un genunchi şi, folosind o bucată de sârmă îndoită, gâdilă încuietoarea de aramă timp de câteva minute lungi. În cele din urmă, începu să înjure încet. Când îşi schimbă poziţia pentru a obţine un unghi diferit, mâna îi trecu peste masca moale de fier a încuietorii şi se trase înapoi, şuierând şi scuipând.

Revenind în picioare, Bast aruncă sârma şi aduse o rangă lungă de metal strălucitor. Încercă să vâre capul subţire sub capac, dar nu reuşi să bage ranga în fanta subţire ca un fir de păr. După câteva minute, abandonă şi asta.

Apoi, Bast încercă să răstoarne cufărul pe-o parte, pentru a examina partea de jos, dar eforturile lui nu reuşiră decât să-l împingă cam doi centimetri pe podea.

— Cât cântăreşte, Reshi? exclamă Bast, părând mai degrabă exasperat. Trei sute de livre?

— Peste patru sute când e gol, spuse Kvothe. Îţi aminteşti cât ne-am chinuit să-l urcăm pe scări?

Oftând, Bast examină cufărul pentru încă un moment lung, cu faţă aprigă. Apoi scoase un topor din trusa de scule. Nu era dur ca securea pe care o foloseau să taie surcele în spatele hanului. Era subţire şi ameninţător, făcut dintr-o singură bucată de metal.

Forma lamei amintea vag de-o frunză.

Răsuci arma uşor în palmă, ca şi cum i-ar fi testat greutatea.

— Cu ăsta aş continua, Reshi. Dacă aş fi cu adevărat interesat să-l deschid.

I-a aruncat profesorului său o privire curioasă.

— Dar dacă nu vrei să…

Kvothe făcu un gest neajutorat.

— Nu te uita la mine, Bast. Sunt mort. Fă cum vrei.

Bast zâmbi şi lăsă toporul să cadă pe partea de sus, rotunjită, a cufărului. Se auzi un zgomot ciudat, moale, ca un clinchet, ca şi cum un clopot căptuşit fusese lovit într-o cameră îndepărtată.

Bast se opri, apoi porni o ploaie în rafale de lovituri furioase asupra capacului cufărului. La început un avânt sălbatic cu o singură mână, apoi folosindu-şi ambele mâini, în mişcări ample de tocare, ca şi cum ar fi tăiat lemne.

Lama strălucitoare, în formă de frunză refuza să muşte în lemn, fiecare lovitură ricoşând, ca şi cum Bast ar fi încercat să taie ditamai bucata de stâncă.

În cele din urmă Bast se opri, respirând greoi, şi se întinse să se uite la partea de sus a cufărului, trecându-şi mâna pe suprafaţa lui înainte de a-şi îndrepta atenţia spre lama toporului.

Oftă.

— Faci treabă bună, Reshi.

Kvothe zâmbi şi-şi scoase o pălărie imaginară.

Bast privi lung cufărul.

— Aş încerca să-i dau foc, dar ştiu că roahul nu arde. Aş avea mai mult noroc încălzindu-l suficient, astfel ca încuietoarea de aramă să se topească. Dar ca să fac asta, trebuie să răstorn măgăoaia în focul dintr-un furnal.

Se uită la cufăr, mare cât bagajul de călătorie al unui gentilom.

— Dar ar trebui să fie o forjă mai mare decât cea pe care o avem aici în oraş. Şi nu ştiu nici cât de mult trebuie încălzită arama pentru a se topi.

— Informaţia asta ai găsi-o, fără îndoială, într-o lecţie din cărţi, spuse Kvothe.

— Şi mă aştept să-ţi fi luat măsuri de precauţie împotriva chestiilor de genul ăsta.

— Aşa am făcut, admise Kvothe. Dar e o idee bună. Arată gândire laterală.

— Dar acidul? zise Bast. Ştiu că avem nişte chestii puternice

jos…

— Acidul formic e inutil împotriva roahului, spuse Kvothe. La fel şi acidul clorhidric. S-ar putea să ai ceva noroc cu aqua regius. Dar lemnul e destul de gros, iar noi nu avem prea multă la îndemână.

— Nu mă gândeam la lemn, Reshi. Mă gândeam tot la încuietori. Cu suficient acid aş putea trece prin ele ca prin unt.

— Presupunând că ar fi în întregime din aramă şi fier, spuse Kvothe. Şi chiar dacă ar fi, ar fi nevoie de o grămadă de acid şi va trebui să-ţi faci griji cu privire la acidul care cade în cufăr, distrugând ce-i înăuntru. Asta e valabil şi cu focul, desigur.

Bast se uită la cufăr un alt moment lung, mângâindu-şi buzele gânditor.

— Asta-i tot ce am, Reshi. E nevoie să mă gândesc la asta ceva mai mult.

Kvothe dădu din cap.

Părând oarecum descurajat, Bast îşi adună sculele şi le duse afară. Când se întoarse, împinse cufărul din cealaltă parte, mişcându-l înapoi câţiva milimetri, până când ajunse din nou în dreptul piciorului patului.

— A fost o încercare bună, Bast, îl asigură Kvothe. Foarte metodică. Te-ai comportat aşa cum aş fi făcut şi eu.

— Heei? veni sec vocea primarului din camera de jos. Am terminat.

Bast sări în sus şi se grăbi spre uşă, împingând înapoi scaunul de la birou. Mişcarea bruscă deranjă una dintre colile de hârtie mototolite care zăceau acolo, făcând-o să cadă la podea, de unde a sărit şi s-a rostogolit sub scaun.

Bast se opri, apoi se aplecă s-o ridice.

— Nu, zise Kvothe crunt. Las-o.

Bast se opri cu mâna întinsă, apoi se ridică şi ieşi din cameră.

Kvothe îl urmă, închizând uşa în urma lui.

CAPITOLUL 72

Cai

La câteva zile după ce Denna şi cu mine ne-am plimbat sub clar de lună prin grădină, am terminat un cântec pentru Meluan, numit *Nimic altceva, doar trandafiri.* Maerul îl solicitase expres şi am sărit pe proiect cu voinţă, ştiind că Denna va râde să moară când aveam să i-l cânt.

Am pus cântecul Maerului într-un plic şi m-am uitat la ceas. Crezusem că voi fi ocupat toată noaptea să-l definitivez, dar îl scrisesem cu o surprinzătoare uşurinţă.

În consecinţă, am avut liber restul serii. Era târziu, dar nu foarte târziu. Nu e târziu pentru o noapte de Aprinziş într-un oraş plin de viaţă ca Severenul. Poate că nu era prea târziu pentru a o găsi pe Denna.

M-am schimbat într-un rând de haine curate şi am părăsit în grabă proprietatea. Cum banii din punga mea proveneau din vânzarea unor piese din echipamentul lui Caudicus şi din jocul de cărţi cu nobilii care ştiau mai multe despre modă decât despre statistici, am plătit o monedă întreagă pentru ascensorul cu cal, apoi am alergat vreun kilometru până în strada Newell. Am încetinit pasul la ultimele câteva blocuri. Entuziasmul e măgulitor, dar nu voiam să ajung la hanul Dennei gâfâind şi transpirat ca un cal înspumat.

N-am fost surprins că n-am găsit-o la Patru Lumânări. Denna nu era genul să stea şi să-şi frângă degetele doar pentru că eram eu ocupat. Dar noi doi petrecuserăm cea mai mare parte a unei luni explorând împreună oraşul şi ghicisem de câteva ori unde aş fi putut-o găsi.

Cinci minute mai târziu, am zărit-o. Mergea pe strada aglomerată cu un scop bine definit, ca şi cum avea de ajuns undeva important.

Am pornit spre ea, apoi am ezitat. Unde mergea atât de hotărâtă, singură, atât de târziu în noapte?

Se ducea să-şi întâlnească patronul.

Aş vrea să pot spune că am stat în cumpănă înainte de a decide s-o urmăresc, dar chiar n-am stat.

Tentaţia de a afla în cele din urmă identitatea patronul ei era pur şi simplu prea puternică.

Aşa că mi-am ridicat gluga mantiei şi am pornit fantomatic prin mulţimea din spatele Dennei. E extrem de uşor, dacă ai un pic de practică. În Bobcatran obişnuiam să mă joc, exersând cât de departe pot urmări pe cineva fără să fiu văzut. A ajutat şi faptul că Denna nu era proastă să rămână în zonele bune ale oraşului, unde străzile erau aglomerate, şi în lumina slabă mantia mea părea de un negru indefinit.

Am urmărit-o o jumătate de oră. Am trecut de vânzătorii de castane şi de plăcinte grase din carne. Gărzile se amestecau în mulţime, iar străzile erau luminoase, cu felinare stradale împrăştiate şi felinare atârnate în uşile hanurilor.

Un muzician stradal cânta cu pălăria în faţă, iar mai încolo o trupă de mimi dădea un spectacol într-o piaţetă pătrată.

Apoi Denna a cotit şi a lăsat străzile mai bune în urmă. Curând erau mai puţine lumini şi petrecăreţi piliţi. Muzicanţii lăsaseră loc cerşetorilor, care strigau sau te apucau de haine când treceai pe lângă ei. Prin ferestrele crâşmelor şi ale hanurilor din apropiere încă se vedea lumină de lampă, dar strada nu mai era aşa plină de viaţă.

Oamenii se grupaseră câte doi sau câte trei, femeile purtând corsete şi bărbaţii având ochi duri.

Aceste străzi nu erau periculoase, strict vorbind. Sau mai degrabă erau periculoase în felul sticlei sparte în drum. Sticla spartă n-o va lua din loc ca să-ţi facă vreun rău. Poţi chiar s-o atingi, dacă eşti atent. Unele străzi sunt periculoase precum câinii cu spume la gură, iar pe acestea, oricâtă grijă aveai, nu puteai fi în siguranţă.

Începusem să devin nerăbdător, când am văzut-o pe Denna oprindu-se brusc la intrarea pe o alee întunecată. Şi-a lungit gâtul o clipă, ca şi cum ar fi ascultat ceva. Apoi, după ce a scrutat întunericul cu privirea, s-a avântat în el.

Oare aici urma să se întâlnească cu patronul ei? O lua cumva pe o scurtătură spre o altă stradă? Sau pur şi simplu, urmând instrucţiunile patronului ei paranoic, se asigura că n-o urmăreşte nimeni?

Am început să blestem în tăcere. Dacă aş fi urmat-o pe alee şi

ea m-ar fi văzut, ar fi fost evident c-o urmăresc. Dar dacă n-aş fi urmat-o, aş fi pierdut-o. Şi chiar dacă nu era o zonă chiar periculoasă a oraşului, nu voiam s-o las să treacă pe-acolo singură, atât de târziu în noapte.

Aşa că am cercetat clădirile din apropiere şi am reperat un perete din faţă al unei case, cu pietre căzute. După o privire rapidă în jur, am urcat pe el repede ca o veveriţă, o altă abilitate utilă din tinereţea mea grea.

Odată ajuns pe acoperiş, n-a fost decât o chestiune simplă s-o iau peste acoperişurile mai multor clădiri, apoi să cobor pe furiş în umbra unui coş de fum, înainte de a apărea jos, pe alee. Era doar o feliuţă de lună deasupra capului meu şi am aşteptat s-o văd pe Denna venind cu paşi mari pe scurtătură sau având o întâlnire discretă şi ascunsă cu patronul ei dubios.

Dar n-am văzut nimic de genul ăsta. Lumina obscură a lămpii de la o fereastră de la etaj arăta o femeie nemişcată întinsă la pământ. Inima mi-a bătut tare de mai multe ori până când am realizat că nu era Denna. Denna era îmbrăcată în cămaşă şi pantaloni. Rochia albă a acelei femei era mototolită în jurul ei, picioarele ei goale întinzându-se pe piatra întunecată a străzii.

Mi-am aruncat ochii în jur, până când am văzut-o pe Denna în lumina de-afară a ferestrei. Stătea aproape de un om spătos, cu lumina lunii strălucindu-i pe capul chel. Îl îmbrăţişase? Să fie acesta patronul ei?

În cele din urmă ochii mi s-au acomodat suficient cât să pot vedea adevărul: cei doi stăteau în picioare, foarte aproape şi liniştiţi, dar ea nu se ţinea de el. Îi pusese o mână grea în gât şi am văzut o sclipire albă a lunii pe metal, ca o stea îndepărtată.

Femeia de la pământ a început să se agite şi Denna a strigat la ea. Femeia s-a ridicat nesigură în picioare, clătinându-se un pic în timp ce-şi aranja rochia, apoi s-a îndreptat spre ei pe margine, păstrându-se aproape de perete pe drumul spre capătul aleii.

Când femeia a ajuns în spatele ei, Denna a zis ceva. Eram prea departe ca să aud vreun cuvânt, dar vocea ei era suficient de dură şi de furioasă pentru a-mi ridica părul de pe braţe.

Denna s-a tras departe de bărbat şi el s-a dat în spate, ţinând o mână la gât. El a început să-i blesteme depravarea, să scuipe şi să facă mişcări acaparatoare cu mâna liberă. Vocea lui era mai tare decât a ei, dar suficient de neclară cât să nu înţeleg mare lucru din ce zicea, deşi am identificat de mai multe ori cuvântul

„târfă”.

Dar în timpul întregii discuţii, el nu s-a apropiat nicicum de ea.

Denna stătea pur şi simplu în faţa lui, cu picioarele bine fixate în pământ. Ţinea cuţitul în faţă, înclinat în unghi. Postura ei era aproape naturală. Aproape.

După ce a blestemat mai bine de un minut, bărbatul a făcut o jumătate de pas înainte, agitând un pumn. Denna a zis ceva şi a făcut un gest scurt, ascuţit, cu cuţitul spre vintrea omului. Tăcerea a umplut aleea şi umerii bărbatului s-au mişcat un pic. Denna a făcut gestul din nou, iar omul a început să blesteme mai încet, întorcându-se şi plecând pe alee, cu mâna încă presând pe laterala gâtului.

Denna l-a privit plecând, apoi s-a relaxat şi şi-a pus cuţitul cu grijă în buzunar. S-a întors şi a mers către capătul aleii.

Am fugit mâncând pământul către partea din faţă a clădirii. Pe stradă le-am văzut pe Denna şi pe cealaltă femeie în picioare sub un felinar. În lumina mai bună am văzut că femeia era mult mai tânără decât crezusem, abia ieşită din copilărie, iar umerii i se zguduiau de hohote. Denna a mângâiat-o liniştitor pe spate, iar fata s-a calmat încet. După un moment, au început să umble pe stradă.

M-am grăbit înapoi pe alee, unde am văzut un burlan vechi de fier, o modalitate relativ uşoară de a ajunge jos, pe stradă. Dar chiar şi aşa m-a costat două minute lungi şi mai multă piele de pe degete pentru a simţi iar caldarâmul sub picioare.

Numai printr-un pur efort de voinţă m-am abţinut să nu fug pe alee, ca să le prind din urmă pe Denna şi pe fată. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Denna să descopere că o urmăream.

Din fericire, nu se mişcau foarte repede şi le-am zărit cu uşurinţă.

Denna a condus-o pe fată înapoi în partea mai frumoasă a oraşului, apoi au intrat într-un han cu aspect respectabil, cu un cocoş pictat pe firmă.

Am stat afară pentru un minut, cercetând interiorul hanului printr-una dintre ferestre. Apoi mi-am tras mai bine gluga pe faţă, îndreptându-mă cu mers normal spre partea din spate a hanului şi aşezându-mă pe un scaun pe partea cealaltă a peretelui despărţitor, chiar după colţ faţă de unde erau Denna şi cu fata.

Dacă aş fi vrut, m-aş fi putut apleca în faţă, ca să mă uit la masa lor, dar aşa cum stăteam, niciunul dintre noi nu-l putea

vedea pe celălalt.

Cârciuma era în cea mai mare parte goală şi o chelneriţă a venit la mine aproape imediat după ce mi-am ocupat locul. A privit la ţesătura bogată a mantiei mele şi a zâmbit.

— Ce să vă aduc?

Am privit colecţia impresionantă de sticlă şlefuită din spatele barului. I-am făcut semn chelneriţei să se apropie şi am vorbit încet, cu o răguşeală, ca şi cum mă recuperam după o laringită.

— Voi lua o gură din cel mai bun whisky al vostru, am spus. Şi un pahar de Feloran roşu bun.

Ea a dat din cap şi a plecat.

Mi-am făcut urechea pâlnie spre masa vecină.

— ... accentul tău, am auzit-o pe Denna spunând. De unde eşti?

A fost o pauză şi un murmur, apoi fata a vorbit. Cum stătea cu spatele la mine, n-am auzit ce zicea.

— Asta e în vest, nu? a întrebat Denna. Eşti departe de casă.

Fata a murmurat ceva. Apoi o pauză lungă în care n-am mai auzit nimic. Nu puteam să spun dacă tăcea sau dacă vorbea prea încet ca să aud eu. M-am luptat cu nevoia de a mă apleca în faţă şi a le vedea masa.

Apoi a revenit murmurul, foarte moale.

— Ştiu că ţi-a spus că te iubeşte, a zis Denna cu voce blândă. Toţi spun asta.

Chelneriţă mi-a aşezat paharul înalt cu vin în faţă şi mi-a turnat înghiţitura într-un păhărel.

— Două monede.

Milostivule Tehlu! Cu aşa preţuri, nu era de mirare că locul era aproape gol.

Am dat pe gât whisky-ul dintr-o singură înghiţitură, luptându-mă cu nevoia de a tuşi, căci mă ardea pe gât. Apoi am scos un întreg argint rotund din pungă, aşezând moneda grea pe masă, şi am pus păhărelul gol peste aceasta.

I-am făcut semn chelneriţei să se apropie din nou.

— Am o propunere pentru tine, am zis liniştit. Acum nu mai vreau nimic altceva decât să stau aici în linişte, să-mi beau vinul şi să mă gândesc la problemele mele.

Am lovit păhărelul răsturnat cu moneda de dedesubt.

— Dacă am voie să fac asta fără întrerupere, toată asta, mai puţin costul băuturilor, e a ta.

Ochii ei s-au mărit un pic, privind moneda din nou.

— Dar dacă vine cineva la mine şi mă deranjează, chiar şi pentru ceva util, chiar ca să mă întrebe dacă vreau ceva de băut, voi plăti pur şi simplu şi voi pleca.

M-am uitat în sus la ea.

— Poţi să mă ajuţi să obţin un pic de intimitate în seara asta?

A dat din cap cu nerăbdare.

— Mulţumesc, am spus.

S-a grăbit să plece şi s-a dus imediat la o altă femeie care stătea în picioare în spatele barului, gesticulând de câteva ori în direcţia mea. M-am relaxat un pic, destul de sigur că nu voi atrage atenţia asupra mea.

Am sorbit din vin şi am ascultat.

— … face tatăl tău? a întrebat Denna.

I-am recunoscut timbrul vocii. Era acelaşi ton scăzut, blând, pe care tatăl meu îl folosea când vorbea cu animalele sperioase. Un ton folosit pentru a calma pe cineva şi a-l face să se simtă în largul lui.

Fata a murmurat şi Denna a răspuns.

— E o slujbă bună. Atunci tu ce faci aici?

Un alt murmur.

— Ai fost molestată, nu? a zis Denna pur şi simplu. Păi, asta e soarta copiilor mai mari din familie.

Fata a vorbit din nou, de data asta cu ceva înflăcărare în voce, deşi eu tot nu înţelegeam nimic din ce zicea.

Am lustruit un pic paharul de vin cu poala mantiei, apoi l-am aplecat şi l-am îndepărtat un pic de mine. Vinul era atât de roşu, că aproape bătea în negru. Asta făcea acea parte a paharului să fie ca o oglindă. Nu era o oglindă minunată, dar puteam vedea siluetele mici de la masa de după colţ.

Am auzit-o pe Denna suspinând, întrerupând murmurul scăzut al vocii fetei.

— Lasă-mă să ghicesc, a zis Denna exasperată. Ai furat argintărie sau ceva de genul ăsta, apoi ai fugit la oraş.

Mica reflecţie a fetei doar stătea acolo.

— Dar n-a fost cum te-ai gândit, nu? a zis Denna, mai blând de data asta.

Am văzut umerii fetei începând să se agite şi am auzit o serie de suspine slabe, sfâşietoare. Mi-am mutat privirea de la paharul de vin şi l-am aşezat înapoi pe masă.

— Ia de-aici.

S-a auzit sunetul unui pahar pus pe masă.

— Bea asta, a zis Denna. Te va ajuta un pic. Nu prea mult. Dar un pic.

Hohotele s-au oprit. Fata a tuşit surprinsă, înecându-se un pic.

— O, biata, prostuţa de tine, a zis Denna moale. Să te întâlnesc pe tine e mai rău decât să privesc într-o oglindă.

Pentru prima dată, fata a vorbit destul de tare ca s-o aud şi eu.

— M-am gândit că dacă o să mă ia oricum şi gratis, aş putea la fel de bine să mă duc undeva unde să pot alege şi să fiu plătită pentru asta…

Vocea i s-a atenuat până când n-am mai putut discerne niciun cuvânt, rămânând doar tonul ascuţit al vocii ei înăbuşite.

— *Regele Zece-bănuţi?* a întrerupt-o Denna neîncrezătoare.

Tonul ei era mai veninos decât oricare altul auzit de la ea până atunci.

— Fir-ar să fie, urăsc piesa asta blestemată. Basm modegan – poveste de rahat. Nu aşa funcţionează lumea.

— Dar… a început fata.

Denna i-a tăiat-o.

— Nu e acolo niciun tânăr prinţ îmbrăcat în zdrenţe, care să aştepte să te salveze. Chiar dacă ar fi, tu unde ai fi? Ai fi ca un câine pe care el îl găseşte în şanţ. Ai fi proprietatea lui. După ce te-ar duce acasă, de el cine te-ar salva?

Un moment de tăcere. Fata a tuşit din nou, dar numai un pic.

— Deci, ce ne facem cu tine? a zis Denna.

Fata a pufnit şi a spus ceva.

— Dacă ai fi putut să ai grijă de tine, n-am fi stat acum aici, a zis Denna.

Un murmur.

— E o opţiune, a zis Denna. Îţi vor lua jumătate din ce faci, dar e mai bine decât nimic şi cu gâtul tăiat. Bănuiesc că ţi-ai dat seama şi singură în seara asta.

S-a auzit foşnet de pânză pe pânză. Am înclinat paharul de vin ca să arunc o privire, dar n-am văzut-o decât pe Denna făcând câteva mişcări neclare.

— Să vedem ce avem aici, a zis ea.

A urmat zgomotul familiar de monede răsturnate pe o masă.

Fata a scos un murmur uimit.

— Nu, nu sunt, a zis Denna. Nu e chiar atât de mult când sunt toţi banii pe care-i ai pe lume. Ar fi trebuit să ştii până acum cât de scump e să-ţi croieşti drumul singură în oraş.

Un murmur care a crescut la final. O întrebare.

Am auzit-o pe Denna inspirând, apoi lăsând aerul să iasă încet.

— Pentru că cineva m-a ajutat o dată, când am avut nevoie, a zis ea. Şi pentru că dacă nu te ajută nimeni, vei fi moartă în câteva zile. Află asta de la cineva care a avut partea ei de decizii proaste.

S-a auzit sunet de monede care se rostogolesc pe masă.

— Bine, a zis Denna. Prima opţiune. Te băgăm ucenică. Eşti un pic cam mare şi va costa, dar am putea s-o facem. Nimic extravagant. Ţesut. Cusut. Te vor munci din greu, dar vei avea casă şi masă şi vei învăţa o meserie.

Un murmur interogativ.

— Cu accentul tău? a întrebat Denna poznaş. Ştii să faci cârlionţi în părul unei doamne? Să-i pictezi faţa? Să-i cârpeşti rochia? Să-i pui dantelă?

O pauză.

— Nu, nu trebuie să te pregăteşti să fii servitoare, iar eu ştiu pe cine să mituiesc.

Sunet de monede adunate.

— Opţiunea a doua, a zis Denna. Îţi luăm o cameră până îţi dispar vânătăile.

Monede puse pe masă.

— Apoi cumpărăm un loc acasă la un preparator.

Mai multe monede.

— Vei fi plecată o lună. Asta e perioada perfectă ca să se îngrijoreze serios. Când o să revii acasă, vor fi doar fericiţi că eşti în viaţă.

Murmur.

— Spune-le cum vrei, a zis Denna. Dar dacă ai o jumătate de creier în cap, o vei face delicat. Nimeni n-o să creadă că ai întâlnit vreun prinţ care te-a trimis acasă.

Un murmur atât de moale, că abia l-am auzit.

— Bineînţeles că va fi greu, fetiţă prostuţă, a zis Denna brusc. Vei avea asta pe cap pentru tot restul vieţii tale. Lumea va şuşoti când vei merge pe stradă. Va fi greu să-ţi găseşti un soţ. Îţi vei pierde prietenii. Dar ăsta e preţul pe care va trebui să-l plăteşti dacă vrei să ai din nou o viaţă normală.

Monedele au clincănit când au fost adunate din nou.

— A treia opţiune. Dacă eşti sigură că vrei să te faci târfă, putem aranja astfel încât să nu termini moartă într-un şanţ. Ai o

faţă frumoasă, dar vei avea nevoie de haine adecvate.

Monedele căzură pe masă.

— Şi de cineva care să te înveţe bunele maniere.

Mai multe monede.

— Şi de altcineva care să te scape de accentul ăsta al tău.

Monede din nou.

Murmur.

— Fiindcă e singurul mod raţional de a face aşa ceva, a zis categoric Denna.

Un alt murmur.

Denna a oftat tare, iritată.

— Bine. Grăjdarul tatălui tău, corect? Gândeşte-te la ce fel de cai deţine baronul: de plug, de trăsură, de vânătoare…

Murmur emoţionat.

— Exact, a zis Denna. Deci, dacă ar fi să alegi, ce fel de cal ai vrea să fii? Un cal de plug lucrează din greu, dar primeşte el cea mai bună boxă? Cea mai bună mâncare?

Murmur.

— Asta-i drept. Asta e valabil pentru caii de lux. Ei primesc mângâieri şi sunt hrăniţi şi trebuie să lucreze doar când e o paradă sau când cineva merge la vânătoare.

Denna a continuat:

— Deci, dacă ai de gând să fii târfă, fă-o inteligent. Nu vrei să fii o curvă mohorâtă de la docuri, vrei să fii o ducesă. Vrei ca bărbaţii să te curteze. Să-ţi trimită cadouri.

Murmur.

— Da, cadouri. Dacă te plătesc, vor simţi că le aparţii. Ai văzut în seara asta în ce se transformă aşa ceva. Îţi poţi păstra accentul şi corsetul căzut şi o să te plătească marinarii cu o jumătate de bănuţ slobozirea. Sau poţi învăţa bunele maniere, să-ţi faci părul şi să începi să-i distrezi pe domnii care te solicită. Dacă eşti interesantă şi drăguţă şi ştii să asculţi, bărbaţii îţi vor dori compania. Vor vrea să te ia să dansezi la fel de mult cum vor vrea să te ia în pat. Apoi, tu deţii controlul. Nimeni nu-i plăteşte unei ducese o cameră în avans. Nimeni nu apleacă o ducesă peste un butoi pe o alee, apoi o loveşte de-i sar dinţii afară după ce s-a distrat cu ea.

Murmur.

— Nu, a zis Denna cu voce sumbră.

S-a auzit sunet de monede ciocnindu-se încet într-o pungă.

— Nu te minţi singură. Chiar şi cel mai rafinat cal e tot un cal.

Asta înseamnă că mai devreme sau mai târziu vei fi călărită.

Un murmur interogativ.

— Atunci pleci, a zis Denna. Dacă vrei mai mult decât eşti dispusă să dai, asta e singura cale. Pleci, repede şi în linişte, în noapte. Dar dacă faci asta, îţi vei arde căile de întoarcere. Asta e preţul pe care-l plăteşti.

Un murmur ezitant.

— Nu pot să-ţi spun asta, a zis Denna. Trebuie să decizi singură ce vrei pentru tine. Vrei să mergi acasă? E un preţ. Vrei controlul asupra vieţii tale? E un preţ. Vrei libertatea de a spune nu? E un preţ. Întotdeauna e un preţ.

S-a auzit sunetul unui scaun împins de la masă şi eu m-am lipit de zid când le-am auzit pe cele două ridicându-se în picioare.

— E ceva ce toată lumea trebuie să facă pe cont propriu, a zis Denna, cu vocea tot mai îndepărtată. Ce vrei tu mai mult decât orice altceva? Ce vrei aşa de tare, că ai da orice să ai?

Am mai stat multă vreme după ce-au plecat, încercând să-mi beau vinul.

CAPITOLUL 73

Sânge şi cerneală

În *Teofanie,* Teccam scrie despre secrete, numindu-le comori dureroase ale minţii. El explică faptul că ceea ce majoritatea oamenilor cred despre secrete chiar nu e nimic de genul ăsta. Misterele, de exemplu, nu sunt secrete. Nici faptele puţin cunoscute sau adevărurile uitate. Un secret, explică Teccam, e adevărata cunoaştere ascunsă voit.

Filosofii au despicat firu-n patru cu definiţia lui de secole. Ei au scos în evidenţă problemele ei logice, lacunele, excepţiile. Dar în tot acest timp niciunul dintre ei n-a reuşit să vină cu o definiţie mai bună. Asta, probabil, ne spune mai mult decât toate explicaţiile la un loc.

Într-un capitol ulterior, mai puţin susţinut şi mai puţin celebru, Teccam explică faptul că există două tipuri de secrete. Există secrete ale vorbelor şi secrete ale inimii.

Cele mai multe sunt secretele vorbelor. Bârfa împărtăşită şi micile scandaluri şoptite. Aceste secrete au fost făcute demult, pentru a fi eliberate în lume. Un secret al vorbelor e ca o piatră în cizmă. La început abia dacă eşti conştient de ea. Apoi începe să te irite, mai apoi devine de nesuportat. Secretele vorbelor se măresc dacă le păstrezi mai mult, se umflă până când îţi apasă pe buze. Se luptă pentru a fi lăsate libere.

Secretele inimii sunt diferite. Acestea sunt personale şi dureroase, şi nu dorim nimic mai mult decât să le ascundem de ceilalţi. Ele nu se umflă şi nu apasă pe buze. Ele trăiesc în inimă şi cu cât sunt păstrate mai mult, cu atât devin mai grele.

Teccam susţine că e mai bine să ai otravă în gură decât un secret al inimii. Orice prost va scuipa otrava, spune el, dar noi strângem aceste comori dureroase. Le înghiţim greu în fiecare zi, le forţăm să rămână adânc în interiorul nostru. Ele stau acolo, devenind mai grele, purulente. Dacă le oferim timp suficient, ele nu se vor putea abţine să nu zdrobească inima care le ţine.

Filosofii moderni îl dispreţuiesc pe Teccam, dar ei sunt ca vulturii care ciugulesc oasele unui uriaş. Poţi despica firu-n patru cât doreşti, dar Teccam a înţeles forma lumii.

A doua zi după ce-am urmărit-o pe Denna prin oraş, mi-a trimis un bilet şi ne-am întâlnit în faţă la Patru Lumânări. Ne întâlniserăm acolo de zeci de ori în ultima vreme, dar în acea zi era ceva diferit. În acea zi Denna a purtat o rochie lungă, elegantă, fără jupoane şi înaltă pe gât, cum era moda, dar strânsă şi deschisă la gât. Era de un albastru-închis, şi când a făcut un pas am putut zări pe dedesubt o porţiune lungă din piciorul ei gol.

Cutia harpei sale era rezemată de peretele din spatele ei, iar ea avea o aură de aşteptare în ochi. Părul negru îi lucea în lumina soarelui, natural, cu excepţia a trei împletituri înguste legate cu sforicele albastre. Era desculţă, şi picioarele îi erau pătate de iarbă. A zâmbit.

— E gata, a zis ea, cu entuziasmul zăngănindu-i în voce ca un tunet îndepărtat. Suficient pentru a cânta o piesă la orice nivel. Vrei s-auzi?

Am prins un pic de timiditate bine ascunsă în vocea ei.

Pentru că lucram amândoi pentru patroni care puneau preţ pe intimitatea lor, Denna şi cu mine nu discutaserăm de multe ori despre munca noastră. Ne-am comparat degetele pătate de cerneală şi ne-am plâns de dificultăţile noastre, dar numai vag.

— N-aş dori nimic mai mult decât s-o aud, i-am zis, când Denna a luat cutia harpei şi a început să meargă pe stradă.

Am luat-o la pas alături de ea.

— Dar nu se va supăra patronul tău?

Denna a ridicat din umeri cam prea liniştită.

— El spune că vrea ca prima mea piesa să fie ceva ce se va cânta o sută de ani, aşa că mă îndoiesc că va vrea s-o păstrez încuiată pentru totdeauna. M-a privit strâmb. Vom merge într-un loc ascuns şi te voi lăsa s-asculţi. Cât timp nu te duci s-o strigi de pe acoperişuri, ar trebui să fiu în siguranţă.

Am început să mergem spre poarta de vest fără a ne consulta.

— Mi-aş fi adus lăuta, dar am găsit, în sfârşit, un lutier de încredere, i-am spus. Îmi va drege cheia aia care se mişcă.

— Îmi vei servi cel mai bine ca public astăzi, a zis ea. Stând

absorbit de admiraţie când voi cânta. Mâine te voi privi eu pe tine, cu ochii înrouraţi de uimire. Mă voi minuna de priceperea şi inteligenţa şi farmecul tău.

Şi-a mutat harpa pe celălalt umăr şi mi-a zâmbit.

— Cu condiţia să nu ţi-o dregi la magazin.

— Sunt mereu gata pentru un duet, am sugerat. Harpă şi lăută e rar, dar nu nemaiauzit.

— E delicat formulat. S-a uitat strâmb la mine. O să mă gândesc la asta.

Aşa cum am mai făcut-o de zeci de ori înainte, mi-am învins nevoia să-i spun că i-am recuperat inelul de la Ambrose. Am vrut să-i spun povestea şi greşelile şi toate alea. Dar eram destul de sigur că impactul romantic al gestului meu va fi diminuat de sfârşitul poveştii, în care efectiv i-am amanetat inelul înainte de a pleca din Imre.

Mai bine să ţin secret pentru moment şi o surprind cu inelul în sine, m-am gândit.

— Deci, ce crezi despre a-l avea pe maerul Alveron ca patron? am întrebat.

Denna s-a oprit din mers şi s-a întors să se uite la mine.

— Cum?

— Momentan sunt în graţiile lui cele bune, i-am spus. Şi-mi datorează vreo două favoruri. Ştiu că erai în căutarea unui patron.

— Am un patron, a zis ea ferm. Unul pe care mi l-am găsit singură.

— Ai o jumătate de patron, am protestat. Unde ţi-e contractul de patronaj? Magistrul Frasin al tău o fi în măsură să-ţi ofere sprijin financiar, dar jumătatea mai importantă a unui patron e numele lui. E ca armura. E ca o cheie care deschide…

— Ştiu cum funcţionează un patronaj, a zis Denna întrerupându-mă.

— Atunci ştii că al tău te trage-n piept, am spus. Dacă maerul ţi-ar fi fost patron când lucrurile au mers prost la nuntă, nimeni din acel orăşel ponosit n-ar fi îndrăznit să ridice vocea la tine, ca să nu mai vorbim de mână. Chiar şi de la o mie de mile numele maerului te-ar fi protejat. Te-ar fi ţinut în siguranţă.

— Un patron poate oferi mai mult decât un nume şi bani, a zis Denna cu o ascuţime în voce. Sunt bine şi fără protecţia unui titlu, şi, sincer, aş fi iritată dacă cineva ar vrea să mă îmbrace în culorile sale. Patronul meu îmi dă alte lucruri. Ştie chestiile pe

care trebuie să le cunosc.

M-a privit iritată în timp ce şi-a aruncat brusc părul peste umăr.

— Am mai purtat toată discuţia asta. Sunt mulţumită de el pentru moment.

— De ce să nu-i ai pe-amândoi? i-am sugerat. Maerul oficial şi Magistrul Frasin al tău în secret. Cu siguranţă n-ar avea nimic împotrivă. Alveron l-ar putea verifica pe băiatul ăsta al tău, asigurându-se că nu încearcă să te câştige cu false…

Denna m-a privit îngrozită.

— Nu. Dumnezeule, nu.

S-a întors către mine, cu privirea serioasă.

— Promite-mi că nu vei încerca să afli nimic despre el. Asta ar putea strica totul. Eşti singurul din lume căruia i-am spus, iar el ar fi furios dacă ar şti că l-am adus în discuţie.

I-am simţit o strălucire bizară de mândrie spunând asta.

— Dacă într-adevăr nu vrei…

Denna s-a oprit din mers şi a lăsat cutia harpei pe caldarâm, cu o bufnitură seacă. Expresia ei era foarte serioasă.

— Promite-mi.

Probabil n-aş fi fost de acord dacă n-aş fi petrecut jumătate din noaptea anterioară urmărind-o prin oraş cu speranţa de a descoperi acest lucru. Dar am făcut-o. Apoi am şi spionat-o. Aşa că în acea zi transpiram, practic, vinovăţie.

— Promit, am spus.

Cum privirea ei îngrijorată nu s-a evaporat, am adăugat:

— N-ai încredere-n mine? Voi jura, dacă te va ajuta să te linişteşti.

— Pe ce ai jura? a întrebat ea, începând să zâmbească din nou. Ce e suficient de important ca să te facă să-ţi ţii cuvântul?

— Numele şi puterea mea? i-am spus.

— Eşti cineva, a zis ea sec. Dar nu eşti Taborlin cel Mare.

— Mâna mea dreaptă cea bună? i-am sugerat.

— Doar o mână? a întrebat ea jucăuşă, revenind la tonul obişnuit.

S-a întins şi mi-a luat ambele mâini într-ale ei, întorcându-le şi prefăcându-se că le cercetează îndeaproape.

— Mi-ar plăcea mai bine stânga, a decis ea. Jură pe-aia.

— Pe mâna mea stângă cea bună? am întrebat-o îndoit.

— Bine, a zis ea. Dreapta. Eşti atât de tradiţionalist.

— Jur că nu voi încerca să-l deconspir pe patronul tău, i-am

spus cu amărăciune. Jur pe numele şi pe puterea mea. Jur pe mâna mea stângă cea bună. Jur pe luna mereu în mişcare.

Denna s-a uitat atentă la mine, ca şi cum nu era sigură dacă râdeam de ea.

— Bine, a zis ea ridicând din umeri şi luându-şi harpa. Mă consider reasigurată.

Am început să mergem din nou, trecând prin poarta de vest şi ieşind din oraş. Tăcerea dintre noi s-a întins, începând să crească inconfortabil.

Lucrurile îngrijorătoare devin ciudate, aşa că am spus primul lucru care mi-a venit în minte.

— Deci, vreun bărbat nou în viaţa ta?

Denna a chicotit înfundat.

— Acum semeni cu Magistrul Ulm. Mereu întreabă de ei. Nu crede că vreunul dintre pretendenţii mei e suficient de bun pentru mine.

Nu puteam fi mai de acord, dar am decis c-ar fi imprudent s-o spun.

— Şi despre mine ce crede?

— Poftim? a întrebat ea confuză. O! Nu ştie de tine, a spus ea. De ce-ar şti?

Am încercat să ridic din umeri nepăsător, dar nu puteam fi foarte convingător, căci ea a izbucnit în râs.

— Bietul Kvothe. Te tachinez. Îi spun doar despre cei care dau târcoale gâfâind şi adulmecând ca nişte câini. Tu nu eşti ca ei. Mereu ai fost diferit.

— Întotdeauna m-am mândrit cu lipsa mea de gâfâit şi de adulmecat.

Denna şi-a întors umărul şi a lăsat harpa să se ciocnească de mine jucăuş.

— Ştii ce vreau să spun. Vin şi se duc c-un mic câştig sau c-o pierdere. Tu eşti aurul din spatele cenuşii suflate de vânt. Magistrul Ulm ar putea crede că are dreptul să ştie despre afacerile mele personale, despre venirile şi plecările mele.

S-a încruntat un pic.

— Dar n-are. Sunt dispusă să admit o parte din ele, momentan…

S-a întins şi m-a luat de braţ posesivă.

— Dar tu nu faci parte din afacere, a zis ea cu voce aproape feroce. Tu eşti al meu. Numai al meu. Nu intenţionez să te împart cu nimeni.

Tensiunea de moment a trecut şi ne-am plimbat pe largul drum spre vest, departe de Severen, râzând şi vorbind despre mărunţişuri. La o milă de ultimul han al oraşului era un pâlc liniştit de copaci, cu o singură piatră cenuşie înaltă în centru. Îl găsisem în timp ce căutam fragi, şi devenise unul dintre locurile noastre preferate pentru a scăpa de zgomotul şi de duhoarea oraşului.

Denna s-a aşezat la baza pietrei cenuşii şi s-a sprijinit cu spatele de aceasta. Apoi a scos harpa din cutia sa şi a tras-o la piept, făcând ca rochia să i se ridice şi să expună o parte scandaloasă din picior. A ridicat o sprânceană la mine şi a rânjit ca şi cum ştia exact la ce mă gândeam.

— Frumoasă harpă, am spus lejer.

A pufnit nedelicat.

M-am aşezat unde eram, întinzându-mă confortabil pe iarba înaltă şi răcoroasă. Am tras câteva fire din pământ şi am început să le-mpletesc leneş într-o panglică.

Sincer, eram emoţionat. Deşi petrecuserăm mare parte din timp împreună în ultima lună, n-o auzisem pe Denna cântând nimic din propria-i creaţie. Cântasem împreună şi ştiam că are o voce ca mierea pe pâinea caldă. Ştiam că degetele ei erau sigure şi că avea ritm de muzicant…

Dar să compui un cântec nu e la fel cu a cânta unul. Dacă al ei nu era bun de nimic? Ce-aveam să-i spun?

Denna şi-a răsfirat degetele pe corzi şi grijile mele au dispărut în fundal.

Găsisem întotdeauna ceva puternic erotic în modul în care o femeie îşi pune mâinile pe o harpă. A început să-şi plimbe degetele în jos pe corzi, de la notele înalte la cele joase. Sunetul era ca de ciocane pe clopote, ca de apă peste pietre, ca ciripitul păsărilor în aer.

S-a oprit şi şi-a strâns o coardă. A ciupit-o, a acordat-o. A lovit o coardă ascuţită, o coardă tare, o coardă persistentă, apoi s-a întors să se uite la mine, îndoindu-şi degetele emoţionată.

— Eşti gata?

— Eşti incredibilă, am spus.

Am văzut-o înroşindu-se un pic, apoi şi-a dat părul pe spate pentru a-şi ascunde reacţia.

— Fraiere. Încă n-am cântat nimic.

— Eşti incredibilă chiar şi aşa.

— Taci.

A lovit o coardă tare şi a lăsat-o să dispară într-o melodie liniştită. Aşa cum s-a ridicat şi a căzut, a făcut introducerea la cântecul ei. Am fost surprins de o astfel de deschidere tradiţională. Surprins, dar mulţumit. Modalităţile vechi sunt cele mai bune.

Adună-te lume şi-ascultă bine, c-am să-ţi spun o tragedie.
Cânt despre umbra-ntinsă peste lume
Peste o ţară şi peste un bărbat
Care şi-a-ntins mâna spre un ţel ce de puţini poate fi suportat.
Frumosul Lanre: lipsit de soţie, de viaţă, de mândrie,
Dar ţelul său niciodată clătinat.
Care-a luptat cu valul, şi-a căzut, şi-a fost trădat.

Dar înainte ca zeci de versuri să-i treacă pe buze, am fost uimit din diferite motive.

Cânta povestea căderii lui Myr Tariniel. Despre trădarea lui Lanre. Era povestea pe care eu o auzisem de la Skarpi, în Bobcatran.

Dar versiunea Dennei era diferită. În cântecul ei, Lanre era schiţat în tonuri tragice, un erou folosit greşit. Cuvintele lui Selitos erau crude şi muşcătoare, Myr Tariniel era un gardian potrivit pentru focul purificator. Lanre nu era trădător, ci un erou căzut.

Atât de mult contează când opreşti o poveste, iar a ei s-a încheiat când Lanre fusese blestemat de Selitos. Acesta era finalul perfect pentru o tragedie. În povestea ei, Lanre fusese nedreptăţit, înţeles greşit. Selitos era un tiran, un monstru nebun care îşi smulsese ochiul de furie, la viclenia inteligentă a lui Lanre. Era îngrozitor şi dureros de greşit.

În ciuda acestui fapt, avea primele sclipiri de frumuseţe în ea. Corzile bine alese.

Rima subtilă şi puternică. Piesa era încă foarte crudă şi avea bucăţi nearanjate din belşug, dar i-am putut simţi forma. Am văzut ce-ar putea deveni. Ar da peste cap mintea oamenilor. Chiar c-ar cânta-o o sută de ani.

Probabil că aţi auzit-o, de fapt. Mulţi au auzit-o. A ajuns să i se spună *Cântecul celor şapte amărăciuni.* Da. Denna l-a compus, iar eu am fost primul care l-am auzit cântat în întregime.

Când ultimele acorduri au dispărut în aer, Denna şi-a coborât

mâinile, evitând să mă privească în ochi.

Stăteam încă tăcut şi nemişcat pe iarbă.

Pentru ca asta să aibă sens, trebuie să înţelegeţi ceva ce fiecare muzicant ştie. Să cânţi un cântec nou e ceva emoţionant. Ba mai mult de-atât. E înspăimântător.

E ca şi cum te-ai dezbrăca pentru prima dată în faţa unei noi iubite. E un moment delicat.

Trebuia să spun ceva. Un compliment. Un comentariu. O glumă. O minciună.

Orice era mai bun decât tăcerea.

Dar n-aş fi putut fi mai şocat nici dacă ar fi scris un imn de laudă pentru ducele de Gibea. Şocul era pur şi simplu prea mare pentru mine. M-am simţit aspru ca un pergament reutilizat, ca şi cum fiecare strofă din cântecul ei era o răsucire de cuţit, râcâind până când mă golea în întregime şi mă lăsa fără cuvinte.

M-am uitat în jos, ca tontul, la mâini. Încă ţineam inelul din iarbă verde pe jumătate terminat pe care-l împletisem când începuse melodia. Era un disc plat şi larg împletit, începând să ia forma unui inel.

Încă uitându-mă în jos, am auzit foşnetul fustei Dennei când s-a mişcat. Trebuia să spun ceva. Deja aşteptasem prea mult. Era prea multă linişte în aer.

— Numele oraşului nu era Mirinitel, i-am spus fără a-mi ridica privirea.

Nu era cel mai rău lucru pe care-l puteam spune. Dar nici cel mai indicat.

Se lăsă o pauză.

— Poftim?

— Nu era Mirinitel, am repetat. Oraşul pe care Lanre l-a ars se numea Myr Tariniel. Îmi pare rău să-ţi spun asta.

Să schimbi un nume e muncă grea. Asta avea să distrugă rima din al treilea vers. Am fost surprins de cât de liniştită îmi fusese vocea, cât de plată şi de moartă a sunat în urechile mele.

Am auzit-o inspirând surprinsă.

— Ai mai auzit povestea asta?

M-am uitat la Denna, la faţa ei încântată. Am dat din cap, încă simţindu-mă ciudat de lipsit de inspiraţie. Gol. Sec ca o tărtăcuţă uscată.

— Ce te-a făcut să alegi tema asta pentru melodie? am întrebat-o.

Nici asta nu era bine să-ntreb. Cred că dacă în acel moment

aş fi spus lucrul potrivit, totul ar fi fost altfel. Dar chiar şi acum, după ani de gândire, nu-mi pot imagina ce-aş fi putut să spun ca să îndrept lucrurile.

Entuziasmul ei s-a stins uşor.

— Am găsit o versiune a ei într-o carte veche, când am făcut cercetări genealogice pentru patronul meu, a spus ea. Aproape nimeni nu şi-o aminteşte, deci e perfectă pentru o melodie. Nu e ca şi cum lumea are nevoie de o altă poveste despre Oren Velciter. Nu mă voi face cunoscută prin repetarea a ceea ce alţi muzicanţi au discutat deja de peste o sută de ori. Denna m-a privit curioasă. Am crezut că te voi surprinde cu ceva nou. Nu m-aş fi gândit c-ai auzit de Lanre.

— Am auzit-o cu ani în urmă, i-am spus amorţit. De la un povestitor bătrân, în Bobcatran.

— Dacă aş fi avut jumătate din norocul tău…

Denna a clătinat din cap cu disperare.

— A trebuit s-o pun cap la cap dintr-o sută de restuleţe.

A făcut un gest împăciuitor.

— Eu şi cu patronul meu, ar trebui să spun. M-a ajutat.

— Patronul tău, am zis.

Am simţit o scânteie de emoţie când l-a menţionat.

Gol cum eram, a fost surprinzător cât de repede mi s-a răspândit amărăciunea prin intestin, ca şi cum cineva ar fi aprins un foc în mine.

Denna a dat din cap.

— Se crede a fi un mic istoric, a spus ea. Cred că aleargă după o întâlnire la Curte. N-ar fi primul care se pune în evidenţă aruncând o lumină asupra cuiva demult dispărut, cu un trecut eroic. Sau poate că încearcă să-şi inventeze chiar lui un strămoş erou. Asta ar explica cercetarea făcută în vechile genealogii.

A ezitat o clipă, muşcându-şi buzele.

— Adevărul e că suspectez pe jumătate că melodia e pentru Alveron însuşi, a zis ea ca şi cum ar fi mărturisit ceva. Magistrul Ulm a bătut un apropo c-ar fi în relaţii cu maerul.

Mi-a zâmbit răutăcios.

— Cine ştie? Poate mi-ai întâlnit deja patronul în cercurile în care te învârţi tu şi nici măcar nu ţi-ai dat seama.

Mintea mi-a licărit la sutele de nobili şi curteni pe care îi întâlnisem în trecere în luna anterioară, dar îmi era greu să mă concentrez la feţele lor. Focul din măruntaie mi se răspândise până îmi umpluse întregul piept.

— Dar destul despre asta, a zis Denna fluturându-şi mâinile nerăbdătoare.

A dat harpa deoparte şi şi-a încrucişat picioarele să stea pe iarbă.

— Mă tachinezi. Ce părere ai de asta?

M-am uitat la mâini şi m-am jucat alene cu panglica plată din iarbă verde pe care-o împletisem. Era moale şi răcoroasă între degetele mele. Nu-mi amintesc cum mi-am propus să-mbin capetele pentru a forma un inel.

— Ştiu că are nişte bucăţi nearanjate, am auzit-o pe Denna spunând cu voce plină de emoţie. Va trebui să modific partea cu numele, dacă eşti sigur că e cel corect. Începutul e nearanjat, iar versul al şaptea e un dezastru, ştiu. Trebuie să vorbesc mai mult despre lupte şi despre relaţia lui cu Lyra. Finalul trebuie scurtat. Dar, în general, ce părere ai?

Odată netezit, ar fi fost genial. Un cântec atât de bun, ca şi cum ar fi fost scris de părinţii mei, dar asta îl înrăutăţea.

Mâinile îmi tremurau şi eram uimit de cât de greu îmi era să le opresc. Mi-am ridicat privirea la Denna. Încântarea agitată i-a dispărut când mi-a văzut faţa.

— Va trebui să refaci mai mult decât un nume.

Am încercat să-mi păstrez vocea calmă.

— Lanre n-a fost un erou.

S-a uitat la mine ciudat, ca şi cum nu-şi dădea seama dacă glumeam sau nu.

— Poftim?

— Ai înţeles greşit întreaga poveste, am spus. Lanre era un monstru. Un trădător. Trebuie să schimbi textul.

Denna şi-a aruncat capul pe spate şi a râs. Cum nu m-am alăturat ei, şi-a ridicat capul nedumerită.

— Vorbeşti serios?

Am dat din cap.

Faţa Dennei a rămas rigidă. Ochii i s-au îngustat şi gura i-a devenit o linie subţire.

— Trebuie să fie o glumă.

Gura i s-a mişcat tăcută pentru un moment, apoi a scuturat din cap.

— N-ar avea niciun sens. Întreaga poveste se destramă dacă nu e Lanre eroul.

— Nu e vorba de ce face o poveste bună, am spus. E vorba de ce e adevărat.

— Adevărat? s-a uitat la mine neîncrezătoare. E doar o poveste populară veche. Niciunul dintre locuri nu-i real. Niciunul dintre oameni nu-i real. Ai putea la fel de bine să te simţi jignit că vin cu-n vers nou la *Spoitor şi tăbăcar.*

Am simţit cuvintele ridicându-mi-se până în gât, fierbinţi ca focul dintr-un şemineu. Am înghiţit greu, să le opresc.

— Unele poveşti sunt doar poveşti, am fost de acord. Dar nu asta. Nu e vina ta. N-aveai cum…

— Păi, mulţumesc, a zis ea muşcător. Mă bucur că nu-i vina mea.

— Bine, am zis brusc. E vina ta. Ar fi trebuit să cercetezi mai mult.

— Ce ştii tu despre cercetarea făcută de mine? a întrebat ea. N-ai nici cea mai mică idee! Am fost peste tot în lume să dezgrop bucăţi din povestea asta!

Aşa făcuse şi tatăl meu. Începuse să scrie un cântec despre Lanre, dar cercetările sale l-au dus la Chandrieni. A petrecut ani de-a rândul urmărind povestiri pe jumătate uitate şi a dezgropat zvonuri. A vrut să spună adevărul în cântecul lui despre ei şi ei mi-au ucis întreaga trupă, pentru a-l împiedica.

M-am uitat în jos, la iarbă, şi m-am gândit la secretul păstrat atât de mult timp. M-am gândit la mirosul de sânge şi de păr ars. M-am gândit la rugină şi la focul albastru şi la corpurile sfâşiate ale părinţilor mei. Cum aş putea să explic ceva atât de zguduitor şi de oribil? De unde ar trebui să încep? Puteam simţi secretul adânc în mine, imens şi greu ca o piatră.

— În varianta poveştii pe care am auzit-o eu, Lanre a devenit unul dintre Chandrieni, am spus, atingând marginea îndepărtată a secretului. Ar trebui să ai grijă. Unele poveşti sunt periculoase.

Denna s-a uitat la mine îndelung.

— Chandrieni? a zis ea neîncrezătoare.

Apoi a râs. Nu era obişnuitul ei râs încântător. Acesta era puternic şi plin de batjocură.

— Ce fel de copil eşti şi tu?

Ştiam exact cât de copilăresc sunase ce zisesem. Am simţit că roşesc de jenă, întregul meu corp fiind acoperit dintr-odată de sudoare. Am deschis gura să vorbesc şi am simţit că deschid uşa unui cuptor.

— Sunt ca un copil? am scuipat. Nu ştii de capul tău, proasto…

Aproape că mi-am muşcat limba ca să nu-i strig cuvântul

târfă.

— Crezi că ştii totul, nu-i aşa? a întrebat. Ai fost la Universitate şi crezi că noi, restul, suntem…

— Nu mai căuta scuze să fii supărată şi ascultă-mă! m-am dezlănţuit.

Cuvintele se revărsau din mine ca fierul topit.

— Faci crize ca o fetiţă răsfăţată!

— Să nu-ndrăzneşti!

A ridicat un deget la mine.

— Nu vorbi cu mine ca şi cum aş fi o fată imbecilă de la ţară. Ştiu lucruri care nu sunt predate la Universitatea ta preţioasă! Lucruri secrete! Nu sunt idioată!

— Te porţi ca o idioată! am strigat atât de tare, încât cuvintele mi-au rănit gâtul. Nu taci suficient pentru a mă asculta! Încerc să te ajut!

Denna stătea în centrul unei tăceri reci. Ochii ei erau duri şi plaţi.

— Deci despre asta e vorba, nu? a zis ea cu răceală.

Şi-a trecut degetele prin păr, cu fiecare gest al degetelor sale rigid de la iritare. Şi-a dezlegat împletiturile, le-a netezit, apoi, neatentă, a-nceput să împletească un nou model.

— Nu-ţi convine că nu-ţi primesc ajutorul. Nu poţi suporta că nu te las să repari fiecare lucruşor din viaţa mea, nu-i aşa?

— Păi, poate că cineva trebuie să-ţi repare viaţa, am cedat. Ai făcut o mizerie din ea până acum, nu-i aşa?

A continuat să stea nemişcată, cu ochi furioşi.

— Ce te face să crezi că ştii ceva despre viaţa mea?

— Ştiu că-ţi e atât de frică ca cineva să nu se apropie de tine, că nu poţi sta în acelaşi pat patru zile la rând, i-am spus, nemaiştiind ce-mi ieşea pe gură.

Cuvintele nervoase se revărsau din mine ca sângele dintr-o rană.

— Ştiu că-ţi petreci întreaga viaţă arzând căile de întoarcere în urma ta. Ştiu că-ţi rezolvi problemele fugind…

— Oricum, ce te face să crezi că sfatul tău valorează doi bani? a izbucnit Denna. Acum o jumătate de an erai cu un picior în şanţ. Ciufulit şi cu trei cămăşi jerpelite. Nu e nobil pe o rază de o sută de mile de Imre care să facă pipi pe tine dacă ai lua foc. A trebuit să alergi o mie de mile ca să ai o şansă de patron.

Faţa mi-a luat foc de ruşine la menţionarea celor trei cămăşi şi am simţit că încep să clocotesc din nou.

— Ai dreptate, desigur, i-am spus usturător. Mai bine fără. Sunt sigur că patronul tău ar fi perfect fericit să facă pipi pe tine.

— Acum ajungem la ce ne doare, a zis ea, aruncându-şi mâinile-n aer. Nu-ţi place patronul meu pentru că-mi poţi obţine unul mai bun. Nu-ţi place cântecul meu pentru că e diferit de cel pe care-l ştii tu.

S-a întins după cutia harpei, cu mişcări rigide şi furioase.

— Eşti la fel ca toţi ceilalţi.

— Încerc să te ajut!

— Încerci să mă repari, a zis Denna rece când a luat harpa. Încerci să mă cumperi. Pentru a-mi repara viaţa. Vrei să mă ţii de parcă aş fi animalul tău de companie. Ca şi cum aş fi câinele tău credincios.

— Nu m-am gândit niciodată la tine ca la un câine, i-am spus, oferindu-i un zâmbet strălucitor şi fragil. Un câine ar şti să asculte. Un câine are bunul-simţ să nu muşte o mână care încearcă să-l ajute.

Conversaţia noastră a luat-o în jos în spirală.

În acest moment al povestirii sunt tentat să mint. Să spun c-am rostit toate astea cu o furie scăpată de sub control. Că eram copleşit de durerea amintirii familiei mele ucise. Sunt tentat să spun c-am simţit gust de prune şi nucşoară. Atunci aş avea o scuză…

Dar erau cuvintele mele. În final, eu am fost cel care a spus acele lucruri.

Numai eu.

Denna a răspuns în acelaşi fel, rănită şi furioasă şi clonţoasă ca şi mine. Eram amândoi mândri şi furioşi şi plini de certitudinea de nezdruncinat a tinerilor.

Am spus lucruri pe care niciodată nu le-aş fi spus, şi când am plecat, n-am plecat împreună.

Temperamentul meu era încins şi amar ca o bară de fier topită. M-a ars tot drumul înapoi la Severen. Mă ardea cât am mers prin oraş şi-am aşteptat ascensorul de marfă. Mocnea când am ajuns pe proprietatea maerului şi-am trântit uşa apartamentului în spatele meu.

Au trecut doar câteva ore până m-am răcorit suficient pentru a-mi regreta cuvintele. M-am gândit ce-aş fi putut să-i spun Dennei. M-am gândit să-i spun cum trupa mea fusese ucisă,

despre Chandrieni.

Am decis să-i scriu o scrisoare. I-aş fi explicat totul, indiferent cât de prostesc sau de necrezut ar fi părut.

Am scos condeiul şi cerneala şi-am pus o coală de hârtie albă, fină pe birou.

Am înmuiat condeiul şi-am încercat să mă gândesc de unde aş putea începe.

Părinţii mei fuseseră ucişi când eu aveam 11 ani. Fusese un eveniment atât de dureros şi de înfricoşător, încât aproape mă făcuse să înnebunesc. De atunci, nu mai povestisem nimănui despre acele evenimente. Nici măcar nu şoptisem vorbele într-o cameră goală. Era un secret încleştat atât de puternic şi de atât de mult timp, încât atunci când am îndrăznit să mă gândesc la el m-a apăsat atât de greu pe piept, de abia mai puteam respira.

Am înmuiat din nou condeiul, dar cuvintele n-au venit. Am deschis o sticlă de vin, gândindu-mă că aşa aş fi putut scoate mai uşor secretul din mine. Că avea să-mi dea putere suficientă în degete ca să-l pot forţa să iasă. Am băut până când camera a ajuns să se învârtă cu mine şi vârful condeiului a făcut o crustă de cerneală uscată.

Câteva ore mai târziu, foaia albă încă se mai holba la mine şi am bătut cu pumnul în birou de furie şi frustrare, lovind atât de tare, încât mâna mi-a sângerat. Atât de greu poate deveni un secret. Poate face să curgă sânge mai uşor decât cerneală.

CAPITOLUL 74
Zvonuri

A doua zi după ce m-am certat cu Denna, m-am trezit târziu, spre după-amiază, simţindu-mă mizerabil pentru toate motivele evidente. Am mâncat şi am făcut baie, dar mândria m-a împiedicat să mă duc în Severenul de Jos s-o caut pe Denna. I-am trimis un inel lui Bredon, dar curierul s-a întors cu vestea că acesta era încă departe de proprietate. Aşa că am deschis o sticlă de vin şi am început să răsfoiesc grămada de poveşti care se acumulase încet în camera mea. Majoritatea erau lucruri scandaloase, răutăcioase. Dar meschinăria lor se potrivea cu starea mea de spirit şi-mi distrăgea atenţia de la propria mizerie.

Astfel, am aflat că fostul Conte Banbride nu murise de tuberculoză, ci din cauza unui sifilis contractat după o partidă de amor într-un grajd. Lordul Veston era dependent de răşina de dyanas şi banii destinaţi pentru întreţinerea drumurilor regelui se duseseră pe viciul lui. Baronul Makar plătise mai mulţi oficiali, pentru a evita scandalul, atunci când fiica sa cea mică fusese descoperită într-un bordel. Existau două versiuni ale poveştii, una în care ea era de vânzare şi alta în care ea cumpăra. Am pus această informaţie deoparte, pentru o utilizare viitoare.

Am început o a două sticlă de vin, în timp ce citeam că tânăra Netalia Lackless fugise cu o trupă de artişti itineranţi. Părinţii ei o renegaseră, desigur, lăsând-o pe Meluan singura moştenitoare a moşiilor Lackless. Asta explica ura lui Meluan pentru ruhi şi m-a făcut să mă bucur dublu că nu-mi făcusem cunoscut public acolo, în Severen, sângele de edema.

Existau trei poveşti separate despre cum ducele de Cormisant se înfuriase la beţie şi bătuse pe oricine se întâmplase să fie în apropiere, inclusiv pe soţia şi pe fiul lui şi câţiva oaspeţi veniţi la cină. Era şi o mică speculaţie legată de faptul că regele şi regina organizau orgii în grădinile lor private, ascunse de ochii curţii regale.

Chiar şi Bredon apărea acolo. Se spunea că oficiază ritualuri păgâne în pădurile izolate din afara moşiilor lui nordice. Erau descrise cu detalii atât de extravagante şi de meticuloase, că m-am întrebat dacă nu cumva fuseseră copiate direct din paginile unor vechi poveşti aturane de dragoste.

Am citit conştiincios până seara şi mai era jumătate prin teancul de poveşti când am terminat sticla de vin. Era gata să trimit un curier să-mi aducă alta, când am auzit şuieratul moale de aer din cealaltă cameră, care anunţa intrarea lui Alveron în apartamentul meu, prin trecerea lui secretă.

M-am prefăcut surprins când a intrat în cameră.

— Bună ziua, Alteţă, i-am spus, ridicându-mă în picioare.

— Stai jos dacă vrei, a zis el imediat.

Am rămas în picioare din respect, căci învăţasem că era mai bine să exagerez cu formalismul în prezenţa maerului.

— Cum progresează relaţia dumneavoastră cu doamna? l-am întrebat.

Din bârfa încântată a lui Scăriţă, ştiam că se avansa rapid spre deznodământ.

— Ne-am promis o fidelitate formală de astăzi, a zis el distrat. Am semnat hârtii şi toate cele. S-a făcut.

— Vă rog să mă iertaţi că spun asta, Alteţă, dar nu păreţi foarte mulţumit.

El a zâmbit acru.

— Presupun că ai auzit despre problemele cu drumurile?

— Doar zvonuri, Alteţă.

A pufnit.

— Cu zvonurile am încercat să păstrez tăcerea. Cineva i-a pândit pe colectorii mei de taxe pe drumul de nord.

Asta era ceva serios.

— Colectorii, Alteţă? l-am întrebat, subliniind pluralul. Cât au reuşit să ia?

Maerul m-a privit sever şi am înţeles că întrebarea mea era inadecvată.

— Destul. Mai mult decât suficient. E a patra oară când îmi dispar bani. Peste jumătate din taxele mele din nord sunt luate de tâlhari.

M-a privit serios.

— Moşiile Lackless sunt în nord, ştii.

— Credeţi că cei din familia Lackless vă pândesc colectorii?

M-a privit uluit.

— Ce? Nu, nu. Sunt bandiţi în Eld.

Am roşit un pic de ruşine.

— Aţi trimis patrule, Alteţă?

— Sigur că am trimis patrule, a zis el repede. Am trimis zeci. N-au găsit decât un foc de tabără.

S-a oprit şi s-a uitat la mine.

— Bănuiesc că cineva din garda mea e în cârdăşie cu ei.

Expresia lui era gravă.

— Presupun că Alteţa Voastră le-a dat escorte colectorilor.

— Două, a zis el. Ştii cât costă să înlocuieşti câteva zeci de gărzi? Armuri, arme, cai?

A oftat.

— Cel mai rău e că doar o parte din impozitele furate erau ale mele, restul aparţinea regelui.

Am dat din cap a înţelegere.

— Nu cred că e prea mulţumit.

Alveron a fluturat o mână dispreţuitor.

— O, Roderic îşi va primi banii oricum. El mă consideră pe mine răspunzător de zeciuiala lui. Deci, sunt obligat să trimită din nou colectorii, ca să adune a doua oară partea Majestăţii Sale.

— Nu-mi imaginez că asta le pică foarte bine celor mai mulţi oameni, am zis.

— Nu.

S-a aşezat într-un scaun tapiţat şi şi-a frecat faţa obosit.

— Nu mai am nicio soluţie în privinţa asta. Ce va crede Meluan văzând că nu-mi pot ţine drumurile în siguranţă?

M-am aşezat şi eu, cu faţa la el.

— Dar Dagon? l-am întrebat. Nu i-a găsit?

Alveron a dat să râdă scurt, lipsit de umor.

— O, Dagon i-ar găsi. El le-ar pune capetele în ţăruşi în mai puţin de zece zile.

— Atunci de ce nu-l trimiteţi? l-am întrebat nedumerit.

— Pentru că Dagon e dintr-o bucată. El ar distruge zeci de sate şi ar da foc la mii de acri din Eld ca să-i găsească.

A clătinat din cap în serios.

— Chiar dacă m-am gândit că e potrivit pentru misiunea asta, acum e plecat în căutarea lui Caudicus. În plus, s-ar putea să fie ceva magie în treaba asta, în Eld, şi asta depăşeşte cunoaşterea lui Dagon. Suspectez doar magia împotriva a jumătate de duzină de arcuri mondegane robuste. Dar e în firea oamenilor să se

plângă de magie de câte ori se confruntă cu ceva ce nu pot explica cu uşurinţă, mai ales în Vintas.

Alveron s-a aplecat înainte în scaunul său.

— Pot să mă bazez pe ajutorul tău în privinţa asta?

Nu era decât un singur răspuns la asta.

— Desigur, Alteţă.

— Te descurci cu supravieţuirea în sălbăticie?

— Am studiat-o cu un soldat când eram mai tânăr, am exagerat, ghicind că el caută pe cineva care să inventeze ceva să-i apere mai bine colectorii. Ştiu suficient pentru a urmări un om şi a mă ascunde.

Alveron a ridicat o sprânceană la asta.

— Serios? Ai o educaţie destul de diversă, nu?

— Am dus o viaţă interesantă, Alteţă.

Sticla de vin băută mă făcuse mai îndrăzneţ decât de obicei şi am adăugat:

— Am vreo două idei pe care s-ar putea să le găsiţi de ajutor în problema cu bandiţii.

S-a aplecat în faţă în scaunul său.

— Spune.

— Aş putea să concep o protecţie arcanistă pentru oamenii Domniei Voastre.

Am făcut o înfloritură cu degetele lungi de la mâna dreaptă, sperând să pară suficient de mistică. Am jonglat cifre în capul meu şi m-am întrebat cât timp mi-ar lua să creez un prinzător de săgeţi folosind doar echipamentul din turnul lui Caudicus.

Alveron a dat din cap gânditor.

— Ar putea fi suficient dacă mă preocupă numai siguranţa colectorilor mei. Dar acesta este drumul regelui, o arteră majoră a schimburilor comerciale. Trebuie să scap de bandiţi în sine.

— În acest caz, aş forma un mic grup care să ştie cum să meargă în linişte printr-o pădure, am spus. N-ar trebui să aibă prea mare dificultate să vă localizeze bandiţii. Iar când o vor face, ar trebui să fie o chestiune simplă să trimită garda să-i prindă.

— N-ar fi mai simplu să organizăm o ambuscadă şi să-i ucidem? a zis Alveron încet, căutând să-mi vadă reacţia.

— Sau aşa, am admis. Alteţa Voastră e braţul legii.

— Moartea e pedeapsa pentru actele de banditism. Mai ales pe drumul regelui, a zis ferm Alveron. Ţi se pare dur?

— Nu prea, am zis privindu-l drept în ochi. Drumurile sigure

sunt scheletul civilizaţiei.

Alveron m-a surprins cu un zâmbet brusc.

— Planul tău e similar cu al meu. Am adunat o mână de mercenari pentru a face aşa cum ai sugerat. A trebuit să-i aduc în secret, că nu se ştie cine le-ar putea trimite avertismente acestor bandiţi. Dar am patru oameni buni gata să plece mâine: un urmăritor, doi mercenari cu abilităţi în pădure şi un mercenar adem. Nici ultimul nu venise pe degeaba.

Am făcut un semn de felicitare.

— Deja aţi planificat-o mai bine decât aş fi făcut-o eu, Alteţă. Nici nu pare că mai aveţi nevoie de ajutorul meu, la urma urmelor.

— Dimpotrivă, a zis el. Am nevoie de cineva cu un pic de intuiţie ca să-i conducă.

S-a uitat la mine insinuant.

— Cineva care înţelege magia. Cineva în care să am încredere.

Am simţit o bruscă senzaţie de scufundare.

Alveron s-a ridicat în picioare, zâmbind călduros.

— De două ori m-ai servit până acum mai presus de toate aşteptările. Eşti familiarizat cu expresia „a treia oară plăteşte pentru tot”?

Din nou, exista doar un singur răspuns rezonabil la întrebare.

— Da, Alteţă.

Alveron m-a dus în apartamentul său şi ne-am uitat peste hărţi ale zonei rurale unde se pierduseră oamenii lui. O porţiune lungă din drumul regelui trecea printr-o bucată de Eld care era deja veche când Vintasul nu era nimic mai mult decât un potop de ceruri între regi. Era la un pic mai puţin de optzeci de mile depărtare. Puteam fi acolo în patru zile de mers întins.

Scăriţă mi-a oferit un sac nou de călătorie şi mi-am împachetat lucrurile cât de bine am putut. Mi-am luat câteva din cele mai practice haine din garderoba mea, deşi ar fi fost mai potrivite pentru o sală de bal decât pentru drum. Am împachetat câteva elemente pe care le furasem din laboratorul lui Caudicus cu o perioadă în urmă şi i-am dat lui Scăriţă o listă cu câteva elemente esenţiale care-mi lipseau, iar el a făcut rost de toate mai repede decât un băcan dintr-un magazin.

În cele din urmă, la ora când doar oamenii disperaţi şi cei

necinstiţi nu sunt în pat, Alveron mi-a dat o pungă care conţinea o sută de monede de argint.

— E o modalitate de manipulare murdară, a zis Alveron. În mod normal, ţi-aş fi dat o scrisoare prin care să-ţi fie oferite asistenţă şi ajutor.

A oftat.

— Dar folosind aşa ceva în genul ăsta de călătorie, ar fi ca şi cum am sufla într-o trâmbiţă ca să vă anunţăm sosirea.

Am dat din cap.

— Dacă au fost destul de isteţi ca să aibă un spion în garda dumneavoastră, e clar că au legături şi cu localnicii, Alteţă.

— Ar putea să fie chiar localnicii, a zis el întunecat.

Scăriţă m-a condus în afara proprietăţii prin acelaşi pasaj secret pe care îl folosea maerul ca să intre în apartamentul meu. Ducând o lampa hoţului acoperită, m-a purtat prin mai multe pasaje răsucite, apoi în jos, pe o scară lungă, întunecoasă, sfredelită adânc în piatra Perpendicularei.

Astfel, m-am trezit stând singur în pivniţa îngheţată a unui magazin părăsit din Severenul de Jos. Era în zona oraşului distrusă de foc cu câţiva ani în urmă, şi cele câteva grinzi transversale rămase din clădiri păreau nişte oase întunecate în lumina palidă a primilor zori.

Am ieşit din scheletul ars al clădirii. Sus, proprietatea maerului stătea cocoţată pe marginea Perpendicularei ca o pasăre de pradă.

Am scuipat, nu prea mulţumit de situaţia mea, forţat să intru în serviciul mercenarilor. Simţeam nisip în ochi după noaptea albă şi după lunga mea călătorie prin pasajul întortocheat de piatră din Perpendiculară. Vinul pe care-l băusem nu îmbunătăţea nici el situaţia, în ultimele câteva ore simţisem că mă trezesc şi că devin tot mai mahmur. N-am fost deloc complet treaz în timpul întregului proces şi nu era plăcut. Reuşisem să menţin aparenţele în faţa lui Alveron şi a lui Scăriţă, dar problema era că simţeam acreală în măruntaie şi gândurile îmi erau groase şi lente.

Aerul rece dinaintea zorilor mi-a limpezit un pic capul şi după o sută de paşi am început să mă gândesc la lucruri pe care uitasem să le trec pe lista pe care i-o dădusem lui Scăriţă.

Vinul nu-mi făcuse nicio favoare în privinţa asta. N-aveam nici cutie cu iască, nici sare, nici cuţit… Lăuta mea. N-o luasem de la lutier după ce îi reparase cheia slăbită. Cine ştia cât putea să

dureze vânătoarea de bandiţi a maerului. Cât de mult va sta nerevendicată înainte ca omul să decidă că a fost abandonată?

M-am abătut două mile din drum, dar am găsit magazinul lutierului în întuneric şi lipsit de viaţă. Am ciocănit la uşă fără niciun rezultat. Apoi, după un moment de ezitare, am intrat şi am furat-o. Deşi părea greu s-o fur, din moment ce era lăuta mea şi plătisem deja pentru reparaţie.

A trebuit să urc pe un perete, să forţez o fereastră şi să sparg două încuietori. A fost destul de simplu, dar având în vedere capul meu nedormit şi plin de vin, am avut probabil noroc că n-am căzut de pe acoperiş şi nu mi-am rupt gâtul. Dar în afară de o bucată de ţiglă care a alunecat şi mi-a făcut inima s-o ia la trap, lucrurile au mers bine şi în douăzeci de minute am plecat din nou la drum.

Cei patru mercenari ai lui Alveron se adunaseră şi aşteptau într-o tavernă la trei mile nord de Severen. Am făcut scurt prezentările şi am plecat imediat spre nord, pe drumul regelui.

Gândirea mea era atât de lentă, că eram la câteva mile la nord de Severen când am început să reconsider câteva lucruri. Numai atunci mi-am dat seama că maerul s-ar fi putut să nu fi fost complet sincer în tot ce-mi spusese cu o seară înainte.

Eram, într-adevăr, cea mai potrivită persoană pentru a conduce câţiva urmăritori într-o pădure necunoscută, pentru a ucide o bandă de tâlhari? Credea cu adevărat maerul atât de mult în mine?

Nu. Bineînţeles că nu. Fusesem flatat, dar pur şi simplu nu era adevărat. Maerul avea acces la resurse mai bune de-atât. Adevărul era, probabil, că voia să-şi îndepărteze din drum asistentul cu vorbă dulce, acum, că o avea pe Lady Lackless lângă el. Fusese o prostie că nu-mi dădusem seama mai devreme.

Deci, mă trimisese într-o misiune prostească, să alerg după potcoave de cai morţi. Se aştepta să petrec o lună vânând gâştele lui sălbatice în pădurea adâncă din Eld, apoi să mă întorc cu mâna goală. Şi punga cu bani avea acum mai mult sens. O sută de monede ne-ar fi ţinut mai bine de-o lună. Apoi, când aş fi rămas fără bani, aş fi fost obligat să mă întorc în Severen, unde maerul ar fi plescăit din limbă a dezamăgire şi s-ar fi folosit de eşecul meu ca scuză pentru a şterge unele dintre favorurile acumulate până atunci.

Pe de altă parte, dacă aveam noroc şi găseam bandiţii, cu

atât mai bine. Era exact genul de plan cu care l-aş fi creditat pe maer. Indiferent ce se întâmpla, primea ceva ce-şi dorea.

Era enervant. Dar nu prea mă mai puteam întoarce la Severen ca să-l înfrunt. Acum, că o comisesem, nu mai era nimic de făcut decât să fac faţă cât mai bine situaţiei.

Cum mergeam spre nord, cu capul trepidând şi cu gura plină de nisip, am decis să-l surprind din nou pe maer. Să-i vânez bandiţii.

Apoi, a treia oară ar fi plătit pentru toate, şi maerul Alveron mi-ar fi fost bine şi cu adevărat îndatorat.

CAPITOLUL 75

Jucătorii

În următoarele câteva ore de mers, am făcut tot posibilul să-i cunosc pe bărbaţii cu care mă împovărase Alveron. Vorbesc la figurat, desigur, căci unul dintre ei era femeie şi toţi cinci am mers pe jos.

Tempi mi-a atras primul privirea şi mi-a menţinut-o cel mai mult, căci era primul mercenar adem pe care-l întâlneam. Departe de a fi impunător, cu ochi duri, de ucigaş, cum m-aş fi aşteptat, Tempi era destul de greu de definit, nici deosebit de înalt, nici cu o constituţie puternică. Avea pielea albă, păr deschis la culoare şi ochii de un cenuşiu pal. Expresia lui era goală ca hârtia proaspătă. Ciudat de goală. Studiat de goală.

Ştiam că mercenarii adema purtau haine roşii-sângerii ca un fel de semn distinctiv. Dar ţinuta lui Tempi era diferită de ceea ce mă aşteptasem. Avea cămaşa strânsă pe trup cu o serie de curele din piele moale. Şi pantalonii erau strânşi în curele pe coapse, la gambe şi la genunchi. Totul era de acelaşi roşu luminos şi sângeriu şi i se potrivea perfect, ca mănuşa unui gentleman.

Pe măsură ce se încălzea afară, am început să transpir. După ce trăise în aerul rece, rarefiat, de la Stormwal, lui vremea trebuie să i se fi părut disproporţionat de fierbinte. Cu o oră înainte de prânz, şi-a slăbit curelele din piele ale cămăşii şi le-a dat jos, folosindu-le pentru a-şi şterge sudoarea de pe faţă şi mâini. Nu prea părea să conştientizeze că merge pe drumul regelui gol până la brâu.

Pielea lui Tempi era atât de palidă, că avea aproape culoarea crem, iar trupul lui era slab şi elegant ca al unui câine de curse, muşchii jucându-i sub piele cu graţia celor ai unui animal. Am încercat să nu mă holbez, dar ochii mei nu se puteau abţine să nu se uite la cicatricele subţiri, palide, care-i traversau braţele, pieptul şi spatele.

N-a scos o vorbă ca să se plângă de căldură. Cuvintele de orice fel păreau rare la el şi la cele mai multe întrebări răspundea cu un dat din cap sau cu un scuturat din cap. Căra un sac de călătorie ca al meu, şi sabia lui, departe de a intimida, părea destul de scurtă şi de neimpresionantă.

Dedan era diferit de Tempi cât poate fi un om de altul. Era înalt, lat, cu pieptul lat şi gâtul gros. Avea o sabie grea, un cuţit lung şi purta o armură nepotrivită din piele fiartă, destul de grea cât să-l bată şi să fie nevoie să fie reparată de multe ori. Dacă aţi văzut vreodată un paznic de rulote, atunci l-aţi văzut pe Dedan sau cel puţin pe cineva croit din acelaşi material.

El mânca cel mai mult, se plângea cel mai mult, înjura cel mai mult şi avea o latură încăpăţânată mai rezistentă decât o scândură lată de stejar. Dar ca să fiu cinstit, avea şi un mod prietenos de a fi şi râdea uşor. Am fost tentat să-mi fac o părere proastă despre el, din cauza manierelor şi a dimensiunilor lui, dar Dedan avea un spirit vioi când se deranja să-l folosească.

Hespe era femeia mercenar. O creatură nu chiar atât de rară cum cred unii. În aspectul şi modul ei de a se echipa, era aproape o oglindă pentru Dedan. Piele, sabie grea, uşor ponosită şi cu atitudine de om înţelept umblat prin lume. Avea umeri largi, mâini puternice şi o faţă mândră, cu o falcă precum zidul de cărămidă. Avea părul blond şi fin, însă tăiat scurt, după moda bărbaţilor.

Dar a fost o greşeală s-o văd ca pe versiunea feminină a lui Dedan. Ea era rezervată unde Dedan brava. Şi în timp ce Dedan era relaxat când n-avea motive de enervare, Hespe mocnea în ea o vagă duritate, de parcă se aştepta tot timpul ca cineva să-i facă necazuri.

Marten era cel mai bătrân dintre noi, căutătorul nostru de urme. El purta un pic de piele, mai moale şi mai bine îngrijită decât cele ale lui Dedan sau Hespe. Avea un cuţit lung, unul scurt şi un arc de vânătoare.

Marten fusese vânător înainte de a cădea în dizgraţia baronetului ale cărui păduri le păzea. Slujba de mercenar era un loc de muncă mai modest, prin comparaţie, dar îi dădea să mănânce. Talentul său de a trage cu arcul îl făcea valoros, în ciuda faptului că el nu era la fel de impozant fizic precum Dedan sau Hespe.

Cei trei formaseră un parteneriat liber cu câteva luni în urmă şi de-atunci îşi vindeau serviciile ca grup. Marten mi-a spus că îi

mai făcuseră şi alte servicii maerului, cea mai recentă fiind explorarea unora dintre terenurile de lângă Tinuë.

Mi-a luat aproximativ zece minute până să-mi dau seama că Marten trebuia să fie conducătorul acelei expediţii. El avea mai multă experienţă în pădure decât noi, ceilalţi, la un loc şi chiar vânase de vreo două ori oameni pentru recompensă. Când am menţionat asta, a clătinat din cap şi a zâmbit, spunându-mi că a fi în stare să faci ceva şi a dori s-o faci erau, într-adevăr, două lucruri foarte diferite.

Ultimul eram eu: liderul lor neînfricat. Scrisoarea de prezentare a maerului mă descria ca pe un tânăr priceput, cu o bună educaţie şi cu diverse calităţi utile. Deşi asta era perfect adevărat, mă făcea să par cel mai inutil şi mizerabil filfizon care exista la Curte.

Nu ajuta nici faptul că eram mai tânăr decât oricare dintre ei şi purtam haine mai potrivite pentru o petrecere decât pentru drum. Căram după mine lăuta şi punga maerului. N-aveam nici sabie, nici armură, nici cuţit.

Îndrăznesc să spun că nu prea ştiau ce să se facă cu mine.

Soarele mai avea cam o oră până să apună, când am trecut pe drum pe lângă un căldărar ambulant. Purta roba tradiţională cafenie, încinsă cu o funie. N-avea căruţă, ci mâna un măgar atât de încărcat cu baloturi de resturi, că arăta ca o ciupercă.

A trecut încet pe lângă noi, cântând:

Chiar dacă n-ai nevoie de nimic de reparat şi de cârpit,
Un înţelept vede mereu momentul potrivit pentru cheltuit.
Bucură-te de soare
Şi te va face să simţi vigoare,
Dar vei regreta dacă acum nu te opreşti.
E mai bine să plăteşti
Şi pentru o zi ploioasă să te pregăteşti,
Dar când eşti ud la căldărar să te gândeşti.

Am râs şi am aplaudat. Adevăraţii căldărari ambulanţi sunt o specie rară, iar eu sunt mereu bucuros să văd unul. Mama mea îmi spunea că poartă noroc şi tatăl meu îi aprecia că veneau cu ştiri. Faptul că aveam nevoie disperată de câteva lucruşoare făcea această întâlnire de trei ori bine-venită.

— Ho, căldărarule, a zis Dedan zâmbind. Am nevoie de foc şi o halbă. Cât mai avem până să dăm de-un han?

Căldărarul a arătat înapoi pe drumul pe care venise.

— Nici douăzeci de minute de plimbare.

L-a privit pe Dedan.

— Dar să nu-mi spui că n-ai nevoie de nimic altceva, a admonestat el. Toată lumea are nevoie de ceva.

Dedan a clătinat din cap politicos.

— Îmi pare rău, căldărare. Punga mea e prea subţire.

— Dar tu? m-a privit căldărarul de sus până jos. Arăţi ca un băiat care ar vrea câte ceva.

— Am nevoie de câteva lucruri, am admis.

Văzându-i pe ceilalţi privind cu dor de drum, le-am făcut semn.

— Duceţi-vă, le-am spus. Vă prind din urmă în câteva minute.

Când se îndepărtau, căldărarul şi-a frecat mâinile, rânjind.

— Deci, ce vrei?

— Nişte sare pentru început.

— Şi o cutie în care s-o pui, a zis el începând să scotocească în bagajul măgarului.

— Aş vrea şi un cuţit, dacă ai unul la îndemână.

— Mai ales dacă te duci spre nord, a zis el la fel de sigur de sine. Periculos drum. N-ar trebui făcut fără un cuţit.

— Ai avut ceva probleme? l-am întrebat, în speranţa că ştia ceva care ne-ar fi putut ajuta să-i găsim pe bandiţi.

— O, nu, a zis scotocind prin pachete. Lucrurile nu stau chiar atât de rău încât să viseze cineva să pună mâna pe un căldărar. Totuşi, e o porţiune de drum rău.

A scos un cuţit lung, îngust, într-o teacă de piele şi mi l-a dat.

— Oţel Ramston.

L-am scos din teacă şi am privit lama mai atent. Era oţel Ramston.

— N-am nevoie de ceva chiar atât de bun, am zis, dându-i-l înapoi. Vreau unul pentru utilizarea de zi cu zi, mai mult pentru mâncare.

— Ramston e bun pentru treburile de zi cu zi, a zis căldărarul, împingându-l înapoi în mâinile mele. Poţi să-l foloseşti ca să te dichiseşti frumos, apoi poţi să te razi cu el, dacă vrei. Nu se toceşte niciodată.

— S-ar putea să fie nevoie să-l pun la grea încercare, am clarificat. Şi Ramston e fragil.

— Asta aşa e, a recunoscut căldărarul cu uşurinţă. Tatăl meu obişnuia să spună că e „cel mai bun cuţit pe care l-ai avut vreodată, până când se rupe”. Dar la fel se poate spune despre orice cuţit. Şi, ca să spun drept, e singurul cuţit pe care-l am.

Am oftat. Ştiu când sunt jupuit.

— Şi o cutie cu iască.

Mi-a întins una aproape înainte să termin de spus.

— N-am putut să nu observ că ai un pic de cerneală pe degete.

A arătat la mâinile mele.

— Am aici nişte hârtie de bună calitate. Şi condei şi cerneală. Nimic nu e mai rău decât să-ţi vină o idee pentru un cântec şi să nu fii în stare s-o notezi.

A ridicat un pachet de piele cu hârtie, condeie şi cerneală.

Am scuturat din cap, ştiind că punga maerului nu se întinde chiar atât.

— Cred că pentru o vreme am terminat cu scrisul melodiilor, căldărare.

A ridicat din umeri, încă ţinând pachetul.

— Pentru scrisori, atunci. Ştiu un tip care odată a trebuit să-şi taie o venă ca să-i scrie un bilet iubitei lui. Dramatic, e-adevărat. Simbolic, cu siguranţă. Dar, de asemenea, dureros, nesănătos şi mai mult decât uşor macabru. Acum ia cu el condei şi cerneală oriunde se duce.

Am simţit cum mi se scurge culoarea din obraji, căci cuvintele căldărarului îmi amintiseră de altceva ce uitasem în graba mea de a părăsi Severenul: Denna. Toate gândurile la ea îmi fugiseră din minte după discuţia cu maerul despre bandiţi, după două sticle de vin tare şi o noapte nedormită. Plecasem fără o vorbă după cearta noastră teribilă. Ce-ar fi crezut după ce îi vorbisem atât de crud, apoi dispărusem pur şi simplu? Eram deja la o zi întreagă de Severen. Nu mă puteam întoarce pur şi simplu doar să-i spun că plec, nu?

M-am gândit o clipă. Nu. Pe de altă parte, Denna însăşi dispăruse cu zilele fără un cuvânt de avertizare. Cu siguranţă ar înţelege dacă aş face la fel…

Prost. Prost. Prost. Gândurile mi se învârteau în cerc, încercând să decid între cele câteva variante neplăcute.

Răgetul aspru al măgarului căldărarului mi-a speriat un gând.

— Te duci la Severen, căldărare?

— Mai mult trec prin el, a zis acesta. Dar da.

— Mi-am amintit că trebuie să trimit o scrisoare. Dacă ţi-aş da-o ţie, ai putea s-o livrezi la un anumit han?

El a dat din cap încet.

— Aş putea, a zis el. Având în vedere că vei avea nevoie de hârtie şi cerneală…

A zâmbit, fluturând din nou pachetul.

M-am strâmbat.

— Bine, căldărare. Dar cât mă costă atât de multe?

El s-a uitat la elementele acumulate.

— Sare şi cutie: patru monede. Cuţit: cincisprezece monede. Hârtie, condeie şi cerneală: optsprezece monede. Cutie cu iască: trei monede.

— Şi livrarea, am zis.

— O livrare de urgenţă, a zis căldărarul cu un pic de zâmbet. Către o doamnă, dacă nu mă înşală privirea din ochii tăi.

Am dat din cap.

— Corect, şi-a frecat el bărbia. De obicei, aş împinge la circa treizeci şi cinci, dar a fost o tocmire frumoasă, pe îndelete, şi m-ai convins să las la treizeci.

Preţul era rezonabil, mai ales având în vedere cât de greu era să găseşti hârtie bună. Totuşi, era o treime întreagă din banii pe care mi-i dăduse maerul. Aveam nevoie de banii ăia pentru mâncare, cazare, precum şi pentru alte consumabile.

Dar înainte să mai zic ceva, căldărarul a continuat:

— Acum pot să spun că e prea mult pentru posibilităţile tale, a zis el. Şi cred că nu te aştepţi să spun asta, dar porţi o mantie bunicică. Eu sunt mereu dispus să fac schimb cu un semen.

Mi-am tras cu timiditate de pe umeri frumoasa mea mantie vişinie.

— Aş fi dispus să fac schimbul, i-am zis, nu fără regret în voce. Dar în cazul ăsta rămân de tot fără mantie, la urma urmelor. Ce mă fac dacă plouă?

— Nicio problemă, a zis căldărarul.

A tras un pachet de pânză dintr-un pachet şi mi l-a ţinut să-l văd. Fusese neagră la un moment dat, dar îndelunga purtare şi mai multe spălări o decoloraseră spre un verzui întunecat.

— E cam amărâtă, am zis, ajungând cu un deget la cusătura destrămată.

— E doar ruptă, atâta tot, a zis el cu uşurinţă, aşezându-mi-o peste umeri. Ţi se potriveşte. E o culoare bună pentru tine, îţi scoate ochii în evidenţă. În plus, doar nu vrei să arăţi prea bine,

cu toţi bandiţii ăştia pe drum.

Am oftat.

— Ce-mi dai în schimb? I-am întrebat, predându-i frumoasa mea mantie. Asta e o mantie nu mai veche de o lună, ţine minte, şi niciodată n-a văzut nici măcar o picătură de ploaie.

Căldărarul şi-a întins mâinile spre frumoasa mea mantie.

— Are tot felul de buzunărele! a zis el cu admiraţie. E de-a dreptul minunată!

Am pipăit cârpa subţire a mantiei căldărarului.

— Dacă îmi dai ac şi aţă, schimb mantia mea pe ce e aici, i-am spus cu inspiraţie bruscă. Plus că-ţi mai dau un bănuţ de fier, unul de cupru şi unul de argint.

Am zâmbit. Era ceva derizoriu. Dar asta cer căldărarii în poveşti când iau la schimb un fabulos obiect magic de la fiul naiv al vreunei văduve plecat în lume să facă avere.

Căldărarul a dat capul pe spate şi a râs.

— Chiar asta voiam să-ţi sugerez şi eu, a zis el.

Apoi şi-a aruncat mantia mea pe braţ şi mi-a strâns mâna cu fermitate.

Am cotrobăit în punga mea şi am dat peste un sfanţ de fier, două jumătăţi de mărunţiş vintiş şi, spre plăcuta mea surprindere, un bănuţ aturan greu. Ultimul a fost norocos pentru mine, căci valora o fracţiune dintr-un argint vintiş. Am golit zecile de buzunare ale mantiei mele vişinii în sacul de călătorie şi mi-am luat noile achiziţii de la căldărar.

Apoi i-am scris Dennei o scrisoare rapidă, explicându-i că patronul meu m-a trimis departe în mod neaşteptat. Îmi ceream scuze pentru ce zisesem la mânie şi-i spuneam că ne întâlnim imediat ce mă întorc în Severen. Mi-ar fi plăcut să am mai mult timp s-o compun. Mi-ar fi plăcut să mă scuz mai subtil, să-i dau o explicaţie mai detaliată, dar căldărarul terminase de ambalat frumoasa mea mantie şi era evident nerăbdător să-şi vadă de drum.

Neavând ceară să sigilez scrisoarea, am folosit un truc pe care-l inventasem în timp ce scriam bilete în numele maerului. Am pliat hârtia, apoi am împachetat-o într-un mod care ar fi necesitat ruperea pentru a o desfăşură din nou.

I-am dat-o căldărarului.

— Trebuie dusă la o brunetă drăguţă pe nume Denna. Stă la Patru Lumânări, în Severenul de Jos.

— Asta-mi aduce aminte de ceva, a exclamat el, ascunzând

scrisoarea mea într-un buzunar. Lumânări.

A căutat într-o desagă şi a scos un pumn de lumânări din seu.

— Toată lumea are nevoie de lumânări.

Ciudat era că aveam nevoie de câteva, dar nu pentru ce credea el.

— Mai am şi nişte ceară pentru cizme, a continuat el, dibuind prin pachetele sale. Plouă înfiorător în perioada asta a anului.

Am ridicat mâinile, râzând.

— Îţi dau o monedă pe patru lumânări, dar nu-mi mai pot permite nimic altceva. Dacă o ţinem aşa, va trebui să-ţi cumpăr măgarul ca să pot să duc tot bagajul cu mine.

— Cum vrei, a zis el cu un uşor ridicat din umeri. A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, domnişorule.

CAPITOLUL 76

Iască

Soarele începuse să apună la ora la care am găsit un loc bun pentru a face tabără în a doua noapte. Dedan a căutat lemne de foc. Marten a început să taie morcovi şi cartofi şi a trimis-o pe Hespe să umple cu apă o oală pentru gătit.

Am folosit cazmaua mică a lui Marten ca să sap o groapă pentru foc.

Fără să întrebe, Tempi a luat o creangă şi şi-a folosit sabia ca să radă fâşii subţiri de lemn uscat, să le folosească drept iască. Nici scoasă din teacă sabia lui nu părea prea impresionantă. Dar având în vedere cât de uşor cioplea fâşiile subţiri ca hârtia, trebuie să fi fost ascuţită ca un brici de ras.

Am terminat să căptuşesc groapa cu pietre. Fără cuvinte, Tempi mi-a întins o mână de iască.

Am dat din cap.

— Vrei să foloseşti cuţitul meu? l-am întrebat, sperând să-l atrag într-o mică conversaţie.

Abia dacă schimbasem câteva cuvinte cu el în ultimele două zile.

Ochii de un cenuşiu pal ai lui Tempi s-au uitat la cuţitul de la centura mea, apoi din nou la sabia lui. A clătină din cap, agitându-se nervos.

— Nu-i strici tăişul? l-am întrebat.

Mercenarul a ridicat din umeri, evitându-mi privirea.

Am început să pregătesc focul şi atunci am făcut prima mea greşeală.

Aşa cum am spus, aerul era rece şi noi toţi eram obosiţi. Deci, în loc să petrec o jumătate de oră îngrijindu-mă încet să transform o scânteie într-un foc de tabără decent, am aranjat nuiele în jurul iascăi lui Tempi, apoi am aranjat progresiv beţe mai mari în jurul acesteia, făcând un grup compact de lemn.

Tocmai când terminam, Dedan s-a întors cu un alt braţ de

lemn de foc.

— Superb, a mormăit el destul de liniştit cât să poată pretinde că vorbeşte singur, dar suficient de tare cât să audă toată lumea. Şi asta datorită ţie. Superb.

— Acuma ce mai frământi în dinţi? a întrebat Marten obosit.

— Băiatul a făcut un mic fort de lemn, nu un foc.

Dedan a oftat dramatic, apoi a adoptat un ton pe care-l credea probabil patern, dar a devenit profund condescendent.

— Uite, te ajut eu. De asta nu se prinde nicio scânteie. Ai silex şi oţel? Am să-ţi arăt cum să le foloseşti.

Nimănui nu-i place să i se vorbească de sus, dar eu am o aversiune aparte pentru aşa ceva.

Dedan arătase clar în ultimele două zile că mă considera un idiot.

Am oftat obosit. Cel mai bătrân şi mai obosit de povara lumii oftat. Asta era nevoie să joc. Mă credea tânăr şi inutil. Trebuia să-i dovedesc că nimic de genul ăsta nu era adevărat.

— Dedan, ce ştii tu despre mine? l-am întrebat.

Mi-a aruncat o privire goală.

— Ştii un singur lucru despre mine, am zis calm. Ştii că maerul m-a pus şef. L-am privit în ochi. E maerul un idiot?

Dedan a făcut un gest de desconsiderare.

— Bineînţeles că nu, ziceam doar că…

M-am ridicat şi am regretat că am făcut-o, fiindcă eram într-un contrast puternic cu înălţimea lui.

— M-ar fi pus maerul la conducere dacă aş fi fost un idiot?

Mi-a zâmbit nesincer, încercând să treacă cele două zile de boscorodeală depreciativă sub semnul unui fel de neînţelegere.

— Acuma nu răsuci totul…

Am ridicat mâna.

— Nu e vina ta. Tu chiar nu ştii nimic despre mine. Dar să nu ne pierdem timpul cu asta în seara asta. Suntem cu toţii obosiţi. Află că nu sunt un copil de ţâţă bogat, plecat să facă pozne.

Am luat între degete o bucată subţire din iasca lui Tempi şi m-am concentrat. Am tras mai multă căldură decât aveam nevoie şi am simţit cum braţul mi se răceşte până în umăr.

— Şi fii sigur că ştiu să aţâţ un foc.

Aşchiile de lemn s-au aprins, focul a izbucnit fierbinte şi brusc, cuprinzând restul de iască şi făcând ca flăcările să se ridice aproape instantaneu.

Aş fi vrut să fie un gest dramatic, astfel ca Dedan să înceteze

să se mai gândească la mine ca la un băiat inutil. Dar timpul petrecut la Universitate mă plictisise de aşa ceva. Să aţâţ un foc ca ăsta era la fel de simplu cu a-ţi pune cizmele ca să devii membru al Arcanumului.

Dedan, pe de altă parte, nu întâlnise niciodată un arcanist şi probabil că nu ajunsese niciodată la mai puţin de opt sute de mile de Universitate. Tot ce ştia despre magie era din poveştile din jurul focului de tabără.

Aşa că atunci când focul a izbucnit, a pălit ca o foaie de hârtie şi a făcut brusc vreo câţiva paşi înapoi. Pentru toată lumea el arăta de parcă mă văzuse invocând o perdea de foc hohotitor, ca Taborlin cel Mare.

Apoi am văzut că şi Marten şi Hespe aveau aceeaşi expresie, superstiţia nativă vintiş fiind scrisă clar pe feţele lor. Priveau la focul pâlpâitor, apoi înapoi la mine. Eram unul dintre ăia. Colaboram cu puteri întunecate. Chemam demoni. Mâncam brânzica întreagă, inclusiv coaja.

Privindu-le feţele încremenite, mi-am dat seama că orice-aş spune nu-i va linişti uşor. Nu chiar atunci. Deci, în schimb, am oftat şi am început să-mi pregătesc locul pentru dormit peste noapte.

Deşi n-a fost prea multă conversaţie veselă în jurul focului în acea noapte, n-a mai fost nici niciun mormăit din partea lui Dedan. Voiam respect, dar, în lipsa acestuia, un pic de teamă sănătoasă putea fi bună la drum lung, pentru a face lucrurile să meargă bine.

Două zile fără alte demonstraţii dramatice din partea mea au ajutat pe toată lumea să se relaxeze.

Dedan încă mai blufa şi brava, dar a renunţat să-mi mai zică „băiat” şi nu s-a mai plâns decât pe jumătate, aşa că am considerat că repurtasem o victorie.

Scăldat în acest succes călduţ, am decis să fac o încercare de a-l atrage pe Tempi într-o conversaţie. Dacă trebuia să conduc micul grup, era nevoie să ştiu mai multe despre el. Cel mai important era să ştiu dacă el putea lega mai mult de cinci cuvinte.

Aşa că, atunci când ne-am oprit pentru masa de prânz, m-am apropiat de mercenarul adem. Se aşezase uşor deoparte. Nu era distant. Doar că noi, restul, stăteam şi vorbeam în timp ce

mâncam. Tempi doar mânca.

Dar în acea zi îmi propusesem să mă aşez lângă el, cu masa mea de prânz: o bucată de cârnat uscat şi nişte cartofi reci.

— Salut, Tempi.

A ridicat privirea şi a dat din cap. Pentru o secundă am prins o sclipire în ochii lui cenuşiu-deschis. Apoi s-a uitat în altă parte, foindu-se. Şi-a trecut mâna prin păr şi pentru o secundă mi-a amintit de Simmon. Amândoi aveau aceeaşi alură subţire şi păr nisipiu. Simmon nu era totuşi atât de tăcut. Uneori, abia dacă puteam să scot un cuvânt cu Sim.

Sigur că mai încercasem să vorbesc cu Tempi şi înainte. Mici discuţii obişnuite: despre vreme, despre picioare umflate după o zi lungă de mers pe jos, despre mâncare.

Nu duseseră la nimic. În cel mai bun caz, un cuvânt sau două. Mai des un dat din cap sau o ridicare din umeri. Dar cel mai frecvent, o privire goală, urmată de agitaţie şi de refuzul încăpăţânat de a face atât de mare lucru şi să mă privească în ochi.

Aşa că în acea zi am avut o conversaţie gen gambit[5].

— Am auzit poveşti despre lethani, am zis. Mi-ar plăcea să ştiu mai multe. Vrei să-mi spui despre asta?

Ochii decoloraţi ai lui Tempi i-au privit pentru scurt timp pe-ai mei, cu o expresie încă goală. Apoi, s-a uitat din nou în altă parte. A tras de una dintre curelele roşii din piele care-i ţineau cămaşa pe corp şi şi-a agitat mâneca.

— Nu. Nu voi vorbi despre lethani. Asta nu e pentru tine. Nu întreba.

S-a uitat departe de mine din nou, în jos, la pământ.

Am numărat în gând. Treisprezece cuvinte. Cel puţin primisem răspuns la una dintre întrebările mele.

---

[5] Gambit – mod de a începe un joc de şah, constând în sacrificarea unui pion sau a altei piese de mică valoare, pentru a obţine o poziţie favorabilă de atac. (n. tr.)

CAPITOLUL 77

Bănuţul Lăudat

Se lăsa amurgul când am luat o curbă pe drum. Am auzit aplauze şi tropăieli, amestecate cu muzică, strigăte şi hohote de râs.

După zece ore de mers pe jos, rumoarea asta mi-a redat parţial veselia.

Situat la ultima mare intersecţie din sud a Eldului, hanul Bănuţul Lăudat era enorm. Construit din lemn necioplit, avea două etaje pline şi mai multe frontoane care formau un etaj mai mic deasupra, la nivelul al treilea. Prin ferestre am întrezărit bărbaţi şi femei dansând, în timp ce un lăutar nevăzut cânta o muzică nebună şi neostoită.

Dedan a tras adânc aer în piept.

— Simţi mirosul? Îţi spun eu, e o femeie aici care ar putea găti o piatră şi m-ar face s-o rog să gătească mai multe. Dulcea Peg. Pe mâinile mele, sper că încă se-nvârte pe-aici.

A făcut un gest răsucit, arătând sensul dublu al cuvintelor sale, împungându-l pe Marten cu un cot.

Ochii lui Hespe s-au îngustat, în timp ce se uita la ceafa lui Dedan.

Fără să-şi dea seama de asta, Dedan a continuat:

— Diseară voi dormi cu burta plină de miel şi de rachiu. Deşi mai puţin somn s-ar putea dovedi un pic mai distractiv, dacă ar fi să mă iau după ultima mea vizită aici.

Am văzut furtuna de pe faţa lui Hespe şi am intervenit.

— Ce e în oală şi un pat pentru fiecare dintre noi, i-am spus ferm. Orice altceva plăteşti din buzunarul tău.

Dedan m-a privit ca şi cum nu-şi putea crede urechilor.

— Las-o mai moale. Am dormit prost de zile întregi. În plus, nu-s banii tăi, nu fi un shim zgârcit cu ei.

— Încă nu ne-am făcut treaba, am zis calm. Nici măcar o bucată din ea. Nu ştiu cât timp vom sta aici, dar ştiu că nu sunt

bogat. Dacă trecem prea repede prin punga maerului, va trebui să vânăm ca să avem ce mânca.

M-am uitat în jur la toată lumea.

— Asta dacă nu cumva are altcineva suficienţi bani să ne ţină sătui şi să vrea să-i împartă.

Marten a zâmbit cu tristeţe la sugestie. Hespe n-avea ochi decât pentru Dedan, care continua să se uite în direcţia mea.

Tempi se foia, cu faţa la fel de inexpresivă ca întotdeauna. Evitându-mi privirea, s-a uitat la toată lumea pe rând, cu expresia goală. Privirea lui s-a mutat nu de la o faţă la alta, ci de la mâinile lui Dedan la picioarele lui Dedan. Apoi la picioarele lui Marten, apoi la ale lui Hespe, apoi la ale mele. Şi-a schimbat centrul de greutate al corpului şi s-a mutat o jumătate de pas mai aproape de Dedan.

Sperând să risipesc tensiunea, am înmuiat tonul şi-am spus:

— După ce terminăm treaba, împărţim ce mai rămâne în pungă. Aşa, fiecare dintre noi va avea un pic în plus în buzunar chiar înainte de a ne întoarce la Severen. Ne vom puteam cheltui banii cum dorim. Atunci.

Am putut să-mi dau seama că Dedan nu era mulţumit şi am aşteptat să văd dacă va insista. În schimb, a vorbit Marten.

— După o zi de mers mult, ar prinde bine o băutură, a zis el cu o voce contemplativă, ca şi cum ar fi vorbit singur.

Dedan s-a uitat la prietenul lui, apoi înapoi la mine, aşteptând.

— Cred că punga poate să suporte un rând de băuturi, am recunoscut cu un zâmbet. Nu cred că maerul încearcă să facă din noi călugări, nu?

Asta i-a declanşat un râs gutural lui Hespe, în timp ce Marten şi Dedan au zâmbit. Tempi s-a uitat la mine cu ochii lui palizi, s-a foit şi a privit în altă parte.

Câteva minute de tocmeală relaxată ne-au adus tuturor cinci paturi supraetajate la comun, o cină simplă şi un rând de băuturi, contra unui singur ban de argint. După ce-am rezolvat cu asta, am găsit o masă într-un colţ liniştit al încăperii şi mi-am pitit lăuta departe de priviri rele, sub bancă. Apoi m-am aşezat, obosit până-n măduva oaselor, şi m-am întrebat ce i-aş putea face lui Dedan ca să nu mai facă aşa pe cocoşelul fanfaron.

Asta mi-a distras gândurile până când cina mi-a fost pusă în faţă pe masă. Mi-am ridicat privirea pentru a vedea chipul femeii

şi pieptul scos în evidenţă, încadrat de o avalanşă de bucle de culoare roşu-deschis. Pielea ei era albă ca o cremă, cu doar câteva urme de pistrui. Buzele îi erau de un roz palid, savuros.

Ochii ei verzi sclipeau periculos.

— Mulţumesc, am spus, oarecum întârziat.

— Cu plăcere, iubitule.

A zâmbit jucăuş cu ochii şi şi-a aruncat părul înapoi peste umerii goi.

— Zici că eşti gata să adormi pe scaun.

— Eram aproape gata. O zi lungă şi un drum lung.

— Ce păcat, a zis cu regret jucăuş, frecându-se pe ceafă. Dacă aş crede că încă mai eşti în picioare peste o oră, te-aş pune jos.

S-a întins şi şi-a răsucit degetele uşor prin părul meu.

— Noi doi am fi de-ajuns pentru a aprinde un foc.

Am îngheţat ca un cerb speriat. Nu pot să spun de ce. Poate doar pentru că eram obosit după multele zile pe drum. Poate pentru că nu mai fusesem abordat atât de direct până atunci. Poate…

Poate pentru că eram tânăr şi teribil de lipsit de experienţă. Să rămânem la asta.

Am căutat cu disperare ceva de spus, dar până când mi-am găsit limba, ea făcuse o jumătate de pas în spate şi mă privea subtil. Mi-am simţit faţa încălzindu-se, făcându-mă de râs în continuare. Fără să mă gândesc, m-am uitat în jos la masă şi la cina pe care mi-o adusese. Supă de cartofi, m-am gândit amorţit.

A râs încet, în linişte, şi m-a atins blând pe umăr.

— Îmi pare rău, băiete. Părea că eşti un pic mai…

S-a oprit, ca şi cum şi-ar fi reconsiderat cuvintele, apoi a început din nou.

— Mi-a plăcut prospeţimea ta, dar nu credeam că eşti chiar atât de tânăr.

Deşi vorbea cu blândeţe, îi puteam auzi zâmbetul din voce. Asta mi-a făcut faţa să ardă şi mai tare, până la urechi. În cele din urmă, părând să înţeleagă că orice va mai spune mă va face în continuare să mă simt stingherit, şi-a luat mâna de pe umărul meu.

— Mă întorc mai târziu să văd dacă mai ai nevoie de ceva.

Am dat din cap prosteşte şi am privit-o plecând. Plecarea ei era plăcută, dar am fost distras de sunetele de râs dimprejur. M-am uitat în jur şi am văzut feţele distrate ale bărbaţilor care

stăteau la mesele lungi din vecinătate.

Un grup a ridicat cănile într-un salut tăcut, batjocoritor. Un alt bărbat s-a aplecat să mă bată consolator pe spate, zicând:

— N-o lua personal, băiete, la toţi ne-a făcut aşa.

Simţindu-mă ca şi cum toată lumea din încăpere era cu ochii pe mine, mi-am păstrat ochii mici şi am început să-mi mănânc cina. În timp ce rupeam bucăţi de pâine şi le înmuiam în supă, am compus un catalog mental al gradului meu de imbecilitate. Pe furiş, am privit-o pe chelneriţa cu părul roşu distrând şi respingând şiretlicurile a zeci de bărbaţi, în timp ce ducea băuturi de la o masă la alta.

Mi-am recăpătat un pic din calm când Marten s-a aşezat pe un scaun de lângă mine.

— Ai făcut o treabă bună acolo, cu Dedan, a zis el fără preambul.

Starea de spirit mi s-a înviorat un pic.

— Zău?

Marten a dat din cap uşor, în timp ce ochii lui ascuţiţi rătăceau peste mulţimea care umplea încăperea.

— Majoritatea oamenilor încearcă să-l intimideze, făcându-l să se simtă prost. Ţi-ar fi plătit problemele înzecit dacă ai fi făcut şi tu la fel.

— Era prost, am punctat. Şi dacă stai mai bine să te gândeşti, chiar l-am intimidat.

A fost rândul lui să ridice din umeri.

— Dar ai făcut-o isteţ, aşa că în continuare va asculta de tine.

A luat o gură din băutură şi s-a oprit, schimbând subiectul.

— Hespe s-a oferit să împartă camera cu el în seara asta, a zis el relaxat.

— Serios? am zis, mai mult decât uşor surprins. Devine mai îndrăzneaţă.

A dat din cap lent.

— Şi? am cerut.

— Şi nimic. Dedan a zis că să fie al naibii dacă dă el bani pe-o cameră care ar trebui să fie gratis.

Şi-a mutat ochii spre mine şi a ridicat o sprânceană.

— Nu vorbeşti serios, i-am zis categoric. Trebuie să ştie. Face pe prostul doar fiindcă n-o place.

— Nu cred, a zis Marten, întorcându-se spre mine şi coborându-şi un pic vocea. Acum trei luni am terminat o treabă la caravana din Ralien. Fusese un drum lung, iar Dedan şi cu

mine aveam buzunarele pline de monede şi nimic anume de făcut cu ele, aşa că până la sfârşitul nopţii am stat în taverna asta portuară murdară, prea beţi să ne ridicăm şi să plecăm. Şi a-nceput să vorbească despre ea.

Marten a clătinat din cap încet.

— A trăncănit o oră şi n-ai fi recunoscut femeia descrisă ca fiind Hespe a noastră, cea cu ochii duri. Practic, îi cânta imnuri de slavă. A oftat. Crede că e prea bună pentru el. Şi e convins că dacă doar se va uita la ea dintr-o parte, se va trezi cu braţul rupt în trei locuri.

— De ce nu i-ai spus?

— Ce să-i spun? Asta era înainte ca ea să ajungă să se uite la el cu ochi de viţică. Am crezut că grijile lui erau destul de rezonabile la vremea aia. Ce crezi că ţi-ar face Hespe dacă ar fi să-i dai prieteneşte o palmă peste oricare dintre părţile ei mai atrăgătoare?

M-am uitat spre locul unde stătea Hespe la bar. Un picior lovea aproape în timp pe ritmul de vioară. În afară de asta, felul cum îşi ţinea umerii, ochii, linia bărbiei erau dure, aproape războinice. Era o diferenţă mică, dar notabilă între ea şi bărbaţii care o flancau la bar.

— Probabil că nici eu nu mi-aş risca braţul, am admis. Dar trebuia să ştie până acum. Nu-i orb.

— Nu e mai rău decât noi, ceilalţi.

Am început să protestez, apoi m-am uitat la chelneriţa cu părul roşu.

— Am putea să-i spunem, am zis. Tu ai putea. Are încredere în tine.

Marten şi-a supt dinţii cu limba.

— Ne, a zis el, lăsând ferm paharul jos. Doar ar complica lucrurile. Fie va vedea, fie nu. În timpul şi-n felul său.

A ridicat din umeri.

— Sau nu, şi soarele tot va răsări dimineaţa.

O vreme am rămas tăcuţi. Marten privea sala plină de viaţă peste cana lui, ochii devenindu-i distanţi. Eu am lăsat zgomotul locului să dispară într-un reconfortant tors scăzut, în timp ce m-am rezemat de perete, moţăind.

Şi aşa cum gândurile mele libere tind să facă, au rătăcit la Denna. M-am gândit la mirosul ei, la arcul gâtului ei lângă ureche, la modul în care îşi mişca mâinile când vorbea. M-am întrebat unde era în seara aia, dacă era bine. M-am întrebat doar

un pic dacă gândurile ei or rătăci vreodată în contemplaţie caldă la mine…

— … vânând bandiţi n-ar trebui să fie greu. În plus, ar fi frumos să te implici în aşa ceva pentru o schimbare, bastarzii naibii nelegiuiţi.

Cuvintele m-au scos din somnolenţa mea caldă ca pe un peşte smuls dintr-un bazin.

Lăutarul a încetat să mai cânte ca să-şi ia o băutură, şi în liniştea relativă a camerei vocea lui Dedan s-a auzit tare ca un zbieret de măgar. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Marten privind şi el în jur uşor alarmat, fără îndoială trezit de aceleaşi cuvinte care îmi prinseseră mie urechea.

Mi-a luat doar o secundă să-l găsesc pe Dedan. Era aşezat la două mese distanţă, purtând o conversaţie între oameni beţi cu un fermier cu părul cărunt.

Marten era deja în picioare. Nevrând să atrag atenţia asupra situaţiei, am şuierat *Ia-l!* şi m-am forţat să mă aşez înapoi la locul meu.

Am scrâşnit din dinţi în timp ce Marten se strecura repede printre mese, bătându-l pe Dedan pe umăr şi arătând cu un deget spre masa unde stăteam eu.

Dedan a mormăit ceva ce mă bucur că n-am auzit şi s-a ridicat cu părere de rău în picioare.

M-am silit să mă uit prin sală, în loc să-l urmăresc pe Dedan.

Tempi era uşor de identificat, în roşul lui de mercenar. Era în faţa şemineului, uitându-se cum lăutarul îşi acorda vioara. Pe masa din faţa lui erau mai multe pahare goale şi el îşi slăbise benzile din piele de pe cămaşă. Îl privea pe lăutar cu o intensitate stranie.

În timp ce priveam, o chelneriţă a mai adus o băutură. El a privit-o, ochii lui decoloraţi privind apăsat în sus şi-n jos pe corpul ei. Ea a zis ceva şi el i-a sărutat dosul mâinii la fel de lin ca un curtean. Ea a roşit şi i-a împins jucăuş umărul. Una din mâinile lui s-a mutat treptat la curba taliei ei şi a rămas acolo. Pe ea nu părea s-o deranjeze.

Dedan s-a apropiat de masa mea, eclipsându-mi vederea lui Tempi, în timp ce lăutarul a ridicat arcul şi a început să cânte o bufonerie. Zeci de oameni s-au ridicat în picioare, dornici să danseze.

— Ce? a întrebat Dedan în timp ce se aşeza în faţa mea la masă. M-ai chemat aici să-mi spui că se făcu târziu? Că mâine am o zi plină şi că ar trebui să mă bag în pătuţ?

S-a aplecat înainte pe masă, punându-şi ochii la acelaşi nivel cu ai mei. Am prins un miros acru în respiraţia lui: dreg. Un lichior ieftin, respingător, cu care poţi aţâţa focul.

Am râs dispreţuitor.

— La naiba, nu sunt maică-ta.

De fapt, chiar asta fusesem gata să-i spun şi am scormonit în minte după altceva cu care să-i distrag atenţia. Ochii mi-au căzut pe roşcata care-mi servise cina mai devreme şi m-am aplecat înainte din locul în care stăteam.

— Mă întrebam dacă ai putea să-mi spui ceva, am zis pe cel mai bun ton conspirativ al meu.

Încruntarea lui a lăsat loc curiozităţii şi eu mi-am mai coborât vocea un pic.

— Ai mai fost pe-aici înainte, nu?

El a dat din cap, sprijinindu-se ceva mai aproape.

— Ştii cum o cheamă pe fată?

Am arătat din cap în direcţia roşcatei.

Dedan a aruncat o privire exagerat de atentă peste umăr, care cu siguranţă i-ar fi atras atenţia ei, dacă n-ar fi fost cu spatele la noi.

— Blonda din separeul ademului? a întrebat Dedan.

— Roşcata.

Fruntea largă a lui Dedan s-a încreţit în timp ce se străduia să-şi focalizeze atenţia în cealaltă parte a încăperii.

— Losine? a întrebat el încet. S-a întors către mine, încă uitându-se cruciş. Micuţa Losi?

Am ridicat din umeri şi am început să-mi regret alegerea tacticii de diversiune.

Un râs exploziv a izbucnit din uriaş şi el pe jumătate a căzut, pe jumătate a alunecat sub banca de vizavi de mine.

— Losi, a chicotit el un pic mai tare decât mi-a plăcut. Kvothe, te-am judecat greşit. A lovit cu palma masa şi a râs din nou, aproape răsturnându-se înapoi pe bancă.

— A, ai ochi bun, băiete, dar n-ai nicio şansă cât de mică.

Mândria mea jumulită a ciulit urechile la asta.

— De ce nu? Nu e, mă rog…

M-am oprit, făcând un gest nearticulat.

El a reuşit cumva să înţeleagă ce vreau să spun.

— O târfă? a întrebat el neîncrezător. Dumnezeule, băiete, nu. Sunt vreo două pe-aici.

A făcut un gest de luat gândul, apoi a coborât vocea la un nivel mai privat.

— Nu chiar târfe, dacă nu te superi. Doar fete pe care nu le deranjează un pic de extra noaptea.

S-a oprit, clipind.

— Bani. Extra-bani. Şi alte chestii extra.

A chicotit.

— Mă gândeam… am început slab.

— Mda, ca orice bărbat care a avut vreodată ochi şi ouă te-ai gândit.

S-a aplecat un pic mai aproape.

— E una de-alea mici, robuste. Se duce cu un bărbat care-i place, dar nu poate fi tocmită sau cumpărată ca s-o bagi în pat. Dacă ar fi vrut, ar fi fost bogată ca regele Vintului.

S-a uitat în direcţia ei.

— Cât ar merita o tăvăleală cu ea? Eu i-aş da…

S-a uitat saşiu în direcţia ei, buzele mişcându-i-se ca şi cum făcea în tăcere un calcul aritmetic complex. După o clipă, a ridicat din umeri.

— Mai mult decât am.

S-a uitat înapoi la mine, ridicând din umeri din nou.

— Totuşi, nu e o dorinţă bună. Scuteşte-te de probleme. Dacă vrei, ştiu eu o doamnă aici căreia nu-i e nicio ruşine să se uite spre aşa ceva. Ar putea să fie dispusă să-ţi înveselească seara.

A început să se uite prin încăpere.

— Nu!

Mi-am pus mâna pe braţul lui să-l opresc.

— Eram doar curios, asta-i tot.

A sunat nesincer şi o ştiam.

— Mulţumesc că mi-ai spus.

— Pentru puţin.

S-a ridicat cu atenţie în picioare.

— O, am zis, de parcă tocmai îmi venise un gând. Poţi să-mi faci o favoare?

El a dat din cap şi i-am făcut semn să se apropie.

— Îmi fac griji că Hespe ar putea sfârşi prin a vorbi despre munca noastră pentru maer. În cazul în care bandiţii aud că îi vânăm, lucrurile vor fi de zece ori mai dificile.

O privire vinovată i-a fulgerat pe faţă.

— Sunt destul de sigur că n-ar menţiona asta, dar ştii cum le place femeilor să vorbească.

— Am înţeles, a zis repede, în timp ce se ridica. Vorbesc eu cu ea. Mai bine să fim atenţi.

Lăutarul cu faţă de şoim şi-a încheiat bufoneria şi toată lumea a bătut din palme şi a trântit şi a lovit cu cănile goale pe mese. Am oftat şi mi-am frecat faţa cu mâinile. Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Marten la masa de lângă mine. Şi-a atins fruntea cu degetele şi a salutat uşor din cap. I-am făcut o mică plecăciune, aşezat. Întotdeauna e frumos să ai un public care te apreciază.

CAPITOLUL 78

Alt drum, altă pădure

Înainte ca soarele să fie pe deplin pe cer, în dimineaţa următoare, am simţit plăcerea întunecată de a-l vedea pe Dedan destul de mahmur pe drum. Uriaşul se mişca cu grijă, dar ca să spun drept, nu s-a plâns, cu excepţia câte unui ocazional geamăt pe ton jos, care putea fi considerat un cuvânt.

Acum, că m-am uitat mai atent, am zărit semne de pasiune la Dedan. Modul în care-i rostea numele lui Hespe. Glumele grosiere pe care le făcea când vorbea cu ea. La fiecare câteva minute găsea o scuză pentru a arunca o privire în direcţia ei. Întotdeauna sub vreun pretext: o întindere, o privire leneşă pe drum, un gest către copacii din jurul nostru.

În ciuda acestui fapt, Dedan rămânea orb la curtarea sporadică pe care Hespe i-o returna. Uneori era amuzant de privit, de parcă era o tragedie modegană bine regizată. Alteori îmi venea să-i strâng de gât pe amândoi.

Tempi mergea pe lângă noi fără să scoată o vorbă, ca un căţeluş mut, bine crescut. Privea totul: copacii, drumul, norii. Dacă n-ar fi fost privirea inteligentă din ochii lui, până atunci aş fi tras, fără îndoială, concluzia că-i un naiv. Cele câteva întrebări pe care i le pusesem fuseseră întâmpinate cu o agitaţie ciudată, cu dat din cap, cu ridicări din umeri sau cu bâţâieli de cap.

În tot acest timp, curiozitatea nu-mi dădea pace. Ştiam că lethanii erau doar o prostie din cărţile de poveşti, dar o parte din mine nu se putea abţine să nu se întrebe. Chiar făcea economie de cuvinte? Îşi folosea cu adevărat tăcerea ca pe-o armură? Să se mişte rapid, ca un şarpe? Adevărul era că, după ce văzusem ce puteau face Elxa Dal şi Fela prin apelarea numelor focului şi pietrei, gândul că cineva îşi păstrează cuvintele pentru a le arde ca pe-un combustibil nu mai părea la fel de prostesc.

Toţi cinci am ajuns să ne cunoaştem reciproc în amănunt, familiarizându-ne cu ciudăţeniile fiecăruia. Dedan aranja cu atenţie pământul unde-şi făcea culcuşul, nu doar aruncând nuielele şi pietrele, ci aplatizând fiecare smoc de iarbă sau bulgăre de pământ. Hespe fluiera aiurea când credea că nimeni n-o ascultă şi îşi curăţa dinţii metodic după fiecare masă. Marten nu mânca nicio bucată de carne care avea cea mai mică pată roz şi nu bea apă care nu fusese fiartă sau amestecată cu vin. Ne spunea nouă, celorlalţi, de cel puţin două ori pe zi că suntem fraieri că nu facem la fel.

Dar în materie de comportamente stranii, Tempi era câştigătorul premiului cel mare. Nu mă privea în ochi. Nu zâmbea. Nu se încrunta. Nu vorbea.

De când plecasem de la Bănuţul Lăudat, făcuse un singur comentariu din proprie voinţă.

— Ploaia ar face acest drum un alt drum, această pădure o altă pădure.

Spusese fiecare cuvânt distinct, ca şi cum s-ar fi gândit la această afirmaţie toată ziua. Din câte-mi dădeam seama, aşa făcuse.

Se spăla obsesiv. Noi, restul, profitam să facem o baie când ne opream la vreun han, dar Tempi se spăla în fiecare zi. Dacă exista un curs de apă la îndemână, se scălda atât seara, cât şi când se trezea. Altfel, se spăla folosind o cârpă şi o parte din apa lui de băut. Şi de două ori pe zi, fără greş, oficia un întreg ritual elaborat, mâinile lui făcând în aer forme şi modele atente. Îmi amintea de dansurile lente de la Curtea din Modeg.

Asta, evident, îl menţinea flexibil, dar era ciudat de privit. Hespe făcea glume despre cum bandiţii or să ne ceară să dansăm, iar mercenarul nostru frumos mirositor ne va fi de mare ajutor. Dar o spunea încet, când Tempi nu putea s-o audă.

În ceea ce priveşte ciudăţeniile, nu cred că eram eu în măsură să arăt cu degetul. Cântam la lăută în majoritatea serilor, când nu eram prea obosit de la mersul pe jos. Îndrăznesc să spun că asta nu le-a îmbunătăţit opinia celorlalţi despre mine ca lider tactic sau ca arcanist.

Cu cât ne apropiam de destinaţia noastră, cu atât deveneam mai nerăbdător. Marten era singurul dintre noi cu adevărat potrivit pentru această treabă. Dedan şi Hespe ar fi fost buni într-o luptă, dar era dificil de lucrat cu ei. Dedan era certăreţ şi încăpăţânat. Hespe era leneşă. Ajuta foarte rar la pregătirea

mesei sau la curăţenie după aceea, şi doar dacă i se cerea, şi chiar şi atunci ajutorul ei era atât de ranchiunos, că abia dacă-l puteai numi ajutor, la urma urmelor.

Şi apoi era Tempi, un ucigaş plătit care nu mă privea în ochi şi nu purta nicio conversaţie. Un mercenar despre care credeam cu tărie că putea să aibă o carieră decentă în teatrul modegan…

La cinci zile după plecarea din Severen, am ajuns în zona în care se petreceau atacurile. O porţiune de douăzeci de mile de drum care trecea prin Eld: niciun oraş, niciun han, nici măcar o fermă abandonată. O porţiune complet izolată din drumul regelui, în mijlocul unei nesfârşite păduri bătrâne. Habitatul natural al urşilor, pustnicilor nebuni şi braconierilor. Paradisul tâlharului.

Marten a plecat în recunoaştere, în timp ce noi, restul, am ridicat tabăra. O oră mai târziu, a ieşit dintre copaci gâfâind, dar în toane bune. Ne-a asigurat că n-a găsit niciun semn lăsat de altcineva în apropiere.

— Nu-mi vine să cred că-i apăr pe colectorii de taxe, a murmurat Dedan dezgustat.

Hespe a râs gutural.

— Aperi lumea civilizată, am corectat. Şi menţii drumurile în siguranţă. În plus, maerul Alveron face lucruri importante cu aceste taxe.

Am rânjit.

— Cum ar fi, să ne plătească pe noi.

— Pentru asta mă lupt, a zis Marten.

După cină, le-am prezentat singura strategie pe care fusesem în stare s-o pun la cale după cinci zile lungi de gândire. Cu un băţ, am tras o linie curbă pe pământ.

— Bun. Ăsta e drumul, vreo douăzeci de mile.

— Mile.

Vocea moale era a lui Tempi.

— Poftim? l-am întrebat.

Era primul lucru pe care îl auzisem spunându-l într-o zi şi jumătate.

— Miile?

Accentul lui era atât de grav în jurul cuvântului nefamiliar, încât mi-a luat o clipă să înţeleg că spune mile.

— Mile, am zis clar.

Am arătat în direcţia drumului şi am ridicat un deget.

— De-aici până-n drum e o milă. Azi am mers cincisprezece mile.

A dat din cap o dată.

M-am întors la desenul meu.

— Putem să presupunem că bandiţi sunt pe o distanţă de zece mile de drum.

Am desenat o casetă în jurul schiţei mele brute a drumului.

— Asta înseamnă că avem o sută de mile pătrate de pădure de scotocit.

A fost un moment de tăcere, în care toată lumea a absorbit acea informaţie. În cele din urmă, Tempi a vorbit:

— Mult.

Am dat din cap serios.

— Vom avea nevoie de câteva luni pentru a scotoci atât de mult teritoriu, dar va trebui s-o facem.

Am mai tras două linii în desenul meu.

— În fiecare zi Marten va pleca în recunoaştere în faţa noastră.

M-am uitat la el.

— Cât de mult teren poţi acoperi într-o zi în condiţii de siguranţă?

S-a gândit o clipă, uitându-se la copacii din jurul nostru.

— În pădurea asta? Cu atât de multe tufişuri? Circa o milă pătrată.

— Cât de multe, dacă eşti grijuliu?

A zâmbit.

— Mereu sunt grijuliu.

Am dat din cap şi am tras o linie paralelă cu drumul.

— Marten va cerceta o bandă lată de aproximativ jumătate de milă, la circa o milă de drum. Va fi cu ochii după tabăra lor sau după santinele, astfel ca noi, restul, să nu dăm peste ei din greşeală.

Hespe a clătinat din cap.

— Nu e bine. Nu sunt atât de aproape de drum. Dacă vor să stea ascunşi, vor fi mai departe. La cel puţin două, trei mile.

Dedan a dat din cap.

— Eu m-aş asigura că sunt la cel puţin trei mile de la drum înainte de a-mi face adăpost şi un obicei din a ucide oameni.

— Şi eu cred la fel, am fost de acord. Dar va trebui să iasă la drum mai devreme sau mai târziu. Trebuie să-şi pună oameni să

stea de veghe şi să umble încolo şi-ncoace pentru ambuscade. Trebuie să se reaprovizioneze. Din moment ce sunt aici de mai multe luni, sunt şanse să fi lăsat ceva urme.

Am adăugat cu băţul un mic detaliu hărţii mele de pe pământ.

— După ce Marten a terminat de cercetat, doi dintre noi vor merge şi vor face o căutare atentă în spatele lui. Vom acoperi o fâşie subţire de pădure, căutând orice semn al urmelor lăsate de ei. Ceilalţi doi vor supraveghea tabăra. Putem acoperi cam două mile pe zi. Vom începe cu partea de nord a drumului şi vom căuta de la vest la est. Dacă nu găsim un traseu, vom traversa pe partea de sud a drumului şi vom merge înapoi, de la est la vest.

Am terminat de desenat pe pământ şi m-am dat înapoi.

— Le vom găsi urmele în câteva zile. Poate în mai multe, în funcţie de noroc. M-am lăsat pe spate şi am băgat băţul în pământ.

Dedan s-a uitat mohorât la schiţă.

— Vom avea nevoie de mai multe provizii.

Am dat din cap.

— Ne mutăm tabăra la fiecare cinci zile. Doi dintre noi vor merge înapoi la Crosson, pentru a lua provizii. Ceilalţi doi vor muta tabăra. Marten se va odihni.

A vorbit Marten.

— Va trebui să fim atenţi şi cu focurile noastre de-acum înainte, a zis el. Mirosul de fum ne va da de gol dacă suntem în direcţia opusă vântului faţă de ei.

Am dat din cap.

— Avem nevoie de o groapă pentru foc în fiecare noapte şi va trebui să căutăm copaci de rennel.

M-am uitat la Marten.

— Ştii cum arată rennelul, nu-i aşa?

Expresia lui era surprinsă.

Hespe s-a uitat când la unul, când la celălalt.

— Ce e rennelul? a întrebat ea.

— E un copac, a zis Marten. Bun pentru foc. Arde curat şi fierbinte. Nu scoate fum şi aproape că nici nu miroase deloc.

— Chiar şi când lemnul e verde, am zis. La fel şi cu frunzele. Sunt lucruri utile. Nu cresc peste tot, dar am văzut câţiva prin jur.

— Cum de ştie asta un băiat de la oraş ca tine? a întrebat Dedan.

— Cu cunoaşterea lucrurilor mă ocup, am zis serios. Şi ce anume pe lumea asta te face să crezi c-am crescut la oraş?

Dedan a ridicat din umeri, uitându-se în altă parte.

— Ăsta ar trebui să fie singurul lemn pe care să-l ardem de-aici încolo, am zis. Dacă nu se găseşte mult, îl păstrăm pentru gătit. Dacă nu avem deloc, va trebui să mâncăm mâncarea rece. Aşa că fiţi cu ochii-n patru.

Toată lumea a dat din cap, Tempi puţin mai târziu decât restul.

— În cele din urmă, am face bine să ne punem de acord poveştile, pentru cazul în care dau peste noi în timp ce-i căutăm.

Am arătat spre Marten.

— Ce-ai de gând să spui dacă cineva te prinde când eşti plecat în recunoaştere?

A părut surprins, dar abia dacă a ezitat cu răspunsul.

— Sunt un braconier.

A arătat către arcul lui şubred rezemat de un copac.

— Nu pare departe de adevăr.

— Şi de unde eşti?

A fost o licărire de ezitare.

— Crosson, la doar o zi spre vest de aici.

— Şi numele tău care e?

— M-Meris, a zis el buimac.

Dedan a râs.

Am zâmbit uşor.

— Nu minţi în legătură cu numele tău. E greu să fii convingător. Dacă te prind şi te lasă să pleci, bine. Doar nu-i conduce la tabăra noastră. Dacă vor să te ia cu ei, scoate ce-i mai bun din treaba asta. Prefă-te că doreşti să li te alături. Nu încerca să fugi.

Marten părea incomodat.

— Să rămân cu ei pur şi simplu?

Am dat din cap.

— Se vor aştepta să fugi din prima noapte, dacă vor crede că eşti prost. Dacă te vor crede deştept, se vor aştepta să fugi în a doua noapte. Iar din a treia noapte ar trebui să prindă un pic de încredere în tine. Aşteaptă până la miezul nopţii, apoi începi un fel de tulburare. Dă foc la câteva corturi sau ceva. Vom aştepta confuzia şi-i vom nimici din exterior.

M-am uitat în jur la ceilalţi trei.

— Planul e acelaşi pentru oricare dintre voi. Aşteptaţi până în

a treia noapte.

— Cum le vei găsi tabăra? a întrebat Marten, cu un strat subţire de sudoare pe frunte.

Nu l-am învinuit. Ne cam jucam cu focul.

— Dacă mă prind, nu voi fi acolo ca să vă ajut să le daţi de urmă.

— Nu-i voi găsi pe ei, am zis. Te voi găsi pe tine. Pot să vă găsesc pe fiecare dintre voi în pădure.

M-am uitat în jurul focului, aşteptându-mă la cel puţin un văicărit de la Dedan, dar niciunul dintre ei n-a părut să se îndoiască de abilităţile mele de arcanist. Într-o doară, m-am întrebat de cât de multe mă credeau capabil.

Adevărul era că în ultimele zile colectasem pe furiş câte un fir de păr de la fiecare dintre ei. Aşa că puteam să creez cu uşurinţă un pendul biogeofizic improvizat pentru oricine din grup, în mai puţin de un minut. Având în vedere superstiţiile vintice, m-am îndoit că ar fi fost fericiţi să ştie detalii.

— Cum ar trebui să sune poveştile noastre?

Hespe l-a lovit pe Dedan peste piept cu dosul palmei, degetele ei făcând un zgomot gol pe vesta de piele tare.

— Crezi că ai putea să-i convingi că eşti un paznic de caravane nemulţumit, care a decis să se transforme într-un bandit?

Dedan a pufnit.

— La naiba, m-am gândit la asta de vreo două ori.

Privind-o pe Hespe, a pufnit.

— Nu-mi spune că n-ai făcut la fel. Zi după zi de mers pe jos prin ploaie, mâncând fasole, dormind pe pământ. Totul pentru un bănuţ pe zi?

A ridicat din umeri.

— Pe dinţii lui Dumnezeu. Mă surprinde că jumătate dintre noi n-o ia la sănătoasa.

I-am zâmbit.

— Te vei descurca.

— Şi el?

Hespe a arătat cu degetul mare către Tempi.

— Nimeni nu va crede c-a înnebunit. Adema câştigă de zece ori mai mult decât noi într-o zi de muncă.

— De douăzeci de ori, a mormăit Dedan.

La asta mă gândeam şi eu.

— Tempi, ce vei face dacă vei fi prins de către bandiţi?

Tempi s-a foit un pic, dar n-a zis nimic. S-a uitat la mine scurt, apoi a rupt contactul vizual, uitându-se în jos şi într-o parte. Nu mi-am putut da seama dacă se gândea sau pur şi simplu era confuz.

— Dacă n-ar fi roşul ademilor lui, n-ar arăta cu nimic special, a zis Marten. Nici sabia nu arată deosebit.

— Nu arată de douăzeci de ori mai bun ca mine, asta e sigur.

Vocea lui Dedan era scăzută, dar nu atât de scăzută încât nimeni să nu audă.

Şi eu eram îngrijorat de hainele lui Tempi.

Încercasem de mai multe ori să-l atrag pe adem într-o conversaţie, cu speranţa de a discuta problema, însă era ca şi cum aş fi încercat să port o discuţie cu o pisică.

Dar faptul că nu cunoştea cuvântul „milă” m-a făcut să înţeleg ceva la care ar fi trebui să mă gândesc cu mult timp înainte. Aturana nu era limba lui maternă. După recenta strădanie de a vorbi fluent în siareză la Universitate, înţelegeam impulsul de a păstra tăcerea, în loc să vorbesc şi să mă fac de râs.

— Ar putea să intre în joc la fel ca noi, a zis Hespe dubios.

— E greu să minţi convingător când nu te descurci cu limba, am zis.

Ochii decoloraţi ai lui Tempi au trecut de la unul la altul când am vorbit, dar el n-a comentat nimic.

— Oamenii subestimează o persoană care nu poate vorbi bine, a zis Hespe. Poate că ar putea doar să… facă pe prostul? Să se prefacă confuz, ca şi cum s-ar fi rătăcit?

— N-ar trebui să facă pe prostul, a continuat Dedan cu voce joasă. Ar putea fi prost şi-atât.

Tempi s-a uitat la Dedan, încă fără nicio expresie, dar cu mai multă intensitate. A inspirat lent, în mod deliberat, înainte de a vorbi.

— Tăcut nu înseamnă prost, a zis el cu voce plată. Tu? Vorbeşti mereu. Bla bla bla bla.

A făcut o mişcare cu o singură mână, ca o gură deschizându-se şi închizându-se.

— Tot timpul. Ca un câine care latră toată noaptea la un copac, încerci să fii mare. Nu. Doar zgomot. Doar câine.

N-aş fi râs, dar m-a prins complet cu garda jos. În parte pentru că îl crezusem pe Tempi atât de liniştit şi de pasiv, şi în parte pentru că avea absolută dreptate. Dacă Dedan ar fi fost câine, ar

fi fost un câine care lătra la nesfârşit către nimic. Lătra doar să se audă lătrând.

Totuşi, n-ar fi trebuit să râd. Dar am făcut-o. Hespe a râs şi ea şi a-ncercat să ascundă asta, ceea ce s-a dovedit a fi şi mai rău.

Faţa lui Dedan s-a înnegrit de furie şi s-a ridicat în picioare.

— Vino aici şi spune asta.

Încă fără nicio expresie, Tempi s-a ridicat şi a ocolit focul până a ajuns lângă Dedan. Ei bine… dacă spun că stătea lângă el, v-aţi putea face o impresie greşită. Cei mai mulţi oameni stau la un metru distanţă când vorbesc unii cu alţii.

Dar Tempi a mers până la mai puţin de jumătate de metru depărtare de Dedan. Mai aproape de-atât, l-ar fi îmbrăţişat sau s-ar fi urcat pe el.

Aş putea minţi şi dacă spun că s-a întâmplat prea repede pentru ca eu să intervin, căci n-ar fi adevărat. Adevărul simplu era că nu m-am putut gândi la o modalitate uşoară să destind atmosfera. Dar adevărul mai complicat era că şi eu mă săturasem deja de Dedan.

Ba mai mult, fusese cea mai lungă durată în care îl auzisem pe Tempi vorbind. Pentru prima dată de când îl cunoşteam, se comporta ca o persoană, nu doar ca o păpuşă mută ambulantă.

Şi eram curios să-l văd luptându-se. Auzisem o mulţime de lucruri despre priceperea legendară a ademilor şi speram să-l văd scoţându-i lui Dedan aerele din căpăţână.

Tempi s-a dus până la Dedan, stând suficient de aproape pentru a-l cuprinde cu braţele. Dedan era cu un cap mai înalt, mai larg în umeri şi cu pieptul mai gros. Tempi se uita în sus la el, fără nicio urmă din ceea ce te-ai putea aştepta să vezi pe faţa lui. Nu tu bravadă. Nu tu zâmbet batjocoritor. Nu nimic.

— Doar câine, a zis Tempi încet, fără nicio inflexiune specială. Dulău zgomotos.

A ridicat mâna şi a imitat din nou cu ea o gură.

— Bla bla bla.

Dedan a ridicat o mână şi l-a împins puternic pe Tempi în piept.

Văzusem mişcarea asta de nenumărate ori în tavernele din apropierea Universităţii. Era un fel de mişcare care trimite uluitor un om înapoi, îl dezechilibrează, iar el se împiedică şi cade.

Doar că Tempi nu s-a clătinat. El doar… a păşit într-o parte. Apoi s-a întins lejer şi l-a lovit cu pumnul pe Dedan pe laterala capului, în felul în care un părinte îşi pocneşte un copil

neastâmpărat în piaţă. N-a fost destul de tare cât să-i mute capul lui Dedan, dar cu toţii am auzit un pufăit moale, iar părul lui Dedan s-a umflat ca o păpădie când suflă cineva spre ea.

Dedan s-a oprit pentru un moment, ca şi cum nu înţelegea ce se-ntâmplă. Apoi, s-a încruntat şi l-a împins pe Tempi mai violent, cu ambele mâini. Tempi a păşit într-o parte şi de data asta, apoi l-a pocnit pe Dedan în partea cealaltă a capului.

Dedan s-a încruntat, a mormăit şi şi-a ridicat mâinile, strângând din pumni. Era un bărbat bine făcut şi hainele lui de mercenar au scârţâit şi s-au tensionat la umeri când şi-a ridicat braţele. A aşteptat un moment, sperând, evident, ca Tempi să facă primul pas, apoi a păşit în faţă, şi-a tras braţul înapoi şi a aruncat un pumn dur şi greu, ca un fermier care agită un topor.

Tempi l-a văzut venind şi s-a îndepărtat pentru a treia oară. Dar la jumătatea încercării sale stângace, totul la Dedan s-a schimbat. S-a ridicat pe vârfurile picioarelor şi pumnul lui de ţăran greoi a dispărut. Dintr-odată nu mai arăta ca un taur în jug, şi în schimb s-a aruncat înainte şi a plesnit trei pumni rapizi ca aripa unei păsări în zbor.

Tempi a evitat unul, l-a dat cu palma pe celălalt într-o parte, dar al treilea l-a lovit sus în umăr, răsucindu-l într-o parte şi dându-l în spate. S-a retras cu doi paşi rapizi din raza de acţiune a lui Dedan, şi-a recâştigat echilibrul şi s-a scuturat uşor. Apoi, a râs tare şi încântat.

Sunetul i-a înmuiat expresia lui Dedan, şi a rânjit în schimb, deşi nu şi-a coborât mâinile şi nici nu s-a coborât pe călcâie.

În ciuda acestui fapt, Tempi a făcut un pas în faţă, a evitat o altă lovitură şi l-a lovit pe Dedan cu palma peste faţă. Nu peste obraz, cum se ceartă doi iubiţi pe scenă. Mâna lui Tempi a venit de sus în jos şi l-a lovit pe Dedan peste ochi, de la frunte până la bărbie.

— Arrhhgh! a strigat Dedan. La naiba!

S-a dat deoparte, strângându-se de nas.

— Ce dracu’ ai? Mă pălmuieşti?

L-a privit pe Tempi din spatele mâinii.

— Te baţi ca o femeie.

Pentru o clipă, Tempi a părut să aibă ceva de obiectat. Apoi, a afişat primul zâmbet văzut vreodată la el, a dat un pic din cap şi a ridicat din umeri.

— Da. Mă bat ca o femeie.

Dedan a ezitat, apoi a râs şi l-a bătut pe umăr pe Tempi. Mă

aşteptam ca Tempi să se ferească de atingerea lui, dar ademul i-a întors gestul chiar până în punctul în care l-a prins de umăr pe Dedan şi l-a înghiontit jucăuş.

Ce vedeam mi s-a părut ciudat venind de la cineva care fusese atât de rezervat în ultimele zile, dar am decis să nu caut la dinţi calul de dar. Altceva decât tăcerea nervoasă a ademului era o binecuvântare.

Chiar mai bine, aveam acum o măsură din capacitatea de luptă a lui Tempi. Indiferent dacă Dedan voia sau nu să recunoască, Tempi făcuse ce voise cu el. M-am gândit că reputaţia ademilor era mai mult decât vorbe goale.

Marten l-a privit pe Tempi întorcându-se la locul lui.

— Hainele astea tot sunt o problemă, a zis pădurarul ca şi cum nimic nu se întâmplase.

Se uita la cămaşa şi la pantalonii roşii ca sângele ai lui Tempi.

— Ar putea la fel de bine să alerge prin jur fluturând un steag decât să poarte aşa ceva printre copaci.

— Voi vorbi cu el despre asta, le-am spus celorlalţi.

Dacă Tempi era prea jenat de aturana lui, m-am gândit că dialogul nostru ar fi mers mult mai lin fără martori.

— Şi mă voi gândi la ce să facă dacă se întâlneşte cu bandiţii. Voi trei puteţi să vă duceţi să vă instalaţi şi să pregătiţi cina.

Cei trei s-au răspândit, mergând să-şi revendice locul unde să-şi aştearnă patul. Tempi i-a privit plecând, apoi s-a întors să se uite la mine. S-a uitat în jos la pământ şi a făcut un mic pas ezitant în spate.

— Tempi?

Şi-a ridicat capul şi s-a uitat la mine.

— Trebuie să vorbim despre hainele tale.

S-a întâmplat din nou, de îndată ce-am început să vorbesc. Atenţia lui a alunecat încet departe de mine, cu ochii în jos şi într-o parte. Ca şi cum nu s-ar fi sinchisit să asculte. Ca şi cum ar fi fost un copil îmbufnat.

Nu trebuie să vă spun cât de enervant e să încerci să porţi o discuţie cu cineva care nu te priveşte în ochi. Totuşi, nu-mi permiteam luxul să-l ofensez sau să-l oblig să vorbească. Deja întârziasem prea mult această discuţie.

— Tempi.

M-am luptat cu nevoia de a pocni din degete ca să-i atrag atenţia spre mine.

— Hainele tale sunt roşii, i-am spus, încercând să fac totul cât

mai simplu posibil. Uşor de văzut. Periculos.

Mult timp n-a dat niciun răspuns. Apoi, ochii lui decoloraţi s-au aruncat într-ai mei şi a dat din cap simplu.

Am început să am oribila suspiciune că era posibil ca el să nu fi înţeles, de fapt, ce făceam noi aici, în Eld.

— Tempi, tu ştii ce facem noi aici în pădure?

Ochii lui Tempi s-au mutat la schiţa mea din praf, apoi din nou în sus, la mine. A ridicat din umeri şi a făcut un gest vag, cu ambele mâini.

— Ce sunt unii, dar nu cei mai mulţi?

La început am crezut că-mi pune o întrebare ciudată, filosofică, apoi mi-am dat seama că întreba despre un cuvânt. Am ridicat mâna şi m-am apucat de două degete.

— Unii?

Am luat trei degete.

— Cei mai mulţi?

Tempi mi-a privit cu atenţie mâinile, dând din cap.

— Cei mai mulţi, a zis el, stând locului. Ştiu cei mai mulţi. Vorbitul e rapid.

— Căutăm nişte bărbaţi.

Ochii lui au alunecat deoparte de îndată ce-am început să vorbesc şi m-am luptat cu nevoia de a ofta.

— Încercăm să găsim nişte bărbaţi.

Dat din cap.

— Da. Vânăm oameni.

A subliniat cuvântul.

— Vânăm visantha.

Cel puţin ştia de ce eram acolo.

— Roşu?

M-am întins şi am atins cureaua din piele roşie care-i ţinea cămaşa strânsă pe corp. Era surprinzător de moale.

— Pentru vânătoare? Ai alte haine? Nu roşii?

Tempi s-a uitat în jos, la hainele lui, stând locului. Apoi a dat din cap, s-a dus la traista lui şi a scos o cămaşă de un gri simplu, ţesută în casă. Mi-a arătat-o.

— Pentru vânătoare. Dar nu pentru luptă.

Nu eram sigur ce însemna distincţia, dar eram dispus s-o las să treacă deocamdată.

— Ce vei face dacă visantha te va găsi în pădure? l-am întrebat. Vei vorbi sau vei lupta?

A părut să se gândească la asta pentru un moment.

— Nu mă descurc prea bine cu vorbitul, a recunoscut el. Visantha? Luptă.

Am dat din cap.

— Cu un bandit lupţi. Cu doi vorbeşti.

A ridicat din umeri.

— Pot lupta cu doi.

— Poţi lupta şi câştiga?

A ridicat din umeri nepăsător şi a arătat către locul în care Dedan culegea cu grijă crengi de pe jos.

— Ca el? Trei sau patru.

Şi-a întins mâna, cu palma în sus, ca şi cum mi-ar fi oferit ceva.

— Dacă trei bandit, lupt. Dacă patru, încerc mai bine vorbesc. Aştept până în a treia noapte. Apoi…

A făcut un gest ciudat, elaborat, cu ambele mâini.

— Foc în corturi.

M-am relaxat, bucuros că urmărise discuţia noastră anterioară.

— Da. Bine. Mulţumesc.

Toţi cinci am avut o cină liniştită, cu supă, pâine şi o destul de puţin impresionantă brânză cleioasă pe care o cumpărasem în Crosson. Dedan şi Hespe s-au certat prieteneşte şi am speculat cu Marten despre ce fel de vreme ne-ar putea aştepta în zilele următoare.

În afară de asta, n-a fost multă pălăvrăgeală. Doi dintre noi ajunseseră deja la lovituri. Ne aflam la o sută de mile de Severen şi eram cu toţii conştienţi de munca înverşunată care urma.

— Stai aşa, a zis Marten. Ce se întâmplă dacă te prind pe tine?

S-a uitat la mine.

— Cu toţii avem un plan în cazul în care ne găsesc bandiţii. Mergem cu ei şi ne găseşti în a treia zi.

Am dat din cap.

— Şi nu uita de distragere.

Marten părea nervos.

— Dar ce se întâmplă dacă te prind? Eu n-am nicio magie. Nu pot să garantez că voi fi în măsură să te găsesc în a treia noapte. Probabil, normal. Dar urmărirea nu e ceva cert…

— Sunt doar un muzicant inofensiv, l-am asigurat. Am intrat în nişte probleme cu nepoata Baronetului Banbride şi m-am gândit că ar fi mai bine dacă aş merge prin pădure pentru o vreme.

Am rânjit.

— M-ar putea jefui, dar cum n-am prea multe, mă vor lăsa probabil să plec. Sunt un tip persuasiv şi nu par o ameninţare.

Dedan a mormăit ceva şi am fost bucuros că n-am putut auzi.

— Şi dacă? a continuat Hespe. Marten are dreptate. Ce se întâmplă dacă te iau cu ei?

La aşa ceva nu mă gândisem, dar ca să nu închei seara într-o notă acră, am zâmbit cu zâmbetul meu cel mai încrezător.

— Dacă mă duc în tabăra lor, ar trebui să reuşesc să-i omor singur fără prea multe probleme.

Am ridicat din umeri cu o nonşalanţă exagerată.

— Ne-ntâlnim în tabără după ce treaba e gata.

Am bocănit pe pământul de lângă mine, rânjind.

Voiam să fie o glumă, sigur că Marten, cel puţin, va jubila la răspunsul meu frivol. Dar subestimam cât de adânc tindeau să meargă superstiţiile vintice, şi comentariul meu a fost întâmpinat cu o tăcere stânjenită.

S-a mai vorbit puţin după aceea. Am tras la sorţi pentru statul de veghe, am acoperit focul şi unul câte unul am adormit.

CAPITOLUL 79

Semne

După micul dejun, Marten a început să ne înveţe pe Tempi şi pe mine cum să căutăm urmele bandiţilor.

Oricine poate observa o bucată de cămaşă ruptă agăţat de o creangă sau o urmă în praf, dar aşa ceva nu se întâmplă în viaţa reală. Sunt subiecte convenabile în piese de teatru, dar, serios, când ţi-ai rupt vreodată hainele atât de rău că ţi-ai lăsat o bucată din ele în urmă?

Niciodată. Oamenii pe care îi vânam erau isteţi, deci nu puteam conta pe faptul că vor face vreo greşeală evidentă. Asta însemna că Marten era singurul dintre noi care avea idee ce anume căutam.

— Orice creangă ruptă, a zis el. Mai ales în locurile unde lucrurile sunt dese şi încâlcite: cele înalte până la brâu sau gleznă.

A făcut un gest ca şi cum s-ar fi frecat de ceva stufos şi ar fi împins lucrurile deoparte cu mâinile.

— E greu să vezi ruptura, aşa că mai bine uită-te la frunze.

A făcut un gest spre un tufiş din apropiere.

— Ce vezi acolo?

Tempi a indicat o creangă joasă. Purta în acea zi cămaşa gri ţesută, şi fără roşul lui de mercenar arăta chiar mai puţin impunător.

M-am uitat spre locul unde arătase Tempi şi am văzut ramura plesnită, dar nu destul de tare pentru a se rupe.

— Deci a fost cineva pe-aici? am întrebat.

Marten şi-a ridicat arcul mai sus pe umăr.

— Eu am fost. Am făcut asta azi-noapte.

S-a uitat la noi.

— Vedeţi cum chiar şi frunzele care nu atârnă ciudat încep să se ofilească?

Am dat din cap.

— Asta înseamnă că cineva a trecut pe-acolo cam cu o zi în urmă. Dacă a trecut de două sau trei zile, frunzele sunt îngălbenite şi mor. Au legătură una cu alta…

S-a uitat la mine.

— Înseamnă că cineva s-a mişcat prin zonă de mai multe ori în zilele trecute.

El a dat din cap.

— Din moment ce eu o să explorez şi o să fiu cu ochii după bandiţi, voi veţi sta cu nasul în pământ. Când găsiţi ceva de genul ăsta, strigaţi-mă.

— Să te strigăm? şi-a făcut Tempi mâinile pâlnie la gură şi şi-a întors capul în diferite direcţii.

A făcut un gest larg la copacii din jur şi a pus mâna la ureche, pretinzând că ascultă.

Marten s-a încruntat.

— Ai dreptate. Nu puteţi să mă strigaţi.

Şi-a frecat ceafa cu frustrare.

— La naiba, nu ne-am gândit la asta tot drumul.

I-am zâmbit.

— M-am gândit eu şi am cioplit azi noapte un fluier de lemn dur, i-am spus. N-are decât două note, dar n-avem nevoie de mai mult.

L-am pus la gură şi a cântat. Ta-ta DEE. Ta-ta DEE.

Marten a rânjit.

— Asta e Văduva lui Will, nu? Tonul e numai bun.

Am dat din cap.

— Cu asta mă ocup.

Şi-a dres glasul.

— Din păcate, Văduvei lui Will i se mai zice şi pasăre de noapte.

S-a strâmbat a scuză.

— Pasăre *de noapte,* dacă nu te superi. Ăsta prinde ca o undiţă urechea oricărui pădurar experimentat, dacă sufli în el când vrei să vin să arunc o privire la ceva.

M-am uitat în jos, la fluier.

— Porcăria dracului, am înjurat. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— E o idee bună, a zis el. Doar că avem nevoie de unul pentru o pasăre de zi. Poate o becaţă aurie.

A fluierat două note.

— Asta ar trebui să fie destul de simplu. Voi ciopli altul

diseară, i-am spus, apoi m-am întins după o crenguţă. Am rupt-o şi i-am dat jumătate lui Marten.

— Asta o vom folosi azi, dacă e nevoie să semnalizăm.

El s-a uitat ciudat la băţ.

— Cum anume ne va ajuta asta?

— Când vom avem nevoie de părerea ta în legătură cu ceva pe care l-am găsit, voi face aşa.

M-am concentrat, am mormăit o cetluire şi am mişcat jumătatea mea de băţ.

Marten a sărit pe ambele picioare un metru jumate înapoi, scăpând băţul. Spre meritul lui, n-a strigat.

— Ce din zece iaduri a fost asta? a şuierat el, strângându-se de mână.

Reacţia lui m-a speriat şi inima mi-a luat-o la trap.

— Marten, îmi pare rău. E doar un pic de simpatetică.

Am văzut cuta dintre sprâncenele lui şi am cotit-o.

— Doar o mică magie. E o mică legare magică laolaltă a două lucruri.

Mi l-am imaginat pe Elxa Dal înghiţindu-şi limba la această descriere, dar am insistat.

— Pot să leg aceste lucruri împreună, aşa că atunci când trag de-al meu…

M-am mutat în locul unde jumătatea lui de crenguţă zăcea pe pământ. Am ridicat jumătatea mea, şi jumătatea de pe jos s-a ridicat în aer.

Demonstraţia a avut efectul dorit. Mişcându-se împreună, cele două ramuri arătau ca cea mai brută, cea mai serioasă sfoară de marionete din lume. Nimic înspăimântător.

— E doar un fel de sfoară invizibilă, numai că asta nu se încurcă şi nu se prinde de nimic.

— Cât de greu va trage la mine? a întrebat el cu precauţie. Nu vreau să mă trosnească de vreun copac când mă scutură.

— Sunt doar eu la celălalt capăt al sforii, am spus. Doar o să tremure un pic. Ca o plută la pescuit.

Marten s-a oprit să se strângă de mână şi s-a relaxat un pic.

— Doar m-ai surprins, asta-i tot, a zis el.

— E vina mea, i-am spus. Trebuia să te fi avertizat.

Am luat băţul, manipulându-l cu o uşurinţă deliberată. Ca şi cum n-ar fi fost nimic mai mult decât un băţ obişnuit. Desigur, nu era nimic mai mult decât un băţ obişnuit, dar Marten trebuia asigurat în privinţa asta. Cum spunea Teccam, nimic pe lume nu

e mai greu decât să convingi pe cineva de un adevăr nefamiliar.

Marten ne-a arătat cum să urmărim dacă frunzele sau acele au fost deranjate, cum să observăm când s-a traversat peste pietre, cum să vedem dacă muşchii sau lichenii au fost deterioraţi de trecerea cuiva.

Bătrânul vânător era un profesor surprinzător de bun. Nu s-a încurcat în explicaţii, nu ne-a vorbit de sus şi nu l-au deranjat întrebările. Nici chiar problemele lui Tempi cu limba nu i-au creat frustrări.

Chiar şi aşa, a durat ore. O întreagă jumătate de zi. Apoi, când am crezut că în sfârşit terminasem, Marten s-a întors şi ne-a condus înapoi în tabără.

— Am mai fost pe-aici, am zis. Dacă e să exersăm, hai să exersăm într-o direcţie bună.

Marten m-a ignorat şi a continuat să meargă.

— Spune-mi ce vezi.

Douăzeci de paşi mai târziu, Tempi a punctat.

— Muşchi, a zis el. Piciorul meu. Am mers.

M-a străfulgerat şi am început să văd toate urmele lăsate de mine şi de Tempi.

În următoarele trei ore, Marten a mers cu noi pas cu pas printre copaci, arătându-ne tot ce făcusem ca să ne trădăm prezenţa acolo: o frecare de un lichen pe un trunchi de copac, o bucată de piatră proaspăt ruptă, răscolirea acelor de pin decolorate.

Cel mai rău dintre toate au fost cele câteva frunze lucioase verzi care fuseseră mărunţite pe jos într-un semicerc ordonat. Marten a ridicat o sprânceană şi eu am roşit. Le smulsesem dintr-un tufiş din apropiere, mărunţindu-le leneş în timp ce-l ascultam pe Marten.

— Gândiţi de două ori şi păşiţi cu atenţie, a spus Marten. Şi uitaţi-vă şi după ceilalţi.

S-a uitat înainte şi-napoi între mine şi Tempi.

— Jucăm un joc periculos aici.

Apoi Marten ne-a arătat cum să ne acoperim urmele. A devenit repede clar că o urmă prost ştearsă e de multe ori mult mai evidentă decât dacă o laşi pur şi simplu în pace.

Aşa că în următoarele două ore am învăţat cum să ne ascundem greşelile şi să descoperim greşelile pe care alţii au

încercat să le ascundă.

Abia atunci, când după-amiaza cotea spre seară, Tempi şi cu mine am început să cercetăm această porţiune de pădure mai mare decât cele mai multe baronii. Ne-am plimbat împreună, aproape unul de altul, în zigzag, înainte şi-napoi, în căutarea oricărui semn lăsat pe traseu de bandiţi.

M-am gândit la zilele lungi care ne aşteptau. Crezusem că să cauţi în Arhive era plictisitor. Dar căutarea unei crenguţe rupte în această pădure mare făcea vânătoarea după gram să pară ca mersul la brutar după o chiflă.

În Arhive avusesem şansa de a face descoperiri accidentale. În Arhive îi avusesem pe prietenii mei: conversaţie, glume, afecţiune. Privindu-l dintr-o parte pe Tempi, mi-am dat seama că pot număra cuvintele pe care le spusese în acea zi (douăzeci şi patru) şi numărul de dăţi când ni se întâlniseră privirile (trei).

Cât de mult va dura? Zece zile? Douăzeci? Milostive Tehlu, voi putea petrece o lună aici fără să înnebunesc?

Cu aşa gânduri, când am văzut nişte talaş de pe un copac şi un smoc de iarbă aplecat în mod greşit, am fost cuprins de uşurare.

Fără să renunţ la speranţe, i-am făcut semn lui Tempi.

— Vezi ceva aici?

El a dat din cap, făcând să i se agite gulerul cămăşii, apoi a arătat la iarba reperată de mine. Apoi a arătat la rădăcina expusă, un pic zgâriată, pe care n-o observasem.

Aproape ameţit de emoţie, am scos crenguţa de stejar şi i-am semnalizat lui Marten. Am scuturat foarte uşor, fiindcă nu voiam să-l fac să intre din nou în panică.

În nici două minute, Marten a ieşit dintre copaci, dar în acest timp eu făcusem deja trei planuri cu privire la modul în care să urmărim şi să ucidem bandiţii, compusesem cinci monoloage de scuze pentru Denna şi decisesem ca atunci când aveam să mă întorc la Severen, să-mi donez banii Bisericii Tehlin, drept mulţumire pentru acest miracol tangibil.

Mă aşteptam ca Marten să fie iritat că-l chemasem înapoi aşa de repede. Dar expresia lui era firească când a venit să ni se alăture.

Am arătat către iarbă, coajă şi rădăcină.

— Tempi a reperat-o pe ultima, am zis, dând creditul cui i se cuvenea.

— Bine, a zis el serios. Bună treabă. Mai e şi o ramură

aplecată acolo.

A făcut un gest la câţiva paşi spre dreapta.

M-am întors cu faţa în direcţia pe care părea s-o indice.

— Ciudat e că par să fie la nord de-aici, am spus. Mai departe de drum. Crezi c-ar fi mai bine să scotocim un pic acum, sau să aşteptăm până mâine, când suntem odihniţi?

Marten m-a privit strâmb.

— Doamne, băiete. Astea nu sunt semne reale. Atât de evidente, atât de aproape împreună.

M-a privit lung.

— Eu le-am lăsat. Trebuia să mă asigur că n-aveţi de gând să treceţi mai departe după doar câteva minute de căutare.

Exaltarea mi-a scăzut în piept şi mi-a aterizat la picioare, spărgându-se ca un borcan de sticlă căzut din vârful unui raft înalt. Expresia mea trebuie să fi fost demnă de milă, după zâmbetul de scuză al lui Marten.

— Îmi pare rău. Trebuia să-ţi spun. O să tot fac asta în fiecare zi. E singura şansă să rămânem în alertă. Nu sunt la prima vânătoare de ace în carul cu fân, să ştii.

A treia oară când l-am chemat pe Martin, el a sugerat să facem un pariu. Tempi şi cu mine am fi câştigat o jumătate de bănuţ pentru fiecare semn găsit şi el ar fi câştigat o monedă de argint pentru fiecare ratat. Am fost de acord cu oferta. Nu numai că ne ajuta să ne menţinem în mână, dar cota de cinci la unu părea destul de generoasă.

Asta a făcut ca restul zilei să treacă mai repede. Eu şi Tempi am ratat câteva semne: o buturugă mutată din loc, nişte frunze risipite şi o pânză de păianjen ruptă. Am considerat că cea din urmă fusese un pic nedreaptă, dar chiar şi aşa, până am ajuns înapoi în tabără în acea seară, eu şi Tempi aveam deja doi bănuţi.

În timpul cinei, Marten ne-a spus o poveste despre fiul unei văduve tinere, care plecase de-acasă ca să facă avere. Un căldărar îi vânduse o pereche de cizme magice, care-l ajutaseră să salveze o prinţesă dintr-un turn înalt din munţi.

Dedan a dat din cap în timp ce mânca, zâmbind ca şi cum o mai auzise. Hespe a râs în unele locuri, a icnit în altele, a fost publicul perfect. Tempi a stat perfect nemişcat, cu mâinile îndoite în poală, nearătând deloc vreo nelinişte nervoasă, cum

m-aş fi aşteptat din partea lui. A rămas aşa toată povestea, ascultând, în timp ce cina i s-a răcit.

Povestea era bună. Era cu un gigant flămând şi cu o ghicitoare. Dar fiul văduvei era isteţ şi în cele din urmă a adus prinţesa înapoi şi s-a căsătorit cu ea.

Era o poveste familiară şi ascultând-o mi-am amintit de zile de mult apuse, de vremea când aveam o casă, o familie.

CAPITOLUL 80
Ton

În ziua următoare, Marten a plecat cu Hespe şi cu Dedan, în timp ce Tempi şi cu mine am rămas să păzim tabăra.

Neavând altceva cu care să-mi ocup timpul, am început să adun mai multe lemne de foc. Apoi am căutat ierburi utile în tufişuri şi am adus apă de la izvorul din apropiere. Apoi m-am ocupat cu despachetarea, sortarea şi rearanjarea lucrurilor din traista mea.

Tempi şi-a dezasamblat sabia, a curăţat-o meticulos şi i-a uns toate piesele. Nu părea plictisit, dar, din nou, el nu părea niciodată în nici un fel.

La amiază aproape că înnebunisem de plictiseală. Aş fi citit, dar nu-mi adusesem nicio carte. Aş fi cusut buzunare la mantia mea simplă, dar n-aveam material în plus. Aş fi cântat la lăută, dar o lăută a unei trupe de teatru e gândită să cânte într-un bar zgomotos. Aici, sunetul ei putea străbate mile întregi.

Aş fi stat de vorbă cu Tempi, dar a încerca să ai o conversaţie cu el era ca şi cum ai fi jucat prinselea cu o fântână.

Totuşi, asta părea singura mea opţiune. M-am dus în locul unde stătea Tempi. Terminase de curăţat sabia şi făcea mici ajustări mânerului din piele.

— Tempi?

Tempi a pus sabia deoparte şi s-a ridicat în picioare. Stătea incomod de aproape de mine, cu doar ceva mai mult de douăzeci de centimetri distanţă între noi. Apoi, a ezitat şi s-a încruntat. Nu era o încruntare foarte mare, abia o subţiere a buzelor şi o linie uşoară între sprâncene, dar pe faţa ca o foaie goală a lui Tempi s-a remarcat ca un cuvânt scris cu cerneală roşie.

S-a tras în spate vreo doi paşi, apoi a privit la pământul dintre noi şi a păşit puţin în faţă.

Am înţeles dintr-odată.

— Tempi, cât de aproape stau ademii?

Tempi s-a uitat la mine fără expresie pentru o secundă, apoi a izbucnit în râs. Un zâmbet timid a licărit pe faţa lui, făcându-l să pară foarte tânăr. I-a părăsit gura repede, dar a zăbovit în jurul ochilor.

— Isteţ. Da. Diferit la ademi. Pentru tine, aproape.

A păşit incomod de aproape, apoi s-a retras.

— Pentru mine? l-am întrebat. E diferit pentru persoane diferite?

A dat din cap.

— Da.

— Cât de aproape pentru Dedan?

S-a fâstâcit.

— Complicat.

Am simţit o curiozitate familiară pâlpâind în mine.

— Tempi, vrei să mă înveţi aceste lucruri? l-am întrebat. Să mă înveţi limba ta?

— Da, a zis el.

Şi, deşi faţa lui nu trăda nimic, am putut auzi o mare uşurare în vocea lui.

— Da. Te rog. Da.

Până la sfârşitul după-amiezii, învăţasem o adunătură sălbatică, inutilă, de cuvinte în ademă. Gramatica era încă un mister, dar aşa începe mereu. Din fericire, limbile sunt ca instrumentele muzicale: cu cât ştii mai multe, cu atât e mai uşor să prinzi unele noi. Adema era a patra mea limbă.

Problema noastră majoră era că aturana lui Tempi nu era foarte bună, ceea ce ne dădea puţine baze comune. Aşa că am desenat pe pământ, am punctat şi-am fluturat mâinile destul de mult. De mai multe ori, când gesturile simple nu erau de-ajuns, ajungeam să facem ceva apropiat de pantomimă sau de piesă de teatru de păpuşi, ca să ne facem înţeleşi. A fost mai distractiv decât m-aş fi aşteptat.

Am avut o poticnire în prima zi. Învăţasem câteva zeci de cuvinte şi m-am gândit la altul care ar fi fost util. Am făcut un pumn şi m-am făcut că-l arunc spre Tempi.

— *Freaht,* a spus el.

— *Freaht,* am repetat.

A clătinat din cap.

— Nu. *Freaht.*

— *Freaht,* am zis cu atenţie.
— Nu, a zis el cu fermitate. *Freaht* e…
Şi-a arătat dinţii şi şi-a mişcat maxilarul ca şi cum ar muşca ceva.
— *Freaht.*
S-a lovit cu pumnul în palmă.
— *Freaht,* am spus.
— Nu.
Am fost uimit de greutatea bunăvoinţei din glasul lui.
— *Freaht.*
Faţa mi s-a înfierbântat.
— Asta spun. *Freaht! Freaht! Fre…*
Tempi s-a întins şi m-a lovit cu palma peste faţă. La fel cum îl lovise pe Dedan cu o seară înainte, în felul în care tatăl meu mă plesnea când făceam pe nebunul în public. Nu era tare ca să doară, era doar surprinzător. Nimeni nu-mi mai făcuse asta de ani de zile.
Chiar mai surprinzător era faptul că abia văzusem mâna venind. Mişcarea era moale şi leneşă şi mai rapidă decât ai pocni din degete. Nu intenţionase să fie ceva jignitor. Încerca doar să-mi atragă atenţia.
Şi-a ridicat părul nisipiu şi a făcut semn către ureche.
— Ascultă, a zis el cu fermitate.
— *Freaht.*
Şi-a arătat dinţii din nou, făcând o mişcare de muşcat.
— *Freaht.*
A ridicat pumnul.
— *Freaht. Freaht.*
Şi l-am auzit. Nu era sunetul cuvântului în sine, era cadenţa cuvântului.
— *Freaht?* am zis.
M-a răsplătit cu un zâmbet mic, rar.
— Da. Bine.
Atunci a trebuit să mă întorc şi să reînvăţ toate cuvintele, dându-mi seama de ritmul lor.
Nu-l auzisem cu adevărat înainte, doar mimasem. Încet, am descoperit că fiecare cuvânt putea avea mai multe sensuri, în funcţie de cadenţa sunetului care-l compunea.
Am învăţat toate frazele importante „Ce înseamnă asta?” şi „Explică-mi mai rar”, pe lângă cele peste douăzeci de cuvinte: Luptă. Privire. Sabie. Mână. Dans. Spectacolul prostesc pe care a

trebuit să-l fac pentru a-l face să-l înţeleagă pe ultimul dintre acestea ne-a făcut pe amândoi să râdem.

Era fascinant. Diferitele cadenţe ale fiecărui cuvânt însemnau că limba în sine avea un fel de muzică a ei. Nu m-am putut abţine să nu întreb…

— Tempi? l-am întrebat. Cum sunt melodiile voastre?

S-a uitat la mine fără expresie pentru un moment şi m-am gândit că se putea să nu fi înţeles întrebarea abstractă.

— Poţi să-mi cânţi un cântec adem?

— Ce e cântecul? a întrebat el.

În ultima oră, Tempi învăţase de două ori mai multe cuvinte decât mine.

Mi-am dres vocea şi-am cântat:

Micuţa Jenny desculţă la o plimbare dusă de vânt a plecat.
În căutarea unui băiat arătos să râdă şi s-o facă să zâmbească.
Pe cap avea o pălărie din pene, pe buze un fluierat.
Buzele îi erau umede şi dulci ca mierea. Limba ca un spin de ascuţită.

Ochii lui Tempi s-au deschis larg cât am cântat. Practic, a rămas cu gura deschisă.

— Tu? i-am cerut, arătând spre piept. Poţi să cânţi un cântec adem?

Faţa lui s-a înroşit cu un roşu aprins şi o grămadă de emoţii au alergat sălbatic şi nedeghizat pe faţa lui: uimire, groază, jenă, şoc, dezgust. S-a ridicat în picioare, s-a întors şi a bombănit ceva în ademă, mult prea repede pentru mine ca să-l urmăresc. Arăta ca şi cum i-aş fi cerut să se dezbrace în pielea goală şi să danseze pentru mine.

— Nu, a zis el, reuşind să se adune cât de cât.

Faţa lui îşi regăsise calmul, dar pielea lui frumoasă încă era de-un roşu violent.

— Nu.

Privind în pământ, şi-a atins pieptul, clătinând din cap.

— Fără cântec. Fără cântec adem.

M-am ridicat şi eu în picioare, neştiind ce-am făcut greşit.

— Tempi. Îmi pare rău.

Tempi a clătinat din cap.

— Nu, nimic rău.

A inspirat adânc şi a clătinat din cap când s-a întors şi a plecat.

— Complicat.

CAPITOLUL 81

O lună geloasă

În acea seară, Marten a vânat trei iepuri graşi. Am dezgropat rădăcini şi-am cules câteva ierburi şi, înainte ca soarele să apună, toţi cinci stăteam aşezaţi la o masă întregită cu două bucăţi mari de pâine proaspătă, cu unt şi cu o brânză sfărâmicioasă, prea din partea locului pentru a avea un nume specific.

Starea de spirit era animată după o zi cu vreme bună şi, astfel, odată cu cina au venit mai multe poveşti.

Hespe a spus o poveste surprinzător de romantică despre o regină care a iubit un servitor. A spus povestea cu o pasiune blândă. Şi dacă povestea ei n-a arătat o inimă delicată, a făcut-o privirea pe care i-a aruncat-o lui Dedan când a vorbit despre dragostea reginei.

Dedan, cu toate acestea, n-a reuşit să vadă semnele de dragoste din ea. Şi cu o nebunie pe care foarte rar am văzut-o egalată, el a început să spună o poveste pe care o auzise la hanul Bănuţul Lăudat. O poveste despre Felurian.

— Băiatul care mi-a spus-o era cam de-o vârstă cu Kvothe, a zis Dedan. Şi dacă l-aţi fi auzit vorbind, aţi fi văzut că nu era genul de om care să inventeze o astfel de poveste.

Mercenarul şi-a lovit tâmpla cu sens.

— Dar ascultaţi şi judecaţi voi dacă merită să credeţi.

Aşa cum am spus, Dedan avea o limbă bună în cap şi o inteligenţă mai clară decât te-ai fi gândit, când se hotăra s-o folosească. Din păcate, asta a fost una dintre acele dăţi când prima a lucrat şi cea din urmă nu.

— Din vremuri uitate, oamenii s-au ferit de această porţiune de pădure. Nu de teama oamenilor nelegiuiţi sau fiindcă s-ar fi putut rătăci.

A clătinat din cap.

— Nu. Se spune că oamenii cinstiţi îşi făceau casele aici.

Spirite satanice dansau când era lună plină. Chestii întunecate, cu degete lungi, care fură bebeluşii din pătuţuri. Multe sunt femeile, soţii bătrâne sau tinere, care lasă afară pâine şi lapte pe timp de noapte. Şi mulţi sunt bărbaţii care se asigură că-şi construiesc casa cu toate uşile într-un rând. Unii i-ar putea numi superstiţioşi, dar ei ştiu adevărul. E mai sigur să le eviţi pe zâne, dar vrei şi să rămâi în graţiile lor.

Asta e o poveste despre Felurian. Doamna Amurgului. Doamna Primei Linişti. Felurian, care e moartea pentru bărbaţi. Dar o moarte bucuroasă, una la care se duc de bunăvoie.

Tempi trase aer în piept. A fost o mişcare mică, dar mi-a sărit în ochi mai ales pentru că obişnuia să stea nemişcat pe durata poveştilor de seară. Acum, asta avea mai mult sens pentru mine. Era liniştit.

— Felurian, a întrebat Tempi. Moartea bărbaţilor. E…

A făcut o pauză.

— E o sentină?

A ridicat mâinile în faţa lui şi a făcut un fel de gest de prindere. Ne-a privit răbdător. Apoi, văzând că n-am înţeles, a atins sabia care era prinsă într-o parte.

Am înţeles.

— Nu, am spus. Nu e una dintre ademi.

Tempi a clătinat din cap şi a arătat către arcul lui Marten.

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu e nici războinică. Ea…

M-am pierdut, incapabil să mă gândesc cum i-aş putea explica cum ucide Felurian bărbaţii, mai ales dacă eram forţaţi să recurgem la gesturi. Disperat, m-am uitat la Dedan pentru ajutor.

Dedan n-a ezitat.

— Sex, a zis el sincer. Ştii sexul?

Tempi a clipit, apoi şi-a aruncat capul pe spate şi a râs. Dedan părea că încearcă să decidă dacă să se simtă sau nu jignit. După un moment, Tempi şi-a revenit.

— Da, a zis el simplu. Da. Ştiu sex.

Dedan a zâmbit.

— Aşa ucide ea bărbaţii.

Pentru un moment, Tempi a părut mai lipsit de expresie decât de obicei, apoi o groază lentă i s-a răspândit pe faţă. Nu, nu groază, era dezgust brut şi repulsie, care arătau cu atât mai rele cu cât faţa lui era de obicei atât de lipsită de expresie. Mâna i s-a încleştat în mai multe gesturi neobişnuite pentru el.

— Cum? s-a înecat spunând cuvântul.

Dedan a început să spună ceva, apoi s-a oprit. Apoi a început să facă un gest şi s-a oprit iar, uitându-se timid la Hespe.

Hespe a chicotit înfundat şi s-a întors către Tempi. S-a gândit o clipă, apoi a făcut un gest ca şi cum ar ţine pe cineva în braţe, sărutându-l. Apoi a început să se bată pe piept ritmic, imitând o bătaie de inimă.

Bătea din ce în ce mai repede, apoi s-a oprit, strângându-şi mâna într-un pumn şi făcând ochii mari. Şi-a încordat tot corpul, apoi a mers şchiopătat, lăsând capul să-i pice într-o parte.

Dedan a râs şi i-a aplaudat reprezentaţia.

— Asta e. Dar, uneori…

Şi-a lovit tâmpla, apoi a pocnit din degete, încrucişându-şi ochii şi scoţând limba.

— Nebunie.

Tempi s-a relaxat.

— Oh, a spus el, clar uşurat. Bine. Da.

Dedan a dat din cap şi şi-a continuat povestea.

— Bun. Felurian. Cea mai dragă dorinţă a tuturor bărbaţilor. Frumuseţe dincolo de orice comparaţie.

În beneficiul lui Tempi, a făcut un gest ca şi cum ar fi periat părul lung.

— Cu douăzeci de ani în urmă, tatăl acestui băiat şi unchiul lui erau la vânătoare în această foarte întinsă porţiune de pădure, când soarele a început să apună. Au întârziat mai mult decât ar fi trebuit, apoi au decis să facă drumul spre casă scurtând direct prin pădure, în loc să folosească drumul, ca oamenii normali.

Nu ajunseseră prea departe, când au auzit un cântec în depărtare. S-au dus într-acolo, crezând că era aproape de drum, dar, în schimb, s-au trezit la marginea unei poieniţe. Şi acolo stătea Felurian cântând încet pentru sine:

Cae-Lanion Luhial
di mari Felanua
Kreata Tu ciar
tu alaran di
Dirella. Amauen.
Loesi un delan
tu ani vor ruhlan
Felurian thae.

Deşi Dedan a cântat chinuit, am tremurat la sunetul melodiei.

Era stranie, convingătoare şi cu totul nefamiliară. N-am recunoscut nici limba. Chiar deloc.

Dedan a dat din cap când mi-a văzut reacţia.

— Mai mult decât orice, cântecul ăsta dă credibilitate poveştii băiatului. Nu ştiu sensul cuvintelor, dar mi-au rămas în cap chiar dacă le-a cântat o singură dată. Deci, cei doi fraţi s-au înghesuit la marginea luminişului. Şi, datorită lunii, au putut vedea ca şi cum era prânz, nu noapte. N-avea nimic pe ea şi, deşi părul îi ajungea până la talie, era destul de evident că era la fel de goală ca luna de pe cer.

Mă bucurau întotdeauna poveştile despre Felurian, dar când m-am uitat la Hespe, anticiparea mea s-a domolit. Se uita la Dedan, şi-n timp ce el vorbea, ochii ei se îngustau.

Dedan nu reuşea să vadă asta.

— Era înaltă, cu picioare lungi, graţioase. Talia ei era subţire, şoldurile curbate ca şi cum ar fi cerşit după o atingere de mână. Abdomenul ei era perfect şi neted, ca o bucată fără cusur de coajă de mesteacăn, şi gropiţa buricului ei părea făcută pentru sărutat.

Ochii lui Hespe erau fante periculoase la acel moment. Dar şi mai grăitoare îi era gura, care formase o linie dreaptă subţire.

Am un sfat pentru voi. Dacă vedeţi vreodată privirea aia pe chipul unei femei, opriţi-vă din vorbit şi staţi cu braţele încrucişate. Poate că nu vă repară problemele, dar cel puţin vă împiedică să le înrăutăţiţi.

Din păcate pentru el, Dedan a continuat, mâinile lui groase gesticulând în lumina focului.

— Sânii ei erau plini şi rotunzi, ca piersicile care aşteaptă să fie culese din pom. Nici chiar luna geloasă, care fură culorile tuturor lucrurilor, n-a putut ascunde rozul…

Hespe a scos un sunet dezgustat şi s-a ridicat în picioare.

— Eu voi pleca, a zis ea.

Vocea ei avea o răceală pe care nici chiar Dedan n-a putut-o rata.

— Ce?

S-a uitat la ea, încă ţinându-şi mâinile în faţă, îngheţate în gestul de apucare a unei perechi de sâni imaginari.

Ea a plecat ca o furtună, mormăind.

Dedan şi-a lăsat mâinile să-i cadă în poală. Expresia lui s-a transformat din confuză în rănită, apoi în supărată, în decurs de-

o respiraţie. După o clipă, s-a ridicat în picioare, scuturându-şi frunzele şi crenguţele de pe pantaloni şi bolborosind pentru sine. Adunându-şi pătura, s-a îndreptat spre cealaltă parte a micului nostru luminiş.

— S-a terminat cu ambii fraţi alergând după ea şi tatăl băiatului rămânând în urmă? am întrebat.

Dedan s-a uitat înapoi la mine.

— Deci ai auzit-o deja. Ai fi putut să mă opreşti dacă…

— Doar am presupus, am zis repede. Urăsc să nu aud finalul unei poveşti.

— Tatăl a scăpat piciorul într-o gaură de iepure, a zis Dedan scurt. Şi-a luxat glezna. Nimeni nu l-a mai văzut pe unchi.

A ieşit din cercul de lumină al focului cu o expresie tristă.

Am aruncat o privire imploratoare către Marten, care clătina din cap.

— Nu, a zis el încet. Nu mă bag. Pentru nimic în lume. Încercând să ajut acum, ar fi ca şi cum aş încerca să sting un foc cu mâinile goale. Dureros şi fără rezultate reale.

Tempi a început să-şi facă culcuşul. Marten a făcut un gest circular cu un singur deget şi m-a privit întrebător, voind să ştie dacă vreau să stau primul de pază. Am dat din cap, şi el şi-a adunat aşternuturile, zicând:

— Atractive cum sunt unele lucruri, trebuie să-ţi măsori riscurile. Cât de mult le vrei, cât de rău eşti dispus să te arzi?

Am stins focul şi-n curând întunericul adânc al nopţii s-a lăsat în luminiş. M-am întins pe spate, uitându-mă la stele şi gândindu-mă la Denna.

CAPITOLUL 82

Barbari

A doua zi, Tempi şi cu mine am mutat tabăra, în timp ce Dedan şi Hespe s-au dus la Crosson pentru provizii. Marten a plecat în recunoaştere într-o zonă plată, izolată, aproape de apă. Aşa că am împachetat şi am mutat totul, am săpat latrina, am construit groapa de foc şi în general am aranjat totul.

Tempi era dispus să vorbească în timp ce lucram, dar eu eram nervos. Îl jignisem întrebându-l despre lethani la un moment dat, aşa că ştiam că trebuie să evit acest subiect. Dar dacă era deranjat de o întrebare simplă despre cântat, cum aş fi putut să ghicesc ce l-ar putea deranja?

Din nou, expresia lui goală şi refuzul de a stabili contact vizual erau principalele probleme. Cum să port o conversaţie inteligentă cu cineva, când n-aveam nicio idee cum se simte? Era ca şi cum ai încerca să te plimbi legat la ochi printr-o casă necunoscută.

Aşa că am urmat calea cea mai sigură şi i-am cerut simplu să-mi spună cuvinte în timp ce lucram. Obiecte, în cea mai mare parte, pentru că aveam amândoi mâinile prea ocupate pentru pantomimă.

Cel mai bine dintre toate, Tempi ajunsese să-şi exerseze aturana, în timp ce eu îmi construiam vocabularul ademic. Am observat că cu cât făceam eu mai multe greşeli în limba lui, cu-atât devenea mai relaxat în încercările lui de a se exprima.

Asta însemna, desigur, că făceam multe greşeli. De fapt, eram pe alocuri atât de greu de cap, încât Tempi era forţat să explice de mai multe ori, în mai multe moduri diferite. De fiecare dată în aturană, desigur.

Am terminat de ridicat tabăra aproape de prânz. Marten a plecat la vânătoare, iar Tempi s-a întins şi a început să se mişte în dansul lui lent. A făcut-o de două ori la rând şi am început să bănuiesc că era şi el oarecum plictisit. Când a terminat, era

acoperit cu un luciu de sudoare şi mi-a spus că vrea să se spele.

Cu tabăra numai a mea, am topit lumânările de la căldărar, pentru a face două mici simulacre de ceară. Aşteptam să fac asta de zile, dar chiar şi la Universitate crearea unei momâi era un comportament îndoielnic. Aici, în Vintas… Suficient să spun că am considerat că era mai bine să fiu discret.

Nu era o muncă elegantă. Seul nu e nici pe departe la fel de convenabil ca ceara simpatetică, şi chiar şi cea mai nefinisată momâie poate fi ceva devastator. Odată băgate în traistă, m-am simţit mult mai bine pregătit.

Îmi curăţăm ultima bucată de seu de pe degete, când s-a întors Tempi de la baie, gol ca un bebeluş. Anii de pregătire pe scenă mi-au permis să-mi păstrez o expresie calmă, dar doar cu greu.

După ce şi-a pus hainele ude să se usuce pe-o ramură din apropiere, Tempi a venit spre mine fără să arate nici cea mai mică urmă de jenă sau pudoare.

Ţinea sus mâna dreaptă, cu degetul mare şi arătătorul lipite.

— Ce e asta?

Şi-a deschis degetele uşor, pentru a mă lăsa să văd.

M-am uitat atent, bucuros de a avea ceva la care să-mi concentrez atenţia.

— E o căpuşă.

Atât de aproape fiind, nu m-am putut abţine să nu-i observ din nou cicatricele, linii subţiri care-i traversau braţele şi pieptul. Puteam desluşi cicatrice din vremea petrecută la Clinică, şi ale lui nu erau roz, largi şi încreţite, care ar fi putut indica o rană adâncă de tăiere prin straturile de piele, grăsime şi muşchi de dedesubt. Acestea erau răni superficiale. Cu zecile. N-am putut să nu mă întreb de cât timp era mercenar pentru a avea cicatrice atât de vechi. Nu arăta mult mai în vârstă de 20 de ani.

Neobservându-mi cercetarea atentă, Tempi se uita la vietatea dintre degetele lui.

— Muşcă. Din mine. Muşcă şi stă.

Expresia îi era goală ca întotdeauna, dar tonul lui era nuanţat cu dezgust. Mâna stângă i se agita.

— În Ademre nu sunt căpuşe?

— Nu.

A încercat s-o prindă între degete.

— Nu se rupe.

I-am arătat cum s-o zdrobească între unghii şi a făcut-o cu o

anumită savoare. A aruncat-o şi s-a dus la culcuşul lui. Apoi, încă gol, a început să-şi scoată toate hainele şi să le scuture viguros.

Mi-am ferit privirea, ştiind în adâncul inimii că în acel moment Dedan şi Hespe se vor întoarce de la Crosson.

Din fericire, n-au făcut-o. După aproape un sfert de oră, Tempi şi-a pus o pereche de pantaloni uscaţi, inspectându-i mai întâi cu atenţie.

La bustul gol, a venit înapoi unde stăteam eu.

— Urăsc căpuşele, a declarat el.

Când a vorbit, mâna stângă a făcut un gest brusc, de parcă ar fi scuturat firimiturile de pe partea din faţă a cămăşii, lângă şold. Doar că nu purta nicio cămaşă şi nu era nimic pe pielea lui goală pentru a fi măturat. Ba mai mult, mi-am dat seama că făcuse acelaşi gest şi mai devreme.

De fapt, acum, că mă gândeam mai bine, îl văzusem făcând acel gest de şase ori în ultimele zile, deşi niciodată atât de violent.

Am avut o suspiciune bruscă.

— Tempi? Ce înseamnă asta?

Am imitat gestul de scuturat.

A dat din cap.

— E asta.

Şi-a crispat faţa într-o expresie exagerată de dezgust.

Mintea mi-a zburat înapoi la ultimele zile, gândindu-mă de câte ori îl văzusem pe Tempi agitându-se neîncetat în timp ce vorbeam. Am oscilat gândindu-mă.

— Tempi, l-am întrebat. Aşa e cu totul?

Am făcut un gest către faţă, apoi am zâmbit, m-am încruntat şi mi-am dat ochii peste cap.

— Astea se fac cu mâinile în Ademre?

A dat din cap şi a făcut un gest în acelaşi timp.

— Asta! am arătat spre mâna lui. Ce-i asta?

A ezitat, apoi a zâmbit forţat şi ciudat.

Am copiat gestul, lăţindu-mi mâna şi apăsând uşor cu degetul mare pe interiorul degetului mijlociu.

— Nu, a zis el. Cealaltă mână. Stânga.

— De ce?

S-a întins şi m-a bătut pe piept, chiar în stânga sternului: *Tum-tump. Tum-tump.* Apoi a dus un deget în jos, pe mâna mea stângă. Am dat din cap, pentru a-i arăta c-am înţeles. Era cel mai aproape de inimă. A ridicat mâna dreaptă şi a făcut un pumn.

— Această mână e puternică.

A ridicat stânga.

— Această mână e inteligentă.

Avea sens. Acesta era motivul pentru care majoritatea cântăreţilor din lăută apasă corzile cu mâna stângă şi cu dreapta le lovesc. Mâna stângă e mai agilă, de regulă.

Am făcut gestul cu mâna stângă, cu degetele depărtate. Tempi a clătinat din cap.

— Asta e asta.

Şi-a strâmbat jumătate din gură într-un rânjet.

Expresia părea atât de nelalocul ei pe faţa lui, încât tot ce puteam face era să mă uit prostit. M-am uitat mai atent la mâna lui şi mi-am ajustat uşor poziţia degetelor.

A dat din cap aprobator. Faţa lui n-avea nicio expresie, dar pentru prima dată am înţeles de ce.

În orele care au urmat, am aflat că gesturile ademice ale mâinilor nu reprezentau, de fapt, expresii faciale. Nu era atât de simplu. De exemplu, un zâmbet putea însemna că eşti amuzat, fericit, recunoscător sau mulţumit. Puteai să zâmbeşti pentru a alina pe cineva. Puteai zâmbi pentru că erai mulţumit sau pentru că erai îndrăgostit. O grimasă sau un rânjet arată similar cu un zâmbet, dar spun lucruri complet diferite.

Imaginaţi-vă că încercaţi să învăţaţi pe cineva să zâmbească. Imaginaţi-vă că încercaţi să-i descrieţi ce înseamnă să zâmbească diferit şi când exact să folosească un anume zâmbet într-o conversaţie.

E mai greu decât să-l înveţi să meargă.

Dintr-odată, atât de multe căpătau sens. Desigur, Tempi nu mă privea în ochi. N-aveai nimic de câştigat uitându-te la faţa persoanei cu care vorbeai. Îi asculţi vocea, dar te uiţi la mână.

Mi-am petrecut următoarele ore încercând să învăţ elementele de bază, dar era înnebunitor de dificil. Cuvintele sunt lucruri destul de simple. Poţi arăta către o piatră. Poţi arăta alergatul sau săritul. Dar aţi încercat vreodată să gesticulaţi îngăduinţa? Respectul? Sarcasmul? Mă îndoiesc că până şi tatăl meu s-ar fi descurcat lesne cu aşa ceva.

Din această cauză, progresul meu era frustrant de lent, dar nu mă puteam abţine să nu fiu fascinat. Era ca şi cum, dintr-odată, mi s-ar fi dat o a doua limbă. Şi era ceva secret, de fel. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru secrete.

A fost nevoie de trei ore pentru a învăţa câteva gesturi, dacă

înţelegeţi jocul de cuvinte. Progresul meu părea îngheţat, dar când am învăţat, în sfârşit, limbajul semnelor pentru „subestimare”, am simţit o strălucire de mândrie, care abia dacă poate fi descrisă.

Cred că şi Tempi a simţit-o.

— Bine, a zis el cu o aplatizare a mâinii de care eram destul de sigur că indică aprobarea.

Şi-a rotit umerii şi s-a ridicat în picioare, întinzându-se. S-a uitat la soare printre crengile de deasupra.

— Mâncare acum?

— În curând.

Era o întrebare care mă rodea.

— Tempi, de ce faci toată treaba asta? l-am întrebat. Un zâmbet e uşor. De ce zâmbeşti cu mâinile?

— Şi cu mâinile e uşor. Mai bine. Mult mai…

A făcut o versiune uşor modificată a gestului de scuturat cămaşa folosit mai devreme.

— Nu dezgust, iritare?

— Care-i cuvântul pentru persoane care locuiesc împreună. Drumuri. Lucruri corecte.

Şi-a dus degetul mare de-a lungul claviculei, era asta frustrare?

— Care e cuvântul pentru a trăi bine împreună? Nimeni nu-şi face nevoile în fântână.

Am râs.

— Civilizaţie?

A dat din cap, deschizându-şi degetele: distracţie.

— Da, a zis el. Să vorbeşti cu mâinile e civilizat.

— Dar zâmbitul e natural, am protestat. Toată lumea zâmbeşte.

— Natural nu înseamnă civilizat, a zis Tempi. Să găteşti carne e civilizat. Să speli putoarea e civilizat.

— Deci, în Ademre voi mereu zâmbiţi cu mâinile?

Aş fi vrut să ştiu gestul pentru disperare.

— Nu. Zâmbitul cu faţa bun cu familia. Bun cu un prieten.

— De ce numai cu familia?

Tempi a repetat gestul cu degetul mare pe claviculă.

— Când faci asta.

Şi-a apăsat palma pe partea laterală a feţei şi a suflat în ea, făcând un zgomot puternic flatulent.

— Asta e natural, dar n-o faci aproape de alţii. Grosolan. Cu

familia…

A ridicat din umeri. Amuzament.

— … civilizat nu e important. Mai natural cu familia.

— Despre râs ce zici? I-am întrebat. Te-am văzut râzând.

Am făcut un sunet ha-ha, astfel încât să ştie despre ce vorbeam. A ridicat din umeri.

— Râsul e.

Am aşteptat un moment, dar nu părea înclinat să continue. Am încercat din nou.

— De ce nu râzi cu mâinile?

Tempi a clătinat din cap.

— Nu. Râsul e diferit.

A venit mai aproape şi şi-a folosit două degete pentru a-mi atinge pieptul, în zona inimii.

— Zâmbet?

A dus degetul în jos, pe braţul meu stâng.

— Furios?

Mi-a lovit inima din nou. A făcut o expresie speriată, una confuză şi şi-a strâmbat buza într-o bosumflare ridicolă. De fiecare dată mă bătea pe piept.

— Dar râsul?

M-a presat cu palma pe stomac.

— Aici locuieşte râsul.

A dus degetul drept în sus, la gura mea şi şi-a desfăcut degetele.

— Să împingi înapoi râsul nu e bine. Nu e sănătos.

— La fel şi plânsul? I-am întrebat.

Am trasat cu un deget o lacrimă imaginară pe obraz.

— La fel şi plânsul.

Şi-a pus mâna pe burtă.

— Ha, ha, ha, a zis el, presând cu mâna, să-mi arate mişcarea stomacului.

Apoi expresia lui s-a schimbat în tristeţe.

— Huh, huh, huh, s-a clătinat cu suspine exagerate, apăsându-şi din nou stomacul.

— Acelaşi loc. Nu e sănătos să împingi înapoi.

Am dat din cap încet, încercând să-mi imaginez cum se simte Tempi, tot timpul asaltat de oameni prea grosolani pentru a-şi păstra expresiile pentru ei.

Oamenii ale căror mâini fac tot timpul gesturi fără sens.

— Trebuie să fie foarte greu pentru tine aici.

— Nu aşa de tare.

Subestimare.

— Când plec din Ademre, ştiu asta. Nu civilizaţie. Barbarii sunt nepoliticoşi.

— Barbarii?

A făcut un gest larg, cuprinzând luminişul nostru, pădurea, tot Vintasul.

— Toată lumea de aici e asemenea câinilor.

A făcut o expresie grotescă, exagerată, de furie, arătând toţi dinţii, rânjind şi mişcându-şi ochii nebuneşte.

— Asta e tot ce ştiţi.

A ridicat nonşalant din umeri, a acceptare, ca şi cum voia să spună că nu ne poartă pică.

— Ce zici de copii? l-am întrebat. Copiii zâmbesc înainte de a vorbi. E greşit?

Tempi a clătinat din cap.

— Toţi copiii sunt barbari. Toţi zâmbesc cu faţa. Toţi copiii sunt nepoliticoşi. Dar cresc. Privesc. Învaţă.

S-a oprit gânditor. Alegându-şi cuvintele.

— Barbarii n-au nicio femeie să-i înveţe civilizaţie. Barbarii nu pot învăţa.

Mi-am dat seama că nu vrea să jignească, dar m-a convins mai mult ca niciodată să învăţ particularităţile limbajului semnelor ademe cu mâna.

Tempi s-a ridicat şi a-nceput să-şi facă încălzirea cu un număr de întinderi similare celor utilizate de acrobaţii din trupa mea de când eram mic. După cincisprezece minute de răsucire în fel şi chip, şi-a început pantomima lentă ca un dans. Deşi nu ştiam la vremea aia, aceasta era numită Ketan.

Încă enervat de ce-a zis Tempi – barbarii nu pot învăţa –, m-am decis să mă alătur lui. La urma urmelor, n-aveam nimic mai bun de făcut.

Când am încercat să-l imit, am devenit conştient de cât de diabolic de complex era: păstrarea mâinilor împreunate, picioarele poziţionate corect. În ciuda faptului că Tempi se mişca cu o încetineală aproape glacială, mi s-a părut imposibil să-i imit graţia. Tempi nu s-a întrerupt niciodată şi nu s-a uitat în direcţia mea. N-a oferit niciun cuvânt de încurajare şi niciun sfat.

Era obositor, şi-am fost bucuros când s-a terminat. Apoi am aprins focul şi-am ancorat împreună un trepied. Fără cuvinte, Tempi a scos un cârnat uscat şi mai mulţi cartofi, pe care a

început să-i decojească atent cu sabia.

Am fost surprins de asta, căci Tempi veghea asupra sabiei lui cam la fel cum făceam eu cu lăuta. Odată, când Dedan a luat-o, ademul a avut o izbucnire emoţională destul de dramatică. Dramatică pentru Tempi, mai bine zis. A rostit două propoziţii întregi şi s-a încruntat un pic.

Tempi m-a văzut cu ochii pe el şi şi-a întins capul curios. I-am arătat.

— Sabia? l-am întrebat. Ca să tai cartofi?

Tempi s-a uitat în jos la cartoful pe jumătate decojit dintr-o mână, cu sabia în cealaltă.

— E ascuţită.

A ridicat din umeri.

— E curată.

Am ridicat şi eu din umeri, nedorind să fac o problemă din asta. În timp ce-am lucrat împreună, am învăţat cuvintele pentru fier, nod, frunze, scânteie şi sare.

Aşteptând apa să fiarbă, Tempi s-a ridicat, s-a bâţâit şi a-nceput să se întindă pentru a doua oară. L-am urmat din nou. Era mai greu de data asta. Muşchii de la braţe şi picioare mi-erau slăbiţi şi şubreziţi de la efortul meu anterior. Spre sfârşit a trebuit să mă lupt să nu tremur, dar am tânjit după mai multe secrete.

Tempi a continuat să mă ignore, dar nu m-a deranjat. Întotdeauna eram atras de o provocare.

CAPITOLUL 83

Lipsa vederii

— Aşa Taborlin era ţinut prizonier adânc sub pământ, a zis Marten. Nu i-au lăsat nimic mai mult decât hainele din spinare şi câţiva centimetri de lumânări mizere pentru a îndepărta întunericul.

Regele-vrăjitor şi-a pus în gând să-l ţină pe Taborlin prins până când foamea şi setea aveau să-i slăbească voinţa. Scyphus ştia că dacă Taborlin jurase să-l ajute, vrăjitorul îşi va respecta promisiunea, pentru că Taborlin nu-şi călcase niciodată cuvântul.

Cel mai rău dintre toate, Scyphus i-a luat toiagul şi sabia lui Taborlin, şi fără ele puterea lui era slabă şi găunoasă. I-a luat chiar şi mantia de nicio culoare anume a lui Taborlin, dar el... hâc... Scuze. Dar... îhhm. Hespe, eşti drăguţă să-mi dai plosca?

Hespe i-a aruncat lui Marten plosca cu apă şi el a luat o gură mare.

— Aşa e mai bine.

Şi-a dres glasul.

— Unde rămăsesem?

Eram în Eld de douăsprezece zile, iar lucrurile decăzuseră într-un ritm constant. Marten schimbase miza rămăşagului, reflectând abilităţile noastre în creştere. Mai întâi la zece la unu, apoi la cincisprezece la unu, acelaşi aranjament pe care-l avea şi cu Dedan şi Hespe.

Înţelegerea mea pentru semnele făcute cu mâna în limba ademă era în creştere şi, ca rezultat, Tempi devenise altceva decât un om ca o pagină goală, frustrantă. Pe măsură ce învăţam să-i citesc limbajul trupului, el începea să prindă contur.

Era grijuliu şi blând. Dedan îl frecase degeaba. Iubea glumele, deşi multe de-ale mele cădeau în gol, iar unele dintre cele pe care încerca el să le spună invariabil n-aveau niciun sens în traducere.

Asta nu însemna că lucrurile erau perfecte între noi. Încă îl

jigneam pe Tempi ocazional, făcând gafe sociale pe care nu le puteam înţelege nici chiar după ce erau consumate. În fiecare zi continua să execute dansul lui ciudat şi în fiecare zi mă ignora vădit.

— Acum Taborlin trebuia să scape, a zis Marten, continuându-şi povestea. Dar când s-a uitat în jurul peşterii, n-a văzut nicio uşă. Nu existau ferestre. În jurul lui nu era nimic altceva decât piatră netedă, grea. Dar Taborlin cel Mare ştia numele tuturor lucrurilor, astfel încât toate lucrurile erau la comanda sa. El i-a spus pietrei: „Sparge-te!”, şi piatra s-a spart. Peretele s-a crăpat ca o bucată de hârtie şi prin gaură Taborlin a văzut cerul şi a respirat aerul dulce de primăvară. Taborlin a ieşit din peşteri în castel şi în cele din urmă a ajuns chiar la uşile sălii regale. Uşile fuseseră blocate, pentru ca el să nu intre, aşa că a zis: „Arzi!”, şi au izbucnit flăcări şi în curând n-a mai fost nimic mai mult decât cenuşă gri fină. Taborlin a păşit în sală şi l-a văzut pe regele Scyphus stând acolo cu cincizeci de paznici. Împăratul a zis: „Capturaţi-l!” Dar gărzile tocmai văzuseră uşile arzând până la cenuşă, aşa că s-au mutat mai aproape, dar niciunul dintre ei nu s-a apropiat prea mult, dacă înţelegi ce vreau să spun. Regele Scyphus a zis: „Laşilor! Voi lupta cu Taborlin cu magie şi-l voi învinge”. Şi lui îi era frică de Taborlin, dar o ascundea bine. În plus, Scyphus avea oamenii lui, iar Taborlin n-avea pe nimeni. Atunci Taborlin a zis: „Dacă eşti aşa de curajos, dă-mi înapoi bastonul înainte de-a ne duela.” „Desigur”, a zis Scyphus, chiar dacă nu prea voia să-i dea înapoi, veţi vedea. „E chiar lângă tine, în lada de-acolo.”

Marten a privit în jur, la noi, conspirativ.

— Vedeţi voi, Scyphus ştia că lada era încuiată şi exista o singură cheie. Şi cheia aceea era chiar în buzunarul lui. Deci, Taborlin s-a dus la ladă, dar era încuiată. Atunci Scyphus a râs şi la fel au făcut şi câţiva dintre paznici. Asta l-a supărat pe Taborlin. Şi înainte ca vreunul dintre ei să poată face ceva, a lovit partea de sus a lăzii cu mâna şi a strigat: „Edro!” Lada s-a deschis şi el şi-a luat mantia fără nicio culoare anume, aruncând-o peste umeri.

Marten şi-a dres glasul din nou.

— Scuzaţi-mă, a zis el şi s-a oprit să ia încă o înghiţitură lungă.

Hespe s-a întors către Dedan.

— Ce culoare crezi că avea mantia lui Taborlin?

Fruntea lui Dedan s-a încreţit un pic, aproape ca începutul unei încruntări.

— Ce vrei să spui? Nu era de nicio culoare anume, aşa cum se spune.

Gura lui Hespe a devenit plată.

— Ştiu asta. Dar când te gândeşti în capul tău, cum arată? Trebuie să-ţi imaginezi că arată cumva, nu-i aşa?

Dedan a părut că se gândeşte un moment.

— Întotdeauna mi-am imaginat-o cumva strălucitoare, a zis el. Cam cum e caldarâmul din faţa unei fabrici de seu după o ploaie grea.

— Eu am crezut întotdeauna că e de un gri murdar, a zis ea. Ca şi cum a tot fost spălată după ce a stat pe drumuri tot timpul.

— Asta are sens, a zis Dedan şi a privit-o din nou cu gingăşie pe Hespe.

— Albă, şi-a oferit Tempi părerea. Eu cred că era albă. Nicio culoare.

— Eu am crezut întotdeauna că e un fel de albastru pal, a admis Marten, ridicând din umeri. Ştiu că n-are niciun sens. Doar că aşa mi l-am închipuit.

Toată lumea s-a întors să se uite la mine.

— Uneori cred că e ca o cuvertură, am zis. Făcută în întregime din petice, o grămadă de cârpe colorate diferit şi de resturi. Dar cea mai mare parte a timpului mă gândesc la ea ca fiind neagră. Care e, într-adevăr, o culoare, dar e prea întunecată ca cineva s-o vadă.

Când eram mic, poveştile despre Taborlin mă lăsau cu ochii mari de uimire.

Acum, că ştiam adevărul despre magie, le savuram la un nivel diferit, undeva între nostalgie şi amuzament.

Dar păstram un loc special în inima mea pentru mantia lui Taborlin de nicio culoare anume. Bastonul lui conţinea mare parte din puterea lui. Sabia lui era mortală. Cheia, moneda şi lumânările erau instrumente valoroase. Dar mantia era la inima lui Taborlin. Era o deghizare când avea nevoie, îl ajuta să se ascundă când era în necaz. Îl proteja. De ploaie. De săgeţi. De foc.

Putea ascunde lucruri în ea şi avea multe buzunare pline cu obiecte minunate. Un cuţit. O jucărie pentru un copil. O floare pentru o doamnă. Orice ar fi avut nevoie Taborlin se găsea undeva în mantia lui de nicio culoare anume. Aceste poveşti mă

făcuseră să mă rog de mama pentru prima mea mantie când eram mic...

Mi-am strâns mantia pe mine. Mantia mea urâtă, sărăcăcioasă, decolorată, luată de la căldărar. La unul din drumurile noastre în Crosson, după provizii, luasem nişte material de rezervă şi-i cususem cu stângăcie câteva buzunare pe interior. Dar tot nu se compara cu mantia vişinie bogată sau cu cea de un minunat negru cu verde pe care mi-o dăruise Fela.

Marten şi-a dres glasul din nou şi s-a lansat din nou în povestea lui.

— Deci, Taborlin a lovit cufărul cu mâna şi a strigat. „Edro!” Capacul lăzii s-a deschis şi el şi-a luat mantia de nicio culoare anume şi bastonul. A invocat patru mănunchiuri de fulgere şi a ucis douăzeci de paznici. Apoi a invocat o perdea de foc şi a mai ucis douăzeci. Ceilalţi rămaşi au aruncat săbiile şi au cerut îndurare.

Atunci Taborlin şi-a adunat restul lucrurilor la piept. Şi-a luat cheia şi moneda şi le-a ascuns în siguranţă. În cele din urmă, a scos sabia de aramă, Skyaldrin, şi a pus-o la curea...

— Ce? l-a întrerupt Dedan râzând. Ai căpiat. Sabia lui Taborlin nu era de aramă.

— Mai taci din gură, Den, i-a tăiat-o Marten, iritat de întrerupere. Era cât se poate de de aramă.

— Tu să taci, i-a răspuns Dedan. Cine-a mai auzit de-o sabie de aramă? Arama nu taie. Ar fi ca şi cum ai încerca să omori pe cineva cu un bănuţ mare.

Hespe a râs la asta.

— Era, probabil, o sabie de argint, nu crezi, Marten?

— Era o sabie de aramă, a insistat Marten.

— Poate că era încă la începutul carierei, i-a spus Dedan în şoaptă tare lui Hespe. Poate nu-şi permitea decât o sabie de aramă.

Marten a aruncat o privire furioasă la cei doi.

— Aramă, naiba să te ia. Dacă nu-ţi place asta, o să poţi doar ghici finalul.

Şi-a încrucişat braţele în faţă.

— Bine, a zis Dedan. O să ni-l spună Kvothe. O fi el pui, dar ştie cum să spună o poveste bună. Sabie de aramă, pe fundul meu.

— De fapt, aş vrea să aud sfârşitul lui Marten, am spus.

— O, n-ai decât, a zis bătrânul urmăritor cu amărăciune. N-am

niciun chef s-o termin acum. Şi mai degrabă te-aş asculta pe tine decât să aud măgarul ăsta hihăind printr-o poveste de-a lui.

Povestirile de noapte fuseseră unul dintre cele câteva momente când puteam sta ca un grup, fără să cădem în certuri mărunte. Acum, chiar şi ele deveniseră tensionate. Mai mult, ceilalţi începuseră să conteze pe mine pentru divertismentul de seară. Sperând să pun capăt tendinţei, am adunat o grămadă de idei în povestea pe care aveam de gând să le-o spun în seara aia.

— A fost odată ca niciodată, am început. A fost odată un băieţel care s-a născut într-un orăşel. Era perfect, sau cel puţin aşa credea mama lui. Dar un lucru era diferit la el. Avea un şurub de aur în buric. Doar capul acestuia ieşea în afară. Acum, mama lui era bucuroasă pur şi simplu fiindcă avea toate degetele la mâini şi la picioare. Dar cum creştea băiatul, el îşi dădea seama că nu toată lumea avea şuruburi în buric, ce să mai vorbim de aur. El a întrebat-o pe mama lui de ce, dar ea nu ştia. Apoi l-a întrebat pe tatăl său, dar tatăl nu ştia. I-a întrebat pe bunicii lui, dar nici ei nu ştiau. S-a liniştit după o vreme, dar gândul a continuat să-l sâcâie. În cele din urmă, când a ajuns destul de mare, şi-a strâns lucrurile şi a plecat, sperând să găsească pe cineva care să ştie adevărul despre asta.

A mers din loc în loc, întrebându-i pe toţi cei care pretindeau că ştiu ceva despre orice. A întrebat moaşe şi medici, dar n-au putut să-i dea de cap sau de coadă. Băiatul a întrebat arcanişti, căldărari şi pustnici bătrâni care trăiau în pădure, dar nimeni nu văzuse vreodată aşa ceva. S-a dus să-i întrebe şi pe negustorii cealdizi, gândindu-se că dacă cineva ştie despre aur, atunci ei sunt aceia. Dar nici negustorii cealdizi nu ştiau. S-a dus la arcaniştii de la Universitate, gândindu-se că dacă cineva ştie despre şuruburi şi la ce se folosesc ele, ei sunt aceia. Dar arcaniştii nu ştiau. Băiatul a urmat drumul peste Munţii furtunoşi, ca să le întrebe pe vrăjitoarele din Tahl, dar niciuna dintre ele n-a putut să-i dea un răspuns. În cele din urmă s-a dus la regele Vintului, cel mai bogat rege din lume. Dar regele nu ştia. A mers la împăratul Aturului, dar, cu toată puterea lui, nici împăratul n-a ştiut. A mers în fiecare din micile regate, unul câte unul, dar nimeni nu i-a putut spune nimic.

În cele din urmă, băiatul a mers la marele rege al Modegului, cel mai înţelept dintre toţi regii din lume. Marele regele s-a uitat atent la capul şurubului de aur din buricul băiatului. Apoi marele

rege a făcut un gest şi postelnicul lui a adus o pernă de mătase de aur. Pe această pernă era o cutie de aur. Marele rege şi-a luat o cheie de aur de la gât, a deschis cutia şi în interior era o şurubelniţă de aur. Marele rege a luat şurubelniţa şi i-a făcut semn băiatului să se apropie.

Tremurând de emoţie, băiatul s-a apropiat. Atunci marele rege a luat şurubelniţa de aur şi a pus-o în buricul băiatului.

M-am oprit să iau o înghiţitură lungă de apă. Am putut simţi micul meu public aplecat spre mine.

— Atunci marele rege a răsucit cu atenţie şurubul de aur. O dată: nimic. De două ori: nimic. Apoi, a răsucit a treia oară, şi fundul băiatului a căzut.

S-a aşternut un moment de tăcere uluită.

— Ce? a întrebat Hespe neîncrezătoare.

— I-a căzut fundul, am repetat cu o faţă absolut nemişcată.

A fost o lungă tăcere. Ochii tuturor erau aţintiţi asupra mea. Focul trosnea, aruncând în sus scântei roşii plutitoare din tăciuni.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? a întrebat Hespe în cele din urmă.

— Nimic, am zis. Asta e tot. Final.

— Ce? a zis ea din nou, mai tare. Ce fel de poveste e asta?

Eram gata să răspund, când Tempi a izbucnit în râs. Şi a continuat să râdă; zguduielile de râs îl lăsau fără suflare. Curând am început să râd şi eu, în parte din cauza lui Tempi, în parte pentru că întotdeauna considerasem că e o amuzantă poveste ciudată.

Expresia lui Hespe s-a schimbat periculos, ca şi cum ea era obiectul glumei.

Dedan a vorbit primul.

— Nu-nţeleg. De ce a făcut…? s-a oprit el.

— I-au pus fundul băiatului înapoi? a intervenit Hespe.

Am ridicat din umeri.

— Povestea nu spune.

Dedan a gesticulat sălbatic, cu o expresie frustrată.

— Şi care-i poanta?

Mi-am luat o faţă nevinovată.

— Credeam că doar spunem poveşti.

Uriaşul s-a încruntat la mine.

— Poveşti de bun-simţ! Poveşti cu final. Nu poveşti care au doar un fund de băiat…

A clătinat din cap.

— Asta e ridicol. Mă duc să mă culc.

S-a dus să-şi facă culcuşul. Hespe s-a dus şi ea la locul ei.

Am zâmbit, convins în mod rezonabil că niciunul dintre ei nu mă va mai deranja să le spun vreo poveste.

Tempi s-a ridicat şi el în picioare. Apoi, în timp ce trecea pe lângă mine, a zâmbit şi m-a îmbrăţişat brusc. Asta m-ar fi şocat cu mai multe zile în urmă, dar de-acum ştiam că printre ademi contactul fizic nu era deosebit de ciudat.

Totuşi, am fost surprins că a făcut-o în faţa celorlalţi. I-am întors îmbrăţişarea cât mai bine am putut, simţindu-i pieptul încă agitat de râs.

— I-a căzut fundul, a zis el liniştit, apoi s-a dus spre culcuş.

Ochii lui Marten l-au urmărit pe Tempi, apoi m-au privit lung, speculativ.

— Unde ai auzit asta? a întrebat el.

— Tatăl meu mi-a spus-o când eram mic, am spus sincer.

— O poveste ciudată de spus unui copil.

— Am fost un copil ciudat, am spus. Când am mai crescut, mi-a mărturisit că el făcea poveştile, ca să mă ţină liniştit. Obişnuiam să-l bat la cap cu întrebări. Oră după oră. Spunea că singurul lucru care mă ţinea liniştit era un fel de puzzle. Dar dezlegam ghicitorile ca pe şireturi, şi i se cam terminaseră cele pe care le ştia.

Am ridicat din umeri şi am început să-mi pregătesc culcuşul.

— Deci compunea poveşti care semănau a puzzle-uri şi mă întreba dacă am înţeles ce înseamnă.

Am zâmbit un pic melancolic.

— Îmi amintesc că m-am gândit la asta cu băiatul cu şurub în buric zile şi zile, încercând să-i găsesc sensul.

Marten s-a încruntat.

— Ăsta e un truc crud pe care să i-l joci unui copil.

Comentariul m-a surprins.

— Ce vrei să spui?

— Te păcălea doar ca să obţină un pic de pace şi linişte. E meschin.

Am fost luat prin surprindere.

— N-o făcea din răutate. Mi-a plăcut. Mi-a dat ceva la care să mă gândesc.

— Dar e inutil. Imposibil.

— Nu inutil, am protestat. Din întrebările la care nu putem răspunde învăţăm cel mai mult. Ele ne învaţă cum să gândim. Dacă dai cuiva un răspuns, nu câştigă mare lucru. Dar dă-i o

întrebare, şi va căuta răspunsuri proprii.

Mi-am întins pătura pe pământ şi mi-am tras mantia mea banală de la căldărar ca să mă învelesc.

— Aşa, când va găsi răspunsuri, acestea vor fi preţioase pentru el. Cu cât e mai grea întrebarea, cu atât mai greu vom vâna. Cu cât vânăm mai greu, cu atât mai multe aflăm. O întrebare imposibilă…

Am tăcut, înţelegerea izbucnind în mine. Elodin. Asta făcuse Elodin. Tot ce făcuse la cursul lui. Jocuri, indicii, enigme criptice. Toate erau întrebări, într-un fel.

Marten a clătinat din cap şi s-a îndepărtat, dar eu eram pierdut în gânduri şi abia am observat. Voisem răspunsuri şi, în ciuda a tot ce gândisem, Elodin încercase să mi le dea. Ceea ce luasem drept cripticism rău intenţionat din partea lui era, de fapt, un persistent îndemn spre adevăr. M-am aşezat acolo, tăcut şi uimit de domeniul de aplicare al instrucţiunilor lui. De lipsa mea de înţelegere. De lipsa mea de viziune.

CAPITOLUL 84

Marginea hărţii

Ne-am continuat încet drumul prin Eld. Fiecare zi începea cu speranţa de a găsi urme. În fiecare noapte, se încheia cu dezamăgire.

Strălucirea pierise, iar grupul nostru devenise încet iritat şi clevetitor. Orice teamă simţise vreodată Dedan pentru mine se subţiase ca hârtia, şi el mă presa constant. A vrut să cumpere o sticlă de calitate folosind punga maerului. Am refuzat. A considerat că nu era nevoie de veghea de noapte, ci doar să punem o sfoară, să se împiedice de ea oricine ar veni. N-am fost de acord.

Cu fiecare mică luptă pe care o câştigam, mă pisa şi mai mult. Şi uşoara lui nemulţumire a crescut constant pe măsură ce căutarea noastră rămânea fără rezultate. N-a fost niciodată ceva atât de îndrăzneţ ca o confruntare directă, ci doar comentarii răutăcioase presărate sporadic şi nesupunere ursuză.

Pe de altă parte, Tempi şi cu mine ne îndreptam încet spre un fel de prietenie. Aturana lui era din ce în ce mai bună, iar ademica mea progresase până în punctul în care aş fi putut fi considerat până la urmă incoerent, spre deosebire de doar confuz.

Am continuat să-l imit pe Tempi în timp ce-şi executa dansul şi el a continuat să mă ignore. De-acum, că îl făceam de-o vreme, am recunoscut un indiciu de artă marţială în acesta. O mişcare lentă a unui braţ dădea impresia unui pumn, o ridicare glacială a piciorului semăna cu o lovitură. Braţele şi picioarele nu-mi mai tremurau în timpul efortului de le a muta încet, odată cu el, dar eram încă iritat de cât eram de neîndemânatic. Nimic nu mă supără mai mult decât să fac ceva prost.

Spre exemplu, era o parte pe la jumătate care părea uşoară ca respiratul. Tempi se întorcea, îşi mişca braţele în cerc şi făcea un pas mic. Dar de câte ori am încercat să fac la fel, eu m-am

poticnit negreşit. Am încercat să-mi aşez picioarele în câteva moduri diferite, dar n-a fost nicio diferenţă.

Dar a doua zi după ce am spus povestea cu „şurubul desfăcut”, cum ajunsese Dedan să-i spună, Tempi a încetat să mă ignore. De data asta, după ce m-am poticnit, s-a oprit şi m-a urmărit. A plesnit din degete: dezaprobare, iritare.

— Înapoi, a zis el aşezându-se în poziţia de dans de dinainte de poticnirea mea.

M-am pus în aceeaşi poziţie şi am încercat să-l imit. Mi-am pierdut echilibrul din nou şi a trebuit să-mi împleticesc picioarele pentru a împiedica poticnirea.

— Picioarele mele sunt proaste, am murmurat în ademică, îndoind degetele de la mâna stângă: jenă.

— Nu.

Tempi mi-a prins şoldurile între mâinile sale şi le-a răsucit. Apoi mi-a împins umerii înapoi şi mi-a pălmuit genunchiul, făcându-mă să-l îndoi.

— Da.

Am încercat din nou să mă mişc şi am simţit diferenţa. Tot mi-am pierdut echilibrul, dar doar un pic.

— Nu, a zis el din nou. Uită-te.

S-a bătut pe umăr.

— Ăsta.

Stătea chiar în faţa mea, la doar o jumătate de metru distanţă, şi a repetat mişcarea. S-a întors, mâinile au făcut un cerc în lateral şi umărul lui a împins în pieptul meu. Era mişcarea pe care o faci când încerci să deschizi o uşă împingând-o cu umărul.

Tempi nu s-a mişcat foarte repede, dar umărul lui m-a împins ferm într-o parte.

N-a fost dur sau brusc, dar forţa a fost irezistibilă, ca atunci când un cal se atinge de tine pe o stradă aglomerată.

Am încercat din nou, concentrându-mă asupra umărului. Nu m-am poticnit.

Din moment ce eram singuri în tabără, mi-am păstrat zâmbetul de pe faţă şi am gesticulat: fericire.

— Mulţumesc.

Subestimare.

Tempi n-a zis nimic. Faţa lui era goală, mâinile lui liniştite. Pur şi simplu s-a întors unde stătuse înainte şi şi-a luat de la capăt dansul, fără să se uite la mine.

Am încercat să rămân stoic în faţa schimbării, dar am luat asta drept un mare compliment. Dacă aş fi ştiut mai multe despre ademi, mi-aş fi dat seama că era mult mai mult de-atât.

Tempi şi cu mine am trecut peste un deal şi l-am găsi pe Marten aşteptându-ne. Era prea devreme pentru masa de prânz, deci speranţa a crescut în pieptul meu, gândindu-mă că în sfârşit, după toate acele lungi zile de căutare, ar fi putut să fi luat urmele bandiţilor.

— Am vrut să-ţi arăt asta, a zis Marten, făcând un gest la o plantă înaltă, dezordonată, asemănătoare cu feriga, care era la câţiva zeci de metri distanţă de noi. E ceva destul de rar. Sunt ani de când n-am mai văzut una.

— Ce e?

— Se numeşte lama lui An, a zis el cu mândrie, privind-o. Ar trebui să stai cu ochii pe ea. Nu multă lume ştie despre ele şi s-ar putea să ne dea un indiciu dacă există mai multe.

Marten s-a uitat cu nerăbdare când la unul, când la celălalt.

— Ei? a zis el în cele din urmă.

— Ce e atât de special la asta? l-am întrebat respectuos.

Marten a zâmbit.

— Lama lui An e interesantă fiindcă nu poate tolera oamenii, a zis el. Dacă orice parte a acesteia se atinge de pielea ta, în câteva ore devine roşie ca frunzele căzute. Mai roşie de-atât. Strălucitoare ca roşul tău de mercenar, a făcut Marten semn spre Tempi. Şi apoi întreaga plantă se usucă şi moare.

— Serios? l-am întrebat, nemaifiind nevoie să mă prefac interesat.

Marten a dat din cap.

— Şi un strop de sudoare o ucide la fel. Ceea ce înseamnă de cele mai multe ori că va muri doar de la atingerea hainelor unei persoane. Sau a unei armuri. Sau a unui băţ pe care-l ţii. Sau a unei săbii.

A făcut un gest către şoldurile lui Tempi.

— Unii spun că moare şi dacă respiri mai mult spre ea, a zis Marten. Dar nu ştiu dacă e adevărat.

Marten s-a întors să ne conducă departe de lama lui An.

— Asta e o bucată bătrână-bâtrână de pădure. Nu vezi lama nicăieri aproape de locul unde s-a stabilit populaţia. Aici suntem la marginea hărţii.

— Nu prea suntem la marginea hărţii, am zis. Ştim exact unde suntem.

Marten a pufnit.

— Hărţile nu au doar margini exterioare. Au şi în interior margini. Găuri. Oamenilor le place să pretindă că ştiu totul despre lume. Mai ales cei bogaţi. Hărţile sunt grozave pentru asta. De partea asta a liniei e domeniul baronului Taxeduble, de partea asta e moşia contelui Banujos.

Marten a scuipat.

— Nu poţi să ai spaţii albe pe hărţi, aşa că oamenii care le-au desenat au haşurat o bucată şi au scris „Eld”.

A clătinat din cap.

— Ai putea la fel de bine să arzi o gaură chiar prin hartă, în acelaşi scop. Pădurea asta e mare cât Vintasul. E a nimănui. Dacă o iei în direcţia greşită de aici, vei merge o sută cincizeci de mile şi nu vei vedea vreun drum, să nu mai vorbim de un câmp arat sau o casă. Sunt locuri de pe-aici care n-au simţit picior de om şi nu i-au auzit sunetul vocii.

M-am uitat în jur.

— Pare cam la fel cu cele mai multe din celelalte păduri pe care le-am văzut.

— Un lup seamănă cu un câine, a zis Marten simplu. Dar nu e. Un câine e…

S-a oprit.

— Care e cuvântul pentru animalele care sunt pe lângă oameni tot timpul? Vaci, oi şi de-astea.

— Domestice?

— Aşa, a zis el, privind în jur. O fermă e domestică. O grădină. Un parc. Şi cele mai multe păduri. Oameni caută ciuperci sau taie lemn de foc sau îşi aduc iubitele pentru o mică tăvăleală.

A clătinat din cap şi s-a întins să atingă coaja aspră a unui copac din apropiere.

Gestul a fost ciudat de blând, aproape iubitor.

— Nu şi locul ăsta. Locul ăsta e bătrân şi sălbatic. Nu dă doi bani pe noi. Dacă oamenii ăştia pe care-i vânăm sar pe noi, nu vor trebui nici să ne îngroape corpurile. Vom zăcea pe pământ o sută de ani şi nimeni nu va veni atât de aproape cât să se împiedice de oasele noastre.

M-am întors de unde stăteam, privind la dealurile şi văile terenului. La pietrele roase, la rândurile nesfârşite de arbori. Am încercat să nu mă gândesc la cum maerul mă trimisese aici ca şi

cum ar fi mutat o piatră pe o tablă de tak. Mă trimisese într-o gaură din hartă. Într-un loc unde nimeni nu mi-ar fi găsit vreodată oasele.

CAPITOLUL 85

Interludiu – Garduri

Kvothe stătea drept pe scaunul său, întinzându-şi gâtul pentru a vedea mai bine pe fereastră. Ridică mâna către Cronicar când auzi un tropăit rapid, uşor, pe prispă. Prea rapid şi prea moale pentru a fi de la cizmele grele ale fermierilor; fu urmat de un mare hohot de râs copilăresc.

Cronicarul uscă repede pagina pe care o scrisese, apoi o ascunse sub un teanc de hârtii goale, iar Kvothe se ridică în picioare şi se îndreptă spre bar.

Bast se lăsă pe spate, înclinându-şi scaunul pe două picioare.

După o clipă, uşa se deschise şi intră în han un tânăr cu umeri largi şi o barbă subţire, invitând cu grijă prin uşă, înaintea lui, o fetiţă blondă. În spatele lui era o tânără care căra un băieţel în braţe.

Hangiul zâmbi, ridicând o mână.

— Mary! Hap!

Tânărul cuplu schimbă un cuvânt scurt înainte ca fermierul înalt să meargă la Cronicar, tot împingând uşor fetiţa în faţa lui. Bast se ridică în picioare şi-i oferi scaunul lui Hap.

Mary se apropie de bar, descâlcind liniştită una din mâinile băieţelului din părul ei. Era tânără şi drăguţă, cu gura zâmbitoare şi ochii obosiţi.

— Bună ziua, Kote.

— Nu v-am mai văzut pe voi doi de mult timp, zise hangiul. Pot să te servesc cu nişte cidru de mere? L-am stors proaspăt în dimineaţa asta.

Ea dădu din cap, iar hangiul turnă trei căni. Bast cără două la Hap şi la fiica lui. Hap o luă pe-a lui, dar fetiţa se ascunse în spatele tatălui ei, uitându-se timid pe lângă umărul lui.

— Doreşte domnişorul Ben cana sa proprie? întrebă Kote.

— Ar dori, zise Mary zâmbind la băiatul care-şi sugea degetele. Dar nu i-aş da-o dacă nu eşti nerăbdător să cureţi

podeaua.

Băgă mâna în buzunar.

Kote clătină ferm din cap, ridicând o mână.

— Nici nu vreau s-aud, zise el. Hap nu mi-a luat nici jumătate din cât făcea când mi-a reparat gardurile din spate.

Mary zâmbi obosită şi neliniştită şi-şi săltă cana.

— Mulţumesc frumos, Kote.

Se duse spre locul unde stătea soţul ei, vorbind cu Cronicarul. Vorbi cu scribul, balansându-se uşor înainte şi-napoi, săltând copilul pe un singur şold. Soţul ei dădu din cap ascultând, intervenind ocazional cu vreo două cuvinte. Cronicarul îşi înmuie condeiul şi începu să scrie.

Bast se duse înapoi la bar şi se aplecă pe el, privind curios masa îndepărtată.

— Tot nu înţeleg toate astea, zise el. Ştiu că Mary ştie să scrie. Mi-a trimis scrisori.

Kvothe se uită curios la ucenicul lui, apoi ridică din umeri.

— Mă gândesc că scrie testamente şi dispoziţii, nu scrisori. Vrei să vezi aşa ceva făcut cu o mână sigură, scris corect şi fără nicio confuzie.

Făcu semn către Cronicarul care apăsa un sigiliu greu pe o foaie de hârtie.

— Vezi? Asta arată că e un oficial de la Curte. La tot ce e martor are greutate juridică.

— Dar preotul face asta, zise Bast. Abatele Grimes e tot un fel de oficial. Scrie înregistrările de căsătorie şi fapta atunci când cineva cumpără o parcelă de teren. Ai spus-o chiar tu, îşi iubesc înregistrările.

Kvothe dădu din cap.

— Adevărat, dar unui preot îi place când laşi bani la biserică. Dacă el îţi scrie testamentul şi tu nu dai bani bisericii, nici măcar un bănuţ îndoit…

Ridică din umeri.

— Asta poate face viaţa grea într-un orăşel ca ăsta. Şi dacă nu ştii să citeşti… Ei bine, atunci preotul poate să scrie ce vrea, nu? Şi cine să se mai certe cu el după ce mori?

Bast păru şocat.

— Abatele Grimes n-ar face una ca asta!

— Probabil că el n-ar face-o, recunoscu Kvothe. Grimes e genul de preot decent. Dar poate vrei să laşi o bucată de teren pentru o văduvă tânără din josul uliţei şi ceva bani pentru al

doilea ei fiu?

Kvothe ridică o sprânceană semnificativ.

— Ăsta e genul de lucru pe care un tip nu-l vrea scris de preotul lui. Mai bine să se afle după ce eşti mort şi îngropat adânc.

Înţelegerea se ivi în ochii lui Bast şi el se uită la tânărul cuplu ca şi cum ar fi încercat să ghicească ce secrete încearcă să ascundă.

Kvothe scoase o cârpă albă şi începu să lustruiască barul cu gândul în altă parte.

— De cele mai multe ori e mai simplu. Unii doresc doar să-i lase lui Ellie caseta muzicală şi nu vor s-o audă pe sora ei bocind din cauza asta în următorii zece ani.

— Ca atunci când a murit văduva Graden?

— Exact ca atunci când a murit văduva Graden. Ai văzut cum s-a destrămat familia în lupta pentru lucrurile ei. Jumătate dintre ei încă nu-şi vorbesc.

De partea cealaltă a încăperii, fetiţa se dusese mai aproape de mama ei şi o trăgea cu insistenţă de rochie. O clipă mai târziu, Mary veni la bar cu fetiţa legată de ea.

— Micuţa Syl trebuie să-şi facă nevoile, zise ea scuzându-se. Am puteam să…?

Kote dădu din cap şi arătă către uşa din apropierea scării.

Mary se întoarse şi-i întinse băieţelul lui Bast.

— Vrei să-l ţii tu?

Mişcându-se mai mult din reflex, Bast întinse ambele mâini pentru a ţine băiatul, apoi rămase acolo neîndemânatic, în timp ce Mary îşi ducea fiica la treaba ei.

Băieţelul se uită în jur ager, neştiind ce să creadă despre noua situaţie. Bast se întoarse cu faţa la Kvothe, ţinând copilul ţeapăn în faţă.

Expresia copilului deveni încet din curioasă şovăielnică, apoi nefericită. În cele din urmă începu să scoată un zgomot moale, speriat. Părea că se mai gândeşte dacă vrea sau nu să plângă şi începe să realizeze că da, de fapt vrea.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Bast, zise Kvothe cu o voce exasperată. Ia.

Păşi în faţă şi-l luă în braţe pe băiat, aşezându-l pe bar şi ţinându-l ferm cu ambele mâini.

Băiatul părea fericit acolo. Frecă curios cu o mână partea de sus a tejghelei lustruite, lăsând o pată. Se uită la Bast şi zâmbi.

— Câine, a spus el.

— Minunat, zise Bast cu voce seacă.

Micul Ben începu să-şi sugă degetele şi privi din nou în jur, de data asta cu mai multe intenţii.

— Mama, zise el. Mamamama.

Apoi începu să pară îngrijorat şi făcu acelaşi zgomot uşor speriat de mai înainte.

— Ridică-l, zise Kvothe ducându-se direct în faţa băieţelului.

După ce Bast îl ţinu ferm, hangiul îi apucă picioarele băiatului şi începu un cântec.

Cizmarule, cizmarule, măsoară-mi piciorul.
Fermierule, fermierule, plantează-mi grâul.
Brutarule, brutarule, coace-mi pâinea.
Croitorule, coase-mi pălăria.

Băieţelul privi cum Kvothe face o mişcare diferită din mână la fiecare vers, pretinzând că plantează grâu şi frământă pâine. La ultimul vers, băieţelul râse încântat şi bolborosi bătându-se cu palmele-n cap împreună cu omul cu părul roşu.

Morarule, ia degetul de pe cântar.
Lăptăreaso, lăptăreaso, pune în ciubăr,
Olarule, olarule, învârte un urcior,
Copile, îmbrăţişează-l pe tatăl tău uşor!

Kvothe nu făcu niciun gest pentru ultimul vers, în schimb îşi înclină capul, privindu-l răbdător pe Bast.

Bast stătea acolo confuz. Apoi înţelegerea i se ivi pe faţă.

— Reshi, cum ai putea să crezi asta? întrebă el cu voce uşor ofensată.

Arătă spre băieţel.

— E blond!

Privind înainte şi-napoi între cei doi bărbaţi, băiatul decise că, de fapt, ar vrea să plângă puţin. Faţa i se înnoură şi începu să bocească.

— E vina ta, zise Bast categoric.

Kvothe ridică băieţelul de pe bar şi-l legănă, într-o încercare aproape reuşită de a-l calma. O clipă mai târziu, când Mary a revenit la tejghea, copilul urla şi mai tare şi se întinse spre ea cu ambele mâini.

— Îmi pare rău, zise Kvothe, părând ruşinat.

Mary îl luă înapoi şi el se linişti instantaneu, doar cu lacrimile şiroindu-i pe obraz.

— Nu e vina niciunuia, zise ea. E doar dependent de mama lui, atât.

Îi atinse nasul zâmbind şi copilul scoase un nou bolborosit încântat de râs.

— Cât le-ai luat? întrebă Kvothe întorcându-se la masa Cronicarului.

Cronicarul ridică din umeri.

— Un bănuţ şi jumătate.

Kvothe se opri din mişcarea de a sta jos. Ochii i se îngustară.

— Asta nu va acoperi nici costul hârtiei.

Cronicarul întrebă:

— Am urechi, nu? Ucenicul fierarului a zis că familia Bentley trăieşte vremuri grele. Şi chiar dacă n-aş fi auzit, încă mai am ochi. Bărbatul avea cusături în ambii genunchi şi cizmele tocite aproape de tot. Rochia fetiţei e prea scurtă pentru ea şi mai e şi pe jumate cârpită.

Kvothe dădu din cap cu o expresie sumbră.

— Terenul lor din sud a fost inundat doi ani la rând. Şi le-au murit ambele capre în primăvara asta. Chiar şi dacă ar fi vremuri bune, pentru ei tot ar fi un an prost. Cu bebeluşul…

A inspirat adânc şi a lăsat aerul să iasă într-un oftat lung, meditativ.

— Mai sunt şi taxele. Deja două anul ăsta.

— Vrei să stric gardul din nou, Reshi? zise Bast cu nerăbdare.

— Mai taci cu asta, Bast.

Un zâmbet licări în jurul gurii lui Kvothe.

— O s-avem nevoie de altceva de data asta.

Zâmbetul i se stinse.

— Înainte de următoarea taxă.

— Poate că nu va mai fi alta, zise Cronicarul.

Kvothe clătină din cap.

— Nu va veni decât după recoltare, dar va veni. Cei care percep impozitul sunt destul de răi, dar ştiu bine când să se uite în altă parte. Ştiu că vor veni din nou anul viitor şi următorul. Dar lipitorile…

Cronicarul dădu din cap.

— Sunt diferiţi, zise el aspru.

Apoi recită: „Dacă ar putea, ploaia ar lua. Dacă nu pot lua aurul, îţi vor lua hambarul”.

Kvothe zâmbi subţire şi continuă:

Dacă n-ai cereale, îţi iau capra.
Îţi iau haina şi lemnele.
Dacă ai pisică, iau şoarecele.
Şi în final, îţi iau casa.

— Toată lumea urăşte lipitorile, consimţi Cronicarul întunecat. Dacă e de ceva, nobilii îi urăsc de două ori mai mult.

— Mi se pare greu de crezut, zise Kvothe. Ar trebui s-auzi vorbele de pe aici. Dacă ultimul nu era păzit cu arma, nu cred că ar fi plecat viu din oraş.

Cronicarul zâmbi strâmb.

— Ar fi trebuit să-l auzi pe tatăl meu cum obişnuia să-i numească, zise el. Şi a avut doar două taxe de plătit în douăzeci de ani. Zicea că preferă o invazie de lăcuste urmată de un incendiu decât lipitorile regelui pe pământurile sale.

Cronicarul se uită la uşa hanului.

— Sunt prea mândri să ceară ajutor?

— Mai mândri decât atât, zise Kvothe. Cu cât eşti mai sărac, cu atât mândria ta valorează mai mult. Cunosc sentimentul. Nu i-am putut cere bani unui prieten. Mai degrabă muream de foame.

— Un împrumut? întrebă Cronicarul.

— Cine are bani de dat cu-mprumut în zilele noastre? întrebă Kvothe aspru. Deja se anunţă o iarnă cu foamete pentru majoritatea oamenilor. Dar după un al treilea impozit, familia Bentley va împărţi păturile şi va mânca grânele de sământă înainte de topirea zăpezii. Asta dacă nu cumva îşi pierd şi casa…

Hangiul se uită în jos, la mâinile de pe masă, şi păru surprins că una dintre ele se închisese într-un pumn. O deschise încet şi îşi răspândi ambele mâini cu palmele pe masă. Apoi ridică privirea la Cronicar, cu un zâmbet trist pe faţă.

— Ştiai că n-am plătit niciodată impozite până să vin aici? Edema nu deţin terenuri, de regulă.

Făcu un gest către han.

— Nu înţelesesem niciodată cât de exasperant poate fi. Nişte nenorociţi înfumuraţi cu un registru vin în oraş şi te fac să plăteşti impozit pentru privilegiul de a deţine ceva.

Kvothe îi făcu semn Cronicarului să-şi ridice condeiul.

— Acum, desigur, înţeleg adevărul lucrurilor. Ştiu ce fel de dorinţe întunecate determină un grup de oameni să aştepte lângă drum şi să-i omoare pe colectorii de impozite, sfidându-l deschis pe rege.

CAPITOLUL 86

Drumul stricat

Am terminat căutările în nordul drumului regelui şi-am început cu jumătatea sudică. Adesea, singurele care delimitau o zi de următoarea erau poveştile pe care le spuneam în jurul focului noaptea. Poveşti despre Oren Velciter, Laniel Din-nou-tânăr şi Illien. Poveşti despre ciobani de nădejde şi despre norocul fiilor căldărarului. Povestiri despre demoni şi zâne, despre ghicitori şi morţi umblători.

Edema Ruh ştiu toate poveştile din lume şi eu sunt un edema până în măduva oaselor. Când eram mic, părinţii mei spuneau poveşti în jurul focului în fiecare noapte. Am crescut privind poveşti spuse prin pantomimă, ascultându-le în cântece şi jucându-le pe scenă.

Având în vedere aşa ceva, nu era surprinzător că ştiam deja poveştile pe care Dedan, Hespe şi Marten le spuneau în acea noapte. Nu orice detaliu, dar ştiam despre ce era vorba. Ştiam ideile generale şi cum se termină.

Nu mă înţelegeţi greşit. Încă îmi făcea plăcere să le ascult. Poveştile nu trebuie să fie noi pentru a te bucura de ele. Unele poveşti sunt ca prietenii cunoscuţi. De unele eşti dependent ca de pâine. Totuşi, o poveste pe care n-am mai auzit-o e ceva rar şi preţios. Şi după douăzeci de zile de scotocire a Eldului, am fost recompensat cu una.

— Odată, cu mult timp în urmă şi departe de aici, era un băiat pe nume Jax, iar el s-a îndrăgostit de lună, a spus Hespe când ne-am aşezat în jurul focului, după cină. Jax era un băiat ciudat. Un băiat grijuliu. Un băiat singur. Trăia într-o casă veche, la capătul unui drum stricat. El…

Dedan a întrerupt-o.

— Ai spus un drum stricat?

Gura lui Hespe a rămas neclintită. Nu că s-a încruntat, dar părea că strânge toate bucăţile unei mânii într-un singur loc, doar în eventualitatea că va avea grabnic nevoie de ele.

— Aşa am spus. Un drum stricat. Aşa mi-a spus mama povestea asta de sute de ori când eram mică.

Pentru un minut, a părut că Dedan are de gând să mai pună o întrebare. În schimb, s-a arătat de o precauţie rară şi a dat simplu din cap.

Fără tragere de inimă, Hespe a pus bucăţile mâniei deoparte. Apoi şi-a privit mâinile, încruntându-se. Gura i s-a mişcat pentru o clipă în tăcere, apoi a dat din cap pentru sine şi a continuat.

Toată lumea care-l văzuse pe Jax putea spune că era ceva diferit la el. Nu se juca. Nu alerga să intre în bucluc. Şi niciodată nu râdea. Unii au zis: *La ce să te aştepţi de la un băiat care locuieşte singur într-o casă dărăpănată la capătul unui drum stricat?* Unii au spus că problema era că n-avea părinţi. Unii au spus că avea un strop de sânge de zână în el şi asta îl împiedica să cunoască bucuria. Era un băiat ghinionist. Nu puteai să negi asta. Când primea o cămaşă nouă, o găurea. Dacă îi dădeai ceva dulce, îl scăpa pe jos.

Unii ziceau că băiatul se născuse sub o stea rea, că era blestemat, că avea un demon pe umbră. Altora pur şi simplu le părea rău pentru el, dar nu atât de mult cât să-l ajute.

Într-o zi, un căldărar a venit în jos pe drum, spre casa lui Jax. Era surprinzător, căci drumul era stricat, aşa că nimeni nu-l folosea niciodată.

— Salutare, băiete! a strigat căldărarul, sprijinindu-se în baston. Îi poţi da unui bătrân ceva de băut?

Jax a scos nişte apă într-o cană spartă de lut. Căldărarul a băut şi s-a uitat la băiat.

— Nu pari fericit, fiule. Care-i problema?

— Nu-i nicio problemă, a zis Jax. Mi se pare că ai nevoie de ceva pentru a fi fericit, iar eu n-am nimic de felul ăsta.

Jax a spus asta pe un ton atât de plat şi de resemnat, că i-a frânt inima căldărarului.

— Pun pariu că am ceva în traista mea care să te facă fericit, i-a spus băiatului. Ce zici de asta?

— Aş spune că dacă mă faci fericit, chiar voi fi recunoscător, a spus Jax. Dar n-am bani de cheltuit, nici vreun bănuţ să

împrumut sau să cerşesc.

— Păi, asta e o problemă, a zis căldărarul. Eu fac afaceri, înţelegi.

— Dacă găseşti ceva în traistă care mă face fericit, îţi dau casa mea, a spus Jax. E veche şi dărăpănată, dar valorează ceva.

Căldărarul s-a uitat la imensa casă veche, la un pas de a fi un conac.

— Cam aşa e, a zis el.

Atunci Jax s-a uitat la căldărar, cu feţişoara lui serioasă.

— Şi dacă nu mă poţi face fericit, ce se-ntâmplă? Îmi dai traistele din spinare, bastonul din mână şi pălăria de pe cap?

Acum, căldărarul era pasionat de rămăşaguri şi recunoştea unul bun când îl vedea. În plus, traistele lui erau pline de comori din toate cele Patru Colţuri şi era convins că va putea impresiona un băieţel. Deci, a fost de acord, iar cei doi au bătut palma.

Prima dată căldărarul a scos o pungă cu mărgele, toate din culorile soarelui. Dar nu l-au făcut fericit pe Jax. Căldărarul a scos o minge legată de-o cupă. Dar asta nu l-a făcut fericit pe Jax.

— Mingea legată de-o cupă nu face pe nimeni fericit, a murmurat Marten. E cea mai proastă jucărie făcută vreodată. Nimeni întreg la minte nu se bucură de aşa ceva.

Căldărarul a terminat de scotocit în prima traistă. Fusese plină de lucruri obişnuite care ar fi mulţumit un băiat obişnuit: zaruri, marionete, un briceag, o minge de cauciuc.

Dar nimic nu-l făcuse fericit pe Jax.

Deci căldărarul a trecut la a doua traistă. Ţinea în ea obiecte rare. Un soldat înarmat care mărşăluia dacă-l loveai. Un set luminos de vopsele cu patru pensule diferite. O carte de secrete. O bucată de fier care căzuse din cer…

A continuat toată ziua şi până târziu în noapte, şi în cele din urmă căldărarul a început să-şi facă griji. Nu era îngrijorat de pierderea bastonului. Dar traistele sale îl ajutau să-şi ducă traiul şi era destul de mândru de pălăria lui.

În cele din urmă, şi-a dat seama că e nevoit să deschidă a treia traistă. Era mică şi avea doar trei obiecte în ea. Dar erau obiecte pe care le arăta doar clienţilor săi bogaţi. Fiecare dintre ele era mai valoroasă decât o casă dărăpănată. Totuşi, s-a gândit c-ar fi mai bine să piardă una decât să piardă totul şi pălăria pe deasupra.

Chiar când căldărarul se întindea după a treia traistă, Jax a arătat cu degetul.

— Ce-i asta?
— Ăia sunt ochelari, a zis căldărarul. Sunt ca o a doua pereche de ochi care ajută pe cineva să vadă mai bine. I-a luat de jos şi i-a pus pe faţa lui Jax.
Jax a privit în jur.
— Lucrurile arată la fel, a zis el.
Apoi a privit în sus.
— Ce sunt astea?
— Alea sunt stele, a spus căldărarul.
— Nu le-am mai văzut până acum.
S-a întors, încă uitându-se în sus. Apoi, a rămas nemişcat.
— Ce-i aia?
— Aia e luna, a spus căldărarul.
— Cred că asta m-ar face fericit, a spus Jax.
— Aşa, a zis căldărarul uşurat. Ai ochelarii…
— Nu să mă uit la ea mă face fericit, a spus Jax. Nu mai mult decât să mă uit la cina care mă satură. O vreau. O vreau numai pentru mine.
— Nu-ţi pot da luna, a spus căldărarul. Nu-mi aparţine. Îşi aparţine numai sieşi.
— Numai luna m-ar face fericit, a spus Jax.
— Păi, nu te pot ajuta cu asta, a spus căldărarul cu un oftat greu. Traistele mele şi tot ce e în ele sunt ale tale.
Jax a dat din cap, fără a zâmbi.
— Şi uite şi bastonul. E unul robust, de asemenea.
Jax l-a luat în mână.
— Te-ar deranja să-mi laşi pălăria? a zis căldărarul cu părere de rău. Sunt destul de mândru de ea…
— E a mea de drept, a spus Jax. Dacă eşti aşa mândru de ea, n-ar fi trebuit să pariezi pe ea.
Căldărarul s-a încruntat când i-a dat pălăria.
Tempi a scos un sunet încet şi a clătinat din cap. Hespe a zâmbit şi a dat din cap. Se pare că până şi ademii ştiau că aduce ghinion să fii nepoliticos cu un căldărar.
Aşa că Jax şi-a pus pălăria pe cap, a luat bastonul în mână şi a adunat traistele căldărarului.
Când a găsit-o pe-a treia, încă nedesfăcută, a întrebat:
— Ce-i aici?
— Ceva care să-ţi stea-n gât, a scuipat căldărarul.
— Nu e cazul să fii iritat pentru o pălărie, a zis băiatul. Eu am mai mare nevoie de ea decât tine. Am un drum lung de făcut

dacă vreau să găsesc luna şi s-o fac a mea.

— Dar contra pălăriei ai fi putut avea parte de ajutorul meu în prinderea ei, a zis căldărarul.

— Îţi voi lăsa casa dărăpănată, a zis Jax. Valorează ceva. Deşi va depinde de tine s-o repari.

Jax şi-a pus ochelarii pe faţă şi a pornit înspre lună. A mers toată noaptea, oprindu-se numai când ea nu se mai vedea în spatele munţilor. Aşa că Jax a mers zi de zi, căutând la nesfârşit…

Dedan a pufnit.

— Nu sună un pic prea familiar? a mormăit el destul de tare ca toată lumea să audă. Mă întreb dacă şi el îşi pierdea timpul aiurea, ca noi?

Hespe s-a uitat la el, cu muşchii maxilarului încleştându-i-se.

Am oftat în linişte.

— Ai terminat? a întrebat Hespe sarcastic, uitându-se lung la Dedan.

— Ce? a întrebat Dedan.

— Taci din gură până-ţi spun despre ce e povestea mea, a zis Hespe.

— Toţi ceilalţi au avut un cuvânt de spus!

Dedan s-a ridicat în picioare indignat.

— Chiar şi mutul a zăngănit ceva.

A fluturat o mână către Tempi.

— Cum se face că eu sunt singurul care te înfurie?

Hespe a clocotit pentru un moment, apoi a zis:

— Pentru că încerci să porneşti o ceartă în mijlocul poveştii mele.

— A spune adevărul nu înseamnă a începe o ceartă, a mormăit Dedan. Cineva trebuie să vorbească cu sens pe-aici.

Hespe şi-a aruncat mâinile în aer.

— Tot nu termini! Nu poţi s-o laşi baltă pentru o seară? Cu fiecare ocazie trebuie să te plângi ca o femeie!

— Când nu sunt de acord, cel puţin spun ce cred, a zis Dedan. Nu fac pe laşul.

Ochii lui Hespe l-au străfulgerat, şi-n pofida instinctului meu, am decis să intervin.

— Bine, i-am întrerupt, uitându-mă la Dedan. Dacă ai o idee mai bună cum să-i găsim pe oamenii ăştia, s-o auzim. Hai să

vorbim ca nişte adulţi.

Intervenţia mea nu l-a domolit pe Dedan niciun pic. Pur şi simplu l-a întors în direcţia mea.

— Ce ştii tu despre adulţi? a zis el. M-am săturat până peste cap să-mi închidă gura un băiat căruia probabil nu i-a crescut încă păr pe ouă.

— Sunt sigur că dacă maerul ar fi ştiut cât de păroase sunt ouăle tale, te-ar fi pus la conducere, am spus cu ceea ce am sperat să fie un calm enervant. Din păcate, se pare că a ratat această informaţie şi a decis să mă pună pe mine în schimb.

Dedan a respirat adânc, dar Tempi l-a întrerupt înainte de a putea începe.

— Ouă, a zis ademul curios. Ce ouă?

Tot aerul a ieşit din Dedan în grabă şi s-a întors să se uite la Tempi, pe jumătate iritat şi pe jumătate amuzat. Uriaşul mercenar a chicotit şi a făcut o mişcare foarte clară între picioare, cu o mână făcută căuş.

— Ştii tu. Ouă, a zis el fără nicio urmă de jenă.

În spatele lui, Hespe şi-a dat ochii peste cap, clătinând capul.

— A, a zis Tempi, dând din cap pentru a-şi arăta înţelegerea. De ce se uită maerul la ouă păroase?

După o pauză, o furtună de râsete a cuprins tabăra noastră, explodând cu toată forţa tensiunii înăbuşite, gata să se transforme într-o luptă. Hespe a râs până a rămas fără aer, ţinându-se de burtă. Marten îşi ştergea lacrimile de la ochi. Dedan a râs atât de tare, că nu mai putea să stea în picioare şi a ajuns să îngenuncheze, cu o mână pe pământ, ca să nu cadă.

Până la sfârşit, toţi stăteam în jurul focului, respirând greu şi rânjind ca nişte idioţi. Tensiunea care fusese groasă ca ceaţa pe timp de iarnă dispăruse pentru prima dată după multe zile. Numai atunci Tempi m-a privit în ochi pentru scurt timp. Degetul mare şi cel arătător se frecau uşor unul de celălalt. *Bucurie?* Nu.

Satisfacţie. Înţelegerea mi s-a ivit când i-am întâlnit din nou ochii şi expresia lui era goală ca întotdeauna. Sârguincios de goală. Deci atât de goală încât era aproape îngâmfată.

— Ne putem întoarce la povestea ta, iubito? a întrebat-o Dedan pe Hespe. Aş vrea să ştiu cum bagă băiatul ăsta luna în pat.

Hespe i-a zâmbit, primul zâmbet sincer pe care o văzusem dându-i-l lui Dedan de câteva zile.

— Am uitat unde-am rămas, a zis ea. Are un ritm al ei, ca un

cântec. Aş putea s-o spun de la început, că dacă aş începe de la mijloc, m-aş încurca.

— O începi din nou mâine dacă promit să-mi ţin gura?

— Aşa voi face, dacă promiţi, a fost ea de acord.

CAPITOLUL 87
Lethani

A doua zi m-am dus cu Tempi la Crosson după provizii. A însemnat o zi lungă de mers pe jos, dar nefiind nevoie să căutăm urme la fiecare pas, simţeam că parcă zbor pe drum.

În timp ce mergeam, Tempi şi cu mine am făcut schimb de cuvinte. Am învăţat cuvintele pentru vis, miros şi oase. Am aflat că în ademică erau cuvinte diferite pentru fier şi fierul din care se face sabia.

Apoi am avut o lungă oră de conversaţie zadarnică, încercând să mă ajute să înţeleg ce însemna când îşi freca sprânceana cu degetele.

Părea să fie aproape acelaşi gest cu ridicatul din umeri, dar a făcut clar că nu era la fel. Era *indiferenţă? Ambiguitate?*

— E sentimentul pe care-l ai când cineva îţi oferă posibilitatea de a alege? am încercat din nou.

— Cineva îţi oferă un măr sau o prună?

Am ţinut ambele mâini ridicate în faţa mea.

— Dar îţi plac în aceeaşi măsură.

Am împreunat degetele şi le-am netezit peste sprânceană de două ori.

— Acest sentiment?

Tempi a clătinat din cap.

— Nu.

S-a oprit pentru o clipă, apoi a reluat. La el, mâna stângă spunea: lipsă de onestitate.

— Ce e pruna?

Atenţie.

Confuz, m-am uitat la el.

— Cum?

— Ce înseamnă prună?

A făcut gestul din nou: *Profund serios. Atent.*

Mi-am îndreptat atenţia către copaci şi-am auzit imediat:

mişcare în tufişuri.

Zgomotul a venit din partea de sud a drumului. Partea în care nu căutasem încă. Bandiţii. Emoţia şi teama mi s-au umflat în piept. Ne vor ataca? Mă îndoiam că arătam a ţintă în mantia mea zdrenţăroasă, dar îmi căram lăuta, în cutia sa neagră şi scumpă.

Tempi se schimbase înapoi în hainele sale strâmte, roşii, de mercenar pentru drumul în oraş.

Ar descuraja asta un om cu un arc? Sau m-ar face să par un menestrel suficient de bogat pentru a angaja o gardă de corp ademă? Am fi putut arăta ca fructele coapte pentru cules.

M-am gândit cu dor la prinzătorul de săgeţi pe care i-l vândusem lui Kilvin şi mi-am dat seama că avea dreptate. Oamenii ar plăti scump pentru ele. Aş fi dat orice bănuţ din buzunar pentru unul chiar atunci.

I-am semnalat lui Tempi: *Acceptare. Necinste. Acord.*

— Pruna e un fruct dulce, i-am spus, ciulindu-mi urechile după vreo vorbă dintre copacii care ne înconjurau.

Ar fi trebuit să fugim spre copaci, să ne adăpostim, sau ar fi fost mai bine să ne prefacem că nu ştiam de ei? Ce-aş fi putut să fac dacă ne atacau? Aveam la curea cuţitul pe care-l cumpărasem de la căldărar, dar n-aveam nicio idee cum să-l folosesc. Am devenit brusc conştient de cât de cumplit de nepregătit eram. Ce făceam aici, pentru numele lui Dumnezeu? N-aveam ce căuta în această situaţie. De ce mă trimisese maerul pe mine?

Chiar când începusem să transpir serios, am auzit o trosnitură bruscă şi un foşnet din tufişuri. Un cerb încornorat a ţâşnit dintre copaci traversând drumul din trei sărituri uşoare. O clipă mai târziu l-au urmat două căprioare. Una s-a oprit în mijlocul drumului şi s-a întors să se uite la noi curioasă, cu urechea ei lungă zvâcnind. Apoi a luat-o la fugă şi s-a pierdut printre copaci.

Inima îmi galopa şi am scăpat un râs mic, nervos. M-am întors cu faţa la Tempi, găsindu-l cu sabia scoasă. Degetele de la mâna stângă s-au îndoit a *jenă,* apoi a făcut mai multe gesturi rapide pe care nu le-am putut înţelege.

A băgat sabia în teacă fără a înflori în vreun fel gestul. Un gest normal, ca şi cum ţi-ai băga mâna în buzunar. *Frustrare.*

Am dat din cap. Bucuros cum eram că nu mi-au încolţit săgeţi pe spinare, însă o ambuscadă ne-ar fi dat măcar un indiciu cu privire la locul în care erau bandiţii.

Acord. Subestimare.

Ne-am continuat drumul spre Crosson în tăcere.

Crosson nu era aşa de mare ca un oraş. Douăzeci sau treizeci de clădiri, cu pădure deasă pe fiecare parte. Dacă n-ar fi fost pe drumul regelui, probabil că n-ar fi avut nume.

Dar din moment ce era pe drumul regelui, exista un magazin aprovizionat acceptabil, care avea produse pentru călători şi pentru fermele risipite prin apropiere. Avea o mică staţie de poştalion, care era şi grajd pentru cai şi potcovărie, şi o bisericuţă care era, de asemenea, berărie.

Şi un han, desigur. Deşi Luna Râzăreaţă avea abia o treime din dimensiunea hanului Bănuţul Lăudat, era la înălţimea aşteptărilor pe care le puteai avea pentru un oraş ca ăsta. Era înalt de două caturi, cu trei camere private şi o baie. Un semn mare pictat de mână arăta o lună bombată purtând o vestă, ţinându-se de burtă în timp ce se strica de râs.

Îmi adusesem lăuta în acea dimineaţă în speranţa că puteam cânta în schimbul unui mic prânz. Dar asta era doar o scuză. Eram disperat să găsesc orice scuză ca să cânt. Tăcerea mea silită mă rodea la fel de mult ca bolboroseala lui Dedan. Nu mai stătusem atât fără muzica mea de când rămăsesem fără adăpost pe străzile din Bobcatran.

Tempi şi cu mine i-am lăsat lista de produse unei bătrâne care avea grijă de magazin. Patru pâini mari, două sute de grame de unt, o sută de grame de sare, făină, mere uscate, cârnaţi, o bucată de slănină, un sac de napi, şase ouă, doi nasturi, pene pentru a repara săgeţile de vânătoare ale lui Marten, şireturi, săpun şi o nouă piatră de ascuţit, pentru a o înlocui pe cea pe care o spărsese Dedan. Toate adunate ajungeau la opt monede de argint din punga rapid subţiată a maerului.

Tempi şi cu mine ne-am dus la han pentru masa de prânz, ştiind că va dura o oră-două până să fie gata comanda. Surprinzător, am auzit de peste drum zgomotul din cârciumă. Locurile de acest gen erau, de obicei, ocupate seara, când călătorii se opreau pentru noapte, nu în mijlocul zilei când toată lumea era pe câmp sau pe drum.

S-a făcut linişte când am deschis uşa. La început am sperat că muşteriii se bucurau că văd un muzicant, apoi am văzut că toţi n-aveau ochi decât pentru Tempi, în hainele lui strâmte, roşii, de mercenar.

Erau cincisprezece sau douăzeci de oameni leneşi în cârciumă. Unii cocoşaţi pe bar, alţii grupaţi în jurul meselor. Nu era atât de aglomerat cât să nu găseşti o masă să stai, dar au trecut câteva minute până ca singura chelneriţă, hărţuită de toţi, să vină la masa noastră.

— Ce să fie atunci? a întrebat ea, dându-şi de pe faţă o şuviţă de păr transpirată. Avem supă de mazăre cu şuncă şi budincă simplă.

— Sună minunat, i-am spus. Putem să luăm şi nişte mere şi brânză?

— De băut?

— Cidru moale pentru mine, am spus.

— Bere, a zis Tempi, apoi a făcut un gest cu două degete pe masă. Whisky mici. Whisky bun.

Ea a dat din cap.

— Să vă văd banii.

Am ridicat o sprânceană.

— Ai avut probleme în ultima vreme?

Ea a oftat şi şi-a dat ochii peste cap.

I-am dat trei jumătăţi de bănuţ şi ea s-a grăbit să plece. Între timp, am devenit sigur că nu-mi imaginam: bărbaţii din încăpere îi aruncau lui Tempi priviri întunecate.

M-am întors spre un om de la masa de lângă noi, care îşi mânca în linişte supa din castron.

— E zi de târg sau ceva de genul ăsta?

El s-a uitat la mine ca şi cum eram idiot şi am văzut că avea o vânătaie violetă pe maxilar.

— Nu e nicio zi de târg în Crosson. Nu e nici târg.

— Am mai venit pe-aici acum ceva vreme şi era linişte. Ce face toată lumea aici?

— La fel ca întotdeauna, a zis el. Caută de lucru. Crosson e ultima oprire înainte de bunul şi marele Eld. Câte o caravană rapidă mai ia câte unu sau doi, ca gărzi.

A luat o înghiţitură de băutură.

— Dar prea mulţi oameni s-au pierdut printre copaci în ultima vreme. Caravanele nu vin prea des.

M-am uitat prin încăpere. Nu purtau armură, dar acum, că mă uitam, am văzut semnele distinctive ale vieţii de mercenar la cei mai mulţi dintre ei. Arătau mai duri decât locuitorii obişnuiţi ai oraşului. Mai multe cicatrice, nasuri rupte, mai multe cuţite, mai multă fanfaronadă.

Omul a lăsat lingura în castronul gol şi s-a ridicat în picioare.

— Luaţi voi locul dacă vreţi, că pe mine nu mă mai interesează, a zis el. Sunt aici de şase zile şi am văzut venind doar patru căruţe. În plus, numai un idiot s-ar duce spre nord ca zilier.

A luat o traistă mare şi-a pus-o pe umeri.

— Şi cu toţi oamenii dispăruţi, numai un idiot ar veni să-şi ia ajutor dintr-un loc ca ăsta. Vă spun asta gratis, jumătate dintre nemernicii ăştia împuţiţi ţi-ar lua, pesemne, gâtul în prima noapte pe drum.

Un om spătos, cu o barbă neagră, sălbatică a lăsat să-i scape un râs batjocoritor, de unde stătea, la bar.

— Ba s-avem pardon, doar căci nu poci tu s-arunci un zar, nu mă face pe mine criminal, a zis el cu un accent nordic. Da, mai zi asta o dată şi-ţi dau îndoit dăcât asară. Başca dobândă.

Tipul cu care vorbisem a făcut un gest pe care nu trebuia să fii adem să-l înţelegi şi a ieşit afară pe uşă. Bărbosul a râs.

Tocmai atunci au apărut băuturile noastre. Tempi a băut jumătate din whisky dintr-o singură înghiţitură şi l-a lăsat să se scurgă cu un oftat lung, satisfăcut, gârbovindu-se în scaun. Am sorbit din cidrul meu. Sperasem să cânt o oră, două în schimbul mesei noastre. Dar nu eram chiar atât de prost să cânt într-o încăpere în care se aflau exclusiv mercenari frustraţi.

Aş fi putut s-o fac, dacă nu te superi. Într-o oră, aş fi putut să râd şi să cânt. În două aş fi putut să-i fac să plângă în berea lor şi să-şi ceară scuze de la chelneriţă. Dar nu pentru preţul unei mese. Cu excepţia cazului în care n-aveam opţiuni mai bune. Încăperea asta puţea de necazuri. O luptă stătea să înceapă. Niciun om dintr-o trupă de teatru nu-şi merita sarea dacă nu putea să vadă asta.

Omul spătos a luat o cană de lemn şi agale, cu nepăsare teatrală, s-a îndreptat spre masa noastră, unde şi-a tras un scaun. A zâmbit, un zâmbet larg, nesincer, prin barba neagră, groasă, şi şi-a blocat mâna în direcţia lui Tempi.

— Hăi, a zis el suficient de tare ca toată lumea din bar să audă. Io-s Tam. Mata?

Tempi s-a întins şi a dat noroc, mâna lui părând mică şi palidă în cea a uriaşului păros.

— Tempi.

Tam a rânjit la el.

— Şi ce ca'ţi în oraş?

— Doar treceam pe-aici, am spus. Ne-am întâlnit pe drum şi el a fost destul de amabil să meargă cu mine.

Tam m-a măsurat dispreţuitor de sus până jos.

— N-am vorbitără cu tine, flăcău, a mârâit el. Vezi-ţi d-ale tale.

Tempi a rămas tăcut, uitându-se la uriaş cu aceeaşi expresie placidă, atentă, pe care o avea mereu. Am văzut mâna lui stângă ducându-se la ureche, într-un gest pe care nu l-am recunoscut.

Tam a început să bea, fără să-şi ia privirea de la Tempi. Când a lăsat cana jos, barba închisă la culoare din jurul gurii era udă şi şi-a şters faţa cu antebraţul, pentru a o usca.

— Întotdeauna m-am întrebat, mă ademule, cât face un flăcău d-ăsta fistichiu? a zis el suficient de tare cât să se audă în toată încăperea.

Tempi s-a uitat la mine, cu capul înclinat uşor într-o parte. Mi-am dat seama că probabil nu înţelege accentul gros al omului.

— Vrea să ştie câţi bani câştigi, i-am explicat.

Tempi a făcut o mişcare ezitantă cu o mână.

— Complicat.

Tam s-a aplecat peste masă.

— Da dacă, mă, te tocmeşte să păzeşti o caravană? Câte parale iei pă zi?

— Doi sfanţi. Tempi a ridicat din umeri. Trei.

Tam a scos un râs ostentativ, atât de tare, că i-am mirosit răsuflarea. M-aşteptam să pută, dar nu puţea. Mirosea a cidru de mere, dulce, cu aromă de mirodenii.

— Auzirăţi, mă, flăcăi? a strigat peste umăr. Trei sfanţi pe zi. Şi d-abea dacă vorbeşte!

Cei mai mulţi dintre ei se uitau şi ascultau deja, şi informaţia asta a adus un murmur scăzut, iritat, în încăpere.

Tam s-a întors la masă.

— Cei mai mulţi dintre noi ajungem la un bănuţ pe zi, asta când primim de muncă. Io iau doi, că-s bun cu caii şi ridic o căruţă din spate dacă e musai.

Şi-a rotit umerii largi.

— Birui tu, mă, douăj’ dă oameni într-o luptă?

Nu ştiu cât a înţeles Tempi, dar a părut să dea curs destul de bine ultimei întrebări.

— Douăzeci? s-a uitat el în jur evaluativ. Nu. Patru. A mişcat ezitant mâna înainte şi-napoi, a incertitudine. Cinci.

Asta n-a contribuit la îmbunătăţirea atmosferei din încăpere.

Tam a clătinat din cap cu un amuzament exagerat.

— Chiar că am crezut, mă, o clipită, a zis el. Da’ asta înseamnă, mă, că ar trebui să faci patru sau cinci bănuţi pe zi. Nu douăzeci. Dac…

Mi-am pus zâmbetul meu cel mai linguşitor şi m-am băgat în vorbă.

— Ascultă, eu…

Cana lui Tam s-a trântit grea pe masă, făcând ca o împroşcare de cidru de mere să sară în sus, în aer. Mi-a aruncat o privire periculoasă, care n-avea în ea nimic din falsul aspect jucăuş arătat lui Tempi.

— Flăcău, a zis el. Mai întrerupe-mă tu, şi-ţi zbor dinţii mintenaş.

A zis asta fără nicio intonaţie deosebită, ca şi cum m-ar fi anunţat că dacă sar în râu, o să mă ud precis.

Tam s-a întors la Tempi.

— Ce te face să crezi că meriţi trei sfanţi pe zi?

— Cine mă cumpără, cumpără asta.

Tempi a ridicat mâna.

— Şi asta.

A arătat la mânerul sabiei lui.

— Şi asta.

A lovit o curea de piele care lega strâns pe piept hainele sale roşii distinctive de adem.

Uriaşul a lovit greu masa cu palma.

— Aşadară ăsta-i secretul, a zis el. Trebuie să-mi aduc o cămaşă roşie!

Asta a produs un chicotit în încăpere.

Tempi a clătinat din cap.

— Nu.

Tam s-a aplecat în faţă şi a tras cu un deget gros de una dintre curelele de pe umărul lui Tempi.

— Îmi spui, mă, că nu-s îndeajuns de bun să port o cămaşă roşie fistichie ca a ta?

A tras cureaua din nou.

Tempi a dat din cap uşor.

— Da. Nu eşti îndeajuns de bun.

Tam a rânjit nebuneşte.

— Şi dacă spun că mă-ta a fost curvă, mă, ce faci?

Liniştea din încăpere a crescut. Tempi s-a întors să se uite la mine. *Curiozitate.*

— Ce e curvă?

Fireşte, nu era unul dintre cuvintele pe care le împărtăşisem în ultimele zile. Pentru o jumătate de clipă m-am gândit să mint, dar n-am găsit nicio modalitate s-o fac.

— El spune că mama ta e o persoană căreia bărbaţii îi dau bani pentru a face sex cu ea.

Tempi s-a întors spre mercenar şi a dat din cap cu graţie.

— Eşti foarte amabil. Îţi mulţumesc.

Expresia lui Tam s-a întunecat, suspectând că e luat în batjocură.

— Mă, laşule. Pentru un bănuţ îndoit, ţi-aş trage o chelfăneală, mă, de ţi-ai purta ciocănitoarea la spate.

Tempi s-a întors spre mine din nou.

— Nu-l înţeleg pe acest om, a zis el. Încearcă să cumpere sex cu mine? Sau vrea să se lupte?

Râsetele au zgâlţâit încăperea şi, sub barbă, faţa lui Tam s-a înroşit ca sângele.

— Sunt destul de sigur că vrea să lupte, i-am spus, încercând să mă abţin să nu râd.

— A, a zis Tempi. De ce nu spune aşa? De ce toată această…

A plesnit din degetele înainte şi-napoi şi mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Panseluţărească? i-am sugerat.

Încrederea lui Tempi avea un efect relaxant asupra mea şi nu era departe de a-i da un ghiont alei mele. După ce văzusem cât de uşor se descurcase ademul cu Dedan, aşteptam cu nerăbdare să-l văd tăindu-i din nas acestui fund de cal.

Tempi l-a privit pe uriaş.

— Dacă vrei să te lupţi, termină acum cu panseluţăreala.

Ademul a făcut un gest larg prin încăpere.

— Du-te şi găseşte pe cineva să se lupte cu tine. Adu destule femei ca să te simţi în siguranţă. Bine?

Scurtul meu moment de relaxare s-a evaporat când Tempi s-a întors spre mine, cu o mare exasperare în voce.

— Voi, oamenii, tot vorbiţi.

Tam s-a dus la masa unde prietenii lui aruncau zaruri.

— S-a gătat de-amu. L-aţi auzit, mă. Răhăţelul pe băţ zice că face cât patru dintre noi, ia haideţi să-i arătăm câte pagube îi pot face patru dintre noi. Brenden, Ven, Jane, vă băgaţi?

Un bărbat chel şi o femeie înaltă s-au ridicat în picioare, zâmbind. Dar al treilea a fluturat mâna dispreţuitor.

— Sunt prea beat ca să mă bat cum trebuie. Dar nu sunt nici pe jumătate atât de beat cât mi-ar trebui ca să mă dau la o cămaşă roşie. Ei sunt nenorociţi într-o luptă. S-a văzut.

Nu eram străin de luptele din baruri. Ai crede că sunt rare într-un loc ca Universitatea, dar lichiorul e un puternic catalizator. După şase sau şapte băuturi zdravene, există o diferenţă foarte mică între un morar în ceartă cu nevasta şi un tânăr alchimist care a picat examenele. Ambii sunt la fel de dornici să-şi julească degetele de dinţii cuiva.

Chiar Eolian, elegant cum era, îşi avusese cota lui de încăierări. Dacă rămâi până suficient de târziu, ai o şansă destul de mare să vezi doi nobili spilcuiţi sărind unul la gâtul celuilalt.

Vreau să spun că atunci când eşti muzicant vezi o mulţime de lupte. Unii se duc la bar să bea. Unii să joace zaruri. Unii se duc acolo cu gândul să se bată, iar alţii în speranţa de a asista la o bătaie.

Oamenii nu se rănesc atât de rău cum te-ai aştepta. Vânătăile şi buzele umflate sunt de obicei ce e mai rău. Dacă eşti ghinionist, îţi pierzi un dinte sau îţi rupi o mână, dar există o mare diferenţă între o bătaie prietenească în bar şi una pe o alee dosnică. O bătaie în bar are reguli şi o serie de judecători neoficiali în jur pentru a le pune în aplicare. Dacă lucrurile scapă de sub control, spectatorii sar rapid şi întrerup bătaia, pentru că asta ai vrea să facă cineva pentru tine.

Există şi excepţii, desigur. Se mai întâmplă accidente, şi am văzut prea bine, pe când eram la Clinică, ce uşor era să capeţi o entorsă la încheietură sau să-ţi disloci un deget. Astea poate sunt leziuni minore la un negustor de vite sau la un hangiu, dar pentru mine, care mă bazam atât de mult pe mâinile mele abile, gândul de a-mi rupe un deget era terifiant.

Stomacul mi s-a înnodat când l-am văzut pe Tempi luând încă o înghiţitură de whisky şi ridicându-se în picioare. Problema era că eram străini aici. În cazul în care lucrurile ieşeau urât, aş fi putut conta pe mercenarii iritaţi să vină şi să pună capăt lucrurilor? Trei împotriva unuia nu era nici pe departe o luptă dreaptă, iar în cazul în care ieşea urât, ieşea urât repede.

Tempi a luat o gură de bere şi s-a uitat la mine calm.

— Păzeşte-mi spatele, a zis el, apoi s-a îndreptat spre ceilalţi mercenari.

Pentru o clipă am fost pur şi simplu impresionat de utilizarea corectă a aturanei. De când îl cunoscusem, ajunsese de la

practic mut la utilizarea vorbirii idiomatice. Dar mândria s-a stins repede, când am încercat să mă gândesc la ce-aş fi putut face pentru a opri lupta în cazul în care lucrurile scăpau de sub control.

Nu m-am putut gândi la niciun lucru. Nu prevăzusem asta şi n-aveam trucuri isteţe în mânecă. În lipsa unor opţiuni mai bune, mi-am scos cuţitul din teacă şi l-am ţinut sub nivelul mesei. Ultimul lucru pe care l-aş fi vrut era să înjunghii pe cineva, dar puteam cel puţin să ameninţ cu el şi să câştig suficient timp ca să ieşim pe uşă.

Tempi i-a cântărit din ochi pe cei trei mercenari. Tam era cu centimetri buni mai înalt decât el, cu umeri ca de bou. Era chelul, cu o faţă zgâriată şi un rânjet rău. Ultima era o femeie blondă, cu cinci degete mai înaltă decât Tempi.

— E o singură femeie, a zis Tempi, privindu-l pe Tam în ochi. E de-ajuns? Mai poţi să aduci una.

Femeia mercenar s-a zbârlit:

— Măi cocoşel lăudăros, a scuipat ea. O să-ţi arăt ce poate să facă o femeie în luptă.

Tempi a dat politicos din cap.

Continua lui lipsă de interes începuse să mă relaxeze. Auzisem, desigur, poveşti despre cum un singur mercenar adem învinsese o duzină de soldaţi activi. Oare chiar putea Tempi să-i învingă în luptă pe cei trei în acelaşi timp? El, cu siguranţă, părea să creadă asta…

Tempi s-a uitat la ei.

— Asta e prima mea luptă de acest fel. Cum se începe?

Palma mea a început să transpire pe mânerul cuţitului.

Tam a păşit înainte, astfel că piepturile lor erau la numai câţiva centimetri distanţă. Îl domina pe Tempi.

— Întâi şi-ntâi te biciuim până dă sângele. P-ormă îţi tragem şuturi. P-ormă ne întoarcem şi repetăm, ca să fim siguri că n-am uitat nimic.

Când a rostit ultimul cuvânt, l-a lovit pe Tempi cu fruntea-n faţă.

Respiraţia mi-a rămas în piept şi înainte de-a mi-o relua, lupta se încheiase.

Când mercenarul bărbos a lovit cu capul înainte, mă aşteptam să-l văd pe Tempi rostogolindu-se pe spate, cu nasul rupt şi cu sângele ţâşnind. Dar Tam a fost cel care s-a clătinat, urlând şi strângându-şi faţa, cu sângele ţâşnindu-i de sub mâini.

Tempi a păşit înainte, a pus o mână pe ceafa uriaşului şi l-a ridicat fără efort de jos, unde aterizase într-un amestec dezordonat de braţe şi picioare.

Fără nicio ezitare, Tempi s-a întors şi a lovit-o pe femeia blondă făţiş în şold, făcând-o să şovăie. În timp ce se clătina, Tempi a lovit-o brusc în partea laterală a capului, iar ea a căzut dezarticulată la pământ.

Când chelul a intervenit, braţele i s-au răspândit ca ale unui luptător. Rapid ca un şarpe, el a pus o mână pe umărul lui Tempi şi cealaltă pe gâtul lui.

Sincer, nu mai pot spune ce s-a întâmplat în continuare. A fost o rafală de mişcări şi Tempi i-a prins omului încheietura mâinii şi umărul. Chelul a mârâit şi s-a luptat. Dar Tempi i-a răsucit pur şi simplu braţul, până când l-a făcut să se aplece, cu ochii holbaţi, la podea. Apoi Tempi a lovit piciorul omului de sub el, făcându-l pe acesta să se rostogolească la pământ.

Totul în mai puţin timp decât am avut nevoie să povestesc. Dacă n-aş fi fost atât de uimit, aş fi izbucnit în aplauze.

Tam şi femeia zăceau nemişcaţi de parcă ar fi fost morţi, complet inconştienţi.

Dar omul chel mârâia ceva şi începuse să se ridice nesigur în picioare. Tempi s-a apropiat, l-a lovit în cap cu precizie, în treacăt, apoi l-a privit cum cade fără vlagă la pământ.

Acesta fusese, m-am gândit într-o doară, cel mai politicos pumn pe care-l văzusem vreodată. Era lovitura atentă a unui tâmplar calificat care bate un cui: destul de grea cât să-l înfigă deplin, dar nu atât de tare cât să zdrobească lemnul din jur.

Încăperea a fost foarte tăcută după aceea. Apoi, bărbatul înalt care refuzase să lupte şi-a ridicat cana a salut, vărsând un pic din ea.

— În cinstea ta! i-a zis cu voce tare lui Tempi, râzând. Nimeni nu-şi va schimba părerea despre tine dacă-i vei arată lui Tam un pic din cizma ta cât stă întins acolo. Domnul ştie că a făcut destule la viaţa lui.

Tempi a privit în jos ca şi cum s-ar fi gândit la asta, apoi a clătinat din cap şi s-a întors liniştit la masa noastră. Toţi ochii erau încă pe el, dar privirile nu mai erau nici pe departe la fel de întunecate ca mai înainte.

Tempi s-a întors la masă.

— Mi-ai păzit spatele?

M-am uitat la el alb, apoi am dat din cap.

— Ce-ai văzut?

Abia atunci am înţeles cu adevărat ce voise să spună.

— Spatele tău a fost foarte drept.

Aprobare.

— Spatele tău nu e drept.

A ţinut o mână plată, înclinată într-o parte.

— Ăsta e motivul pentru care ai greşit la Ketan. E…

Privind în jos, s-a oprit, observând cuţitul pe jumătate ascuns în mantia mea sărăcăcioasă. S-a încruntat. De fapt, s-a încruntat cu faţa. Era prima dată când îl vedeam făcând-o şi a fost uimitor de intimidant.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, a zis el.

A gesticulat: *Dezaprobare vastă.*

Simţindu-mă mai pedepsit decât dacă aş petrecut o oră pe jar, mi-am înclinat scurt capul şi am ascuns cuţitul.

Merseserăm pe jos în linişte ore bune, cu pachetele noastre grele cu provizii, când Tempi a vorbit în cele din urmă.

— Trebuie să te învăţ ceva.

Seriozitate.

— Sunt întotdeauna bucuros să învăţ, am spus, făcând un gest care speram să însemne *zelos.*

Tempi s-a dus la marginea drumului, şi-a lăsat jos traista grea şi s-a aşezat pe iarbă.

— Trebuie să vorbim despre Lethani.

Mi-am folosit tot autocontrolul ca să nu izbucnesc într-un zâmbet brusc, ameţitor. Aşteptasem să abordez subiectul de mult timp, iar acum eram mult mai aproape decât când îl întrebasem prima dată. Dar n-am vrut să risc să-l ofensez din nou. Am stat liniştit pentru un moment, parţial pentru a-mi menţine calmul, dar şi pentru a-i permite lui Tempi să trateze subiectul cu respect.

— Lethani, am repetat cu atenţie. Ai zis că nu trebuie să te întreb de asta.

— Nu trebuia atunci. Acum, poate. Eu…

Incertitudine.

— Sunt tras în mai multe direcţii. Dar acum trebuie.

Am aşteptat încă un moment să văd dacă va continua pe cont propriu. Cum n-a făcut-o, i-am pus întrebarea evidentă.

— Ce înseamnă lethani?

Seriozitate. Tempi s-a uitat la mine îndelung, apoi a izbucnit brusc în râs.

— Nu ştiu. Şi nu pot să-ţi spun.

A râs din nou.

Subestimare.

— Totuşi trebuie să vorbim de asta.

Am ezitat, întrebându-mă dacă e una dintre glumele lui ciudate, pe care nu părea să le înţeleg niciodată.

— E complicat, a zis el. Greu în limba mea. A ta?

Frustrare.

— Spune-mi ce ştii tu despre lethani.

Am încercat să mă gândesc la cum aş putea descrie ce auzisem de lethani folosind doar cuvintele pe care le ştia.

— Am auzit că lethani e ceva secret care face un adem puternic.

Tempi a dat din cap.

— Da. E adevărat.

— Se spune că dacă ştii lethani, nu poţi pierde o luptă.

Un alt dat din cap.

Am scuturat din cap, ştiind că nu-mi atinsesem scopul.

— Se spune că lethani e o putere secretă. Ademii îşi păstrează cuvintele în interior. Am făcut un gest ca şi cum aş fi tras lucruri lângă corp şi le-aş fi strâns. Atunci, aceste cuvinte sunt ca lemnul într-un foc. Focul cuvântului îi face pe ademi foarte puternici. Foarte rapizi. Cu pielea ca de fier. Ăsta e motivul pentru care puteţi lupta cu mai mulţi adversari şi câştigaţi.

Tempi s-a uitat la mine cu atenţie. A făcut un gest pe care nu l-am recunoscut.

— Asta e vorbire nebună, a zis el în cele din urmă. E cuvântul corect? Nebună? A scos limba şi şi-a rotit ochii şi şi-a încovoiat şi descovoiat degetele pe lateralele capului.

Nu m-am putut abţine şi am râs nervos în faţa demonstraţiei.

— Da. Nebună e cuvântul. Dar şi smintită.

— Atunci ce ai zis e vorbire nebună, dar şi smintită.

— Dar ce-am văzut azi, când nasul tău nu s-a rupt când a lovit capul omului, nu e ceva firesc, am zis.

Tempi a clătinat din cap, ridicându-se în picioare.

— Vino. Stai.

Am stat şi Tempi a păşit aproape de mine.

— Lovirea cu capul e isteaţă. E rapidă. Poate surprinde dacă adversarul nu e gata. Dar eu nu sunt gata.

A păşit încă mai aproape, până când am fost aproape să ne atingem piepturile.

— Tu eşti omul cu voce tare, a zis el. Capul tău e greu. Nasul meu e moale.

S-a întins şi mi-a apucat capul cu amândouă mâinile.

— Vrei asta.

Mi-a adus capul în jos, încet, până când fruntea mea i-a apăsat nasul.

Tempi a dat drumul capului meu.

— Lovirea cu capul e rapidă. Pentru mine, puţin timp. Pot să mişc?

Mi-a mutat capul în jos, în timp ce-l trăgea într-o parte şi de data asta fruntea mea a venit, în schimb, în contact cu gura lui, ca şi cum m-ar fi sărutat.

— Asta nu e bine. Gura e moale.

A dat din nou capul pe spate.

— Dacă sunt foarte rapid…

S-a dat un pas înapoi şi mi-a tras capul în jos mai departe, până când fruntea mea i-a atins pieptul. Mi-a dat drumul şi am revenit la loc.

— Asta tot nu e bine. Pieptul meu nu e moale. Dar omul ăsta are un cap mai greu decât mulţi.

Ochii lui au licărit un pic şi am chicotit, realizând că făcuse o glumă.

— Aşa, a zis Tempi, păşind înapoi de unde fusese înainte. Ce poate face Tempi?

A făcut un semn.

— Să lovească cu capul. Lent. Arăt.

Vag agitat, am lăsat încet capul în jos, ca şi cum încercam să-i sparg nasul.

Potrivindu-se cu viteza mea lentă, Tempi s-a aplecat înainte şi a ascuns un pic bărbia. Nu era mare schimbare, dar de data asta când am lăsat capul în jos, nasul meu s-a întâlnit cu vârful capului lui.

Tempi s-a dat înapoi.

— Vezi? Isteţime. Nu gândire nebună despre cuvânt foc.

— A fost foarte rapid, am zis, simţindu-mă uşor jenat. N-am putut să văd.

— Da. Lupta e rapidă. Te antrenezi să fie rapidă. Te antrenezi, nu cuvânt foc.

A făcut un gest serios şi mi-a întâlnit privirea, o raritate

pentru el.

— Am spus asta pentru că eşti conducătorul. Ai nevoie de cunoaştere. Dacă tu crezi că am căi secrete şi piele de fier…

S-a uitat în altă parte, clătinând din cap.

— Periculos.

Amândoi ne-am lăsat pe spate lângă traistele noastre.

— Am auzit despre asta într-o poveste, i-am spus cu titlu de explicaţie. O poveste pe care o spuneam în jurul focului noaptea.

— Dar tu ai focul în mâinile tale, a arătat el pentru mine. Ai…

A pocnit din degete, apoi a făcut un gest ca un foc izbucnit brusc.

— Faci asta şi crezi că ademii au cuvinte foc în ei?

Am ridicat din umeri.

— Ăsta e motivul pentru care întreb de lethani. Pare nebunesc, dar am văzut lucruri nebuneşti care erau adevărate şi sunt curios.

Am ezitat înainte să pun cealaltă întrebare.

— Ai spus că cine ştie lethani nu poate pierde o luptă.

— Da. Dar nu cu cuvânt foc. Lethani e un tip de cunoaştere.

Tempi s-a întrerupt, alegându-şi, în mod evident, cuvintele cu atenţie.

— Lethani e cel mai important lucru. Toţi ademii învaţă. Mercenarii învaţă de două ori. Shehynii învaţă de trei ori. Cel mai important. Dar complicat. Lethani este… multe lucruri. Dar nimic atins sau arătat. Ademii îşi petrec toată viaţa gândindu-se la lethani. Foarte greu. Problema e că nu e locul meu să-l învăţ pe conducătorul meu, a spus el. Dar eşti elevul meu la limbă. Femeile predau lethani. Eu nu sunt femeie. E o parte a civilizaţiei şi tu eşti barbar.

Durere delicată.

— Dar tu vrei să fii civilizat. Şi ai nevoie de lethani.

— Explică-l, am zis. Voi încerca să înţeleg.

A dat din cap.

— Lethani înseamnă a face lucrurile corecte.

Am aşteptat cu răbdare ca el să continue. După un minut, a făcut un semn, *frustrare.*

— Acum tu pui întrebări.

El a respirat adânc şi a repetat.

— Lethani înseamnă a face lucrurile corecte.

Am încercat să mă gândesc la un exemplu arhetipal de ceva bun.

— Deci, lethani îi dă unui copil flămând mâncare să mănânce.

A făcut o mişcare ezitantă care însemna da şi nu.

— Lethani nu face ceva. Lethani este ceea ce ne arată.

— Lethani înseamnă regulile? Legile?

Tempi a clătinat din cap.

— Nu.

A făcut un gest spre pădurea din jurul nostru.

— Legea este din exterior, controlul. Asta e… metalul din gura calului. Şi curelele de pe cap.

Interogativ.

— Căpăstrul şi zăbala? am sugerat, făcând o mişcare ca şi cum aş fi tras un cap de cal cu o pereche de hăţuri.

— Da. Legea este căpăstrul şi zăbala. Controlează din afară. Lethani…

A arătat între ochii lui, apoi către piept.

— … trăieşte în interior. Lethani ajută la decizii. Legea a fost făcută fiindcă mulţi n-au înţeles deloc lethani.

— Deci, cu lethani o persoană n-are nevoie să urmeze legea.

Pauză.

— Poate.

Frustrare.

A scos sabia şi a ţinut-o paralel cu solul, cu tăişul îndreptat în sus.

— Dacă am fi mici şi am merge pe sabia asta, ar fi ca lethani.

— Dureros pentru picioare? am întrebat, încercând să înseninez un pic starea de spirit.

Amuzament.

Furie. Dezaprobare.

— Nu. Dificil de mers. Uşor de căzut într-o parte. Dificil de rămas.

— Lethani e foarte dreaptă?

— Nu.

Pauză.

— Cum se numeşte atunci când sunt mai mulţi munţi şi un singur loc pentru mersul pe jos?

— O potecă? O trecătoare?

— Trecătoare.

Tempi a dat din cap.

— Lethani e ca o trecătoare în munţi. Curbe. Complicată. Trecătoarea e drumul uşor. Singura cale de trecere. Dar nu e uşor de văzut. Poteca pe care e uşor de mers de multe ori nu

trece prin munţi. Uneori nu merge pe nicăieri. Mori de foame. Cazi într-o gaură.

— Deci, lethani e drumul corect prin munţi.

Acord parţial. Încântare.

— E drumul corect prin munţi. Dar lethani e şi cunoaşterea, calea cea dreaptă. Ambele. Şi munţii nu sunt doar munţi. Munţii sunt totul.

— Deci, lethani e civilizaţia.

Pauză. Da şi nu. Tempi a clătinat din cap. *Frustrare.*

M-am gândit la ceea ce spusese despre mercenarii care trebuie să înveţe lethani de două ori.

— E luptă lethani? am întrebat.

— Nu.

A spus asta cu o certitudine atât de absolută, că a trebuit să întreb opusul pentru a mă asigura.

— Nu e luptă lethani?

— Nu. Cine ştie lethani ştie când să lupte şi când să nu lupte. Foarte important.

Am decis să schimb direcţia.

— Pentru tine a fost în afara lethani lupta de azi?

— Da. Pentru a arăta că ademii nu se tem. Ştim că dacă nu lupţi cu barbarii eşti considerat laş. Laş înseamnă slab. Nu e bine ca ei să gândească aşa. Deci, cu mare grijă, lupţi. De asemenea, pentru a arăta că un adem are valoarea a mai mulţi.

— Ce se întâmplă dacă ei câştigă?

— Atunci barbarii ştiu că Tempi n-are valoarea a mai mulţi.

Uşor amuzament.

— Dacă ar fi câştigat, ar mai fi fost lupta de azi în afara lethani?

— Nu. Dacă tu cazi şi-ţi rupi un picior în trecătoarea din munţi, tot trecătoare e. Dacă eu nu reuşesc urmând lethani, tot lethani e.

Seriozitate.

— De-asta vorbim acum. Astăzi. Cu cuţitul tău. Asta n-a fost lethani. Asta n-a fost corect.

— M-am temut că vei fi rănit.

— Lethani n-are rădăcini în frică, a spus el, sunând de parcă ar fi recitat.

— Ar fi lăsat lethani să fii rănit?

O ridicare din umeri.

— Poate.

— Ar fi fost în afara lethani să fii…

Extremă emfază.

— Rănit?

— Poate că nu. Dar ei nu mi-au făcut asta. Să ai pregătit cuţitul nu e din lethani. Dacă e să câştigi şi ai avut cuţitul pregătit, nu câştigi.

Vastă dezaprobare.

N-am putut înţelege ce voise să spună la final.

— Nu-nţeleg, am spus.

— Lethani este acţiunea corectă. Calea cea dreaptă. Momentul potrivit.

Faţa lui Tempi s-a aprins brusc.

— Bătrânul negustor, a spus el cu entuziasm vizibil. În poveştile cu traiste. Care e cuvântul?

— Căldărarul?

— Da. Căldărarul. Cum trebuie să tratezi astfel de oameni? Ştiam, dar am vrut să văd ce crede ademul.

— Cum?

S-a uitat la mine, strângându-şi degetele cu iritare.

— Trebuie să fii bun şi să le ajuţi. Şi să vorbeşti frumos. Întotdeauna politicos. Întotdeauna.

Am dat din cap.

— Şi dacă acestea îţi oferă ceva, trebuie să iei în considerare să cumperi.

Tempi a făcut un gest triumfător.

— Da! Poţi să faci multe lucruri când întâlneşti un căldărar. Dar nu există decât un singur lucru corect.

S-a calmat un pic.

Atenţie.

— Dar numai să-l faci nu e lethani. În primul rând îl cunoşti, apoi îl faci. Asta e lethani.

M-am gândit la asta pentru un moment.

— Deci, să fii politicos e lethani?

— Nu politicos. Nu bun. Nu bine. Nu datoria. Lethani nu e nimic din toate astea. Fiecare moment. Fiecare alegere. Toate diferit.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Ai înţeles?

— Nu.

Fericire. Aprobare.

Tempi s-a ridicat în picioare, dând din cap.

— E bine că ştii că nu. E bine că ai spus. Şi asta e tot Iethani.

CAPITOLUL 88

Ascultare

Împreună cu Tempi am revenit şi am găsit tabăra surprinzător de veselă. Dedan şi Hespe îşi zâmbeau, iar Marten reuşise să vâneze un curcan sălbatic pentru cină.

Aşa că am mâncat şi am glumit. Şi după ce-am spălat vasele, Hespe ne-a spus povestea despre băiatul care a iubit luna, începând din nou cu începutul.

În mod miraculos, Dedan şi-a ţinut gura închisă şi am îndrăznit să sper că micul nostru grup începea, în sfârşit, să devină o echipă.

Jax n-a avut probleme să urmeze luna, căci în vremurile alea luna era întotdeauna plină. Atârna pe cer, rotundă ca o ceaşcă, strălucitoare ca o lumânare, mereu neschimbată.

Jax a mers zi după zi până când picioarele au început să-l doară. A mers lună după lună, şi spatele îi obosise sub greutatea traistelor. A mers an după an, şi a crescut înalt şi suplu şi dur şi înfometat.

Când avea nevoie de mâncare, vindea din traistele căldărarului. Când pantofii i se subţiau, făcea la fel. Jax a făcut ce-a vrut şi a crescut isteţ şi viclean.

Jax trecea prin toate astea gândindu-se la lună. Când începea să creadă că nu mai poate să facă încă un pas, îşi punea ochelarii şi privea în sus la ea, rotundă pe cer. Şi când o vedea, simţea o uşoară agitaţie în piept. Şi în timp ajunsese să creadă că e îndrăgostit.

În cele din urmă drumul urmat de Jax a trecut prin Tinuë, aşa cum fac toate drumurile. Dar el a mers în continuare, urmând drumul mare de piatră spre est, spre munţi.

Drumul a urcat şi a urcat. El a mâncat ultima pâine şi ultima bucată de brânză. A băut ultima înghiţitură de apă şi de vin. A

umblat zile întregi fără nimic din toate astea, luna crescând mai mare pe cerul nopţii de deasupra lui.

Chiar când puterile îl lăsau, Jax a urcat un deal şi a găsit un bătrân stând la gura unei peşteri. Avea o barbă cenuşie lungă şi o pelerină cenuşie lungă. N-avea păr pe cap sau pantofi în picioare. Ochii îi erau deschişi şi gura închisă.

Faţa i s-a luminat când l-a văzut pe Jax. S-a ridicat în picioare şi i-a zâmbit.

— Bună, bună, a zis el cu voce veselă şi amuzată. Eşti departe de oriunde. Cum e drumul spre Tinuë?

— E lung, a spus Jax. Şi greu şi obositor.

Bătrânul l-a invitat pe Jax să se aşeze. I-a adus apă şi lapte de capră şi fructe să mănânce. Jax a mâncat cu poftă, apoi i-a oferit omului o pereche de încălţări de la el din traistă.

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie, a zis bătrânul fericit, agitând degetele de la picioare. Dar mulţumesc oricum.

Jax a ridicat din umeri.

— Cum vrei. Dar ce faci aici, atât de departe de tot?

— Am găsit această peşteră când vânam vântul, a spus bătrânul. Am decis să rămân, pentru că acest loc e perfect pentru ceea ce fac.

— Şi ce faci? a întrebat Jax.

— Eu sunt ascultător, a spus bătrânul. Ascult chestii pentru a vedea ce au de spus.

— A, a spus Jax cu atenţie. Şi ăsta e un loc bun pentru asta?

— Destul de bun. Chiar excelent, a spus bătrânul. Trebuie să te îndepărtezi de oameni ca să înveţi să asculţi cum trebuie.

A zâmbit.

— Ce te aduce în colţuleţul meu de cer?

— Încerc să găsesc luna.

— Asta e destul de uşor, a zis bătrânul, gesticulând spre cer. Am văzut-o aproape în fiecare noapte, dacă vremea a îngăduit.

— Nu, încerc s-o prind. Dacă aş fi cu ea, cred că aş putea fi fericit.

Bătrânul s-a uitat la el serios.

— Vrei s-o prinzi, nu? De cât timp o vânezi?

— Mai mulţi ani şi mile decât pot număra.

Bătrânul şi-a închis ochii pentru o clipă, apoi a dat din cap pentru sine.

— O pot auzi în vocea ta. Asta nu e o fantezie trecătoare.

S-a aplecat mai aproape şi a pus urechea pe pieptul lui Jax. Şi-

a închis ochii pentru o clipă şi a rămas nemişcat.

— O, a zis el încet. Ce trist. Inima ţi-e frântă şi nici măcar n-ai avut ocazia s-o foloseşti.

Jax s-a mutat deoparte, un pic incomodat.

— Dacă nu te superi că întreb, cum te cheamă? a zis Jax.

— Nu mă supăr că întrebi, cât timp nu te superi că nu-ţi spun, a zis bătrânul. Dacă mi-ai şti numele, aş fi sub puterea ta, nu-i aşa?

— Serios? a întrebat Jax.

— Desigur.

Bătrânul s-a încruntat.

— Ăsta e mersul lucrurilor. Deşi nu pari a fi vreun ascultător, mai bine să fiu atent. Dacă ai reuşi să prinzi chiar şi o bucată din numele meu, ai avea tot felul de puteri asupra mea.

Jax s-a întrebat dacă omul ăsta ar putea fi în măsură să-l ajute. Deşi nu părea a fi foarte obişnuit, Jax ştia că nici el nu e într-o misiune obişnuită. Dacă ar încerca să prindă o vacă, i-ar cere ajutorul unui fermier. Dar pentru a prinde luna, poate avea nevoie de ajutorul unui bătrân ciudat.

— Ai spus că vânai vântul, a zis Jax. L-ai prins vreodată?

— Într-un fel da, a spus bătrânul. În alt fel, nu. Există mai multe moduri de a privi această întrebare, înţelegi.

— Mă poţi ajuta să prind luna?

— Ţi-aş putea da un sfat, a zis bătrânul fără tragere de inimă. Dar mai întâi ar trebui să te gândeşti la asta, băiete. Atunci când iubeşti ceva, trebuie să te asiguri că eşti iubit la rândul tău, altfel nu vei avea nicio finalitate la deranjul de a vâna.

Hespe nu s-a uitat la Dedan când a spus asta. Privea peste tot în jur, mai puţin la el. Din această cauză, n-a văzut privirea afectată, neajutorată de pe faţa lui.

— Cum pot afla dacă ea mă iubeşte? a întrebat Jax.

— Ai putea încerca să asculţi, a zis bătrânul, aproape timid. Face minuni, să ştii. Te-aş putea învăţa cum s-o faci.

— Cât timp va dura?

— Doi ani, a spus bătrânul. Mai mult sau mai puţin. Depinde dacă ai talent pentru asta. Să asculţi corect e treabă complicată. Dar odată ce-ai reuşit, vei cunoaşte luna până la tălpi.

Jax a clătinat din cap.

— Prea mult. Dacă o pot prinde, pot vorbi cu ea. Pot face…

— Păi, uite o parte din problema ta chiar aici, a zis bătrânul. Nu vrei cu adevărat s-o prinzi. Nu chiar. O vei urma pe cer?

Desigur că nu. Vrei s-o întâlneşti. Asta înseamnă că trebuie ca luna să vină la tine.

— Cum pot face asta? a zis el.

Bătrânul a zâmbit.

— Păi, asta e întrebarea, nu? Ce ai din ce luna şi-ar putea dori? Ce-i poţi oferi lunii?

— Doar ce am în traistele astea.

— Nu asta vreau să spun, a murmurat bătrânul. Dar am putea la fel de bine să aruncăm o privire şi la ce-ai adus.

Pustnicul bătrân a căutat în prima traistă şi a găsit multe lucruri practice.

Conţinutul celei de-a doua era mai scump şi mai rar, dar nu şi mai util.

Atunci bătrânul a văzut a treia traistă.

— Şi acolo ce ai?

— N-am fost niciodată în stare s-o deschid, a spus Jax. Nodul e prea strâns pentru mine.

Pustnicul a închis ochii pentru o clipă, ascultând. Apoi a deschis ochii şi s-a încruntat la Jax.

— Nodul spune că ai tras de el. L-ai înţepat cu un cuţit. L-ai muşcat.

Jax a fost surprins.

— Aşa am făcut, a recunoscut el. Ţi-am spus, am încercat totul pentru a-l deschide.

— Nu chiar totul, a zis pustnicul cu dispreţ.

A ridicat traista până când sfoara înnodată a ajuns în faţa ochilor lui.

— Îmi pare cumplit de rău, a zis el. Dar vrei să te deschizi?

S-a oprit.

— Da. Îmi cer scuze. N-o va mai face.

Nodul s-a dezlegat şi pustnicul a deschis traista. Uitându-se înăuntru, ochii i s-au mărit şi a scos încet un fluierat.

Dar când bătrânul a răsturnat traista pe pământ, umerii lui Jax au căzut. Spera la bani sau pietre preţioase, la unele comori pe care le-ar fi putut face cadou lunii. Dar traista nu conţinea decât o bucată de lemn îndoit, un fluier de piatră şi o cutie mică de fier.

Dintre toate, numai fluierul i-a atras atenţia lui Jax. Era făcut dintr-o piatră verde pal.

— Am avut un fluier când eram mai tânăr, a zis Jax. Dar s-a rupt şi nu l-am mai putut repara.

— Toate sunt destul de impresionante, a zis pustnicul.

— Fluierul e destul de frumos, a zis Jax ridicând din umeri. Dar ce folos o bucată de lemn şi o cutie prea mică pentru ceva practic?

Pustnicul a clătinat din cap.

— Nu poţi să le auzi? Cele mai multe obiecte şoptesc. Acestea strigă.

A arătat către bucata strâmbă de lemn.

— Asta e o casă pliantă, dacă nu mă înşel. Una destul de frumoasă.

— Ce e o casă pliantă?

— Ştii cum pliezi o bucată de hârtie şi de fiecare dată ea devine mai mică?

Bătrânul a făcut semn către bucata strâmbă de lemn.

— O casă pliantă e la fel. Doar că e o casă, desigur.

Jax a luat bucata de lemn strâmbă şi a încercat s-o îndrepte.

Dintr-odată, ţinea în mână două bucăţi de lemn care semănau cu începutul unui toc de uşă.

— N-o desface aici! a strigat bătrânul. Nu vreau o casă în faţa peşterii mele, să-mi blocheze lumina soarelui!

Jax a încercat să împingă cele două bucăţi de lemn din nou unul în altul.

— De ce nu le pot plia înapoi?

— Pentru că nu ştii cum, mă gândesc, a zis clar bătrânul. Îţi sugerez să aştepţi până când vei şti unde doreşti s-o pui, înainte s-o desfaci de tot.

Jax a lăsat jos, cu atenţie, bucata de lemn, apoi a luat fluierul.

— Şi ăsta e special?

L-a dus la gură şi a suflat un simplu tril, gen Văduva lui Will.

Hespe a zâmbit amăgitor, a ridicat un fluier obişnuit de lemn la buze şi a suflat:

— Ta-ta DEE. Ta-ta DEE.

Acum, toată lumea ştie că Văduva lui Will e numită şi caprimulgă nocturnă. Deci nu iese afară când soarele străluceşte. În ciuda acestui fapt, douăsprezece caprimulgi au zburat şi au aterizat în jurul lui Jax, uitându-se la el curioase şi clipind în lumina puternică a soarelui.

— Pare că e mai mult decât un fluier obişnuit, a zis bătrânul.

— Şi cutia?

Jax s-a întins şi a ridicat-o. Era neagră şi rece şi suficient de mică pentru a o putea cuprinde în palmă.

Bătrânul s-a înfiorat şi s-a uitat de la distanţă la cutie.

— E goală.

— Cum poţi să spui asta fără să te uiţi înăuntru?

— Ascultând-o, a spus el. Sunt uimit că n-o poţi auzi şi singur. E cel mai gol lucru pe care l-am auzit vreodată. Are ecou. E menită să ţină lucruri în interior.

— Toate cutiile sunt făcute să ţină lucruri în interior.

— Şi toate fluierele sunt menite să redea muzică seducătoare, a subliniat bătrânul. Dar fluierul ăsta e mai mult. Asta e valabil şi pentru această cutie.

Jax s-a uitat la cutie pentru o clipă, apoi a lăsat-o jos cu atenţie şi a-nceput să lege a treia traistă cu cele trei comori în interior.

— Cred că voi pleca mai departe, a spus Jax.

— Eşti sigur că nu vrei să rămâi vreo două luni? a zis bătrânul. Ai putea învăţa să asculţi un pic mai atent. Un lucru util, ascultatul.

— Mi-ai dat câte ceva la care să mă gândesc, a zis Jax. Şi cred că ai dreptate, n-ar trebui să vânez luna. Ar trebui să fac luna să vină la mine.

— N-am spus asta, a murmurat bătrânul.

Dar a făcut-o într-un mod resemnat. Ascultător priceput cum era, ştia că nu fusese ascultat.

Jax a pornit la drum în dimineaţa următoare, urmând luna sus în munţi.

În cele din urmă a găsit o bucată mare, plată, de pământ amplasată pe cele mai înalte vârfuri.

Jax a scos bucata strâmbă de lemn şi, bucată cu bucată, a început să desfăşoare casa. Cu toată noaptea în faţă, spera să termine cu mult înainte ca luna să răsară.

Dar casa era mult mai mare decât s-a gândit, mai mult un conac decât o simplă colibă. Ba mai mult, desfăşurarea era mult mai complicată decât se aştepta. Când luna a ajuns în vârful cerului, era încă departe de a fi terminat.

Poate că Jax se grăbea din această cauză. Poate că era nesăbuit. Sau poate că era doar faptul că Jax era ghinionist ca întotdeauna.

La final, rezultatul a fost acelaşi: conacul era magnific, uriaş şi întins. Dar nu se îmbinase corespunzător. Erau scări care duceau în lateral în loc de în sus. Unele camere aveau prea puţine ziduri sau prea multe. Multe camere n-aveau tavan, iar deasupra arătau un cer plin de stele ciudate, nefamiliare.

Totul din acel loc era uşor înclinat. Dintr-o cameră puteai privi pe fereastră la florile de primăvară, în timp ce în capătul holului ferestrele erau acoperite cu gheaţă. Putea fi timpul pentru micul dejun în sala de bal, în timp ce amurgul umplea un dormitor din apropiere.

Pentru că nimic din casă nu era corect, niciuna dintre uşi sau ferestre nu se potrivea bine. Puteau fi închise, chiar şi încuiate, dar niciodată repede. Şi, la cât de mare era, conacul avea o mulţime de uşi şi de ferestre, aşa că erau o mulţime de feluri atât de a intra, cât şi de a ieşi.

Jax nu şi-a bătut capul cu asta. În schimb, a alergat în cel mai înalt turn şi şi-a dus fluierul la buze. A cântat un cântec frumos sub cerul nopţii senine. Nu era un simplu tril de pasăre, era o melodie care venea din inima lui frântă. Era puternică şi tristă. Flutura ca o pasăre cu o aripă ruptă.

Auzind-o, luna a coborât la turn. Palidă şi rotundă şi frumoasă, a stat înaintea lui Jax în toată splendoarea ei şi, pentru prima dată în viaţa lui, a simţit o singură suflare de bucurie.

Au vorbit atunci în vârful turnului. Jax povestindu-i viaţa lui, pariul şi călătoria lungă de unul singur. Luna l-a ascultat şi a râs şi a zâmbit.

Dar în cele din urmă s-a uitat cu dor spre cer.

Jax ştia ce înseamnă.

— Rămâi cu mine, a insistat. Nu pot fi fericit decât dacă tu eşti a mea.

— Trebuie să plec, a zis ea. Cerul e casa mea.

— Am făcut o casă pentru tine, a zis Jax arătând spre conacul vast de mai jos. E suficient cer pentru tine aici. Un cer gol, care e numai al tău.

— Trebuie să plec, a zis ea. Am fost plecată prea mult timp.

A ridicat mâna ca şi cum ar fi vrut s-o apuce, dar s-a oprit.

— Timpul e cum ni-l facem, a zis el. Dormitorul tău poate fi iarna sau primăvara, după cum doreşti.

— Trebuie să plec, a zis ea privind în sus. Dar mă voi întoarce. Sunt veşnică şi neschimbătoare. Şi dacă o să-mi cânţi din fluier, te voi vizita din nou.

— Ţi-am dat trei lucruri, a zis el. O melodie, o casă şi inima mea. Dacă trebuie să pleci, îmi dai trei lucruri în schimb?

Ea a râs, dându-şi mâinile în lături. Era goală ca luna.

— Ce pot avea să-ţi las? Dar dacă e ceva al meu de dat, cere şi ţi se va da.

Jax a observat că gura îi era uscată.

— Prima dată voi cere o atingere a mâinii tale.

— O mână o cuprinde pe alta şi am să-ţi îndeplinesc cererea.

S-a întins către el, cu mâna netedă şi puternică. La început a părut rece, apoi minunat de caldă. Se făcuse pielea de găină în sus şi-n jos pe braţele lui Jax.

— În al doilea rând, te-aş ruga pentru un sărut, a spus el.

— O gură o savurează pe alta şi am să-ţi îndeplinesc cererea.

S-a aplecat mai aproape de el. Respiraţia ei era dulce, buzele tari ca un fruct. Sărutul i-a tras lui Jax aerul din plămâni, şi pentru prima dată în viaţa lui gura i s-a curbat în începutul unui zâmbet.

— Şi care e al treilea lucru? a întrebat luna.

Ochii ei erau negri şi înţelepţi, zâmbetul ei era plin şi cunoscător.

— Numele tău, a expirat Jax. Cu care să te numesc.

— Un corp… a început luna, păşind înainte cu nerăbdare.

Apoi s-a oprit.

— Doar numele meu? a întrebat ea trecându-şi mâna în jurul taliei lui.

Jax a dat din cap.

Ea s-a aplecat şi i-a vorbit cu căldură aproape de ureche.

— Ludis.

Şi Jax a scos cutia neagră de fier, închizând capacul şi prinzându-i numele în interior.

— Acum am numele tău, a zis el cu fermitate. Deci, am pus stăpânire peste tine. Şi eu spun că trebuie să stai cu mine pentru totdeauna, ca să pot fi fericit.

Şi aşa a fost. Caseta nu mai era rece în mâna lui. Era caldă şi în interior îi putea simţi numele, zburând ca o molie care se loveşte de un geam.

Poate că Jax fusese prea lent în închiderea cutiei. Poate că a bâjbâit cu încuietoarea. Sau poate pur şi simplu avea ghinion în toate lucrurile. Dar în final, a reuşit să prindă doar o bucată din numele lunii, nu pe tot.

Deci, Jax putea s-o păstreze pentru un timp, dar ea mereu aluneca departe de el. De la conacul lui stricat înapoi la lumea noastră. Totuşi, el are o bucată din numele ei, şi aşa ea trebuie să se întoarcă mereu.

Hespe a privit în jur, la noi, zâmbind.

— Şi de asta luna se schimbă mereu. Şi acolo o ţine Jax când ea nu e pe cerul nostru. A prins-o şi o ţine în continuare. Dar dacă e sau nu fericit, doar el ştie.

S-a aşternut un lung moment de tăcere.

— Asta e o poveste dată dracului, a zis Dedan.

Hespe s-a uitat în jos şi deşi lumina focului a făcut dificil de spus, aş fi pariat un bănuţ că roşea. Hespe cea tare, pe care n-aş fi bănuit-o capabilă de vreun strop de roşeaţă.

— Mi-a luat mult timp să mi-o amintesc pe toată, a zis ea. Mama obişnuia să mi-o spună când eram mică. În fiecare noapte, mereu la fel. Spunea că a învăţat-o de la mama ei.

— Păi, va trebui să faci tot posibilul să le-o spui şi fiicelor tale, a zis Dedan. O poveste ca asta e prea bună ca să fie lăsată să cadă pe marginea drumului.

Hespe a zâmbit.

Din păcate, acea seară domoală a fost ca liniştea dinaintea furtunii. A doua zi Hespe a făcut un comentariu care i-a provocat lui Dedan un acces de furie şi timp de două ore abia dacă s-au uitat unul la altul fără să şuiere ca pisicile furioase.

Dedan a încercat să convingă pe toată lumea că ar trebui să renunţăm la căutare şi, în schimb, să ne angajăm pe post de gardieni pentru caravane, sperând că bandiţii vor ataca. Marten a spus că asta are la fel de mult sens ca încercarea de a găsi o capcană de urs punându-ţi piciorul în ea. Marten avea dreptate, dar asta nu i-a împiedicat pe Dedan şi pe căutător să se dea unul la altul timp de două zile.

Două zile mai târziu, Hespe a scos un strigăt de alarmă surprinzător de caracteristic unei fete în timp ce se scălda. Am alergat în ajutorul ei, aşteptându-ne să dăm peste bandiţi, dar, în schimb, l-am găsit pe Tempi gol în apa până la genunchi. Hespe stătea pe jumătate îmbrăcată pe mal, cu apa picurând de pe ea. Lui Marten i s-a părut hilar. Lui Hespe nu.

Şi singurul lucru care l-a ţinut pe Dedan să nu izbucnească furios şi să-l atace pe Tempi a fost faptul că nu şi-a putut da seama cum ar putea să atace un om gol fără să se uite în direcţia lui sau fără să-l atingă.

În ziua următoare, vremea a devenit ceţoasă şi umedă, modificând starea de spirit a tuturor şi încetinindu-ne căutarea şi mai mult.

Apoi a început să plouă.

CAPITOLUL 89

Pierzând lumina

Ultimele patru zile au fost acoperite de nori şi de-o ploaie nesfârşită. La început, copacii ne-au oferit adăpost, dar am descoperit curând că frunzele de deasupra capului doar reţineau apa şi cea mai mică rafală de vânt trimitea în jos picăturile grele de ploaie care se adunaseră în timp. Asta însemna că şi dacă ploua, şi dacă nu, eram picuraţi şi stropiţi.

Poveştile de după cină s-au oprit. Pe Marten îl prinsese răceala şi când i s-a înrăutăţit, a devenit ursuz şi sarcastic. Şi cu două zile în urmă pâinea se umezise.

Poate că nu pare mare lucru, dar dacă aţi încercat vreodată să mâncaţi o bucată de pâine umedă după o zi de mers prin ploaie, ştiţi în ce fel de stare de spirit te aduce.

Dedan devenise de-a dreptul imposibil de controlat. Ezita şi se plângea la cele mai simple sarcini. Ultima dată când plecase în oraş după provizii, cumpărase o sticlă de poşircă în loc de cartofi, unt şi coardă pentru arc. Hespe îl lăsase în urmă la Crosson şi el nu venise înapoi în tabără până aproape de miezul nopţii, beat mort şi cântând destul de tare pentru a face şi morţii să-şi astupe urechile.

Nu m-am deranjat să-i fac observaţie. Ascuţită cum era limba de actor, el era, evident, imun la ea. În schimb, am aşteptat până a adormit, am turnat poşirca rămasă pe foc şi-am lăsat sticla în cărbuni, ca s-o vadă. După aceea şi-a oprit mormăitul la adresa mea şi a rămas într-o tăcere soră cu moartea. Deşi liniştea era drăguţă, ştiam că era un semn rău.

Având în vedere iritarea în creştere a tuturor, am decis ca fiecare dintre noi să caute semne pe cont propriu. Asta în parte din cauză că mersul pe urmele cuiva pe terenul umed era un mod sigur de a rupe în bucăţi pământul şi a lăsa o urmă. Dar un alt motiv era că am ştiut că dacă-i trimit pe Dedan şi Hespe împreună, eventuala lor ceartă ar fi alertat orice bandit pe-o

distanţă de cincisprezece mile.

M-am întors în tabără ud leoarcă şi mizerabil. Se părea că cizmele pe care le cumpărasem în Severen nu aveau nicio pojghiţă care să ţină apa departe, astfel încât absorbeau apa de ploaie ca nişte bureţi. Seara puteam să le usuc la căldura focului şi cu un pic de magie simpatetică discretă. Dar cum făceam trei paşi, se udau din nou. Astfel, mai presus de toate, picioarele mele erau reci şi umede de zile întregi.

Era a douăzeci şi noua zi în Eld, şi când am trecut peste creasta mică după care ascunsesem de curând tabăra, i-am văzut pe Dedan şi Hespe aşezaţi pe părţi opuse ale focului, ignorându-se reciproc. Hespe îşi ungea sabia. Dedan înţepa pământul din faţa lui cu un băţ ascuţit.

Nici eu n-aveam chef de făcut conversaţie. Sperând ca liniştea să ţină, m-am dus lângă foc fără să spun nimic.

Doar că nu exista niciun foc.

— Ce s-a întâmplat cu focul? am întrebat stupid.

Era destul de evident ce se întâmplase. Fusese lăsat până când beţele se arseseră şi cenuşa se umezise.

— Nu e rândul meu să aduc lemne, a spus Hespe sarcastic.

Dedan înţepa pământul cu băţul său. Am observat începuturile unei vânătăi sus pe obrazul lui.

Nu voiam decât ceva fierbinte de mâncare şi zece minute cu picioarele uscate. Nu m-ar fi făcut fericit, dar m-ar fi adus mai aproape de fericire decât fusesem toată ziua.

— Sunt surprins că voi doi puteţi face pipi fără ajutor, am scuipat.

Dedan s-a uitat la mine.

— Ce vrei să spui?

— Când Alveron m-a rugat să-i fac acest serviciu, mi-a dat de înţeles că voi fi ajutat de adulţi, nu de-o mână de copii de şcoală.

Dedan a plesnit.

— Nu ştii ce a…

L-am întrerupt.

— Nu-mi pasă. Nu-mi pasă de ce vă certaţi. Nu-mi pasă ce ţi-a zis. Îmi pasă că focul e stins. Tehlu din ceruri, un câine dresat ar fi de mai mult ajutor!

Expresia lui Dedan a înţepenit într-o tensiune cunoscută.

— Poate dacă…

— Taci din gură, am zis. Aş asculta mai degrabă un măgar cum rage decât să-mi pierd timpul cu ce vrei să spui. Când m-am întors în tabără m-am aşteptat să găsesc foc şi ceva de mâncare. Dacă vă depăşeşte, voi face tot posibilul să găsesc un copil de cinci ani, să vină din Crosson să aibă grijă de voi doi.

Dedan a rămas pe loc. Vântul a bătut peste copacii de deasupra noastră, trimiţând în jos picături grele, care au răpăit pe pământ.

— Eşti pe drumul spre o masă pe care n-o vei putea digera, băiete.

Mâinile i s-au încleştat în pumni, iar eu mi-am băgat mâna în buzunar pentru a scoate momâia făcută pentru el cu două zile în urmă. Mi-am simţit stomacul strângându-se de frică şi furie.

— Dedan, dacă faci un singur pas spre mine, voi pune o atât de mare durere pe tine, încât mă vei implora să te omor.

L-am privit drept în ochi.

— Acum sunt iritat. Nici nu te gândi să mă faci să fiu furios.

S-a oprit şi aproape l-am putut auzi gândindu-se la fiecare poveste pe care o auzise vreodată despre Taborlin cel Mare. Foc şi fulgere.

A fost un moment lung de tăcere, în care ne-am uitat unul la altul fără a clipi.

Din fericire, în acel moment Tempi s-a întors în tabără, risipind tensiunea. Simţindu-mă un pic ridicol, m-am dus la jăratic, ca să văd dacă-l puteam reaprinde. Dedan s-a dus printre copaci, am sperat că în căutare de lemne. În acel moment nu-mi păsa dacă era rennel sau altceva.

Tempi s-a aşezat alături de focul stins. Poate că dacă n-aş fi fost ocupat, aş fi putut să observ ceva ciudat în felul cum se mişca. Sau, din nou, poate că nu. Chiar dacă pentru un barbar semieducat ca mine stările de spirit ale ademilor sunt dificil de citit.

Când am reuşit să readuc focul încet la viaţă, am început să regret felul în care gestionasem situaţia. Numai acel gând m-a oprit să-l lovesc pe Dedan când s-a întors cu un braţ de lemne ude şi le-a lăsat la marginea focului meu abia aprins, împrăştiindu-l.

Marten s-a întors la scurt timp după ce am reconstruit focul a doua oară. S-a aşezat la marginea lui şi şi-a desfăcut mâinile. Ochii lui erau scufundaţi şi întunecaţi.

— Te simţi mai bine? l-am întrebat.

— Mult mai bine.

Vocea lui scârţâia udă în piept, sunând mai rău decât în acea dimineaţă. Îmi făceam griji pentru sunetul pe care-l făcea respiraţia lui, pentru pneumonie, pentru febră.

— Îţi voi face un ceai care îţi va mai linişti gâtul un pic, am sugerat fără prea multă speranţă.

Îmi respinsese toate ofertele de ajutor din ultimele zile.

A ezitat, apoi a dat din cap. Când am încălzit apa, a avut o criză de tuse violentă, care a durat aproape un minut. Dacă ploaia nu se oprea în seara aia, eram nevoiţi să mergem în oraş şi să aşteptăm ca el să se recupereze. Nu puteam risca să facă pneumonie sau să ne dea de gol poziţia în faţa santinelelor banditţilor tuşind.

I-am dat ceaiul şi Tempi s-a agitat în locul unde stătea la marginea focului.

— Am ucis doi oameni azi, a zis el.

A fost un moment lung de tăcere uluită. Ploaia lovea pământul din jurul nostru. Focul şuiera şi scuipa.

— Poftim? l-am întrebat neîncrezător.

— Am fost atacat de doi bărbaţi din spatele copacilor, a zis calm Tempi.

Mi-am frecat ceafa.

— La naiba, Tempi, de ce n-ai spus nimic până acum?

M-a privit de la egal la egal şi degetele lui au făcut un cerc necunoscut.

— Nu e uşor să omori doi oameni, a spus el.

— Eşti rănit? a întrebat Hespe.

Tempi şi-a întors privirea spre ea. *Ofensat.* Îi înţelesesem greşit comentariul anterior. Nu lupta în sine o găsise dificilă. Ci faptul că ucisese doi oameni.

— Am avut nevoie de timp ca să-mi pun gândurile în ordine. Şi am aşteptat să fie toţi aici.

Am încercat să-mi amintesc gestul pentru scuze, dar a trebuit să mă mulţumesc cu tristeţe, în schimb.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat calm, în timp ce jonglam cu nervii întinşi la maximum.

Tempi a făcut o pauză ca să-şi aleagă cuvintele.

— Încercam să găsesc urme, când doi bărbaţi au sărit din copaci.

— Cum arătau? a întrebat Dedan, luându-mi-o înainte cu întrebarea.

O altă pauză.

— Unul cât tine, cu braţele mai lungi decât ale mele, mai puternic decât mine, dar lent. Mai lent ca tine.

Expresia lui Dedan s-a întunecat, ca şi cum nu putea decide dacă a fost insultat.

— Celălalt era mai mic şi mai rapid. Ambele lor săbii erau mari şi groase. Cu tăişuri pe ambele muchii. Atât de lungi.

Şi-a deschis mâinile la aproape un metru.

M-am gândit că descrierea releva mai multe despre Tempi decât despre bărbaţii cu care se luptase.

— Unde s-a întâmplat? Acum cât timp?

A arătat în direcţia în care căutasem.

— Cam un kilometru jumate. La mai puţin de-o oră.

— Crezi că te aşteptau?

— Nu erau acolo când am trecut eu, a zis Marten defensiv.

A tuşit cu stropi, rupând tusea adânc în piept şi scuipând ceva gros pe pământ.

— Dacă aşteptau, n-o făceau de mult.

Tempi a ridicat din umeri elocvent.

— Ce fel de armură aveau? a întrebat Dedan.

Tempi a rămas tăcut pentru un moment, apoi s-a întins să-mi atingă cizma.

— Asta?

— Piele? i-am sugerat.

A dat din cap.

— Piele. Tare şi cu ceva de metal.

Dedan s-a relaxat un pic.

— Măcar ştim ceva.

S-a gândit, apoi s-a uitat brusc la Hespe.

— Ce? Ce-a fost privirea asta pe care mi-ai aruncat-o?

— Nu m-am uitat la tine, a zis Hespe rece.

— Ba aşa ai făcut. Ţi-ai dat ochii peste cap.

S-a uitat la Marten.

— Ai văzut-o dându-şi ochii peste cap, nu?

— Tăceţi. Din gură, am mârâit la ei.

Surprinzător, s-a aşternut liniştea. Mi-am apăsat palmele pe ochi şi am dat situaţiei noastre un moment de gândire neîntreruptă.

— Marten, câtă lumină mai avem?

S-a uitat la cerul de culoarea ardeziei.

— Cam o oră şi jumătate, a scârţâit el. Destul să le dăm de

urmă. Apoi, poate un sfert de oră de lumină slabă după aceea. Soarele va coborî rapid în spatele norilor ăstora.

— Te simţi în stare să alergi puţin azi? l-am întrebat.

Rânjetul lui m-a surprins.

— Dacă-i putem găsi pe ticăloşi în seara asta, hai s-o facem. M-au ţinut destul prins în locul ăsta uitat de Dumnezeu.

Am dat din cap, m-am întins şi am luat un vârf de cuţit de cenuşă umedă din foculeţul jalnic. Am frecat-o între degete gânditor, apoi m-am şters pe o cârpă mică şi am băgat-o în mantie. N-ar fi fost o sursă bună de căldură, dar orice era mai bine decât nimic.

— Bine, am zis. Tempi ne va conduce la cadavrele lor, apoi vom vedea dacă putem să le găsim urmele spre tabără.

M-am ridicat.

— Hei! a zis Dedan, ridicând mâinile. Cum rămâne cu noi?

— Tu şi Hespe staţi aici şi păziţi tabăra.

Mi-am muşcat limba să nu adaug *şi încercaţi să ţineţi focul să nu se stingă*.

— De ce? Haideţi să mergem cu toţii. Le putem face felul în seara asta!

S-a ridicat în picioare.

— Şi ce facem dacă sunt doisprezece? l-am întrebat cu cel mai tăios ton al meu.

S-a oprit, dar n-a dat înapoi.

— Vom avea elementul-surpriză.

— Nu vom avea elementul-surpriză dacă mergem toţi cinci tropăind, i-am spus aprig.

— În cazul ăsta, tu de ce te duci? a întrebat Dedan. Ar putea să se ducă doar Tempi şi Marten.

— Mă duc fiindcă e nevoie să văd cu ce ne confruntăm. Eu sunt cel care va face planul care ne va ţine în viaţă.

— De ce ar trebui un vlăstar ca tine să facă planul?

— Pierdem lumina, a intervenit slab Marten.

— Binecuvântat fie Tehlu, vorbeşte o voce a raţiunii.

M-am uitat la Dedan.

— Noi mergem. Voi staţi. Ăsta-i un ordin.

— Un ordin? a repetat Dedan cu scepticism întunecat.

Pentru o clipă ne-am privit unul pe altul ameninţător, apoi m-am întors şi l-am urmat pe Tempi printre copaci. Tunetul mormăia pe cerul de deasupra noastră. Un vânt se mişca printre copaci, curăţând ploaia mocnită care nu se mai termina. În locul

ei începuse să cadă o ploaie constantă.

CAPITOLUL 90

Să cânţi un cântec despre asta

Tempi a ridicat crengile de pin care-i acopereau pe cei doi bărbaţi. Puşi cu grijă pe spate, arătau ca şi cum ar fi dormit. Am îngenuncheat lângă cel mai mare, dar înainte să mă uit mai bine, am simţit o mână pe umăr.

Privind înapoi, l-am văzut pe Tempi clătinând din cap.

— Ce? am întrebat.

Ne mai rămăsese mai puţin de-o oră de lumină. Avea să fie destul de dificil să găsim tabăra bandiţilor fără să fim prinşi. Să faci asta într-o furtună neagră ca smoala ar fi fost un coşmar.

— N-ar trebui, a zis el. *Ferm. Serios.* Tulburarea morţilor nu e lethani.

— Trebuie să ştiu cine sunt duşmanii noştri. Pot afla de la ei lucruri care ne vor ajuta.

Gura lui aproape s-a încruntat dezaprobator.

— Magie?

Am scuturat din cap.

— Doar mă uit.

Am făcut semn către ochii mei, apoi am bătut pe tâmplă.

— Gândire.

Tempi a dat din cap. Dar când am întors corpurile, i-am simţit din nou mâna pe umăr.

— Trebuie să mă întrebi. Sunt morţii mei.

— Ai fost deja de acord, am punctat.

— Să întrebi e un lucru corect, a zis el.

Am tras adânc aer în piept.

— Pot să mă uit la morţii tăi, Tempi?

A dat din cap o dată, oficial.

M-am uitat spre locul unde Marten îşi inspecta atent corzile arcului sub un copac din apropiere.

— Vrei să vezi dacă le poţi găsi urmele?

A dat din cap şi s-a tras de lângă copac.

— Aş începe de-acolo.

I-am arătat spre sud, între două culmi.

— Ştiu să-mi fac meseria, a zis în timp ce pleca, punându-şi arcul pe umăr.

Tempi s-a îndepărtat doi paşi şi eu mi-am întors atenţia la cadavre.

Unul era chiar mai mare decât Dedan, un om mare cât un taur. Erau mai bătrâni decât mă aşteptam şi mâinile lor aveau bătături care marcau ani lungi de lucru cu armele. Nu erau băieţi nemulţumiţi de la fermă. Erau veterani.

— Le-am găsit urmele, a zis Marten, surprinzându-mă. N-auzisem sunetul făcut de el când se apropiase, din cauza murmurului ploii care cădea.

— Sunt clare ca lumina zilei. Chiar şi-un preot beat le-ar putea urma. A fost o licărire de fulger pe cer şi un acompaniament de bubuieli de tunet. Ploaia a început să cadă mai tare. M-am încruntat şi mi-am strâns mai bine pe umeri pelerina îmbibată cu apă a căldărarului. Marten şi-a ridicat capul şi a lăsat ploaia să-i cadă complet pe faţă.

— Mă bucur că, în sfârşit, vremea asta ne face un bine, a zis el. Cu cât plouă mai mult, cu atât ne va fi mai uşor să ne strecurăm şi să plecăm de la tabăra lor.

Şi-a şters mâinile pe cămaşa din care picura apa şi a ridicat din umeri.

— În plus, tot nu ne-am putea uda mai mult decât suntem deja.

— Ai dreptate, am zis, ridicându-mă în picioare.

Tempi a acoperit corpurile cu ramuri şi Marten ne-a condus spre sud.

Marten a îngenuncheat să examineze ceva pe pământ şi am avut ocazia să-l prind din urmă.

— Suntem urmăriţi, am zis, fără să mă deranjez să şoptesc.

Erau la cel puţin douăzeci de metri în spatele nostru, iar ploaia curgea printre copaci cu un zgomot ca de valuri pe ţărm.

A dat din cap şi-a pretins că arată ceva cu degetul spre pământ.

— Nu credeam că i-ai văzut.

Am zâmbit şi mi-am dat apa de pe faţă cu mâna udă.

— Nu eşti singurul de-aici cu ochi. Câţi crezi că sunt?

— Doi, poate trei.

Tempi s-a tras mai aproape de noi.

— Doi, a zis el cu certitudine în glas.

— Eu am văzut doar unul, am admis. Cât de aproape suntem de tabăra lor?

— Habar n-am. Ar putea fi peste dealul următor. Ar putea fi la mile distanţă. Există doar seturile astea două de urme, iar eu nu pot mirosi niciun foc.

S-a ridicat şi a început să urmeze poteca din nou, fără să se uite înapoi.

Am împins o ramură joasă deoparte când a trecut Tempi şi am prins o licărire de mişcare în spatele nostru, care n-avea nimic de-a face cu vântul sau ploaia.

— Hai să trecem peste următoarea creastă şi să punem o capcană mică.

— Mi se pare corect, a fost Marten de acord.

Făcându-ne semn să aşteptăm, Marten s-a lăsat în jos şi a mers pe furiş până în vârful deluşorului. M-am luptat cu nevoia de a privi înapoi în timp ce el se uita peste buza dealului, apoi a sărit pe partea cealaltă.

A fost o explozie de lumină când un fulger a lovit în apropiere. Tunetul a fost ca un pumn în piept. Am tresărit. Tempi a rămas neclintit.

— E ca acasă, a zis el zâmbind slab.

N-a făcut nicio încercare de a-şi înlătura apa de pe faţă.

Marten ne-a făcut semn cu mâna şi l-am urmat peste vârf. După ce-am ieşit din raza vizuală a oricui ne urmărea, m-am uitat repede în jur.

— Continuaţi să urmaţi poteca de până la molidul ăla răsucit, apoi întoarceţi-vă.

Am arătat.

— Tempi se ascunde acolo. Marten în spatele copacului căzut. Eu mă duc în spatele pietrei ăleia. Marten va face prima mutare. Faceţi cum vreţi, dar probabil cel mai bine ar fi dacă aţi aştepta până când trec de butucul căzut. Încercaţi să-l lăsaţi pe unul dintre ei în viaţă, dacă e posibil, dar nu-i putem lăsa să scape sau să facă prea mult zgomot.

— Tu ce vei face? a întrebat Marten în timp ce ne grăbeam să lăsăm un set clar de urme până la molidul răsucit.

— Mă voi feri din calea lor. Voi doi sunteţi mai bine echipaţi pentru treaba asta. Dar eu am vreo două trucuri dacă se ajunge

la asta.

Am ajuns la copac.

— Gata?

Marten a părut un pic surprins de rafala mea bruscă de comenzi, dar ambii au dat din cap şi s-au dus repede la locurile lor.

Am ocolit şi m-am ascuns în spatele unei ridicături obtuze de piatră. De unde stăteam, am putut să văd urmele noastre în noroi, amestecate cu cele pe care le urmam.

Dincolo de asta, l-am văzut pe Tempi poziţionându-se în spatele unui stejar noduros, gros. În dreapta lui, Marten a crestat o săgeată, a tras sfoara înapoi pe umăr şi a aşteptat nemişcat ca o statuie.

Am scos cârpa care avea pe ea un vârf de cuţit de cenuşă şi o bucată subţire de fier, ţinându-le pregătite în mână. Stomacul mi s-a strâns când m-am gândit ce fusesem trimis să fac aici: să vânez şi să ucid oameni. Adevărat, erau oameni în afara legii şi criminali, cu toate astea oameni. Am inspirat mai adânc şi-am încercat să mă relaxez.

Suprafaţa pietrei era rece şi aspră pe obrazul meu. Mi-am încordat auzul, dar n-am putut distinge nimic de ploaia care cădea întruna. M-am luptat cu nevoia de-a mă întinde dincolo de marginea pietrei, pentru a-mi lărgi câmpul vizual. Fulgerul a luminat din nou şi eu număram secundele până la tunet, când o pereche de siluete s-a ivit în apropiere.

Am simţit o flacără apăsătoare de căldură în piept.

— Trage în ei, Marten, am spus cu voce tare.

Dedan s-a răsucit şi a stat cu faţa la mine cu sabia scoasă de când am ieşit din ascunzătoare. Hespe era un pic mai calmă şi se oprise cu sabia pe jumătate scoasă din teacă.

Mi-am pus cuţitul deoparte şi m-am apropiat la câţiva paşi de Dedan. Tunetul a trecut de noi când l-am prins şi i-am ţinut privirea. Expresia lui era sfidătoare şi nu m-am deranjat să-mi ascund furia. După un lung minut de tăcere s-a uitat într-o parte, pretinzând că are nevoie să-şi dea apa din ochi.

— Pune aia deoparte.

Am făcut semn din cap spre sabia lui. După o clipă de ezitare a făcut-o.

Numai atunci am băgat înapoi în căptuşeala mantiei bucata subţire de oţel fragil pe care o ţineam.

— Dacă am fi fost bandiţi, eraţi deja morţi.

Mi-am mutat privirea de la Dedan la Hespe şi înapoi.
— Duceţi-vă înapoi la tabără.
Expresia lui Dedan s-a schimbat.
— M-am săturat să vorbeşti cu mine de parcă aş fi un copil.
A ridicat un deget spre mine.
— Sunt pe lumea asta de mai mult timp decât tine. Nu sunt prost.
Am retezat mai multe răspunsuri furioase care nu puteau ajuta, ci ar fi făcut situaţia şi mai rea.
— N-am timp să mă cert cu tine. Pierdem lumina şi ne puneţi în pericol. Duceţi-vă înapoi la tabără.
— Ar trebui să rezolvăm treaba în seara asta, a zis el. Am doborât deja doi dintre ei şi probabil au mai rămas doar cinci sau şase. Îi surprindem în întuneric, în mijlocul furtunii. Bam. Bam. Mâine vom fi în Crosson pentru masa de prânz.
— Şi dacă sunt o duzină? Ce se întâmplă dacă sunt o duzină? Ce se întâmplă dacă stau ascunşi într-o fermă? Ce se întâmplă dacă ne găsesc tabăra în timp ce nu e nimeni acolo? Toate proviziile noastre, mâncarea noastră şi lăuta mea vor dispărea şi o capcană ne va aştepta când ne vom întoarce. Numai pentru că voi n-aţi fost în stare să staţi pe loc încă o oră.
Faţa lui s-a înroşit periculos şi m-am întors.
— Duceţi-vă înapoi la tabără. Vorbim despre asta diseară.
— Nu, la naiba. Vin şi nu poţi să faci nici pe dracu’ să mă opreşti.
Am strâns din dinţi. Partea cea mai rea era că avea dreptate.
N-aveam nicio cale să-mi aplic autoritatea. N-aveam ce face repede ca să-l supun cu momâia din ceară pe care-o făcusem. Şi am ştiut că ar fi fost opţiunea cea mai proastă cu putinţă. Nu numai că l-ar fi transformat pe Dedan într-un inamic desăvârşit, ci i-ar fi întors, fără îndoială, şi pe Hespe şi Marten împotriva mea.
M-am uitat la Hespe.
— Tu de ce eşti aici?
I-a aruncat o privire rapidă lui Dedan.
— Avea de gând să vină singur. Am crezut că e mai bine să rămânem împreună. Şi ne-am gândit bine. Nimeni nu va da peste tabără. Am ascuns uneltele şi am stins focul înainte de a pleca.
Am oftat puţin şi-am ascuns ciupitura inutilă de cenuşă într-un buzunar al mantiei. Normal că aşa făcuseră.
— Dar sunt de acord, a zis ea. Ar trebui să încercăm să

terminăm în seara asta.

M-am uitat la Marten.

M-a privit cu oarecare sfială.

— Aş minţi dacă aş spune că n-aş vrea să se termine, a zis el, apoi a adăugat repede: Dacă o putem face isteţ.

Poate c-ar fi spus mai multe, dar cuvintele i s-au prins în gât şi a-nceput să tuşească.

M-am uitat la Tempi. Tempi m-a privit înapoi.

Cel mai rău era că eram de acord cu Dedan. Voiam să se rezolve. Voiam un pat cald şi o masă decentă. Voiam să-l duc pe Marten într-un loc uscat. Voiam să mă întorc la Severen, unde să mă pot tolăni în recunoştinţa lui Alveron. Voiam s-o găsesc pe Denna, să-i cer scuze şi să-i explic de ce-am plecat fără o vorbă.

Numai un nebun înoată împotriva curentului.

— Bine.

M-am uitat în sus la Dedan.

— Dacă unul dintre prietenii tăi moare din cauza asta, va fi vina ta.

Am văzut o licărire de incertitudine traversându-i faţa, apoi dispărând când şi-a închis gura. Spusese prea multe pentru ca mândria să-l facă să dea înapoi.

Am ridicat un deget lung la el.

— Dar de-acum înainte fiecare dintre voi va trebui să facă după cum spun. Voi asculta sugestiile voastre, dar eu dau ordinele.

M-am uitat în jur. Marten şi Tempi au dat din cap imediat, cu Hespe urmându-i imediat după. Dedan a dat din cap uşor.

M-am uitat la el.

— Jură.

Ochii i s-au îngustat.

— Dacă mai faci încă o şmecherie ca asta când vom ataca în seara asta, ne poţi omorî. N-am încredere în tine. Mai bine plec în seara asta decât să intru în aşa ceva cu cineva în care nu pot să am încredere.

A urmat un alt moment tensionat, dar înainte de a se întinde prea mult, a intervenit Marten.

— Hai, Den. Băiatul are habar. A pus la punct ambuscada asta mică în cam patru secunde. Tonul lui devenise glumeţ. În plus, nu e rău ca nenorocitul de Brenwe… şi banii pentru dănsuleţul ăla secret nu erau nici pe jumătate la fel de mulţi.

Dedan a rupt un zâmbet.

— Da, cred că ai dreptate. Cât timp rezolvăm în seara asta.

Nu m-am îndoit nicio clipă că Dedan avea să facă ce-l tăia capul, dacă îi convenea mai mult.

— Jură că îmi vei urma ordinele.

A ridicat din umeri şi s-a uitat într-o parte.

— Da. Jur.

— Nu e de-ajuns. Jură pe numele tău.

Şi-a şters ploaia de pe faţă şi s-a uitat din nou la mine, confuz.

— Ce?

M-am întors cu faţa la el şi i-am vorbit formal.

— Dedan, vei face ce spun eu în seara asta, fără întrebări sau ezitări? Dedan, juri pe numele tău?

A trecut de pe un picior pe altul pentru o clipă, apoi s-a îndreptat un pic.

— Jur pe numele meu.

Am păşit mai aproape de el şi i-am zis *Dedan* foarte încet. În acelaşi timp, am dat o explozie mică, infimă, de energie de căldură momâii de ceară din buzunar. Nu era suficient pentru a face ceva, dar suficient ca el s-o simtă doar pentru un moment.

I-am văzut ochii mărindu-se şi i-am oferit cel mai bun zâmbet ca al lui Taborlin cel Mare. Zâmbetul era plin de secrete, larg şi încrezător, şi mai mult decât înfumurat. Era un zâmbet care spunea o întreagă poveste.

— Am numele tău acum, am spus încet. Am pus stăpânire peste tine.

Expresia de pe faţa lui aproape că valora o lună de bombăneli de-ale lui. Am păşit înapoi şi mi-am şters zâmbetul de pe faţă, rapid ca o pâlpâire de fulger. La fel de uşor cum ai da jos o mască. Ceea ce, desigur, l-a făcut să se întrebe care dintre expresii era reală, cea de băiat sau cea întrezărită a lui Taborlin?

M-am întors înainte de a pierde momentul.

— Marten va cerceta în faţă. Eu şi cu Tempi îl vom urma cinci minute mai târziu. Asta îi va da timp să le găsească santinelele şi să vină înapoi să ne avertizeze. Voi doi veniţi în urmă la zece minute după noi.

I-am aruncat lui Dedan o privire ascuţită şi am ridicat ambele mâini, cu degetele răsfirate.

— Zece minute întregi. Va fi mai lent în felul ăsta. Dar e cel mai sigur. Sugestii?

Nimeni n-a zis nimic.

— În regulă. Marten, e spectacolul tău. Vino înapoi dacă dai

de necaz.

— Contează pe asta, a zis el şi curând a ieşit din raza noastră vizuală, pierzându-se în amestecul verde-maroniu al frunzelor şi scoarţei de copac şi pietrelor şi ploii.

Ploaia a continuat să cadă, iar lumina începuse să dispară când Tempi şi cu mine am urmat traseul, furişându-ne dintr-un loc ascuns în altul. Zgomotul măcar nu era o preocupare, fiindcă tunetul bubuia constant deasupra.

Marten a apărut fără avertisment din tufiş şi ne-a făcut semn către adăpostul marginal al unui arţar înclinat.

— Tabăra lor e chiar în faţă, a spus el. Sunt urme peste tot şi am văzut lumina de la focul lor.

— Câţi sunt?

Marten a clătinat din cap.

— Nu m-am apropiat atât de mult. De cum am văzut diferite seturi de urme, m-am întors. N-am vrut să vă luaţi după urme greşite şi să vă rătăciţi.

— Cât de departe?

— Cam la un minut distanţă. Focul se vede de-aici, dar tabăra lor e pe partea cealaltă a dealului.

M-am uitat la feţele celor doi tovarăşi în lumina joasă. Niciunul dintre ei nu părea agitat. Erau potriviţi pentru genul ăsta de treabă, antrenaţi pentru aşa ceva.

Marten avea abilităţile unui urmăritor şi arcaş. Tempi avea abilitatea legendară a unui adem.

Poate că şi eu m-aş fi simţit calm dacă aş fi avut ocazia să pregătesc un plan, câteva trucuri de magie simpatetică care ar fi putut înclina balanţa în favoarea noastră. Dar Dedan îmi distrusese toate speranţele insistând să atacăm în seara aia. N-aveam nimic, nici măcar o legătură slabă cu un foc îndepărtat.

M-am oprit din meditaţie înainte de a transforma emoţiile în panică.

— Să mergem, atunci, am zis, încântat de timbrul calm al vocii mele.

Ne-am strecurat tustrei înainte când ultima bucată de lumină sângera încet din cer.

În cenuşiu, Marten şi Tempi erau dificil de văzut, iar asta m-a liniştit. Dacă era greu pentru mine, pentru santinele era aproape imposibil să ne vadă de la distanţă.

Curând am văzut lumina focului reflectându-se pe dedesubtul ramurilor înalte din faţă. Mergând pe burtă, i-am urmat pe Marten şi Tempi la marginea unei creste abrupte, devenită alunecoasă din cauza ploii. Mi s-a părut că văd o urmă de mişcare în faţa noastră.

Apoi a lovit un fulger. În întunericul profund a fost de-ajuns ca să mă orbească, dar nu înainte ca noroioasa creastă să fie luminată orbitor.

Un bărbat înalt se afla pe creastă, cu un arc pregătit. Tempi s-a ghemuit la câţiva paşi de creastă, îngheţat în mişcarea de a-şi aşeza picioarele atent. Deasupra lui era Marten. Bătrânul urmăritor s-a pus într-un genunchi, armându-şi şi el arcul.

Fulgerul mi-a arătat toate astea într-o lumină puternică, apoi m-a lăsat orb. Tunetul a venit după o clipă, asurzindu-mă de asemenea. M-am aruncat la pământ şi m-am dat peste cap, frunzele ude şi murdăria lipindu-mi-se de faţă.

Când am deschis ochii, n-am mai văzut decât fantomele albastre pe care fulgerul le lăsase dansând în faţa ochilor mei. N-a fost niciun strigăt. Dacă santinela a scos unul, a fost acoperit de tunet. M-am întins nemişcat până când mi-a revenit vederea. Mi-a luat o clipă lungă, fără suflare, să-l găsesc pe Tempi. Era la vreo patru metri pe creastă, îngenuncheat peste o formă întunecată. Santinela.

M-am apropiat, orbecăind printre ferigi ude şi frunze pline de noroi.

Fulgerul a licărit din nou deasupra noastră, mai uşor de data asta, şi am văzut coada uneia dintre săgeţile lui Marten ieşind în unghi din pieptul santinelei. Penele se slăbiseră şi fluturau în vânt ca un steguleţ îmbibat cu apă.

— Mort, a zis Tempi când Marten şi cu mine eram destul de aproape pentru a auzi.

Mă îndoiam. Nici chiar o rană adâncă în piept nu poate ucide un om atât de repede. Dar când m-am apropiat, am văzut unghiul săgeţii. Fusese o lovitură în inimă. M-am uitat la Marten amuzat.

— Asta-i o lovitură despre care ar trebui să se cânte o melodie, am zis liniştit.

— Noroc.

A respins ideea, îndreptându-şi atenţia spre vârful crestei, la câţiva paşi deasupra noastră.

— Să sperăm că mi-au mai rămas câteva, a spus începând să

se târască.

Târându-mă după el, l-am prins cu coada ochiului pe Tempi încă în genunchi lângă omul căzut. Se aplecase mai aproape, ca şi cum i-ar fi şoptit cadavrului.

Apoi am văzut tabăra şi toată vaga curiozitate despre ciudăţenia ademului mi-a ieşit din minte.

CAPITOLUL 91

Flacără, tunet, copac rupt

Dealul pe care am urcat făcea un semicerc larg, ţinând tabăra bandiţilor în centrul unei semiluni de protecţie. Rezultatul era că tabăra era aşezată pe fundul unui bol larg, de mică adâncime. Din poziţia noastră am văzut că partea deschisă a bolului era delimitată de un curs de apă, care se curba înăuntru şi-n afară.

În centrul bolului crescuse ca un pilon trunchiul unui stejar falnic, adăpostind tabăra cu crengile lui uriaşe. Două focuri ardeau tăcut de fiecare parte a stejarului uriaş. Ambele ar fi fost mari cât focurile de tabără dacă n-ar fi fost vremea aia. Aşa, abia dacă revărsau suficientă lumină pentru a dezvălui tabăra.

Tabără e un termen înşelător, campament ar fi unul mai bun. Erau şase corturi de teren, scurte şi înclinate, cea mai mare parte destinate pentru dormit şi depozitarea echipamentului. Al şaptelea cort era aproape un pavilion mic, dreptunghiular şi suficient de mare pentru câţiva oameni în picioare.

Şase bărbaţi stăteau ghemuiţi în apropierea focului pe bănci improvizate. Se înghesuiau de ploaie, toţi având priviri dure şi aspectul unor soldaţi cu experienţă care au suferit mult timp.

M-am lăsat înapoi sub linia coamei şi am fost surprins să nu simt deloc teamă. M-am întors către Marten şi am văzut că avea ochii un pic sălbatici.

— Câţi crezi că sunt? am întrebat.

Ochii lui au licărit gânditori.

— Cel puţin doi la fiecare cort. Dacă şeful lor stă în cortul cel mare, înseamnă treisprezece, şi noi am omorât trei. Deci, zece. Zece, cel puţin.

Şi-a lins buzele nervos.

— Dar ar putea să doarmă chiar şi patru în cort, şi în cortul cel mare ar putea dormi încă cinci în plus faţă de lider. Asta îi face treizeci, minus trei.

— Deci, în cel mai bun caz suntem depăşiţi numeric cu doi la

unu, am zis. Îţi convine cifra asta?

Ochii lui s-au mutat spre coamă, apoi înapoi la mine.

— Nu m-ar deranja doi la unu. Avem elementul-surpriză, suntem atât de aproape.

S-a oprit şi a tuşit în mânecă. A scuipat.

— Dar sunt douăzeci acolo. Pot s-o simt în ouă.

— Poţi să-l convingi pe Dedan?

A dat din cap.

— O să mă creadă. Nu e nici pe jumătate măgarul care pare că e în cea mai mare parte a timpului.

— Bine.

M-am gândit scurt.

— Evenimentele s-au întâmplat mult mai rapid decât pot să le spun cu voce tare.

Deci, în ciuda a tot ce se întâmplase, Dedan şi Hespe erau încă la cinci-şase minute în spatele nostru.

— Du-te şi întoarce-i pe cei doi înapoi, i-am zis lui Marten. Apoi vino înapoi pentru Tempi şi pentru mine.

A părut nesigur.

— Eşti sigur că nu vrei să vii acum? Nu ştim când se schimbă garda.

— Îl am pe Tempi cu mine. În plus, ar trebui să-ţi ia doar câteva minute. Vreau să văd dacă reuşesc să aflu cam câţi sunt.

Marten s-a grăbit, iar eu şi cu Tempi ne-am târât înapoi în vârful crestei. După o clipă s-a târât atât de aproape de mine, că partea stângă a corpului său presa partea mea dreaptă.

Am observat ceva care-mi scăpase mai devreme. Prin tabără erau împrăştiaţi stâlpi din lemn de dimensiunea parilor pentru gard.

— Stâlpi? l-am întrebat pe Tempi, băgându-mi degetul în pământ pentru a ilustra ce vreau să spun.

A dat din cap pentru a arăta că a-nţeles, apoi a ridicat din umeri.

M-am gândit că ar fi putut fi pripoane pentru cai sau pari pentru a usca hainele îmbibate cu apă. Mi-am alungat asta din minte în favoarea problemelor mai presante.

— Ce crezi că ar trebui să facem?

Tempi a rămas tăcut îndelung.

— Omoară unii. Lasă. Aşteaptă. Alţii vin. Noi…

A făcut o pauză caracteristică, ceea ce însemna că-i lipsea cuvântul pe care voia să-l folosească.

— Să sărim din spatele copacilor? Surpriză.

A dat din cap.

— Surprindem. Aşteptăm. Vânăm restul. Spunem maerului.

Am dat din cap. Nu era decizia rapidă la care sperasem, dar era singura opţiune sănătoasă împotriva acestui număr de oameni. Când avea să se întoarcă Marten, tustrei urma să le facem prima înţepătură. M-am gândit că având surpriza de partea noastră, Marten ar fi putut ţinti cam trei sau patru cu arcul, înainte de a fi forţaţi să fugim.

Necazul era că nu i-ar fi ucis pe toţi, dar orice om săgetat ar fi fost o ameninţare mai puţin pentru noi în zilele următoare.

— Altă cale?

O lungă pauză.

— Nicio cale n-are cum să fie lethani, a zis el.

Văzând destul, am alunecat cu grijă mai mulţi metri, până nu m-am mai văzut.

Am tremurat, în timp ce ploaia a continuat să cadă. M-am simţit mai înfrigurat decât cu câteva minute mai devreme şi-am început să-mi fac griji că luasem răceala de la Marten. Ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie.

L-am văzut pe Marten apropiindu-se şi mă pregăteam să-i explic planul, când i-am văzut expresia panicată.

— Nu-i găsesc! a şuierat frenetic. M-am dus înapoi unde ar fi trebuit să fie. Dar nu erau acolo. Deci, fie deja s-au întors, ceea ce n-ar face, fie au fost prea aproape în spatele nostru şi au urmat urme greşite pe lumina asta proastă.

Am simţit un fior care n-avea nimic de-a face cu ploaia constantă.

— Nu poţi să le dai de urmă?

— Dacă aş fi putut, aş fi făcut-o. Dar toate urmele arată la fel în întuneric. Ce facem?

M-a apucat de braţ şi am putut spune după ochii lui că era pe punctul de a se panica.

— Nu vor fi atenţi. Vor crede că am cercetat totul în jur. Ce-i de făcut?

Am băgat mâna în buzunar, unde ţineam momâia lui Dedan.

— Îi găsesc eu.

Dar înainte de-a face ceva, s-a auzit un val de proteste din partea de est a taberei. Mai târziu a fost urmat de un al doilea, cu un strigăt furios şi un şir de blesteme.

— E Dedan? am întrebat.

Marten a dat din cap. De dincolo de creastă a venit sunetul mişcării frenetice.

Tustrei ne-am mişcat cât de repede am îndrăznit, uitându-ne peste vârf.

Bărbaţii roiau din corturile joase ca viespile dintr-un cuib. Erau cel puţin o duzină acum şi am văzut patru cu arcurile întinse. Bucăţi lungi de lemn au apărut de nicăieri şi au fost sprijinite de pari, ridicându-se pereţi bruţi de aproape un metru jumate înălţime. În câteva secunde, tabăra vulnerabilă larg deschisă a devenit o adevărată cetate. Am numărat cel puţin şaisprezece oameni, dar acum secţiuni întregi ale taberei erau ascunse vederii noastre. Şi lumina era slabă, iar pereţii improvizaţi blocau focurile şi aruncau umbre adânci în noapte.

Marten a înjurat în continuu, fără înţeles, căci arcul lui nu mai era la fel de util acum. A crestat o săgeată rapid, cât ai face cu ochiul, şi ar fi tras-o la fel de repede dacă nu i-aş fi pus mâna pe braţ.

— Aşteaptă.

S-a încruntat, apoi a dat din cap, ştiind că ar primi şase săgeţi pentru fiecare dintre ale sale. Şi Tempi era dintr-odată inutil. Ar fi fost plin cu săgeţi cu mult înainte de-a se apropia de tabără.

Singura parte bună era faptul că atenţia lor nu era îndreptată spre noi. Erau concentraţi pe partea de est, unde am auzit santinela strigând şi blestemele lui Dedan. Tustrei am fi putut scăpa înainte de a fi descoperiţi, dar asta ar fi însemnat să-i lăsăm în urmă pe Dedan şi pe Hespe.

Ăsta era momentul în care un arcanist priceput ar fi trebuit să fie în măsură să încline balanţa, dacă nu să ne dea un avantaj, atunci cel puţin să facă posibilă scăparea. Dar n-aveam nici foc, nici legătură. Eram destul de isteţ să mă descurc fără una, dar fără ambele eram aproape neajutorat.

Ploaia începuse să cadă mai puternic. Tunetul bubuia. Era doar o chestiune de timp înainte ca bandiţii să-şi dea seama că erau doar doi dintre noi şi să se grăbească peste creastă să se debaraseze de tovarăşii lor. Dacă noi trei le-am fi atras atenţia, ne-ar fi năpădit la fel de repede.

S-a auzit un concert de vâjâieli delicate şi un stol de săgeţi a zburat peste creasta de est. Marten s-a oprit din blestemat şi şi-a ţinut respiraţia. S-a uitat la mine.

— Ce facem? a zis el grăbit.

În tabără s-a auzit un strigăt de interogatoriu, şi când niciun

răspuns n-a urmat, un alt stol de săgeţi a vâjâit peste creasta de est, reglându-şi ţinta.

— Ce facem? a repetat Marten. Dacă sunt răniţi? Dacă sunt morţi?

Am închis ochii şi am alunecat pe coamă, încercând să câştig un moment de gândire clară. Piciorul meu lovea ceva moale şi solid. Santinela moartă. Un gând întunecat mi-a venit. Am inspirat profund şi m-am pierdut în Inima de Piatră. Adânc. Mai adânc decât fusesem vreodată. Toate temerile m-au părăsit, toate ezitările.

Am luat cadavrul de încheieturile mâinilor şi am început să-l trag în sus, spre buza crestei. Era un om greu, dar n-am observat.

— Marten, pot să-ţi folosesc mortul? am întrebat absent.

Cuvintele erau într-un bariton plăcut, cea mai calmă voce pe care am auzit-o vreodată.

Fără să aştept răspunsul, m-am uitat peste coamă spre tabără. L-am văzut pe unul dintre oamenii din spatele zidului îndoindu-şi arcul pentru a trage. Mi-am scos cuţitul lung şi subţire din oţel bun Ramston şi mi-am fixat imaginea arcaşului în minte. Am strâns din dinţi şi-am înjunghiat santinela moartă în rinichi. Cuţitul a intrat încet, ca şi cum aş fi înjunghiat argilă groasă în loc de carne.

Un ţipăt s-a ridicat deasupra sunetului făcut de tunet. Omul a căzut, arcul zburându-i sălbatic din mâini. Un alt mercenar s-a aplecat să se uite la tovarăşul lui.

M-am concentrat din nou şi am înjunghiat santinela în celălalt rinichi, folosind ambele mâini de data asta. S-a auzit un al doilea ţipăt, mai ascuţit decât primul. Mai mult un bocet decât un ţipăt, m-am gândit într-un colţ ciudat, separat, al minţii mele.

— Nu trage încă, l-am avertizat calm pe Marten, fără să-mi iau privirea de la tabără. Ei încă nu ştiu unde suntem.

Am scos cuţitul, m-am concentrat iar şi l-am condus cu răceală în ochiul santinelei. Un bărbat s-a ridicat în picioare în spatele peretelui de lemn, curgându-i sânge pe faţă de sub mâinile care o acopereau. Doi dintre tovarăşii lui s-au ridicat, încercând să-l tragă înapoi sub parapetul din lemn. Cuţitul meu s-a ridicat şi a căzut şi unul din ei s-a răsturnat la pământ, chiar când mâinile i s-au ridicat pentru a ajunge la faţa lui, tot însângerată.

— Sfinte Dumnezeule, s-a sufocat Marten. Dragă Dumnezeule

sfinte.

Am pus cuţitul pe gâtul santinelei şi am supravegheat tabăra. Eficienţa lor militară s-a destrămat, începând să intre în panică. Unul dintre bărbaţii răniţi a continuat să ţipe tare şi străpungător peste bubuitul tunetului.

L-am văzut pe unul dintre arcaşi căutând coama cu ochi duri. Am tras cuţitul peste gâtul santinelei, dar nimic n-a părut să se întâmple. Apoi arcaşul a părut nedumerit şi şi-a ridicat mâna să-şi atingă gâtul. A tras-o înapoi uşor mânjită de sânge. Ochii i s-au mărit şi a-nceput să strige.

Scăpând arcul, a alergat către cealaltă parte a micului zid, apoi s-a întors, încercând să scape, dar neştiind pe unde să fugă.

Apoi şi-a recăpătat calmul şi a-nceput să cerceteze disperat coama din jurul taberei. Nu dădea semne că ar cădea. M-am încruntat, am pus din nou cuţitul pe gâtul santinelei moarte şi m-am rezemat în el tare. Braţele îmi tremurau, dar cuţitul a început să se mişte din nou, încet, ca şi cum aş fi încercat să tai un bloc de gheaţă. Mâinile arcaşului au zburat către gât şi sângele s-a vărsat peste ele. S-a clătinat, s-a împiedicat şi a căzut într-unul dintre focuri. S-a zbătut sălbatic, împrăştiind cărbuni fierbinţi peste tot, mărind confuzia.

Am decis unde va fi următoarea lovitură, când fulgerul a aprins cerul, arătându-mi o imagine clară, adevărată a corpului. Ploaia era amestecată cu sânge şi era peste tot. Mâinile mele erau întunecate de el.

Nedorind să-i mutilez mâinile, l-am rostogolit pe burtă şi m-am luptat să-i scot cizmele. Apoi m-am reorientat şi i-am tăiat tendoanele groase de mai sus de glezne şi din dosul genunchilor. Încă doi oameni schilodiţi. Dar cuţitul se mişca tot mai încet şi braţele mă dureau de la încordarea de a-l folosi. Cadavrul era o legătură excelentă, dar singura energie pe care o aveam era doar forţa corpului meu. În aceste condiţii, simţeam că tai mai mult lemn decât carne.

N-au trecut decât vreo două minute până când întreaga tabără să fie alertată. Am scuipat apa şi mi-am odihnit o clipă braţele, tremurând şi cu mintea epuizată. Am privit tabăra de mai jos, panica şi confuzia create.

Un bărbat a ieşit din cortul mare de la baza copacului. Era îmbrăcat diferit de ceilalţi, purtând o platoşă de zale luminoase, care-i venea aproape de genunchi, cu un coif care-i acoperea capul. A păşit în haos cu o graţie neînfricată, evaluând totul

dintr-o privire. A dat rapid ordine pe care nu le-am putut auzi peste sunetul ploii şi peste tunete. Oamenii lui s-au calmat, s-au aşezat înapoi la posturile lor şi şi-au luat arcurile şi săbiile.

Aşa cum îl priveam mergând cu paşii mari prin campament, mi-am amintit de… ceva. Stătea la vedere, nu se deranja să se ghemuiască în spatele vreunuia dintre pereţii de protecţie. A făcut un gest către oamenii săi, şi ceva din acea mişcare era teribil de familiar…

— Kvothe, a şuierat Marten.

M-am uitat în sus, pentru a-l vedea pe urmăritor cu arcul întins lângă ureche.

— L-am ochit pe şeful lor.

— Ia-l.

Arcul lui a zbârnâit şi bărbatul şi-a smuls o săgeată din partea de sus a coapsei, care-i străpunsese zalele, piciorul, precum şi armura din spatele acestuia. Cu coada ochiului l-am văzut pe Marten trăgând o altă săgeată şi punând-o în coardă cu o mişcare fluidă, dar înainte de a trage l-am văzut pe conducătorul lor aplecându-se. Nu o aplecare adâncă, din talie, ca şi cum s-ar fi îndoit de durere. Şi-a lăsat gâtul în jos, să se uite la săgeata care-i străpunsese piciorul.

După un al doilea control, a apucat săgeata într-un pumn şi rupt penele. Apoi, s-a întors cu spatele şi şi-a tras săgeata din picior.

Am îngheţat în timp ce el s-a uitat direct spre noi şi ne-a indicat poziţia cu mâna în care avea săgeata ruptă. A rostit un cuvânt scurt, de comandă, pentru oamenii lui, aruncând săgeata în foc şi păşind cu eleganţă spre cealaltă parte a taberei.

— Mare Tehlu, rostogoleşte-mă cu aripile tale, a zis Marten, mâna căzându-i de pe coarda arcului. Protejează-mă de demoni şi de creaturile care mişună în noapte.

Doar faptul că eu eram adânc în Inima de Piatră m-a reţinut de la o reacţie similară. M-am întors din nou către tabără, la timp pentru a vedea o mică pădure de arcuri întinse în direcţia noastră. Mi-am ferit capul şi i-am dat una urmăritorului stupefiat, trântindu-l jos, în timp ce săgeţile zumzăiau în trecere. A căzut, tolba lui de săgeţi împrăştiindu-se prin noroi.

— Tempi? am strigat.

— Aici, a răspuns el din stânga mea. *Aesh.* Nu săgeată.

Mai multe săgeţi au cântat pe deasupra capetelor noastre, câteva înfigându-se în copaci. În curând aveau să-şi regleze tirul

şi săgeţile să bată deasupra noastră, căzând pe noi de sus. Mi-a venit un gând, calm, aşa cum un balon se ridică la suprafaţa unui lac.

— Tempi, adu-mi arcul acestui om.

— Da.

L-am auzit pe Marten murmurând ceva, cu o voce mică, grăbită şi pierdută. La început am crezut că fusese rănit, apoi mi-am dat seama că se ruga.

— Tehlu, adăposteşte-mă de fier şi de furie, murmura el încet. Tehlu, apără-mă de demonii nopţii.

Tempi mi-a împins arcul în mână. Am respirat adânc şi mi-a rupt mintea în două, apoi în trei, apoi în patru. Fiecare bucată din mintea mea a ţinut coarda arcului. M-am forţat să mă relaxez, şi mintea mea s-a rupt din nou, în cinci. Am încercat din nou şi n-am mai reuşit. Obosit, ud şi înfrigurat, îmi atinsesem limita. Am auzit corzile arcurilor zbârnâind din nou şi săgeţile au lovit pământul din jurul nostru ca o ploaie puternică. Am simţit cum ceva mă trage de partea exterioară a braţului, aproape de umăr, când una dintre săgeţi m-a atins uşor înainte de-a se înfige în noroi. Am simţit o înţepătură, apoi o arsură dureroasă.

Am împins durerea departe şi am strâns din dinţi. Cinci ar trebuit să fie de-ajuns. Mi-am tras cuţitul uşor peste partea din spate a braţului, doar cât să trag un pic de sânge, apoi am rostit cetluirea corespunzătoare şi am tras tare lama peste coarda arcului.

Coarda a ţinut pentru un moment terifiant, apoi s-a partajat. Arcul s-a smucit în mâna mea, zgâlţâindu-mi braţul rănit, înainte de a-mi zbura din mână. Strigăte de durere şi disperare au venit de peste creastă, anunţându-mă că fusese, cel puţin pe moment, un succes. Speram că toate cele cinci şiruri de corzi se dezmembraseră, lăsându-ne cu doar unul sau doi arcaşi cărora să le facem faţă.

Dar de îndată ce arcul a dat buzna în mâna mea, am simţit o lipitoare rece în mine. Nu doar în braţe, ci m-a străbătut tot: stomac, piept şi gât. Am ştiut că nu puteam să am încredere doar în puterea propriului meu braţ ca să fac cinci armări o dată. Aşa că am folosit singurul foc pe care îl are mereu cu el un arcanist, căldura din sânge. Frisoanele legăturii aveau să mă cuprindă curând. Dacă nu găseam o modalitate să mă încălzesc, intram în stare de şoc, apoi în hipotermie, apoi muream.

Am ieşit din Inima de Piatră şi am lăsat bucăţile minţii mele să

se reasambleze, simţindu-mă un pic confuz. Înfrigurat, ud şi ameţit, m-am dus înapoi pe vârful crestei. Simţeam ploaia rece ca lapoviţa pe piele.

Am văzut un singur arcaş. Din păcate, îşi păstrase luciditatea şi de îndată ce faţa mea a apărut în vârful crestei, a tras şi a lăsat săgeata să zboare cu o mişcare lină.

O rafală de vânt m-a salvat. Săgeata lui a lovit rigid, cu scântei galbene, aflorimentul de piatră de la nici jumătate de metru de capul meu. Ploaia îmi bătea pe faţă şi fulgere împăienjeneau cerul. M-am tras înapoi de la vedere şi am înjunghiat santinela din nou şi din nou, într-o furie delirantă.

În cele din urmă am lovit o cataramă şi lama s-a rupt. Gâfâind, am dat drumul cuţitului rupt. Mi-am revenit în simţiri cu sunetul rugăciunii deznădăjduite a lui Marten în urechi. Membrele îmi erau reci ca plumbul, grele şi incomode.

Mai rău decât atât, am simţit cum amorţeala leneşă a hipotermiei se insinuează prin mine. Mi-am dat seama că nu erau frisoane şi am ştiut că era semn rău. Eram ud leoarcă, cu niciun foc în apropiere pentru a-l invoca.

Fulgerul a gravat cerul din nou. Mi-a venit o idee. Am scos un râs teribil.

M-am uitat peste vârful crestei şi am fost încântat să nu văd niciun arcaş. Dar conducătorul lătra noi ordine şi nu m-am îndoit că vor găsi arcuri noi sau că vor înlocui corzile. Mai rău, puteau abandona pur şi simplu adăpostul şi să ne urmărească în număr mare. Mai erau pe puţin o duzină de bărbaţi încă în picioare.

Marten încă se ruga.

— Tehlu, pe care focul nu-l poate ucide, apără-mă de foc.

L-am lovit.

— Ridică-te dracu’ de-aici, sau murim cu toţii.

S-a oprit din rugăciune şi s-a uitat în sus. Am strigat ceva neinteligibil şi m-am aplecat să-l trag în sus de gulerul cămăşii. L-am scuturat tare şi i-am pus arcul în mână, fără să ştie cum a ajuns acolo.

Fulgerele au izbucnit din nou şi mi-a arătat ce văzuse. Mâinile şi braţele mele erau acoperite cu sângele santinelei. Ploaia copleşitoare făcuse pârâiaşe şi curgea, dar nu-l spălase de tot. Părea negru în lumina scurtă, orbitoare.

Marten şi-a luat arcul, lipsit de putere.

— Trage în copac, am strigat peste tunet.

El s-a uitat la mine ca şi cum aş fi înnebunit.

— Trage!

Ceva din expresia mea trebuie să-l fi convins, dar săgeţile i s-au risipit, iar el şi-a reluat litaniile, căutându-şi deocamdată locul în noroi.

— Tehlu care l-a ţinut pe Encanis pe roată, păzeşte-mă în întuneric.

După un lung moment de căutare, a găsit o săgeată şi cu greu a reuşit s-o potrivească în coardă, cu mâinile tremurânde, rugându-se în tot acest timp.

Mi-am întors atenţia înapoi la tabără. Conducătorul lor îi luase din nou sub control. I-am văzut gura strigând ordine, dar de auzit n-auzeam decât vocea tremurândă a lui Marten:

Tehlu, ai cărui ochi sunt adevăraţi,
Veghează-mă.

Dintr-odată, conducătorul s-a întrerupt şi şi-a ridicat capul. S-a păstrat perfect liniştit, ca şi cum asculta ceva.

Marten îşi continua rugăciunea:

Tehlu, fiul tău însuţi,
Veghează-mă.

Conducătorul lor s-a uitat repede în stânga şi-n dreapta, de parcă ar fi auzit ceva ce-l deranja. Şi-a ridicat capul din nou.

— Te aude! am strigat la Marten nebuneşte. Trage! Pare gata să facă ceva.

Marten a ţintit copacul din centrul taberei. Vântul îl lovea în timp ce el continua să se roage.

Tehlu care a fost Menda care ai fost.
Veghează-mă în numele lui Menda,
În numele lui Perial
În numele lui Ordal
În numele lui Andan
Veghează-mă.

Conducătorul lor a întors capul ca şi cum ar fi cercetat cerul pentru ceva.

Ceva din mişcarea lui mi se părea teribil de familiară, dar gândurile mi se împotmoleau pe măsură ce mă cuprindeau

frisoanele legăturii.

Conducătorul bandiţilor s-a întors şi s-a apropiat de cort, dispărând în interior.

— Trage în copac! am ţipat.

A lăsat săgeata să zboare şi am văzut cum se înfige ferm în trunchiul de lemn al stejarului masiv care crescuse în centrul taberei bandiţilor. Am ridicat din noroi una dintre săgeţile împrăştiate ale lui Marten şi am început să râd de ceea ce aveam de gând să încerc. Se putea să nu iasă nimic. Se putea să mă ucidă. Doar să alunec... Dar nu conta. Aş fi fost oricum mort deja dacă nu găseam o modalitate să mă încălzesc şi să mă usuc. Aş fi intrat curând în şoc. Poate că intrasem deja.

Mâna mi s-a închis pe o săgeată. Mi-am rupt mintea în şase bucăţi şi am strigat o cetluire, înfigând-o adânc în pământul îmbibat cu apă.

— Ca sus, aşa şi jos! am strigat, făcând o glumă pe care doar cineva de la Universitate putea spera s-o înţeleagă.

A trecut o secundă. Vântul s-a oprit.

A fost alb. Luminos. Un zgomot. Am căzut.

Apoi nimic.

CAPITOLUL 92

Taborlin cel Mare

M-am trezit. Era cald şi uscat. Era întuneric.

Am auzit o voce familiară interogativă. Vocea lui Marten.

— Doar el a fost. El a făcut-o.

Interogativ.

— N-aş spune niciodată, Den. Jur pe Dumnezeu că nu. Nu vreau să mă gândesc la asta. Întreabă-l, dacă vrei.

Interogativ.

— Ai fi ştiut dacă ai fi văzut. Atunci n-ai mai fi vrut să ştii mai mult. Nu-l contrazice. L-am văzut furios. Asta e tot ce spun. Nu-l contrazice.

Interogativ.

— Las-o, Den. El i-a omorât, unul câte unul. Apoi a luat-o razna un pic. El... Nu. Doar atât spun. Cred că el a chemat lumina. Ca Dumnezeu însuşi.

Ca Taborlin cel Mare, m-am gândit. Şi am zâmbit. Şi-am adormit.

CAPITOLUL 93

Toţi mercenarii

După paisprezece ore de somn eram în formă ca o vioară. Companionii mei au părut surprinşi de asta, după ce mă găsiseră inconştient, rece la atingere şi acoperit de sânge. M-au dezbrăcat, mi-au frecat un pic membrele, apoi m-au înfăşurat în pături şi m-au dus în singurul cort al bandiţilor care supravieţuise. Alte cinci fuseseră fie arse, fie îngropate, fie pierdute când un stâlp mare şi alb de fulger a lovit stejarul înalt din centrul taberei bandiţilor.

A doua zi a fost înnorat, dar, din fericire, fără ploaie. În primul rând ne-am îngrijit rănile. Hespe luase o săgeată în picior când îi surprinsese santinela. Dedan avea o tăietură adâncă de-a lungul unui umăr şi fusese destul de norocos, având în vedere că se repezise la santinelă cu mâinile goale. Când l-am întrebat despre asta, a zis simplu că n-a avut timp să tragă sabia.

Marten avea o furioasă umflătură roşie pe frunte, deasupra sprâncenei, fie de când îl lovisem eu, fie de când se târâse. Era sensibilă la atingere, dar el a susţinut că avusese altele de douăzeci de ori mai rele după încăierările în tavernă.

După ce mi-am revenit din frisoane, am fost bine. Aş spune că tovarăşii mei au fost surprinşi de întoarcerea mea bruscă de la porţile morţilor şi am decis să-i las în uimirea lor. Un pic de mister nu strica reputaţiei mele.

Am bandajat tăietura zdrenţuită unde săgeata îmi zgâriase umărul şi mi-am îngrijit câteva vânătăi şi zgârieturi pe care nu-mi aminteam când le căpătasem. Aveam, de asemenea, o tăietură lungă, superficială, în partea de sus a braţului, dar abia dacă a fost nevoie de cusături.

Tempi era nevătămat, imperturbabil, imposibil de citit.

A doua noastră prioritate a fost să avem grijă de morţi. Cât timp eu am fost inconştient, restul grupului a tras cele mai multe dintre cadavrele arse într-o parte a luminişului.

S-a povestit astfel:

O santinelă, ucisă de Dedan.

Două, care l-au surprins pe Tempi în pădure.

Trei care-au supravieţuit fulgerului şi au încercat să scape.

Marten a pus unul jos. Tempi i-a luat pe ceilalţi doi.

Şaptesprezece au ars, au fost răniţi sau au fost altfel devastaţi de fulger.

Dintre aceştia, opt au murit sau mai întâi au fost răniţi de moarte.

Am găsit urme ale unei santinele care privise tot incidentul din zona de nord-est a crestei. Urmele erau vechi de o zi când le-am găsit şi niciunul dintre noi n-a simţit nici cea mai mică dorinţă să-l vâneze. Dedan a subliniat că el putea valora mai mult în viaţă, căci ar fi dus vorba despre această înfrângere spectaculoasă altora care se gândeau să devină bandiţi. Măcar de data asta, noi doi am fost de acord cu ceva.

Corpul conducătorului nu era printre cei adunaţi. Cortul mare în care se strecurase el fusese strivit sub o mare parte a imensului trunchi de stejar.

Având mai mult decât suficient timp pentru a ne ocupa de asta, pentru moment am amânat ridicarea acestuia.

Mai degrabă decât să încercăm să săpăm douăzeci şi trei de morminte sau chiar un mormânt suficient de mare pentru douăzeci şi trei de corpuri, am construit un rug şi l-am aprins, în timp ce pădurea din jur era încă udă de ploaie. Mi-am folosit abilităţile pentru a-l face să se încingă şi să ardă tare.

Dar mai exista unul: santinela săgetată de Marten şi utilizată de mine.

În timp ce companionii mei se ocupau de colectarea lemnului pentru rug, m-am dus peste partea de sud a crestei şi l-am găsit unde îl ascunsese Tempi, acoperit cu o creangă de brad.

M-am uitat îndelung la corp, înainte de a-l duce spre sud. Am găsit un loc liniştit sub o salcie şi am construit un morman de pietre. Apoi m-am strecurat în tufişuri şi am vomitat în linişte, violent.

Fulgerul? Ei bine, fulgerul e dificil de explicat. O furtună deasupra capului. O cetluire galvanică, cu două săgeţi similare. O încercare de a face copacul mai puternic decât orice paratrăsnet. Sincer, nu ştiam dacă puteam avea încredere că fulgerul va lovi

când şi unde a făcut-o. Dar, după cum spun poveştile, am chemat fulgerul şi el a venit.

Din poveştile spuse de ceilalţi, când fulgerul a lovit n-a fost o singură săgeată uimitoare, ci mai multe, într-o succesiune rapidă. Dedan a descris-o ca „un stâlp de foc alb” şi a spus că a zguduit pământul destul de tare cât să-l trântească la pământ.

Indiferent de ce, stejarul falnic a fost redus la un ciot carbonizat de înălţimea unei pietre cenuşii. Bucăţi uriaşe s-au împrăştiat în jur. Arbori şi arbuşti mici au luat foc şi au fost udaţi de ploaie. Cele mai multe dintre scândurile lungi pe care bandiţii le-au folosit pentru fortificaţiile lor au explodat în bucăţi nu mai mari decât vârful degetului, transformându-se în cărbune. Dungile de la baza copacului erau dovezi grozave ale agitaţiei pământului, oferind o imagine clară, ca şi cum ar fi fost zgâriate de un nebun sau de ghearele vreunei fiare imense.

În ciuda acestui fapt, am stat în tabăra bandiţilor trei zile după victoria noastră. Izvorul ne furniza uşor apă şi ceea ce rămăsese din proviziile bandiţilor era mai bun decât ce aveam noi. Mai mult, după ce am salvat ceva cherestea şi pânză, fiecare dintre noi a avut parte de luxul unui cort sau al unui adăpost.

Odată treaba finalizată, tensiunile care afectaseră grupul nostru s-au stins. Ploaia s-a oprit şi n-a mai fost nevoie să ne ferim să facem focul, şi drept rezultat, tusea lui Marten s-a ameliorat. Dedan şi Hespe au fost civilizaţi unul cu altul şi Dedan a oprit cam trei sferturi din măgăriile lui nesfârşite faţă de mine.

Dar în ciuda uşurării date de faptul că ne făcusem treaba, lucrurile nu erau în totalitate confortabile. Nu mai spuneam poveşti noaptea şi Marten se ţinea cât putea de departe de mine. Nu prea puteam să-l învinuiesc, având în vedere ce văzuse.

Cu asta în minte, cu prima ocazie am distrus momâile de ceară pe care le făcusem. Acum nu mai aveam nevoie de ele şi mă temeam de ce s-ar fi putut întâmpla dacă unul dintre companionii mei le-ar fi descoperit în traista mea.

Tempi n-a comentat nimic în legătură cu ce făcusem cu cadavrul banditului şi, din câte pot spune, el nu părea să-mi poarte pică pentru asta. Privind înapoi, îmi dau seama cât de puţin l-am înţeles cu adevărat pe adem. Dar la momentul respectiv nu observasem decât faptul că Tempi petrecea mai puţin timp ajutându-mă să mă antrenez la ketan şi mai mult timp învăţându-ne limba şi discutând despre conceptul în continuare confuz de lethani.

În a doua zi ne-am recuperat echipamentul din tabăra anterioară. Am fost uşurat să am lăuta înapoi şi de două ori mai bucuros să găsesc minunata cutie a Dennei uscată şi închisă ermetic, în ciuda ploii nesfârşite.

Şi, din moment ce nu mai trebuia să ne furişăm, am cântat. O zi întreagă n-am făcut nimic altceva. Trecuse aproape o lună de când nu mai făcusem muzică şi îmi lipsea mai mult decât vă puteţi imagina.

La început am crezut că lui Tempi nu-i pasă de muzica mea. În afara faptului că l-am insultat cumva cântând devreme, el părăsea de fiecare dată tabăra când scoteam lăuta. Apoi am început să prind ocheade din partea lui, chiar dacă întotdeauna de la distanţă şi de obicei, cel puţin parţial, fiind ascuns vederii.

Odată ce am ştiut să mă uit după el, am descoperit că asculta mereu când cântam. Cu ochii mari ca o bufniţă. Nemişcat ca o piatră.

În a treia zi, Hespe a decis că piciorul ei ar fi rezistat la un pic de mers pe jos. Aşa că a trebuit să decidem ce luăm cu noi şi ce lăsăm în urmă.

Asta nu era atât de dificil cum părea. Cea mai mare parte a echipamentului bandiţilor fusese distrus de fulger, prins sub copacul căzut sau expus furtunii. Dar încă erau obiecte de valoare care puteau fi recuperate din tabăra distrusă.

N-am reuşit să căutăm prea bine în cortul liderului, zdrobit sub una dintre ramurile uriaşe ale stejarului căzut. Groase de mai bine de o jumătate de metru, crengile căzute erau mai mari decât ale celor mai mulţi copaci de acest fel.

Cu toate astea, în a treia zi am reuşit, în sfârşit, să tăiem îndeajuns cât să ajungem la cortul distrus.

Eram nerăbdător să mă uit mai atent la cadavrul conducătorului, căci ceva în legătură cu el îmi sâcâia memoria de când îl văzusem ieşind din cort.

Şi, dintr-o înclinaţie mai lumească, ştiam că haina lui de zale valora cel puţin o duzină de talanţi.

Dar n-am găsit nici urmă de lider. Asta ne-a bulversat un pic.

Marten a găsit doar un singur set de urme care ieşeau din tabără, cele ale santinelei scăpate. Niciunul dintre noi n-a ghicit unde dispăruse liderul.

Pentru mine a fost o nedumerire şi o supărare, căci voiam să-i privesc mai bine faţa. Dedan şi Hespe credeau că a scăpat pur şi simplu în haosul creat după fulgerare, folosind poate cursul de

apă, pentru a evita să lase urme.

Marten, însă, s-a neliniştit clar când nu i-am găsit corpul. A murmurat ceva despre demoni şi a refuzat să se apropie de resturi. L-am considerat un prost superstiţios, dar nu voi nega faptul că şi eu consideram uşor enervantă absenţa corpului.

În interiorul cortului distrus am găsit o masă, un pat, un birou şi o pereche de scaune, toate spulberate şi inutile. În biroul ruinat erau câteva hârtii pe care mi-ar fi prins bine să le citesc, dar fuseseră prea mult timp ude şi cerneala se ştersese. Mai era, de asemenea, o casetă grea din lemn de esenţă tare, puţin mai mică decât o felie de pâine. Avea pe capacul emailat blazonul familiei Alveron şi era bine încuiată.

Atât Hespe, cât şi Marten au recunoscut că aveau un pic de calificare în deschiderea încuietorilor şi, din moment ce eram curios ce era înăuntru, le-am dat cât timp aveau nevoie ca să strice broasca. Amândoi au întors-o pe toate părţile, dar niciunul n-a avut vreun succes.

După vreo douăzeci de minute de enervare atentă, Marten a ridicat mâinile.

— Eu nu-i găsesc şmecheria, a zis, în timp ce se întindea, apăsându-şi mâinile pe şale.

— Aş încerca şi eu, am zis.

Sperasem ca unul din ei s-o păcălească să se deschidă. Spargerea încuietorilor nu e genul de calificare cu care un arcanist ar trebui să se mândrească. Nu se potrivea cu reputaţia pe care speram să mi-o construiesc.

— Ai putea? a zis Hespe ridicând o sprânceană la mine. Chiar eşti un tânăr Taborlin.

M-am gândit la povestea spusă de Marten cu câteva zile înainte.

— Desigur, am râs, apoi am strigat „Edro!” cu cea mai bună voce a mea de Taborlin cel Mare şi am lovit cu mâna partea de sus a casetei.

Capacul s-a deschis ca un arc.

Am fost mai surprins decât oricine altcineva, dar am ascuns-o bine. Era evident că unul dintre ei declanşase, de fapt, deblocarea, dar capacul fusese înţepenit. Probabil că lemnul se umflase după atâtea zile în umezeală.

Când l-am lovit, pur şi simplu s-a slăbit.

Dar ei nu ştiau asta. După privirile de pe chipurile lor ai fi crezut că obţinusem aur în faţa lor. Chiar şi Tempi a ridicat o

sprânceană.

— Drăguţ truc, Taborlin, a zis Hespe, deşi nu era sigură dacă glumeam cu ei.

Am decis să-mi ţin gura şi mi-am pus setul de scule improvizate înapoi în buzunarul mantiei. Dacă aveam de gând să fiu arcanist, puteam la fel de bine să fiu un arcanist celebru.

Făcând tot posibilul să radiez un aer de putere solemnă, am ridicat capacul şi m-am uitat înăuntru. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o bucată groasă, împăturită, de hârtie. Am scos-o.

— Ce-i asta? a întrebat Dedan.

Am ţinut-o ca s-o vadă toţi. Era o hartă atent întocmită a zonei înconjurătoare, oferind nu numai o descriere exactă a curburii drumului, ci şi a aşezării fermelor din apropiere şi a cursurilor de apă. Crosson, Fenhill şi hanul Bănuţul Lăudat fuseseră marcate şi etichetate pe drumul de vest.

— Ce-i asta? a întrebat Dedan arătând cu un deget gros la un X neetichetat, adânc în pădure, pe partea de sud a drumului.

— Cred că e tabăra asta, a zis Marten arătând. Chiar lângă cursul de apă.

Am dat din cap.

— Dacă e corectă, suntem mai aproape de Crosson decât am crezut. Am putea s-o ţinem doar spre sud-est de-aici şi am scuti să mergem o zi pe jos.

M-am uitat la Marten.

— Ţie ţi se pare corectă?

— Ia. Lasă-mă să văd.

I-am dat harta şi el s-a uitat peste ea.

— Aşa pare, a fost el de acord. Nu credeam că am ajuns atât de departe spre sud. În felul ăsta, suntem scutiţi de vreo patruzeci de kilometri de mers.

— Asta nu e puţin, a zis Hespe frecându-şi piciorul bandajat. Exceptând cazul în care unul dintre voi, domnilor, ar dori să mă care.

Mi-am întors atenţia la cutie. Era plină de pachete înfăşurate strâns în pânză. Ridicând unul, am văzut sclipirea de aur.

Un murmur a trecut printre cei prezenţi. Am verificat şi restul de pacheţele grele şi am fost întâmpinat cu mai multe monede, toate de aur. La o numărătoare sumară, erau peste 200 de regali. Deşi practic nu mai ţinusem în mână niciunul până atunci, ştiam că un singur regal de aur valora optzeci de sfanţi, aproape la fel de mult cât îmi dăduse maerul ca finanţare pentru această

călătorie. Nu era de mirare că maerul era dornic să oprească jefuirea colectorilor săi de taxe.

Am jonglat numere în capul meu, convertind conţinutul casetei într-o monedă mai familiară şi au ajuns la mai mult de cinci sute de talanţi de argint.

Suficienţi bani pentru a cumpăra un han măricel la marginea drumului sau o întreagă gospodărie cu toate efectivele de animale şi cu echipajul incluse. Cu atât de mulţi bani îţi puteai cumpăra un titlu minor, o numire la Curte sau un loc de ofiţer în armată.

Am văzut că toată lumea îşi făcea propriile calcule.

— Ce-ar fi să împărţim un pic din ăştia? a zis Dedan fără prea multă speranţă.

Am ezitat, apoi am căutat în casetă.

— Câte un regal de căciulă pare corect pentru toată lumea?

Toată lumea a tăcut, în timp ce am desfăcut unul dintre pachete.

Dedan s-a uitat la mine neîncrezător.

— Vorbeşti serios?

I-am dat o monedă grea.

— Cum văd eu lucrurile, oameni mai puţin scrupuloşi ar putea să uite să-i spună lui Alveron despre asta. Sau nu s-ar mai întoarce la Alveron deloc. Cred că un regal de fiecare e o răsplată bună pentru noi, că suntem oameni atât de oneşti.

Le-am aruncat lui Marten şi Hespe câte o monedă strălucitoare de aur.

— De altfel, am fost angajat să găsesc un grup de bandiţi, nu să distrug un mic campament militar, am adăugat, aruncându-i un regal lui Tempi.

Am luat şi pentru mine un regal.

— Ăsta e bonusul nostru pentru serviciile noastre de sacrificiu.

L-am pus în buzunar şi l-am mângâiat.

— Alveron nu trebuie să afle niciodată de asta.

Dedan a râs şi m-a bătut pe spate.

— Nu eşti chiar atât de diferit de noi, la urma-urmelor, a zis el.

I-am întors zâmbetul şi am închis capacul cutiei, ascultând cum face clic când se blochează la loc.

N-am menţionat alte două motive pentru ceea ce am făcut. În primul rând, le-am cumpărat efectiv loialitatea. N-au avut cum să nu-şi dea seama cât de simplu ar fi fost să iau pur şi simplu caseta şi să dispar. Îmi trecuse şi asta prin minte. Cinci sute de

talanţi mi-ar fi plătit Universitatea pentru următorii zece ani şi ar fi rămas o mulţime de risipit.

Acum, totuşi, erau considerabil mai bogaţi şi ajunseseră să se simtă oneşti în privinţa asta. O bucată mare de aur le ţinea mintea departe de banii pe care îi purtam. Cu toate astea, tot am planificat să dorm noaptea cu caseta sub cap.

În al doilea rând, puteam folosi banii. Atât regalul ascuns pe faţă în buzunar, cât şi pe ceilalţi trei palmaţi când le împărţisem celorlalţi monedele.

Aşa cum am spus, Alveron n-avea să ştie niciodată diferenţa, iar patru regali ar fi acoperit un mandat complet de şcolarizare la Universitate.

După ce am pus în siguranţă caseta maerului în partea de jos a traistei mele, fiecare dintre noi a decis ce-ar trebui să mai luăm din echipamentul bandiţilor.

Corturile le-am lăsat pentru acelaşi motiv pentru care nu le aduseserăm pe-ale noastre de la bun început. Erau prea voluminoase pentru a le transporta. Am luat cât mai mult din hrana lor, ştiind că, de ce luam mai multă, de-aia trebuia să cumpărăm mai puţină.

Am decis să iau una dintre săbiile bandiţilor. Nu mi-aş fi irosit banii ca să cumpăr una, căci nu ştiam cum s-o folosesc, dar dacă erau pe degeaba…

Când mă aflam în căutarea unei arme potrivite, Tempi a venit şi mi-a dat câteva sfaturi. După ce mi-am redus opţiunile la două săbii, în cele din urmă Tempi a zis ce-avea în minte.

— Nu ştii să foloseşti o sabie.

Interogativ.

Jenă.

Am avut impresia că la el ideea ca cineva să nu fie în stare să folosească o sabie era mai mult decât uşor ruşinoasă. Ca şi cum nu ştia cum să mănânce cu ajutorul cuţitului şi al furculiţei.

— Nu, am zis încet. Dar speram să-mi arăţi tu.

Tempi a rămas foarte liniştit şi tăcut. Aş fi putut lua asta drept refuz, dacă n-aş fi ajuns să-l cunosc atât de bine. Acest tip de linişte la el însemna că se gândeşte.

Pauzele sunt o parte esenţială a conversaţiei ademe, aşa că am aşteptat cu răbdare. Amândoi am stat în linişte un minut, apoi două. Apoi cinci. Apoi zece. M-am luptat să rămân în

continuare liniştit. Poate că era un refuz politicos.

Mă simţeam foarte cunoscător, înţelegeţi. Îl ştiam pe Tempi de aproape o lună, învăţasem o mie de cuvinte şi cincizeci de bucăţi de limbaj adem cu mâinile. Ştiam că ademul nu era timid în privinţa nudităţii sau atingerii şi începeam să înţeleg misterul care era lethani.

O, da, mă credeam teribil de isteţ. Dacă aş fi ştiut cu adevărat ceva despre adem, n-aş fi îndrăznit să-i pun lui Tempi o astfel de întrebare.

— Vrei să mă înveţi asta?

A arătat către tabără, unde era cutia lăutei mele, rezemată de un copac.

Am fost prins cu garda jos de întrebare. Nu mai încercasem niciodată să învăţ pe cineva să cânte la lăută. Poate că Tempi ştia asta şi bătea apropo pentru ceva similar despre el însuşi. Ştiam că era predispus să vorbească o subtilă limbă stratificată.

O ofertă corectă. Am dat din cap.

— Voi încerca.

Tempi a dat din cap şi a indicat către una dintre săbiile pe care le evaluam.

— Poart-o. Dar fără luptă.

Cu asta, s-a întors şi a plecat. La vremea aia am luat-o ca pe o concizie normală.

Scotocirea a continuat toată ziua. Marten a luat un număr bun de săgeţi şi toate corzile de arc pe care le-a găsit. Apoi, după ce s-a asigurat că nimeni nu vrea niciunul pentru el, a decis să ia cele patru arcuri lungi care supravieţuiseră fulgerului. Arătau ciudat strânse în pachet, dar el a pretins că valorau un bănuţ greu, când le va vinde în Crosson.

Dedan a luat o pereche de cizme şi o vestă blindată mai frumoasă decât cea pe care o purta. A pus ochii şi pe un pachet de cărţi şi un set de zaruri de fildeş.

Hespe a luat un set subţire de fluiere păstoreşti şi a ascuns aproape o duzină de cuţite pe fundul traistei ei, în speranţa de a le vinde mai târziu.

Chiar şi Tempi a găsit câteva lucruri pe care le-a considerat atrăgătoare: o piatră pentru ascuţit, o solniţă de alamă şi o pereche de pantaloni de bumbac, pe care i-a dus la apă şi i-a vopsit în familiarul roşu-sângeriu.

Eu am luat mai puţin decât restul. Un cuţitaş pentru a-l înlocui pe cel rupt şi un mic aparat de ras cu un mâner de corn. N-

aveam nevoie să mă rad des, dar luasem obiceiul în timp ce eram la Curtea maerului. Aş fi putut să-i urmez exemplul lui Hespe şi să iau şi câteva cuţite, dar traista mea era deja neplăcut de grea, din pricina casetei maerului.

Poate părea un pic jaf de morminte, dar e pur şi simplu felul în care funcţionează lumea. Jefuitorii devin jefuiţi, în timp ce timpul şi valul ne fac pe toţi mercenari.

CAPITOLUL 94

Peste pietre şi rădăcini

Am decis să ne încredem în harta găsită şi s-o tăiem direct prin pădure spre vest, îndreptându-ne spre Crosson. Chiar dacă am fi ratat oraşul, n-aveam decât să pornim la drum şi să cruţăm mai mulţi kilometri de mers.

Piciorul rănit al Hespei o făcea să meargă încet, şi în prima zi am lăsat-o vreo zece mile în urmă. Într-una din numeroasele noastre pauze, Tempi a început să mă instruiască cu adevărat în ketan.

Prost cum eram, mă gândisem că deja îmi predase. Adevărul e că doar îmi corectase multele greşeli îngrozitoare, pentru că-l iritau. Cam în acelaşi fel aş fi eu tentat să racordez lăuta cuiva, dacă ar cânta greşit în aceeaşi cameră cu mine.

Această instrucţie era cu totul diferită. Am început de la începutul ketanului şi mi-a corectat greşelile. Toate greşelile. A găsit optsprezece numai în prima mişcare, şi sunt mai mult de o sută de mişcări în ketan. Imediat am început să am îndoieli cu privire la această ucenicie.

De asemenea, am început să-l învăţ pe Tempi să cânte la lăută. Am cântat câteva note în timp ce mergeam şi l-am învăţat numele lor, apoi i-am arătat câteva corzi. Părea un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a începe.

Am sperat să ajungem la Crosson pentru prânzul de a doua zi. Dar aproape de jumătatea dimineţii am întâlnit o porţiune de mlaştină sumbră, împuţită, care nu era marcată pe hartă.

Astfel a început o zi cu adevărat mizerabilă. A trebuit să testăm terenul la fiecare pas, iar progresul nostru a încetinit la un mers la pas. La un moment dat, Dedan s-a speriat şi a căzut, zbătându-se şi stropindu-ne cu apă sărată. A zis că a văzut un ţânţar mai mare decât degetul lui mare, cu o trompă cât acul de păr al unei femei. I-am sugerat că ar fi putut să fie o pasăre. El mi-a sugerat mai multe lucruri neplăcute, neigienice, pe care mi

le puteam face de îndată ce aş fi avut timp.

Când s-a făcut după-amiază, am lăsat-o baltă cu întoarcerea la drum, concentrându-ne la lucruri mai imediate, cum ar fi găsirea unei bucăţi uscate de pământ unde puteam să stăm fără să ne scufundăm. Dar n-am găsit decât mai multe mlaştini, doline şi nori de ţânţari insuportabili şi muşte care muşcă.

Soarele a început să apună înainte să reuşim să ieşim din mlaştină şi vremea s-a transformat foarte repede din caldă şi înăbuşitoare în răcoroasă şi umedă. Ne-am târât până când pământul a început să devină în cele din urmă o pantă ascendentă. Şi deşi eram cu toţii obosiţi şi uzi, am decis în unanimitate să ne forţăm şi să punem un pic de distanţă între noi, insecte şi mirosul de plante putrede.

Luna era plină, oferindu-ne mai mult decât suficientă lumină pentru a ne alege drumul printre copaci. În pofida zilei mizerabile, starea noastră de spirit a început să crească. Hespe a fost suficient de obosită pentru a se sprijini pe Dedan şi când mercenarul acoperit de noroi a pus un braţ în jurul ei, ea i-a spus că el n-a mai mirosit atât de bine de luni de zile.

El a răspuns că ar trebui să facă o plecăciune în faţa judecăţii unei femeie atât de evident de graţioase.

M-am încordat, aşteptând ca bătaia lor de joc să se transforme în acră şi sarcastică. Dar, cum mă târam în spatele lor, am observat cu câtă grijă îşi ţinea el braţul în jurul ei. Hespe stătea sprijinită de el aproape tandru, protejându-şi piciorul rănit. M-am uitat la Marten şi bătrânul urmăritor mi-a zâmbit cu dinţii albi în lumina lunii.

N-a mai trecut mult timp şi am găsit un pârâu cu apă limpede şi ne-am spălat mirosul cel mai urât şi noroiul. Ne-am clătit hainele şi ne-am îmbrăcat cu cele uscate. Mi-am despachetat mantia zdrenţăroasă şi veche, strângând-o pe piept, sperând în zadar că ar putea ţine departe frigul de seară.

Când am terminat, am auzit în amonte sunetul slab al unui cântec. Fiecare dintre noi şi-a ciulit urechile, dar sunetul sporovăitor al apei l-a făcut dificil de auzit cu claritate.

Dar cântatul însemna oameni, iar oamenii însemnau că eram aproape de Crosson, sau poate chiar de hanul Bănuţul Lăudat, dacă mlaştina ne dusese prea mult spre sud.

Chiar şi o fermă ar fi fost mai bună decât încă o noapte în condiţii vitrege.

Deci, în ciuda faptului că eram obosiţi şi aveam dureri,

speranţa paturilor moi, a meselor calde şi a băuturilor reci ne-a dat energia să ne adunăm traistele şi să mergem înainte.

Am urmat pârâul, Dedan şi Hespe încă mergând ca o pereche. Sunetul cântecului venea şi dispărea. Ploile recente însemnau un curent puternic al cursului de apă şi zgomotul rostogolirii peste pietre şi rădăcini era uneori suficient pentru a îneca până şi sunetul paşilor noştri.

În cele din urmă, cursul de apă s-a lărgit şi s-a liniştit când desişul greu s-a subţiat şi s-a deschis într-o poiană largă.

Nu se mai auzea nici urmă de cântec. Nici n-am văzut vreun drum, vreun han sau vreo pâlpâire de foc. Doar o poiană bine luminată de lună. Pârâul s-a extins, formând un iaz luminos. Şi stând pe o piatră netedă la marginea lacului…

— Stăpâne Tehlu, protejează-mă de demonii nopţii, a zis Marten rigid.

Dar părea mai mult respectuos decât înfricoşat. Şi nu s-a uitat în altă parte.

— Asta e… a zis slab Dedan. Asta e…

— *Eu nu cred în zâne,* am încercat să spun, dar a ieşit mai mult ca o şoaptă.

Era Felurian.

CAPITOLUL 95

Vânat

Toţi cinci am îngheţat pentru un moment. Clipocirea lentă a iazului se reflecta pe forma frumoasă a lui Felurian. Goală în lumina lunii, ea cânta:

cae-lanion luhial
di mari felanua
kreata tu ciar
tu alaran di.
dirella. amauen.
loesi un delian
tu ani vor ruhlan
Felurian thae.

Sunetul vocii ei era ciudat. Era moale şi delicat, mult prea liniştit pentru ca noi să-l auzim de pe partea cealaltă a luminişului. Mult prea slab pentru ca noi să-l auzim peste sunetul apei care se mişca şi al frunzelor agitate. În ciuda acestui fapt, eu puteam auzi. Cuvintele ei erau clare şi dulci ca notele unui flaut depărtat, care creşteau şi scădeau. Îmi amintea de ceva şi nu ştiam de ce.

Melodia era aceeaşi pe care o cântase Dedan în povestea lui. N-am înţeles un cuvânt în afară de numele ei din versul final. Chiar şi aşa, m-am simţit atras de ea, inexplicabil şi insistent. Ca şi cum o mână nevăzută mă prinsese de piept şi încerca să mă atragă în luminiş ţinându-mă de inimă.

M-am împotrivit. M-am uitat în jur şi am pus mâna pe un copac din apropiere pentru a mă echilibra.

În spatele meu l-am auzit pe Marten murmurând „Nu, nu, nu” cu voce joasă, ca şi cum încerca să se convingă.

— Nu, nu, nu, nu, nu. Nici pentru toţi banii din lume.

M-am uitat peste umăr. Ochii urmăritorului erau fixaţi febril pe

poiana din faţa lui, dar părea mai mult înspăimântat decât stârnit. Tempi stătea cu o surprindere evidentă pe faţa lui în mod normal impasibilă. Dedan stătea rigid pe o parte, cu faţa trasă, în timp ce ochii lui Hespe se plimbau înainte şi înapoi între el şi luminiş.

Apoi Felurian a început să cânte din nou. Se simţea ca promisiunea unei vetre calde într-o noapte rece. Era ca zâmbetul unei fetiţe. M-am trezit gândindu-mă la Losi de la Bănuţul Lăudat, la buclele ei roşii ca o rostogolire de foc. Mi-am amintit umflăturile sânilor ei şi felul în care i se simţea mâna trecându-mi prin păr.

Felurian cânta şi i-am simţit atracţia. Era puternică, dar nu atât de puternică cât să nu mă pot opri. M-am uitat în luminiş din nou şi i-am văzut pielea albă-argintie sub cerul serii. S-a aplecat să scufunde o mână în apa iazului, mai graţioasă decât o dansatoare.

Mi s-a clarificat brusc gândirea. De ce-mi era frică? De-o poveste cu zâne? Era magie acolo, magie adevărată. Ba mai mult, era magia cântatului. Dacă ratam ocazia asta, nu m-aş fi putut ierta.

M-am uitat din nou la tovarăşii mei. Marten tremura vizibil. Tempi se dădea încet înapoi. Mâinile lui Dedan se strânseseră în pumni în părţi. Aveam de gând să fiu ca ei, superstiţios şi fricos? Nu. Niciodată. Făceam parte din Arcanum. Eram un Glăsuitor. Eram un edema ruh.

Am simţit râsul sălbatic fierbând în mine.

— Ne întâlnim la Bănuţul Lăudat în trei zile, am zis şi am păşit în poiană.

Am simţit-o pe Felurian trăgându-mă mai puternic acum. Pielea ei era strălucitoare în lumina lunii. Părul ei lung cădea ca o umbră peste tot în jurul ei.

— Îmi bag picioarele, l-am auzit pe Dedan spunând în spatele meu. Dacă el se duce, atunci mă du…

S-a auzit o încăierare scurtă, terminată cu zgomotul făcut de cineva căzând la pământ. M-am uitat în spatele meu şi l-am văzut cu faţa pe iarba joasă. Hespe îi ţinea un genunchi pe şale şi unul dintre braţe îi era tras strâns pe spate. Se lupta slab şi blestema puternic. Tempi îi privea impasibil, ca şi cum ţinea scorul unei întreceri de tăvăleli. Marten gesticula frenetic în direcţia mea.

— Puştiule, a şuierat imperios. Întoarce-te aici! Puştiule! Vino

înapoi!

M-am întors din nou cu faţa la pârâu. Felurian mă privea. Chiar şi de la treizeci de metri distanţă îi puteam vedea ochii negri şi curioşi. Gura i s-a deschis într-un zâmbet larg, periculos. A râs sălbatic. Era luminoasă şi încântată. Nu era un sunet uman.

Apoi a ţâşnit peste luminiş, iute ca o vrabie, graţioasă ca o căprioară. Am sărit în urmărire şi, în ciuda greutăţii traistei şi sabiei de la şold, m-am mişcat atât de repede, încât mantia îmi flutura ca un steag în spatele meu. Niciodată nu mai alergasem aşa şi niciodată de-atunci încoace. Era modul în care aleargă un copil, uşor şi rapid, fără teama că va cădea.

Felurian stă înaintea mea. În tufiş. Îmi amintesc vag copacii, mirosul pământului, cenuşiul pietrei sub clar de lună. Ea râde. Se fereşte, dansează, o ia înainte. Aşteaptă până sunt suficient de aproape pentru a o atinge, apoi sare într-o parte.

Străluceşte în lumina lunii. Sunt ramuri care se agaţă, o pulverizare de apă, un vânt cald…

Şi o apuc. Mâinile ei sunt încurcate în părul meu, trăgându-mă aproape.

Gura dornică. Limba ei timidă şi rapidă. Suflarea ei la mine în gură, umplându-mi capul. Sfârcurile fierbinţi ale sânilor ei frecându-mi pieptul. Mirosul ei de trifoi, de mosc, de mere coapte căzute la pământ…

Şi nicio ezitare. Nicio îndoială. Ştiu exact ce să fac. Mâinile mele sunt pe ceafa ei. Mângâindu-i faţa. Încurcându-se în părul ei. Alunecând de-a lungul coapsei. Apucând-o tare dintr-o parte. Dând târcoale taliei înguste. Ridicând-o. Lăsând-o jos…

Şi ea se zvârcoleşte sub mine, suplu şi languros. Încet şi suspinând. Picioarele ei în jurul meu. Spatele i se arcuieşte. Mâinile ei fierbinţi îmi apucă umerii, braţele, îmi apasă şalele…

Şi e călare peste mine. Se mişcă sălbatic. Părul ei lung îmi atârnă peste piele. Şi-l aruncă pe spate, fremătând şi tremurând, strigând într-o limbă pe care n-o ştiu. Unghiile ei ascuţite săpând în muşchii pieptului meu…

Şi se simte muzica. Plânsetul fără cuvinte pe care îl face, crescând şi scăzând. Suspinul ei. Inima mea la trap. Mişcarea ei încetineşte. O apuc frenetic de şold în contrapunct. Ritmul nostru e ca un cântec tăcut. Ca un tunet brusc. Ca un bubuit abia auzit în depărtare.

Şi totul se opreşte. Mă arcuiesc. Sunt încordat ca o coardă de lăută. Tremurând.

Având dureri. Sunt acordat prea strâns şi mă rup...

CAPITOLUL 96

Însuşi focul

M-am trezit cu ceva mângâindu-mi marginile memoriei. Am deschis ochii şi am văzut copaci întinzându-se spre un cer de amurg. Erau perne de mătase peste tot în jurul meu, în timp ce la câţiva paşi stătea Felurian, cu corpul gol desfăcut larg în somn.

Arăta netedă şi perfectă ca o sculptură. Ofta în somn şi m-am mustrat pentru gând. Ştiam că nu era o piatră rece. Era, prin comparaţie, caldă şi suplă, precum cea mai fină marmură.

Am întins mâna s-o ating, dar m-am oprit, nedorind să deranjez scena perfectă dinaintea mea. Un gând distant a început să mă cicălească, dar l-am alungat ca pe-o muscă iritantă.

Buzele lui Felurian s-au deschis şi au oftat, scoţând un sunet ca un porumbel. Mi-am amintit atingerea acelor buze. Mă durea, şi m-am forţat să-mi mut privirea de la gura ei moale ca petalele de floare.

Pleoapele ei închise erau modelate ca aripile unui fluture, răvăşite în spirale de violet profund şi negru, cu urme de aur pal, care se amesteca în culoarea pielii ei. Când ochii i se mişcau uşor în somn, modelul se muta, ca şi cum fluturele îşi răspândea aripile. Priveliştea în sine probabil că valora preţul pe care toţi bărbaţii ar trebui să-l plătească pentru a o vedea.

Am mâncat-o din ochi, ştiind că toate melodiile şi poveştile pe care le auzisem nu însemnau nimic. Ea e ceea ce visează bărbaţii. Toate locurile în care fusesem, toate femeile pe care le văzusem, nimic nu se compara cu întâlnirea cu ea.

Ceva în mintea mea a ţipat la mine, dar am fost uimit de mişcarea ochilor ei sub pleoape, de forma pe care gura ei o făcea, ca şi cum m-ar fi sărutat chiar în timp ce dormea. Am alungat gândul din nou, iritat.

Aveam să înnebunesc sau să mor.

Ideea a reuşit să-şi facă în cele din urmă drum în mintea mea conştientă şi am simţit fiecare fir de păr de pe corpul meu ridicându-se. Am avut un moment de luciditate perfectă, clară, care semăna cu căutatul după aer, şi am închis repede ochii, încercând să mă cobor în Inima de Piatră.

N-am reuşit. Pentru prima dată în viaţa mea, starea rece, tăcută mi-a scăpat. În spatele ochilor mei, Felurian mi-a distras atenţia. Respiraţia dulce. Sânul moale. Suspinele aproape disperate care alunecau printre buzele înfometate şi delicate ca petala…

Piatra. Mi-am ţinut ochii închişi şi am înfăşurat raţionalitatea calmă a Inimii de Piatră în jurul meu, ca o mantie, înainte de a îndrăzni chiar să mă gândesc din nou la ea.

Ce ştiam? Mi-am adus în minte o sută de povestiri despre Felurian şi am scos compoziţiile recurente. Felurian era frumoasă. Fermeca muritorii. O urmau la zâne şi mureau în îmbrăţişarea ei.

Cum mureau? Era destul de simplu de ghicit: epuizare fizică.

Lucrurile erau destul de riguroase, iar cei sedentari sau fragili nu se descurcau atât de bine ca mine. Acum, că mă oprisem să observ, îmi simţeam corpul ca pe-o cârpă bine stoarsă. Umerii mă dureau, genunchii mă ardeau, iar gâtul purta dulcile vânătăi de muşcături de dragoste, de la urechea dreaptă, în jos pe piept şi…

Corpul mi-a roşit şi m-am afundat şi mai mult în Inima de Piatră, până când pulsul mi-a încetinit şi am putut forţa gândul cu ea din faţa minţii.

Mi-am amintit patru poveşti în care bărbaţii se întorseseră vii de la zâne, toate sparte ca oalele defecte ale olarului. Ce fel de nebunie manifestaseră? Comportament obsesiv, moarte accidentală din cauza ruperii de realitate şi ofilire din cauza melancoliei extreme. Trei au murit în decurs de zile. A patra poveste vorbea despre un bărbat care rezistase aproape jumătate de an.

Dar ceva n-avea sens. Desigur, Felurian era minunată. Pricepută? Fără nicio îndoială. Dar în aşa măsură ca toţi bărbaţii să moară sau să înnebunească? Nu. Nu era posibil.

Nu vreau să minimalizez experienţa. Nu mă îndoiesc nicio clipă că lăsase în trecut, în mod firesc, bărbaţii fără facultăţile lor mintale. Eu totuşi mă ştiam destul de sănătos la cap.

M-a distrat scurt ideea că eram nebun şi nu-mi dădeam

seama. Apoi am luat în considerare posibilitatea că fusesem întotdeauna nebun, recunoscând-o ca având mai multe şanse decât prima, apoi mi-am alungat ambele gânduri din minte.

Cu ochii încă închişi, m-am întins acolo, savurând o melancolie liniştită pe care nu o mai simţisem înainte. Am savurat momentul, apoi am deschis ochii şi m-am pregătit să evadez.

M-am uitat în jurul pavilionului, la draperiile de mătase şi la pernele împrăştiate.

Erau doar ornamente pentru Felurian. Ea se afla în mijlocul tuturor, cu fundul rotund, cu picioarele subţiri şi muşchii mlădioşi trecându-i pe sub piele.

Mă privea.

Dacă era frumoasă nemişcată, era de două ori pe-atât trează. Adormită era ca pictura unui foc. Trează era focul în sine.

Poate vi se pare ciudat că în acel moment am simţit frică. Poate părea ciudat că la numai o lungime de braţ de cea mai frumoasă femeie din lume mi-am adus brusc aminte de faptul că sunt muritor.

Mi-a zâmbit ca un cuţit în catifea şi s-a întins ca o pisică la soare.

Corpul ei era făcut pentru a se întinde, arcul spatelui ei, întinderea netedă de pe burta ei întinsă. Plinătatea rotundă a sânilor ei ridicaţi de mişcarea braţelor, şi dintr-odată m-am simţit ca un cerb într-un şanţ. Corpul meu a reacţionat la ea şi m-am simţit ca şi cum cineva îmi bătea cu un vătrai fierbinte în impasibilitatea rece a Inimii de Piatră. Controlul mi-a scăpat pentru o clipă şi o bucată mai puţin disciplinată a minţii mele a început să compună un cântec pentru ea.

Nu m-am putut priva de atenţie pentru a readuce acea bucată înapoi în mine. Deci, m-am concentrat să stau în siguranţă în Inima de Piatră, ignorând atât trupul ei, cât şi partea bombănitoare din mintea mea care făcea rime. Nu era cel mai uşor lucru de făcut. De fapt, făcea ca rigorile obişnuite ale magiei simpatetice să pară simple ca săritul. Dacă n-ar fi fost antrenamentul de la Universitate, aş fi fost un ceva spart, jalnic, doar în măsură să se concentreze pe propria fermecare.

Felurian s-a relaxat încet din întinderea ei şi s-a uitat la mine cu ochi bătrâni. Ochi deosebiţi de orice văzusem vreodată. Aveau o culoare izbitoare… Amurgul de vară i-l purtau ochii… un fel de amurg albastru. Erau fascinanţi. De fapt… Cu pleoapele ca aripile

pe care le au fluturii… nu exista nicio nuanţă de alb… Buzele ei ca umbra cerului când apar norii.

Mi-am încleştat falca, am dat deoparte bucata bombănitoare din mine şi am dus-o într-un colţ îndepărtat al minţii, lăsând-o să-şi cânte singură.

Felurian şi-a înclinat capul într-o parte. Ochii ei erau la fel de atenţi şi de inexpresivi ca ai unei pasări.

— De ce eşti atât de tăcut, iubitule înflăcărat? Te-am stins?

Vocea ei suna ciudat în urechile mele. N-avea deloc margini aspre. Totul era o netezime liniştită, ca o bucată de sticlă şlefuită perfect. În ciuda moliciunii ei ciudate, vocea lui Felurian îmi cobora pe şira spinării, făcându-mă să mă simt ca o pisică care tocmai a fost mângâiată până în vârful cozii.

M-am retras şi mai departe în Inima de Piatră, simţind-o răcoroasă şi liniştitoare în jurul meu. Cu toate astea, în timp ce mare parte din atenţie îmi era axată pe autocontrol, părticica nebună care făcea versuri în mintea mea a sărit în prim-plan şi a spus:

— Niciodată stins. Deşi sunt înmuiat de tine, ard. Mişcarea capului tău întorcându-se e ca un cântec. E ca o scânteie. E ca o suflare care mă învăluie şi suflă flacăra unui foc care nu se poate abţine să se răspândească şi să-ţi murmure numele.

Faţa lui Felurian s-a luminat.

— Un poet! Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti poet după felul în care îţi mişti corpul.

Liniştea blândă a vocii ei m-a prins din nou nepregătit. Nu faptul că vorbele erau murmurate sau aspre sau sufocate. Nu era nimic atât de ţipător sau de tulburător. Dar când vorbea, nu m-am putut abţine să nu văd că respiraţia ei era împinsă din piept, dincolo de dulceaţa moale a gâtului, apoi modelată de jocul atent al buzelor, al dinţilor şi al limbii.

A venit mai aproape, mergând pe mâini şi pe genunchi pe perne.

— Arătai ca un poet, aprins şi atrăgător.

Vocea ei nu era mai tare decât o suflare când mi-a cuprins faţa cu mâinile.

— Poeţii sunt mai blânzi. Spun lucruri frumoase.

La o singură persoană mai auzisem vreodată o voce similară.

La Elodin. În ocazii rare, vocea lui umplea aerul ca şi cum lumea însăşi ar fi ascultat. Vocea lui Felurian nu era rezonantă. Nu umplea poiana pădurii. A ei era ca tăcerea înainte de o

furtună bruscă de vară. Era moale ca mângâierea unei pene. Mi-a făcut inima s-o ia razna în piept.

Astfel spus, când m-a numit poet, nu m-a făcut să mă enervez sau să scrâşnesc din dinţi. De la ea a sunat precum cel mai dulce nume cu care a fost numit vreodată un bărbat. Atât de puternică era vocea ei.

Felurian şi-a trecut vârful degetelor peste buzele mele.

— Săruturile poetului sunt cele mai bune. Tu mă săruţi ca flacăra unei lumânări.

Şi-a tras una dintre mâini ca să-şi atingă gura, ochii luminându-i-se la amintire.

I-am luat mâna şi am strâns-o tandru. Mâinile mele păruseră întotdeauna graţioase, dar în comparaţie cu ale ei păreau brutale şi crude. I-am respirat în palmă când am vorbit.

— Sărutările tale sunt ca lumina soarelui pe buzele mele.

Şi-a coborât ochii, aripile de fluture dansând. Am simţit nevoia absurdă de a mă elibera şi am început să înţeleg. Asta era magia, dar nimic din ceea ce ştiam eu. Fără magie simpatetică sau scrijeldică. Felurian făcea bărbaţii să înnebunească de dorinţă la fel cum corpul meu degaja căldură. Era firesc pentru ea, dar o putea controla.

Privirea ei rătăcea peste încâlceala mea de haine şi obiecte aruncate dezordonat într-un colţ al poienii. Păreau ciudat de nelalocul lor în mijlocul mătăsurilor şi culorilor moi. I-am văzut ochii căzându-i pe cutia lăutei mele. A îngheţat.

— E flacăra mea un poet dulce? Cântă el?

Vocea ei tremura şi am simţit o încordare în corpul ei când aştepta un răspuns. S-a uitat înapoi la mine. I-am zâmbit.

Felurian s-a dus şi mi-a adus cutia lăutei ca un copil cu o jucărie nouă. Când am luat-o, am văzut că ochii ei erau mari şi… umezi?

M-am uitat în ochii ei şi într-o clipă de înţelegere mi-am dat seama cum trebuie să fi fost viaţa ei. Bătrână de o mie de ani şi singură din când în când. Dacă voia companie, trebuia să seducă şi să atragă. Şi pentru ce? Pentru o seară de companie? O oră? Cât poate rezista un bărbat mediocru înainte ca voinţa să i se rupă şi să devină la fel de stupid ca un câine linguşitor? Nu mult.

Şi pe cine întâlnea în pădure? Fermieri şi vânători? Ce distracţie îi puteau oferi ei, înrobiţi de pasiunea ei? Am simţit un moment de milă pentru ea. Ştiu cum e singurătatea.

Mi-am scos lăuta din cutie şi am început s-o acordez. Am lovit

o coardă de probă şi am acordat-o din nou cu atenţie. Ce să cânt pentru cea mai frumoasă femeie din lume?

N-a fost greu să decid, de fapt. Tatăl meu mă învăţase să judec o audienţă. Am cântat *Surorile Flin.* Dacă n-aţi auzit de el, nu sunt surprins. E un cântec luminos şi plin de viaţă, despre două surori gureşe care se ceartă pe preţul untului.

Cei mai mulţi oameni vor să audă poveşti despre aventuri legendare şi romantism. Dar ce cânţi pentru cineva din legendă? Ce cânţi pentru o femeie care e obiectul dragostei pentru un muritor? Îi cânţi melodii despre oameni obişnuiţi. Aşa speram.

A aplaudat încântată la sfârşit.

— Mai mult! Mai mult? a zâmbit cu speranţă, întinzându-şi capul pentru a o face cerere.

Ochii ei erau mari şi dornici şi adorabili.

I-am cântat *Lärm şi cana lui de bere.* I-am cântat *Fiicele fierarului.* I-am cântat o melodie comică despre un preot care alerga o vacă, pe care o compusesem când aveam 10 ani şi nici măcar nu-i dădusem un nume.

Felurian a râs şi a aplaudat. Şi-a acoperit gura de uimire şi ochii de jenă. Cu cât cântam mai mult, cu atât îmi amintea de o soţie tânără de la ţară care participă la primul ei târg, plină de bucurie pură, cu faţa strălucitoare de încântare nevinovată, cu ochii mari de uimire la tot ceea ce vede.

Şi adorabilă, desigur.

M-am concentrat la ce făceam cu degetele, ca să nu mă mai gândesc la asta.

După fiecare melodie mă răsplătea cu un sărut care îmi făcea dificilă decizia pentru ce urma să cânt. Nu că mă deranja teribil. Am realizat destul de repede că preferam săruturile în locul monedelor.

I-am cântat *Spoitor şi tăbăcar.* Trebuie să vă spun că Felurian cântând refrenul cântecului meu preferat de pahar, cu voce melodioasă, liniştită, e o imagine care nu mă va părăsi niciodată. Până la moarte.

În tot acest timp, am simţit cum îşi slăbeşte farmecul peste mine, puţin câte puţin. Mi-a lăsat loc să respir. M-am relaxat şi am alunecat un pic mai departe de Inima de Piatră. Calmul poate fi un cadru util pentru minte, dar nu ţine locul unei reprezentaţii convingătoare.

Am cântat ore întregi, iar până la sfârşit m-am simţit din nou eu însumi. Prin asta se înţelege că mă puteam uita la Felurian

fără nicio reacţie mai puternică decât aş putea simţi în mod normal uitându-mă la cea mai frumoasă femeie din lume.

Încă mi-o pot aminti, stând goală printre perne, cu fluturi de culoarea amurgului dansând în aer printre noi. Însemna că nu sunt în viaţă dacă n-aş fi fost excitat. Dar mintea părea să fie din nou a mea şi eram recunoscător pentru asta.

A scos un sunet dezamăgit de protest când mi-am băgat lăuta înapoi în cutie.

— Eşti obosit? a întrebat ea cu o nuanţă de zâmbet. Nu te-aş fi obosit, dulce poet, dacă aş fi ştiut.

I-am oferit cel mai bun zâmbet de scuză.

— Îmi pare rău, dar se pare că se face târziu.

De fapt, cerul arăta în continuare aceeaşi urmă de violet a amurgului pe care o avea când m-am trezit, dar am continuat.

— Va trebui să mă mişc repede dacă vreau să mă întâlnesc cu...

Mintea mi-a amorţit la fel de repede de parcă m-aş fi lovit în moalele capului. Am simţit pasiunea feroce şi lacomă. Am simţit nevoia s-o am, să-i zdrobesc corpul de-al meu, să-i gust dulceaţa sălbatică a gurii.

Doar din cauza formării mele ca arcanist mi-am păstrat noţiunea propriei identităţi. Chiar şi aşa, mă ţineam doar cu vârfurile degetelor.

Felurian stătea cu picioarele încrucişate pe pernele din faţa mea, cu faţa furioasă şi teribilă, cu ochii reci şi duri ca stelele îndepărtate. Cu un calm deliberat a atins un fluture care dădea încet din aripi pe umărul ei. Fusese o greutate atât de mare de furie în gestul ei simplu, încât stomacul mi s-a încleştat când l-am înţeles.

Nimeni n-o părăsea vreodată pe Felurian. Niciodată. Păstra bărbaţii până când corpurile şi minţile lor se rupeau sub tulpina iubirii faţă de ea. Îi ţinea până când se plictisea de ei, şi când îi alunga, începeau să înnebunească.

Eram lipsit de putere. Eram o noutate. Eram o jucărie, favorită pentru că eram cea mai nouă.

Putea trece o vreme înainte să se plictisească de mine, dar acel timp avea să vină. Şi când în cele din urmă avea să mă elibereze, mintea urma să mi se rupă în bucăţi dorind-o.

CAPITOLUL 97

Sânge şi regrete amare

Printre mătăsurile pe care stăteam, mi-am pierdut controlul şi am simţit un val de sudoare rece cuprinzându-mi corpul. Mi-am încleştat maxilarul şi am simţit crescând în mine un mic acces acut de furie. De-a lungul vieţii mele, mintea a fost singura pe care întotdeauna mă bazam, singura care era întotdeauna în întregime a mea.

Simţeam cum hotărârea mi se topeşte, cum dorinţele mele naturale fuseseră înlocuite cu ceva animalic, incapabil să gândească dincolo de propria poftă.

O parte din mine care încă era Kvothe se înfuria, dar mi-am simţit trupul răspunzând la prezenţa ei. Cu o oribilă fascinaţie, m-am târât printre perne spre ea. Un braţ i-a găsit talia subţire şi m-am aplecat s-o sărut cu o foame teribilă. Am urlat în mintea mea. Fusesem bătut şi biciuit, înfometat şi înjunghiat. Dar mintea îmi rămăsese a mea, indiferent de ceea ce devenise corpul sau lumea din jur. M-am aruncat asupra barelor unei cuşti necorporale, făcută din lumina lunii şi dorinţă.

Şi, într-un fel, m-am ţinut departe de ea. Respiraţia mi-a erupt din gât, ca şi cum fugeam să scap.

Felurian s-a aşezat pe perne, cu capul înclinat spre mine. Buzele ei erau palide şi perfecte. Ochii ei, pe jumătate deschişi şi flămânzi.

M-am forţat să nu mă uit la faţa ei, dar nicăieri nu eram în siguranţă să mă uit. Gâtul ei era neted şi delicat, tremurând sus pulsul rapid. Un sân era rotund şi plin, în timp ce celălalt atârna uşor într-o parte, în panta descendentă a corpului ei. S-au ridicat şi s-au lăsat cu respiraţia ei, mişcându-se delicat, făcând umbre ca de lumânare pe pielea ei. Am zărit albul perfect al dinţilor în spatele buzelor ei roz pal întredeschise…

Am închis ochii, dar cumva asta doar a făcut mai rău. Căldura corpului ei iradia ca şi cum ai fi stat în picioare lângă un foc.

Pielea taliei ei era moale sub mâna mea. S-a mişcat sub mine şi pieptul ei l-a atins încet pe-al meu. I-am simţit respiraţia în piept. Am tremurat şi am început să transpir.

Am deschis ochii şi am văzut-o din nou uitându-se la mine. Expresia ei era nevinovată, aproape rănită, ca şi cum nu putea înţelege cum e să fii respinsă. Mi-am îngrijit mica flacără de furie. Nimeni nu-mi făcuse una ca asta. Nimeni. M-am îndepărtat de ea. O linie uşoară de încruntare i-a atins fruntea, ca şi cum s-ar fi supărat sau s-ar fi înfuriat şi s-ar fi concentrat.

Felurian s-a întins să-mi atingă faţa, cu ochii intenţionând parcă să citească ceva scris adânc în interiorul meu. Am încercat să mă trag înapoi, amintindu-mi atingerea ei, dar corpul meu doar s-a cutremurat. Broboane de sudoare mi-au căzut de pe piele, răpăind uşor pe pernele de mătase şi pe stomacul ei plat de dedesubt.

Mi-a atins moale obrazul. Încet, m-am aplecat s-o sărut şi ceva s-a rupt în mintea mea.

Am simţit cum patru ani din viaţa mea alunecă departe. Dintr-odată m-am întors pe străzile din Bobcatran. Trei băieţi, mai mari decât mine, cu păr bogat şi ochi lacomi, m-au târât din lada ruptă în care dormeam. Doi dintre ei m-am pus jos, ţintuindu-mi braţele. M-au întins într-o băltoacă stătută, care era groaznic de rece. Era dimineaţa devreme şi stelele dispăruseră.

Unul dintre ei şi-a pus mâna peste gura mea. Nu conta. Eram în oraş de luni de zile. Ştiam că e mai bine să nu strigi după ajutor. În cel mai bun caz, nu vine nimeni. În cel mai rău, vine cineva, şi atunci ei sunt mai mulţi.

Doi dintre ei mă ţineau jos. Al treilea îmi tăia hainele de pe trup. Mă tăia.

Mi-au spus ce aveau de gând să-mi facă. Respiraţia lor era oribil de caldă pe faţa mea. Au râs.

Acolo, în Bobcatran, pe jumătate gol şi neajutorat, am simţit ceva bun în mine. Am muşcat două degete ale mâinii de pe gura mea. Am auzit un ţipăt şi o înjurătură când unul dintre ei s-a îndepărtat. M-am încordat şi m-am tensionat împotriva celui care era în continuare peste mine. Mi-am auzit braţul rupându-se şi strânsoarea lui a slăbit. Am început să urlu. L-am aruncat. M-am ridicat încă ţipând, cu hainele atârnând în zdrenţe pe mine. L-am trântit pe unul dintre ei la pământ. Mâna mea rănită a găsit o piatră de pavaj liberă şi am folosit-o pentru a rupe un picior. Îmi amintesc zgomotul făcut. Am tras până i s-au rupt braţele, apoi i-

am rupt capul.
Când m-am uitat în sus, am văzut că cel care mă tăiase plecase. Cel de-al treilea stătea ghemuit lângă un perete. Îşi strângea la piept mâna însângerată. Ochii îi erau albi şi sălbatici. Apoi am auzit paşi apropiindu-se, am dat drumul pietrei şi am fugit, am fugit, am fugit...
Dintr-odată, ani mai târziu, eram băiatul ăla sălbatic din nou. Mi-am smucit capul pe spate şi am mârâit în mintea mea. Am simţit ceva adânc în interiorul meu. M-am îndreptat într-acolo. O linişte tensionată s-a stabilit în mine, un fel de tăcere care vine înainte de un fulger. Am simţit cum aerul începe să se cristalizeze în jurul meu.
M-am simţit rece. Detaşat, am adunat bucăţile din mintea mea şi le-am potrivit laolaltă. Eram Kvothe cel din trupa de teatru, nativ edema ruh. Eram Kvothe studentul, re'larul lui Elodin. Eram Kvothe muzicantul. Eram Kvothe.
Am stat peste Felurian.
M-am simţit ca şi cum era prima dată din viaţa mea când eram pe deplin treaz. Totul părea clar şi ascuţit, ca şi cum vedeam cu o nouă pereche de ochi. Ca şi cum nu mă mai foloseam deloc de ochi şi vedeam lumea direct cu mintea.
Mintea mea adormită, îşi dădeau vag seama unele bucăţi din mine. *Nu mai doarme,* m-am gândit şi am zâmbit.
M-am uitat la Felurian şi în acel moment am înţeles-o până în vârful picioarelor. Ea era zână. Nu-şi făcea griji pentru bine şi rău. Ea era creată din dorinţă pură, la fel ca un copil. Un copil nu se preocupă de consecinţe, aşa cum nicio furtună neaşteptată nu se preocupă. Felurian semăna cu amândoi. Ea era eternă şi nevinovată şi puternică şi mândră.
Oare aşa vedea Elodin lumea? Asta era magia de care vorbea?
Fără secrete sau trucuri, numai cu magia lui Taborlin cel Mare. Mereu acolo, dar dincolo de vederea mea până acum?
Era frumos.
I-am întâlnit ochii lui Felurian şi lumea a devenit lentă şi leneşă. M-am simţit ca şi cum aş fi fost aruncat sub apă, ca şi cum aerul îmi era presat în corp. Pentru acel mic moment am fost uimit şi amorţit, ca şi cum aş fi fost lovit de fulger.
Momentul a trecut şi lucrurile au început să se mişte din nou. Dar acum, uitându-mă în ochii crepusculari ai lui Felurian, am înţeles-o mult dincolo de vârful picioarelor. Acum am cunoscut-o

până în măduva oaselor. Ochii ei erau ca patru versuri dintr-o melodie, scrise clar. Mintea mea s-a umplut brusc cu un cântec despre ea. Am tras aer în piept şi l-am cântat în patru note dure.

Felurian s-a ridicat în picioare. Şi-a trecut mâna prin faţa ochilor şi a rostit un cuvânt la fel de tăios ca sticla spartă. Simţeam în cap o durere ca de tunet.

Întunericul mi-a licărit în raza vizuală. Am gustat sânge şi regrete amare.

Lumea mi-a revenit în centrul atenţiei şi m-am oprit brusc înainte de a cădea.

Felurian s-a încruntat. S-a îndreptat. A stat. Cu faţa atentă, a făcut un pas.

În picioare, nu era înaltă sau cumplită. Capul ei abia dacă-mi ajungea la bărbie.

Părul ei negru cădea, ca un fascicol de umbră, drept ca un cuţit, până atingea curbura coapselor. Era plăpândă şi palidă şi perfectă. Niciodată nu văzusem o faţă atât de dulce, o gură atât de făcută pentru sărutat. Nu se mai încrunta. Nu mai zâmbea. Buzele ei erau moi şi uşor întredeschise.

A mai făcut un pas. Simpla mişcare a piciorului ei era ca un dans, unduirea uşoară a şoldului ei fermeca asemenea unui foc. Arcul piciorului ei gol spunea mai multe despre sex decât orice altceva văzusem în tânăra mea viaţă.

Alt pas. Zâmbetul ei era mândru şi plin. Era la fel de frumoasă ca luna.

Puterea atârna pe ea ca o mantie. Făcea aerul să vibreze. Se răspândea în spatele ei ca o pereche de aripi uriaşe şi nemaivăzute.

Suficient de aproape pentru a o atinge, i-am simţit puterea zdrăngănind în aer. Dorinţa a crescut în jurul meu ca un talaz. Ea şi-a ridicat mâna. Mi-a atins pieptul. M-am scuturat.

Mi-a întâlnit ochii şi, în amurgul scris acolo, am văzut din nou cele patru versuri clare de cântec.

Le-am cântat. Au izbucnit din mine ca păsările în zbor.

Dintr-odată, mintea mea era limpede din nou. Am tras aer în piept şi i-am susţinut privirea. Am cântat din nou, şi de data asta am fost plin de furie. Am strigat cele patru note grele de cântec. Le-am cântat strâmt şi alb şi tare ca fierul. Şi la sunetul lor am simţit cum puterea ei tremură, apoi se sparge, nemai lăsând în aer decât durere şi furie.

Felurian a scos un strigăt speriat şi s-a aşezat atât de brusc,

încât a fost aproape ca o cădere. Şi-a tras genunchii la piept şi s-a ghemuit, privindu-mă cu ochi mari şi speriaţi.

Privind în jur, am văzut vântul. Nu în felul în care se vede fumul sau ceaţa, ci am văzut vântul în continuă schimbare în sine. Era familiar ca faţa unui prieten uitat. Am râs şi mi-am întins braţele, minunându-mă de forma lui schimbătoare.

Mi-am făcut mâinile cupă şi am respirat în spaţiul gol din interior. Am rostit un nume. Mi-am dat mâinile deoparte şi mi-am lăsat respiraţia diafană să zboare. S-a agitat în afară, înghiţind-o, apoi a izbucnit într-o flacără de argint, care a prins-o strâns în interiorul numelui ei în schimbare.

Am ţinut-o acolo, deasupra pământului. Ea m-a privit cu un aer speriat şi neîncrezător, părul ei închis la culoare dansând ca o a doua flacără în interiorul celei dintâi.

Am ştiut atunci că aş putea s-o ucid. Ar fi fost la fel de simplu ca a arunca o foaie de hârtie în vânt. Dar gândul îmi făcea rău şi îmi amintea de smulgerea aripilor unui fluture. Uciderea ei ar fi distrus ceva ciudat şi minunat. O lume fără Felurian ar fi fost o lume mai săracă. O lume care mi-ar fi plăcut mai puţin. Ar fi fost ca şi cum s-ar fi spart lăuta lui Illien. Ar fi fost ca şi cum ar fi ars o bibliotecă pentru a pune capăt unei vieţi.

Pe de altă parte, erau în joc siguranţa şi bunul meu simţ. Am considerat şi că lumea a fost mai interesantă cu Kvothe în ea.

Dar n-am putut s-o ucid. Nu aşa. Nu mânuind magia mea nou-dobândită ca pe un cuţit de disecţie.

Am vorbit din nou, şi vântul a lăsat-o jos, între perne. Am făcut o mişcare de sfâşiere, şi flacăra de argint care fusese odată respiraţia mea a devenit trei note ale unui cântec întrerupt şi s-a dus să cânte printre copaci.

M-am aşezat. Ea s-a întins. Ne-am privit unul pe altul câteva minute lungi. Ochii ei au străfulgerat de la frică la prudenţă, apoi la curiozitate. M-am văzut reflectat în ochii ei, gol printre perne. Puterea îmi plutea ca o stea albă pe frunte.

Apoi am început să simt o stingere. O uitare. Am realizat că numele vântului nu-mi mai umple gura, şi când m-am uitat în jur n-am mai văzut decât aerul gol. Am încercat să par calm, dar când acestea m-au părăsit, m-am simţit ca o lăută ale cărei corzi au fost tăiate. Inima mi s-a încleştat de o pierdere pe care n-o mai simţisem de când muriseră părinţii mei.

Am văzut o uşoară strălucire în aerul din jurul lui Felurian, fărâme din puterea ei care revenea. Le-am ignorat, luptându-mă

cu frenezie să păstrez o parte din ce învăţasem. Dar era ca şi cum încercam să ţin un pumn de nisip. Dacă aţi visat vreodată că zburaţi, apoi v-aţi trezit, consternaţi să constataţi că aţi pierdut trucul pentru aşa ceva, aveţi o idee cum m-am simţit.

Bucată cu bucată, s-a stins, până n-a mai rămas nimic. M-am simţit gol în interior şi cu o durere la fel de rea ca şi cum aş fi descoperit că familia mea nu m-a iubit. Am înghiţit nodul din gât.

Felurian s-a uitat la mine curioasă. Încă mă vedeam reflectat în ochii ei, cu steaua de pe frunte nu mai mare decât o înţepătură de lumină. Apoi chiar şi viziunea perfectă a minţii mele adormite a început să se estompeze. M-am uitat cu disperare la lumea din jurul meu. Am încercat să memorez această imagine, fără să clipesc.

Apoi s-a dus. Mi-am plecat capul, jumătate de durere şi jumătate pentru a-mi ascunde lacrimile.

CAPITOLUL 98

Cântecul lui Felurian

A trecut mult înainte să-mi recapăt suficient din calm pentru a-mi ridica privirea. Era o ezitare în aer, ca şi cum am fi fost tineri îndrăgostiţi care nu ştiu la ce să se aştepte în continuare, care nu ştiu ce roluri ar trebui să joace.

Mi-am luat lăuta şi am strâns-o la piept. Mişcarea a fost instinctivă, ca pentru a strânge o mână rănită. Am lovit o coardă din obişnuinţă, apoi am făcut-o să sune atât de jos, că lăuta părea tristă.

Fără să mă gândesc sau să ridic privirea, am început să cânt una dintre piesele pe care le scrisesem în lunile care au urmat morţii părinţilor mei. Se numea *Stau lângă apă, amintindu-mi.* Degetele mele zdrăngăneau tristeţe în aerul serii. Au trecut câteva minute până să-mi dau seama ce fac şi alte câteva până m-am oprit. Nu terminasem cântecul. Nici nu ştiu dacă are într-adevăr un final.

M-am simţit mai bine, nu neapărat *bine,* dar mai bine. Mai puţin gol. Muzica mea întotdeauna ajuta. Cât timp aveam muzica mea, nicio povară nu era prea greu de suportat.

Am ridicat privirea şi am văzut lacrimi pe faţa lui Felurian. M-a făcut să mă ruşinez mai puţin de-ale mele.

De asemenea, am simţit c-o doream. Emoţia îmi fusese amorţită de durerea din piept, dar acea notă de dorinţă mi-a concentrat atenţia asupra preocupării celei mai imediate. Supravieţuirea. Evadarea.

Felurian părea să fi luat o decizie şi a pornit spre perne, înspre mine. Mişcându-se prudent de-a buşilea, s-a oprit la câţiva metri şi s-a uitat la mine.

— Are poetul meu delicat un nume?

Vocea ei era atât de blândă, că m-a speriat.

Am deschis gura să vorbesc, apoi m-am oprit. M-am gândit la luna prinsă de propriul nume şi la o mie de poveşti cu zâne pe

care le auzisem în copilărie. Dacă era să-l crezi pe Elodin, numele erau scheletul lumii. Am ezitat circa o jumătate de secundă înainte să mă decid să-i ofer lui Felurian o vedere dată naibii în locul numelui meu.

— Sunt Kvothe.

Sunetul a părut să crească din mine, iar apoi s-a aşezat în mine din nou.

— Kvothe, a zis ea încet, şi mi-a amintit de-o chemare păsărească. Vrei să-mi cânţi din nou dulce?

S-a întins încet, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu fie arsă, şi mi-a pus mâna uşor pe braţ.

— Te rog! Cântecele tale sunt ca o mângâiere, Kvothe al meu.

Mi-a pronunţat numele ca pe începutul unui cântec. Era minunat.

Cu toate astea, nu mă simţeam în totalitate confortabil cu modul în care făcea referire la mine, ca Kvothe al ei.

Am zâmbit şi am dat din cap. Mai ales pentru că n-aveam o idee mai bună. Am lovit două corzi de acordare, apoi m-am oprit, gândindu-mă.

Apoi am început să cânt *În pădurea zânelor,* un cântec despre – dintre toate lucrurile – Felurian însăşi. Era deosebit de bun. Folosea cam trei acorduri şi vreo douăzeci de cuvinte. Dar avea efectul pe care-l căutam.

Felurian s-a luminat la auzul numelui ei. Nu era nicio modestie falsă în ea. Ştia că e cea mai frumoasă, cea mai pricepută. Ştia că bărbaţii spun poveşti şi îşi ştia reputaţia. Niciun bărbat nu-i putea rezista, niciun bărbat nu-i putea răbda. Până la sfârşitul melodiei, mândria o făcuse să stea mai dreaptă.

Am terminat cântecul.

— Vrei să auzi altul? am întrebat-o.

A dat din cap şi a zâmbit cu nerăbdare. Stătea printre perne cu spatele drept, ca o regină.

Am început un al doilea cântec, asemănător cu primul. Se numea *Zâna* sau ceva de genul ăsta. Nu ştiam cine l-a scris, dar avea obiceiul îngrozitor de-a băga silabe suplimentare în versuri. Nu era chiar atât de rău cât să se arunce cu ceva în mine într-o tavernă, dar era pe-aproape.

M-am uitat cu atenţie la Felurian când am cântat. Era flatată, dar citeam o uşoară nemulţumire crescând. Ca şi cum ar fi fost iritată, dar nu se putea decide de ce. Perfect.

Ultimul a fost un cântec scris pentru Regina Serule. Vă

garantez că nu l-aţi auzit, dar sunt sigur că ştiţi genul. Scris de vreun menestrel linguşitor în căutarea unui patronaj, tatăl meu m-a pus să-l învăţ ca exemplu pentru a evita anumite lucruri când scriu un cântec. Era un exemplu stupid de mediocritate.

Puteai spune că scriitorul ori era cu adevărat inept ori că n-o întâlnise niciodată pe Serule, ori că pur şi simplu n-o considera deloc atractivă.

În timp ce-l cântam, am schimbat pur şi simplu numele lui Serule cu al lui Felurian. Am înlocuit, de asemenea, unele dintre cele mai bune fraze cu altele mai puţin poetice. Când l-am terminat, cântecul era cu adevărat mizerabil, şi Felurian avea pe faţă o expresie de consternare goală.

Am stat îndelung, ca şi cum m-aş fi gândit profund la ceva. Când în sfârşit am vorbit, vocea mea era joasă şi ezitantă.

— Doamnă, pot scrie un cântec pentru tine? i-am zâmbit timid.

Zâmbetul ei era ca luna printre nori. A bătut din palme şi s-a aruncat pe mine cu o încântare jucăuşă, umplându-mă de sărutări. Numai teama că mi s-ar putea strica lăuta m-a ţinut să mă bucur cum trebuie de experienţă.

Felurian s-a tras deoparte şi a stat foarte liniştită. Am încercat vreo două combinaţii de corzi, apoi mi-am potolit mâinile şi m-am uitat la ea.

— Îl voi numi *Cântecul lui Felurian.*

A roşit un pic şi s-a uitat la mine cu ochii întredeschişi, cu faţa timidă şi bronzată.

Lăsând modestia deoparte, pot scrie un cântec bun când îmi propun, şi abilităţile mele fuseseră recent ascuţite în serviciul maerului. Nu sunt cel mai bun, dar sunt unul dintre cei mai buni. Cu suficient timp la dispoziţie, un subiect demn şi motivaţia corectă, îndrăznesc să spun că aş putea scrie un cântec aproape la fel de bun ca Illien.

Aproape.

Închizându-mi ochii, am smuls acorduri dulci din lăuta mea. Degetele mele zburau şi am capturat muzica vântului în ramuri, în foşnetul frunzelor.

Apoi m-am uitat în partea din spate a minţii mele, unde partea nebună, clevetitoare, din mine compusese un cântec pentru Felurian în tot acest timp. Am mângâiat corzile mai uşor şi am început să cânt.

Lunii de argint luminoase miezul nopţii îi albăstreşte ochii
Pleoapele blând colorate, ca fluturii.
Părul ei se leagănă, o coasă întunecată mişcând
Printre copaci cu vântul cântând.
Felurian! O, frumoasă doamnă,
Binecuvântată să fie a ta poiană.
Răsuflarea prin aer îţi e uşoară.
Iar părul acoperit de-o umbră mă-nfioară.

Felurian a rămas nemişcată cât am cântat. Spre sfârşitul refrenului, abia îmi mai puteam da seama dacă respiră. Câţiva dintre fluturii care fuseseră daţi deoparte de conflictele noastre anterioare veniseră dansând înapoi la noi. Unul dintre ei s-a aşezat pe mâna lui Felurian, fluturându-şi aripile o dată, de două ori, ca şi cum era curios de ce stăpâna lui era brusc atât de nemişcată. Mi-am întors ochii înapoi la lăută şi am ales corzile ca pe nişte picături de ploaie lingând frunzele copacilor.

Dansez în umbra făcută de lumina lumânării
Îmi privea ochii, faţa, forma, rapid ca fulgerul furtunii.
Zâmbetul ei, o cursă de zece ori mai puternică
Decât are o poveste cu zâne linia melodică.
O, frumoasă doamnă! Felurian,
Sărutul tău, un caprifoi într-un buchet.
Milă mi-e de orice alt bărbat
Ce ţi-e necunoscut şi incomplet.

I-am privit corpul cu coada ochiului. Stătea ca şi cum ar fi ascultat cu toată fiinţa. Ochii îi erau mari. Şi-a ridicat o mână la gură, deranjând fluturele care se odihnea acolo, în timp ce cu cealaltă îşi apăsa pieptul în timp ce răsufla încet. Asta voiam, dar am regretat totuşi.

M-am aplecat peste lăută şi degetele mele au dansat peste corzi. Am împletit corzile ca apa peste pietrele de râu, ca o respiraţie moale pe ureche. Apoi m-am oţelit şi am cântat:

Ochii ei erau de un albastru întunecat
Cum e cerul de noapte cu ultimul nor suflat
Iscusinţa ei în dragoste…

Mi-am împleticit degetele pe corzi, oprindu-mă doar pentru o

clipă, ca şi cum aş fi fost nesigur de ceva. Am văzut-o pe Felurian aproape trezindu-se din reverie şi am continuat:

Iscusinţa ei în dragoste e suficientă
Îmbrăţişarea ei bărbaţii o consideră plăcută.
Felurian! O, nemaipomenită amantă,
Atingerea ta decât argintul e mai căutată
Eu...

— Ce?

Chiar dacă mă aşteptam la întrerupere, gheaţa din vocea ei m-a făcut s-o dau într-o larmă de note şi a alungat mai mulţi fluturi. Am tras aer în piept, asumându-mi cea mai nevinovată expresie, şi am ridicat privirea.

Pe faţa ei era o furtună de furie şi neîncredere.

— Plăcută?

Am simţit sângele scurgându-mi-se de pe chip la tonul ei. Vocea îi era încă rotundă şi blândă ca un flaut îndepărtat. Dar asta nu însemna nimic. Tunetul îndepărtat nu bate în urechi, îl simţi colindând prin piept. Liniştea din vocea ei s-a mişcat prin mine în genul tunetului îndepărtat.

— Plăcută?

— E plăcută, am zis calm, cu aerul meu de nevinovăţie doar pe jumătate afectat.

A deschis gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi a închis-o. Ochii i-au fulgerat furie pură.

— Îmi pare rău, am spus. Ar fi trebuit să ştiu mai bine decât să încerc.

Mi-am potrivit vocea undeva între cuget zdrobit şi copil bătut. Mi-am coborât mâinile de pe corzile lăutei.

Puţin din focul ei o părăsise, dar când şi-a regăsit vocea, a fost strânsă şi periculoasă.

— Iscusinţa mea „suficientă”?

Abia dacă era în stare să articuleze ultimul cuvânt. Gura se transformase într-o linie subţire, jignită.

Am explodat, cu vocea mea o rostogolire de tunete.

— De unde naiba să ştiu? N-am mai făcut niciodată aşa ceva!

S-a tras înapoi la vehemenţa cuvintelor mele, o parte din furie scurgându-se din ea.

— Ce vrei să spui? a bătut treptat în retragere, confuză.

— Asta!

Am gesticulat penibil către mine, către ea, către perne şi către pavilionul din jurul nostru, ca şi cum ar fi explicat totul.

Ultima urmă de furie a părăsit-o şi am văzut cum înţelegerea începe să mijească.

— Tu…

— Nu, m-am uitat în jos, roşind puternic. N-am mai fost niciodată cu o femeie.

Apoi m-am îndreptat şi am privit-o în ochi ca şi cum aş fi provocat-o să facă o problemă din asta.

Felurian a stat nemişcată o clipă, apoi gura i s-a ridicat, într-un zâmbet strâmb.

— Tu-mi spui poveşti cu zâne, Kvothe al meu.

Mi-am simţit faţa devenind sumbră. Nu mă deranjează să fiu făcut mincinos. Sunt. Sunt un mincinos minunat. Dar urăsc să fiu făcut mincinos când spun adevărul-adevărat.

Indiferent de motive, expresia a părut s-o convingă.

— Dar ai fost ca o furtună blândă de vară.

A făcut un gest de fluturare cu mâna.

— Ai fost un dansator proaspăt pe câmp.

Ochii îi străluceau periculos.

Am pus comentariul deoparte, pentru o mai târzie lustruire a ego-ului.

Răspunsul meu a fost uşor rănit.

— Te rog, nu sunt un mocofan complet. Am citit mai multe cărţi…

Felurian chicotea ca un pârâu.

— Ai învăţat din cărţi.

S-a uitat la mine, neputând să se decidă dacă să mă ia sau nu în serios. A râs, s-a oprit, apoi a râs din nou. N-am ştiut dacă trebuie să fiu jignit.

— Şi tu ai fost destul de bună, i-am spus în grabă, ştiind că voi arăta ca ultimul oaspete care-i face un compliment pentru salată. Ca să ştii, am citit…

— Cărţi? Cărţi! Mă compari cu cărţile!

Furia ei s-a prăbuşit peste mine.

Apoi, chiar fără a face pauză pentru a respira, Felurian a râs din nou, puternic şi încântat. Râsul ei era sălbatic ca ţipătul unei vulpi, clar şi ascuţit ca ciripitul păsărilor dimineaţa. Nu era un sunet uman.

Mi-am pus mina nevinovată.

— Nu e întotdeauna aşa?

Mi-am păstrat calmul, în timp ce în interior mă pregăteam pentru o altă izbucnire.

Ea pur şi simplu stătea.

— Eu sunt Felurian.

Nu era o simplă afirmare a numelui. Era o declaraţie. Era un steag mândru în zbor.

Am privit-o în ochi pentru o clipă, apoi am oftat şi mi-am lăsat privirea pe lăută.

— Îmi pare rău pentru melodie. N-am vrut să te jignesc.

— A fost mai frumoasă decât apusul soarelui, a protestat, părând să-i dea lacrimile. Dar… plăcută?

Cuvântul părea amar pentru ea.

Am pus lăuta înapoi în cutia sa.

— Îmi pare rău, n-o pot face fără o bază de comparaţie…

Am oftat.

— Păcat, era un cântec bun. L-ar fi cântat şi peste o mie de ani.

Vocea mea era plină de regret.

Faţa lui Felurian s-a luminat, ca şi cum i-ar fi venit o idee, apoi ochii i s-au îngustat în fante. S-a uitat la mine ca şi cum ar fi încercat să citească ceva scris în interiorul craniului meu.

Ştia. Ştia că ţineam melodia neterminată ca preţ de răscumpărare. Mesajele nerostite erau clare: Dacă nu plec, nu pot termina melodia. Dacă nu plec, nimeni nu va auzi vreodată aceste cuvinte frumoase pe care le-am făcut pentru tine. Dacă nu plec şi nu gust fructele pe care le oferă femeile muritoare, nu voi şti niciodată cât de iscusită eşti cu adevărat.

Acolo, în mijlocul pernelor, sub cerul veşnic la amurg, Felurian şi cu mine ne uitam unul la altul. Ea ţinea un fluture, iar mâna mea se odihnea pe lemnul fin al lăutei mele. Doi cavaleri în armură privindu-se reciproc peste un câmp însângerat n-ar fi putut egala intensitatea privirilor noastre.

Felurian a vorbit încet, măsurându-mi răspunsul.

— Dacă te duci, îl vei termina?

Am încercat să par surprins, dar n-am păcălit-o. Am dat din cap.

— Vei veni înapoi la mine să mi-l cânţi?

Surprinderea mea a devenit reală. Nu m-am gândit că mă va întreba asta. Ştiam că a doua oară n-ar mai fi existat plecare. Am ezitat, dar numai pentru o clipă infimă. O jumătate de pâine e mai bună decât niciuna. Am dat din cap.

— Promiţi?

Am dat din cap din nou.

— Promiţi cu săruturi?

Şi-a închis ochii şi a înclinat capul pe spate, ca o floare tolănindu-se la soare.

Viaţa e prea scurtă pentru a refuza oferte ca asta. M-am dus spre ea, i-am tras corpul gol înspre mine şi am sărutat-o cât de bine mi-a permis practica mea limitată. Părea să fie destul de bine.

Când m-am retras, m-a privit şi a oftat.

— Sărutările tale sunt ca fulgii de zăpadă pe buzele mele.

S-a aşezat pe spate pe perne, cu capul odihnindu-i-se pe braţ. Cu mâna liberă îmi mângâia obrazul.

Să spun că era minunată ar fi o afirmaţie atât de decentă, încât n-aş începe s-o repar. Mi-am dat seama că în ultimele minute nu încercase să mă facă s-o doresc, cel puţin nu în vreun sens supranatural.

Şi-a mângâiat uşor buzele peste palma mea şi mi-a eliberat-o. Apoi a rămas nemişcată, privindu-mă cu atenţie.

Eram flatat. Până azi ştiu doar un singur răspuns la o întrebare atât de politicos formulată. M-am aplecat s-o sărut. Şi ea, râzând, m-a luat în braţe.

CAPITOLUL 99

Un alt tip de magie

Până în acest punct al vieţii mele, îmi câştigasem o oarecare reputaţie.

Nu, nu e în întregime adevărat. E mai bine să spun că mi-o construisem eu. O făcusem cu bună-ştiinţă. O cultivasem.

Trei sferturi dintre poveştile populare spuse despre mine la Universitate erau zvonuri ridicole pe care chiar eu le lansasem. Vorbeam opt limbi. Vedeam în întuneric. Când aveam trei zile, mama mă pusese într-un coş spânzurat de un merişor, în lumina lunii pline. În noaptea aceea, o zână pusese un farmec puternic pe mine, ca să mă apere de rele. Îmi schimbasem ochii din albastru în verde ca frunza.

Ştiam cum lucrează poveştile, veţi vedea. Nimeni n-ar fi crezut că am dat un căuş de mână de sânge proaspăt unui demon în schimbul unui alar ca o lamă de oţel Ramston. Totuşi, eram cel mai bine clasat duelist de la cursul lui Dal. Într-o zi bună, îi băteam şi pe oricare doi dintre ei împreună.

Un fir de adevăr se împletea în poveste, îi dădea putere. Deci, chiar dacă tu n-o credeai, o puteai spune unui student din primul semestru, cu ochii mari de uimire, puţin abţiguit, doar pentru a-i vedea faţa, doar pentru distracţie. Şi dacă ai fi avut tu o băutură, două, trei în tine, ai fi putut începe să te întrebi…

Şi aşa se răspândesc poveştile. Şi astfel, în jurul Universităţii cel puţin, modesta mea reputaţie a crescut.

Au fost şi câteva poveşti adevărate. Bucăţi de reputaţie câştigate pe drept. O salvasem pe Fela dintr-un infern cuprins de flăcări. Fusesem biciuit în faţa unei mulţimi şi refuzasem să sângerez. Chemasem vântul şi-i rupsesem braţul lui Ambrose…

Totuşi, am ştiut că reputaţia mea era un strat ţesut din pânză de păianjen. Era un nonsens din cartea de poveşti. Nu existau demoni acolo, negocieri pentru sânge. Nu existau zâne utile care să acorde farmece magice. Şi, cu toate că poate m-am prefăcut

a fi, ştiam că nu sunt Taborlin cel Mare.

Astea au fost gândurile mele când m-am trezit, încurcat în braţele lui Felurian. M-am întins în linişte printre perne pentru un timp, cu capul ei odihnindu-se uşor pe pieptul meu, cu piciorul aruncat vag peste al meu. Privind în sus, printre copaci, la cerul în amurg, am realizat că nu recunoşteam stelele. Erau mai strălucitoare decât cele din cerul muritor, cu tipare nefamiliare.

Abia atunci mi-am dat seama că viaţa mea făcuse un pas într-o direcţie nouă. Până atunci, făcusem pe tânărul Taborlin. Răspândisem minciuni despre mine, pretinzând a fi un erou de poveste.

Dar acum nu mai avea niciun sens să mă prefac. Ceea ce făcusem avea cu adevărat valoare de poveste, la fel de ciudată şi minunată ca orice poveste a lui Taborlin însuşi. O urmasem pe Felurian în regatul zânelor, apoi o învinsesem cu o magie pe care n-o puteam explica, şi chiar să o controlez.

Mă simţeam diferit de-acum. Mai solid, într-un fel. Nu mai bătrân, mai exact. Nu mai înţelept. Dar ştiam lucruri pe care nu le ştiusem înainte. Ştiam că zânele erau reale. Ştiam că magia lor era reală. Felurian putea frânge mintea unui om cu un sărut. Vocea ei mă putea trage ca pe o marionetă de sfori. Erau lucruri pe care le învăţasem acolo. Lucruri ciudate. Lucruri puternice. Lucruri secrete. Lucruri pe care poate n-aş mai avea vreodată şansa să le învăţ.

M-am eliberat uşor din îmbrăţişarea adormitei Felurian şi m-am dus către apa din apropiere. M-am stropit cu apă pe faţă şi am sorbit câţiva pumni.

M-am uitat la plantele care creşteau pe malul apei. Am luat câteva frunze şi le-am mestecat, în timp ce mă gândeam cum aş putea să abordez subiectul cu Felurian. Menta mi-a îndulcit respiraţia.

Când m-am întors la pavilion, Felurian stătea acolo, trecându-şi degetele palide prin părul lung, negru.

I-am dat o violetă întunecată, de culoarea ochilor ei. Ea mi-a zâmbit şi a mâncat-o.

Am decis să abordez subiectul uşor, ca să n-o jignesc.

— Mă întreb dacă ai fi dispusă să mă înveţi, am zis cu atenţie.

Ea s-a întins să-mi atingă faţa uşor.

— Prostuţ dulce, a zis ea cu drag. N-am început deja?

Am simţit emoţia crescându-mi în piept, uimit de faptul că putea fi atât de simplu.

— Sunt gata pentru lecţia următoare? am întrebat.

Zâmbetul ei larg a crescut şi m-a privit de sus până jos, cu ochii pe jumătate închişi şi misterioşi.

— Eşti?

Am dat din cap.

— E bine că eşti nerăbdător, a zis Felurian cu vocea nuanţată cu caneluri de amuzament. Ai ceva inteligenţă şi îndemânare naturală. Dar sunt multe de învăţat. S-a uitat în ochii mei, cu faţa ei delicată serioasă. Când te vei întoarce printre muritori, nu vreau să mă faci de ruşine.

Felurian m-a luat de mână şi m-a tras în pavilion. Mi-a indicat:

— Stai.

M-am aşezat pe o pernă, cu capul la acelaşi nivel cu abdomenul ei neted. Buricul ei îmi distrăgea teribil atenţia.

S-a uitat în jos la mine, cu o expresie mândră şi regală, ca o regină.

— *Amouen,* a zis ea, răsfirându-şi degetele de la o mână şi făcând un gest deliberat. Aşa chemăm cerbul tăcut. O lecţie uşoară de început, una de care mă aştept să te bucuri.

Felurian mi-a zâmbit apoi, cu ochi bătrâni şi cunoscători. Şi chiar înainte de-a mă împinge înapoi pe perne şi a începe să mă muşte de gât, mi-am dat seama că nu intenţiona să mă înveţe magia. Sau, în cazul în care o făcea, ar fi fost un alt tip de magie.

Deşi nu era subiectul pe care speram să-l studiez cu ea, corect e să spun că n-am fost în totalitate dezamăgit. Învăţarea artei de a face dragoste de la Felurian depăşea cu mult orice curriculum oferit la Universitate. Nu mă refer la viguroasa trântă transpirată pe care majoritatea bărbaţilor – şi, vai!, cele mai multe femei – cred că înseamnă a face dragoste. În timp ce sudoarea şi vigoarea sunt părţi plăcute ale acesteia, Felurian mi-a adus în atenţie părţile mai subtile. Dacă era să merg în lume, zicea ea, nu voia s-o fac de râs fiind un amant incompetent, aşa că a avut grijă să-mi arate foarte multe lucruri grozave.

Câteva dintre ele, în cuvintele ei: Încheietura mâinii ca o aripă. Suspin în ureche. Devorarea gâtului. Conturarea buzelor. Sărutul pe gât, pe buric şi – aşa cum formulase Felurian – pe floarea femeii. Sărutul pe respiraţie. Sărutul fâlfâit. Sărutul în urcare. Atât de multe tipuri diferite de a săruta. Prea multe să ţi le aminteşti pe toate. Aproape.

Mai era scoaterea apei din fântână. Fâlfâirea mâinii. Ciripitul păsărilor dimineaţa. Orbita lunii. Cântecul iederii. Chinuitul

iepurelui. Doar nume care ar umple o carte. Dar nu cred că e loc aici pentru aşa ceva. Din păcate pentru lume.

Nu vreau să dau impresia că toate orele noastre le-am petrecut în distracţie. Eram tânăr şi Felurian era nemuritoare, dar o faci doar cât două trupuri pot îndura. Restul timpului ne-am amuzat în alte moduri. Am înotat şi am mâncat. Am cântat cântece pentru Felurian şi ea a dansat pentru mine.

I-am pus lui Felurian câteva întrebări atente cu privire la magie, nevrând s-o ofensez rugându-mă pentru secretele ei. Din păcate, răspunsurile ei n-au fost deosebit de edificatoare. Magia ei venea la fel de natural ca respiraţia. Aş fi putut la fel de bine să întreb un agricultor cum încolţesc seminţele. Când răspunsurile ei nu erau nonşalante fără speranţă, erau misterios criptice.

Totuşi, am continuat să întreb şi ea a răspuns cât de bine a putut. Şi, ocazional, am simţit o mică scânteie de înţelegere.

Dar cea mai mare parte a timpului am petrecut-o spunând poveşti. Aveam atât de puţine în comun, că poveştile erau tot ce am fi putut împărtăşi.

Ai putea crede că Felurian şi cu mine ne-am compensat inegal în această privinţă.

Ea era mai bătrână decât cerul, în timp ce eu n-aveam încă 17 ani.

Dar Felurian nu era tezaurul de poveşti la care v-aţi putea gândi. Puternică şi isteaţă? Desigur. Energică şi minunată? Absolut. Dar povestitul nu se număra printre multele ei talente.

Eu, pe de altă parte, eram edema ruh şi ştiam toate poveştile din lume.

Aşa că i-am spus *Fantoma şi fata-gâscă.* I-am spus *Tam şi cazmaua căldărarului.* I-am spus povestea tăietorilor de lemne şi a fiicelor văduvei şi a isteţilor băieţi orfani.

În schimb, Felurian mi-a spus poveştile omuleţului: *Mâna de pe inima perlei, Băiatul care alerga de colo-colo.* Zânele au propriile personaje de legendă: Mavin Omul-umbră, Alavin Toate-feţele. Surprinzător, Felurian nu auzise de Taborlin cel Mare sau de Oren Velciter, dar ştia cine a fost Illien. Am fost mândru că unul dintre edema ruhi îşi câştigase un loc în poveştile pe care şi le spuneau zânele între ele.

Nu eram orb în legătură cu faptul că Felurian putea avea

informaţiile pe care le căutam despre amiri şi Chandrieni. Cât de mult mai plăcut ar fi fost să aflu adevărul de la ea mai degrabă decât să prind rădăcini la nesfârşit printre cărţi vechi, în camere cu mult praf?

Din păcate, Felurian nu era mina de informaţii care speram. Ştia poveşti despre amiri, dar vechi de mii de ani.

Când am întrebat-o despre amiri mai recenţi, despre cavalerii bisericii şi despre ciridae, cu tatuajele lor sângeroase, doar a râs.

— N-au existat niciodată amiri umani, a zis ea, respingând ideea cu mâna. Cei de care vorbeşti tu par a fi nişte copii îmbrăcaţi în hainele părinţilor lor.

Mă aşteptam la reacţia asta de la alţii, dar venind de la Felurian, a fost deosebit de deprimantă. Totuşi, a fost drăguţ să ştiu că avusesem dreptate cu privire la faptul că amirii existaseră cu mult înainte de a deveni cavaleri ai Bisericii Tehlin.

Apoi, din moment ce amirii erau o cauză pierdută, am încercat s-o orientez în direcţia Chandrienilor.

— Nu, a zis ea privindu-mă drept în ochi, cu spatele drept. Nu voi vorbi despre Şapte.

Vocea ei moale n-a avut niciun ritm capricios. Nici ludic. Nu era loc de discuţii sau negocieri.

Pentru prima dată de la conflictul nostru iniţial am simţit trecând prin mine un firicel îngheţat de frică. Ea era atât de plăpândă şi de minunată, era atât de uşor să uiţi ce era cu adevărat.

Totuşi, nu puteam să renunţ la subiect atât de uşor. Era, literalmente, o situaţie cu care te întâlneşti doar o dată în viaţă. Dacă o convingeam pe Felurian să-mi spună măcar o parte din ce ştia, puteam afla informaţii pe care nimeni altcineva pe lume nu le cunoştea.

I-am oferit zâmbetul meu cel mai fermecător şi am tras aer în piept să vorbesc, dar înainte de-a scoate primul cuvânt, Felurian s-a aplecat şi m-a sărutat pe deplin pe gură. Buzele ei erau de pluş şi calde. Limba ei o peria pe-a mea şi ea îmi muşca jucăuş umflătura buzei de jos.

Când s-a îndepărtat, rămăsesem fără suflare, cu inima la trap. S-a uitat la mine cu ochii ei negri, plini de dulceaţa ofertei. Şi-a pus mâna pe faţa mea, mângâindu-mi obrazul uşor ca o floare.

— Dragostea mea dulce, a zis ea. Dacă mă mai întrebi de Şapte în acest loc, te duc departe de aici. Indiferent dacă întrebi ferm sau blând, cinstit sau câş. Dacă întrebi, te alung cu lovituri

de bici făcut din mărăcini şi şerpi. Te ţin în faţa mea, însângerat şi plângând, şi nu mă opresc până nu eşti mort sau scăpat de la zâne.

Nu s-a uitat în altă parte când a vorbit. Şi cum nici eu nu m-am uitat în altă parte sau nu a părut că schimb privirea, ochii ei nu mai erau moi de adoraţie. Erau la fel de întunecaţi ca norii de furtună, grei ca gheaţa.

— Nu glumesc, a zis ea. Jur pe floarea mea şi pe luna mereu în mişcare. Jur pe sare şi pe piatră şi pe cer. Jur cântând şi râzând, pe sunetul propriului nume.

M-a sărutat din nou, apăsându-şi cu tandreţe buzele peste ale mele.

— Aşa voi face.

Şi aşa s-a terminat. Poate că sunt nebun, dar nu atât de nebun.

Felurian fusese mai mult decât dispusă să vorbească despre tărâmul zânelor. Şi multe dintre poveştile ei detaliau facţiunile politice de la curtea zânelor: Tain Mael, Daendan, curtea Gorse. Erau poveşti dificil de urmărit pentru mine, care nu ştiam nimic despre facţiunile implicate, să nu mai vorbim de reţeaua de alianţe, prietenii false, secrete deschise şi vechi ranchiune care lega societatea zânelor.

Era cu atât mai complicat, cu cât Felurian considera de la sine înţelese anumite lucruri. Dacă aş spune eu o poveste, bunăoară, nu m-aş deranja să menţionez că cei mai mulţi cămătari sunt cealdizi sau că nu există nicio familie regală mai veche decât linia Modegan. Cine nu ştie aşa ceva?

Felurian sărea peste detalii similare în poveştile ei. Cine nu ştia, de pildă, că Tribunalul Gorse era amestecat în Berentaltha între Mael şi Casa de Arte?

Şi de ce ar fi fost important acesta? Păi, desigur, fiindcă asta făcuse ca membrii Gorse să fie dispreţuiţi de cei din straja diurnă. Şi ce era Berentaltha? Un fel de dans. Şi de ce era acest dans important?

După câteva astfel de întrebări, ochii lui Felurian se îngustau. Învăţasem repede că era mai bine să urmăreşti povestea liniştit şi confuz decât să încerci să tragi cu cleştele fiecare detaliu şi să rişti s-o iriţi.

Totuşi, am învăţat câte ceva din aceste povestiri: o mie de

fapte mici, împrăştiate, despre zâne. Numele curţilor, vechile lupte şi persoanele notabile. Am învăţat că nu trebuie să te uiţi la cineva din Thiana cu ambii ochi simultan şi că dăruirea unui singur fruct de cinnas e considerată o insultă groaznică dacă e făcută către unul dintre beladari.

Ai putea crede că aceste fapte mi-au oferit ceva din lumea zânelor.

Astea se potrivesc într-un fel împreună, ca piesele de puzzle, şi descoperi forma adevărată a lucrurilor. O mie de fapte sunt destul de multe, la urma urmelor…

Dar nu. O mie par multe, dar există mai multe stele de-atât în cer şi nu fac nicio hartă şi nicio pictură murală. Tot ce ştiam sigur după ascultarea poveştilor lui Felurian era că n-aveam nicio dorinţă să mă aflu vreodată nici chiar în cel mai drăguţ colţ al curţii zânelor. Cu norocul meu, aş fi fluierat în timp ce m-aş fi plimbat pe sub o salcie şi l-aş fi insultat, prin urmare, pe frizerul lui Dumnezeu sau ceva de genul ăsta.

Asta am învăţat din acele povestiri: că zânele nu sunt ca noi. E uşor să uităm asta la nesfârşit, căci multe dintre ele arată ca noi. Vorbesc limba noastră. Au doi ochi. Au mâini, iar gurile lor se mişcă la fel când zâmbesc. Dar astea sunt doar aparenţe. Nu suntem la fel.

Am auzit lumea spunând că oamenii şi zânele sunt la fel de diferiţi precum câinii şi lupii. Deşi e o analogie simplă, e departe de a fi adevărată. Lupii şi câinii sunt separaţi doar de o nuanţă minoră din sânge. Ambii urlă pe timp de noapte. Dacă-i baţi, ambii te muşcă.

Nu. Indivizii noştri şi ai lor sunt la fel de diferiţi ca apa şi alcoolul. În pahare identice, arată la fel. Ambele sunt lichide. Ambele limpezi. Ambele ude, după o formă.

Dar una arde, cealaltă nu. Asta n-are nimic de-a face cu temperamentul sau cu calendarul. Cele două se comportă diferit fiindcă sunt profund, fundamental, diferite.

Aşa şi cu oamenii şi zânele. Uităm pe riscul nostru.

CAPITOLUL 100
Shaed

Poate ar trebui să explic câteva dintre particularităţile zânelor. La prima vedere, poiana din pădurea lui Felurian nu părea deosebit de ciudată. În general, semăna cu o bucată veche, neatinsă, de pădure. Dacă n-ar fi fost stelele nefamiliare de sus, aş fi putut presupune că eram încă într-o bucată izolată a Eldului.

Dar exista o diferenţă. De când îmi părăsisem companionii mercenari, dormisem probabil de vreo douăsprezece ori. În ciuda acestui fapt, cerul de deasupra pavilionului lui Felurian rămăsese de un albastru profund spre mov al amurgului de vară şi nu prezenta semne de schimbare.

Puteam doar să ghicesc cât am stat la zâne. Mai important, n-aveam nicio idee cât timp trecuse în lumea muritorilor. Poveştile sunt pline de băieţi care adorm în cercurile făcute de zâne, trezindu-se bătrâni. Fetiţele rătăcesc prin pădure şi se întorc peste câţiva ani deloc îmbătrânite şi susţinând că au trecut doar câteva minute.

Din ce ştiam, puteau trece ani de fiecare dată când dormeam în braţele lui Felurian. M-aş fi putut întoarce descoperind că trecuse un secol sau că timpul rămăsese în loc.

Am făcut tot posibilul să nu mă gândesc la asta. Numai un nebun îşi face griji pentru ceva ce nu poate controla.

Cealaltă diferenţă pe tărâmul zânelor era mult mai subtilă şi mai greu de descris…

Petrecusem destul timp în Clinică în preajma pacienţilor inconştienţi. Menţionez asta pentru a demonstra ceva: există o mare diferenţă între a fi într-o cameră goală şi a fi într-o cameră în care doarme cineva. O persoană care doarme e o prezenţă într-o cameră. E conştientă de tine, chiar dacă numai cu o conştiinţă slabă, vagă.

Aşa era şi cu tărâmul zânelor. Era ceva ciudat, necorporal, pe

care nu l-am observat mult timp. Apoi, odată ce am devenit conştient de el, mi-a luat mult timp să-mi dau seama ce anume era diferit.

M-am simţit ca şi cum m-aş fi mutat dintr-o cameră goală într-una în care dormea cineva. Doar că, desigur, nu era nimeni acolo. Totul în jurul meu părea profund adormit: copacii, pietrele, pârâul clipocitor care făcuse iazul lui Felurian. Toate astea se simţeau mai solide, mai prezente decât eram obişnuit, ca şi cum fuseseră întotdeauna atât de uşor conştiente de mine.

Gândul că voi părăsi în cele din urmă tărâmul zânelor viu şi nevătămat era unul nefamiliar pentru Felurian şi mi-am dat seama că o tulbura. Adesea, în mijlocul unei conversaţii irelevante, ea schimba direcţia şi mă făcea să promit, să promit că mă voi întoarce la ea.

O asiguram cât de bine puteam, dar nu există prea multe modalităţi prin care să spui acelaşi lucru. După ce spusesem de vreo treizeci de ori: *Voi face tot posibilul să am grijă de mine pentru a mă putea întoarce la tine.*

Vedeam cum se schimbă la faţă, devenind iniţial temătoare, apoi sumbră, apoi gânditoare.

Pentru o clipă m-am îngrijorat că decisese să mă ţină ca pe-un animal de companie, muritor la urma urmelor, şi am început să-mi reproşez că nu fugisem de pe tărâmul zânelor când avusesem ocazia…

Dar înainte de-a deveni cu adevărat îngrijorat, Felurian şi-a lăsat capul într-o parte şi a părut să schimbe subiectul.

— Ar dori flacăra mea dulce o haină? O mantie?

— Am una, i-am spus arătând spre locul în care lucrurile mele erau împrăştiate la marginea pavilionului.

Abia atunci am observat că mantia mea zdrenţăroasă de la căldărar nu mai era acolo. Mi-am văzut hainele, cizmele şi traista încă umflată din cauza casetei maerului. Dar mantia şi sabia dispăruseră. Era de înţeles că nu le observasem lipsa, cum nu mă mai deranjasem să mă îmbrac de prima dată de când mă trezisem lângă Felurian.

M-a privit încet, cu atenţie. Ochii ei zăbovind pe genunchiul meu, pe braţ în jos, apoi în sus. Numai când mi-a pus mâna pe umăr şi m-a întors pentru a-mi examina spatele mi-am dat seama că se uita la cicatricele mele.

Felurian m-a apucat de mână şi a trasat o linie palidă care pornea de-a lungul antebraţului.

— Nu eşti în stare să ai grijă de tine, Kvothe al meu.

M-am simţit un pic ofensat, mai ales că era mai mult decât puţin adevăr în ce spusese.

— Mă descurc destul de bine, am zis rigid. Având în vedere necazurile peste care am dat.

Felurian mi-a întors mâna şi mi-a examinat îndeaproape palma şi degetele.

— Nu eşti un luptător, a zis încet, pentru sine. Totuşi, eşti lovit. Eşti ca o pasăre dulce care nu poate zbura. Niciun arc. Niciun cuţit. Niciun lanţ.

Mâna i s-a mutat pe piciorul meu, mişcând-o de-a lungul bătăturilor şi cicatricelor din anii mei petrecuţi pe străzile Bobcatranului.

— Eşti un alergător pe distanţe lungi. M-ai găsit în sălbăticie pe timp de noapte. Eşti un cunoscător profund. Şi îndrăzneţ. Şi tânăr. Şi necazurile te găsesc.

S-a uitat la mine cu atenţie.

— Ar dori poetul meu dulce un *shaed?*

— Un ce?

A făcut o pauză ca şi cum şi-ar fi reconsiderat cuvintele.

— O umbră.

I-am zâmbit.

— Am deja una.

Apoi am verificat să mă asigur. Eram pe tărâmul zânelor până la urmă.

Felurian s-a încruntat, a clătinat din cap la lipsa mea de înţelegere.

— Altcuiva i-aş da un scut şi l-ar ţine în siguranţă. Altcuiva i-aş face cadou un chihlimbar, i-aş lega o teacă elegantă sau aş face o coroană pentru ca oamenii să se uite la el cu dragoste.

A clătinat solemn din cap.

— Dar nu ţie. Tu eşti un călător de noapte. Un urmăritor al lunii. Trebuie să fii în siguranţă în faţa fierului, frigului, răutăţii. Tu trebuie să fii tăcut. Trebuie să fii uşor. Trebuie să te mişti încet în noapte. Trebuie să fii iute şi neînfricat.

A dat din cap ca pentru sine.

— Asta înseamnă că-ţi trebuie un *shaed.*

A pornit spre pădure.

— Vino, a zis ea.

Felurian avea o modalitate de a face cereri cu care mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc. Descoperisem că dacă nu mă oţeleam să rezist, mă trezeam că fac în mod automat orice îmi cerea ea.

Nu pentru că vorbea cu autoritate. Vocea ei era prea moale şi fără asperităţi pentru a pune greutate în ordin. Nu cerea şi nu linguşea. Când vorbea, o făcea pur şi simplu. Ca şi cum nu-şi putea imagina o lume în care nu voiai să faci exact aşa cum îţi spunea ea.

Din acest motiv, când Felurian mi-a spus s-o urmez, am sărit ca o marionetă trasă de sfori. Curând mergeam alături de ea, adânc în umbrele amurgului bătrânei păduri, gol ca un papiţoi.

Aproape că mă dusesem să-mi iau hainele, apoi decisesem să urmez unele sfaturi pe care tatăl meu mi le dăduse când eram mic.

— Fiecare mănâncă o parte diferită a porcului, spusese el. Dacă vrei să te integrezi, fă şi tu la fel. Locuri diferite, decoruri diferite.

Aşa că m-am dus gol şi nepregătit. Felurian mergea într-un ritm bun, muşchiul absorbind sunetul făcut de picioarele noastre goale.

Pe măsură ce avansam în pădure era tot mai întuneric. La început am crezut că pur şi simplu ramurile copacilor se arcuiesc deasupra capetelor noastre. Apoi mi-am dat seama de adevăr.

Deasupra noastră, cerul în amurg se întuneca lent. În cele din urmă, ultimul indiciu de violet a dispărut, lăsând cerul ca o catifea neagră perfectă, pistruiată cu stele necunoscute.

Felurian continua să meargă şi eu îi vedeam pielea palidă în lumina stelelor şi siluetele copacilor din jurul nostru, dar nimic mai mult. Gândind isteţ, am făcut o cetluire simpatică pentru lumină şi mi-am ţinut mâna deasupra capului ca şi cum ar fi fost o torţă. Am fost mai mult decât uşor mândru de asta, căci cetluirea mişcare-de-lumină e destul de dificilă fără o bucată de metal pentru focalizare.

Lumina s-a umflat şi o clipă am prins o bucăţică din împrejurimi. Trunchiuri de copaci întunecate crescute ca nişte stâlpi masivi cât vedeai cu ochii. Nu existau ramuri joase suspendate, nu arboret, nici iarbă. Doar muşchi întunecat la picioare şi un arc întunecat de ramuri deasupra capului. Îmi amintea de o catedrală mare, goală, înfăşurată în catifea acoperită de funingine.

— *Ciar nalias!* a zis Felurian repede.

Înţelegând din tonul ei, nu din cuvinte, am rupt cetluirea şi am lăsat întunericul să ne învăluie din nou. O clipă mai târziu, Felurian a sărit la mine şi m-a culcat la pământ, cu trupul ei suplu, gol, presat deasupra mea. Nu era un eveniment cu totul neobişnuit, dar de data asta experienţa n-a fost deosebit de erotică, fiindcă m-am lovit cu partea din spate a capului de o rădăcină proeminentă.

Din cauza asta, eram pe jumătate ameţit şi nouă zecimi orb când pământul s-a cutremurat uşor sub noi. Ceva mare şi aproape perfect silenţios s-a stârnit în aerul de deasupra noastră şi uşor într-o parte faţă de locul în care eram întinşi.

Aşezată peste mine, cu câte un picior pe fiecare parte, trupul lui Felurian era întins ca o coardă de harpă. Muşchii coapselor ei erau tensionaţi şi tremurau. Părul ei lung căzuse peste noi, acoperindu-ne ca un cearşaf de mătase. Sânii ei erau presaţi de pieptul meu când răsufla uşor, tăcut.

Corpul ei vibra în ritmul inimii ei care o luase la trap şi i-am simţit gura mişcându-se lângă golul gâtului meu, unde se odihnea. Mai moale decât o şoaptă, Felurian a rostit un cuvânt blând, fără bariere. L-am simţit apăsându-mă pe piele, trimiţând valuri tăcute prin aer, aşa cum o piatră aruncată face cercuri pe suprafaţa unui lac.

A fost un sunet moale de mişcare deasupra noastră, ca şi cum cineva pliase o bucată mare de catifea în jurul unei bucăţi de sticlă spartă. Spunând că îmi dădeam seama că n-are sens, dar eram liniştit, ăsta e cel mai bun mod în care pot descrie sunetul. Fusese un zgomot moale, un sunet de mişcare deliberată pe jumătate auzit. Nu pot să vă spun ce m-a făcut să mă gândesc la ceva teribil şi ascuţit, dar am făcut-o. Fruntea mea s-a umezit de sudoare şi m-am umplut de o teroare bruscă, pură şi fără suflare.

Felurian era perfect liniştită, ca şi cum era un cerb speriat sau o pisică pe cale să atace. În linişte, a inspirat, apoi a rostit un al doilea cuvânt. Răsuflarea ei mi-a mângâiat fierbinte gâtul şi la jumătatea de cuvânt auzit corpul meu s-a zgâlţâit de parcă aş fi fost o tobă lovită tare.

Felurian abia a întors capul, ca şi cum se chinuia să asculte. Această mişcare a făcut ca o mie de fire din părul ei moale să treacă încet peste toată jumătatea stângă a trupului meu gol, făcându-mi pielea de găină. Chiar şi în ghearele terorii mele fără nume, am tremurat şi am oftat moale, involuntar.

O agitaţie s-a produs chiar în aerul de deasupra noastră.

Unghiile ascuţite de la mâna stângă a lui Felurian s-au înfipt greu în muşchiul umărului meu. Ea şi-a mutat şoldurile şi a alunecat încet cu corpul ei gol de-a lungul corpului meu până când faţa ei a ajuns la acelaşi nivel cu a mea. Limba ei s-a aruncat asupra buzelor mele, şi chiar fără a gândi mi-am înclinat capul, întinzându-mă pentru sărut.

Gura ei a întâlnit-o pe-a mea şi ea a tras lent o răsuflare lungă, trăgând aerul din mine. Mi-am simţit capul luminându-se. Apoi, cu buzele strânse încă împotriva alor mele, Felurian şi-a împins răsuflarea puternic în mine, umplându-mi plămânii. A fost mai moale decât tăcerea. Avea gust de caprifoi. Pământul tremura sub mine şi totul era liniştit. Pentru un moment fără sfârşit, inima a încetat să-mi bată în piept.

O tensiune subtilă a părăsit aerul de deasupra noastră.

Felurian şi-a pus gura pe-a mea şi inima mea a bătut din nou, brusc şi greu. O a doua bătaie. A treia. Am răsuflat adânc, tremurând.

Numai atunci s-a relaxat Felurian. S-a întins deasupra mea, neglijentă şi suplă, cu corpul gol curgând ca apa peste al meu. Şi-a pus capul în curba gâtului meu şi a oftat dulce, mulţumită.

A trecut un moment apatic, apoi ea a râs, cu corpul tremurând. Era un râs încântat şi sălbatic, ca şi cum tocmai auzise cea mai minunată glumă. S-a ridicat şi mi-a sărutat gura cu înverşunare, apoi m-a muşcat de ureche înainte de a se ridica de pe mine şi a mă trage în picioare.

Am deschis gura. Apoi am închis-o, decizând că nu era, probabil, momentul potrivit pentru întrebări. Jumătate din a părea inteligent este să ştii să taci la momentul potrivit.

Deci, am continuat în întuneric. În cele din urmă ochii mi s-au obişnuit, şi printre ramurile de deasupra am văzut stelele cu model diferit şi mai strălucitoare decât cele de pe cerul muritor. Lumina lor abia era suficientă pentru a da impresia de sol şi copaci în jur. Silueta subţire a lui Felurian era o umbră de argint în întuneric.

Am continuat să mergem, iar copacii au devenit mai înalţi şi mai groşi, blocând pas cu pas palida lumină stelară. Apoi a devenit cu adevărat întuneric. Felurian era puţin mai mult decât o bucată de întuneric palid în faţa mea. Ea s-a oprit din mers înainte de-a o pierde din vedere în întregime şi şi-a făcut mâinile pâlnie la gură ca şi cum era pe cale să strige.

M-am făcut mic la gândul că un zgomot puternic ar putea să invadeze liniştea caldă din acel loc. Dar în loc de strigăt n-a fost nimic. Nu. Nu nimic. A fost un tors mic, lent. Nu ceva atât de tare şi de dur ca o pisică ce toarce. A fost mai aproape de sunetul făcut de o masivă cădere de zăpadă, o tăcere înăbuşită care face aproape mai puţin zgomot decât niciun zgomot, deloc.

Felurian a făcut asta de mai multe ori. Apoi m-a luat de mână şi m-a condus mai departe în întuneric, unde a repetat zgomot ciudat, aproape imperceptibil.

După ce a făcut asta a treia oară, s-a făcut atât de întuneric, că nu-i mai puteam vedea nici cea mai mică formă.

După ultima pauză, Felurian s-a apropiat de mine în întuneric, apăsându-şi corpul de-al meu. M-a sărutat lung şi total şi mă aşteptam să devină ceva mai implicată, când ea m-a tras deoparte şi mi-a vorbit încet în ureche.

— Linişte, a suflat ea. Au venit.

Pentru câteva minute mi-am încordat ochii şi urechile fără niciun rezultat. Apoi am văzut ceva luminos în depărtare. A dispărut repede şi m-am gândit că ochii mei privaţi de lumină îmi jucau feste. Apoi am văzut o altă pâlpâire. Încă două. Zece. O sută de lumini palide dansau în faţă noastră printre copaci, vag ca nişte bioluminiscenţe.

Auzisem de focul nebunilor înainte, dar niciodată nu-l văzusem. Şi, fiind pe tărâmul zânelor, m-am îndoit că era ceva atât de banal. M-am gândit la o sută de poveşti cu zâne, întrebându-mă care dintre aceste creaturi ar putea fi răspunzătoare pentru luminile palide, dansând nebuneşte. Tom-scânteie? Will Smoc de paie? Dennerlingii cu felinare pline de corpuri-lumină?

Apoi ne-au înconjurat, surprinzându-mă. Luminile erau mai mici decât crezusem şi mai aproape. Am auzit din nou sunetul tăcut al căderii de zăpadă, de data asta de pretutindeni din jurul meu. Tot nu puteam ghici ce puteau fi, până când una dintre ele mi-a atins braţul uşor ca o pană. Erau molii de un anumit fel. Molii cu pete luminiscente pe aripi.

Străluceau cu o lumină palidă, argintie, prea slabă pentru a ilumina ceva în jur. Dar sute dintre ele dansau printre trunchiurile copacilor, dezvăluind siluetele dimprejurul nostru. Unele luminau copacii sau pământul. Câteva au aterizat pe Felurian şi, deşi tot nu vedeam la mai mult de câţiva centimetri de pielea ei palidă, mă foloseam de lumina în mişcare ca s-o

urmez.

Am mers vreme îndelungată după aceea, Felurian conducându-mă printre trunchiurile de copaci bătrâni. O dată am simţit iarbă moale sub picioarele goale în loc de muşchi, apoi sol moale, ca şi cum treceam pe unde un fermier abia arase câmpul.

Un timp am urmat un drum răsucit, pavat cu piatră netedă, care ne-a condus peste arcul unui pod înalt. În tot acest timp moliile ne-au urmat, oferindu-mi doar o imagine vagă a împrejurimilor.

În cele din urmă Felurian s-a oprit. Până în acel moment întunericul fusese atât de gros că îl simţeam aproape ca pe o pătură caldă în jurul meu. Am putut spune după sunetul vântului prin copaci şi după mişcarea moliilor că eram într-un spaţiu deschis.

Nu erau stele deasupra noastră. Dacă am fi fost într-o poiană, copacii ar fi trebuit să fie uriaşi ca să-şi întindă ramurile deasupra capetelor noastre. Dar, din câte îmi dădeam seama, puteam fi la fel de bine adânc sub pământ. Sau poate că cerul era negru şi gol în această parte a tărâmului zânelor. Era un gând ciudat de tulburător.

Sentimentul subtil de vigilenţă adormită era mai puternic aici. Dacă restul tărâmului zânelor părea adormit, acest loc părea că s-a deşteptat cu o jumătate de clipă în urmă şi plutea în stare de veghe. Era deconcertant.

Felurian şi-a apăsat uşor palma pe pieptul meu, apoi un deget pe buzele mele. Am privit-o când se îndepărta de mine, fredonând încet o frântură din cântecul pe care-l făcusem pentru ea. Dar nici chiar această mică flatare nu mi-a putut distrage atenţia de la faptul că eram în centrul tărâmului zânelor, orb, complet gol şi fără nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă.

Câteva molii au aterizat pe Felurian, odihnindu-i-se pe încheietura mâinii, pe şold, umăr şi coapsă. Privindu-le, mi-au dat o idee vagă asupra mişcărilor ei. Dacă ar fi fost să ghicesc, aş fi spus că aduna lucruri din copaci, din spatele arbuştilor şi pietrelor sau de sub acestea. O adiere caldă trecea prin poiană şi m-am simţit ciudat de confortabil, fiindcă îmi mângâia pielea goală.

După vreo zece minute, Felurian s-a întors şi m-a sărutat. Avea ceva moale şi cald în braţe.

Ne-am întors de unde veniserăm. Moliile şi-au pierdut treptat interesul faţă de noi, lăsându-ne cu o idee din ce în ce mai vagă

asupra împrejurimilor.

După ceea ce a părut un moment interminabil, am văzut lumina filtrându-se printr-o spărtură printre copacii din faţă. Era doar vaga lumină a stelelor, dar în acel moment părea luminoasă ca o perdea de diamante strălucitoare.

Am pornit spre ea, dar Felurian mi-a apucat braţul să mă opresc. Fără un cuvânt, m-a aşezat jos, unde primele fascicule de lumină slabă a stelelor se strecurau printre copaci, atingând pământul.

Ea a păşit cu atenţie printre razele de lumină ale stelelor, evitându-le de parcă acestea ar fi putut s-o ardă. Când era în centrul lor, s-a lăsat la pământ şi a stat cu picioarele încrucişate, cu faţa la mine. Ţinea în poală ce culesese, dar altceva decât că era ceva fără formă şi întunecat n-aş putea spune despre asta.

Apoi Felurian a întins mâna, a prins una dintre şuviţele subţiri de lumină a stelelor şi a pus-o lângă forma întunecată din poală.

Aş fi fost mai surprins dacă modul în care Felurian făcea asta n-ar fi fost atât de natural. În lumina slabă, i-am văzut mâinile făcând o mişcare familiară. O secundă mai târziu s-a întins din nou, aproape absentă, şi a apucat între degetul mare şi arătător o altă şuviţă îngustă din lumina stelelor. A tras-o la fel de uşor ca pe prima şi a manevrat-o în acelaşi fel.

Din nou, mişcarea mi s-a părut familiară, dar nu-mi dădeam seama de ce.

Felurian a început să-şi fredoneze singură în timp ce aduna următorul fuior de lumină a stelelor, iluminând imperceptibil lucrurile. Forma din poala ei semăna cu o stofă groasă, întunecată. Văzând asta, mi-am dat seama de ce-mi amintea: de cusutul tatălui meu. Cosea ea cu lumina stelelor?

Să coşi cu lumina stelelor. Înţelegerea mi-a venit într-un potop. *Shaed* însemna umbră. Ea adusese cumva un braţ de umbră şi o cosea cu lumina stelelor. Îmi cosea o mantie de umbră.

Sună absurd? Asta a făcut pentru mine. Dar indiferent de părerea mea ignorantă, Felurian a apucat un alt fir din lumina stelelor şi l-a adus în poală. Am dat deoparte orice îndoială. Numai un nebun nu crede ce vede cu propriii ochi.

În plus, stelele de deasupra mea erau luminoase şi ciudate. Stăteam lângă o creatură de basm. Era tânără şi frumoasă de o mie de ani. Îmi oprise inima cu un sărut şi vorbea cu fluturii.

Începusem să vorbesc în calambururi?

După un timp m-am apropiat, aşa că am putut privi cu mai multă atenţie. Ea a zâmbit când m-am aşezat lângă ea, răsplătindu-mă cu un sărut pripit.

I-am pus câteva întrebări, dar răspunsurile ei fie n-aveau niciun sens, fie erau iremediabil nonşalante. Nu ştia nimic despre legile simpateticii sau despre scrijeldică sau alar. Ea pur şi simplu nu vedea nimic ciudat în a sta în pădure ţinând în mână o umbră. În primul moment m-am simţit jignit, apoi am fost teribil de gelos.

Mi-am amintit cum găsisem numele vântului în pavilionul ei. Fusese ca şi cum mă trezisem cu adevărat pentru prima dată, cu adevărata cunoaştere alergându-mi ca gheaţa prin sânge.

Amintirea m-a înveselit o clipă, apoi m-a lăsat cu o coardă ruptă de pierdere. Mintea mea adormită adormise din nou. Mi-am întors atenţia înapoi la Felurian şi am încercat să înţeleg.

Înainte de a fi prea târziu, Felurian s-a mişcat fluid şi m-a ajutat să mă ridic în picioare. Fredona fericită şi mi-a luat braţul în timp ce ne întorceam de unde veniserăm, trăncănind despre mărunţişuri. Ducea, drapată uşor peste braţ, forma întunecată a *shaedului.*

Apoi, chiar când şi ultima urmă slabă a amurgului a început să atingă cerul, a atârnat-o invizibil de ramurile întunecate ale unui copac din apropiere.

— Uneori, seducţia lentă e singura cale, a zis ea. Umbra blândă se teme de lumina lumânării. Cum să nu simtă novicele tău *shaed* la fel?

CAPITOLUL 101

Suficient de aproape pentru a o atinge

După expediţia noastră de adunat umbre, am pus-o să-mi clarifice mai multe despre magia ei. Cele mai multe dintre răspunsurile ei continuau să fie doar teribil de pragmatice. Cum pui stăpânire pe-o umbră? A făcut semn cu o mână, ca şi cum s-ar fi întins după un fruct. Aşa se face, aparent.

Alte răspunsuri erau aproape de neînţeles, pline de cuvinte de-ale zânelor pe care nu le-am înţeles. Când a încercat să descrie acei termeni, conversaţiile noastre au devenit încurcături retorice fără speranţă. Uneori mă simţeam ca o versiune mai liniştită, mai atractivă, a lui Elodin.

Totuşi, am învăţat câteva fărâme. Ce făcea cu umbra numită *grammarie.* Când am întrebat-o, a spus că era „arta de a face lucrurile să fie”. Era distinctă de *glamourie,* care era „arta de a face lucrurile să pară”.

Am aflat şi că pe tărâmul zânelor nu au orientarea obişnuită. Acolo, busola întreită e inutilă ca o bucată de batog de tablă. Nordul nu există. Şi când cerul e un nesfârşit amurg, nu poţi vedea răsăritul soarelui în est.

Dar dacă te uiţi atent la cer, o bucată de orizont va fi cu o nuanţă mai luminoasă, iar în direcţia opusă o umbră mai întunecată. Dacă mergi spre un orizont mai luminos, în cele din urmă va deveni ziuă. Cealaltă direcţie conduce spre o noapte întunecată. Dacă mergi destul de mult într-o direcţie, vei vedea în cele din urmă cum trece o întreagă „zi” şi vei încheia în acelaşi loc în care ai început.

Asta e teoria, cel puţin.

Felurian a descris aceste două puncte cardinale ale tărâmului zânelor ca Zi şi Noapte. La celelalte două s-a referit ca la momente diferite de Întuneric şi Lumină, Vară şi Iarnă sau Înainte şi Înapoi. O dată chiar s-a referit la ele drept Cumplit şi Rânjit, dar ceva din modul în care a spus-o m-a făcut să

suspectez că era o glumă.

Am o memorie bună. Asta, probabil, mai mult decât orice altceva, e situată în centrul a ceea ce sunt. E talentul de care depind atât de multe dintre abilităţile mele. Pot doar să ghicesc cum am ajuns să am memoria asta. Pregătirea mea timpurie pe scenă, probabil. Jocurile pe care părinţii mei le foloseau pentru a mă ajuta să-mi amintesc versurile.

Poate că erau exerciţiile mentale pe care le învăţasem de la Abenthy, ca să mă pregătesc pentru Universitate.

Indiferent de unde a venit, memoria mă serveşte întotdeauna bine. Uneori funcţionează mult mai bine decât aş vrea.

Cu toate astea, memoria îmi e ciudat de cârpită când mă gândesc la timpul petrecut pe tărâmul zânelor.

Conversaţiile mele cu Felurian sunt clare ca sticla. Lecţiile ei puteau la fel de bine să-mi fie scrise pe piele. Înfăţişarea ei. Gustul buzelor sale. Toate îmi sunt proaspete ca şi cum ar fi fost ieri. Dar alte aspecte nu mi le pot aminti.

De exemplu, mi-o amintesc pe Felurian în amurgul violet. Pătată printre copaci, ca şi cum ar fi fost sub apă. Mi-o amintesc în lumina lumânărilor pâlpâitoare, cu umbre sâcâitoare ascunzând mai mult decât dezvăluiau. Şi mi-o amintesc în culoarea de chihlimbar plin, bogat, al luminii lămpii. Se tolănea în ea ca o felină, cu pielea caldă şi strălucitoare.

Dar nu-mi amintesc lămpile. Sau lumânările. E important atunci când te ocupi cu astfel de lucruri, dar nu-mi amintesc niciun singur moment petrecut tăind un fitil sau ştergând funinginea de pe sticla unei lămpi. Nu-mi amintesc mirosul de ulei sau de fum sau de ceară.

Îmi amintesc că am mâncat. Fructe şi pâine şi miere. Felurian a mâncat flori. Orhidee proaspete. Trillium sălbatic. Selas luxuriante. Am încercat şi eu câteva. Violetele erau preferatele mele.

Nu vreau să insinuez că mânca numai flori. Îi plăceau pâinea şi untul şi mierea. Îi plăceau mai ales murele. Şi era şi carne. Nu la fiecare masă, dar uneori. Vânat sălbatic. Fazan. Urs. Felurian o mânca pe-a ei atât de rar, încât era aproape neexperimentată.

Ea nu era un mesean pretenţios. Nu era formală sau ca la Curte. Mâncam cu mâinile şi cu dinţii şi după aceea, dacă eram lipicioşi de la miere sau de la pulpă sau de la sângele de urs, ne

spălam în iazul din apropiere.

Încă o pot vedea chiar şi acum, goală, râzând, cu sângele curgându-i în jos pe bărbie. Era ca o regină. Nerăbdătoare ca un copil. Mândră ca o pisică. Şi nu era ca niciunul dintre acestea. Deloc. Nici măcar puţin.

Ce vreau să spun: pot să-mi amintesc ce mâncam. Nu-mi amintesc de unde venea mâncarea. O aducea cineva? Făcea ea rost de ea? Nu-mi pot aminti nici dacă mi-ar fi viaţa în joc. Gândul că servitorii intrau în viaţa ei privată din poiana în amurg pare imposibil pentru mine, dar la fel e şi acela că Felurian îşi cocea singură pâinea.

Căprioara, pe de altă parte, o puteam înţelege. N-aveam nici cea mai mică îndoială că putea pune una jos şi s-o ucidă cu mâinile ei, dacă dorea. Sau mi-aş putea imagina un cerb timid aventurându-se în liniştea poienii ei în amurg. Mi-o pot imagina pe Felurian stând, răbdătoare şi calmă, aşteptând până când venea destul de aproape pentru a o atinge…

CAPITOLUL 102

Luna mereu în mişcare

Împreună cu Felurian am mers pe lângă iaz, când am observat o diferenţă subtilă în calitatea luminii. Ridicându-mi privirea, am fost surprins să văd curba palidă a lunii ivindu-se printre copacii de deasupra noastră.

Chiar dacă era doar cea mai subţire seceră, am recunoscut-o ca fiind aceeaşi lună pe care o cunoscusem toată viaţa. Văzând-o în acest loc ciudat, era ca întâlnirea departe de casă cu un prieten de mult pierdut.

— Uite! am zis arătând. Luna!

Felurian a zâmbit cu îngăduinţă.

— Tu eşti preţiosul meu mieluţ nou-născut. Uite! Acolo atârnă şi un nor! *Amouen!* Dansează de bucurie!

A râs.

Am roşit, jenat.

— E doar fiindcă n-am văzut-o de…

Am tăcut treptat, neavând nicio modalitate de a-mi măsura timpul.

— Mult timp. În plus, aici ai stele diferite. Am crezut că poate e şi o lună diferită.

Felurian şi-a trecut degetele uşor prin părul meu.

— Prostuleţ dulce, există o singură lună. Am aşteptat-o. Ea ne va ajuta să-ţi punem *shaedul.*

S-a lăsat în apă, elegantă ca o vidră. Când a scos capul la suprafaţă, părul îi lucea pe umeri precum cerneala.

M-am aşezat pe o piatră de pe marginea iazului şi mi-am lăsat picioarele să atârne. Apa era caldă ca o baie.

— Cum poate fi luna aici dacă e un cer diferit? am întrebat.

— O singură bucăţică subţire de-a ei e aici, a spus Felurian. Cea mai mare parte e încă în lumea muritorilor.

— Dar cum? am întrebat.

Felurian s-a oprit din înotat şi a făcut pluta pe spate, uitându-

se la cer.

— O, lună, a zis ea jalnic. Mă prăpădesc după sărutări. De ce mi-ai adus o bufniţă când am dorit un bărbat?

A oftat, apoi a scos un sunet de bufniţă în noapte:

— Cum? Cum? Cum?

Am alunecat în apă, poate nu la fel de suplu ca o vidră, dar cumva mai bun pentru sărutat.

Ceva mai târziu stăteam la umbra unei stânci mari de piatră tocită fin de apă.

— Mulţumesc, lună, a zis Felurian uitându-se mulţumită în sus la cer. Pentru acest omuleţ dulce şi viguros.

Se vedeau peşti luminoşi în baltă. Nu mai mari decât mâna, fiecare cu o dungă sau o pată de culoare uşor strălucitoare. I-am privit ieşind din ascunzătorile în care se împrăştiaseră, surprinşi de recentele turbulenţe. Erau portocalii precum cărbunii încinşi, galbeni ca piciorul cocoşului, albaştri ca cerul la amiază.

Felurian a alunecat înapoi în apă, apoi m-a tras de picior.

— Vino, bufniţa mea pupăcioasă, a zis ea. Îţi voi arăta capodoperele lunii.

Am urmat-o în baltă până când apa mi-a ajuns la umăr. Peştii au venit să exploreze, cei mai curajoşi apropiindu-se destul de mult să înoate printre noi. Mişcarea lor a relevat silueta ascunsă a corpului lui Felurian sub apă.

În ciuda faptului că îi explorasem goliciunea în detaliu, deodată mă descopeream fascinat de forma ei sugerată.

Peştii au venit şi mai aproape. Unul m-a atins şi am simţit o muşcătură blândă pe coaste. Am sărit, deşi muşcătura era moale ca o atingere de deget. Am observat că mai mulţi peşti ne încercuiseră, ciupindu-ne din când în când.

— Chiar şi peştilor le face plăcere să te sărute, a zis Felurian, venind mai aproape pentru a-şi atinge corpul ud de-al meu.

— Cred că le place sarea de pe pielea mea, i-am spus, uitându-mă în jos la ei.

M-a împins deoparte, iritată.

— Poate le place gustul de bufniţă.

Înainte de-a putea da un răspuns adecvat, şi-a luat o expresie gravă, încordându-şi palma şi lăsând-o în apă între noi.

— Există o singură lună, a zis Felurian. Ea se mişcă între cerul vostru, al muritorilor, şi al meu.

A apăsat cu palma pe pieptul meu, apoi a tras-o şi a presat-o pe-al ei.

— Se leagănă. Înainte şi-napoi.
S-a oprit, încruntându-se la mine.
— Fii atent la ce-ţi spun.
— Sunt, am minţit.
— Ba nu. Eşti atent la sânii mei.
Era adevărat. Ei cochetau cu suprafaţa apei.
— Merită toată atenţia, i-am spus. Dacă n-aş fi atent la ei, ar fi o insultă groaznică.
— Vorbesc de lucruri importante. Trebuie să ştii lucruri dacă vrei să revii în siguranţă la mine.
Mi-a oferit un oftat exasperat.
— Dacă te las să-mi atingi unul, o să fii atent la cuvintele mele?
— Da.
Mi-a luat mâna şi a tras-o aproape, pentru a-i cuprinde sânul.
— Faci valuri la crini.
— Nu mi-ai arătat încă valurile la crini.
— Mai târziu, atunci.
Şi-a pus înapoi palma pe apă, între noi, apoi a oftat încet, cu ochii pe jumătate închişi.
— A! a zis ea. O!
În cele din urmă, peştii au ieşit din nou din ascunzătorile lor.
— Bufniţa mea cea mai zăpăcită, a zis Felurian fără blândeţe.
S-a aruncat la fundul iazului şi s-a întors ţinând o piatră netedă, rotundă.
— Fii atent acum la ceea ce spun. Tu eşti muritor, eu sunt zână. Aici e luna, a zis ea, pitind piatra între palmele noastre şi ţinându-ne degetele împreunate, ca s-o ţinem. E legată strâns atât de noaptea tărâmului zânelor, cât şi de cea a muritorilor.
Felurian a păşit în faţă şi mi-a pus piatra pe piept.
— Aşa se mută luna, a zis ea, întinzându-şi degetele în jurul alor mele. Acum, când mă uit în sus, nu există nicio licărire de lumină care să-mi placă. În schimb, faţa ei străluceşte ca o floare deschisă în lumea voastră muritoare.
S-a dat înapoi, astfel ca braţele noastre să fie drepte, cu mâinile împreunate între noi. Apoi, a tras piatra spre pieptul ei, trăgându-mă de mână prin apă.
— Acum toate fecioarele muritoare oftează, pentru că e pe deplin pe cerul meu.
Am dat din cap, înţelegând.
— Iubită atât de zâne, cât şi de bărbaţi. Luna noastră e o

hoinară veselă atunci?

Felurian a clătinat din cap.

— Nu chiar. O călătoare, da. O hoinară, nu. Se mişcă, dar nu poate merge liberă.

— Am auzit o poveste odată, i-am spus. Despre un băiat care a furat luna.

Expresia lui Felurian a devenit solemnă. Şi-a desprins degetele de-ale mele şi s-a uitat în jos, la piatra din mână.

— Ăsta a fost sfârşitul tuturor. A oftat. Până să fure luna mai exista o speranţă de pace.

Am fost uimit de tonul cunoscător din vocea ei.

— Ce? am întrebat prosteşte.

— Furatul lunii.

A întins capul către mine, nedumerită.

— Ai zis că ştii de el.

— Am zis că am auzit o poveste, am spus. Dar era ceva prostesc. Nu e povestirea a ce s-a întâmplat cu adevărat. E o poveste cu z… E genul de poveste pe care i-o spui unui copil.

A zâmbit din nou.

— Le poţi numi poveşti cu zâne. Ştiu despre ele. Sunt fantezii. Când se culcă, le spunem copiilor noştri poveşti cu oameni.

— Dar a fost cu adevărat furată luna? am întrebat. Nu e o fantezie?

Felurian s-a încruntat.

— Asta ţi-am arătat! a zis ea, lăsând mâna în jos furioasă.

M-am trezit făcând sub apă gestul adem pentru scuze, înainte de a realiza că era de două ori inutil.

— Îmi pare rău, am spus. Dar fără adevărul poveştii sunt pierdut. Te implor să mi-l spui.

— E o poveste veche şi tristă.

M-a privit lung.

— Ce-mi oferi în schimb?

— Cerbul tăcut, am zis.

— Aşa îmi dai un cadou care e cadou pentru tine, a zis ea poznaş. Ce altceva?

— Voi face şi mii de mâini, am zis, văzându-i faţa înmuindu-se. Şi îţi voi arăta ceva nou, la care m-am gândit numai eu. Îl numesc legănatul în vânt.

Şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat într-o parte, mimând foarte bine indiferenţa.

— Nou poate pentru tine. Fără îndoială că îl ştiu sub un nume

diferit.

— Poate, am zis. Dar dacă nu faci schimb, nu poţi să ştii.

— Foarte bine, a admis cu un oftat. Dar numai pentru că eşti destul de bun la mii de mâini.

Felurian s-a uitat la luna subţire pentru un moment, apoi a spus:

— Cu mult înaintea oraşelor omului. Înaintea oamenilor. Înaintea zânelor. Erau cei care umblau cu ochii deschişi. Ei ştiau toate numele profunde ale lucrurilor.

S-a oprit şi s-a uitat la mine.

— Ştii ce înseamnă asta?

— Când ştii numele unui lucru, ai putere asupra lui, am spus.

— Nu, a zis ea, surprinzându-mă cu greutatea mustrării în glas. Puterea nu era dată. Aveau o profundă cunoaştere a lucrurilor. Nu putere. Să înoţi nu e putere asupra apei. Să mănânci un măr nu e putere asupra mărului.

M-a privit ascuţit.

— Înţelegi?

Nu o înţelegeam. Dar am dat din cap oricum, nevoind s-o supăr sau să trec povestea în plan secund.

— Aceşti bătrâni cunoscători de nume se mişcau lin prin lume. Ei ştiau vulpea şi iepurele, ştiau spaţiul dintre cei doi. A tras o respiraţie adâncă şi a lăsat-o într-un oftat. Apoi au venit cei care au văzut un lucru şi s-au gândit să-l schimbe. Au gândit în termeni de putere. Erau formatori. Visători mândri.

A făcut un gest împăciuitor.

— Şi nu era aşa de rău la început. Au existat minuni.

Faţa ei s-a luminat de la amintire şi degetele mi-au cuprins braţul emoţionate.

— Odată, stând pe pereţii murellei, am mâncat fructe dintr-un copac de argint. Strălucea, iar în întuneric puteai recunoaşte gurile şi ochii tuturor celor care gustaseră din el!

— Murella e pe tărâmul zânelor?

Felurian s-a încruntat.

— Nu. Am spus. Asta era înainte. Exista doar un singur cer. O lună. O lume, şi în ea era murella. Şi fructe. Şi eu, mâncându-le, cu ochii strălucind în întuneric.

— Cu cât timp în urmă era asta?

A ridicat uşor din umeri.

— Cu mult timp în urmă. Mult timp în urmă. Mai mult decât orice carte de istorie am văzut sau de care măcar să fi auzit.

În Arhive erau copii ale istoriei caluptenianilor care se întorceau în timp două milenii, şi niciuna dintre ele nu conţinea nici în cea mai mică şoaptă despre ce spunea Felurian.

— Iartă-mi întreruperea, i-am spus cât mai politicos posibil, şi am făcut o plecăciune cât mai mare către ea, fără a intra în întregime sub apă.

Domol, ea a continuat:

— Fructul a fost primul dintre ele. Cântărirea timpurie a unui copil. Au crescut mai îndrăzneţe, mai curajoase, mai sălbatice. Bătrânii cunoscători au spus „stop”, dar formatorii au refuzat. S-au certat şi s-au luptat şi le-au interzis formatorilor. Au pledat împotriva puterii de acest fel.

Ochii i s-au luminat.

— Dar o! a oftat ea. Ce-au făcut!

Asta de la o femeie care îmi ţesuse o mantie dintr-o umbră. N-am putut să ghicesc la ce s-ar fi putut minuna.

— Ce-au făcut?

A făcut un gest larg în jurul nostru.

— Copaci? am întrebat cuprins de teamă.

A râs la tonul meu.

— Nu. Tărâmul zânelor.

A arătat larg cu mâna.

— Lucrat conform voinţei lor. Cea mai mare, ţesută dintr-un material întreg. Un loc în care puteau face ce doreau. Şi la sfârşitul muncii lor, fiecare formator a creat o stea, pentru a-şi umple cerul nou şi gol.

Felurian mi-a zâmbit.

— De-atunci există două lumi. Două ceruri. Două rânduri de stele.

A ridicat piatra netedă.

— Dar încă o singură lună. Şi toată rotundă şi confortabilă pe cerul muritorilor.

Zâmbetul i s-a stins.

— Dar un formator era mai puternic decât restul. Pentru el realizarea unei stele nu era suficientă. Şi-a întins voinţa peste întreaga lume şi a tras-o din casa ei.

Ridicând piatra netedă spre cer, Felurian a închis atentă un ochi. Şi-a înclinat capul ca şi cum încerca să potrivească liniile pietrei cu braţele goale ale semilunii de deasupra noastră.

— Acela a fost punctul de rupere. Bătrânii cunoscători înţeleseseră că nicio discuţie n-avea să-i oprească vreodată pe

formatori.
Mâna ei a căzut din nou în apă.
— Au furat luna şi din asta a început războiul.
— Cine a fost? am întrebat.
Gura i s-a curbat într-un zâmbet mic. A ţipat ca o bufniţă:
— Cine? Cine?
— Făcea parte din curtea tărâmului zânelor? am întrebat uşor.
Felurian a clătinat din cap, amuzată.
— Nu. După cum am spus, asta era înainte de zâne. Primul şi cel mai puternic dintre formatori.
— Care era numele lui?
A clătinat din cap.
— Nu spunem nume aici. Nu voi vorbi despre el, deşi e închis dincolo de uşile de piatră.
Înainte de a putea pune mai multe întrebări, Felurian mi-a luat mâna şi a pus din nou piatra între palmele noastre.
— Acest formator al întunericului şi al schimbării vederii a întins mâna spre cerul negru pur. A tras luna, dar n-a putut s-o facă să stea. Aşa că ea se mişcă între lumea muritorilor şi cea a zânelor.
M-a privit solemn, ceva atât de rar pe faţa ei atrăgătoare.
— Acum ai povestea. Cine şi cum. Există un secret la final. Aşa că ascute-ţi urechile de bufniţă.
A adus mâinile noastre alăturate înapoi la suprafaţa apei.
— Asta e o parte la care trebuie să participi.
Ochii lui Felurian erau negri în lumina slabă.
— Luna a păcălit ambele lumi, ca părinţii care ţin în braţe o copilă, trăgând de ea încoace şi încolo, niciunul dispus să-i dea drumul.
A păşit într-o parte şi am stat cât mai depărtat, cu piatra cuprinsă în mâinile noastre.
— Când e sfâşiată, jumătate pe cerul tău, vezi cât de departe stăm.
Felurian s-a întins spre mine cu mâna liberă, făcând gesturi acaparatoare inutile în apa goală.
— Indiferent de cât de mult vrem să ne sărutăm, spaţiul dintre noi nu e copt pentru asta.
Felurian a păşit înainte şi a presat piatra aproape de pieptul meu.
— Şi când luna ta e plină, toate zânele simt tragerea. Ne trage aproape de voi, atât de luminoasă. Şi acum o vizită de-o noapte

e mai uşoară decât intratul pe uşă sau urcatul pe-o navă care e aproape de ţărm.

Mi-a zâmbit.

— A fost astfel în timp ce rătăceai în sălbăticie, când ai găsit-o pe Felurian, copil al omului.

Gândul ca o lume întreagă de zâne să fie atrasă de creşterea lunii mă frământa.

— Şi asta e adevărat cu privire la orice zână?

A ridicat din umeri şi a dat din cap.

— Voinţa dacă o au, ştiu unde să rămână. Există o mie de uşi pe jumătate deschise care duc între lumea mea şi-a ta.

— Cum de n-am mai auzit de asta? Pare a fi greu de ratat, zânele pe iarba muritorilor să fi dansat…

A râs.

— Dar nu s-a terminat? Lumea e largă şi timpul e nemuritor, luna mă mângâie prin păr, dar încă spui că sunetul mi l-ai ascultat înainte să mă fi văzut cum am cântat.

M-am încruntat.

— Totuşi, se pare că trebuie să fi văzut mai multe semne ale celor care s-au vârât.

Felurian a ridicat din umeri.

— Cele mai multe zâne sunt viclene şi subtile, şi păşesc la fel ca fumul, tiptil. Unii sunt în genul *shaedului* tău, eleganţi ca un catâr cu bagaj greu, sau poartă rochii potrivite pentru o regină.

Mi-a aruncat o privire sinceră.

— Ştim suficient de multe pentru a nu sta la vedere.

Mi-a luat mâna din nou.

— Multora de tipul întunecat le-ar plăcea să te folosească pentru al lor joc amuzat. Ce-i ţine de la fărădelegile sub clar de lună? Fier, foc şi o oglindă de sticlă bună. Ulm şi cenuşă şi un cuţit de fier, inimi tari de soţii de fermier care cunosc regulile jocului ce-l jucăm şi ne dau pâine s-o păstrăm. Dar cel mai rău dintre toate, ai mei se înspăimântă de puterea noastră când pun piciorul pe ţărâna voastră.

— Facem mai multe probleme decât treabă, am recunoscut, zâmbind.

Felurian s-a întins şi mi-a atins gura cu un deget.

— Cât e plină, poţi râde-n continuare, dar să ştii că are o jumătate înfricoşătoare.

S-a aruncat la o lungime de braţ, trăgându-mă prin apă într-o spirală lentă.

— Un muritor isteţ de noapte se teme, fără ca lumina dulcii luni să lase urme.

A început să mă tragă de mână spre pieptul ei, ducându-mă prin apă spre locul în care era.

— Într-o aşa noapte, fiecare pas de-l faci te poate prinde în ale lunii întunecate umbre şi să te tragă fără voie la zâne.

S-a oprit şi m-a privit sumbru.

— Unde nu vei putea decât să rămâi.

Felurian a făcut un pas înapoi în apă, trăgând de mine.

— Pe aste necunoscute poteci, cum să reuşeşti tu, un muritor, să nu te îneci?

Am mai făcut un pas spre ea şi n-am găsit nimic sub picioare. Dintr-odată, mâna lui Felurian nu mă mai ţinea şi apa neagră se închidea peste capul meu. Orbit şi sufocat, am început să mă zbat cu disperare, încercând să-mi fac drum înapoi la suprafaţă.

După un lung moment înspăimântător, mâinile lui Felurian m-au prins şi m-au tras la suprafaţă ca şi cum nu cântăream mai mult decât un pisoi. M-a adus aproape de faţa ei, de ochii negri, grei şi strălucitori.

Când vorbea, vocea ei era clară.

— Am făcut asta ca să m-asculţi cum se cuvine. Un om înţelept se teme când o noapte fără lună vine.

CAPITOLUL 103

Suficient de aproape pentru a atinge

Timpul a trecut. Felurian m-a dus spre Ziuă, într-o bucată de pădure chiar mai bătrână şi mai măreaţă decât cea care înconjura poiana ei din amurg. Acolo ne-am căţărat în copaci înalţi şi mari ca munţii. Pe cele mai înalte ramuri, puteai simţi copacul mare legănându-se în vânt ca o navă pe marea învolburată.

Acolo, cu nimic în afara cerului albastru din jurul nostru şi mişcarea lentă a copacului de sub noi, Felurian m-a învăţat iedera pe lemnul de stejar.

Am încercat s-o învăţ tak pe Felurian, doar pentru a descoperi că deja ştia. M-a bătut lesne şi a jucat un joc atât de minunat, încât Bredon ar fi plâns uitându-se la el.

Am învăţat un pic din limba zânelor. O bucăţică. O împrăştiere.

De fapt, în interesul onestităţii pure, voi recunoaşte că am eşuat lamentabil în încercarea de-a învăţa limba zânelor. Felurian nu era o profesoară prea răbdătoare, iar limba era incredibil de complexă. Eşecul meu a mers dincolo de simpla incompetenţă, până la punctul în care Felurian chiar mi-a interzis să încerc s-o vorbesc în prezenţa ei.

În total, am deprins câteva fraze şi o bucată mare de umilinţă. Lucruri utile.

Felurian m-a învăţat câteva cântece ale zânelor. Erau mai greu de ţinut minte decât melodiile muritorilor, ale lor fiind alunecoase şi răsucite. Când am încercat să le cânt la lăută, am simţit ciudat corzile sub degetele mele, făcându-mă să bâjbâi şi să mă bâlbâi ca un băiat de la ţară care n-a mai ţinut niciodată o lăută în mână. Am învăţat versurile lor pe de rost, fără nici cea mai mică bănuială ce-ar fi putut să însemne cuvintele.

Printre toate astea, am continuat să lucrăm la *shaedul* meu. Mai degrabă, Felurian a lucrat. I-am pus întrebări, am privit şi am

încercat să evit să mă simt ca un copil curios ţinut în bucătărie. Când am început să ne simţim mai confortabil unul cu celălalt, întrebările mele au devenit mai insistente…

— Dar cum? am întrebat pentru a zecea oară. Lumina n-are nici greutate, nici substanţă. Se comportă ca un val. N-ar trebui s-o poţi atinge.

Felurian şi-a continuat drumul la lumina stelelor şi a ţesut lumina lunii în *shaed.* Nu se uita la ce lucra când a răspuns:

— Atât de multe gânduri, Kvothe al meu. Ştii prea multe pentru a fi fericit.

Asta a sunat stânjenitor, ca şi cum ar fi fost spusă de Elodin. M-am eschivat.

— N-ar trebui să poţi…

M-a înghioldit cu cotul şi am văzut că avea mâinile pline.

— Flacără dulce, a zis ea. Dă-mi aia.

A făcut semn către o rază de lună care străpunsese copacii de deasupra şi atinsese locul de lângă mine.

Vocea ei avea un ton familiar, de autoritate subtilă, şi fără să mă gândesc am apucat raza lunii ca şi cum ar fi fost o viţă-de-vie agăţată. Pentru o secundă am simţit-o pe degete rece şi efemeră. Uimit, am îngheţat, şi dintr-odată era din nou o rază de lună obişnuită. Mi-am trecut mâna prin ea de mai multe ori, fără niciun efect.

Zâmbind, Felurian s-a întins şi a apucat-o ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Mi-a atins obrazul cu mâna liberă, apoi şi-a îndreptat atenţia spre poala ei şi a lucrat firul luminii lunii în cutele umbrei.

CAPITOLUL 104

Cthaehul

După ce Felurian m-a ajutat să descopăr de ce eram în stare, am devenit mai activ în crearea *shaedului* meu. Felurian părea mulţumită de progresul meu, dar eram frustrat. Nu erau reguli de urmat, nici fapte de amintit. Din această cauză, isteţimea rapidă şi memoria însuşită de la trupa de teatru nu-mi erau de mare ajutor, iar progresul meu părea enervant de lent.

În cele din urmă, mi-am putut atinge *shaedul* fără teama de a-l deteriora şi i-am schimbat forma în funcţie de dorinţa mea. Cu o oarecare practică, îl puteam transforma dintr-o pelerină scurtă într-o mantie de doliu cu glugă sau în orice între cele două.

Totuşi, ar fi nedrept să-mi arog chiar şi un fir de păr de merit pentru crearea acestuia.

Felurian a fost cea care a adunat umbra, a împletit-o cu lună şi cu foc şi cu lumina zilei. Contribuţia mea majoră a fost sugestia că ar trebui să aibă numeroase buzunăraşe.

După ce am dus *shaedul* la lumina zilei, m-am gândit că munca noastră era gata. Suspiciunile mele păreau să se confirme atunci când am petrecut o lungă perioadă de timp înotând, cântând şi, de altfel, bucurându-ne unul de compania celuilalt.

Dar Felurian evita subiectul *shaedului* ori de câte ori îl aminteam. Nu mă deranja, căci evitarea temei era întotdeauna încântătoare. Din această cauză, am avut impresia că o parte din el a fost lăsată neterminată.

Într-o dimineaţă ne-am trezit într-o îmbrăţişare, am petrecut probabil o oră sărutându-ne, pentru a ne stârni apetitul, apoi am trecut la micul dejun din fructe şi pâine albă, moale, cu fagure de miere şi măsline.

Apoi Felurian a devenit serioasă şi mi-a cerut o bucată de fier. Cererea ei m-a surprins. Cu ceva timp în urmă, mă gândisem să-mi reiau câteva dintre obiceiurile lumeşti. Folosind suprafaţa iazului ca pe-o oglindă, mi-am folosit micul briceag pentru a mă

bărbieri. La început, Felurian a părut încântată de obrajii şi bărbia netede, dar când m-am întins s-o sărut m-a împins la o lungime de braţ, sforăind ca şi cum şi-ar fi curăţat nasul. Mi-a zis că puţeam a fier şi m-a trimis în pădure, spunându-mi să nu mă-ntorc până când nu scăpam de mirosul amar de pe faţă.

Aşa că fără nici cea mai mică curiozitate am scos o bucată de cataramă ruptă din fier din traista mea. I-am întins-o cu emoţii. Aşa cum îi dai unui copil un cuţit ascuţit.

— La ce-ţi trebuie? am întrebat, încercând să par indiferent.

Felurian n-a zis nimic. A ţinut-o strâns între degetele mari şi cele arătătoare, ca şi cum ar fi fost un şarpe care se lupta să se răsucească în jurul ei şi s-o muşte. Gura i s-a făcut o linie subţire, iar ochii au început să-i strălucească din obişnuitul amurg violet într-un albastru profund de apă.

— Pot să te ajut? am întrebat.

A râs. Nu râsul luminos, răsunător, pe care-l auzisem atât de des, ci un râs sălbatic, feroce.

— Chiar vrei să ajuţi? a întrebat ea.

Mâna care ţinea bucata de fier tremura uşor.

Am dat din cap, un pic speriat.

— Atunci pleacă.

Ochii ei încă erau schimbaţi, luminându-se înspre bleu.

— N-am nevoie de flacără acum, sau de melodii, sau de întrebări.

Cum nu m-am mişcat, a făcut o mişcare de izgonire.

— Du-te în pădure. Nu rătăci departe, dar nu mă deranja în timpul necesar pentru a face dragoste de patru ori.

Şi vocea i se schimbase uşor. Deşi încă moale, ajunsese la o margine fragilă, care m-a alarmat.

Eram pe punctul de a protesta, când m-a privit teribil, o privire care m-a trimis să colind de zevzec printre copaci.

M-am plimbat aiurea o vreme, încercând să-mi recapăt calmul. Era dificil, fiind despuiat ca un bebeluş şi uşuit din calea magiei serioase în felul în care o mamă trimite un copil supărător departe de focul la care găteşte.

Totuşi, ştiam că pentru o vreme nu voi fi bine-venit înapoi în luminiş. Aşa că mi-am îndreptat faţa spre Ziuă şi am pornit să explorez.

Nu pot să spun de ce am umblat atât de departe în acea zi. Felurian mă avertizase să stau aproape şi am ştiut că era un sfat bun. Oricare dintre cele o sută de povestiri din copilăria mea îmi

spunea despre pericolul rătăcirii pe tărâmul zânelor. Chiar şi neluându-le în considerare, poveştile lui Felurian însele ar fi trebuit să fie de-ajuns pentru a mă ţine aproape de siguranţa crângului ei din amurg.

Curiozitatea mea naturală ar trebui să-şi asume o parte din vină, cred. Dar cea mai mare parte aparţine mândriei mele zdrobite. Mândria şi nebunia merg împreună ca două mâini bine încleştate.

Mă plimbam de mai bine de o oră, când cerul de deasupra s-a luminat încet a plină zi. Am găsit un fel de potecă, dar n-am văzut nimic în viu în afară de câte un fluture sau vreo veveriţă sărind.

Cu fiecare pas făcut, starea mea de spirit oscila între plictiseală şi teamă. Eram pe tărâmul zânelor, la urma urmelor. Ar fi trebuit să văd lucrurile minunate. Castele din cleştar. Fântâni în flăcări. Troli însetaţi de sânge. Bătrâni desculţi, dornici să-mi dea sfaturi…

Copacii au lăsat loc unui câmp mare cu iarbă. Toate părţile ţinutului pe care mi-l arătase Felurian erau împădurite. Deci, asta părea un semn clar că eram cu mult în afara graniţelor unde ar fi trebuit să fiu.

Totuşi, am continuat, bucurându-mă de lumina soarelui pe pielea mea, după atât de mult timp în amurgul slab al poienii lui Felurian. Poteca pe care o urmam părea să ducă la un copac singuratic de pe câmp. Am decis să merg până la acel copac, apoi să mă-ntorc.

Cu toate astea, după ce-am mers o lungă perioadă de timp, nu părea că am ajuns mai aproape de copac. La început am crezut că era o altă ciudăţenie a zânelor, dar am continuat calea cu încăpăţânare, adevărul devenind clar. Copacul era pur şi simplu mai mare decât crezusem. Mult mai mare şi mult mai departe.

Poteca nu ducea în cele din urmă la copac. De fapt, ducea departe de el, ocolindu-l la mai mult de o milă. M-am gândit să mă întorc, când fâlfâitul luminos de sub bolta copacului mi-a atras atenţia. După o luptă scurtă, curiozitatea mea a câştigat şi am deviat calea prin iarba înaltă.

Nu era tipul de copac pe care să-l mai fi văzut înainte şi m-am apropiat de el încet. Semăna cu o salcie întinsă, cu frunze mari, de un verde-închis.

Copacul avea un frunziş des, din care atârnau ici-colo flori de

un albastru-deschis.

Vântul s-a schimbat, iar când frunzele s-au agitat, am simţit un miros ciudat, dulce.

Era ca fumul şi condimentele şi pielea şi lămâia. Era un miros irezistibil. Nu în felul atrăgător în care miroase mâncarea. Nu mi-a făcut gura să-mi lase apă sau stomacul să ghiorţăie. În ciuda acestui fapt, dacă aş fi văzut ceva aşezat pe masă care să miroasă aşa, chiar dacă ar fi fost o bucată de piatră sau o bucată de lemn, m-aş fi simţit obligat s-o bag în gură. Nu de foame, ci de curiozitate, aşa cum ar face un copil.

Când am păşit mai aproape, am fost lovit de frumuseţea scenei: verdele intens al frunzelor contrasta cu fluturii zburând din creangă în creangă, sorbind din florile palide ale arborelui. Ceea ce crezusem iniţial că e un pat de flori sub copac s-a dovedit a fi un covor de fluturi care acoperea aproape în întregime pământul. Scena era atât de uluitoare, încât m-am oprit la câţiva metri de coroana copacului, nedorind să-i sperii.

Mulţi dintre fluturii care zburau printre flori erau mov cu negru, sau albastru cu negru, precum cei din luminişul lui Felurian. Alţii erau de un verde-închis, vibrant, sau gri cu galben, sau argintiu cu albastru. Dar atenţia mi-a fost răpită de unul mare, roşu aprins cu puncte de aur metalic. Aripile sale erau mai mari decât palma mea deschisă şi l-am urmărit zburând mai adânc între frunze, în căutarea unei flori proaspete, pe care să se aşeze.

Dintr-odată, aripile sale nu se mai mişcau la unison. Au căzut talmeş-balmeş şi s-au zbătut separat pe pământ, ca frunzele de toamnă care cad.

Numai după ce l-am urmărit cu privirea la baza copacului am văzut adevărul. Pământul de dedesubt nu era un loc de odihnă pentru fluturi… Era presărat cu aripi fără viaţă. Mii dintre ele umpleau iarba sub coronamentul copacului, ca o pătură de pietre preţioase.

— Cei roşii îmi ofensează estetica, a susţinut o voce rece şi uscată din copac.

Am făcut un pas înapoi, încercând să privesc prin coronamentul gros de frunze.

— Ce maniere, m-a mustrat vocea uscată. Nicio prezentare? Te holbezi?

— Scuzele mele, domnule, am zis cu sinceritate.

Apoi, amintindu-mi de florile copacului, am cotit.

— Doamnă.

Dar niciodată nu mai vorbisem cu un copac şi m-am simţit ca şi cum pierdusem ceva.

— Îndrăznesc să spun că ai dreptate. Nu sunt copac. Nu mai mult decât e un om un scaun. Eu sunt Cthaehul. Eşti norocos că m-ai găsit. Mulţi ţi-ar invidia şansa.

— Şansa? am repetat, încercând să prind o bucăţică din ce vorbea cu mine dintre ramurilor arborelui.

Un fragment dintr-o poveste veche îmi gâdila memoria, unele resturi de folclor citite în timp ce căutam informaţii despre Chandrieni.

— Eşti un oracol, am spus.

— Oracol. Ce ciudat. Nu încerca să mă fixezi cu nume mici. Sunt Cthaehul. Eu sunt. Înţeleg. Ştiu.

Două aripi irizate albastru cu negru fluturau separat acolo unde înainte fusese un fluture.

— Uneori vorbesc.

— Înţeleg că cei roşii te ofensează?

— N-au mai rămas roşii.

Vocea era nonşalantă.

— Şi cei albaştri sunt totdeauna atât de dulci.

Am văzut o licărire de mişcare şi o altă pereche de aripi ca safirul a început să se răsucească încet spre sol.

— Eşti noul omuleţ al lui Felurian, nu?

Am ezitat, dar vocea uscată a continuat ca şi cum aş fi răspuns.

— M-am gândit la fel de mult. Pot să miros fierul de pe tine. Doar un indiciu. Cu toate astea, mă întreb cum suportă ea.

O pauză. O tulburare uşoară a câteva zeci de frunze. Încă două aripi smucindu-se, apoi fluturând în jos.

— Vino acum, a continuat vocea, acum venind din altă parte a arborelui, deşi încă ascunsă de frunzele atârnate. Sigur că un băiat curios are obligatoriu vreo două întrebări. Vino. Întreabă. Îndelunga ta tăcere mă jigneşte.

Am ezitat, apoi am zis:

— Cred că am vreo două întrebări.

— Aaaaa!

Sunetul a fost lent şi mulţumit.

— Cred că da.

— Ce poţi să-mi spui de amin?

— Kyxxs, a scuipat Cthaehul un zgomot iritat. Ce-i asta? De ce

atâta pază? De ce jocuri? Întreabă-mă de Chandrieni şi s-a făcut.

M-am oprit, uimit şi tăcut.

— Surprins? De ce-ai fi? Doamne, băiete, eşti ca o apă limpede. Pot vedea la trei metri prin tine şi tu eşti abia la un metru adâncime.

Altă umbră de mişcare şi două perechi de aripi s-au răsucit în aer spre pământ, una albastră, una mov.

Mi s-a părut că văd o mişcare sinuoasă printre ramuri, dar era ascuns de negăsit, iar vântul legăna copacul.

— De ce unul mov? am întrebat doar ca să zic ceva.

— De rău ce sunt, a zis Cthaehul. I-am invidiat nevinovăţia, lipsa de griji. În plus, m-am săturat de prea multă dulceaţă. La fel ca şi de ignoranţa voită.

O pauză.

— Vrei să mă întrebi de Chandrieni, nu?

Aş fi putut să nu fac nimic, dar am dat din cap.

— Nu prea sunt multe de spus, a remarcat Cthaehul superficial. Totuşi, ai face mai bine să-i numeşti Şapte. Cuvântul „Chandrieni” are atât de mult folclor agăţat de el, după atâţia ani. Numele tind să fie interschimbabile, dar în zilele noastre dacă spui Chandrieni, lumea se gândeşte la căpcăuni şi spintecători şi mâncători de hoituri. Atâta imbecilitate.

S-a aşternut o pauză lungă. Am rămas nemişcat, până când am înţeles că creatura aştepta un răspuns.

— Spune-mi mai multe, am zis.

Vocea mea îmi suna teribil de subţire în urechi.

— De ce?

Mi s-a părut că detectez o notă jucăuşă în voce.

— Pentru că simt nevoia să ştiu, am zis, încercând să-mi readuc ceva forţă în voce.

— Nevoia? a întrebat Cthaehul sceptic. De ce această nevoie subită? Magiştrii de la Universitate ar putea să ştie răspunsurile pe care le cauţi. Dar nu ţi-ar spune chiar dacă ai întreba, ceea ce tu nu faci. Eşti prea mândru pentru asta. Prea isteţ ca să ceri ajutor. Prea conştient de reputaţia ta.

Am încercat să vorbesc, dar gâtul meu doar a clincănit un sunet uscat. Am înghiţit şi-am încercat din nou.

— Te rog, am nevoie să ştiu. Ei mi-au ucis părinţii.

— Ai de gând să încerci să-i omori pe Chandrieni?

Vocea suna fascinată, aproape surprinsă.

— Să-i urmăreşti şi să-i ucizi pe toţi? Pe cuvântul meu, cum

vei face asta? Haliax trăieşte de cinci mii de ani. Cinci mii de ani, şi n-a dormit o secundă. Isteţ lucru să te duci să-i cauţi pe amiri, presupun. Chiar şi cineva mândru ca tine recunoaşte că are nevoie de ajutor. Ordinul ţi l-ar putea da. Problema e că e la fel de greu de găsit ca Şapte înşişi. Vai! O, dragul meu! Ce-ar trebui să facă un tânăr curajos?

— Spune-mi, am vrut să-i strig, dar a ieşit o stăruinţă.

— Ar fi frustrant, cred, a continuat Cthaehul cu calm. Puţina lume care crede în Chandrieni e prea fricoasă ca să vorbească şi toţi ceilalţi doar vor râde de tine dacă vei întreba.

S-a auzit un oftat dramatic, care părea să vină în acelaşi timp din mai multe locuri dintre frunze.

— Deşi ăsta e preţul pe care-l plătiţi pentru civilizaţie.

— Ce preţ? am întrebat.

— Aroganţa, a zis Cthaehul. Tu crezi că ştii totul. Ai râs de existenţa zânelor, până când ai văzut una. Mare minune ca toţi vecinii tăi civilizaţi să nu respingă şi ideea existenţei Chandrienilor. Ar trebui să-ţi părăseşti preţiosul colţ şi să pleci departe, înainte de a găsit pe cineva care să te ia în serios. N-ai nicio speranţă, până nu ajungi la Munţii Furtunoşi.

A făcut o pauză, apoi o altă pereche de aripi mov a căzut în derivă pe pământ. Am înghiţit împotriva uscăciunii din gât, încercând să mă gândesc ce întrebare aş putea să-i pun ca să obţin mai multe informaţii.

— Îţi dai seama că nu multă lume îţi va lua în serios căutarea amirilor, a continuat Cthaehul calm. Maerul însă e un om extraordinar. El a ajuns deja aproape de ei, deşi nu ştie asta. Lipeşte-te de maer şi el te va duce la uşa lor.

Cthaehul a scos un chicotit subţire, uscat.

— Sânge, ferigă şi os vă urez, creaturilor, să aveţi minte să mă apreciaţi. N-ai decât să uiţi orice altceva, dar aminteşte-ţi ce tocmai ţi-am spus. În cele din urmă vei înţelege gluma. Îţi garantez. Vei râde când va veni momentul.

— Ce poţi să-mi spui despre Chandrieni? l-am întrebat.

— Din moment ce ceri aşa dulce, pe Tăciune îl vrei. Ţi-l aminteşti? Păr alb? Ochi negri? I-a făcut chestii mamei tale, ştii. Cumplit. Ea s-a ţinut bine totuşi. Laurian a fost mereu om de bază în trupa de teatru, scuză-mi expresia. Mult mai bună decât tatăl tău la implorări şi plânsete.

Mintea mi-a fulgerat imagini ale momentelor pe care încercam să le uit de ani de zile. Mama mea, cu părul ud de

sânge, cu braţele nefiresc răsucite, rupte de la încheieturi, din cot.

Tatăl meu, cu burta deschisă, lăsând în urmă o dâră de sânge de şase metri. Se târâse pentru a fi mai aproape de ea.

Am încercat să vorbesc, dar gura mi-era uscată.

— De ce? am reuşit să îngân.

— De ce? a zis Cthaehul ca un ecou. Ce întrebare bună. Ştiu atât de multe de ce-uri. De ce i-au făcut chestiile astea neplăcute familiei tale sărace? Pentru că aşa au vrut şi pentru că au putut şi pentru că au avut un motiv. De ce te-au lăsat pe tine în viaţă? Pentru că au fost neglijenţi şi pentru că ai fost tu norocos şi pentru că ceva i-a speriat.

Ce-i speriase? Gândurile mele erau amorţite. Dar totul fusese prea mult. Amintirile, ceea ce spusese vocea. Gura mea s-a mişcat în tăcere, interogativ.

— Ce? a întrebat Cthaehul. Cauţi un alt de ce? Te întrebi de ce îţi spun toate astea? La ce bun? Poate că Tăciune ăsta mi-a făcut ceva rău la un moment dat. Poate că m-ar amuza ca un puiuţ ca tine să-i rupă picioarele. Poate că scârţâitul moale al tendoanelor tale când strângi pumnii e ca o dulce simfonie pentru mine. O, da, este. Fii sigur de asta. De ce nu-l poţi găsi pe acest Tăciune? Ei bine, ăsta e un de ce interesant. Ai crede că un bărbat cu ochii precum cărbunele face impresie când se opreşte să cumpere ceva de băut. Cum se face că n-ai reuşit să prinzi vântul în tot acest timp?

Mi-am scuturat capul, încercând să îndepărtez mirosul de sânge şi păr pârlit.

Cthaehul a părut să ia asta ca pe un semnal.

— Aşa e, cred că n-ai nevoie de mine să-ţi spun cum arată. Doar l-ai văzut acum o zi sau trei.

Înţelegerea s-a prăvălit ca tunetul peste mine. Conducătorul bandiţilor. Bărbatul graţios în zale. Tăciune. El era cel care-mi vorbise când eram copil. Omul cu zâmbet teribil şi sabia ca gheaţa de iarnă.

— Păcat că a scăpat, a continuat Cthaehul. Totuşi, trebuie să recunosc că ai avut un pic de noroc. Aş spune că a fost genul de ocazie cu care te întâlneşti doar de două ori în viaţă. Păcat că ai pierdut-o. Să nu te simţi prost că nu l-ai recunoscut. Ei au o mulţime de experienţă în a ascunde semnele respective. Nu-i deloc vina ta. A trecut mult timp. Ani. În plus, ai fost ocupat: să te dai bine pe lângă câte cineva, să te tăvăleşti printre perne cu

zânuca, să-ţi satisfaci nevoile primare.

Trei fluturi verzi s-au smucit toţi odată. Aripile lor arătau ca frunzele în timp ce se îndreptau spre pământ.

— Apropo de dorinţe, ce va crede Denna ta? Olele! Imaginează-ţi să te vadă aici. Tu şi zânuca îmbârligaţi de tot, ca iepurii. El o bate, ştii. Patronul ei. Nu tot timpul, dar de multe ori. Uneori de nervi, dar mai ales fiindcă pentru el e un joc. Cât de departe poate merge înainte ca ea să plângă? Cât de departe poate el să împingă lucrurile înainte ca ea să încerce să plece şi el s-o aducă înapoi? Nu e nimic grotesc, să ştii. Nu sunt arsuri. Nimic din ce ar putea lăsa cicatrice. Nu încă. Acum două zile a folosit bastonul. Asta a fost ceva nou. Urmele de lovituri erau de mărimea degetului mare sub hainele ei. Vânătăi până la os. Ea tremura pe podea, cu sânge în gură, şi ştii la ce s-a gândit înainte să-şi piardă cunoştinţa? La tine. S-a gândit la tine. Şi tu te-ai gândit la ea, bănuiesc. Între înot şi căpşuni şi restul.

Cthaehul a scos un sunet ca un oftat.

— Biata fată, e legată de el atât de strâns. Crede că doar ăsta e bun pentru ea. Nu l-ar lăsa nici dacă i-ai cere. Ceea ce nu vei face. Eşti atât de grijuliu. Atât de speriat să n-o îndepărtezi. Şi aşa şi trebuie să fii. E o fugară fata asta. Acum, că a plecat din Severen, cum poţi spera s-o găseşti? E ruşinos că ai plecat fără o vorbă, să ştii. Abia începuse să aibă încredere în tine înainte de asta. Înainte de a te înfuria. Înainte de a fugi. La fel ca toţi ceilalţi bărbaţi din viaţa ei. La fel ca oricare alt bărbat. Pofticios la ea, plin de cuvinte dulci, apoi doar plecat. Lăsând-o singură. E bine că s-a obişnuit până acum, nu? Altfel, s-ar putea s-o fi rănit. Altfel, s-ar putea să-i fi frânt inima bietei fete.

Era prea mult. M-am întors şi am fugit, aruncându-mă nebuneşte înapoi pe drumul pe care venisem.

Înapoi la crângul lui Felurian, din amurgul liniştit. Departe. Departe. Departe.

Şi după ce am fugit, l-am putut auzi pe Cthaeh vorbind în spatele meu. Vocea lui uscată, liniştită, m-a urmat mai mult decât aş fi crezut că e posibil.

— Vino înapoi. Vino înapoi. Am multe de spus. Am atât de mult mai multe să-ţi spun. Nu vrei să stai?

Au trecut ore înainte de-a mă întoarce în poiana lui Felurian. Nu ştiu sigur cum am găsit drumul. Doar îmi aduc aminte că am

fost surprins la vederea pavilionului ei printre copaci. Vederea aceasta a încetinit torsul nebun al gândurilor mele, până când am început să gândesc din nou.

M-am dus la iaz şi am luat o înghiţitură lungă, profundă, stropindu-mă cu apă pe faţă pentru a-mi limpezi capul şi a ascunde dârele de lacrimi. După vreo două clipe de reflecţie liniştită, m-am ridicat şi m-am dus la pavilion. Doar atunci am observat o curioasă lipsă de fluturi. De obicei, erau cel puţin câţiva prin jur, dar acum nu exista nici unul.

Felurian era acolo, dar vederea ei doar m-a tulburat şi mai mult. A fost singura dată când am văzut-o mai puţin decât perfect frumoasă. Zăcea printre perne, trasă la faţă şi obosită. Ca şi cum aş fi fost plecat zile în loc de ore, iar ea nu mâncase şi nu dormise în timpul ăsta.

A ridicat capul obosită când m-a auzit că mă apropii.

— S-a făcut, a zis ea, dar când s-a uitat la mine, ochii i s-au mărit de surprindere.

M-am uitat în jos şi am văzut că eram sfâşiat de spini şi însângerat. Eram stropit cu noroi şi pătat de iarbă pe toată partea stângă. Trebuie să fi căzut în timpul fugii mele absurde departe de Cthaeh.

Felurian s-a ridicat în sus.

— Ce-ai păţit?

Mi-am dat absent cu mâna un pic de sânge uscat de pe cot.

— Asta aş putea să te-ntreb şi eu pe tine.

Vocea mea suna gros şi aspru, ca şi cum aş fi strigat. Când m-am uitat în sus, am văzut în ochii ei adevăratul motiv de îngrijorare.

— M-am plimbat spre Zi. Am găsit ceva într-un copac. Îşi spune Cthaehul.

Felurian a rămas nemişcată când i-am rostit numele.

— Cthaehul? Ai vorbit?

Am dat din cap.

— L-ai întrebat?

Dar înainte de-a putea răspunde, ea a dat un strigăt tăcut, disperat, şi s-a grăbit către mine. A început să-şi pună mâinile pe corpul meu, ca şi cum căuta răni. După un minut, mi-a luat faţa în mâini şi s-a uitat în ochii mei ca şi cum se temea de ceea ce ar fi putut găsi acolo.

— Eşti bine?

Îngrijorarea ei mi-a adus un zâmbet slab pe buze. Am început

s-o asigur că eram bine, apoi mi-am adus aminte de ceea ce-mi spusese Cthaehul. Mi-am amintit de focuri şi de omul cu ochii precum cerneala neagră. M-am gândit la Denna întinsă pe podea, cu gura însângerată. Lacrimile mi-au ţâşnit din ochi şi m-am sufocat. M-am întors într-o parte şi am clătinat din cap, cu ochii închişi încleştaţi şi incapabil să vorbesc.

Ea mi-a mângâiat ceafa şi a zis:

— Totul e bine. Durerea va trece. Nu te-a muşcat şi ochii tăi sunt limpezi, aşa că totul e bine.

M-am îndepărtat de ea suficient cât s-o pot privi în faţă.

— Ochii mei?

— Lucrurile pe care le spune Cthaehul îi pot lăsa pe oameni cu minţile pulbere. Dar aş fi văzut dacă ar fi fost aşa. Încă eşti Kvothe al meu, dulcele meu poet.

S-a aplecat înainte, ciudat de ezitant, apoi mi-a dat un sărut tandru pe frunte.

— Îi minte pe oameni şi asta îi face să înnebunească?

A clătinat încet din cap.

— Cthaehul nu minte. Are darul de-a vedea, dar spune numai lucruri care-i rănesc pe oameni. Numai un dennerling poate vorbi cu Cthaehul.

Mi-a atins laterala gâtului, ca să înmoaie cuvintele ei.

Am dat din cap, ştiind că ăsta era adevărul. Şi am început să plâng.

CAPITOLUL 105

Interludiu – O anumită dulceaţă

Kvothe îi făcu semn Cronicarului să se oprească.

— Eşti în regulă, Bast? Îl privi pe elevul său cu îngrijorare. Arăţi ca şi cum ai fi înghiţit o bucată de fier.

Bast chiar părea lovit. Era palid, cu faţa aproape ca de ceară. Expresia lui în mod normal veselă era înmărmurită.

— Reshi, zise el cu voce la fel de uscată ca frunzele de toamnă. Nu mi-ai spus niciodată că ai vorbit cu Cthaehul.

— Sunt o mulţime de lucruri pe care nu ţi le-am spus, Bast, zise Kvothe într-o doară. De-aia găseşti detaliile murdare din viaţa mea atât de captivante.

Bast zâmbi slab, cu umerii căzând relaxaţi.

— N-ai făcut-o cu adevărat, atunci? Să vorbeşti cu el, vreau să spun. Ai adăugat asta doar pentru a face povestea un pic mai colorată?

— Te rog, Bast, zise Kvothe în mod evident jignit. Povestea mea are o culoare destul de intensă fără să adaug eu ceva.

— Nu mă minţi! strigă Bast dintr-odată, căzând pe jumătate de pe scaun de la forţa cu care o făcu. Nu mă minţi în legătură cu asta! Să nu îndrăzneşti!

Bast lovi masa cu mâna, răsturnându-şi cana şi trimiţând călimara Cronicarului târâş pe masă.

Cât ai clipi, Cronicarul luă foaia de hârtie pe jumătate acoperită şi se împinse cu scaunul în spate de la masă, salvând foaia de la brusca pulverizare cu cerneală şi bere.

Bast se aplecă înainte cu faţa lividă, îndreptând un deget spre Kvothe.

— Nu-mi pasă ce alte rahaturi învârţi aici în aur! Dar să nu minţi cu asta, Reshi! Nu pe mine!

Kvothe făcu semn către locul unde stătea Cronicarul, care ţinea în aer, cu ambele mâini, foaia de hârtie curată.

— Bast, zise el. Asta e şansa mea de a spune povestea

completă şi onestă a vieţii mele. Totul e…

Bast închise ochii şi izbi în masă ca un copil în ghearele unui acces de furie.

— Taci. Taci! TACI!

Bast făcu semn către Cronicar.

— Nu-mi pasă ce căcat îi spui, Reshi. Va scrie ce-i spun eu sau îi voi mânca inima în piaţa centrală!

Îşi întoarse din nou degetul la hangiu şi-l scutură cu furie.

— Dar tu-mi vei spune adevărul şi o vei face acum!

Kvothe se uită la elevul său, cu amuzament pe faţă.

— Bast, amândoi ştim că nu sunt mai presus de înfrumuseţarea ocazională. Dar de data asta e altceva. Asta e şansa mea de a spune în scris adevărul faptelor. E adevărul din spatele poveştilor.

Tânărul brunet se cocoşă în scaunul său şi-şi acoperi ochii cu o mână.

Kvothe se uită la el, cu faţa plină de îngrijorare.

— Eşti bine?

Bast clătină din cap, încă acoperindu-şi ochii.

— Bast, zise Kvothe cu blândeţe. Îţi sângerează mâna.

Aşteptă un lung moment înainte de a întreba.

— Bast, ce s-a întâmplat?

— Asta e! izbucni Bast, deschizând braţele larg, cu voce puternică şi isterică. Cred că până la urmă am înţeles ce s-a întâmplat!

Bast râse, dar o făcu tare şi încordat şi se înecă de la ceva care suna ca un suspin. Se uită la căpriorii hanului, cu ochii luminoşi. Clipi ca şi cum şi-ar fi stăpânit lacrimile.

Kvothe se aplecă să pună mâna pe umărul tânărului.

— Bast, te rog…

— E doar fiindcă ştii atât de multe lucruri, spuse Bast. Ştii tot felul de lucruri pe care n-ar trebui să le ştii. Ştii despre Berentaltha. Ştii despre surorile albe şi calea râsului. Cum să nu ştii despre Cthaeh? E… e un monstru.

Kvothe se relaxă vizibil.

— Doamne sfinte, Bast, asta-i tot? M-ai făcut să transpir. M-am confruntat cu lucruri mult mai rele decât…

— Nimic nu e mai rău decât Cthaehul! strigă Bast, lovind din nou cu pumnul în masă. De data asta se auzi un sunet ascuţit de lemn rupându-se, când una dintre grinzile groase se aplecă şi crăpă. Reshi, taci şi ascultă. Chiar ascultă.

Bast privi în jos pentru un moment, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Ştii cine sunt sithe?

Kvothe ridică din umeri.

— Sunt o familie de zâne. Puternice, cu intenţii bune.

Bast îşi flutură mâinile.

— Nu le înţelegi dacă foloseşti expresia „intenţii bune”. Dar dacă se spune că zânele lucrează în scopul binelui, despre ele e vorba. Grija lor cea mai veche şi mai importantă e să-l oprească pe Cthaeh să intre în orice fel de contact cu cineva. Cu oricine.

— N-am văzut niciun paznic, zise Kvothe cu tonul pe care un om îl foloseşte pentru a-şi calma un animal speriat.

Bast îşi trecu mâinile prin păr, lăsându-l ciufulit.

— Eu nu pot, pentru toată sarea din mine, să ghicesc cum ai trecut de ele, Reshi. Dacă cineva reuşeşte să intre în contact cu Cthaehul, sithe îl omoară. Îl omoară de la o milă distanţă cu arcurile lor lungi din corn. Apoi îi lasă corpul să putrezească. Dacă o cioară doar aterizează pe corp, o omoară şi pe ea.

Cronicarul îşi drese glasul uşor, apoi vorbi.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, de ce-ar vrea cineva să meargă la Cthaeh? întrebă el.

Bast se uită un moment ca şi cum ar fi vrut să sară la scrib, apoi oftă amar, în schimb.

— Ca să fiu cinstit, neamul meu e cunoscut pentru luarea unor decizii bune, zise el. Fiecare fată şi băiat de pe tărâmul zânelor cunoaşte natura Cthaehului, dar există întotdeauna cineva dornic s-o caute. Lumea se duce la el pentru răspunsuri sau pentru o bucăţică de viitor. Sau speră să plece cu o floare.

— O floare? întrebă Kvothe.

Bast îl privi uimit.

— Rhinna?

Nevăzând nicio recunoaştere pe faţa hangiului, clătină din cap cu disperare.

— Florile sunt un leac universal, Reshi. Pot vindeca orice boala. Vindecă orice otrăvire. Repară orice rană.

Kvothe ridică sprâncenele la asta.

— A, zise el uitându-se în jos, la mâinile îndoite pe masă. Înţeleg. Pot să înţeleg cum ar putea atrage pe cineva, deşi se ştie că nu e bine.

Cârciumarul îşi ridică privirea.

— Trebuie să recunosc că nu văd problema, zise el, scuzându-

se. Am văzut monştri, Bast. Cthaehul nu se încadrează.

— Am folosit cuvântul greşit, Reshi, recunoscu Bast. Dar nu găsesc unul mai bun. Dacă ar exista un cuvânt care să însemne otrăvitor şi plin de ură şi contagios, pe ăsta l-aş folosi.

Bast respiră o dată adânc şi se aplecă în scaun.

— Reshi, Cthaehul poate vedea viitorul. Nu într-un fel vag, ambiguu. Vede tot viitorul. Clar. Perfect. Tot ce se poate întâmpla, ramificându-se fără încetare din momentul actual.

Kvothe ridică o sprânceană.

— Se poate, nu?

— Se poate, spuse Bast grav. Şi e de o răutate pură, perfectă. Asta nu e, în general, o problemă, cât nu poate părăsi copacul. Dar când vine cineva în vizită…

Ochii lui Kvothe se îndepărtară, în timp ce dădea din cap pentru sine.

— Dacă ştie viitorul perfect, atunci ar trebui să ştie exact şi cum va reacţiona cineva la orice va spune, zise el încet.

Bast dădu din cap.

— Şi e rău, Reshi.

Kvothe continuă pe un ton meditativ.

— Asta înseamnă că oricine influenţat de Cthaeh va fi ca o săgeată aruncată în viitor.

— O săgeată loveşte o singură persoană, Reshi.

Ochii negri ai lui Bast erau goi şi fără speranţă.

— Oricine e influenţat de Cthaeh e ca o corabie cu ciumă care se îndreaptă spre un port.

Bast arătă către foaia pe jumătate umplută pe care Cronicarul o avea în poală.

— Dacă sithe ar şti că asta există, nu le-ar fi greu s-o distrugă. Ne-ar ucide pe noi fiindcă am auzit ce-a spus Cthaehul.

— Pentru că orice duce mai departe influenţa Cthaehului… zise Kvothe uitându-se la mâini.

Rămase în tăcere îndelung, dând din cap gânditor.

— Deci, un tânăr care îşi caută norocul merge la Cthaeh şi ia o floare. Fiica regelui e pe moarte, iar el ia floarea pentru a o vindeca. Ei se îndrăgostesc, în ciuda faptului că ea e logodită cu prinţul din regatul vecin…

Bast se uită la Kvothe, privind în gol în timp ce vorbea.

— Ei încearcă o evadare îndrăzneaţă în lumina lunii, continuă Kvothe. Dar el cade de pe acoperiş şi sunt prinşi. Prinţesa se căsătoreşte împotriva voinţei ei şi îl înjunghie pe prinţul vecin în

noaptea nunţii lor. Prinţul moare. Război civil. Domenii arse şi sărate. Foamete. Ciumă…

— Asta e povestea războiului Fastingsway, afirmă Bast slab.

Kvothe dădu din cap.

— E una dintre poveştile spuse de Felurian. Nu înţelesesem partea cu floarea până acum. N-a pomenit niciodată de Cthaeh.

— N-avea de ce, Reshi. E considerat ghinion.

Clătină din cap.

— Nu, nu ghinion. E ca şi cum ai scuipa otravă în urechea cuiva. Pur şi simplu nu se face.

Cronicarul îşi mai recuperă o parte din calm şi îşi puse scaunul înapoi la masă, ţinând în continuare foaia cu atenţie. Se încruntă spre masa ruptă şi mânjită de bere şi cerneală.

— Se pare că această creatură are o oarecare reputaţie, spuse el. Dar mi-e greu să cred că e la fel de periculos ca toate cele care…

Bast se uită neîncrezător la Cronicar.

— Fier şi fiere, zise el cu voce liniştită. Crezi că sunt copil? Crezi că nu ştiu diferenţa dintre o poveste de foc de tabără şi adevăr?

Cronicarul făcu un gest liniştitor cu mâna.

— Nu asta am…

Fără să-şi ia ochii de la Cronicar, Bast îşi puse palma însângerată pe masă. Lemnul gemu şi bârna ruptă reveni la loc cu un sunet de trosnituri bruşte. Bast ridică mâna, apoi o lăsă subit pe masă, şi pârâiaşele întunecate de cerneală şi bere se suciră dintr-odată şi se modelară într-o cioară, care izbucni în zbor, dând târcoale hanului o dată. Bast o prinse cu ambele mâini şi o rupse în jumătate, fără să-i pese, aruncând bucăţile în aer, unde explodară în crâmpeie mari de flacără de culoarea sângelui.

Totul se întâmplă în decurs de-o singură respiraţie.

— Tot ce ştii tu despre zâne ar putea încăpea într-un degetar, zise Bast uitându-se la scrib fără nicio expresie, cu voce slabă şi calmă. Cum îndrăzneşti să te îndoieşti de mine? Habar n-ai cine sunt.

Cronicarul rămase nemişcat, dar nu se uită într-o parte.

— Jur pe limba şi pe dinţii mei, zise Bast concis. Jur pe uşile de piatră. Ţi-o spun de trei mii de ori. Nimic în lumea mea sau a ta nu e mai periculos decât Cthaehul.

— Nu e nevoie de asta, Bast, zise Kvothe încet. Te cred.

Bast se întoarse să se uite la Kvothe, apoi se lăsă nefericit pe scaunul său.

— Îmi doresc să n-o fi făcut, Reshi.

Kvothe zâmbi strâmb.

— Deci, dacă cineva îl întâlneşte pe Cthaeh, toate alegerile lui viitoare vor fi greşite.

Bast clătină din cap, cu faţa palidă şi trasă.

— Nu greşite, Reshi, catastrofale. Jax a vorbit cu Cthaehul înainte de a fura luna, şi asta a declanşat întregul război al creaţiei. Lanre a vorbit cu Cthaehul înainte de a orchestra trădarea lui Myr Tariniel. Crearea Fărănumelui. Scaendyne. Toate duc la Cthaeh.

Expresia lui Kvothe deveni goală.

— Păi, asta cu siguranţă mă pune într-o companie interesantă, nu? zise el sec.

— Face mai mult decât atât, Reshi, zise Bast. În piesele noastre, când apare în zare copacul Cthaehului, ştii că povestea va fi cel mai rău tip de tragedie. E pus acolo ca publicul să ştie la ce să se aştepte. Deci, se ştie că totul va deveni teribil de rău în final.

Kvothe s-a uitat lung la Bast.

— O, Bast, îi spuse el încet elevului său. Zâmbetul îi era blând şi trist. Ştiu ce fel de poveste spun. Nu e o comedie.

Bast s-a uitat la el cu ochi goi, fără speranţă.

— Dar Reshi…

Gura i s-a mişcat, încercând să găsească vorbele şi nereuşind.

Cârciumarul cu părul roşu arătă către tejgheaua goală.

— Ăsta e sfârşitul poveştii, Bast. Cu toţii ştim asta.

Vocea lui Kvothe era, de fapt, normală, ca şi cum ar fi descris vremea din ziua anterioară.

— Am dus o viaţă interesantă şi această reminiscenţă are o anumită dulceaţă. Dar…

Kvothe trase o respiraţie adâncă şi o lăsă uşor.

— … dar nu e o poveste de dragoste neînfricată. Nu e o fabulă în care oamenii se întorc din morţi. Nu e o epopee vibrantă menită să stârnească sângele. Nu. Ştim cu toţii ce fel de poveste e.

Păru pentru o clipă că va continua, dar, în schimb, ochii i-au rătăcit într-o doară în jurul tejghelei goale. Faţa lui era calmă, fără nicio urmă de mânie sau de amărăciune.

Bast îi aruncă o privire Cronicarului, dar de data asta nu

exista niciun foc în ea. Nicio supărare. Nicio furie sau comandă. Ochii lui Bast erau deznădăjduiţi, stăruitori.

— Nu s-a terminat dacă eşti încă aici, spuse Cronicarul. Nu e o tragedie dacă eşti încă în viaţă.

Bast dădu din cap cu nerăbdare la asta, uitându-se înapoi la Kvothe.

Kvothe îi privi pe amândoi pentru o clipă, apoi zâmbi şi chicoti scăzut în piept.

— O, zise el cu drag. Sunteţi amândoi atât de tineri.

CAPITOLUL 106

Revenire

După întâlnirea mea cu Cthaehul, a trecut o lungă perioadă înainte de a redeveni eu însumi.

Am dormit o groază, dar numai din când în când, pentru că eram bântuit la nesfârşit de coşmaruri. Unele dintre ele erau vii şi imposibil de uitat. Erau în mare parte cu mama mea, cu tatăl meu, cu trupa mea. Cele mai rele erau cele din care mă trezeam plângând fără nicio amintire a ceea ce am visat, doar cu o durere în piept şi un gol în cap precum locul sângeros lăsat de un dinte lipsă.

Prima dată când m-am trezit aşa, Felurian era acolo, privindu-mă. Faţa ei era atât de blândă şi de îngrijorată, încât m-am aşteptat de la ea să-mi fredoneze încet şi să-mi mângâie părul, aşa cum făcuse Auri cu luni în urmă în camera mea.

Dar Felurian n-a făcut nimic de genul ăsta.

— Eşti bine? a întrebat ea.

N-am ştiut ce să răspund. Aveam memoria neclară, eram confuz şi mă durea. Neavând încredere că pot să vorbesc fără să reizbucnesc în lacrimi, doar am dat din cap.

Felurian s-a aplecat şi m-a sărutat pe colţul gurii, m-a privit lung şi s-a aşezat înapoi. Apoi s-a dus la iaz şi mi-a adus apă în mâinile făcute căuş.

În următoarele zile, Felurian nu m-a presat cu întrebări şi n-a încercat să scoată ceva de la mine. A încercat ocazional să-mi spună poveşti, dar nu mă puteam concentra asupra lor, astfel încât aveau mai puţin sens decât oricând. Unele părţi mă făceau să plâng necontrolat, deşi poveştile în sine n-aveau în ele nimic trist.

Odată m-am trezit şi am constatat că era plecată, revenind peste o oră cu un fruct verde ciudat, mai mare decât capul meu. A zâmbit timid şi mi l-a întins, arătându-mi cum să decojesc pielea tăbăcită subţire, pentru a descoperi carnea portocalie din

interior. Moale şi dulce-picant, se desfăcea în segmente spiralate.

Le-am mâncat în tăcere, până când n-a mai rămas nimic, afară de o sămânţă rotundă, dură şi alunecoasă. Era maro-închis şi atât de mare, încât n-am putut închide mâna în jurul ei. Cu o uşoară mişcare a braţului, Felurian a spart-o cu o piatră şi mi-a arătat că interiorul era uscat ca o alună prăjită. Am mâncat-o şi pe aceea. Avea un gust întunecat şi piperat, amintind vag de somonul afumat.

În interior avea o altă sămânţă, albă ca osul şi de mărimea unei mărgele. Felurian mi-a dat-o. Era dulce ca bomboana şi uşor gumoasă, precum caramelul.

Odată m-a lăsat singur pentru mai multe ore, dar numai pentru a reveni cu două păsări cafenii, fiecare ţinută cu atenţie în câte o mână. Erau mai mici decât vrăbiile, cu ochii verzi ca frunza, izbitori. Le-a aşezat lângă locul unde eram întins pe perne, şi când a fluierat, ele au început să cânte. Nu fragmente din ciripitul păsărilor, au cântat un cântec adevărat. Patru versuri cu un refren între. Mai întâi au cântat împreună, apoi într-o armonie simplă.

Odată m-am trezit şi mi-a dat să beau dintr-o ceaşcă din piele. Mirosea a violete şi n-avea niciun gust, dar era clară şi caldă şi curată la mine în gură, ca şi cum aş fi băut lumina soarelui de vară.

Altă dată mi-a dat o piatră roşie fină, care era caldă în mâna mea. După câteva ore a eclozat ca un ou, dezvăluind o creatură ca o veveriţă mică, care a ciripit furioasă la mine înainte de a fugi.

Odată m-am trezit şi ea nu era prin apropiere. Privind în jur, am văzut-o şezând pe marginea apei, cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor. Abia îi puteam auzi cântecul blând suspinând în linişte pentru sine.

Am dormit şi m-am trezit. Mi-a dat un inel făcut dintr-o frunză, un ciorchine de fructe de pădure de aur, o floare care se deschidea şi se închidea când o loveai cu degetul…

Şi o dată, când m-am trezit speriat, cu faţa udă şi pieptul dureros, s-a întins să-şi pună mâna peste a mea. Gestul a fost atât de nesigur, expresia ei atât de îngrijorată, c-ai fi putut crede că nu mai atinsese un bărbat înainte. Ca şi cum era îngrijorată că m-aş putea rupe sau aş frige sau aş muşca. Mâna ei rece a stat pentru un moment peste a mea, gingaşă ca o molie. Mi-a strâns

mâna încet, aşteptând, apoi şi-a tras-o deoparte.

Mi s-a părut ciudat la momentul respectiv. Dar eram prea întunecat din pricina confuziei şi a durerii pentru a gândi clar. Abia acum, privind înapoi, îmi dau seama de adevărul lucrurilor. Cu toată stângăcia unui tinere iubite, ea încerca să mă liniştească şi n-avea nici cea mai mică idee cum s-o facă.

Cu toate acestea, totul s-a reparat cu timpul. Visele mi s-au retras. Apetitul mi s-a întors. Mintea mi s-a limpezit suficient cât s-o tachinez un pic pe Felurian. La scurt timp după aceea, mi-am revenit suficient pentru a flirta. Când s-a întâmplat asta, uşurarea ei a fost palpabilă, ca şi cum nu putuse să interacţioneze cu o creatură care nu voise s-o sărute.

Ultima mi-a revenit curiozitatea, cel mai sigur semn că eram din nou eu cu adevărat.

— Nu te-am întrebat cum au mers lucrările finale cu *shaedul,* am zis.

Faţa i s-a luminat.

— E gata! i-am putut vedea mândria în ochi.

M-a luat de mână şi m-a tras la marginea pavilionului.

— Cu fierul n-a fost o treabă uşoară, dar e gata.

Începuse s-o ia înainte, apoi s-a oprit.

— Îl poţi găsi?

Am aruncat o privire lungă, atentă în jur. Chiar dacă mă învăţase ce să caut, a trecut un moment lung înainte de a zări o adâncitură subtilă în întunericul unui copac din apropiere. M-am întins şi mi-am tras *shaedul* din ascunzătoarea din umbră.

Felurian a venit lângă mine, râzând ca şi cum tocmai câştigasem un joc. M-a cuprins pe după gât şi m-a sărutat cu sălbăticia unei duzini de copii.

Nu mă lăsase să port *shaedul* înainte şi m-am minunat când l-a deschis peste umerii mei goi. Aproape că n-avea greutate şi era mai moale decât cea mai bogată catifea. M-am simţit ca şi cum aş fi purtat o briză caldă, aceeaşi briză care m-a mângâiat în poiana pădurii întunecate când Felurian m-a luat să adunăm umbre.

M-am gândit să mergem la iazul din pădure pentru a vedea cum arătam în reflecţia apei, dar Felurian s-a aruncat pe mine. Punându-mă la pământ, a aterizat călare peste mine, iar *shaedul* s-a deschis sub noi ca o pătură groasă. A tras marginile în jurul

nostru, apoi mi-a sărutat pieptul, gâtul. Limba ei era fierbinte pe pielea mea.

— Aşa, ori de câte ori *shaedul* te va învălui, te vei gândi la mine, mi-a spus ea la ureche. Când te va atinge, va părea că e atingerea mea.

Se mişca încet pe mine, frecându-şi tot corpul gol de-al meu.

— Dintre toate celelalte femei, ţi-o vei aminti pe Felurian şi te vei întoarce.

După aceea, am ştiut că timpul meu pe tărâmul zânelor era aproape de sfârşit. Cuvintele Cthaehului mi se întipăriseră în minte ca spinii, împingându-mă afară în lume. Faptul că fusesem la o aruncătură de băţ de omul care-mi ucisese părinţii şi nu-mi dădusem seama îmi lăsase un gust amar pe care nici săruturile lui Felurian nu-l puteau şterge. Şi ce spusese Cthaehul despre Denna mi se tot arăta la nesfârşit.

În cele din urmă m-am trezit şi am ştiut că venise timpul. M-am ridicat, mi-am făcut ordine în traistă şi m-am îmbrăcat pentru prima dată după mult timp. Sentimentul de haine pe piele mi s-a părut ciudat după tot acest timp. Cât fusesem plecat? Mi-am trecut degetele prin barbă şi am ridicat din umeri gândindu-mă. Presupunerea era inutilă, pentru că urma să am răspunsul destul de curând.

Întorcându-mă, am văzut-o pe Felurian stând în mijlocul pavilionului, cu faţa tristă. Pentru o clipă am crezut ca s-ar putea împotrivi plecării mele, dar n-a făcut nimic de genul ăsta. Venind lângă mine, mi-a fixat *shaedul* în jurul umerilor, amintindu-mi de o mamă care-şi îmbracă fiul să nu-i fie frig.

Chiar şi fluturii care o urmau păreau melancolici.

M-a condus prin pădure ore întregi, până când am ajuns la două pietre arse înalte. Mi-a tras gluga *shaedului* şi mi-a poruncit să închid ochii.

Apoi m-a condus într-un cerc scurt şi am simţit o schimbare subtilă în aer. Când am deschis ochii, mi-am dat seama că acea pădure nu era aceeaşi prin care merseserăm cu o clipă în urmă. Dispăruse ciudata tensiune din aer.

Era lumea muritorilor.

M-am întors către Felurian.

— Doamna mea, i-am spus. N-am nimic să-ţi dau înainte de plecare.

— Cu excepţia promisiunii că vei reveni.

Vocea ei era moale ca un crin, cu o urmă de avertisment.

I-am zâmbit.

— Adică n-am nimic de lăsat, doamnă.

— În afară de-o amintire.

S-a aplecat mai aproape.

Închizându-mi ochii, mi-am luat adio cu câteva cuvinte şi multe sărutări.

Apoi am plecat. Aş vrea să spun că nu m-am uitat înapoi, dar n-ar fi adevărat. Vederea ei aproape că mi-a frânt inima. Părea atât de mică lângă uriaşele pietre arse. Aproape că m-am întors pentru a-i da un ultim sărut, un sărut de rămas-bun.

Dar am ştiut că dacă m-aş fi întors, n-aş mai fi reuşit să plec din nou. Cumva am continuat să merg.

Când m-am uitat înapoi a doua oară, dispăruse.

CAPITOLUL 107

Foc

Am ajuns la hanul Bănuţul Lăudat la mult timp după ce soarele apusese. Ferestrele imensului han se măriseră de la lumina lămpii, şi afară o duzină de cai legaţi mâncau din sacii cu furaje. Uşa era deschisă, aruncând un pătrat oblic de lumină în întunericul străzii.

Dar ceva era în neregulă. Nu era nimic din plăcuta zarvă vibrantă care ar fi trebuit să se audă de la un han ocupat pe timp de noapte. Nicio şoaptă. Niciun cuvânt.

Îngrijorat, m-am strecurat mai aproape. Fiecare poveste cu zâne pe care o auzisem îmi alerga prin cap. Fusesem plecat ani? Zeci de ani?

Sau erau probleme mai obişnuite? Erau acolo mai mulţi bandiţi decât ne gândiserăm? Se întorseseră şi-şi găsiseră tabăra distrusă, apoi veniseră aici pentru a crea probleme?

M-am apropiat de-o fereastră şi m-am uitat în interior, văzând adevărul.

Erau patruzeci sau cincizeci de oameni în han. Stăteau aşezaţi la mese şi pe bănci şi aliniaţi la bar. Toţi ochii erau îndreptaţi către şemineu.

Marten stătea acolo, bând dintr-o halbă.

— Nu m-am putut uita în altă parte, a continuat el. N-am vrut. Apoi, Kvothe a păşit în faţa mea, blocându-mi vederea, şi pentru o secundă am fost liber de vraja ei. Eram acoperit de o sudoare atât de rece şi de groasă, că m-am simţit ca şi cum cineva ar fi aruncat o găleată cu apă peste mine. Am încercat să-l trag înapoi, dar s-a descotorosit de mine şi a fugit către ea.

În expresia lui Marten se vedea un regret.

— Cum se face că nu i-a luat şi pe adem şi pe cel mare? a întrebat un bărbat cu o faţă de şoim care stătea aproape de colţul vetrei.

Lovea cu degetele în cutia unei viori ponosite.

— Dacă *chiar* aţi fi văzut-o, aţi fi fugit toţi după ea.

În întreaga încăpere s-a auzit un murmur de acord.

De la o masă din apropiere a vorbit Tempi, cămaşa roşie ca sângele făcându-l uşor de remarcat.

— Am crescut antrenându-mă să am control.

A ridicat o mână şi şi-a strâns pumnul pentru a-şi ilustra punctul de vedere.

— Rănit. Înfometat. Însetat. Obosit.

Şi-a scuturat pumnul după fiecare dintre acestea, pentru a arăta stăpânirea lui peste ele.

— Femei.

Cel mai mic dintre zâmbete i-a atins faţa şi şi-a scuturat pumnul din nou, dar nu cu fermitatea folosită înainte. Un murmur de râs a străbătut încăperea.

— Eu spun asta. Dacă Kvothe n-ar fi mers, aş fi putut merge eu.

Marten a dat din cap.

— În ceea ce-l priveşte pe celălalt prieten al nostru…

Şi-a dres glasul şi a făcut semn spre cealaltă parte a încăperii.

— L-a convins Hespe să rămână.

S-a râs şi mai puternic la asta. După un moment de căutare am cercetat locul în care erau aşezaţi Dedan şi Hespe. Dedan părea să se lupte cu o roşeaţă puternică. Hespe i-a pus posesiv o mână pe picior. Ea a zâmbit, un zâmbet tainic, satisfăcut.

— A doua zi l-am căutat, a zis Marten, recâştigând atenţia încăperii. Am urmat traseul lui prin pădure. I-am găsit sabia la o milă de iaz. A pierdut-o, fără îndoială, în graba de-a o prinde. Mantia îi stătea spânzurată de o ramură, nu departe de acolo.

Marten a ridicat mantia zdrenţăroasă pe care o cumpărasem de la căldărar. Arăta de parcă fusese răvăşită de-un câine turbat.

— Era prinsă de-o ramură. Trebuie s-o fi rupt să se elibereze, mai degrabă decât s-o piardă pe ea din vedere.

A băgat alene degetul prin găurile mantiei.

— Dacă ar fi fost făcută dintr-un material mai rezistent, ar fi putut să fie şi el cu noi aici, în seara asta.

Recunosc un semnal când îl aud. Am trecut prin uşă şi am simţit privirile tuturor îndreptate spre mine.

— De atunci am găsit o mantie mai bună, am spus. Făcută chiar de mâna lui Felurian. Şi am şi o poveste. Una pe care o veţi spune copiilor copiilor voştri.

Am zâmbit.

S-a aşternut un moment de tăcere, apoi un vacarm, când toată lumea a început să vorbească în acelaşi timp. Companionii mei se uitau la mine şocaţi, fără să le vină să creadă. Dedan şi-a revenit primul şi după ce şi-a făcut drum unde stăteam, m-a surprins cu o puternică îmbrăţişare cu un singur braţ. Abia atunci am observat că avea un braţ agăţat de gât într-o atelă.

L-am privit curios.

— Aţi intrat în necazuri? l-am întrebat în timp ce sala zumzăia haotic în jurul nostru.

Dedan a clătinat din cap.

— Hespe, a zis el simplu. Nu prea i-a convenit gândul ca eu să fug după zâna aia. Într-un fel… m-a convins să rămân.

— Ţi-a rupt mâna? m-a fulgerat amintirea despărţirii noastre, cu Hespe ţinându-l la pământ.

Uriaşul s-a uitat în jos, la picioarele sale.

— Un pic. Ea doar a ţinut de ea, în timp ce eu încercam s-o răsucesc.

Mi-a zâmbit uşor timid.

— Cred că se poate spune că am rupt-o împreună.

L-am bătut pe umăr zdravăn şi am râs.

— Asta e drăguţ. Cu adevărat emoţionant.

Aş fi continuat, dar în încăpere se făcuse linişte. Toată lumea ne privea, mă privea.

Când m-am uitat la mulţimea de oameni, m-am simţit dintr-odată dezorientat. Cum să explic…?

Deja v-am spus că nu ştiam cât timp petrecusem pe tărâmul zânelor. Dar fusese mult, mult. Trăisem acolo atât de mult, că ciudăţenia i se stinsese. Mă obişnuisem acolo.

Acum, că eram din nou în lumea muritorilor, această tejghea aglomerată părea ciudată pentru mine. Cât de ciudat era să fiu într-o încăpere mai degrabă decât sub cerul liber. Băncile groase de lemn şi mesele din lemn păreau atât de primitive şi de dure. Lumina lămpii părea nefiresc de strălucitoare şi de aspră pentru ochii mei.

O vreme foarte îndelungată n-avusesem nicio companie în afară de cea a lui Felurian şi oamenii din jurul meu păreau ciudaţi prin comparaţie. Albul ochilor lor era înspăimântător. Miroseau a sudoare şi a cai şi a fier amar. Vocile lor erau puternice şi ascuţite. Felul în care stăteau era incomod şi rigid.

Dar asta era doar ce se vedea cu ochiul liber. Mă simţeam nelalocul meu în propria-mi piele. Eram profund deranjat să port

haine din nou şi nu voiam nimic mai mult decât să mă dezbrac, pentru a sta confortabil. Cizmele mi le simţeam ca pe-o închisoare. În lungul meu drum către han, mă luptasem în mod constant cu nevoia de a le da jos.

Privind feţele din jurul meu, am văzut o tânără de nu mai mult de 20 de ani. Avea o faţă dulce şi ochii albaştri. Avea o gură perfectă pentru sărutat. Am făcut jumătate de pas spre ea, intenţionând pe deplin s-o prind în braţe şi…

M-am oprit brusc, chiar când începusem să întind mâna pentru a o mângâia pe gât, şi capul mi s-a învârtit cu ceva foarte apropiat de o ameţeală.

Lucrurile erau diferite aici. Bărbatul aşezat lângă femeie era, evident, soţul ei. Asta era important, nu? Părea un fapt foarte vag şi distant. De ce nu sărutam deja această femeie? De ce nu eram gol, mâncând violete şi cântând sub cerul liber?

Privind din nou prin încăpere, totul părea teribil de ridicol. Aceşti oameni stând pe băncile lor, purtând straturi peste straturi de haine, folosind cuţite şi furculiţe. Totul mi s-a părut atât de inutil şi de aranjat. Era incredibil de amuzant. Era ca şi cum ar fi jucat un joc şi nici nu şi-ar fi dat seama. Era ca o glumă pe care n-o înţelesesem înainte.

Aşa că am râs. Nu tare sau prea mult, dar puternic şi sălbatic şi plin de ciudată încântare. Nu era un râs uman şi a trecut prin mulţime ca vântul printre spicele de grâu. Cei suficient de aproape pentru a auzi s-au foit în scaune, unii s-au uitat la mine curioşi, unii înfricoşaţi. Unii au tremurat şi au refuzat să mă privească în ochi.

Văzându-le reacţiile, m-am scuturat şi am făcut un efort să mă stăpânesc.

Am respirat adânc şi am închis ochii. Momentul de ciudată dezorientare a trecut, deşi încă îmi simţeam cizmele tari şi grele în picioare.

Când am redeschis ochii, am văzut-o Hespe privindu-mă. A vorbit ezitant.

— Kvothe, a zis ea ezitant. Arăţi… bine.

I-am zâmbit larg.

— Sunt bine.

— Am crezut că… te-ai rătăcit.

— Ai crezut că am dispărut, am corectat-o uşor făcându-mi drum spre şemineul unde stătea Marten. Mort în braţele lui Felurian sau rătăcind prin pădure, nebun şi distrus de dorinţă.

M-am uitat la fiecare, pe rând.
— Nu-i aşa?
Am simţit pe mine toţi ochii din încăpere şi am decis să profit cât mai mult de situaţie.
— Zău aşa, sunt Kvothe. Sunt edema ruh. Am studiat la Universitate şi pot chema fulgerul ca Taborlin cel Mare. Credeaţi cumva că Felurian m-ar putea duce la pieire?
— Ar putea, a zis o voce aspră de la marginea şemineului. Dacă îi vezi măcar umbra.
M-am întors să văd lăutarul cu faţă de şoim.
— Mă scuzaţi, domnule?
— Ar trebui să te scuzi în faţa tuturor de aici, a zis el cu vocea picurând dispreţ. Nu ştiu ce speri să obţii din asta, dar nu cred că ai văzut-o pe Felurian nici pentru o secundă.
L-am privit în ochi.
— Am făcut mai mult decât s-o văd, prietene.
— Dacă ar fi fost adevărat, acum ai fi nebun sau mort. Şi în timp ce voi admite că ai putea fi nebun, nu e de la farmecele zânelor.
Încăperea a chicotit la asta.
— Nimeni n-a mai văzut-o de o grămadă de ani. Oamenii buni au lăsat în urmă acest loc şi tu nu eşti Taborlin, indiferent de ce spun prietenii tăi. Cred că eşti doar un povestitor isteţ, care speră să-şi facă un nume.
A lovit inconfortabil de aproape de ţintă şi am văzut cum o parte din mulţime se uită la mine cu scepticism.
Înainte de a putea spune ceva, Dedan a izbucnit.
— Atunci cum rămâne cu barba? Când a fugit în urmă cu trei nopţi, faţa lui era netedă ca fundul unui bebeluş.
— Cum spui tu, a răspuns lăutarul. Aveam de gând să tac, chiar dacă n-am crezut nici jumătate din ce ne-aţi spus despre acei bandiţi sau despre el chemând fulgerul. Dar m-am gândit: „Probabil că prietenul lor a murit şi vor ca lumea să şi-l amintească din vreo două poveşti mândre”.
Şi-a lăsat în jos nasul strâmb, privind către locul unde stătea Dedan.
— Dar, sincer, s-a mers prea departe. Nu e înţelept să spui minciuni despre oamenii buni. Nu apreciez străinii care vin aici şi le umplu capetele prietenilor mei cu prostii. Ia, gura! Am auzit destule de la voi în seara asta.
După ce a terminat ce-a avut de spus, lăutarul şi-a deschis

cutia ponosită de lângă el şi a scos instrumentul. Starea de spirit din încăpere a devenit vag ostilă din acel moment şi mai mult decât câţiva oameni m-au privit cu pică.

Dedan a scuipat furios.

— Ia ascultă aici…

Hespe a zis ceva şi a încercat să-l tragă în jos în scaunul lui, dar Dedan n-a ascultat-o.

— Nu, nu vreau să mă facă mincinos. Am fost trimişi aici de însuşi Alveron, din cauza bandiţilor. Şi ne-am făcut treaba. Nu ne aşteptăm la o paradă, dar să fiu al naibii dacă te las să mă faci mincinos. I-am ucis pe acei nemernici. Şi după aceea am văzut-o pe Felurian. Şi Kvothe chiar a alergat după ea.

Dedan s-a uitat furios prin încăpere, mai ales în direcţia lăutarului.

— Ăsta e adevărul şi îl jur pe mâna mea dreaptă cea bună. Dacă cineva vrea să mă facă mincinos, o dăm parte-n parte chiar acum.

Lăutarul şi-a luat arcuşul şi l-a privit pe Dedan în ochi. A cântat o notă ţipătoare peste corzi.

— Minţi.

Dedan aproape că a sărit în partea cealaltă a încăperii când lumea şi-a împins scaunele înapoi, spre a face loc pentru luptă. Lăutarul s-a ridicat încet în picioare. Era mai înalt decât mă aşteptam, cu părul cenuşiu scurt şi pumnii plini de cicatrice care îmi spuneau că ştie să-i folosească.

Am reuşit să ajung în faţa lui Dedan şi să mă întind spre el, vorbindu-i încet în ureche.

— Chiar vrei o încăierare cu un braţ rupt? Dacă te prinde de el, o să ţipi şi o să te pişi pe tine în faţa lui Hespe.

L-am simţit relaxându-se un pic şi l-am împins uşor spre scaunul lui. S-a dus, dar nu era fericit.

— … ceva aici, am auzit o femeie spunând în spatele meu. Dacă vrei să te baţi cu cineva, ieşi afară şi nu te deranja să te întorci. Nu eşti plătit să te lupţi cu clienţii. Auzi?

— Stai aşa, Penny, a zis lăutarul liniştitor. Doar îi arătam nişte dinţi. El a luat-o personal. Nu poţi să dai vina pe mine că râd de unul care vine cu poveşti d-astea.

M-am întors şi l-am văzut pe lăutar apărându-se în faţa unei femeie furioase de vârstă medie. Era cu jumătate de metru mai scundă şi trebuia să se întindă ca să-l bată pe piept cu degetul.

Atunci am auzit un glas exclamând dintr-o parte.

— Pe dinţii lui Tehlu, Seb. Ai văzut asta? Uită-te la el! Se mişcă singur.
— Eşti beat mort. E doar vântul.
— Nu e niciun vânt în seara asta. Se mişcă singur. Uită-te din nou!
Era *shaedul* meu, desigur. Până în acel moment mai multe persoane observaseră că se mişcă de la vântul care nu era acolo. M-am gândit că efectul era mai degrabă plăcut, dar după ochii lor mari mi-am dat seama că se alarmaseră. Câţiva şi-au tras neliniştiţi scaunul departe de mine.
Ochii lui Penny au rămas aţintiţi pe *shaedul* meu care se mişca uşor şi ea a venit în faţa mea.
— Ce e asta? a întrebat, vocea ei arătând doar o urmă de frică.
— Nimic care să vă îngrijoreze, i-am spus încet, ţinându-l de-o parte pentru inspecţie. E mantia mea făcută din umbră. Mi-a făcut-o Felurian.
Lăutarul a scos un sunet de dezgust.
Penny i-a aruncat o privire şi mi-a atins ezitant mantia cu mâna.
— E moale, a murmurat ea, uitându-se la mine.
Când ochii ni s-au întâlnit, a părut surprinsă pentru o clipă, apoi a exclamat:
— Eşti băiatul lui Losi!
Înainte s-o întreb ce-a vrut să zică, am auzit o voce de femeie spunând „Ce?” şi m-am întors să văd o servitoare cu părul roşu venind spre noi. Aceeaşi care mă făcuse de râs la prima noastră vizită la Bănuţul Lăudat.
Penny a dat din cap spre mine.
— E băiatul cu faţa înflăcărată de acum trei zile! Îţi aminteşti când mi l-ai arătat? Nu l-am recunoscut din cauza bărbii.
Losi a ajuns în faţa mea. Bucle roşii strălucitoare îi căzuseră peste pielea goală, palidă de pe umeri. Ochii ei verzi periculoşi mi-au mângâiat *shaedul* şi au urcat lent până la faţa mea.
— Chiar el e, i-a spus lui Penny dintr-o parte. Cu barbă sau fără.
A făcut un pas mai aproape, aproape lipindu-se de mine.
— Băieţii întotdeauna poartă bărbi, în speranţa că-i vor face bărbaţi.
Ochii ei luminoşi de smarald s-au fixat cu îndrăzneală într-ai mei, ca şi cum ar fi aşteptat să roşesc sau să bâjbâi ca înainte.

M-am gândit la tot ce învăţasem în braţele lui Felurian şi am simţit un râs ciudat, sălbatic izvorând în mine din nou. L-am oprit cât de bine am putut, dar când i-am întâlnit ochii şi am zâmbit, l-am simţit rostogolindu-mi-se în interior.

Losi a făcut speriată o jumătate de pas înapoi, pielea ei palidă roşind cu un roşu furios.

Penny a întins o mână s-o echilibreze.

— Doamne, fată, ce-i cu tine?

Losi şi-a luat ochii de la mine.

— Uită-te la el, Penny, uită-te bine la el. Are o căutătură de zână. Uită-te la ochii lui.

Penny s-a uitat curioasă la faţa mea, apoi a roşit un pic şi şi-a încrucişat braţele în faţa pieptului, ca şi cum aş fi văzut-o dezbrăcată.

— Doamne milostive, a spus cu sufletul la gură. Atunci totul e adevărat. Nu-i aşa?

— Fiecare cuvânt, am spus.

— Cum ai reuşit să scapi de ea? a întrebat Penny.

— Zău aşa, Penny! a strigat lăutarul fără să creadă. Doar nu crezi povestea micuţului, a?

Losi s-a întors şi a vorbit aprig.

— E privirea unui bărbat care se-nvârte pe lângă femei, Ben Crayton. Nu că tu ai şti. Când a fost aici acum vreo două zile, mi-a plăcut faţa lui şi am vrut să mă tăvălesc cu el. Dar când am încercat să-l agăţ…

A tăcut, aparent pierzându-şi cuvintele.

— Îmi amintesc asta, a strigat un bărbat de la bar. Al naibii de haios lucru. Am crezut că o să se pişe pe el. N-a putut să scoată două vorbe.

Lăutarul a ridicat din umeri.

— Deci, a găsit vreo fată de ţăran de-atunci. Asta nu înseamnă…

— Taci, Ben, a zis Penny cu o autoritate liniştită. Sunt mai multe lucruri schimbate decât o barbă.

Ochii ei mi-au cercetat faţa.

— Doamne, dar ai dreptate, fato. Are un aer de zână.

Lăutarul începuse să vorbească din nou, dar Penny i-a aruncat o privire ascuţită.

— Taci sau pleci. Nu vreau nicio luptă aici, în seara asta.

Lăutarul s-a uitat în jur, prin încăpere, şi a văzut mulţimea întoarsă împotriva lui.

Roşind şi încruntându-se, şi-a adunat vioara şi a ieşit ca o furtună.

Losi s-a apropiat de mine din nou, dându-şi părul înapoi.

— Chiar e aşa de frumoasă cum se spune? Bărbia i s-a ridicat cu mândrie. Mai frumoasă decât mine?

Am ezitat, apoi am vorbit încet.

— Ea era Felurian, cea mai frumoasă dintre toate.

M-am întins să-i dau într-o parte părul roşu de pe umăr, unde făcuse o buclă, apoi m-am aplecat şi i-am şoptit la ureche şase cuvinte.

— În schimb, îi lipseşte focul tău.

Şi m-a iubit pentru acele şase cuvinte şi orgoliul ei s-a liniştit.

Penny a vorbit.

— Cum ai reuşit să scapi?

M-am uitat în jur, prin încăpere, şi am simţit atenţia tuturor aţintită asupra mea. Râsul sălbatic, de zână, s-a zvârcolit în interiorul meu. Am zâmbit un zâmbet leneş. *Shaedul* meu se ondula.

Apoi m-am dus în faţa încăperii, m-am aşezat pe vatră şi le-am spus povestea.

Sau, mai degrabă, le-am spus o poveste. Dacă le-aş fi spus tot adevărul, nu m-ar fi crezut. Felurian mi-a dat drumul pentru că ţineam ostatică o melodie?

Nu se încadra în poveştile clasice.

Deci, ceea ce le-am spus era mai aproape de povestea pe care se aşteptau ei s-o audă. În această poveste, am alergat-o pe Felurian pe tărâmul zânelor. Trupurile noastre s-au înnodat în poiana ei din amurg. Apoi, când ne-am odihnit, i-am cântat suficient pentru a o face să râdă, muzică suficient de întunecată pentru a o face să-şi piardă răsuflarea, muzică suficient de dulce pentru a o face să plângă.

Dar când am încercat să plec de pe tărâmul zânelor, nu m-a lăsat. Îmi îndrăgea prea mult… măiestria.

N-ar trebui să fiu sfios, cred. Am sugerat cu tărie că Felurian mă aprecia pentru calităţile mele de amant. Nu ofer nicio scuză pentru acest comportament, cu excepţia faptului că eram un tânăr de 16 ani, mândru de abilităţile mele nou-descoperite şi deloc lăudăros.

Le-am spus cum Felurian a încercat să mă ţină pe tărâmul zânelor, cum ne-am luptat cu magie. Pentru asta, am împrumutat un pic din Taborlin cel Mare. Am folosit foc şi fulgere.

La final am învins, dar i-am cruţat viaţa lui Felurian. În semn de recunoştinţă, mi-a ţesut o mantie de zână, m-a învăţat magii secrete şi mi-a dat o frunză de argint ca semn al recunoştinţei. Frunza era inventată, desigur. Dar n-ar fi fost o poveste bună dacă nu mi-ar fi dat trei daruri.

În general, a fost o poveste bună. Şi chiar dacă nu era în întregime adevărată… ei bine, cel puţin a avut ceva adevăr amestecat în ea. În apărarea mea, aş fi putut să renunţ la adevăr în întregime şi să spun o poveste mult mai bună. Minciunile sunt mai simple, iar de cele mai multe ori au mai mult sens.

Losi m-a privit spunând toată povestea şi a părut să ia totul ca pe o provocare de pricepere a unei femei muritoare. După ce povestea s-a terminat, m-a înhăţat şi m-a condus în cămăruţa ei de la etajul cel mai de sus al hanului Bănuţul Lăudat.

N-am prea dormit în noaptea aia şi Losi a fost mai aproape de a mă omorî decât fusese vreodată Felurian. A fost o parteneră încântătoare, la fel de minunată ca Felurian.

Dar cum aşa? vă aud întrebând. Cum ar putea orice femeie muritor să se compare cu Felurian?

E mai uşor de înţeles dacă stai să gândeşti în termeni de muzică. Uneori, unui bărbat îi place o simfonie. Alteori, consideră o ţopăială mai pe gustul lui.

Asta e valabil şi cu dragostea. Un tip e potrivit pentru pernele moi ale unei poieni din pădure în amurg. Un altul e destul de natural încurcat în cearşafurile unor paturi înguste de la etajul hanurilor. Fiecare femeie e ca un instrument care aşteaptă să fie învăţat, iubit şi în cele din urmă cântat, pentru ca în final să aibă propria muzică.

Unii ar putea să fie ofensaţi de acest mod de a vedea lucrurile, neînţelegând modul în care un membru al unei trupe vede muzica sa. Ar putea crede că umilesc femeile. M-ar putea considera dur, sau mitocan, sau rudimentar.

Dar acei oameni nu înţeleg iubirea sau muzica, sau pe mine.

CAPITOLUL 108

Rapid

Am petrecut câteva zile la hanul Bănuţul Lăudat unde am fost primiţi cu căldură.

Aveam camere proprii şi toate mesele gratis. Mai puţini bandiţi însemnau drumuri mai sigure şi mai mulţi clienţi, şi Penny ştia că prezenţa noastră la han ar atrage o mulţime mai mare decât cântatul la vioară în fiecare noapte.

Am folosit timpul în avantajul nostru, bucurându-ne de mâncăruri calde şi paturi moi. Fiecare dintre noi a putut folosi timpul pentru a se face bine. Hespe încă îşi îngrijea piciorul în care fusese lovită de o săgeată, Dedan braţul rupt. Rănile mele din lupta cu bandiţii dispăruseră de mult timp, dar aveam unele mai noi, cea mai mare parte constând în zgârieturi pe spate.

L-am învăţat pe Tempi elementele de bază ale lăutei, iar el a continuat să mă înveţe să lupt. Pregătirea mea a constat în discuţii scurte, concise, referitoare la lethani, şi la perioade lungi, obositoare, despre practicarea ketan.

De asemenea, am pus cap la cap o melodie despre experienţa mea cu Felurian. Iniţial, am numit-o *În amurgul răsucit,* care trebuie să recunoaşteţi că nu era un titlu foarte bun. Din fericire, numele n-a rămas întipărit şi acum lumea îl ştie drept *Cântecul cântat pe jumătate.*

Nu era opera mea cea mai bună, dar era uşor de ţinut minte. Clienţii de la han păreau să se bucure de el şi când am auzit-o pe Losi fluierându-l în timp ce servea băuturi, am ştiut că se va răspândi ca un incendiu într-o mină de cărbuni.

Cum oamenii continuau să ceară poveşti, le-am împărtăşit câteva evenimente interesante din viaţa mea. Le-am spus cum am reuşit să intru la Universitate când aveam abia 15 ani. Le-am spus cum mi-am câştigat intrarea în Arcanum în doar trei zile. Le-am spus cum am chemat numele vântului într-o dezlănţuire furioasă, după ce Ambrose mi-a spart lăuta.

Din păcate, în a treia noapte rămăsesem fără poveşti adevărate. Şi, din moment ce publicul meu voia mai mult, am furat pur şi simplu o poveste despre Illien şi m-am pus pe mine în locul lui, furând şi câteva bucăţi din Taborlin, dacă tot m-am apucat.

Nu sunt mândru de asta şi, în apărarea mea, aş dori să spun că nu eram tocmai treaz. Ba mai mult, au existat câteva femei frumoase în publicul meu. E ceva extrem de seducător în privirea încântată a unei tinere. Poate trage tot felul de prostii dintr-un tânăr prostuţ, iar eu nu eram o excepţie de la această regulă.

Între timp, Dedan şi Hespe ocupau mica lor lume exclusivă pe care şi-o fac noii îndrăgostiţi pentru ei înşişi. Erau un deliciu de privit. Dedan era mai blând, mai liniştit. Faţa lui Hespe îşi pierduse mult din duritate. Au petrecut o mare parte din timp în camera lor. Recuperau somnul pierdut, fără îndoială.

Marten flirta scandalos cu Penny, suficient de beat să înece un peşte şi, în general, simţindu-se bine cât pentru trei oameni.

Am plecat de la Bănuţul Lăudat după trei zile, nedorind să stăm mai mult decât ar fi trebuit. Eu unul eram bucuros că plecam. De la antrenamentele lui Tempi şi atenţia lui Losi eram aproape mort de oboseală.

Nu ne-am grăbit pe drumul de întoarcere la Severen. Parţial din cauza piciorului rănit al lui Hespe, dar parţial pentru că ştiam că timpul nostru împreună se apropia de sfârşit. În ciuda dificultăţilor noastre, deveniserăm apropiaţi şi e greu să laşi în urmă aşa ceva.

Veştile despre aventurile noastre ne-o luaseră înainte pe drum. Aşa că atunci când ne opream pentru o noapte, mesele şi paturile noastre erau uşor de găsit, dacă nu chiar gratuite.

În ziua a treia după ce-am plecat de la Bănuţul Lăudat, am dat peste o mică trupă de artişti. Nu erau edema ruh şi păreau mai degrabă jerpeliţi.

Erau doar patru: un bărbat mai în vârstă, doi bărbaţi pe la 20 de ani şi un băiat de 8–9 ani. Îşi încărcau căruţa şubredă când ne-am oprit pentru a-i permite lui Hespe să-şi odihnească puţin piciorul.

— Salutare, artiştilor, am strigat.

Au ridicat privirea speriaţi, apoi s-au relaxat când au văzut lăuta de pe spatele meu.

— Salutare, poetule.

Am râs şi am dat mâna cu ei.

— Nu e niciun poet aici, doar un pic de muzicant.

— Salutare şi ţie, a zis bărbatul mai în vârstă zâmbind. Încotro?

— De la nord la sud. Voi?

S-au relaxat şi mai mult aflând că mergeam într-o direcţie diferită.

— De la est la vest, a zis el.

— Cum v-a fost norocul?

A ridicat din umeri.

— Destul de sărac în ultimul timp. Dar am auzit poveşti despre o Lady Chalker care locuieşte la două zile distanţă. Se spune că niciodată nu refuză pe cineva dacă ştie să cânte un pic la vioară sau să joace o piesă de teatru. Sperăm să câştigăm câţiva bănuţi.

— Ne mergea mai bine când aveam ursul, a spus unul dintre cei mai tineri. Oamenii ar plăti să vadă un urs dresat.

— S-a îmbolnăvit de la o muşcătură de câine, mi-a explicat celălalt bărbat. A murit acum un an.

— Păcat, am zis. Un urs e greu de găsit.

Au dat din cap în tăcere.

— Am un cântec nou pentru voi. Ce-mi daţi în schimb?

M-a privit cu precauţie.

— Păi, nou pentru tine nu e tocmai nou pentru noi, a punctat el. Şi un cântec nou nu e neapărat un cântec bun, dacă ştii ce vreau să spun.

— Rămâne de văzut, am zis scoţându-mi lăuta.

L-am scris, pentru a fi uşor de reţinut şi simplu de cântat, dar tot a trebuit să-l repet de două ori înainte de a-l reţine cu totul. Aşa cum am spus, nu erau edema ruhi.

— Un cântec destul de bun, a recunoscut cu părere de rău. Toată lumea o place pe Felurian, dar tot nu ştiu ce putem să-ţi dăm pe el.

Băieţelul s-a ridicat.

— Am făcut o strofă pentru *Spoitor şi tăbăcar.*

Ceilalţi au încercat să-l facă să tacă, dar am zâmbit.

— Mi-ar plăcea să o aud.

Băiatul s-a umflat de mândrie şi a cântat cu un glas piţigăiat:

Am văzut o dată frumoasa fiică a unui ţăran

Pe malul răului, departe de ochii vreunui bădăran.
Se scălda când am zărit-o
A spus că un singur lucru o irită:
Dacă un bărbat o priveşte ca un bou
Aşa că s-a dat cu săpun din nou.

Am râs.

— E bună, l-am felicitat. Dar ce zici de asta?

Am văzut o dată frumoasa fiică a unui ţăran
Pe malul râului, departe de ochii vreunui bădăran.
Mi-a mărturisit după ce-am prins-o odată
Că nu se mai simte curată
Dacă a fost văzută la scăldat
Aşa că încă o dată s-a spălat.

Băiatul s-a gândit la asta.

— Îmi place mai mult a mea, a zis el după o clipă de atenţie.

L-am bătut pe spate.

— Bun băiat. Se ţine de propriul vers.

M-am întors înapoi la conducătorul micii trupe.

— Vreo bârfă?

S-a gândit pentru o clipă.

— Bandiţi la nord de aici, în Eld.

Am dat din cap.

— S-a scăpat de ei, aşa am auzit.

S-a gândit ceva mai mult.

— Am auzit că Alveron se căsătoreşte cu femeia aia, Lackless.

— Ştiu un poem despre Lackless! a zăngănit băieţelul din nou, şi a început:

Şapte lucruri stau la soare
În faţa uşii lui Lackless de la intrare…

— Taci.

Bărbatul mai în vârstă l-a înşfăcat uşor pe băiat de ceafă. A ridicat privirea a scuze.

— Băiatul are o ureche bună, dar nici urmă de maniere.

— De fapt, aş vrea să-l aud, am spus.

A ridicat din umeri şi i-a dat drumul băiatului, care s-a uitat la el înainte de a recita:

Şapte lucruri stau la soare
În faţa uşii lui Lackless de la intrare…
Unul dintre ele, un inel nepurtat,
Unul, un cuvânt de lepădat,
Unul, un timp care trebuie să fie adecvat,
Unul, o lumânare căreia îi lipseşte focul,
Unul, un fiu care aduce sângele,
Unul, o uşă care ţine ploile,
Un lucru strâns straşnic în pumn,
Apoi vine cel care aduce somn.

— E una din acele ghicitori în rime, a zis tatăl scuzându-se. Dumnezeu ştie unde le aude, dar ştie bine să scuipe orice lucru obscen aude.

— Unde l-ai auzit? am întrebat.

Băiatul s-a gândit pentru o clipă, apoi a ridicat din umeri şi a început să se scarpine în spatele genunchiului.

— Nu ştiu. De la copii.

— Ar trebui să ne punem în mişcare, a zis bărbatul mai în vârstă, uitându-se la cer.

Am căutat prin traistă şi i-am dat un noblu de argint.

— Asta ce mai e? a întrebat el, privindu-l suspicios.

— Să te ajute să găseşti un nou urs, am zis. Şi eu am trecut prin câteva perioade de strâmtorare, dar acum sunt plin de bani.

Au plecat după ce mi-au mulţumit profund. Bieţii oameni. Nicio trupă ruh care se respectă nu s-ar înjosi vreodată să facă momeala ursului. Nu e nicio calificare implicată, nicio mândrie în reprezentaţie.

Dar nu puteai să-i învinuieşti pe ei pentru lipsa sângelui ruh, iar noi, interpreţii, trebuie să avem grijă unul de celălalt. Nimeni altcineva n-o face.

Eu şi Tempi am folosit orele de mers pentru a discuta despre lethani şi serile pentru a practica ketan. Devenea din ce în ce mai uşor pentru mine şi puteam ajunge uneori până la Prinderea Ploii înainte ca Tempi să observe o greşeală minusculă şi să mă facă să reiau.

Amândoi am găsit un loc pe jumătate retras lângă hanul unde ne opriserăm în acea zi. Dedan, Hespe şi Marten erau înăuntru şi

beau. Am parcurs cu atenţie ketanul, în timp ce Tempi stătea rezemat de un copac, practicând cu neobosită determinare obişnuita mişcare cu degetele pe care-l învăţasem s-o facă. Din nou şi din nou. Din nou şi din nou.

Abia trecusem de Mâinile Rotite, când am prins o licărire de mişcare cu coada ochiului. Nu m-am oprit, după cum mă învăţase Tempi, pentru a evita distragerea atenţiei în timp ce practicam ketan. Dacă mă întorceam să mă uit, ar fi trebuit s-o iau de la capăt.

Mişcându-mă cu o încetineală dureroasă, am început Dansul De-a-ndoaselea. Dar, de îndată ce am călcat pe călcâi, mi-am dat seama că balansul meu e greşit. M-am aşteptat ca Tempi să strige, dar n-a făcut-o.

M-am oprit din ketan şi m-am întors pentru a vedea un grup format din patru mercenari ademi venind spre noi pe furiş. Tempi era deja în picioare şi mergea spre ei. Lăuta mea era iar în cutia ei şi se sprijinea de un copac.

Curând, toţi cinci stăteau într-un grup strâns, destul de aproape ca umerii lor aproape să se atingă. Destul de aproape cât să nu aud nici cea mai mică şoaptă din ceea ce-şi spuneau sau ca măcar să le văd mâinile. Dar mi-am putut da seama din unghiul umerilor lui Tempi că el era stânjenit, defensiv.

Ştiam că să-l strig pe Tempi ar fi fost considerat nepoliticos, aşa că m-am dus mai aproape. Dar înainte de a ajunge destul de aproape pentru a auzi, unul dintre mercenarii necunoscuţi şi-a întins mâna şi m-a împins deoparte, degetele întinse apăsându-mi cu fermitate centrul pieptului.

Fără să mă gândesc, am făcut Leul Evadat, luându-l de degetul mare şi sucindu-i încheietura mâinii departe de mine. Şi-a dezlegat mâna din a mea fără niciun efort şi s-a mutat să mă prindă cu Piatra Vânată. Am făcut Dansul De-a-ndoaselea şi m-am echilibrat corect de data asta, dar cealaltă mână m-a lovit în tâmplă suficient pentru a mă ameţi pentru o jumătate de secundă, nici măcar suficient de tare cât să mă doară.

Mândria mea n-a fost totuşi lovită. Era la fel cum mă lovea Tempi în mustrarea tăcută pentru executarea neglijentă a ketanului.

— Repede, a zis mercenarul încet, în aturană.

Numai când i-am auzit vocea mi-am dat seama că era femeie. Nu că era deosebit de masculină, ci pur şi simplu pentru că semăna atât de mult cu Tempi. Avea acelaşi păr nisipiu, ochii de

un cenuşiu pal, expresia calmă, hainele roşii ca sângele. Era mai înaltă decât Tempi cu câţiva centimetri, iar umerii ei erau mai largi decât ai lui. Dar în timp ce era subţire ca sfoara pentru bici, strânsoarea hainelor roşii de mercenari încă dezvăluia curbele slabe ale şoldului şi sânilor.

Privind mai atent, am putut vedea cu uşurinţă că trei din cei patru mercenari erau femei. Cea spătoasă cu faţa la mine avea o cicatrice subţire în urma unei tăieturi prin sprâncene şi alta aproape de maxilar. Erau aceleaşi cicatrice palide argintii pe care Tempi le avea pe braţe şi pe piept. Şi deşi erau departe de a fi înspăimântătoare, îi făceau faţa inexpresivă să arate ciudat de sumbru.

— Repede, spusese ea.

La suprafaţă părea a fi un compliment, dar am fost batjocorit destul în viaţa mea s-o recunosc, indiferent de limbă. Ba mai rău, mâna ei dreaptă a alunecat tot drumul în jurul şalelor pentru a se odihni în spate ei, cu palma spre exterior. Chiar şi cu cunoştinţele mele rudimentare despre limbajul adem al semnelor am ştiut ce însemna. Mâna ei era cât mai departe posibil de mânerul sabiei. În acelaşi timp, şi-a întors umărul spre mine şi s-a uitat deoparte. Nu numai că eram numit deloc periculos, era de o desconsiderare jignitoare.

M-am luptat să-mi păstrez calmul pe faţă, gândindu-mă că orice expresie n-ar face decât să reducă în continuare opinia ei despre mine.

Tempi a arătat către locul din care venisem.

— Du-te, a spus el.

Serios. Formal.

Am ascultat fără tragere de inimă, nedorind să fac tam-tam.

Ademii au stat într-un nod aproape un sfert de oră, cât m-am antrenat la ketan.

Deşi n-am auzit nicio şoaptă din conversaţia lor, era evident că se certau. Gesturile lor erau ascuţite şi furioase, felul în care îşi ţineau picioarele agresiv.

În cele din urmă ademii necunoscuţi au plecat, luând-o înapoi spre drum.

Tempi s-a întors în locul unde încercam să trec peste Treieratul Grâului.

— Prea larg.

Iritare.

Mi-a lovit piciorul din spate şi mi-a împins umărul, pentru a

vedea că-mi lipseşte balansul.

Mi-am mutat piciorul şi am încercat din nou.

— Cine erau, Tempi?

— Ademi, a zis simplu, aşezându-se din nou la poalele copacului.

— Îi cunoşti?

— Da.

Tempi s-a uitat în jur, apoi a scos lăuta mea din cutie. Cu mâinile ocupate, era de două ori mut. M-am întors înapoi la practicarea ketanului, ştiind că a încerca să obţin răspunsuri de la el ar fi ca şi cum aş trage de dinţi.

Două ore au trecut, iar soarele a început să se scufunde în spatele copacilor de la apus.

— Mâine plec, a spus el.

Cu ambele mâini încă pe lăută, doar puteam să-i ghicesc starea de spirit.

— Unde?

— La Haert. La Shehyn.

— Astea sunt oraşe?

— Haert e oraşul. Shehyn e profesorul meu.

M-am gândit care ar putea fi problema.

— Ai dat de bucluc că m-ai învăţat?

A lăsat jos lăuta în cutie şi a închis capacul.

— Poate. Da.

— E interzis?

— E cel mai interzis, a spus el.

Tempi s-a ridicat şi a început ketanul. L-am urmat şi amândoi am fost liniştiţi pentru o vreme.

— Cât de problematic? l-am întrebat în cele din urmă.

— Cel mai problematic, a zis el şi am auzit o fărâmă de emoţie neobişnuită în glas, anxietate. Probabil n-am fost înţelept.

Împreună ne-am mişcat la fel de încet ca soarele apunând.

M-am gândit la ceea ce spusese Cthaehul. Singurul petic de informaţie potenţial utilă scăpată din conversaţia noastră. *Ai râs de existenţa zânelor, până când ai văzut una. Mare minune ca toţi vecinii tăi civilizaţi să nu respingă şi ideea existenţei Chandrienilor. Ar trebui să-ţi părăseşti preţiosul colţ şi să pleci departe, înainte de a găsi pe cineva care să te ia în serios. N-ai nicio speranţă, până nu ajungi la Munţii Furtunoşi.*

Felurian spusese că Cthaehul a grăit numai adevărul.

— Pot să te însoţesc? am întrebat.

— Însoţi? a întrebat Tempi, mâinile mişcându-se într-un cerc graţios destinat să rupă oasele lungi ale braţului.

— A călători. A urma. La Haert.

— Da.

— Te va ajuta în problema ta?

— Da.

— Voi veni.

— Îţi mulţumesc.

CAPITOLUL 109

Barbari şi nebuni

Sincer, nu voiam nimic mai mult decât să fac drumul înapoi la Severen. Voiam să dorm din nou într-un pat şi să profit de favoarea maerului cât timp asta îi era încă proaspătă în minte. Voiam s-o găsesc pe Denna şi să pun la punct lucrurile între noi.

Dar Tempi dăduse de necaz fiindcă mă învăţase. Nu puteam să fug pur şi simplu şi să-l las să facă faţă răspunderii de unul singur. Mai mult, Cthaehul îmi spusese că Denna lăsase deja Severenul în urmă. Deşi nu era nevoie ca o profeţie de pe tărâmul zânelor să-mi spună asta. Fusesem plecat o lună şi Denna nu fusese niciodată genul care să lase iarba să-i crească sub picioare.

Deci, în dimineaţa următoare grupul nostru s-a despărţit. Dedan, Hespe şi Marten s-au îndreptat spre sud, spre Severen, să-i raporteze maerului şi să-şi ia plata.

Tempi şi cu mine am luat-o spre nord-est, spre Munţii Furtunoşi şi Ademre.

— Eşti sigur că nu vrei să-i duc eu caseta? a întrebat Dedan pentru a cincea oară.

— I-am promis maerului că îi voi duce banii personal, am minţit. Dar am nevoie de tine să-i dai asta.

I-am dat solidului mercenar scrisoarea scrisă cu o noapte înainte.

— Asta explică de ce a trebuit să te fac pe tine liderul grupului.

Am zâmbit.

— S-ar putea să primeşti un bonus pentru asta.

Dedan s-a umflat de mândrie în timp ce lua scrisoarea.

Aflat în apropiere, Marten a scos un zgomot care putea fi o tuse.

În timpul călătoriei cu Tempi am reuşit să obţin câteva detalii de la mercenar. În cele din urmă am aflat că era obiceiul ca cineva de statutul său social să obţină permisiunea ca să aibă un elev.

Lucrurile se complicau şi fiindcă eu eram din afară. Un barbar. Învăţând pe cineva ca mine, se pare că Tempi făcuse mai mult decât să încalce un obicei. Înşelase încrederea profesorului şi a poporului său.

— Va exista vreun proces? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Niciun proces. Shehyn va pune întrebări. Eu voi spune: „Am văzut în Kvothe fier bun aşteptând. El este de lethani. El are nevoie de lethani să-l ghideze”.

Tempi a dat din cap la mine.

— Shehyn te va întreba de lethani, pentru a vedea dacă am avut dreptate. Shehyn va decide dacă în tine fierul merită bătut.

Mâna lui a făcut un cerc, făcând gestul pentru neliniştit.

— Şi ce se va întâmpla dacă nu e? am întrebat.

— Pentru tine?

Incertitudine.

— Pentru mine?

— Eu voi fi despărţit.

— Despărţit? l-am întrebat, sperând că am înţeles greşit.

El a ţinut o mână şi şi-a rotit degetele.

— Adem.

A făcut un pumn strâns şi l-a scuturat.

— Ademre.

Apoi a deschis mâna şi şi-a atins degetul mic.

— Tempi.

A atins celelalte degete.

— Prieten. Frate. Mama.

A atins degetul mare.

— Shehyn.

Apoi a făcut un gest ca şi cum şi-ar fi decojit degetul mic şi l-ar fi aruncat.

— Tăiat, a zis el.

Nu ucis atunci, ci exilat. Am început să respir mai uşor, până când m-am uitat în ochii decoloraţi ai lui Tempi. Pentru o clipă a existat o fisură în masca lui perfectă, placidă, şi în spatele ei am văzut adevărul. Moartea ar fi fost o pedeapsă mai bună decât tăierea. Era îngrozit, mai speriat decât văzusem pe cineva

vreodată.

Am fost de acord că cel mai bine pentru noi ar fi fost ca eu să mă las în întregime pe mâinile lui Tempi în timpul călătoriei către Haert. Aveam cam cincisprezece zile pentru a şlefui ceea ce ştiam, ca să strălucească. Speranţa fiind că, atunci când îi cunoşteam pe superiorii lui Tempi, să pot face o impresie bună.

Înainte de a începe acea primă zi, Tempi m-a instruit să-mi las *shaedul* deoparte.

Am făcut asta, fără tragere de inimă. L-am făcut un pachet surprinzător de mic, pe care l-am depozitat cu uşurinţă în traistă.

Ritmul impus de Tempi a fost extenuant. Mai întâi, amândoi ne-am mişcat prin întinderea dansatorului, pe care o văzusem de mai multe ori înainte. Apoi, în loc de obişnuita plimbare vioaie, am alergat o oră. Apoi am exersat ketan, cu Tempi corectându-mi nesfârşitele greşeli. Apoi am mers o milă şi jumătate.

În cele din urmă, ne-am aşezat şi am discutat lethani. Faptul că aceste discuţii au fost în ademică n-a făcut lucrurile mai uşoare, dar am căzut de acord că ar trebui să mă cufund în limbă, astfel ca atunci când aveam să ajungem la Haert să pot să vorbesc ca o persoană civilizată.

— Care este scopul lethani? a întrebat Tempi.

— Să ne dea o cale de urmat? am replicat.

— Nu, a zis aspru Tempi. Lethani nu e o cale.

— Care e scopul lethani, Tempi?

— Să ne ghideze în acţiunile noastre. Prin urmarea lethani, vom acţiona în mod corect.

— Nu e o cale?

— Nu. Lethani e cea care ne ajută să alegem o cale.

Apoi ne-am început ciclul din nou. O oră de alergare, practicarea de ketan, mers pe jos o milă, discutarea lethani. A durat cam două ore, iar după ce am terminat scurta noastră discuţie, am început din nou.

La un moment dat, în discuţia noastră despre lethani am început să fac gestul de spus. Dar Tempi şi-a pus o mână peste a mea, oprindu-mă.

— Când vorbim despre lethani, să nu faci nimic din toate astea.

Mâna stângă s-a mişcat rapid a nervozitate, negaţie şi alte câteva gesturi pe care nu le-am recunoscut.

— De ce?

Tempi s-a gândit pentru un moment.

— Când vorbim de lethani, asta n-ar trebui să vină de aici, mi-a lovit el capul. Sau de aici.

Mi-a lovit pieptul, peste inimă, şi şi-a mutat degetele în jos, la mâna mea stângă.

— Adevărata cunoaştere a lethani trăieşte mai adânc. Locuieşte aici.

M-a împuns în stomac, sub buric.

— Trebuie să vorbeşti de-aici, fără să te gândeşti.

Continuând, am ajuns încet să înţeleg regulile nescrise din discuţiile noastre. Nu intenţiona numai să mă înveţe lethani, ci trebuia să-mi dezvăluie cât de adânc se înrădăcinase în mine înţelegerea lethani.

Asta însemna că trebuia să răspund rapid la întrebări, fără niciuna dintre pauzele deliberate care marchează de obicei conversaţia ademică. Nu trebuia să dai un răspuns grijuliu, ci unul rapid. Dacă ai fi înţeles cu adevărat lethani, cunoştinţele ar fi devenit evidente în răspunsurile tale.

Alergare. Ketan. Mers. Discuţii. Am finalizat ciclul de trei ori înainte de pauza noastră de prânz. Şase ore. Eram acoperit de sudoare şi pe jumătate convins că voi muri. După o oră de odihnă şi mâncare, am pornit din nou. Am terminat încă trei cicluri înainte de-a ne opri pentru noapte.

Am făcut tabăra de marginea drumului. Mi-am mestecat cina pe jumătate adormit, mi-am întins pătura şi m-am înfăşurat în *shaed.* Epuizat cum eram, părea moale şi cald ca o pilotă din puf de raţă polară.

În mijlocul nopţii, Tempi m-a scuturat să mă trezesc. Deşi o parte adâncă, animalică, din mine l-a urât, am ştiut că era necesar, astfel că imediat m-am ridicat.

Corpul îmi era rigid şi dureros, dar mişcările lente, familiare, de ketan m-au ajutat să-mi relaxez muşchii încordaţi. El m-a pus să mă întind şi să beau apă, apoi am dormit ca o piatră tot restul nopţii.

A doua zi a fost mai rău. Chiar legată strâns pe spate, lăuta mea devenise o povară. Sabia pe care nici n-o puteam folosi mi se târa la şold. Simţeam traista grea ca o piatră de moară şi regretam că nu-l lăsasem pe Dedan să ia caseta maerului. Muşchii îmi erau ca de cauciuc şi neloiali, iar când am alergat respiraţia m-a ars pe gât.

Momentele când vorbeam cu Tempi de lethani erau singurele de odihnă adevărată, dar erau dezamăgitor de scurte. Mintea îmi era epuizată şi aveam nevoie de toată concentrarea pentru a-mi pune gândurile în ordine, încercând să dau răspunsuri adecvate. Chiar şi aşa, răspunsurile mele doar îl iritau. Mereu şi mereu, scutura din cap, explicând cum mă înşelam.

În cele din urmă m-am dat bătut să încerc să fiu corect. Prea obosit să-mi mai pese, am renunţat să-mi mai pun gândurile epuizate în ordine şi pur şi simplu m-am bucurat să stau jos timp de câteva minute. Eram prea obosit să-mi amintesc ce spuneam jumătate din timp, dar, în mod surprinzător, Tempi găsea aceste răspunsuri mai pe placul lui. Asta era o binecuvântare. Când răspunsurile mele i-au plăcut, discuţiile noastre au durat mai mult şi am petrecut mai mult timp odihnindu-mă.

M-am simţit mult mai bine în a treia zi. Muşchii nu mă mai dureau la fel de rău.

Respiraţia îmi devenise mai uşoară. Îmi simţeam capul limpede şi luminos, ca o frunză plutind în vânt. În această stare de spirit, răspunsurile la întrebările lui Tempi mi s-au declanşat uşor de pe vârful limbii, simplu ca şi cum aş fi cântat.

Alergare. Ketan. Mers. Discuţii. Trei cicluri. Apoi, în timp ce mă mişcam prin ketan pe marginea drumului, m-am prăbuşit.

Tempi mă urmărea atent şi m-a prins înainte de-a atinge pământul. Lumea s-a învârtit ameţitor pentru câteva minute, înainte de a-mi da seama că eram la umbra unui copac de la marginea drumului. Pesemne că Tempi mă cărase până acolo.

Mi-a ţinut plosca cu apă.

— Bea.

Gândul la apă n-a fost atrăgător, totuşi am luat o înghiţitură.

— Îmi pare rău, Tempi.

A clătinat din cap.

— Ai dus-o mult înainte de a cădea. Nu te-ai plâns. Ai arătat că mintea ta e mai puternică decât corpul. Asta e bine. Când mintea controlează corpul, e lethani. Dar şi să-ţi ştii limitele e lethani. E mai bine să te opreşti când trebuie decât să dai înainte până când cazi.

— Cu excepţia cazului în care căderea se încadrează în ceea ce lethani cere, am zis fără să mă gândesc.

Încă îmi simţeam capul uşor ca o frunză-n vânt.

Mi-a oferit un zâmbet rar.

— Da. Începi să înţelegi.

I-am întors zâmbetul.

— Aturana ta devine foarte bună, Tempi.

Tempi a clipit. *Îngrijorare.*

— Vorbim limba mea, nu a ta.

— Eu nu vorbesc…

Am început să protestez, dar în timp ce o făceam ascultam cuvintele pe care le foloseam. *Sceopa teyas.* Am ameţit pentru un moment.

— Bea din nou, a zis Tempi şi deşi îşi controla atent faţa şi vocea, puteam spune că era îngrijorat.

Am mai luat o înghiţitură, să-l liniştesc. Apoi, ca şi cum corpul meu şi-a dat brusc seama că-i trebuie apă, mi s-a făcut foarte sete şi am luat mai multe înghiţituri mari. M-am oprit înainte de a bea prea mult şi a avea crampe la stomac. Tempi a dat din cap, *aprobator.*

— Vorbesc bine, atunci? am zis pentru a-mi distrage atenţia de la sete.

— Vorbeşti bine pentru un copil. Foarte bine pentru un barbar.

— Numai bine? Folosesc cuvintele greşit?

— Îţi mişti ochii prea mult.

Şi-a lărgit ochii şi s-a uitat intens într-ai mei, fără să clipească.

— De asemenea, cuvintele tale sunt bune, dar simple.

— Trebuie să mă înveţi mai multe cuvinte atunci.

A clătinat din cap. *Serios.*

— Ştii deja prea multe cuvinte.

— Prea multe? Tempi, ştiu foarte puţine.

— Nu e vorba de cuvinte, ci de utilizarea lor. În ademă există o artă de a vorbi. Unii pot spune multe lucruri într-un singur lucru. Shehyn a mea e aşa. Ei spun un lucru într-o singură răsuflare, iar alţii găsesc înţelesul într-un an.

Reproş delicat.

— De prea multe ori spui mai mult decât e nevoie. N-ar trebui să vorbeşti în ademică aşa cum cânţi în aturană. O sută de cuvinte pentru a lăuda o femeie. Prea multe. Discursul nostru e mai scurt.

— Deci, când mă întâlnesc cu o femeie, ar trebui să spun pur şi simplu: „Tu eşti frumoasă?”

Tempi a clătinat din cap.

— Nu. Spui simplu „frumoasă” şi laşi femeia să decidă restul a ceea ce vrei să spui.

— Asta e…

Nu ştiam cuvintele pentru „vag” sau „nespecific” şi a trebuit să încep din nou, pentru a mă face înţeles.

— Asta nu duce la confuzie?

— Duce la gândire, a zis el cu fermitate.

— E delicat. Trebuie să fie întotdeauna o preocupare atunci când cineva vorbeşte. Pentru a fi prea multă vorbărie.

A clătinat din cap. *Dezaprobare.*

— Asta e…

S-a oprit, în căutarea unui cuvânt.

— Nepoliticos?

Negaţie. Frustrare.

— Mă duc la Severen şi acolo sunt oameni care miros urât. Sunt oameni care nu. Ambii sunt oameni, dar cei care nu au miros sunt oameni de calitate.

Mi-a lovit pieptul ferm, cu două degete.

— Tu nu eşti un păstor de capre. Eşti cineva care învaţă lethani. Elevul meu. Tu ar trebui să vorbeşti ca o persoană de calitate.

— Dar cum rămâne cu claritatea? Ce se întâmplă când construieşti un pod? Există mai multe piese pentru asta. Toate astea trebuie spuse clar.

— Desigur, a zis Tempi.

Acord.

— Uneori. Dar de cele mai multe ori, în problemele importante, delicat e mai bine. Puţin e mai bine.

Tempi s-a întins şi m-a apucat ferm de umăr. Apoi a privit în sus, mi-a întâlnit privirea şi mi-a menţinut-o pentru un scurt moment. O aşa raritate pentru el. A zâmbit uşor, liniştit.

— Mândru, a spus el.

Restul zilei l-am petrecut în recuperare. Am mers câţiva kilometri, am făcut ketan, am discutat lethani, apoi am mers din nou. În acea seară ne-am oprit la un han de pe marginea drumului, unde am mâncat suficient pentru trei oameni şi am căzut în pat înainte ca soarele să părăsească cerul.

A doua zi, ne-am întors la cicluri, dar numai la două înainte de prânz şi două după. Corpul îmi ardea şi era dureros, dar nu mai deliram de epuizare. Din fericire, cu un pic de efort mental, am putut să alunec înapoi în acea stranie anticipare de cap limpede folosită pentru a răspunde la întrebările lui Tempi cu o zi înainte.

Peste alte două zile am început să mă gândesc la acea ciudată stare mentală ca la Frunza în Vrie.

Părea ca un văr îndepărtat din Inima de Piatră, exerciţiu mental pe care-l învăţasem cu atât de mult timp în urmă. Trebuie spus că există o mică similitudine între cele două.

Inima de Piatră era practică: îndepărta emoţia şi îmi concentra mintea. Mă ajuta să-mi rup mai uşor mintea în bucăţi separate sau să-mi menţin tot ce e important în Alar.

Pe de altă parte, Frunza în Vrie părea în mare măsură inutilă. Era relaxant să-mi las mintea să se limpezească şi să se golească, apoi să plutească şi să se rostogolească uşor de la un lucru la altul. Dar în afară de a mă ajuta să trag uşor răspunsuri la întrebările lui Tempi, părea să nu aibă nicio valoare practică. Era echivalentul mental al unui truc la cărţi.

După a opta zi pe drum, corpul nu mă mai durea în mod constant. Atunci Tempi a adăugat ceva nou. După efectuarea ketan, ne-am luptat între noi. Era greu, fiindcă se întâmpla când eram mai obosit. Dar după luptă mereu stăteam să ne odihnim şi să discutăm lethani.

— De ce-ai zâmbit când ne-am luptat azi? a zis Tempi.

— Pentru că eram fericit.

— Ţi-a plăcut lupta?

— Da.

Tempi a radiat nemulţumirea.

— Asta nu e de lethani.

M-am gândit o clipă la următoarea mea întrebare.

— Ar trebui ca unui bărbat să-i facă plăcere să lupte?

— Nu. Trebuie să-ţi facă plăcere să acţionezi corect şi să urmezi lethani.

— Ce se întâmplă dacă urmând lethani îmi cere să mă lupt? N-ar trebui să simt plăcere în aşa ceva?

— Nu. Ar trebui să-ţi facă plăcere să urmezi lethani. Dacă te lupţi bine, trebuie să te simţi mândru că faci ceva bine. Pentru lupta în sine ar trebui să simţi doar datorie şi tristeţe. Doar barbarilor şi nebunilor le face plăcere să lupte. Oricine iubeşte lupta în sine lasă în urmă lethani.

În a unsprezecea zi, Tempi mi-a arătat cum să-mi includ sabia în ketan. Primul lucru pe care l-am învăţat a fost cât de repede o sabie devine grea ca plumbul când o ţii la o lungime de braţ.

Cu antrenamentele noastre şi cu adăugarea sabiei, fiecare ciclu dura aproape două ore şi jumătate. Cu toate astea, ne-am păstrat programul de fiecare zi. Trei cicluri înainte de prânz, trei cicluri după aceea. Cincisprezece ore în total. Mi-am simţit corpul întărindu-se, devenind rapid şi slab ca al lui Tempi.

Aşa că am alergat şi am învăţat şi Haertul era tot mai aproape.

CAPITOLUL 110

Frumuseţe şi ramificaţie

Cât am călătorit, am mers repede prin oraşe, oprindu-ne doar pentru mâncare şi apă. Zona de la ţară a fost ca un vârtej. Mintea mea era concentrată pe ketan, pe lethani şi pe limba pe care o învăţam.

Drumul a devenit mai îngust când ne-am îndreptat către poalele Munţilor Furtunoşi. Terenul devenise stâncos şi zimţat şi drumul începea să şerpuiască înainte şi înapoi când am evitat văile închise, malurile abrupte şi amestecul de rocă spartă.

Aerul se schimbase, devenind mai rece decât m-aş fi aşteptat pe timpul verii.

Am terminat călătoria în cincisprezece zile. Dacă ar fi să ghicesc, cred că am acoperit aproape cinci sute de mile în acea perioadă.

Haert a fost primul oraş adem pe care l-am văzut vreodată, şi pentru ochiul meu neexperimentat cu greu arăta a oraş. Nu era nicio stradă centrală cu case şi magazine aliniate. Clădirile pe care le-am văzut erau la distanţă mare una de alta, cu o formă ciudată şi construite pentru a se potrivi cât mai bine cu forma naturală a terenului, ca şi cum ar fi încercat să nu bată la ochi.

Nu ştiusem că furtunile puternice care dăduseră numele muntelui erau frecvente aici. Vânturile lor bruşte, schimbătoare ar fi distrus orice ar fi fost înalt şi unghiular, precum obişnuitele case pătrate din lemn din ţinuturile de mai jos.

În schimb, ademii construiseră înţelept, ferindu-şi clădirile de capriciile vremii.

Casele erau construite în dealuri sau în pereţii stâncilor, care le fereau de vânt. Unele erau săpate în jos. Altele erau sculptate în piatra din lateralul falezelor. Pe unele le puteai vedea doar dacă stăteai lângă ele.

Excepţia era un grup de clădiri joase, din piatră, grupate la o oarecare distanţă de drum.

Ne-am oprit în afara celei mai mari dintre acestea. Tempi s-a întors cu faţa la mine, trăgând nervos de curelele de piele care îi ţineau strâns pe braţe hainele roşii de mercenar.

— Trebuie să mă duc şi să mă prezint în faţa lui Shehyn. Ar putea dura ceva.

Anxietate. Regret.

— Trebuie să aştepţi aici. Poate mult.

Limbajul corpului său mi-a spus mai multe decât cuvintele lui.

— Nu te pot lua înăuntru, pentru că eşti un barbar.

— Voi aştepta, l-am asigurat.

A dat din cap şi a intrat înăuntru, uitându-se înapoi la mine înainte de-a închide uşa în urma lui.

M-am uitat în jur, privind câteva persoane care-şi vedeau de treabă în linişte: o femeie cărând un coş, un băiat ducând o capră de o bucată de frânghie.

Clădirile erau făcute din aceeaşi piatră brută ca şi peisajul, amestecându-se cu împrejurimile. Cerul era înnorat, adăugând încă o umbră de cenuşiu.

Vântul sufla peste tot, plesnind pe după colţuri şi făcând modele în iarbă. M-am gândit în treacăt să scot *shaedul,* dar m-am răzgândit. Aerul era mai subţire aici şi mai rece. Dar era încă vară, iar soarele era cald.

M-am simţit ciudat de împăcat aici, fără larma şi duhoarea unui oraş mare.

Niciun tropăit pe caldarâm. Niciun vânzător strigându-şi marfa. Mi-am putut imagina pe cineva ca Tempi crescând într-un asemenea loc, îmbibându-se în linişte până când l-a umplut, apoi luând-o cu el când a plecat.

Cu mai nimic altceva la care să mă uit, m-am întors la clădirea din apropiere. Era făcută din bucăţi de piatră inegale puse cap la cap ca un mozaic. Privind mai de aproape, m-a nedumerit lipsa mortarului. L-am lovit cu pumnul, întrebându-mă dacă putea fi o singură bucată de piatră cioplită care arăta ca mai multe pietre puse împreună.

În spatele meu, am auzit o voce spunând în ademică:

— Ce părere ai de peretele nostru?

M-am întors şi am văzut o femeie mai în vârstă, cu ochii caracteristici de culoare gri ai ademilor. Faţa ei era impasibilă, dar avea trăsături blânde şi materne.

Purta o glugă galbenă de lână, trasă în jos peste urechi. Era tricotată rudimentar şi părul de culoarea nisipului care ieşea de

dedesubt începuse să albească. După tot acel timp în care călătorisem cu Tempi, mi s-a părut ciudat să văd un adem care n-avea haine roşii, strâmte, de mercenar, şi nu purta o sabie. Această femeie purta o cămaşă largă albă şi pantaloni din pânză.

— E fascinant zidul nostru? a întrebat ea, gesticulând cu amuzament blânda curiozitate cu o mână. Ce părere ai de el?

— Cred că e frumos, i-am răspuns în ademică, atent să o privesc în ochi numai puţin.

Mâna ei s-a înclinat într-un gest nefamiliar.

— Frumos?

Am ridicat uşor din umeri.

— E frumuseţea lucrurilor simple funcţionale.

— Poate că tu confunzi un cuvânt, a spus ea.

Scuză amabilă.

— Frumoasă e o floare sau o femeie sau o bijuterie. Poate că ai vrut să spui „utilitate”. Un perete e util.

— Util, dar şi frumos.

— Poate că un lucru câştigă frumuseţe fiind folosit.

— Poate că un lucru e utilizat în conformitate cu frumuseţea lui, am contracarat, întrebându-mă dacă era echivalentul adem pentru conversaţie lejeră.

Dacă era, îl preferam bârfei insipide de la curtea maerului.

— De pălăria mea ce zici? a întrebat ea, atingând-o cu o mână. E frumoasă pentru că e folosită?

Era tricotată dintr-o lână groasă ţesută în casă şi vopsită într-un galben strălucitor de culoarea porumbului. Era strâmbă, iar cusătura neuniformă pe alocuri.

— Pare foarte călduroasă, am spus cu atenţie.

A făcut un semn de mic amuzament şi ochii i-au licărit uşor.

— Este, a spus ea. Şi pentru mine e frumoasă, pentru că a fost făcută pentru mine de fiica fiicei mele.

— Atunci e şi frumoasă.

Acord.

Femeia mi-a zâmbit cu mâna. Mâna ei se înclina diferit de a lui Tempi când făcea gestul, şi am decis să-l iau ca pe un zâmbet afectuos, de mamă.

Fără nicio expresie pe faţă, am gesticulat un zâmbet în schimb, încercând cât mai mult să-l fac atât cald, cât şi politicos.

— Vorbeşti bine pentru un barbar, a zis ea întinzându-se pentru a-mi prinde mâna într-un gest prietenos. Vizitatorii sunt rari, mai ales cei aşa politicoşi. Vino cu mine şi-ţi voi arăta

frumuseţe şi-mi vei spune la ce crezi că foloseşte.

M-am uitat în jos. *Regret.*

— Nu pot. Aştept pe cineva.

— Pe cel din interior?

Am dat din cap.

— Dacă au intrat, bănuiesc că va fi un timp de aşteptare lung. Cu siguranţă că ar fi încântaţi dacă ai veni cu mine. S-ar putea să mă dovedesc mai distractivă decât un perete.

Bătrâna şi-a ridicat braţul şi i-a atras atenţia unui băieţel. El a alergat şi a privit-o aşteptând, ochii lui ţintind scurt la părul meu.

I-a făcut câteva semne băiatului, dar am înţeles numai linişte.

— Spune-le celor din interior că l-am luat pe acest bărbat pentru o plimbare ca să nu trebuiască să stea singur în vânt. Îl voi aduce repede. A lovit cu degetul cutia lăutei mele, apoi a făcut la fel cu traista şi cu sabia de pe şoldul meu. Dă-i-le băiatului şi ţi le va duce înăuntru.

Fără să aştepte un răspuns, a început să-mi tragă traista de pe umăr şi nu m-am putut gândi la o modalitate mai graţioasă de a mă elibera fără a părea teribil de nepoliticos. Fiecare cultură e diferită, dar un lucru e întotdeauna adevărat: cel mai sigur mod de a jigni e să refuzi ospitalitatea gazdei.

Băiatul a luat-o la fugă cu lucrurile mele şi bătrâna mi-a luat braţul, conducându-mă. M-am resemnat, oarecum recunoscător pentru compania ei, şi am mers în linişte până când am ajuns la o vale adâncă ce s-a deschis brusc în faţa noastră. Era verde, cu un curs de apă în partea de jos şi la adăpost de vântul persistent.

— Ce zici de aşa ceva? a întrebat ea, arătând spre valea ascunsă.

— Seamănă mai mult a Ademre.

Mi-a mângâiat afectuos braţul.

— Ai darul de a spune fără a spune. E rar pentru unul ca tine.

A început să coboare în vale, ţinându-şi mâna pe braţul meu pentru susţinere, şi a păşit cu grijă pe un drum stâncos îngust care se răsucea de-a lungul peretelui văii. Nu departe am văzut un băiat cu o turmă de oi. Ne-a făcut cu mâna, dar n-a strigat.

Am mers până pe fundul văii, unde pârâul se rostogolea alb peste pietre. Forma bălţi limpezi, încât am putut vedea ondulaţiile peştilor agitându-se în apă.

— Numeşti asta frumos? a întrebat ea după ce am privit o vreme.

— Da.

— De ce?

Incertitudine.

— Poate din cauza mişcării sale.

— Piatra nu s-a mişcat deloc şi ai numit-o şi pe ea frumoasă.

Examinare.

— Nu stă în natura pietrei să se mişte. Poate că frumuseţea e cea care se mişcă în funcţie de natura ta.

A dat din cap ca şi cum răspunsul meu îi era pe plac. Am continuat să mă uit la apă.

— Ai auzit de latantha? a întrebat ea.

— Nu.

Regret.

— Sau poate că pur şi simplu nu ştiu cuvântul.

S-a întors şi am mers de-a lungul văii până când am ajuns la un loc mai larg, cu aspectul îngrijit al unei grădini. În centru era un copac înalt, dintr-o specie pe care n-o mai văzusem înainte.

Ne-am oprit la marginea luminişului.

— Acesta e copacul-sabie, a zis ea şi a făcut un gest pe care nu l-am recunoscut, periindu-şi dosul palmei de obraz. Latantha. Ai spune că e frumos?

L-am privit pentru un moment.

Curiozitate.

— Mi-ar plăcea să-l văd mai de-aproape.

— Asta nu e permis.

Emfatic.

Am dat din cap şi l-am privit cât de bine am putut de la acea distanţă. Avea crengi mari, arcuite ca un stejar, dar frunzele sale erau late, plate şi se învârteau în cercuri ciudate atunci când erau prinse de vânt.

— Da, am răspuns după un timp îndelungat.

— De ce ţi-a luat atât de mult timp să decizi?

— Am luat în considerare motivul pentru frumuseţea sa, am recunoscut.

— Şi?

— Aş putea spune că se mişcă şi nu se mişcă în funcţie de natura sa, şi asta îi conferă frumuseţea. Dar nu cred că ăsta e motivul.

— Atunci care?

L-am privit pentru o lungă perioadă de timp.

— Nu ştiu. Care crezi că e motivul?

— Pur şi simplu e, a spus ea. Asta e de ajuns.

Am dat din cap, simţindu-mă uşor aiurea pentru răspunsurile elaborate pe care le dădusem mai înainte.

— Ştii despre ketan? a întrebat ea, surprinzându-mă.

Aveam acum o idee despre cât de importante erau astfel de lucruri pentru ademi. Aşa că am ezitat să dau un răspuns direct. Cu toate astea, nici n-am vrut să mint.

— Poate.

Scuze.

A dat din cap.

— Eşti precaut.

— Da. Eşti Shehyn?

Shehyn a dat din cap.

— Când ai suspectat că sunt cine sunt?

— Când ai întrebat de ketan, am spus. Când m-ai suspectat că ştiu mai multe decât un barbar ar trebui. Când te-am văzut călcând.

O altă tăcere.

— Shehyn, de ce nu porţi roşu, ca ceilalţi mercenari?

A făcut câteva gesturi nefamiliare.

— Ţi-a spus profesorul tău de ce poartă roşu?

— Nu m-am gândit să-l întreb, i-am spus, nedorind să sugerez că Tempi mi-a neglijat formarea.

— Te întreb eu, atunci.

M-am gândit o clipă.

— Pentru ca duşmanii să nu vadă când sângerează?

Aprobare.

— Atunci eu de ce port alb?

Singurul răspuns care mi-a venit m-a înfiorat.

— Pentru că tu nu sângerezi.

A dat puţin din cap.

— Şi pentru că dacă un duşman mă face să sângerez, ar trebui să vadă asta ca pe-o recompensă justă.

M-am neliniştit în tăcere, încercând cât am putut de bine să mimez calmul specific adem. După o pauză corespunzător politicoasă, am întrebat:

— Ce se va întâmpla cu Tempi?

— Rămâne de văzut.

A gesticulat ceva aproape de iritare, apoi a întrebat:

— Nu eşti îngrijorat pentru tine?

— Sunt mai îngrijorat pentru Tempi.

Copacul-sabie făcea modele în vânt. Era aproape hipnotic.

— Cât de departe ai ajuns în formarea ta? a întrebat Shehyn.

— Am studiat ketan pentru o lună.

S-a întors către mine şi şi-a ridicat mâinile în faţă.

— Eşti pregătit?

N-am putut să nu mă gândesc că era mai scundă decât mine cu cincisprezece centimetri şi suficient de bătrână pentru a-mi fi bunică. Nici pălăria ei strâmbă galbenă n-o făcea să pară teribil de intimidantă.

— Poate, am spus şi mi-am ridicat şi eu mâinile.

Shehyn a venit încet spre mine, făcând Mâini precum Cuţitele. Am contracarat cu Prinderea Ploii. Apoi am făcut Ascendenţa Fierului şi Rapid Înăuntru, dar n-am putut s-o ating. S-a însufleţit uşor, a făcut în acelaşi timp Întoarcerea Răsuflării şi Lovitura Înainte. Am oprit-o pe una cu Apa Suflătoare, dar n-am putut să scap de cealaltă. M-a lovit sub coaste, apoi în tâmplă, încet, ca şi cum ţi-ai apăsa un deget pe buzele cuiva.

Nimic din ce încercam n-avea vreun efect asupra ei. Am făcut Fulgerul Aruncat, dar ea pur şi simplu a păşit deoparte, fără ca măcar să se deranjeze să contracareze. De câteva ori am simţit pânza pe mâinile mele, când am ajuns destul de aproape pentru a-i atinge cămaşa albă, dar asta a fost tot. Era ca şi cum ai încerca să loveşti o bucată de sfoară agăţată.

Am strâns din dinţi şi am făcut Treieratul Grâului, Presarea Cidrului şi Mamă la Râu, deplasându-mă fără probleme de la una la alta, într-o rafală de lovituri.

S-a mişcat într-un mod cum nu mai văzusem niciodată. Nu că era rapidă, deşi era rapidă, dar nu acela era elementul principal. Shehyn se mişca perfect, nefăcând niciodată doi paşi atunci când trebuia făcut numai unul. Niciodată nu se deplasa zece centimetri când avea nevoie doar de cinci. Se mişca la fel ca un personaj dintr-o poveste, mai fluid şi mai graţios decât dansul lui Felurian.

Sperând s-o surprind şi să dovedesc de ce eram în stare, m-am mişcat cât de repede am îndrăznit. Am făcut Dansul Fecioarei, Prinderea Vrăbiilor, Cincisprezece Lupi…

Shehyn a făcut un singur pas, perfect.

— De ce plângi? a întrebat Shehyn când a făcut Cocorul în Cădere. Ţi-e ruşine? Ţi-e frică?

Am clipit pentru a le elimina. Vocea mea era aspră de la efort şi emoţie.

— Eşti frumoasă, Shehyn. Pentru că în tine sunt întregite

piatra peretelui, apa de pârâu şi mişcarea copacului.

Shehyn a clipit, iar în momentul ei de surprindere m-am trezit prinzând-o ferm de umăr şi de braţ. Am făcut Tunetul Ridicat, dar în loc să fie aruncată, Shehyn a rămas nemişcată şi dură ca o piatră.

Aproape fără a sta pe gânduri, s-a eliberat cu Evadarea Leului şi a făcut Treieratul Grâului. Am zburat doi metri şi am lovit pământul.

M-am ridicat repede, fără să mă doară nimic. Fusese o aruncare uşoară, pe iarba moale, şi Tempi mă învăţase cum să cad fără să mă lovesc. Dar înainte de-a avansa din nou, Shehyn m-a oprit cu un gest.

— Tempi te-a învăţat şi nu te-a învăţat, a zis ea cu o expresie imposibil de citit.

Mi-am forţat ochii să se îndepărteze din nou de la chipul ei. Era atât de greu să mă rup de obiceiul de-o viaţă.

— Ceea ce e atât rău, cât şi bine. Vino.

S-a întors şi s-a apropiat de copac.

Era mai mare decât crezusem. Crenguţele se mişcau în modele sălbatice, curbate, când vântul le agita.

Shehyn a ridicat o frunză căzută şi mi-a dat-o. Era lată şi plată, de dimensiunea unui farfuriuţe şi surprinzător de grea. Mi-a înţepat mâna şi am văzut o linie subţire de sânge curgându-mi din deget.

Am examinat marginea frunzei şi am văzut că era rigidă, cu marginea la fel de ascuţită ca un fir de iarbă. Copac-sabie, într-adevăr. M-am uitat în sus la frunzele care se învârteau.

Oricine ar fi stat lângă copac atunci când vântul era puternic ar fi fost tăiat ca o panglică.

Shehyn a zis:

— Dacă ai ataca acest copac, ce-ai face? I-ai lovi rădăcina? Nu. Prea puternică. I-ai lovi frunza? Nu. Prea rapidă. Atunci ce-ai face?

— Ramura.

— Ramura.

Acord. S-a întors spre mine.

— Asta nu te-a învăţat Tempi. Ar fi fost greşit ca el să te înveţe aşa ceva. Totuşi, ai suferit din cauza asta.

— Nu-nţeleg.

Mi-a făcut semn să încep ketanul. Am căzut automat în Prinderea Vrăbiilor.

— Opreşte-te.

Am îngheţat pe loc.

— Dacă te-aş ataca, unde ar trebui să fie? Aici, la rădăcină? Mi-a împins piciorul şi a constatat că e de neclintit. Aici, la frunză? Mi-a împins mâna întinsă, mişcând-o cu uşurinţă, dar nerealizând nimic. Aici. Ramura. Mi-a împins uşor unul dintre umeri, mişcându-mă cu uşurinţă. Şi aici.

Mi-a presat şoldul, învârtindu-mă.

— Vezi? Poţi găsi locul în care să-ţi foloseşti puterea, sau va fi pierdută. Risipirea puterii nu e pentru lethani.

— Da, Shehyn.

Şi-a ridicat mâinile, punându-se în poziţia în care o prinsesem înainte, la jumătatea lui Cocorul în Cădere.

— Fă Tunetul Ridicat. Unde îmi e rădăcina?

I-am arătat către picioarele bine înfipte.

— Unde e frunza?

I-am arătat mâinile ei.

— Nu. De aici până aici e frunza.

Mi-a arătat tot braţul şi mi-a demonstrat cum ar putea lovi liber cu mâinile, coatele sau umerii.

— Unde e ramura?

M-am gândit îndelung, apoi i-am lovit uşor genunchiul.

Deşi n-a dat niciun semn, i-am simţit surprinderea.

— Şi?

Am lovit partea opusă subsuorii, apoi umărul.

— Arată-mi.

M-am apropiat de ea, mi-am pus un picior lângă genunchiul ei şi am făcut Tunetul Ridicat, aruncând-o într-o parte. Am fost surprins de cât de puţină forţă era nevoie.

Cu toate astea, în loc să fie aruncă în aer pentru a se rostogoli la pământ, Shehyn mi-a cuprins antebraţul. Am simţit un şoc urcându-mi-se pe braţ şi am fost tras un pas uluitor într-o parte. În loc să fie aruncată, Shehyn şi-a folosit încleştarea ca pârghie, astfel că picioarele i-au venit sub ea. A făcut un singur pas perfect şi s-a echilibrat din nou.

Shehyn m-a privit drept în ochi pentru un moment lung, speculativ, apoi s-a întors să plece, făcându-mi semn să o urmez.

CAPITOLUL 111

Un mincinos şi un hoţ

Împreună cu Shehyn am revenit la complexul de clădiri din piatră, pentru a-l găsi pe Tempi afară, mutându-se nervos de pe un picior pe altul. Asta mi-a confirmat suspiciunea. Nu el o trimisese pe Shehyn să mă testeze. Mă găsise de una singură.

Când am ajuns destul de aproape, Tempi ţinea sabia scoasă în mâna dreaptă, cu vârful în jos. Cu mâna stângă a făcut un semn elaborat de respect.

— Shehyn, eu... a zis el.

Shehyn i-a făcut semn să ne urmeze când am intrat în construcţia joasă de piatră.

S-a mişcat spre un băiat tânăr.

— Adu-l pe Carceret.

Băiatul a luat-o la fugă.

Curiozitate. Am făcut semn către Tempi.

Nu s-a uitat la mine. *Seriozitate profundă. Atenţie.* Asta nu m-a reasigurat că erau aceleaşi gesturi cu cele pe care le făcuse pe drumul spre Crosson, când crezusem că suntem prinşi într-o ambuscadă. Am observat că mâinile îi tremurau uşor.

Shehyn ne-a condus spre o uşă deschisă, unde ni s-a alăturat o femeie în haine roşii de mercenar. Am recunoscut cicatricele subţiri pe sprânceană şi pe maxilar. Era Carceret, mercenara cu care ne întâlnisem în drum spre Severen, cea care mă împinsese.

Shehyn le-a făcut semn mercenarilor să intre, dar a ridicat o mână către mine.

— Aşteaptă aici. Nu e bine ce-a făcut Tempi. Voi asculta. Atunci voi decide ce e de făcut cu tine.

Am dat din cap, iar ea a închis uşa în urma ei.

Am aşteptat o oră, apoi două. Mi-am ascuţit auzul, dar n-am auzit nimic de cealaltă parte a uşii. Câţiva oameni au trecut pe hol: doi în haine roşii de mercenar şi un altul într-o pânză simplă, gri. Toţi s-au uitat la părul meu, deşi niciunul dintre ei nu s-a

holbat.

În loc să zâmbesc şi să dau din cap cum ar fi fost politicos printre barbari, mi-am păstrat faţa goală, le-am întors micile gesturi de salut şi am evitat contactul vizual.

La un moment dat prin ceasul al treilea, uşa s-a deschis şi Shehyn mi-a făcut semn să intru.

Era o cameră bine luminată, cu ziduri de piatră finisată. Era de mărimea unui dormitor mare al unui han, dar părea chiar mai mare, din cauza puţinului mobilier. Avea o sobă mică de fier radiind căldură blândă lângă un perete şi patru scaune faţă în faţă într-un cerc strâmb. Tempi, Shehyn şi Carceret ocupau trei dintre ele. La un gest al lui Shehyn, am luat loc pe-al patrulea.

— Câţi ai omorât? a întrebat Shehyn.

Tonul ei era diferit de cel de dinainte. Categoric. Era acelaşi ton pe care Tempi îl folosise în timpul discuţiilor noastre despre lethani.

— Mulţi.

Am răspuns fără nicio ezitare. Pot fi greu de cap uneori, dar ştiu când sunt testat.

— Cât de mulţi sunt mulţi?

Nu era o cerere de clarificare. Era o întrebare nouă.

— În uciderea oamenilor, unul înseamnă mult.

Ea a dat din cap uşor.

— Ai omorât oameni în afara lethani?

— Poate.

— De ce nu spui da sau nu?

— Pentru că lethani n-a fost întotdeauna clar pentru mine.

— Cum aşa?

— Pentru că lethani nu e întotdeauna clar.

— Ce-l face pe lethani clar?

Am ezitat, deşi ştiam că nu trebuie s-o fac.

— Cuvintele unui profesor.

— Poate cineva să te înveţe lethani?

Am început să gesticulez *incertitudine,* apoi mi-am amintit că limbajul semnelor nu era adecvat.

— Poate, am spus. Eu nu pot.

Tempi s-a foit uşor în scaun. Nu mergea bine. În lipsă de alte idei, am tras adânc aer în piept, m-am relaxat şi am lăsat mintea uşor în Frunza în Vrie.

— Cine ştie lethani? a întrebat Shehyn.

— Frunza luată de vânt, i-am răspuns, deşi nu pot spune

sincer ce am vrut să spun prin asta.

— De unde provine lethani?

— Din acelaşi loc cu râsul.

Shehyn a ezitat puţin, apoi a zis:

— Cum ţii pasul cu lethani?

— Cum ţii pasul cu luna?

Timpul petrecut cu Tempi mă învăţase să apreciez diferitele tipuri de pauze care pot puncta o conversaţie. Ademica e un limbaj care spune la fel de multe prin cuvinte cât o face prin tăcere. Există o pauză pregnantă. O pauză politicoasă. O pauză confuză. Există o pauză care implică multe, o pauză care cere scuze, o pauză care adaugă o accentuare…

Aceasta era o groapă bruscă în conversaţie. Era spaţiul gol al unei guri de aer. Am simţit că spusesem ceva foarte inteligent sau ceva foarte stupid.

Shehyn s-a sucit în scaun şi aerul de formalitate s-a evaporat. Simţind că trecem mai departe, mi-am lăsat mintea aşezată în Frunză în Vrie.

Shehyn s-a întors către Carceret.

— Ce crezi?

În tot acest timp, Carceret stătuse ca o statuie, fără expresie şi nemişcată.

— Spun cum am mai spus şi înainte. Tempi ne-a trădat pe toţi. Ar trebui tăiat de-aici. De-asta avem legi. A ignora o lege înseamnă a o şterge.

— A urma orbeşte o lege înseamnă a fi sclav, a zis repede Tempi.

Shehyn a gesticulat *mustrare ascuţită* şi Tempi a roşit de jenă.

— În ceea ce-l priveşte pe el.

Carceret a făcut semn către mine. *Alungare.*

— El nu e ademre. În cel mai bun caz e un prost. În cel mai rău caz e un mincinos şi un hoţ.

— Şi din ce-a zis azi? a întrebat Shehyn.

— Un câine poate să latre de trei ori fără să numere.

Shehyn s-a întors către Tempi.

— Fiindcă ai vorbit când nu era rândul tău, ai renunţat la dreptul de a vorbi.

Tempi a roşit din nou, buzele devenindu-i palide în timp ce se lupta să-şi menţină calmul.

Shehyn a inspirat adânc şi a lăsat aerul să iasă încet.

— Ketan şi lethani ne fac pe noi ademre, a zis ea. Un barbar nu poate să ştie în niciun caz ketan.

Atât Tempi, cât şi Carceret s-au agitat, dar ea a ridicat o mână.

— În acelaşi timp, nu e corect să distrugi pe cineva care a înţeles lethani. Lethani nu se distruge singur.

A spus foarte indiferentă „distruge”. Am sperat că am confundat adevăratul sens al cuvântului în ademică.

Shehyn a continuat.

— Sunt cei care ar putea spune: „Acestuia i-a ajuns. Nu-l învăţa despre lethani, pentru că oricine are cunoştinţe despre lethani învinge toate lucrurile”.

Shehyn a privit-o sever pe Carceret.

— Dar eu nu sunt printre cei care ar spune asta. Eu cred că lumea ar fi mai bună dacă ar fi mai mult lethani. Căci, în timp ce aduce putere, lethani aduce şi înţelepciune în utilizarea puterii.

S-a aşternut o pauză lungă. Stomacul mi s-a înnodat în încercarea de a-mi menţine calmul.

— Cred că e posibil ca Tempi să nu fi făcut o greşeală, a zis Shehyn în cele din urmă.

Părea departe de o sancţionare răsunătoare, dar din rigiditatea bruscă a spatelui lui Carceret şi răsuflarea lentă, uşurată, a lui Tempi am ghicit că era vestea pe care o speram.

— Îl voi da lui Vashet, a zis Shehyn.

Tempi a rămas nemişcat. Carceret a făcut un larg gest de aprobare, ca zâmbetul unui nebun.

Vocea lui Tempi s-a încordat.

— O să i-l dai Ciocanului?

Mâna i-a tremurat. *Respect. Negaţie. Respect.*

Shehyn s-a ridicat în picioare, punând capăt discuţiei.

— Cui altcuiva mai bun? Ciocanul va spune dacă e fier bun de bătut.

Cu asta, Shehyn l-a tras deoparte pe Tempi şi i-a vorbit scurt.

Mâinile ei i-au periat braţele uşor. Vocea ei era prea moale chiar şi pentru urechile mele ascuţite.

Am stat politicos lângă scaunul meu. Toată lupta părea să-l fi părăsit pe Tempi şi gesturile lui aveau un ritm constant de acord şi respect.

Carceret a stat şi ea departe de ei, uitându-se la mine. Expresia ei era calmă, dar avea ochi supăraţi. Într-o parte, departe de ochii celorlalţi, a făcut mai multe gesturi mici.

Singurul pe care l-am înţeles era de dezgust, dar în general am ghicit sensul celorlalte.

În schimb, eu am făcut un gest care nu era ademic. După îngustarea ochilor ei, am suspectat că a reuşit să-i înţeleagă destul de bine sensul.

S-a auzit un clopot mare bătând de trei ori. O clipă mai târziu, Tempi i-a sărutat mâinile lui Shehyn, vârful frunţii şi gura.

Apoi s-a întors şi mi-a făcut semn să-l urmez.

Am mers împreună într-o cameră spaţioasă cu tavanul jos, plină de oameni şi miros de mâncare. Era o cantină, plină cu mese lungi şi bănci de lemn de culoare închisă uzate de timp.

L-am urmat pe Tempi, punând mâncare pe un fund larg de lemn. Numai atunci mi-am dat seama cât de teribil de foame îmi era.

În ciuda aşteptărilor mele, această sală de mese nu semăna deloc cu Mesele de la Universitate. Pentru început, era mai liniştită şi mâncarea era mult mai bună. Erau acolo lapte proaspăt şi carne macră, pe care am suspectat-o că e de capră.

Aveau un caşcaval tare şi unul cremos şi două tipuri de pâine încă fierbinţi din cuptor. Aveau mere şi căpşuni de luat la pachet. Solniţele stăteau aşezate deschise pe toate mesele şi toată lumea putea lua cât de mult voia.

Era ciudat să fiu într-o cameră plină de ademi care vorbeau. Vorbeau atât de încet, încât n-am înţeles ce ziceau, dar le-am putut vedea mâinile mişcându-se repede. Am putut înţelege doar un gest din zece, dar era ciudat să fiu capabil să văd toate emoţiile pâlpâind din jurul meu: *Amuzament. Furie. Jenă. Negare. Dezgust.*

M-am întrebat cât de mult era vorba despre mine, barbarul dintre ei.

Erau mai multe femei decât m-aş fi aşteptat şi mai mulţi copilaşi. Erau câţiva mercenari în familiarul roşu-sângeriu, dar cei mai mulţi purtau griul simplu pe care îl văzusem la Shehyn în timpul plimbării. Am văzut şi o cămaşă albă şi am fost surprins să văd că era însăşi Shehyn, mâncând cot la cot cu ceilalţi.

Niciunul dintre ei nu se holba la mine, dar se uitau. O mare parte din atenţie era acordată părului meu, ceea ce era de înţeles. Erau în încăpere cincizeci de capete cu păr de culoare nisipului, câteva brunete, câteva deschise la culoare sau cenuşii din cauza vârstei. Ieşeam în evidenţă ca o lumânare care ardea.

Am încercat să-l atrag pe Tempi într-o conversaţie, dar n-a

vrut şi s-a concentrat în schimb la ce mânca. Nu şi-a încărcat farfuria la fel de mult ca mine şi a mâncat doar puţin din ce a luat.

Fără nicio conversaţie care să încetinească treaba, am terminat repede. Când farfuria mea a fost goală, Tempi a renunţat să pretindă că mănâncă şi ne-am dus afară. Când am ieşit, am simţit zeci de ochi pe spate.

M-a condus printr-o serie de pasaje, până când am ajuns la o uşă. Tempi a deschis-o, dezvăluind o cămăruţă cu o fereastră şi un pat. Lăuta şi traista mea erau acolo. Sabia mea nu.

— Trebuie să ai alt profesor, a zis Tempi în sfârşit. Dă ce ai mai bun. Fii civilizat. Profesorul tău va decide mult. *Regret.* Nu mă vei vedea.

Era evident tulburat, dar nu m-am putut gândi la nimic să-i spun care l-ar fi putut linişti. În schimb i-am dat o îmbrăţişare reconfortantă, pe care a părut s-o aprecieze. Apoi s-a întors şi a plecat fără vreun alt cuvânt.

În camera mea, m-am dezbrăcat şi m-am întins pe pat. Poate că ar trebui să spun că m-am zvârcolit, agitat pentru ce avea să vină. Dar adevărul e că eram epuizat şi am dormit ca un copil fericit la sânul mamei.

CAPITOLUL 112

Ciocanul

Stăteam într-un mic parc compus din nimic mai mult decât două bănci din piatră netedă, câţiva copaci şi o potecuţă prin iarba înaltă.

Puteai merge de la un cap la altul într-un minut. Stâncile de pe cele două laturi îl adăposteau din calea vântului. Nu de vânt, atenţie! Niciun loc, în tot Haertul, nu părea să fie în întregime ferit de vânt.

Când Vashet s-a apropiat, prima dată am observat că nu purta sabia pe coapsă. În schimb, o aruncase peste umăr, la fel cum îmi căram eu lăuta. Mergea cu cea mai subtilă şi solidă încredere pe care o văzusem vreodată, ca şi cum ştia că ar fi trebuit să se fălească, dar nu prea o interesa.

Avea aceeaşi constituţie moderată pe care mă aşteptam s-o văd la un adem, împreună cu tenul palid, cremos, şi ochii cenuşii. Părul ei era mai uşor decât al lui Tempi, cu o nuanţă fină, şi îl purta strâns la spate în coadă de cal. Când a venit mai aproape, am putut vedea că nasul ei fusese rupt la un moment dat şi deşi nu era strâmb, uşoara încreţitură părea ciudat de nepotrivită pe faţa ei altfel delicată.

Vashet mi-a zâmbit, un zâmbet larg, roz, care i-a descoperit dinţii albi.

— Deci, a zis ea într-o aturană fără cusur. Eşti al meu acum.

— Vorbeşti aturana, i-am spus stupid.

— Cei mai mulţi dintre noi o facem, a zis ea.

Avea câteva linii din jurul gurii, precum şi la colţurile ochilor, aşa că am ghicit că era, probabil, cu zece ani mai în vârstă decât mine.

— E greu să-ţi faci drum în lume dacă nu cunoşti bine limba. Greu să faci afaceri.

Iar eu mi-am amintit prea târziu. *Formal. Respect.*

— Am dreptate să presupun că tu eşti Vashet?

Zâmbetul îi apăru din nou. Vashet mi-a întors gestul în linii mari, exagerându-l, şi nu m-am putut abţine să nu simt că sunt maimuţărit.

— Eu sunt. Voi fi profesorul tău.

— Dar Shehyn? Am înţeles că era profesor aici.

Vashet şi-a ridicat o sprânceană, cu o expresie extravagantă de surprindere pe faţa ademă.

— În general, asta e adevărat. Dar într-un sens mai practic, Shehyn este mult prea importantă pentru a-şi petrece timpul cu cineva ca tine.

Am făcut un semn politicos.

— Am fost destul de mulţumit cu Tempi, am spus.

— Dacă mulţumirea ta ar fi scopul nostru, asta ar putea conta, a zis ea. Deşi Tempi e mai aproape de a fi barcă cu pânze decât profesor.

M-a zbârlit un pic la asta.

— E prietenul meu, îţi dai seama.

Ochii ei s-au îngustat.

— Atunci, ca prieten al lui s-ar putea să nu-ţi dai seama ce greşeli face. E un luptător competent, dar nu mai mult de-atât. Abia vorbeşte limba ta, are puţină experienţă cu lumea reală şi, ca să fim complet sinceri, nu e teribil de strălucit.

— Îmi pare rău, am spus. Regret. N-am vrut să te jignesc.

— Nu-mi arăta umilinţă dacă nu e sinceră, a zis ea, încă privindu-mă cu ochii îngustaţi. Chiar şi atunci când îţi faci faţa o mască, ochii tăi sunt ca ferestrele strălucitoare.

— Îmi pare rău, am spus cu sinceritate. Scuze. Am sperat să fac o primă impresie bună.

— De ce? a întrebat ea.

— Ca mai degrabă să te gândeşti bine la mine.

— Mi-ar plăcea ca mai degrabă să am un motiv să mă gândesc bine la tine.

Am decis să schimb direcţia, sperând să orientez conversaţia în ape mai sigure.

— Tempi îţi zice Ciocanul. De ce?

— Ăsta e numele meu. Vashet. Ciocan. Lut. Roata olarului.

Şi-a pronunţat numele în trei moduri distincte, fiecare cu propria cadenţă.

— Sunt cea care modelează şi ascute, sau distruge.

— De ce lut?

— Şi asta sunt, a zis Vashet. Numai ce se apleacă poate

învăţa.

Am simţit o emoţie în creştere în timp ce vorbea.

— Recunosc, am spus. Va fi plăcut să vorbesc aceeaşi limbă cu profesorul meu. Am o mie de întrebări pe care nu le-am pus, pentru că ştiam că Tempi nu poate înţelege. Sau chiar dacă el ar fi făcut-o, n-aş fi fost eu în stare să-i înţeleg răspunsurile.

Vashet a dat din cap şi s-a aşezat pe una din bănci.

— Să ştie cum să comunice e, de asemenea, treaba unui profesor, a zis ea. Acum du-te şi găseşte o bucată lungă de lemn şi adu-mi-o. Apoi vom începe lecţia.

M-am îndreptat spre copaci. Cererea ei avea un aer de ritual, aşa că n-am vrut să mă întorc cu orice creangă ciudată găsită pe pământ. În cele din urmă am găsit o salcie şi am rupt o ramură suplă, mai lungă decât braţul meu şi cam de grosimea degetului meu mic.

M-am întors unde stătea Vashet pe bancă. I-am dat ramura de salcie şi ea şi-a tras sabia peste umăr şi a început să taie cioturi mai mici din ramurile rămase.

— Ai spus că doar ceea ce se apleacă poate învăţa, i-am zis. Deci, m-am gândit că asta ar fi potrivită.

— Asta va servi pentru lecţia de azi, a zis ea, îndepărtând ultima coajă şi lăsând doar o tijă subţire, albă.

Şi-a şters sabia pe cămaşă, punând-o în teacă şi lăsând-o la picioarele ei.

Ţinând ramura de salcie într-o mână, Vashet o balansa înainte şi-napoi, făcând un zgomot uşor de şfichiuire, în timp ce-o plesnea prin aer.

Acum, că era aproape de mine, am observat că deşi Vashet purta obişnuitul roşu al mercenarilor, spre deosebire de Tempi şi de mulţi alţii, hainele ei nu erau strânse cu curele din piele. Cămaşa şi pantaloni ei erau legaţi, în schimb, strâns de braţe, de picioare şi de piept cu benzi de mătase de un roşu-sângeriu.

Mi-a întâlnit privirea.

— Am de gând să te lovesc acum, a zis ea serioasă. Stai liniştit.

Vashet a început să se plimbe în jurul meu într-un cerc lent, balansând încă tija de salcie. *Plici, plici.* S-a mutat în spatele meu şi a fost rău că n-am mai putut s-o văd. *Plici, plici.* A mişcat nuiaua mai repede şi zgomotul s-a schimbat. *Viiiip. Viiiip.* N-am clipit.

Mi-a dat târcoale din nou, s-a mutat în spatele meu, apoi m-a

lovit de două ori. O singură dată pe fiecare braţ, chiar sub umăr. *Viiiip. Viiiip.* La început abia s-a simţit, de parcă m-ar fi lovit uşor, apoi durerea mi s-a răspândit prin braţe ca un foc.

Apoi, înainte de-a putea reacţiona, m-a lovit peste spate atât de tare, că am simţit impactul în dinţi. Singurul motiv pentru care tija nu s-a rupt e că era de salcie verde, suplă.

N-am strigat, dar numai pentru că m-a prins între răsuflări. Am suspinat totuşi, sugând aerul atât de repede, că m-am sufocat şi am tuşit. Spatele mi-a ţipat de durere, ca şi cum ar fi luat foc.

M-a ocolit, venind din nou în faţa mea, aruncându-mi aceeaşi privire serioasă.

— Uite lecţia ta, a zis ea simplu. Nu gândesc bine de tine. Eşti un barbar. Nu eşti inteligent. Nu eşti bine-venit. Nu aparţii acestor locuri. Eşti un hoţ al secretelor noastre. Prezenţa ta e o ruşine şi o complicaţie de care această şcoală n-are nevoie.

Vashet a contemplat capătul tijei de salcie, apoi şi-a întors din nou ochii la mine.

— Ne întâlnim din nou aici, la o oră după prânz. Vei alege un alt băţ şi voi încerca să te învăţ lecţia asta din nou.

Mi-a aruncat o privire ascuţită.

— Dacă băţul pe care mi-l aduci nu mă mulţumeşte, voi alege chiar eu unul. Vom face acelaşi lucru după cină. Apoi, la fel în ziua următoare. E singura lecţie pe care trebuie să ţi-o predau. Când o s-o înveţi, o să pleci din Haert şi n-o să te mai întorci.

S-a uitat la mine cu răceală.

— Ai înţeles?

— Ce va…

Mâna ei s-a mişcat rapid şi vârful nuielei mi-a atins obrazul. De data asta am avut respiraţie şi am scos un scheunat tare, speriat.

Vashet s-a uitat la mine. N-am crezut că ceva atât de simplu ca un contact vizual poate fi atât de intimidant. Dar ochii ei cenuşii erau duri ca gheaţa.

— Spune-mi: „Da, Vashet. Am înţeles”.

M-am uitat fioros.

— Da, Vashet. Am înţeles.

Când am vorbit, mi-am simţit foarte mare şi greoaie partea dreaptă a buzei superioare.

Mi-a cercetat faţa, ca şi cum încerca să decidă ceva, apoi a ridicat din umeri şi a aruncat băţul deoparte.

Numai atunci am riscat să vorbesc din nou.

— Ce s-ar întâmpla cu Tempi dacă ar fi să plec?

— Când o să pleci, a zis ea, accentuând primul cuvânt. Câte ceva care îl va face să ştie fără îndoială că a greşit învăţându-te. A greşit de două ori aducându-te aici.

— Şi ce se va…

M-am oprit şi am dat înapoi.

— Ce se va întâmpla cu el în acest caz?

A ridicat din umeri şi s-a întors.

— Asta nu eu decid, a zis ea şi a plecat.

Mi-am atins obrazul şi buza, apoi m-am uitat la mână. Nu era sânge, dar am simţit urma de biciuire roşie crescându-mi pe piele, clară pentru oricine, ca un stigmat.

Nefiind sigur ce altceva ar fi trebuit să fac, m-am întors la şcoală pentru masa de prânz. După ce am făcut drumul spre sala de mese, m-am uitat în jur, dar nu l-am văzut pe Tempi printre mercenarii sângerii de-acolo. M-am bucurat. Oricât de mult mi-ar fi plăcut o companie prietenoasă, nu puteam suporta gândul că el ştie cât de prost merg lucrurile. Nici n-ar fi fost nevoie să-i spun.

Stigmatul de pe faţa mea îl vedea clar toată lumea din sală.

Mi-am păstrat faţa impasibilă şi mi-am micşorat ochii când am stat la coadă şi mi-am umplut farfuria. Apoi am ales o secţiune goală a mesei, care să nu-mi impună nimănui compania.

Fusesem singur cea mai mare parte din viaţă. Dar rareori simţisem asta atât de mult ca în acel moment. Ştiam o singură persoană pe o rază de trei sute de mile, şi aceea obligată să se ţină departe de mine. Nu eram familiarizat cu cultura, abia dacă eram competent cu limba, şi arsura de peste tot spatele şi faţă erau reamintiri constante a cât de neavenit eram.

Mâncarea a fost bună totuşi. Pui prăjit, fasole verde crocantă, precum şi o felie de budincă dulce de melasă. Tarif mai bun decât îmi puteam permite eu de obicei la Universitate şi mai fierbinte decât mâncarea de pe proprietatea maerului. Nu-mi era deosebit de foame, dar îmi fusese suficient de foame în viaţa mea că mersesem din greu pe jos pentru o masă uşoară.

Cu coada ochiului am prins o umbră de mişcare, când cineva s-a aşezat în faţa mea la masă. Mi-am simţit starea de spirit luminându-se. Cel puţin o persoană era destul de curajoasă

pentru a vizita un barbar. Cineva era destul de bun pentru a mă mângâia sau cel puţin suficient de curios să vină şi să-mi vorbească.

Ridicându-mi capul, am văzut faţa slabă, brăzdată de cicatrice a lui Carceret. Şi-a pus fundul larg de lemn vizavi de mine.

— Îţi place oraşul nostru? a zis ea încet, cu mâna stângă sprijinită pe suprafaţa mesei.

Gesturile ei erau diferite, aşa cum şedeam, dar încă puteam recunoaşte curiozitatea şi politeţea. Pentru oricine ne vedea, părea că purtăm o conversaţie plăcută.

— Îţi place noul tău profesor? Ea crede ce cred şi eu. Că nu aparţii acestor locuri.

Am mai mestecat o bucăţică de carne de pui şi am înghiţit mecanic, fără să mă uit în sus.

Îngrijorare.

— Am auzit că ai ţipat, a continuat ea moale.

Vorbea mai lent acum, ca atunci când vorbeşti cu un copil. Nu eram sigur dacă era o insultă sau dacă se asigura că am înţeles.

— A fost ca o păsărică.

Mi-am luat un pahar cu lapte cald de capră şi mi-am şters gura. Mişcarea braţului mi-a tras cămaşa peste urmele de lovituri de pe spatele meu, dureroase ca o sută de viespi.

— A fost un strigăt de iubire? a întrebat ea, făcând un gest pe care nu l-am recunoscut. Te-a îmbrăţişat Vashet? Poartă obrazul tău urmele limbii ei?

Am mai luat un pic de budincă. Nu era atât de dulce cum îmi aminteam.

Carceret a luat o îmbucătură din budinca ei.

— Toată lumea pariază când vei pleca, a continuat ea, încă vorbind cu voce lentă şi joasă, numai pentru urechile mele. Am pus rămăşag doi talanţi că nu rezişti o a doua zi. Dacă pleci peste noapte, aşa cum sper, câştig un argint. Dacă mă înşel şi rămâi, am câştigat la vânătăi şi la ascultarea ţipetelor tale. *Implorare.*

— Stai.

M-am uitat la ea.

— Vorbeşti aşa cum latră un câine, am zis. Fără niciun scop. Fără niciun sens.

Am vorbit suficient de liniştit pentru a fi politicos. Dar nu atât de liniştit ca vocea mea să nu ajungă la urechile tuturor celor care şedeau aproape de noi. Ştiu cum să fac o voce moale să fie

auzită. Noi, ruhii, am inventat şoptitul pe scenă.

Am văzut-o roşind, ceea ce a făcut ca cicatricele de pe maxilarul ei palid şi de pe sprânceană să iasă în evidenţă.

M-am uitat în jos şi am continuat să mănânc, ca însăşi imaginea nepăsării calme. E cumva şiret, insultător, pentru cineva dintr-o cultură diferită. Dar mi-am ales cu grijă cuvintele, bazându-mă pe date auzite la Tempi. Dacă ea răspundea indiferent cum, părea doar că-mi demonstrează afirmaţia.

Am terminat restul mesei încet şi metodic, imaginându-mi că pot să-i simt furia rostogolindu-se în valuri de căldură. Cel puţin această mică bătălie am putut s-o câştig. Era o victorie goală, desigur. Dar uneori trebuie să iei ceea ce poţi obţine.

Când Vashet a revenit în părculeţ, eram deja aşezat pe una din băncile de piatră, aşteptând-o.

S-a oprit în faţa mea şi a oftat furtunos.

— Minunat. Un elev mototol, a zis ea în aturana ei perfectă. Du-te şi adu băţul atunci. Vom vedea dacă pot să mă fac înţeleasă mai clar de data asta.

— Mi-am găsit deja băţul, am zis. M-am dus în spatele băncii şi am scos o sabie de lemn, de antrenament, împrumutată de la şcoală.

Era din lemn vechi, unsuros, uzat de nenumărate mâini, dur şi greu ca o bară de fier. Dacă l-ar fi folosit ca să-mi lovească umerii, cum făcuse cu nuiaua de salcie, mi-ar fi rupt oasele. Dacă m-ar fi lovit peste faţă, mi-ar fi spart falca.

Am aşezat-o pe bancă, lângă mine. Lemnul n-a zăngănit pe piatră. Era atât de grea, că aproape suna ca un clopot.

După ce am pus jos sabia de antrenament, am început să-mi trag cămaşa peste cap, sugându-mi respiraţia printre dinţi când am atins urmele fierbinţi de lovituri de pe spate.

— Speri să mă influenţezi cu oferta corpului tău tânăr? a întrebat Vashet.

— Eşti drăguţă, dar nu suficient de drăguţă pentru aşa ceva.

Mi-am pus cu atenţie cămaşa pe bancă.

— M-am gândit doar că ar fi cel mai bine dacă ţi-aş arăta ceva.

M-am întors astfel încât ea să-mi poată vedea spatele.

— Ai fost biciuit, a zis ea. Nu pot să spun că sunt surprinsă. Deja te ştiu de hoţ.

— Astea nu sunt de la hoţie, am spus. Astea sunt de la Universitate. Am fost acuzat şi condamnat să fiu biciuit. Atunci când se întâmplă aşa ceva, mulţi studenţi pur şi simplu renunţă şi se duc să-şi primească educaţia în altă parte. Eu am decis să rămân. Au fost doar trei lovituri de bici, la urma urmelor.

Am aşteptat, încă privind în altă parte. După un moment, ea a muşcat momeala.

— Sunt mai multe cicatrice aici decât pot justifica trei lovituri de bici.

— La un timp după aceea am fost acuzat din nou, am spus. Şase lovituri de data asta. Tot am rămas.

M-am întors din nou cu faţa la ea.

— Am rămas pentru că nu exista niciun alt loc unde puteam învăţa ce-mi doream. Nici chiar biciuirea nu mă poate ţine departe de asta.

Am luat sabia grea din lemn de pe bancă.

— Am crezut doar că ar fi corect să ştii asta. Nu mă înspăimântă şi nu mă alungă ameninţarea durerii. Nu-l voi abandona pe Tempi, după încrederea pe care mi-a arătat-o. Sunt lucruri pe care doresc să le învăţ şi doar aici le pot învăţa.

I-am dat piesa grea, întunecată, din lemn.

— Dacă vrei să plec, trebuie să-mi faci mai rău decât cu nişte vergi.

M-am tras înapoi şi mi-am dat mâinile în lături. Am închis ochii.

CAPITOLUL 113
Limba barbară

Mi-ar plăcea să spun că mi-am păstrat ochii închişi, dar nu ăsta ar fi adevărul. Am auzit sunetul de pietriş al murdăriei de sub tălpile pantofilor lui Vashet şi nu m-am putut abţine să nu-i deschid.

N-am privit pe furiş. Asta n-ar fi făcut decât să par copilăros. Am deschis ochii şi pur şi simplu m-am uitat la ea. Ea mi-a întors privirea, menţinând contactul vizual mai mult decât obţinusem de la Tempi în mai multe zile. Ochii cenuşii erau duri pe faţa ei delicată. Nasul spart nu mai părea nelalocul lui. Era un avertisment sumbru în lume. Vântul se învârtea între noi, făcându-mi pielea ca de găină pe braţele goale.

Vashet a inspirat resemnată şi a ridicat din umeri, apoi a lovit uşor bastonul de lemn pentru a-i prinde capătul mânerului. L-a ridicat gânditoare cu ambele mâini, evaluându-i greutatea. Apoi, l-a adus până la umăr şi l-a balansat. Doar că n-a făcut-o.

— Bine, măi, floacă, a zis ea exasperată, ridicând mâinile. Bine! Rahat şi ceapă. Trage-ţi cămaşa pe spate. Mă faci să-mi fie frig.

M-am lăsat în jos, până când m-am aşezat pe bancă.

— Mulţumesc zeilor, am zis.

Am început să-mi pun cămaşa la loc, dar era dificil, fiindcă mâinile îmi tremurau. Nu era de la frig.

Vashet a văzut.

— Ştiam eu! a zis ea triumfătoare, arătând cu degetul la mine. Stai acolo de parcă ai fi gata să fii spânzurat. Ştiam că eşti gata să fugi ca un iepure!

A bătut din picior frustrată.

— Ştiam că ar fi trebuit să-ţi dau una să te învârţi!

— Mă bucur că n-ai făcut-o, am zis. Am reuşit să-mi pun cămaşa, apoi mi-am dat seama că e pe dos. Am decis s-o las aşa mai degrabă decât s-o trag din nou peste spatele usturător.

— Ce m-a dat de gol? a întrebat ea.

— Nimic, am zis. A fost un spectacol magistral.

— Atunci cum de-ai ştiut că n-am de gând să-ţi crăp capul?

— Am ştiut pur şi simplu, am spus. Dacă Shehyn chiar ar fi vrut să mă alunge, ar fi putut pur şi simplu să mă facă pachet. Dacă m-ar fi vrut mort, ar fi putut s-o facă şi pe-asta.

Mi-am frecat mâinile transpirate pe pantaloni.

— Asta înseamnă că ai fost într-adevăr menită să-mi fii profesor. Deci, au existat doar trei opţiuni.

Am ridicat un deget.

— A fost un ritual de iniţiere.

Un al doilea deget.

— A fost test pentru mine…

— Sau chiar am încercat să te fac să fugi, a terminat Vashet, în timp ce se aşeza pe banca de vizavi.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi spus adevărul şi ţi-aş fi vărsat sângele?

Am ridicat din umeri.

— Cel puţin aş fi aflat.

Dar nu erau prea mari şanse ca Shehyn să aleagă pe cineva ca ea pentru asta. Dacă ar fi vrut să mă bată, ar fi putut s-o lase pe Carceret s-o facă.

Mi-am ridicat capul.

— Sunt curios, ce-a fost? Iniţiere sau test? Toată lumea trece prin asta?

Ea a clătinat din cap.

— Test. Era nevoie să mă asigur în privinţa ta. N-am de gând să-mi pierd timpul predând unui laş sau cuiva căruia îi e frică de vreo două pălmuţe. Şi era nevoie să ştiu că eşti dedicat.

Am dat din cap.

— Asta pare cel mai probabil. M-am gândit să scutesc câteva zile de vergi şi să forţez problema.

Vashet mi-a aruncat o privire lungă, cu o curiozitate întipărită pe faţă.

— Recunosc, n-am mai avut niciun elev care să se ofere pentru o bătaie cruntă, ca să dovedească faptul că merită să-mi pierd timpul cu el.

— Asta n-a fost nimic, am spus nonşalant. Odată am sărit de pe un acoperiş.

Am petrecut o oră vorbind despre nimicuri, lăsând tensiunea dintre noi să se risipească încet. M-a întrebat cum anume ajunsesem să fiu biciuit şi i-am spus scheletul poveştii, bucuros că am şansa să mă explic. Nu voiam ca ea să mă creadă un criminal.

După aceea, Vashet mi-a examinat cicatricele mai îndeaproape.

— Cine te-a îngrijit ştia ce face, a zis ea cu admiraţie. E o treabă foarte curată. Mai bună ca oricare alta pe care am văzut-o vreodată.

— Voi transmite complimentele tale, am zis.

Mâna ei a trecut uşor de-a lungul marginilor rănilor fierbinţi care se întindeau pe întreaga lungime a spatelui meu.

— Apropo, scuză-mă pentru asta.

— Doare mai rău decât a făcut-o vreodată biciuirea, îţi spun sincer.

— Va dispărea în vreo două zile, a zis ea. Ceea ce nu înseamnă că nu vei dormi pe burtă în seara asta.

M-a ajutat să-mi pun cămaşa, apoi s-a mutat înapoi pe banca cealaltă, în faţa mea.

Am ezitat înainte de a spune:

— Fără supărare, Vashet. Dar pari diferită de alţi ademi pe care i-am întâlnit. Nu că am întâlnit prea mulţi, dacă nu te superi.

— Eşti doar dornic după un limbaj al corpului care îţi e familiar, a zis ea.

— Şi asta, am spus. Dar tu pari mult mai… expresivă decât ceilalţi ademi pe care i-am văzut.

Am arătat spre faţa mea.

Vashet a ridicat din umeri.

— De unde sunt eu, creştem vorbind limba voastră. Şi am petrecut patru ani ca gardă de corp şi căpitan pentru un poet din Micile Regate, care s-a întâmplat să fie şi rege. Eu vorbesc aturana probabil mai bine decât oricine din Haert. Inclusiv decât tine.

Am ignorat ultima afirmaţie.

— N-ai crescut aici?

A clătinat din cap.

— Sunt din Feant, un oraş mai dinspre nord. Suntem mult mai… cosmopoliţi. Haertul are doar o şcoală şi toată lumea e strâns legată de aceasta. Şi arborele-sabie e una dintre căile cele vechi. Mai degrabă formală. Eu am crescut urmând calea

bucuriei.

— Există şi alte şcoli?

Vashet a dat din cap.

— Asta e una dintre multele şcoli care urmează latantha, calea copacului-sabie. E una dintre cele mai vechi, dinainte de Aethe şi Aratan. Există şi alte căi, poate trei duzini. Dar unele dintre acestea sunt foarte mici, cu doar vreo două şcoli de predare a ketanului.

— De asta sabia ta e diferită? am întrebat. Ai adus-o de la şcoala cealaltă?

Vashet m-a privit printre gene.

— Ce ştii de sabia mea?

— Ai adus-o ca să tai nuiaua de salcie, i-am spus. Sabia lui Tempi a fost bine făcută, dar a ta e diferită. Mânerul e uzat, dar lama arată ca nouă.

Mi-a aruncat o privire curioasă.

— Păi, cu siguranţă ai ochii deschişi, nu?

Am ridicat din umeri.

— Strict vorbind, nu e sabia mea, a zis Vashet. Eu doar o ţin. E o sabie veche, iar lama e cea mai veche parte din ea. Mi-a dat-o însăşi Shehyn.

— De aceea ai venit la şcoala asta?

Vashet a clătinat din cap.

— Nu. Shehyn mi-a dat sabia mult mai târziu.

S-a răsucit spre spate şi a atins cu drag mânerul.

— Nu, am venit aici pentru că în timp ce latantha ar putea fi mai degrabă formală, ei excelează în mânuirea sabiei. Am învăţat cât de mult am putut din calea bucuriei. Trei alte şcoli m-au respins înainte ca Shehyn să mă aducă aici. E o femeie isteaţă şi şi-a dat seama că avea ceva de câştigat învăţându-mă.

— Cred că amândoi suntem norocoşi că ea e destupată la minte, am zis.

— Tu mai mult decât mine, a zis Vashet. E o anumită concurenţă între diferitele căi. Când m-am alăturat latantha, a fost ca o pană la pălăria lui Shehyn.

— Trebuie să fi fost greu, am zis. Să vii aici şi să fii printre străini.

Vashet a ridicat din umeri, făcând să i se ridice sabia şi să-i cadă pe umăr.

— La început, a recunoscut ea. Dar ei recunosc talentul şi eu am din plin aşa ceva. Printre cei care studiază calea bucuriei

eram considerată destul de rigidă şi greu de digerat. Dar aici sunt văzută ca oarecum sălbatică.

A zâmbit.

— E plăcut, ca şi cum ai avea un rând nou de haine de purtat.

— Calea bucuriei predă şi lethani? am întrebat.

Vashet a râs.

— Asta e o chestiune de dezbateri considerabile. Răspunsul simplu este da. Toţi ademii studiază lethani într-o anumită măsură. În special cei din şcoli. Acestea fiind spuse, lethani este deschis unei interpretări mai largi. Unele şcoli rămân fidele a ceva ce altele dispreţuiesc.

M-a privit cu atenţie.

— E adevărat că ai spus că lethani provine din acelaşi loc ca râsul?

Am dat din cap.

— Ăsta e un răspuns bun, a zis ea. Profesorul meu în calea bucuriei chiar asta mi-a spus odată.

Vashet s-a încruntat.

— Ai părut gânditor când am spus asta. De ce?

— Ţi-aş spune, am răspuns. Dar nu vreau să ai o părere proastă despre mine.

— Am o părere proastă despre tine fiindcă ascunzi ceva de profesorul tău, a zis ea serioasă. Trebuie să existe încredere între noi.

Am oftat.

— Mă bucur că-ţi place răspunsul meu. Dar, sincer, nu ştiu ce înseamnă.

— Nu te-am întrebat ce înseamnă, a zis ea uşor.

— E doar un răspuns fără sens, am zis. Ştiu că voi toţi puneţi mult capital în lethani, dar eu nu prea înţeleg cu adevărat. Doar am găsit un mod de a-l falsifica.

Vashet a zâmbit cu îngăduinţă.

— Nu există nicio falsificare în înţelegerea lethani, a zis ea cu încredere. E ca înotul. E evident pentru oricine se uită dacă te pricepi cu adevărat.

— Pot pretinde şi că ştiu să înot, am punctat. Îmi mişc pur şi simplu braţele şi merg pe fundul râului.

M-a privit curioasă.

— Foarte bine, atunci. Cum ai reuşit să ne păcăleşti?

I-am explicat Frunza în Vrie. Cum am învăţat să-mi urc gândurile într-un loc luminos, gol, plutitor, unde vin cu uşurinţă

răspunsurile la întrebări.
— Deci, ţi-ai furat răspunsurile, a zis ea cu batjocură serioasă. Ne-ai păcălit isteţ, trăgându-ţi răspunsurile din propria minte.
— Nu-nţelegi, i-am spus, cu iritarea în creştere. N-am nici cea mai mică idee ce e cu adevărat lethani! Nu e o cale, dar ajută la alegerea unei căi. E cel mai simplu mod, dar nu e uşor de văzut. Sincer, voi, oameni buni, parcă aţi fi cartografi beţi.
Am regretat că am spus asta de îndată ce mi-a ieşit din gură, dar Vashet doar a râs.
— Sunt mulţi beţivi printre cei destul de familiarizaţi cu lethani, a zis ea. Şi câţiva legendari.
Văzându-mă încă agitat, a făcut o mişcare ca să mă calmeze.
— Nici eu nu înţeleg lethani, nu într-un mod care poate fi explicat altcuiva. Învăţarea lethani e o artă de care eu nu dispun. Dacă Tempi a reuşit să-ţi insufle lethani, e o mare realizare a lui.
Vashet s-a aplecat înainte serioasă.
— O parte a problemei e limba ta, a zis ea. Aturana e foarte explicită. E foarte precisă şi directă. Limba noastră e plină de implicaţii, deci e mai uşor pentru noi să acceptăm existenţa a ceva ce nu poate fi explicat. Lethani e cel mai important dintre toate acestea.
— Poţi să-mi dai un exemplu, altul decât lethani? am întrebat. Şi, te rog, nu spune „albastru”, că o iau razna de-a binelea chiar aici, pe banca asta.
Ea s-a gândit un moment.
— Iubirea e un astfel de exemplu. Ştii ce e, dar sfidează explicaţia atentă.
— Iubirea e un concept subtil, am admis. E evaziv, cum ar fi justiţia, dar poate fi definit.
Ochii ei au strălucit.
— Aşa să faci atunci, isteţul meu elev. Să-mi vorbeşti de iubire.
M-am gândit pentru o clipă rapidă, apoi pentru una lungă.
Vashet a rânjit.
— Vezi cât de uşor va fi pentru mine să găsesc găuri în orice definiţie ai da.
— Iubirea este dorinţa de a face totul pentru cineva, am zis. Chiar şi în detrimentul propriu.
— În cazul ăsta, cu ce se deosebeşte iubirea de datorie sau de loialitate? a zis ea.
— E combinată şi cu o atracţie fizică, am zis.

— Chiar şi iubirea de mamă? a întrebat Vashet.
— Atunci e combinată cu o duioşie extremă, am modificat.
— Şi ce anume vrei să spui prin „iubire”? a întrebat ea cu un calm înnebunitor.
— Este…
M-am oprit, storcându-mi creierul meu să mă gândesc cum aş putea descrie iubirea fără a recurge la alţi termeni, la fel de abstracţi.
— Este natura iubirii, a zis Vashet. Dacă încerci s-o descrii, faci femeia să înnebunească. Asta mâzgălesc poeţii la nesfârşit. Dacă cineva ar putea s-o aştearnă pe hârtie complet, toţi ceilalţi ar lăsa jos condeiele. Dar nu poate nimeni.
A ridicat un deget.
— Dar numai un prost pretinde că nimic nu e ca iubirea. Când vezi doi tineri privindu-se cu ochi înrouraţi, acolo este iubire. Atât de densă, că poţi s-o întinzi pe pâine şi s-o mănânci. Când vezi o mamă cu copilul ei, vezi iubire. Când o simţi fremătând în burtă, ştii ce este. Chiar dacă nu poţi pune toate astea în cuvinte.
Vashet a făcut un gest triumfător.
— Tot aşa e şi lethani. Dar, cum aceasta este mai importantă, e şi mai dificil de indicat. Ăsta e scopul întrebărilor. Punându-le, e ca şi cum ai întreba o tânără fată despre un băiat pe care-l cunoaşte. Răspunsurile ei nu pot folosi cuvântul, dar ele dezvăluie dragostea sau lipsa acesteia în inima ei.
— Cum se poate ca răspunsurile mele să releve o cunoaştere a lethani, când eu nu ştiu cu adevărat ce e? am întrebat.
— Ai înţeles, în mod evident, lethani, a zis ea. E adânc înrădăcinată în tine. Prea adânc pentru ca tu s-o vezi. Uneori la fel e şi cu iubirea.
Vashet s-a întins şi m-a apăsat pe frunte.
— Cât priveşte această Frunză în Vrie. Am auzit de chestii similare practicate de alte căi. Nu ştiu să existe vreun cuvânt aturan pentru asta. E ca un ketan pentru mintea ta. O mişcare pe care o faci cu gândurile tale, pentru a le antrena.
A făcut un gest de desconsiderare.
— Oricum, nu e înşelăciune. E un mod de a descoperi ce e ascuns în apele adânci ale minţii tale. Faptul că l-ai găsit pe cont propriu e destul de remarcabil.
Am dat din cap către ea.
— Mă închin în faţa înţelepciunii tale, Vashet.
— Te înclini în faţa faptului că sunt în mod incontestabil

corectă.

A bătut din palme.

— Şi-acum, am multe să te învăţ. Cu toate astea, din moment ce eşti încă plin de vergi şi hăcuit, să ne abţinem de la ketan. Arată-mi ademica ta în schimb. Vreau să aud dizolvarea limbii mele frumoase pe limba ta dură de barbar.

În următoarele câteva ore am învăţat o mulţime de lucruri despre ademică. A fost revigorant să pot să pun întrebări detaliate şi să primesc în schimb răspunsuri specifice clare. După o lună de dans şi desen în praf, să învăţ de la Vashet a fost atât de uşor, că mi s-a părut necinstit.

Pe de altă parte, Vashet mi-a arătat clar că gesticulaţia mea era jenant de rudimentară. Puteam să comunic ce voiam, dar ceea ce reuşeam era, în cel mai bun caz, să vorbesc asemenea unui copil. În cel mai rău caz, limbajul folosit semăna cu cel furios al unui nebun maniac.

— Chiar acum vorbeşti aşa.

S-a ridicat în picioare, şi-a fluturat ambele mâini deasupra capului şi a arătat către ea cu ambele degete mari.

— Vreau să fac o luptă bună.

A zâmbit larg, insipid.

— Cu sabia!

S-a bătut în piept cu pumnii, apoi a sărit în aer ca un copil excitat.

— Haide, am zis jenat. Nu sunt chiar aşa de rău.

— Eşti pe-aproape, a zis Vashet serioasă, aşezându-se înapoi pe bancă. Dacă ai fi fiul meu, nu te-aş lăsa să ieşi din casă. Ca elev al meu, asta e doar tolerabil, pentru că eşti un barbar. E ca şi cum Tempi ar fi adus acasă un câine care nu poate să fluiere. Faptul că eşti pe lângă ton e destul de aproape de acest punct.

Vashet a făcut o mişcare ca şi cum ar fi vrut să se ridice în picioare.

— Astea fiind spuse, dacă tu eşti fericit să vorbeşti ca un naiv, nu trebuie decât să spui şi putem trece la altceva…

Am reasigurat-o că vreau să învăţ.

— În primul rând, spui prea multe şi vorbeşti prea tare, a zis ea. Inima ademicăi este linişte şi tăcere. Limba noastră le reflectă. În al doilea rând, trebuie să fii mult mai atent cu gesturile tale, a zis ea. Cu plasarea lor şi cu ritmul. Acestea

modifică anumite cuvinte şi gânduri. Nu întăresc întotdeauna ceea ce spun, uneori se manifestă în mod intenţionat în contradicţie cu sensul intenţiei tale de suprafaţă.

A făcut şapte sau opt gesturi diferite într-o succesiune rapidă. Toate însemnau amuzament, dar fiecare era uşor diferit.

— Trebuie să ajungi să înţelegi şi nuanţele fine ale sensului. Diferenţa dintre subţire şi zvelt, cum obişnuia să spună regele meu poet. Acum ai doar un zâmbet, şi asta nu face pe cineva să arate decât ca un prost.

Am lucrat timp de câteva ore şi Vashet a făcut clar ceva la care Tempi putea doar face aluzie. Aturana era ca o baltă largă, puţin adâncă; erau mai multe cuvinte, toate foarte specifice şi precise. Ademica era ca o fântână adâncă. Erau mai puţine cuvinte, dar fiecare avea mai multe sensuri. O afirmaţie făcută în aturană e o linie dreaptă care indică. O afirmaţie în ademică e ca o pânză de păianjen, fiecare fir având o semnificaţie proprie, o bucată de ceva mai mare, mai complex.

Am ajuns în sala de mese pentru cină într-o stare de spirit mult mai bună decât înainte. Urmele vergilor încă mă înţepau, dar degetele îmi spuneau că umflătura de pe obraz mi se redusese mult. Încă stăteam singur, dar nu-mi mai ţineam capul în jos ca mai înainte. În schimb, mă uitam la mâinile tuturor celor din jurul meu, încercând să descopăr nuanţele subtile ale diferenţei dintre emoţie şi interes, dintre negare şi refuz.

După cină, Vashet a adus un vas mic cu balsam, cu care mi-a uns din belşug spatele şi partea de sus a braţelor, apoi mai cu zgârcenie faţa. La început au fost înţepături, apoi m-a ars, apoi s-a aşternut o căldură surdă, amorţită. Numai după ce durerea de-a lungul spatelui s-a stins mi-am dat seama cât de tensionat îmi fusese tot corpul.

— Iată, a zis Vashet strângând la loc dopul unei sticle. Cum te simţi?

— Aş putea să te sărut, i-am spus cu recunoştinţă.

— Ai putea, a zis ea. Dar buza ta e umflată şi ai face, fără îndoială, o mizerie cu aşa ceva. În schimb, arată-mi ketanul tău.

Nu avusesem timp să mă încălzesc, dar nevrând să mă scuz, am luat poziţia Mâinilor Deschise şi am început să mă mişc încet prin restul.

Aşa cum am menţionat deja, de obicei Tempi mă oprea când

făceam cea mai mică greşeală la ketan. Aşa că atunci când am ajuns fără întrerupere la poziţia a douăsprezecea, m-am simţit destul de îngâmfat. Apoi mi-am aşezat prost piciorul în Bunica Adună. Cum Vashet n-a zis nimic, mi-am dat seama că doar urmărea şi îşi păstra criticile pentru la sfârşit. Am început să transpir şi nu m-am oprit până n-am ajuns la sfârşitul ketanului, zece minute mai târziu.

După ce am terminat, Vashet şi-a mângâiat bărbia.

— Păi, a zis ea încet. Cu siguranţă se putea şi mai rău…

Am simţit o licărire de mândrie până a continuat.

— Ai fi putut, de exemplu, să-ţi pierzi un picior.

Apoi mi-a dat ocol, privindu-mă din cap până-n picioare. M-a împuns în piept şi-n stomac. Mi-a cuprins partea de sus a braţului şi muşchiul gros din partea de sus a piciorului. M-am simţit ca un purcel de lapte adus în piaţă.

În cele din urmă, mi-a apucat mâinile, întorcându-le să le examineze. A părut plăcut surprinsă.

— N-ai mai luptat înainte ca Tempi să te înveţe? a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— Ai mâini bune, a zis ea, degetele urcându-i pe antebraţele mele, simţind muşchii de-acolo. Jumătate dintre voi, barbarii, aveţi mâini moi, slabe, din cauză că nu faceţi nimic. Cealaltă jumătate are mâini puternice, rigide, de la tăiatul lemnelor sau de la împins plugul.

Mi-a întors mâinile într-ale ei.

— Dar aveţi mâini puternice, isteţe, cu o mişcare bună din încheieturi.

S-a uitat la mine întrebătoare.

— Cum îţi câştigi existenţa?

— Sunt student la Universitate, unde lucrez cu instrumente fine, modelez metal şi piatră, am explicat. Dar sunt şi muzicant. Cânt la lăută.

Vashet m-a privit uimită, apoi a izbucnit în râs. Mi-a lăsat mâinile să cadă şi a clătinat din cap a disperare.

— Muzicant înainte de orice altceva, a zis ea. Perfect. Mai ştie cineva?

— Ce contează? am zis. Mie nu mi-e ruşine de ceea ce sunt.

— Nu, a zis ea. Bineînţeles că nu ţi-e. Asta e o parte a problemei.

A inspirat adânc şi a lăsat aerul să iasă din nou.

— Bine. Ar trebui să ştii asta cât mai curând posibil. Ne va

scuti pe amândoi de probleme pe termen lung. M-a privit în ochi. Eşti o târfă.

Am clipit.

— Poftim?

— Fii atent o clipă. Nu eşti bleg. Trebuie să-ţi fi dat seama că există diferenţe culturale enorme între ce e aici şi ce era unde ai crescut, în…

— În Orânduire, am spus. Şi ai dreptate. Decalajul cultural dintre mine şi Tempi a fost imens, comparativ cu cel faţă de alţi mercenari din Vintas.

A dat din cap.

— O parte s-a datorat faptului că Tempi are inteligenţa mai mică decât sânii, a zis ea. Şi e la fel de nevinovat ca un pui de găină când vine vorba să-şi croiască drumul în lume.

A fluturat o mână.

— Lăsând asta deoparte, ai dreptate. Există diferenţe uriaşe.

— Am observat, am spus. Voi nu pare să consideraţi nuditatea un tabu, ca să dau un singur exemplu. Ori asta, ori Tempi e un pic exhibiţionist.

— Aş fi curioasă cum ai descoperit asta, a chicotit ea. Dar ai dreptate. Ciudat cum ţi-ar putea părea ţie, noi n-avem nicio teamă specială de un corp gol.

Vashet a părut că se gândeşte o clipă, apoi a părut să fi ajuns la un fel de decizie.

— Uite. Va fi mai simplu să-ţi arăt. Uită-te.

Am văzut familiara impasibilitate ademă întinzându-i-se pe faţă, lăsându-i faţa albă ca hârtia neîncepută. În acelaşi timp, vocea ei şi-a pierdut cea mai mare parte din inflexiunile purtătoare ale conţinutului său emoţional.

— Spune-mi ce vreau să spun când fac aşa, a zis ea.

Vashet a păşit aproape, fără să stabilească un contact vizual. Mâna ei a spus *respect.*

— Lupţi ca un tigru.

Faţa ei era fără expresie, vocea plată şi calmă. Mi-a apucat cu o mână partea de sus a umărului şi mi-a cuprins braţul cu cealaltă, strângându-l.

— E un compliment, am zis.

Vashet a dat din cap şi s-a dat înapoi. Apoi s-a schimbat. Faţa i s-a animat. A zâmbit şi mi-a întâlnit ochii. S-a apropiat de mine.

— Lupţi ca un tigru, a zis ea cu vocea strălucind de admiraţie. Şi-a pus o mână pe umărul meu, în timp ce cu cealaltă mi-a

înconjurat bicepşii. A strâns.

Am fost brusc jenat de cât de aproape stăteam.

— E un avans sexual, am zis.

Vashet s-a tras deoparte şi a dat din cap.

— Voi, oameni buni, vedeţi anumite lucruri atât de intim. Pielea goală. Contactul fizic. Apropierea de un corp. Jocul dragostei. Pentru un adem astea nu sunt nimic special.

M-a privit în ochi.

— Poţi să te gândeşti la o singură dată când l-ai auzit pe unul dintre noi că strigă? Că ridică vocea? Sau chiar că vorbeşte destul de tare ca să fie auzit?

M-am gândit o clipă, apoi am clătinat din cap.

— Asta pentru că pentru noi vorbitul e privat. Intim. Şi expresia chipului la fel. Şi asta…

Şi-a apăsat degetele pe gât.

— Căldura pe care o poate produce o voce. Emoţia dezvăluită. E ceva foarte personal pentru mine.

— Şi nimic nu provoacă mai multă emoţie decât muzica, am spus, înţelegând.

Era un gând prea ciudat pentru mine ca să-i fac faţă dintr-odată.

Vashet a dat din cap cu gravitate.

— O familie poate să cânte împreună dacă membrii ei sunt apropiaţi. O mamă îi poate cânta copilului. O femeie îi poate cânta bărbatului.

O uşoară roşeaţă i-a apărut lui Vashet în obraji când a spus asta.

— Dar numai dacă sunt foarte îndrăgostiţi şi cât se poate de singuri. Dar tu? A arătat către mine. Muzicant? Faci asta într-o cameră plină de oameni. Toţi odată. Şi pentru ce? Pentru câţiva bănuţi? Contra preţului unei mese?

Mi-a aruncat o privire gravă.

— Şi ai făcut-o din nou şi din nou. Noapte după noapte. Cu oricine.

Vashet a clătinat din cap a disperare şi s-a cutremurat un pic, în timp ce mâna stângă i s-a încleştat inconştient în gesturi aspre: *oroare, dezgust, mustrare.*

Era destul de intimidant să obţin în acelaşi timp ambele seturi de semnale emoţionale de la ea.

M-am luptat cu imaginea mentală de a sta gol pe scena de la Eolian, apoi de a mă deplasa prin mulţime, apăsându-mi corpul

de toată lumea de-acolo. Tineri şi bătrâni. Graşi şi slabi. Nobili bogaţi şi oameni de rând fără bani.

Mi-a venit un gând revelator.

— Dar Cântă la Lăută e poziţia a treizeci şi opta în ketan, am protestat.

Era o nimereală norocoasă şi eu ştiam asta.

— Şi Ursul Adormit e a douăsprezecea.

A ridicat din umeri.

— Dar nu vei găsi niciun urs aici, sau lei, sau lăute. Unele nume sunt revelatoare. Numele din ketan au menirea de a ascunde adevărul, ca să putem vorbi de el fără să-i lăsăm secretele în aer.

— Am înţeles, am zis în cele din urmă. Dar mulţi dintre voi aţi fost în lume. Tu însăţi vorbeşti frumos aturana şi cu multă căldură în voce. Cu siguranţă ştii că nu e nimic în mod inerent în neregulă cu cineva care cântă.

— Şi tu ai fost în lume, a zis ea calmă. Şi cu siguranţă ştii că nu e nimic în mod inerent în neregulă să faci sex cu trei oameni la rând pe vatra principală dintr-un han aglomerat.

M-a privit direct în ochi.

— Îmi închipui că piatra ar fi destul de tare… am zis.

Ea a chicotit.

— Foarte bine, presupun că folosesc şi o pătură. Cum ai numi acea persoană?

Dacă m-ar fi întrebat cu două intervale în urmă, când abia venisem de pe tărâmul zânelor, n-aş fi înţeles-o. Dacă aş mai fi rămas cu Felurian, e foarte posibil ca sexul pe vatră să nu mi se fi părut ciudat. Dar mă întorsesem de ceva timp în lumea muritorilor…

O târfă, m-am gândit în sinea mea. Şi o târfă ieftină şi neruşinată, pe care o iei la şuturi.

M-am bucurat că nu-i spusesem lui Tempi despre dorinţa de a învăţa pe toată lumea să cânte la lăută. Cât de ruşinat s-ar fi simţit de un astfel de impuls nevinovat. M-am gândit la un tânăr Tempi care dorea să facă muzică, dar niciodată nu spusese nimănui, fiindcă ştia că e ceva murdar. Mi-a frânt inima.

Pesemne că faţa mea m-a trădat un pic, pentru că Vashet s-a întins să-mi prindă uşor mâna.

— Ştiu că pentru voi, oameni buni, e greu să înţelegeţi. Cu atât mai greu cu cât niciodată n-aţi cochetat cu posibilitatea de a gândi altfel.

Atenţie.

M-am gândit la tot ce implică aşa ceva.

— Cum aflaţi noutăţile? am întrebat. Fără trupe de teatru rătăcitoare din oraş în oraş, cum păstraţi legătura cu lumea de afară?

Vashet a zâmbit un pic la asta şi a arătat cu mâna peisajul.

— Pare a fi ăsta un loc căruia să-i pese prea mult de transformările lumii?

A lăsat braţul să-i cadă.

— Dar nu e chiar aşa de rău cum crezi. Negustorii itineranţi sunt mult mai bine-veniţi aici decât în cele mai multe alte locuri. Căldărarii cu atât mai mult. Şi noi înşine călătorim un pic. Cei care primesc roşu vin şi pleacă, aducând veşti cu ei.

Mi-a pus o mână liniştitoare pe umăr.

— Şi, ocazional, trece pe-aici câte un cântăreţ sau un muzicant. Dar ei nu cântă pentru tot oraşul odată. Vizitează o singură familie. Chiar şi atunci, cântă din spatele unui paravan, astfel încât să nu poată fii văzuţi. Poţi recunoaşte un muzicant adem după faptul că atunci când călătoreşte îşi poartă în spate paravanul înalt.

Gura mi s-a bosumflat un pic.

— Dar nici chiar aceştia nu sunt văzuţi într-o lumină cu totul favorabilă. E o ocupaţie preţioasă, dar nu una respectabilă.

M-am relaxat un pic. Gândul la un loc unde un interpret nu e bine-venit mi s-a părut profund greşit, chiar bolnav. Dar un loc cu obiceiuri ciudate puteam înţelege. Pentru edema ruhi, adaptarea la public e la fel de comună ca schimbarea costumelor.

Vashet a continuat.

— Aşa merg lucrurile şi ai face bine să accepţi asta cât mai repede, mai bine mai devreme decât mai târziu. Spun asta ca o femeie umblată prin lume. Am petrecut opt ani printre barbari. Chiar am ascultat muzică într-un grup de oameni.

A spus asta cu mândrie, cu o înclinare sfidătoare a capului.

— Am făcut asta de mai multe ori.

— Ai cântat vreodată în public? am întrebat.

Faţa lui Vashet s-a împietrit.

— Asta nu e o întrebare politicoasă, a zis ea rigid. Şi nu-ţi vei face prieteni cu ea aici.

— Nu vreau să spun decât că, dacă ai fi încercat, ai fi putut descoperi că nu e nimic ruşinos, am zis repede. E o mare bucurie pentru toată lumea.

Vashet m-a privit severă şi a făcut un gest încărcat de refuz şi finalitate.

— Kvothe, am călătorit mult şi am văzut multe. Mulţi dintre ademii de aici sunt ieşiţi în lume. Ştim despre muzicanţi. Şi, ca să fiu complet sinceră, mulţi dintre noi avem o fascinaţie secretă, vinovată faţă de ei. Cam la fel cu cea a alor tăi, care sunt îndrăgostiţi de talentele curtezanelor Modegan.

Mi-a aruncat o privire dură.

— Cu toate astea, n-aş vrea ca fiica mea să-mi aducă unul acasă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nici n-ar îmbunătăţi părerea cuiva despre Tempi, dacă s-ar şti că a învăţat ketan pe cineva ca tine. Păstreaz-o pentru tine. Ai destule obstacole de depăşit fără ca tot Ademre să ştie că eşti mai înainte de toate muzicant.

CAPITOLUL 114

Săgeata lui unică şi ascuţită

Fără tragere de inimă, am urmat sfatul lui Vashet. Şi, deşi degetele mă mâncau din cauza asta, nu mi-am scos lăuta în acea noapte ca să umplu colţişorul meu de şcoală cu muzică. Chiar am mers atât de departe încât mi-am băgat cutia lăutei sub pat, ca nu cumva simpla vedere a acesteia să umple şcoala de rumoare.

Timp de câteva zile n-am făcut mai nimic în afară de a studia sub tutela lui Vashet. Am mâncat singur şi n-am făcut nicio încercare de a vorbi cu cineva, căci devenisem brusc conştient de limbajul meu. Carceret a păstrat distanţa, dar era mereu acolo, privindu-mă cu ochii ei plaţi şi furioşi ca ai unui şarpe.

Am profitat de aturana excelentă a lui Vashet şi am pus o mie de întrebări care ar fi fost prea subtile pentru ca Tempi să le înţeleagă.

Am aşteptat trei zile întregi până când am întrebat-o ceea ce-mi mocnea încet în interior, de când urcasem de la poalele Munţilor Furtunoşi.

Personal, m-am gândit că asta demonstra o abţinere excepţională.

— Vashet, aveţi poveşti despre Chandrieni? am întrebat.

S-a uitat la mine, faţa ei în mod normal expresivă devenind brusc impasibilă.

— Şi ce-are asta a face cu limbajul semnelor?

Mâna ei a trecut prin mai multe variaţii diferite ale gestului care indica dezaprobare şi reproş.

— Nimic, am zis.

— Are ceva de-a face cu lupta ta, atunci? a întrebat ea.

— Nu, am recunoscut. Dar...

— Sigur se referă la ketan? a zis Vashet. Sau la lethani? Sau poate atinge unele umbre subtile ale înţelesului când ai dificultăţi în a-ţi trage sufletul cu ademica.

— Sunt doar curios.

Vashet a oftat.

— Pot să te conving să-ţi concentrezi curiozitatea pe aspectele mai presante? a întrebat, gesticulând exasperată. *Mustrare fermă.*

Am renunţat repede la subiect. Nu numai că Vashet îmi era profesoară, dar îmi era singurul companion. Ultimul lucru pe care-l voiam era s-o irit sau să-i las impresia că sunt mai puţin atent la lecţiile ei.

Cu acea singură excepţie dezamăgitoare, Vashet era un izvor sclipitor de informaţii. A răspuns rapid şi clar la întrebările mele fără sfârşit. Ca urmare, nu m-am putut abţine să nu remarc că abilitatea mea de a vorbi şi a lupta făcea progrese în salturi mari şi în limite.

Vashet nu-mi împărtăşea entuziasmul şi nu se sfia să mi-o spună. Răspicat. În două limbi.

Împreună cu Vashet am mers în valea ascunsă unde creştea copacul-sabie.

Am exersat lupta cu mâinile timp de aproximativ o oră şi am stat apoi în iarba înaltă, trăgându-ne sufletul.

Mai degrabă eu îmi trăgeam suflul. Vashet nu era obosită deloc. Lupta cu mine nu era mai nimic pentru ea şi n-a existat niciun moment în care să nu poată să mă mustre pentru neglijenţă, trecând alene de apărarea mea, pentru a mă încătuşa de partea laterală a capului.

— Vashet, am zis, mobilizându-mi curajul pentru a pune o întrebare care mă sâcâia de ceva timp. Pot să-ţi pun o întrebare care e, probabil, încrezută?

— Prefer un elev încrezut, a zis ea. Speram că am depăşit punctul de îngrijorare pentru aşa ceva.

— De ce facem asta? am arătat între noi doi.

— O facem – mi-a imitat ea gestul – pentru a te învăţa destule cât să nu mai lupţi ca un băieţel îmbătat cu vinul mamei sale.

În ziua aia, părul ei nisipiu era legat în două codiţe scurte, care-i atârnau pe spate de fiecare parte a gâtului. Asta o făcea să semene ciudat de mult cu o fetiţă şi asta nu contribuise prea mult la respectul meu de sine în ultima oră, când mă aruncase la pământ în mod repetat, mă forţase să mă supun şi mă lovise de nenumărate ori, tare şi generos, cu pumnii şi picioarele. Iar o dată, râzând, păşise uşor în spatele meu şi mă pălmuise ferm

peste fund, ca şi cum ar fi fost un beţiv libidinos dintr-un bar, iar eu vreo chelneriţă sfrijită.

— Dar de ce? am întrebat-o. De ce mă înveţi pe mine? Dacă Tempi a greşit că m-a învăţat, de ce continui să mă înveţi mai mult?

Vashet a dat din cap aprobator.

— M-am întrebat cât îţi va lua să mă întrebi asta, a zis ea. Ar fi trebuit să fie una din primele tale întrebări.

— Mi s-a spus că pun prea multe întrebări, am zis. Am încercat să păşesc un pic mai atent.

Vashet stătea înainte, brusc preocupată.

— Ştii lucruri pe care n-ar trebui să le ştii. Pe Shehyn n-o deranjează că ştii despre lethani, deşi alţii cred altceva. Dar există un acord privind ketanul nostru. Nu e pentru barbari. E doar pentru ademi şi numai pentru aceia care urmează calea copacului-sabie.

Vashet a continuat.

— La asta se gândeşte Shehyn. Dacă ai face parte din şcoală, ai face parte din Ademre. Dacă eşti o parte din Ademre, nu mai eşti barbar. Şi dacă nu mai eşti barbar, n-ar fi greşit să ştii aceste lucruri.

Era o anumită logică complicată în asta.

— Asta înseamnă şi că nici Tempi n-a greşit că m-a învăţat.

A dat din cap.

— Exact. În loc să aducă acasă un căţeluş nedorit, ar fi ca şi cum ar fi adus un miel pierdut de la stână.

— Trebuie să fiu un miel sau un căţeluş? am oftat. E nedemn.

— Lupţi ca un căţeluş, a zis ea. Nerăbdător şi stângaci.

— Dar nu fac deja parte din şcoală? am întrebat. La urma urmelor îmi predai.

Vashet a clătinat din cap.

— Dormi în şcoală şi mănânci mâncarea noastră, dar asta nu te face elev. Mulţi copii studiază ketan cu speranţa de a intra în şcoală şi de a purta într-o zi roşu. Ei trăiesc şi studiază cu noi. Ei sunt în şcoală, dar nu de-ai şcolii, dacă mă înţelegi.

— Mi se pare ciudat că atât de mulţi doresc să devină mercenari, am spus cât mai delicat posibil.

— Şi tu pari destul de dornic, a zis ea cu o ascuţime în voce.

— Sunt dornic să învăţ, nu să trăiesc viaţa unui mercenar, am zis. Fără supărare.

Vashet şi-a întins gâtul, dezmorţindu-l.

— Limba îţi stă în cale. În ţinuturile barbare, mercenarii sunt pe cea mai joasă treaptă a societăţii. Nu contează cât de greu de cap sau de inutil e cineva, poate căra o măciucă şi câştigă juma de bănuţ pe zi păzind o caravană. Am dreptate?

— Stilul de viaţă are tendinţa de a atrage un tip dur de persoană, am zis.

— Noi nu suntem mercenari de acest tip. Suntem plătiţi, dar noi alegem ce treabă facem.

A făcut o pauză.

— Dacă lupţi pentru bani, eşti mercenar. Cum te numeşti dacă lupţi din datorie pentru ţara ta?

— Soldat.

— Dacă lupţi pentru lege?

— Jandarm sau epistat.

— Dacă lupţi pentru reputaţia ta?

A trebuit să mă gândesc un pic la asta.

— Duelist, poate?

— Dacă lupţi pentru binele altora?

— Amir, i-am spus fără a sta pe gânduri.

A întins capul către mine.

— Asta e o alegere interesantă, a zis.

Vashet a ridicat mâna, afişându-şi mâneca roşie cu mândrie.

— Noi, ademii, suntem plătiţi pentru a păzi, a vâna, a apăra. Noi luptăm pentru ţara noastră şi pentru şcoala noastră şi pentru reputaţia noastră. Şi luptăm pentru lethani. Cu lethani. În lethani. Pentru toate astea la un loc. Cuvântul adem pentru cel care ia roşul e cethan.

S-a uitat la mine.

— Şi asta e o mare mândrie.

— Deci, să devii mercenar e destul de sus pe scara socială a ademilor, am zis.

A dat din cap.

— Dar barbarii nu cunosc acest cuvânt şi nu l-ar înţelege nici dacă l-ar cunoaşte. Deci „mercenar” e de-ajuns.

Vashet a tras două fire lungi de iarbă din pământ şi a-nceput să le răsucească împreună într-un şnur.

— Ăsta e motivul pentru care decizia lui Shehyn nu e una uşor de luat. Ea trebuie să echilibreze ceea ce e drept cu ceea ce e bine pentru şcoala ei. În tot acest timp, luând în considerare avantajul întregii căi a copacului-sabie. Mai degrabă decât să ia o decizie pripită, ea joacă un joc al răbdării. Personal, cred că

speră că problema se va rezolva de la sine.

— Cum se va rezolva de la sine? am întrebat.

— Ai fi putut să fugi, a zis ea simplu. Mulţi au presupus că o vei face. Dacă aş fi decis că nu meriţi să ţi se predea, asta te-ar fi luat şi din mâinile ei. Sau ai putea muri în timpul antrenamentului sau ai putea deveni infirm.

M-am holbat la ea.

A ridicat din umeri.

— Accidente se mai întâmplă. Nu de multe ori, dar uneori. Dacă ţi-ar fi fost profesoară Carceret…

M-am strâmbat.

— Deci, cum poate cineva să devină în mod oficial membru al şcolii? Există un fel de test?

A clătinat din cap.

— În primul rând, cineva trebuie să-ţi stea alături, să spună că eşti demn să te alături şcolii.

— Tempi? am întrebat-o.

— Cineva important, a clarificat ea.

— Deci, tu, am zis încet.

Vashet a zâmbit, atingându-şi partea încreţită a nasului, apoi arătând spre mine.

— Ţi-au trebuit doar două încercări. Dacă vei progresa vreodată până la punctul în care voi simţi că nu mă vei face de râs, voi sta alături de tine şi vei putea da testul.

A continuat să răsucească firele de iarbă împreună, mâinile deplasându-i-se într-un model constant, complicat. N-am mai văzut niciun alt adem care să se joace cu ceva de genul ăsta în timp ce vorbeşte. N-ar putea, desigur. Ei au nevoie de o mână liberă pentru a vorbi.

— Dacă treci de testul ăsta, nu mai eşti barbar. Tempi e achitat şi toată lumea pleacă acasă fericită. Cu excepţia celor care n-o fac, desigur.

— Şi dacă nu trec testul? am întrebat. Sau ce se întâmplă dacă decizi că nu sunt destul de bun să-l dau?

— Atunci lucrurile se complică.

S-a ridicat în picioare.

— Hai, Shehyn a cerut să vorbească cu tine azi. N-ar fi politicos să întârziem.

Vashet m-a condus pe drumul înapoi spre micul grup de

clădiri joase din piatră. Când le văzusem prima dată, presupusesem că erau oraşul în sine. Acum ştiam că formau şcoala. Grupul de clădiri era ca o mică Universitate, doar că nu exista niciun program, cum eram eu obişnuit.

Nu exista niciun sistem oficial de clasificare. Cei cu roşu erau trataţi cu stimă, şi Shehyn era evident la conducere. În rest, n-am avut decât o vagă impresie a unei ierarhii sociale. Tempi era, evident, destul de jos şi nu prea apreciat. Vashet era destul de sus şi respectată.

Când am ajuns la întâlnirea noastră, Shehyn era la jumătatea efectuării ketanului. Am privit-o în tăcere în timp ce se mişca cu viteza cu care mierea se răspândeşte pe o masă. Ketanul devine cu atât mai dificil cu cât îl faci mai lent, dar ea l-a realizat impecabil.

I-a luat o jumătate de oră să termine, după care a deschis o fereastră. O rafală de vânt a adus înăuntru mirosul dulce al ierbii de vară şi sunetul frunzelor.

Shehyn stătea. Nu respira greu, deşi un luciu de sudoare îi acoperea pielea.

— Ţi-a spus Tempi despre cele nouăzeci şi nouă de poveşti? a întrebat ea, fără introducere. Despre Aethe şi începutul ademilor?

Am clătinat din cap.

— Bine, a zis Shehyn. Nu e treaba lui să facă aşa ceva şi n-ar putea s-o facă aşa cum trebuie.

S-a uitat la Vashet.

— Cum merge limba?

— Repede, cum merg astfel de lucruri, a zis ea. *Orişicât.*

— Foarte bine, a spus Shehyn, trecând la aturana precisă, uşor accentuată. Voi vorbi astfel, deci vor fi mai puţine întreruperi şi mai puţin loc de neînţelegeri.

Am făcut cel mai bun gest al meu de *gratitudine respectuoasă.*

— E o poveste de acum mulţi ani, a zis Shehyn formal. Dinainte ca şcoala asta să existe. Dinainte de calea copacului-sabie. Dinainte ca vreun adem să fi ştiut de lethani. E o poveste despre începutul unor astfel de lucruri. Prima şcoală ademă nu era o şcoală care preda treaba cu sabia. Surprinzător, a fost fondată de un bărbat pe nume Aethe, care a căutat stăpânirea peste săgeată şi arc.

Shehyn a făcut o pauză de la povestea ei şi a dat o explicaţie.

— Ar trebui să ştii că în acele zile utilizarea arcului era foarte frecventă. Priceperea era mult mai apreciată. Eram păstori şi eram mult mai aţâţaţi de duşmanii noştri, iar arcul era cel mai bun instrument cu care puteam să ne apărăm.

Shehyn s-a lăsat pe spate în scaun şi a continuat.

— Aethe nu plecase să fondeze o şcoală. Nu existau şcoli în acele zile. El doar a căutat să-şi îmbunătăţească priceperea. S-a dedicat acestui fapt, până când a putut să ţintească un măr dintr-un copac de la treizeci de metri distanţă. Apoi s-a străduit până când a putut ţinti fitilul unei lumânări care ardea. Curând, singura ţintă care-l făcea să-şi dea silinţa era o bucată de mătase suflată de vânt. Aethe s-au străduit până când a putut să anticipeze întoarcerea vântului, şi odată ce a stăpânit asta, n-a mai ratat.

Poveştile despre talentul lui s-au răspândit şi alţii au venit la el. Printre ei era o tânără pe nume Rethe. La început, Aethe s-a îndoit că ea posedă puterea de a trage cu arcul. Dar curând a ajuns s-o considere cea mai bună elevă a lui.

Aşa cum am spus, s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă şi la mile depărtare de unde suntem. În acele zile, ademii nu aveau lethani să-i călăuzească, aşa că a fost o perioadă grea şi sângeroasă. În acele zile nu era ceva neobişnuit ca un adem să-l omoare pe altul din mândrie sau de la o ceartă, sau ca o dovadă de măiestrie.

Din moment ce Aethe era cel mai grozav dintre arcaşi, mulţi l-au provocat. Dar un corp nu e nicio provocare atunci când poţi să loveşti o bucată de mătase suflată de vânt. Aethe i-a ucis cu uşurinţa cu care tai un fir de grâu. Lua doar o săgeată cu el la duel şi susţinea că dacă acea săgeată nu era de-ajuns, merita să fie doborât.

Aethe îmbătrânise şi faima lui se răspândise. A pus bazele şi a ridicat prima dintre şcolile ademe. Anii au trecut, iar el a instruit mulţi ademi să fie mortali precum cuţitele. A devenit bine cunoscut faptul că dacă le-ai fi dat elevilor lui Aethe trei săgeţi şi trei monede, cei mai răi trei duşmani n-aveau să te mai deranjeze.

Aşa că şcoala a devenit bogată şi faimoasă şi mândră. Şi aşa şi Aethe.

Atunci a venit Rethe la el. Rethe, cea mai bună elevă a lui. Rethe care stătea cel mai aproape de urechea şi de inima lui.

Rethe a vorbit cu Aethe şi n-au fost de acord. Apoi s-au certat.

Apoi au strigat destul de tare, încât toată şcoala i-a putut auzi prin zidurile groase de piatră.

Şi, la sfârşit, Rethe l-a provocat la duel pe Aethe. Aethe a acceptat şi se ştia că cel care avea să câştige urma să controleze şcoala după acea zi.

Fiind provocat, Aethe şi-a ales primul locul. A ales să stea într-o livadă de pomi tineri şi care se legănau, care îl puteau feri. În mod normal, nu s-ar fi deranjat cu astfel de măsuri de precauţie, dar Rethe era cea mai bună elevă a lui şi ea putea citi vântul la fel de bine ca el. Şi-a luat cu el arcul de corn. Şi-a luat cu el ascuţita şi unica săgeată.

Atunci Rethe şi-a ales şi ea locul unde să stea. S-a dus în vârful unui deal înalt, clar conturat pe cerul gol. N-a luat cu ea nici arcul, nici săgeata. Iar atunci când a ajuns în vârful dealului, s-a aşezat calmă pe pământ. Ăsta era, probabil, cel mai ciudat lucru dintre toate, pentru că Aethe era cunoscut că uneori lovea un duşman în picior mai degrabă decât să-l ucidă.

Aethe şi-a văzut eleva făcând asta şi s-a umplut de mânie. Aethe şi-a luat unica săgeată şi a montat-o în arc. Aethe a tras coarda până la ureche. Coarda pe care Rethe o făcuse pentru el, ţesută din fire lungi, puternice, din propriul ei păr.

Shehyn m-a privit în ochi.

— Plin de furie, Aethe a tras săgeata. A lovit-o pe Rethe ca un fulger. Aici.

A arătat cu două degete la curba interioară a sânului ei stâng.

— Încă aşezată, cu săgeata încolţindu-i din piept, Rethe a scos o panglică lungă de mătase albă de sub cămaşa ei. A luat o pană albă de la săgeată, a înmuiat-o în propriul sânge şi a scris patru versuri dintr-o poezie.

Atunci Rethe a ridicat panglica în sus pentru un moment lung, aşteptând ca vântul să bată într-o parte, apoi în alta. Apoi, Rethe a eliberat-o, mătasea răsucindu-se prin aer, ridicându-se şi căzând în briză. Panglica s-a răsucit în vânt, împletindu-şi drum printre copaci, şi s-a presat ferm pe pieptul lui Aethe.

Scria:

Aethe, aproape de inima mea.
Fără vanitate, panglica.
Fără obligaţie, vântul.
Fără sânge, câştigătorul.

Am auzit un sunet slab şi m-am uitat pentru a o vedea pe Vashet plângând în linişte pentru ea. Capul îi căzuse, iar lacrimile îi curgeau pe faţă, formând pete roşii profunde pe partea din faţă a cămăşii.

Shehyn a continuat.

— Numai după ce Aethe a citit aceste rânduri a recunoscut înţelepciunea profundă pe care o poseda eleva lui. S-a grăbit să-i îngrijească rănile lui Rethe, dar vârful săgeţii era înfipt prea aproape de inima ei pentru a putea fi scos.

Rethe a mai trăit doar trei zile după aceea, cu Aethe copleşit de durere îngrijind-o. I-a dat ei controlul asupra şcolii şi i-a ascultat cuvintele, în tot acest timp vârful săgeţii rămânând aproape de inima ei.

În timpul acelor zile, Rethe i-a dictat nouăzeci şi nouă de poveşti, iar Aethe le-a scris. Aceste poveşti erau începutul înţelegerii noastre despre lethani. Ele sunt rădăcina tuturor ademre.

Mai târziu în cea de-a treia zi, Rethe a terminat să-i spună a nouăzeci şi noua poveste lui Aethe, care se considera acum elevul elevei lui. După ce Aethe a terminat de scris, Rethe i-a zis: „Mai e o ultimă poveste, mai importantă decât toate celelalte, şi aceea va fi cunoscută atunci când mă voi trezi”.

Atunci Rethe a închis ochii şi a adormit. Şi dormind, a murit.

Aethe a trăit patruzeci de ani după aceea, şi se spune că n-a mai ucis niciodată. În anii care au urmat, a fost auzit de multe ori spunând: „Am câştigat singurul duel pe care l-am pierdut vreodată”.

A continuat să conducă şcoala şi să-şi instruiască elevii pentru a deveni specialişti ai arcului. Dar de-acum i-a instruit şi pentru a fi înţelepţi. Le-a spus cele nouăzeci şi nouă de poveşti, şi astfel a ajuns prima dată lethani să fie cunoscut de toţi ademre. Şi aşa am ajuns să fim ceea ce suntem.

A fost o pauză lungă.

— Îţi mulţumesc, Shehyn, am spus, făcând gestul meu cel mai bun de recunoştinţă respectuoasă. Mi-ar plăcea foarte mult să aud aceste nouăzeci şi nouă de poveşti.

— Nu sunt pentru barbari, a zis ea.

Dar n-a părut să fie supărată de cererea mea, gesticulând o combinaţie de reproş şi regret.

A schimbat subiectul.

— Cum merge ketanul tău?

— Mă chinui să-l îmbunătăţesc, Shehyn.

S-a întors către Vashet.

— Aşa e?

— E cu siguranţă chinuială, a zis Vashet, cu ochii încă roşii cu lacrimi.

Amuzament ascuns.

— Dar există şi o îmbunătăţire.

Shehyn a dat din cap. *Aprobare rezervată.*

— Unii dintre noi se vor lupta mâine. Ai putea să-l aduci să ne vadă.

Vashet a făcut o mişcare elegantă, care m-a făcut să apreciez cât de puţine ştiam despre subtilităţile limbajului semnelor: *recunoştinţă graţioasă combinată cu puţină acceptare supusă.*

— Ar trebui să fii flatat, a zis veselă Vashet. O conversaţie cu Shehyn şi o invitaţie s-o vezi luptând.

Ne întorceam spre valea adăpostită unde practicam de obicei ketan şi lupta noastră cu mâinile.

Cu toate astea, mintea mea continua să se învârtă înapoi la mai multe gânduri inevitabile şi neplăcute. Mă gândeam la secrete şi la cum dorea lumea să le păstreze. M-am întrebat ce-ar face Kilvin dacă aş duce pe cineva în Partizanat şi i-aş arăta scrijeldica pentru sânge şi oase şi păr.

Gândul la furia uriaşului artizan a fost de-ajuns pentru a mă face să tremur. Ştiam de ce probleme ar fi urmat să mă lovesc. Era ceva clar prevăzut în legile Universităţii. Dar ce i-ar face persoanei pe care aş învăţa-o aşa ceva?

Vashet m-a plesnit cu dosul palmei peste piept, ca să-mi atragă atenţia.

— Am zis că ar trebui să fii flatat, a repetat ea.

— Sunt, am zis.

M-a luat de umeri, întorcându-mă cu faţa la ea.

— Ai devenit prea gânditor.

— Ce se va întâmpla cu Tempi dacă toate astea se termină prost? am întrebat direct.

Expresia ei veselă s-a stins.

— Îi vor fi luate hainele roşii şi sabia şi numele şi va fi izgonit din Latantha.

A inspirat lent.

— E puţin probabil ca altă şcoală să-l ia după aşa ceva, astfel

că va fi efectiv exilat de toţi ademre.

— Dar exilul nu va funcţiona pentru mine, am spus. Forţându-mă să mă întorc în lume, va agrava problema, nu-i aşa?

Vashet n-a zis nimic.

— Când au început toate astea, m-ai încurajat să plec, am zis. Dacă aş fi fugit, mi-ar fi fost permis să plec?

S-a aşternut un moment lung de tăcere, care mi-a spus tot adevărul. Dar a spus-o şi cu voce tare.

— Nu.

Am apreciat că n-am fost minţit.

— Şi care ar fi fost pedeapsa mea? am întrebat. Închisoare?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu e practic să mă ţină închis aici ani de zile.

M-am uitat la ea.

— Atunci ce?

— Nu pedeapsa e preocuparea noastră, a spus ea. Eşti un barbar, la urma urmelor. Nu ştiai că faci ceva greşit. Principala preocupare e de a te împiedica să-i înveţi pe alţii din ceea ce-ai furat, de a te împiedica să foloseşti asta pentru propriul profit.

Nu mi-a răspuns la întrebare. Am privit-o lung.

— Unii spun că uciderea ta ar fi cea mai bună variantă, a spus ea sincer. Dar cei mai mulţi cred că uciderea nu e în conformitate cu lethani. Shehyn face parte dintre ei. Ca şi mine.

M-am relaxat puţin, măcar atât.

— Şi nu cred că o promisiune din partea mea ar linişti pe cineva, nu?

Mi-a zâmbit înţelegătoare.

— Se vorbeşte de bine despre tine că te-ai întors cu Tempi. Şi că ai rămas când am încercat să te alung. Dar promisiunea unui barbar n-are prea multă valoare.

— Atunci ce? am întrebat-o, suspectând care ar fi răspunsul şi ştiind că nu-mi va plăcea.

A respirat adânc.

— Ai putea fi împiedicat să predai tăindu-ţi-se limba sau scoţându-ţi-se ochii, a spus ea sincer. Pentru a te împiedica să foloseşti ketanul ai putea fi cotonogit. Tendonul gleznei tăiat sau genunchiul piciorului preferat schilodit.

A ridicat din umeri.

— Dar ai putea fi în continuare un luptător bun, chiar şi cu un picior vătămat. Aşa că mult mai eficientă ar fi tăierea celor două degete mici de la mâna dreapta. Ar fi…

Vashet continua să vorbească pe un ton de cunoştinţă de cauză. Cred că îl voia liniştitor, calmant. Dar avea efectul opus. Nu mă puteam gândi decât cum ea îmi tăia degetele la fel de calm cum ai tăia o bucată dintr-un măr.

Totul devenise mai luminos în jurul marginilor ochilor mei, iar imaginea mentală vie făcea să mi se întoarcă stomacul pe dos. M-am gândit pentru o clipă că s-ar putea să mi se facă rău.

Ameţelile şi greaţa au trecut. Când mi-am revenit, mi-am dat seama că Vashet terminase de vorbit şi se holba la mine.

Înainte de a putea spune ceva, a fluturat o mână dispreţuitoare.

— Văd că n-am ce face cu tine azi. Ia-ţi liber restul serii. Pune-ţi gândurile în ordine sau practică ketan. Du-te şi priveşte copacul-sabie. Continuăm mâine.

M-am plimbat aiurea pentru un timp, încercând să nu mă gândesc la degetele mele ce urmau să fie tăiate. Apoi, trecând peste un deal, aproape m-am împiedicat la propriu de un cuplu de ademi goi ascunşi într-o pădurice.

Nu s-au aruncat să-şi ia hainele atunci când am apărut brusc dintre copaci şi decât să încerc să-mi cer scuze cu limba mea săracă şi creierul varză, pur şi simplu m-am întors şi am plecat, cu faţa arzându-mi de jenă.

Am încercat să practic ketan, dar nu aveam gândul la asta. M-am dus să privesc copacul-sabie şi pentru un timp priveliştea lui mişcându-se graţios în vânt m-a calmat. Apoi mintea mi-a alunecat şi m-am confruntat din nou cu imaginea lui Vashet tăindu-mi degetele.

Am auzit cele trei clopote puternice şi m-am dus la cină. Am stat la rând, pe jumătate prostit de efortul mental de a nu mă gândi la cineva schilodindu-mi mâinile, când am observat că ademii din apropiere se holbau la mine. O fată de circa 10 ani avea pe faţă o expresie clară de amuzament şi un bărbat în haine roşii de mercenar se uita la mine ca şi cum tocmai m-ar fi văzut ştergându-mă la fund cu o bucată de pâine şi apoi mâncând-o.

Numai atunci mi-am dat seama că fredonam. Nu tare, mai exact, dar suficient de tare cât cei din apropiere să audă. N-o făceam de mult timp, pentru că eram doar la a şasea strofă din *Părăseşte oraşul, spoitorule.*

M-am oprit, apoi mi-am coborât privirea, mi-am luat mâncarea şi mi-am petrecut zece minute încercând să mănânc. Am reuşit să iau câteva îmbucături, dar cam atât. În cele din urmă am renunţat şi m-am dus în camera mea.

M-am întins pe pat, trecându-mi opţiunile în minte. Cât de departe aş putea fugi?

M-aş putea pierde în împrejurimi? Aş putea fura un cal? Am văzut vreun cal de când am venit în Haert?

Mi-am scos lăuta şi am exersat un pic, toate cele cinci degete abile mişcându-mi-se în sus şi în jos pe coada lungă a lăutei. Dar mâna dreaptă mă durea de la zdrăngănit şi de la ciupitul notelor de pe corzi. Era la fel de frustrant ca atunci când încerci să săruţi pe cineva folosind doar o buză şi curând am renunţat.

În cele din urmă mi-am scos *shaedul* şi m-au înfăşurat în el. Era cald şi reconfortant. Mi-am tras gluga peste cap cât de mult s-a putut şi m-am gândit la partea întunecată a tărâmului zânelor, de unde Felurian adunase umbrele.

M-am gândit la Universitate, la Wil şi la Sim. La Auri şi la Devi şi la Fela. Nu fusesem niciodată popular la Universitate şi cercul meu de prieteni n-a părut niciodată deosebit de mare. Dar adevărul e că uitasem cum e să fiu cu adevărat singur.

Atunci m-am gândit la familia mea. M-am gândit la Chandrieni, la Tăciune. La graţia lui fluidă. La sabia lui ţinută uşor în mână, ca o bucată de gheaţă iarna. M-am gândit cum să-l ucid.

M-am gândit la Denna şi la ce-mi spusese Cthaehul. M-am gândit la patronul ei şi la ce spusesem în timpul certei noastre. M-am gândit la momentul în care a alunecat pe drum şi-am prins-o, cum s-a simţit curba uşoară de mai sus de şoldurile ei sub mâna mea. M-am gândit la forma gurii ei, la sunetul vocii ei, la mirosul părului ei.

Şi, în cele din urmă, am păşit încet prin uşile somnului.

CAPITOLUL 115
Furtună şi piatră

M-am trezit în dimineaţa următoare ştiind adevărul. Singura mea ieşire din această situaţie era prin şcoală. Trebuia să arăt de ce sunt în stare. Asta însemna că aveam nevoie ca Vashet să mă înveţe totul cât mai repede posibil.

Deci, în dimineaţa următoare m-am trezit în lumina palidă a zorilor albaştri. Şi când Vashet a ieşit din căsuţa ei de piatră, a dat peste mine afară. Nu eram deosebit de vioi, pentru că somnul îmi fusese plin de vise tulburătoare, dar eram gata să învăţ.

Acum îmi dau seama că poate aveam o impresie greşită despre Haert. Nu era o metropolă înfloritoare, în mod evident. Şi n-ar putea fi considerat un oraş oricât de mult ţi-ai fi forţat imaginaţia. Cumva, abia dacă era un orăşel.

N-o spun cu dispreţ. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii călătorind cu trupa mea, trecând dintr-un orăşel în altul. Jumătate din lume e formată din comunităţi mici care s-au ridicat în jurul a nimic mai mult decât o piaţă la o răspântie de drumuri sau o groapă bună cu lut, sau un cot al unei ape destul de puternice pentru a mişca roata morii.

Uneori, aceste orăşele sunt prospere. Unele au sol bogat şi vreme generoasă. Unele prosperă din comerţul care trece prin ele. Bogăţia acestor locuri e evidentă. Casele sunt mari şi bine întreţinute. Oamenii sunt prietenoşi şi generoşi. Copiii sunt graşi şi fericiţi. Sunt de vânzare produse de lux: piper şi scorţişoară şi ciocolată. Există cafea şi vin bun şi muzică la hanul local.

Apoi, există celelalte feluri de orăşele. Orăşele unde solul e sărac şi obosit.

Orăşele unde moara a ars sau lutul a fost exploatat cu ani în urmă. În aceste locuri casele sunt mici şi prost încropite. Oamenii

sunt slabi şi suspicioşi, iar bogăţia se măsoară în mici obiceiuri practice. Stive de lemn de foc. Un al doilea porc. Cinci borcane cu mure conservate.

La prima vedere, Haert părea a fi acest tip de orăşel. Avea ceva mai mult decât căsuţe, piatră fărâmiţată şi ocazionala capră ţinută în ţarc.

În cele mai multe părţi ale Orânduirii, sau oriunde în cele Patru Colţuri, de altfel, o familie care trăieşte într-o căsuţă cu numai câteva obiecte de mobilier ar fi considerată nefericită. La un pas de a fi săracă.

Dar, deşi majoritatea caselor ademe pe care le-am văzut erau relativ mici, acestea nu erau la fel cu cele găsite într-un oraş aturan deznădăjduit, făcute din iarbă şi buşteni cârpiţi cu noroi.

Toate casele ademe erau făcute din piatră finisată, potrivită cu o iscusinţă cum nu mai văzusem vreodată. Nu existau crăpături care să permită intrarea vântului neîncetat. Fără găuri în acoperişuri. Fără balamale din piele ruptă la uşi. Ferestrele nu erau făcute din piele de oaie unsuroasă sau din găuri cu obloane de lemn. Erau din sticlă, fixate la fel de bine ca în conacul unui bancher.

N-am văzut nicio vatră cât am stat în Haert. Nu mă înţelegeţi greşit, vetrele sunt mult mai bune decât să mori de frig după o vreme. Dar cele mai brute pe care oamenii le pot construi pentru ei din piatră sau cărămidă de lut sunt expuse la vânt, murdare şi ineficiente, îţi umplu casa de funingine şi plămânii de fum.

În loc de vetre, fiecare casă ademă avea câte o sobă din fier. Un fel de sobă care cântăreşte zeci de kilograme. Un fel de sobă făcută dintr-un fier gros, pe care o poţi încărca până când se încinge de la căldură. Un fel de sobă care rezistă un secol şi costă mai mult decât câştigă un fermier într-un an întreg muncind din greu la recoltă. Unele dintre aceste sobe erau mici, bune pentru încălzit şi gătit.

Dar am văzut mai multe care erau mai mari şi puteau fi folosite şi pentru copt.

Una dintre aceste comori era ascunsă într-o casă joasă de piatră, cu numai trei camere.

Covoarele de pe pardoseala ademă erau în mare parte simple, dar erau făcute dintr-o lână groasă, moale, vopsită bine. Pardoselile de sub aceste covoare erau făcute din lemn neted şi şlefuit, nu din pământ.

Nu existau lumânări de seu în jgheaburi sau alte lumini. Erau

lumânări din ceară de albine sau lămpi care ardeau un ulei alb, curat. Şi odată, printr-o fereastră îndepărtată, am recunoscut lumina roşie neşovăielnică a unei lămpi simpatetice.

Aceasta din urmă m-a făcut să înţeleg adevărul. Nu erau o mână de oameni risipiţi, ducând o existenţă neproductivă pe un munte gol. Nu trăiau de pe o zi pe alta, mâncând ciorbă de varză şi trăind cu frica iernii. Această comunitate era confortabilă, destul de prosperă.

Chiar mai mult decât atât. În ciuda lipsei unor strălucitoare săli de banchet şi a rochiilor elegante, în ciuda absenţei servitorilor şi a sculpturilor, fiecare dintre aceste case era ca un conac mai mic. Fiecare dintre ele era bogată într-un mod liniştit, practic.

— Ce credeai? a zis Vashet, râzând către mine. În vreme ce câţiva dintre noi îşi câştigă roşul şi fug de o viaţă de lux nebun, familiile noastre beau apa din propria baie şi mor de scorbut?

— Chiar nu m-am gândit deloc la asta, am zis, privind în jur.

Vashet a început să-mi arate cum să folosesc o sabie. Am rămas la asta timp de două ore şi ea a făcut doar ceva mai mult decât să explice diferitele moduri de a o ţine. Ca şi cum ar fi fost vorba de un copil, şi nu de o bucată de oţel.

Acum, că ştiam la ce să mă uit, am văzut zeci de case ademe lucrate cu abilitate în peisaj. Uşi grele din lemn fuseseră săpate în malul abrupt. Altele arătau ca ceva mai mult decât nişte rostogoliri de pietre. Unora le crescuse iarbă pe acoperişuri şi puteau fi recunoscute doar după coşurile de fum zărite de afară. O capră grasă, grea de lapte, păştea pe vârful uneia dintre acestea, ugerul legănându-i-se când şi-a întins gâtul pentru a rupe o gură de iarbă.

— Uită-te la pământul din jurul tău, a zis ea, rotindu-se lent în cerc pentru a surprinde peisajul. Solul e prea subţire pentru plug, prea fărâmiţat pentru cai. Vara e prea umedă pentru grâu, prea dură pentru fructe. Unii munţi deţin fier sau cărbune sau aur. Dar nu aceşti munţi. În timpul iernii, zăpada se depune mai înaltă decât capul tău. Primăvara furtunile te dau jos din picioare.

S-a uitat din nou la mine.

— Asta e ţara noastră fiindcă nimeni altcineva n-o vrea.

A ridicat din umeri.

— Sau mai degrabă a devenit a noastră din acest motiv.

Vashet şi-a aranjat sabia pe umăr, apoi m-a privit provocator.

— Stai şi ascultă, a zis ea formal. Şi-ţi voi spune o poveste dintr-un timp de mult apus.

M-am aşezat pe iarbă şi Vashet a luat loc pe o piatră din apropiere.

— Cu mult timp în urmă, ademii au fost luaţi pe sus din locul lor de drept, a zis ea. Ceva ce nu-mi amintesc ne-a scos afară. Cineva ne-a furat pământul sau l-a distrus, sau ne-a făcut să fugim de frică. Am fost forţaţi să rătăcim la nesfârşit. Întreaga noastră naţiune care cerşeşte, ca nişte cerşetori. Ne-am găsit un loc şi ne-am stabilit şi ne-am lăsat oile să se odihnească. Apoi, cei care trăiau în apropiere ne-au dat afară. Ademii sunt îndârjiţi de-atunci. Dacă n-am fi fost îndârjiţi, n-ar mai fi rămas niciunul dintre noi azi. Dar noi am fost puţini, aşa că am mers întotdeauna mai departe. În cele din urmă, am găsit acest loc depopulat şi vântos, nedorit de lume. Ne-am săpat adânc rădăcinile în piatră şi l-am făcut al nostru.

Ochii lui Vashet au rătăcit peste peisaj.

— Dar acest pământ a avut foarte puţine să ne dea, un loc unde să pască turmele noastre, piatră şi vânt nesfârşit. N-am găsit nicio modalitate de a vinde vânt, aşa că ne-am vândut lumii îndârjirea. Aşa că am supravieţuit şi încet ne-am trezit ceea ce suntem astăzi. Nu mai suntem doar îndârjiţi, ci şi periculoşi şi mândri. De neoprit ca vântul şi puternici ca piatra.

Am aşteptat un moment, ca să mă asigur că a terminat.

— Şi poporul meu e rătăcitor, am spus. Ăsta e felul nostru. Trăim nicăieri şi peste tot.

A ridicat din umeri, zâmbind.

— E o poveste, dacă nu te superi. Şi una veche. Ia din ea ce vrei.

— Ador poveştile, am spus.

— O poveste e ca o nucă, a zis Vashet. Un nebun o va înghiţi întreagă şi se va sufoca. Un nebun o va arunca, gândindu-se că are o valoare mică.

A zâmbit.

— Dar o femeie înţeleaptă va găsi o modalitate să spargă coaja şi să mănânce miezul.

M-am ridicat în picioare şi m-am dus spre locul unde stătea ea. I-am sărutat mâinile şi fruntea şi gura.

— Vashet, am zis. Sunt bucuros că Shehyn m-a dat ţie.

— Eşti un băiat prostuţ.

A privit în jos, dar am putut vedea o uşoară roşeaţă ivindu-se pe faţa ei în timp ce vorbea.

— Vino. Ar trebui să mergem. Nu vrei să ratezi şansa de-a o vedea pe Shehyn luptând.

Vashet m-a condus la o porţiune de luncă nemarcată, unde iarba groasă fusese cosită aproape de sol. Alţi câţiva ademi se aflau deja în apropiere, aşteptând. Unii îşi aduseseră scaune mici sau buturugi, pentru a le folosi ca bănci. Vashet s-a aşezat pur şi simplu pe pământ. M-am alăturat ei.

Încet s-a adunat o mulţime. Doar vreo treizeci de oameni, dar erau cei mai mulţi ademi pe care îi văzusem vreodată la un loc, în afară de cei din sala de mese. S-au adunat câte doi-trei, trecând de la o conversaţie la alta. Rar a reuşit un grup de cinci să se coaguleze pentru o oarecare perioadă de timp.

Deşi se purtau o duzină de discuţii, toate destul de aproape de mine, n-am reuşit să aud mai mult decât un murmur. Vorbitorii stăteau suficient de aproape pentru a se atinge, iar vântul în iarbă făcea mai mult zgomot decât vocile lor.

Dar îmi dădeam seama de tonul fiecărei conversaţii. Cu două luni în urmă această adunare mi s-ar fi părut straniu de supusă. O adunare de nervoşi, emoţionaţi, aproape muţi. Dar acum vedeam clar o pereche de ademi profesor-elev, după cât de departe stăteau, după deferenţa din mâinile femeii mai tinere. Grupul de trei cămăşi roşii era format din prieteni, degajaţi şi glumind, în timp ce se ciocneau unul de altul. Bărbatul şi femeia aceea se certau. Ea era furioasă. El încerca să explice.

M-am întrebat brusc cum m-am putut gândi că aceste persoane sunt agitate sau nervoase. Fiecare mişcare avea un scop. Fiecare deplasare a picioarelor implica o schimbare de atitudine. Fiecare gest vorbea cât volume întregi.

Vashet şi cu mine ne-am aşezat aproape unul de altul şi ne-am păstrat vocile joase, continuându-ne discuţia în aturană. Ea mi-a explicat modul în care fiecare şcoală se bizuia pe cămătarii cealdizi. Asta însemna că mercenarii de departe puteau depune partea şcolii din veniturile lor oriunde era folosită moneda cealdiză, adică oriunde în lumea civilizată. Că banii erau apoi transferaţi în contul potrivit, astfel ca şcoala să se poată folosi de ei.

— Cât de mult trebuie să trimită un mercenar înapoi la

şcoală? am întrebat, curios.

— Optzeci la sută, a zis ea.

— Opt la sută? am întrebat, trăgându-mi deoparte două degete, sigur că am auzit greşit.

— Optzeci, a zis ferm Vashet. Asta e suma corectă, deşi mulţi se mândresc că dau mai mult. Asta ar fi valabil şi pentru tine, dacă vei rezista ca un lăutar în iad ca să porţi vreodată roşu, a spus ea concluziv.

Văzându-mi uimirea, a explicat.

— Nu e chiar atât de mult, dacă te gândeşti bine. Ani de-a rândul, şcoala te hrăneşte şi te îmbracă. Îţi oferă un loc de dormit. Îţi oferă sabia, antrenamentul. După această investiţie, mercenarul sprijină şcoala. Şcoala sprijină satul. Satul produce copii care speră ca într-o zi să ia roşul.

A făcut un cerc cu degetul.

— Astfel, toţi ademre prosperă.

Vashet m-a privit cu seriozitate.

— Ştiind asta, probabil începi să înţelegi ce-ai furat, a zis ea. Nu doar un secret, ci principalul export al ademilor. Ai furat cheia supravieţuirii întreg orăşelului acestuia.

Era un gând solemn. Dintr-odată, furia lui Carceret avea mult mai mult sens.

Am zărit prin mulţime o bucăţică din cămaşa albă şi boneta galbenă tricotată rudimentar a lui Shehyn. Conversaţiile s-au potolit şi toată lumea a început să se adune într-un cerc mare, larg.

Se părea că nu numai Shehyn lupta în acea zi. Primii au luptat doi băieţi cu câţiva ani mai tineri decât mine, niciunul dintre ei nepurtând roşu. Ei şi-au dat târcoale reciproc cu prudenţă, apoi s-au aruncat unul asupra celuilalt, într-o rafală de lovituri.

A fost prea rapid pentru ochiul meu să urmăresc şi am văzut împrăştiate şi aruncate o duzină de mişcări pe jumătate executate de ketan. În cele din urmă s-a încheiat atunci când un băiat a prins în Ursul Adormit încheietura mâinii şi umărul celuilalt. Doar când băiatul i-a răsucit braţul adversarului său şi l-a pus la pământ, am recunoscut prinderea pe care Tempi o folosise în lupta din barul din Crosson.

Băieţii s-au despărţit şi două cămăşi roşii de mercenar s-au dus să vorbească cu ei, probabil profesorii lor.

Vashet şi-a aplecat capul aproape de-al meu.

— Ce părere ai?

— Sunt foarte rapizi, am spus.

Ea s-a uitat la mine.

— Dar…

— Par destul de neglijenţi, am spus, având grijă să vorbesc încet. Nu la început, ci după ce au început.

Am arătat către unul.

— Picioarele lui au fost prea apropiate. Iar celălalt a continuat să stea aplecat în faţă, astfel că şi-a pierdut echilibrul. Aşa că a fost prins în Ursul Adormit.

Vashet a dat din cap, mulţumită.

— Ei luptă precum căţeluşii. Sunt tineri şi băieţi. Sunt plini de furie şi de nerăbdare. Femeile au mai puţine probleme cu aşa ceva. E o parte din ceea ce ne face mai bune luptătoare.

Am fost mai mult decât uşor surprins s-o aud spunând asta.

— Femeile sunt mai bune luptătoare? am întrebat cu grijă, nevrând s-o contrazic.

— În general vorbind, a zis ea pur şi simplu. Există şi excepţii, desigur, dar per total femeile sunt mai bune.

— Dar bărbaţii sunt mai puternici, am zis. Mai înalţi. Ajung mai sus.

S-a întors să se uite la mine, uşor amuzată.

— Atunci tu eşti mai puternic şi mai înalt decât mine?

Am zâmbit.

— Evident, nu. Dar, per total, trebuie să recunoşti că bărbaţii sunt mai mari şi mai puternici.

Vashet a ridicat din umeri.

— Şi asta ar conta dacă luptele ar fi acelaşi lucru cu tăiatul lemnelor sau căratul fânului. Asta e ca şi cum ai spune că o sabie e cu atât mai bună cu cât e mai lungă şi mai grea. Nebunie. Asta e adevărat poate pentru huligani. Dar după ce iei roşu, cheia e să ştii când să lupţi. Bărbaţii sunt plini de furie, aşa că ei au o problemă cu asta. Femeile mai puţin.

Am deschis gura, apoi m-am gândit la Dedan şi am închis-o.

O umbră a căzut peste noi şi m-am uitat în sus, pentru a vedea un bărbat înalt în roşu stând la o distanţă politicoasă. Îşi ţinea mâna în apropierea mânerului sabiei sale.

Invitaţie.

Vashet a răspuns la semn. *Regret blând* şi *refuz.*

M-am uitat cum se îndepărta.

— Nu vor avea o părere proastă despre tine dacă nu lupţi?

Vashet a pufnit dispreţuitor.

— El n-a vrut să lupte, a zis ea. N-aş face decât să-l fac de râs şi să-mi pierd timpul. El pur şi simplu a vrut să arate că e destul de curajos pentru a se lupta cu mine.
A oftat şi mi-a aruncat o privire ascuţită.
— E acelaşi fel de nebunie care conduce oamenii din Iethani.
Meciul următor a fost între două cămăşi roşii de mercenar, iar diferenţa a fost evidentă. Totul a fost mult mai curat şi mai precis. Cei doi băieţi au fost frenetici ca vrăbiile bătând din aripi în praf, dar luptele pe care le-au urmat au fost la fel de elegante ca dansurile.
Multe dintre atacuri se făceau cu mâna. Acestea durau până când cineva era pus jos sau era vizibil afectat de o lovitură.
O luptă a fost oprită imediat, când un bărbat i-a umplut de sânge nasul adversarei sale.
Vashet şi-a dat ochii peste cap la asta, deşi nu ştiam dacă motivul era fiindcă îşi făcuse o părere proastă despre femeia care permisese să fie lovită sau fiindcă bărbatul fusese suficient de nesăbuit să-i facă rău.
Au fost şi mai multe atacuri cu săbii de lemn. Acestea aveau tendinţa de a merge mai repede, căci chiar şi o atingere uşoară era considerată suficient pentru o victorie.
— Cine a câştigat-o pe-asta? am întrebat.
După un schimb rapid de clămpăneli din sabie, se încheiase cu ambele femei punctând în acelaşi timp.
— Niciuna, a zis ea încruntându-se.
— De ce nu luptă din nou dacă a fost egalitate? am întrebat.
Vashet s-a încruntat la mine.
— N-a fost egalitate, strict vorbind. Drenn ar fi murit în câteva minute, lovită în plămâni. Lasrel ar fi murit în câteva zile, când rana din intestinul ei ar fi copt.
— Deci Lasrel a câştigat?
Vashet m-a privit cu dispreţ şi şi-a îndreptat din nou atenţia la lupta următoare.
Ademul înalt care îi ceruse lui Vashet să lupte era atacat cu un bici subţire de către o femeie. Ciudat, el folosea o sabie de lemn, în timp ce ea era cu mâinile goale. A câştigat el, la mică diferenţă, după ce a prins două lovituri solide la coaste.
— Cine a câştigat acolo? m-a întrebat Vashet.
Puteam spune că nu era în căutarea unui răspuns evident.
— Nu prea e o victorie, am zis. Ea nici măcar n-avea sabie.
— Ea e la piatra a treia şi îl depăşeşte de departe pe el ca

luptător. A fost singura cale pentru ca lucrurile să fie echilibrate între ei, doar dacă el nu şi-ar fi adus un companion să lupte de partea lui, a punctat Vashet. Aşa că întreb din nou. Cine a câştigat?

— El a câştigat meciul, am zis. Dar el va avea câteva vânătăi impresionante mâine. De asemenea, atacurile păreau oarecum neglijente.

Vashet s-a întors să se uite la mine.

— Deci, cine a câştigat?

M-am gândit la asta un moment.

— Nici unul, m-am decis.

Ea a dat din cap. *Aprobare formală.* Gestul m-a încălzit, aşa cum toată lumea de faţă a putut vedea.

În cele din urmă, a păşit în cerc Shehyn. Şi-a scos boneta galbenă strâmbă şi părul cărunt i-a fluturat în vânt. Văzând-o printre ceilalţi ademi, am realizat cât de mică era. Se purta cu atâta încredere, că ajunsesem s-o consider mai înaltă, dar ea abia le venea până la umăr unora dintre ademii mai înalţi.

Ducea cu ea o sabie dreaptă de lemn. Fără niciun ornament, ci doar cioplită pentru a avea forma unui mâner şi a unei lame.

Multe dintre săbiile de antrenament ale altora pe care le văzusem erau puţin mai mult decât nişte beţe lustruite, care dădeau doar impresia că sunt săbii.

Cămaşa albă şi pantalonii erau legaţi strâns de corpul ei cu curele subţiri şi albe.

Alături de Shehyn se afla o femeie mult mai tânără. Era mai scundă decât Shehyn cu vreo şapte centimetri. Şi silueta ei era mult mai delicată, iar faţa şi umerii mici o făceau să arate aproape ca o copilă. Dar linia pronunţată a sânilor ei mari şi a şoldurilor rotunde de sub hainele ei roşii, strâmte, de mercenar făcea evident faptul că nu era un copil.

Şi sabia ei de lemn era cioplită. Era uşor curbată, spre deosebire de cele mai multe dintre cele văzute de mine. Părul ei nisipiu era strâns într-o împletitură lungă, îngustă, care-i atârna până la şale.

Cele două au ridicat săbiile şi au început să-şi dea târcoale reciproc.

Tânără era uimitoare. Lovea atât de repede, că abia puteam să-i văd mişcarea mâinii, să nu mai vorbim de lama sabiei. Dar Shehyn se ferea uşor cu Alunecarea Zăpezii, retrăgându-se o jumătate de pas. Apoi, înainte ca Shehyn să-i poată răspunde cu

un atac, tânăra se răsucea, cu cosiţa ei lungă legănându-se.

— Cine e? am întrebat.

— Penthe, a zis Vashet admirativ. E o furie, nu? Ca unul dintre strămoşii noştri vechi.

Penthe s-a încleştat cu Shehyn din nou, fentând şi împingând. S-a repezit aproape de sol. Imposibil de jos. Şi-a împins piciorul în spate pentru echilibru, fără ca măcar să atingă pământul. Braţul cu sabia s-a repezit în faţă, cu genunchiul îndoit atât de mult, că întregul ei trup a fost sub nivelul capului meu, chiar dacă eu eram aşezat pe pământ, cu picioarele încrucişate.

Penthe a etalat toate această mişcare sinuoasă cât ai pocni din degete.

Vârful sabiei sale a venit sub garda lui Shehyn şi s-a înclinat spre genunchii ei.

— Ce-i asta? am întrebat încet, fără ca măcar să aştept un răspuns. Nu mi-ai arătat asta. Dar a fost doar uimire. Niciodată într-o sută de ani corpul meu n-ar fi putut să facă asta.

Shehyn a evitat cumva atacul. Nu sărind departe cu vreo mişcare bruscă. Nu devenind inaccesibilă. A fost rapidă, dar nu asta a fost principala calitate a mişcării sale. În schimb, a fost deliberată şi perfectă. Deja plecase pe jumătate înainte ca sabia lui Penthe să pornească spre piciorul ei. Vârful sabiei lui Penthe mai avea un centimetru până la genunchiul ei. Dar n-a fost pe-aproape. Shehyn s-a mişcat doar atât cât a fost nevoie, nu mai mult.

De data asta Shehyn a reuşit să contracareze, păşind înainte cu Vrabia Loveşte Şoimul. Penthe s-a rostogolit într-o parte, a atins iarba pentru scurt timp, apoi s-a ridicat dintr-un salt. Nu, ea s-a înălţat de pe pământ folosindu-şi doar mâna stângă. Corpul ei a plesnit ca un arc de oţel, arcuindu-se în timp ce sabia ei s-a repezit de două ori, respingând atacul lui Shehyn.

Penthe era plină de pasiune şi de furie. Shehyn era calmă şi echilibrată. Penthe era o furtună. Shehyn o piatră. Penthe era un tigru şi Shehyn o pasăre. Penthe dansa şi se mişca nebuneşte încoace şi-ncolo. Shehyn se întorcea şi făcea un singur pas, perfect.

Penthe tăia şi răsucea şi îmbârliga şi lovea şi lovea şi lovea…

Şi apoi s-au oprit, vârful sabiei de lemn a lui Penthe presând cămaşa albă a lui Shehyn.

Am oftat, totuşi nu suficient de tare pentru a atrage atenţia. Numai atunci mi-am dat seama că inima mea o luase la trap.

Întregul corp mi-era acoperit de sudoare.

Shehyn şi-a coborât sabia, gesticulând iritaţie, admiraţie şi un amestec de alte lucruri pe care nu le-am putut identifica. Şi-a dezgolit dinţii un pic într-o grimasă şi şi-a frecat cu mâna locul din coaste unde o lovise Penthe. Cam în felul în care îţi freci un picior când te loveşti de-un scaun.

Îngrozit, m-am întors către Vashet.

— Va fi noul conducător al şcolii? am întrebat.

Vashet s-a uitat la mine nedumerită.

Am arătat spre cercul deschis din faţa noastră, unde cele două femei stăteau de vorbă.

— Această Penthe. A bătut-o pe Shehyn…

Vashet s-a uitat la mine pentru un moment, neînţelegând, apoi a izbucnit într-un râs lung, încântat.

— Shehyn e bătrână, a zis ea. E o bunicuţă. Nu te aştepţi să câştige întotdeauna în faţa cuiva flexibil şi tânăr ca Penthe, plină toată de foc şi de vânt proaspăt.

— A, am zis. Înţeleg. Am crezut…

Vashet a fost suficient de amabilă să nu râdă de mine din nou.

— Shehyn nu e capul şcolii fiindcă nu poate nimeni s-o bată. Ce noţiune ciudată. Ce haos ar fi, totul basculându-se încolo şi-ncoace, schimbându-se în funcţie de norocul dintr-o luptă sau alta.

A clătinat din cap.

— Shehyn e capul fiindcă e o profesoară minunată şi fiindcă înţelege profund lethani. E capul pentru că e înţeleaptă în căile lumii şi pentru că e inteligentă când se ocupă de probleme supărătoare.

M-a lovit cu două degete pe piept.

Apoi Vashet a făcut un gest împăciuitor.

— E şi o excelentă luptătoare, desigur. N-am avea un conducător care nu poate să lupte. Ketanul lui Shehyn e fără egal. Dar un conducător nu e un muşchi. Un conducător e o minte.

M-am uitat în sus, la timp pentru a o vedea pe Shehyn apropiindu-se. Una dintre curelele care-i ţineau mâneca se slăbise în timpul luptei şi pânza fâlfâia în vânt ca o velă. Îşi pusese din nou boneta galbenă şuie şi a făcut un semn formal de salut către amândoi.

Apoi Shehyn s-a întors spre mine.

— De ce am fost lovită la final? a întrebat ea.

Curiozitate.

Agitat, am rememorat în gând momentele finale ale luptei, revăzându-le cu ochii minţii.

Am încercat să fac un gest de subtilitate pe care mi-l predase Vashet: *incertitudine respectuoasă.*

— Ţi-ai plasat călcâiul superficial, am zis. Călcâiul stâng.

Shehyn a dat din cap.

— Bine.

A făcut un gest mulţumit de aprobare suficient de larg, astfel încât oricine se întâmpla să se uite să-l vadă. Şi, desigur, toată lumea l-a văzut.

Ameţit de laude, dar conştient de faptul că eram urmărit, mi-am păstrat chipul blocat într-o impasibilitate adecvată, în timp ce Shehyn pleca cu Penthe după ea.

Mi-am aplecat capul aproape de-al lui Vashet.

— Îmi place pălăriuţa lui Shehyn, am spus.

Vashet a clătinat din cap şi a oftat.

— Vino.

Mi-a îmbrâncit umărul cu umărul ei şi s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să plecăm înainte să strici buna impresie pe care ai făcut-o azi.

În acea noapte, la cină, m-am aşezat în locul meu obişnuit, pe colţul unei mese de lângă perete, mai departe de mâncare. Din moment ce nimeni nu era dispus să se apropie prea mult de mine, n-avea niciun sens să ocup un spaţiu unde poate ar fi vrut lumea să stea.

Buna mea dispoziţie încă mă îmbărbăta, aşa că n-am fost surprins când am văzut o licărire de roşu pe un scaun vizavi de mine. Carceret din nou. Îşi făcuse un obicei ca, o dată sau de două ori pe zi, să vină destul de aproape să-mi şuiere câteva cuvinte. Întârziase.

Dar uitându-mă, am fost surprins. Vashet se aşezase vizavi de mine. Ea a dat din cap, uitându-se cu faţa ei impasibilă la faţa mea uimită. Apoi m-am adunat, am dat şi eu din cap şi am mâncat o vreme într-o tăcere prietenoasă. După ce am terminat de mâncat, am petrecut ceva timp plăcut, vorbind încet despre mărunţişuri.

Am plecat împreună din sala de mese, iar când am ieşit în

aerul serii am schimbat din nou pe aturană, aşa că am putut articula corect ce gândisem în ultimele ore.

— Vashet, am zis. Mi se pare că ar fi frumos să lupt cu cineva a cărui capacitate este oarecum apropiată de-a mea.

Vashet a râs, clătinând din cap.

— Asta ar fi ca şi cum ai pune doi virgini într-un pat. Entuziasmul, pasiunea şi ignoranţa nu sunt o combinaţie bună. Cineva ar putea să fie rănit.

— Mi-e greu să cred că e corect să spunem despre mine că sunt virgin în luptă, am zis. Nu sunt de nivelul tău, dar chiar tu ai zis despre ketanul meu că e remarcabil de bun.

— Am zis despre ketanul tău că e remarcabil de bun având în vedere timpul în care l-ai studiat, m-a corectat ea. Mai puţin de două luni. Mai nimic.

— E frustrant, am admis. Dacă am dat o lovitură împotriva ta, a fost pentru că m-ai lăsat. Nu e nicio glorie în asta. Mi-ai dat-o. N-am câştigat eu.

— Orice succes sau lovitură împotriva mea e câştigată, a zis ea. Chiar dacă ţi-am oferit-o. Dar am înţeles. Vorbeşti de concurenţă onestă.

Am început să spun altceva, dar ea mi-a pus mâna peste gură.

— Am zis că am înţeles. Opreşte lupta după ce ai câştigat.

Cu mâna încă peste gura mea, a dat din deget gânditoare.

— Foarte bine. Continuă să progresezi şi-ţi voi găsi pe cineva de nivelul tău să lupţi.

CAPITOLUL 116

Înălţime

Aproape că începusem să mă simt bine în Haert. Vocabularul mi se îmbunătăţea şi mă simţeam mai puţin izolat acum, că eram în stare să fac schimb de politeţuri cu ceilalţi. Vashet mânca împreună cu mine, ajutându-mă să nu mă mai simt ca un proscris.

Făceam antrenamente cu sabia dimineaţa, ceea ce însemna un început uşor pentru acea zi. Vashet încă îmi arăta cum era sabia încorporată în ketan, iar momentele în care ne luptam erau puţine şi rare. După câteva ore de făcut asta, lucram la ademica mea, apoi mai mult antrenament cu sabia.

După masa de prânz, treceam la lupta cu mâinile. Simţeam că aici cel puţin progresam. După o jumătate de oră, nu doar că Vashet respira mai greu, dar începuse şi să transpire un pic. Nu eram încă niciun fel de provocare pentru ea, desigur, dar după zile de nonşalanţă umilitoare din partea ei, trebuia în sfârşit să depună o fărâmă de efort pentru a fi mai bună decât mine.

Aşa că am continuat să ne luptăm şi am observat că – cum s-o spun mai delicat? – mirosea minunat. Nu ca parfumul sau florile sau ceva de genul ăsta. Mirosea a sudoare curată şi a metal dat cu ulei şi a iarbă zdrobită de când o aruncasem la pământ cu ceva timp înainte. Era un miros plăcut. Ea…

Bănuiesc că nu pot descrie asta delicat. Ceea ce vreau să spun e că mirosea a sex. Nu ca şi cum l-ar fi făcut, ci ca şi cum era compusă din el.

Când s-a apropiat de mine să mă încleşteze, mirosul ei, combinat cu corpul care se presa de mine… Pentru o secundă m-am simţit ca şi cum cineva ar fi declanşat un întrerupător la mine în cap. Nu m-am mai putut gândi decât să-i sărut gura, să-i muşc pielea moale a gâtului, să-i rup hainele şi să-i ling sudoarea de pe…

Desigur, n-am făcut nimic din toate astea. Dar în momentul

acela nu voiam nimic mai mult. E jenant să-mi amintesc asta, dar nu mă voi deranja să mă apăr, ci doar voi aminti că eram în plină floare a tinereţii, în formă şi sănătos. Iar ea era o femeie foarte atrăgătoare, deşi cu zece ani mai mare decât mine.

Să adăugăm asta la simplul fapt că plecasem din braţele iubitoare ale lui Felurian în braţele dornice ale lui Losine şi de acolo la o perioadă lungă, stearpă, de antrenament cu Tempi, când călătorisem spre Haert. Asta însemna trei durate în care fusesem în mod constant epuizat, încordat, confuz şi îngrozit de ce se mai putea întâmpla.

Acum nu aveam nimic din toate astea. Vashet era o profesoară bună şi se asigura că sunt cât mai odihnit şi mai relaxat. Lângă ea, mă simţeam mult mai încrezător în abilităţile mele şi mai confortabil.

Având în vedere toate acestea, nu e de mirare că am avut reacţia aia.

Cu toate astea, în acel moment eram uimit şi jenat cum numai un tânăr poate fi. M-am retras de lângă Vashet, roşind şi bâiguind o scuză. Am încercat să-mi ascund excitarea evidentă şi făcând asta, am atras şi mai mult atenţia asupra ei.

Vashet a privit în jos la ceea ce mâinile mele încercau în zadar să ascundă.

— Păi, atunci cred că o voi lua ca pe un compliment, şi nu ca pe o cale nouă, curioasă, de atac.

Dacă s-ar fi putut să mori de ruşine, eu aş fi făcut-o.

— Vrei să te ocupi singur de ea? a întrebat uşor Vashet. Sau ai prefera o parteneră?

— Poftim? am zis stupid.

— Haide.

A arătat către mâinile mele.

— Chiar dacă ai putea să-ţi păstrezi mintea departe de asta, te-ar dezechilibra, fără îndoială.

A chicotit un pic, gutural.

— Va trebui să rezolvăm problema înainte de a continua lecţiile. Te pot lăsa să te ocupi singur sau putem găsi un loc moale şi om vedea cine îl poate ţintui pe celălalt cel mai bine în două din trei încercări.

Tonul obişnuit al vocii ei m-a convins că am înţeles-o greşit. Apoi mi-a rânjit cu înţeles şi am realizat că o înţelesesem foarte bine.

— De unde vin eu, o profesoară şi un elev n-ar…

M-am poticnit, încercând să mă gândesc la un mod politicos de a dezamorsa situaţia.

Vashet şi-a dat ochii peste cap, expresia exasperată părând ciudată pe faţa unei ademe.

— Profesorii şi elevii nu se luptă niciodată? Nu vorbesc niciodată? Nu mănâncă niciodată împreună?

— Dar asta, am zis. Asta…

A oftat.

— Kvothe, trebuie să-ţi aminteşti. Vii dintr-un loc barbar. O mare parte din ceea ce ai învăţat e destul de confuz şi de prostesc. Numai obiceiuri ciudate aţi construit voi, barbarii, în jurul sexului.

— Vashet, am zis. Eu…

M-a tăiat cu un gest ascuţit.

— Orice ai de gând să spui am auzit, fără îndoială, de la regele meu poet. Dar există numai atâtea ore din lumina zilei. Aşa că am să te întreb: eşti doritor de sex?

Am ridicat din umeri neputincios, ştiind că ar fi inutil să refuz.

— Vrei să faci sex cu mine?

Încă îi mai simţeam mirosul. În acel moment, voiam asta mai mult decât orice.

— Da.

— Ai vreo boală? a întrebat ea serioasă.

Am clătinat din cap, prea tulburat pentru a fi surprins de sinceritatea întrebării.

— Foarte bine, atunci. Dacă îmi amintesc bine, există o bucată frumoasă de muşchi ferită de vânt, nu prea departe de aici.

A început să urce un deal din apropiere, degetele ei desfăcând catarama care-i fixa sabia peste umăr.

— Vino cu mine.

Îşi amintea bine. Doi copaci îşi arcuiau crengile peste un pat gros de muşchi moale, care se aşternea confortabil pe o faleză pietruită, adăpostit de vânt de câteva tufişuri bine amplasate.

A devenit repede evident că ceea ce avea Vashet în vedere nu era o după-amiază de stat cu mâinile în sân la umbră. A spune că era serioasă ar fi un mare deserviciu pentru ea, pentru că râsul lui Vashet întotdeauna alerga foarte aproape de suprafaţă. Dar nu era uşuratică sau timidă.

S-a dezbrăcat fără nici cel mai mic gest ostentativ sau de tachinare de hainele ei roşii de mercenar, dezvăluind câteva

cicatrice şi un corp puternic şi suplu, cu muşchi bine conturaţi.

Nu că n-ar fi fost şi rotunjită şi moale. Apoi m-a tachinat pentru că mă holbam ca şi cum până atunci nu mai văzusem o femeie dezbrăcată, când adevărul era pur şi simplu că nu mai văzusem una stând goală în lumina soarelui.

Pentru că nu m-am dezbrăcat suficient de repede pentru gusturile ei, Vashet a râs şi mi-a ridiculizat sfiala. Apropiindu-mă, m-a dezbrăcat complet ca pe un pui jumulit, apoi m-a sărutat pe gură, pielea ei caldă apăsând pe toată partea din faţă a corpului meu.

— N-am mai sărutat până acum o femeie de înălţimea mea, am zis când ne-am oprit ca să ne tragem respiraţia. E o experienţă diferită.

— Vezi cum continui să-ţi fiu profesoară în toate domeniile? a zis ea. Următoarea ta lecţie e asta: toate femeile culcate pe spate au aceeaşi înălţime. Nu la fel se poate spune şi despre bărbaţi, desigur. Depinde prea mult de starea de spirit a unui bărbat şi de darurile lui naturale.

Vashet m-a luat de mână şi m-a tras să ne întindem pe muşchiul moale.

— Aşa, a zis ea. Cum am bănuit. Acum eşti mai înalt decât mine. Asta te linişteşte?

A făcut-o.

Eram pregătit ca lucrurile să devină ciudate după ce ne întorceam din tufişuri şi am fost surprins să văd că nu era nimic de genul ăsta. N-a început brusc să flirteze, neştiind apoi cum să mă port.

Nici nu s-a simţit obligată să mă trateze cu vreo sensibilitate abia dobândită. Asta a devenit evident cam a cincea oară, când a reuşit să mă prindă cu garda jos, lovindu-mă cu Fulgerul Ascendent şi aruncându-mă puternic la pământ.

În mare, s-a purtat ca şi cum nimic ciudat nu s-ar fi întâmplat. Ceea ce însemna fie că nu se întâmplase nimic ciudat, fie că se întâmplase ceva foarte ciudat şi îl ignora dinadins.

Ceea ce însemna fie că totul era minunat, fie că totul era teribil de greşit.

Mai târziu, când am mâncat cina singur, mi-am amintit tot ce ştiam despre ademi. Nu se fereau să stea goi. Nu considerau contactul fizic deosebit de intim. Vashet a fost foarte liniştită atât

înainte, cât şi în timpul şi după întâlnirea noastră.

M-am gândit la cuplul gol peste care dădusem cu câteva zile în urmă. Erau speriaţi, dar nu jenaţi.

În mod evident, sexul era văzut diferit aici. Dar nu ştiam niciuna dintre diferenţele specifice. Ceea ce însemna că n-aveam nicio idee cum să mă port. Iar asta însemna că ceea ce făceam era periculos ca mersul legat la ochi. Mai bine zis, ca alergatul legat la ochi.

În mod normal, dacă aş fi avut o întrebare despre cultura ademă, aş fi întrebat-o pe Vashet. Ea era busola mea Dar mi-am imaginat prea multe moduri în care acea conversaţie o putea apuca pe un drum greşit şi bunăvoinţa ei era tot ce stătea între mine şi pierderea degetelor mele.

Când am terminat de mâncat, am decis că cel mai bine era să-i urmez pur şi simplu instrucţiunile lui Vashet. Era profesoara mea, la urma urmelor.

CAPITOLUL 117
Iscusinţa barbară

Zilele au trecut repede, cum se întâmplă când se petrec multe lucruri. Vashet a continuat să mă înveţe, şi m-am mobilizat cu totul să fiu un elev isteţ şi atent.

Întâlnirile noastre amoroase au continuat, accentuându-mi formarea. Eu nu le-am iniţiat niciodată în mod direct, dar Vashet îşi putea da seama când eram distras neproductiv şi se grăbea să mă tragă în tufişuri. „În scopul de a-mi goli capul barbar nesăbuit”, după cum spunea ea.

Înainte şi după încă mai consideram tulburătoare aceste întâlniri. Cu toate astea, în timp ce se petreceau, eram departe de a fi tulburat. Şi Vashet părea să se simtă bine.

Acestea fiind spuse, nu părea interesată deloc de ceea ce învăţasem de la Felurian. N-o pasiona prea mult jocul iederei şi în timp ce-i plăcea o mie de mâini, n-avea răbdare şi de obicei ajungeau să fie un fel de şaptezeci şi cinci de mâini. În general, de îndată ce ne trăgeam sufletul, Vashet îşi lega hainele roşii de mercenar şi-mi amintea că dacă uitam să răsucesc călcâiul în afară, n-aveam să fiu niciodată în măsură să lovesc mai tare decât un băiat de şase ani.

Nu tot timpul îl petreceam antrenându-mă cu Vashet. Când era ocupată, mă punea să practic ketanul, să mă gândesc la lethani sau să mă uit la antrenamentul altor elevi.

Au fost câteva după-amiezi sau seri când Vashet pur şi simplu m-a trimis să mă plimb. Aşa că am explorat oraşul din jur şi am descoperit că Haert era mult mai mare decât crezusem la început. Diferenţa era că toate casele şi magazinele sale nu erau înghesuite într-un nod. Erau împrăştiate de-a lungul mai multor mile de deal stâncos.

Am găsit băile devreme. Prin asta vreau să spun că am fost

special trimis acolo de Vashet, cu instrucţiunile de a-mi spăla duhoarea de barbar.

Erau o minunăţie. O clădire întinsă din piatră, construită în partea de sus a ceea ce m-am gândit că ar putea să fie un izvor natural fierbinte sau nişte instalaţii minunat proiectate. Erau camere mari pline de apă şi cămăruţe pline cu abur. Camere cu bazine adânci pentru înmuiere, precum şi camere cu căzi de alamă bune pentru spălat. Era chiar şi o cameră cu o piscină suficient de mare pentru înot.

Peste tot prin clădire, ademii se amestecau fără a ţine cont de vârstă, de sex sau de cât erau de dezbrăcaţi. Nu m-a surprins la fel de mult cum ar fi făcut-o cu o lună în urmă, dar încă mai trebuia să treacă ceva timp până să mă obişnuiesc.

La început mi-a fost greu să nu mă holbez la sânii femeilor goale. Apoi, când noutatea a trecut, mi-a fost greu să nu mă holbez la cicatricele care traversau corpurile mercenarilor. Era uşor să-mi dau seama cine purta haine roşii chiar şi atunci când erau dezbrăcaţi.

Decât să mă lupt cu tendinţa de a rămâne cu gura căscată, am considerat că ar fi mai uşor să merg dimineaţa devreme sau seara târziu, când băile erau în mare parte goale. Nu era greu să vin şi să plec la ore ciudate, pentru că n-aveau lacăt la uşă. Erau deschise la orice oră, pentru oricine voia să le folosească. Săpunul şi lumânările şi prosoapele erau la îndemână. Vashet mi-a spus că băile erau întreţinute de şcoală.

Am găsit fierăria urmând zgomotul fierului lovit. Bărbatul care lucra acolo era plăcut de vorbăreţ. A fost bucuros să-mi arate instrumentele sale şi să-mi spună numele lor în ademică.

Odată ce am ştiut unde să mă uit, am văzut că erau semne deasupra uşilor de la magazine. Bucăţi din lemn sculptate sau pictate, pentru a dezvălui ce se vindea înăuntru: pâine, ierburi, butoaie… Niciunul dintre semne n-avea cuvinte, spre norocul meu, pentru că n-aveam nicio idee cum să citesc în ademică.

Am vizitat o farmacie, unde mi s-a spus că nu sunt bine-venit, şi un croitor, unde am fost întâmpinat cu căldură. Mi-am cheltuit o parte din cei trei regali pe care-i furasem pentru a-mi cumpăra două rânduri de haine noi, pentru că pe cele pe care le purtam se vedea trecerea timpului. Mi-am cumpărat cămăşi şi pantaloni de culori şterse, după moda locală, sperând că m-ar putea ajuta să mă integrez un pic mai bine.

Mi-am petrecut, de asemenea, multe ore privind copacul-

sabie. La început, am făcut-o sub îndrumarea lui Vashet, dar n-a trecut mult şi m-am trezit din nou atras de el când am avut puţin timp de pierdut. Mişcările sale erau hipnotice, reconfortante. Câteodată părea că ramurile scriu pe cer, ortografiind numele vântului.

Ţinându-se de cuvânt, Vashet mi-a găsit un partener de antrenament.

— O cheamă Celean, mi-a spus Vashet la micul dejun. Prima întâlnire va fi la copacul-sabie, la prânz. Ar trebui să foloseşti dimineaţa asta ca să te pregăteşti cum crezi mai bine.

În sfârşit. O şansă să arăt de ce sunt în stare. O şansă de a-mi compara abilităţile cu cineva de nivelul meu de îndemânare. Un concurs adevărat.

Am fost la copacul-sabie devreme, desigur, şi când le-am văzut prima oară apropiindu-se, am avut un moment de panică atunci când am crezut că persoana de statură mică de lângă Vashet era Penthe, femeia care o bătuse pe Shehyn.

Apoi mi-am dat seama că nu putea fi Penthe. Persoana care se apropia cu Vashet era scundă, dar vântul dezvăluia un corp drept, zvelt, fără niciuna dintre curbele lui Penthe. Ba mai mult, purta o cămaşă de un galben strălucitor, nu roşul mercenarilor.

Mi-am controlat un junghi de dezamăgire, chiar dacă ştiam că e o prostie. Vashet îmi spusese că găsise un adversar potrivit pentru mine. Evident, nu putea fi cineva care luase deja roşul.

Încă se apropiau şi entuziasmul meu s-a scurs şi a murit.

Era o fetiţă. Nici măcar o tânără de 14 ani sau aşa ceva. Era o fetiţă care nu cred că avea mai mult de 10 ani. Era slabă ca o nuia şi atât de scundă, încât capul ei abia îmi ajungea până la piept. Ochii cenuşii erau imenşi pe faţa ei mică.

Eram umilit. M-am abţinut să nu protestez doar pentru că ştiam că Vashet ar fi considerat asta teribil de nepoliticos.

— Celean, el e Kvothe, a zis Vashet în ademică.

Fetiţa m-a privit din cap până-n picioare, pentru a-şi face o părere despre mine, apoi a făcut inconştient o jumătate de pas mai aproape. Un compliment. Mă considera o ameninţare destul de mare şi voia să fie destul de aproape pentru a mă putea lovi dacă era nevoie. Stătea mai aproape decât ar fi făcut-o un adult, pentru că era mai scundă.

Salut politicos, am gesticulat.

Celean mi-a întors gestul. S-ar putea să fi fost imaginaţia mea de vină, dar mi s-a părut că unghiul mâinilor ei sugera un *salut politicos nesubordonat.*

Dacă Vashet a văzut asta, n-a făcut niciun comentariu.

— Vreau ca voi doi să vă luptaţi.

Celean m-a privit din nou, faţa ei îngustă având impasibilitatea tipică ademilor. Vântul i-a suflat prin păr şi am văzut o tăietură pe jumătate vindecată plecând de mai sus de sprâncene în sus spre păr.

— De ce? a întrebat fata calm.

Nu părea să-i fie frică. Părea mai degrabă că nu se putea gândi nici la cel mai mic motiv pentru care ar vrea să se lupte cu mine.

— Pentru că există lucruri pe care le puteţi învăţa unul de la altul, a spus Vashet. Şi pentru că aşa spun eu.

Vashet mi-a făcut semn: *Participă.*

— Ketanul lui Celean e cu totul excepţional. Are ani de experienţă şi poate face faţă la oricare două fete ca ea.

Vashet a bătut-o pe Celean de două ori pe umăr. *Atenţie.*

— Kvothe, pe de altă parte, e nou în ketan şi are multe de învăţat. Dar el e mai puternic decât tine şi mai înalt şi cu detentă mai bună. Şi are şi viclenia unui barbar.

M-am uitat la Vashet, nefiind sigur dacă râdea de mine sau nu.

— De asemenea, a continuat Vashet către Celean, e foarte probabil că vei avea înălţimea mamei tale atunci când te vei face mare, aşa că va trebui să exersezi lupta împotriva celor mai mari decât tine. *Participă.* În cele din urmă, el e începător cu limba noastră, iar pentru asta nu-ţi vei bate joc de el.

Fata a dat din cap. Am observat că Vashet n-a precizat că nu trebuie să fiu batjocorit pentru alte motive.

Vashet s-a îndreptat şi a vorbit formal.

— Fără intenţie de a răni.

A ridicat degetele, marcând regulile pe care mi le-a predat când am început lupta cu mâinile.

— Puteţi lovi puternic, dar nu cu răutate. Fiţi atenţi la cap şi la gât şi nu loviţi în ochi. Fiecare e răspunzător de siguranţa celuilalt. Dacă unul dintre voi îl imobilizează pe celălalt, va încerca să menţină. Semnalaţi corect şi marcaţi sfârşitul meciului.

— Ştiu asta, a zis Celean.

Iritare.

— Se impune repetarea, a spus Vashet.

Mustrare fermă.

— Pierderea luptei e de iertat. Pierderea cumpătului nu. Ăsta e motivul pentru care te-am adus aici în locul vreunui băieţel. Am ales greşit?

Celean a privit în jos. *Regret şi scuze. Acceptare jenată.*

Vashet ni s-a adresat amândurora.

— Rănirea celuilalt din imprudenţă nu face parte din lethani.

Eu nu vedeam nici cum bătutul unei fete de 10 ani făcea parte din lethani, dar ştiam că e mai bine să tac.

Şi cu asta Vashet ne-a lăsat singuri, mergând spre o bancă de piatră la aproximativ zece metri distanţă, unde stătea o altă femeie îmbrăcată în roşu mercenar. Celean a făcut un gest complicat, pe care nu l-am recunoscut, spre Vashet, care era cu spatele.

Apoi, fata s-a întors cu faţa la mine, privindu-mă din cap până-n picioare.

— Eşti primul barbar cu care lupt, a zis ea după o vreme. Toţi sunteţi roşii? a ridicat ea mâna spre propriul păr pentru a clarifica ce-a vrut să zică.

Am clătinat din cap.

— Nu prea mulţi.

A ezitat, apoi a întins mâna.

— Pot să-l ating?

Aproape am zâmbit din cauza asta, dar m-am abţinut. Mi-am aplecat puţin capul, cât să poată ajunge.

Celean şi-a trecut mâna prin părul meu, apoi a frecat câteva fire între degetul mare şi cel arătător.

— E moale.

A râs uşor.

— Dar arată ca metalul.

Mi-a dat drumul la păr şi s-a tras din nou înapoi, la o distanţă formală. A gesticulat *mulţumiri politicoase,* apoi şi-a ridicat mâinile.

— Eşti gata?

Am dat din cap nesigur, ridicându-mi şi eu mâinile.

Nu eram pregătit. Celean s-a aruncat în faţă, prinzându-mă cu talpa jos. Braţul ei s-a alungit într-un pumn direct spre vintrea mea. M-am ghemuit din instinct, ca să mă lovească în stomac în schimb.

Din fericire, la acel moment ştiam cum să încasez un pumn şi o lună de antrenament greu făcuse ca stomacul meu să fie plin de muşchi. Totuşi, s-a simţit ca şi cum cineva ar fi aruncat cu o piatră în mine şi am ştiut că până la cină voi avea o vânătaie.

M-am ridicat în picioare şi am lovit-o exploziv. Am vrut să văd cât era de fricoasă şi am sperat s-o fac să se tragă înapoi, ca să mă pot echilibra şi să-mi folosesc mai bine lungimea braţului.

S-a dovedit că Celean nu era deloc fricoasă. Nu s-a tras în spate, în schimb, s-a dat pe după piciorul meu şi m-a lovit drept în nodul gros de muşchi de deasupra genunchiului.

Aşa, n-am avut ce face altceva decât să mă clatin când piciorul mi-a venit înapoi, dezechilibrându-mă, cu Celean suficient de aproape pentru a se căţăra pe mine dacă voia.

Şi-a împreunat mâinile, şi-a fixat picioarele şi m-a lovit cu Treieratul Grâului. Vigoarea loviturii m-a dat pe spate. Având în vedere iarba deasă, n-a fost o aterizare dură. M-am dat peste cap pentru a obţine o oarecare distanţă şi m-am ridicat din nou în picioare. Celean m-a urmărit şi a făcut Fulgerul Aruncat.

A fost rapidă, dar eu aveam picioarele mai lungi şi am reuşit să mă îndepărtez sau să blochez tot ce încerca să facă. S-a făcut că mă loveşte cu piciorul şi am căzut în capcană, oferindu-i posibilitatea de a mă lovi chiar deasupra genunchiului, în acelaşi loc ca mai devreme. A durut, dar de data asta nu m-am clătinat, în schimb am păşit deoparte şi m-am îndepărtat.

Încă s-a ţinut după mine, neobosită şi nerăbdătoare. Şi, în grabă, a lăsat o parte descoperită.

Dar în ciuda vânătăilor şi a căzăturii pe care mi le produsese, n-am putut să lovesc o fetiţă atât de mică. Ştiam cât de puternic puteam să-i lovesc pe Tempi sau pe Vashet. Dar Celean era firavă ca o crenguţă. Mi-am făcut griji că aş fi putut s-o rănesc. Nu zisese Vashet că eram răspunzători pentru siguranţa celuilalt?

Aşa că, în schimb, am apucat-o în Fierul Ascendent. Am ratat-o cu mâna stângă, dar degetele lungi, puternice, ale mâinii mele drepte s-au înfăşurat în jurul încheieturii ei subţiri. N-am prins-o cât s-o fac să cedeze, dar acum era un joc de putere şi nu-l puteam pierde. O ţineam deja de încheietură, nu mai rămăsese decât să-i prind umărul şi s-o ţin în Ursul Adormit înainte de…

Celean a făcut Leul Evadat. Dar nu era versiunea pe care o învăţasem eu. A ei folosea ambele mâini, lovind şi răsucind atât de repede, încât mâna m-a usturat şi s-a golit înainte să-mi dau

seama. Apoi, mi-a apucat încheietura şi a tras, lovindu-mă în picior cu o mişcare fluidă. M-am aplecat, m-am încovoiat, iar ea m-a întins plat la pământ.

Această aterizare n-a fost moale, semănând mai mult cu o cădere iritantă pe iarbă. Nu m-a năucit complet, dar asta n-a contat, pentru că Celean pur şi simplu a venit şi m-a lovit de două ori în cap. Demonstrându-mi că, dacă ar fi vrut, m-ar fi putut lăsa cu uşurinţă inconştient.

M-am rostogolit pentru a sta în fund, cu dureri în mai multe locuri şi cu mândria rănită. Totuşi nu grav rănită. Timpul petrecut cu Tempi şi Vashet mă învăţase să apreciez măiestria, iar ketanul lui Celean era cu adevărat excelent.

— N-am mai văzut versiunea asta din Leul Evadat, am zis.

Celean a zâmbit. Era doar un zâmbet mic, dar tot a arătat o părticică din dinţii ei albi. În lumea impasibilităţii ademe, era ca soarele apărând din spatele unui nor.

— Asta e a mea, a zis ea.

Mândrie extremă.

— Eu am inventat-o. Nu sunt suficient de puternică pentru a folosi Leul Evadat normal împotriva mamei mele sau a cuiva de mărimea ta.

— Vrei să mi-o arăţi? am întrebat.

Celean a ezitat, apoi a dat din cap şi a păşit în faţă, întinzându-şi mâna.

— Apucă-mă de încheietură.

I-am luat mâna, strângând ferm, dar fără înverşunare.

A făcut-o din nou, ca pe un truc magic. Ambele ei mâini s-au mişcat ca într-o avalanşă şi am fost lăsat cu mâna goală usturându-mă.

Am apucat-o din nou. *Amuzament.*

— Am ochi lenţi de barbar. Poţi s-o faci din nou, ca s-o pot învăţa?

Celean s-a dat înapoi, ridicând din umeri. *Indiferenţă.*

— Sunt profesoara ta? Ar trebui să dau ceva de-al meu unui barbar care nici măcar nu mă poate lovi în luptă?

Şi-a ridicat bărbia şi a privit spre copacul-sabie care se învârtea, dar ochii ei s-au aruncat înapoi la mine, jucăuşi.

Am chicotit şi am revenit în picioare, ridicându-mi din nou mâinile.

A râs şi s-a întors cu faţa la mine.

— Hai!

De data asta eram gata şi ştiam de ce era în stare Celean. Nu era o floare delicată. Era rapidă şi neînfricată şi agresivă.

Aşa că m-am pus în ofensivă, profitând de braţele şi picioarele mele lungi. Am lovit cu Fecioara Dansând, dar a sărit într-o parte. Nu. Ar fi mai bine să spunem că a culisat într-o parte, niciodată nu şi-a compromis echilibrul, nici măcar puţin, picioarele ei ţesând lin prin iarba înaltă.

Apoi a schimbat brusc direcţia, prinzându-mă între paşi şi uşor fără echilibru. S-a făcut că-mi dă un pumn în vintre, apoi m-a dezechilibrat cu Rotirea Pietrei de Moară. M-am împiedicat, dar am reuşit să rămân în picioare.

Am încercat să-mi recapăt echilibrul, dar m-a atins din nou cu Rotirea Pietrei de Moară. Şi din nou. De fiecare dată împingându-mă câţiva centimetri, dar m-a ţinut într-o retragere împiedicată neajutorată până când a reuşit să-şi planteze piciorul în spatele meu, punându-mi piedică şi trântindu-mă lat pe spate.

Înainte de a lovi pământul deja mă apucase de încheietură şi n-a trecut mult până să-mi ţină braţul ferm blocat în Iedera pe Stejar. Mi-a presat faţa pe iarbă, în timp ce mă presa inconfortabil pe încheietură şi pe umăr.

Pentru o secundă am vrut să încerc să mă eliberez, dar numai pentru o secundă. Eram mai puternic decât ea, dar poziţii cum ar fi Iedera pe Stejar şi Ursul Adormit sunt gândite pentru a pune presiune pe părţile fragile ale corpului. N-ai nevoie de o putere mare pentru a ataca ramura.

— Mă predau, am zis.

Asta e mai uşor de zis în ademică: *Veh.* Un sunet uşor de scos când eşti zăpăcit, obosit sau ai dureri. În ultima vreme pentru mine devenise o obişnuinţă să spun asta.

Celean m-a eliberat şi s-a dat deoparte, privindu-mă în timp ce mă ridicam.

— Chiar nu eşti foarte bun, a zis ea cu o onestitate brutală.

— Nu sunt obişnuit să lovesc fetiţe, am zis.

— Cum te-ai putea obişnui?

A râs.

— Ca să te obişnuieşti cu ceva, trebuie să-l faci din nou şi din nou. Presupun că n-ai lovit o femeie nici măcar o dată.

Celean şi-a întins mâna. Am luat asta ca pe ceea ce speram să fie un gest politicos, iar ea m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Vreau să spun că de unde vin eu nu e bine să te lupţi cu femeile.

— Nu-nţeleg, a zis ea. Nu lasă bărbaţii să lupte în acelaşi loc cu femeile?

— Vreau să spun că, în mare parte, femeile noastre nu luptă, i-am explicat.

Celean şi-a rotit încheietura, deschizându-şi şi închizându-şi mâna ca şi cum ar fi fost murdară pe palmă şi ar fi încercat să se cureţe. Era echivalentul gestului de *uimire,* un fel de încruntare confuză.

— Cum îşi îmbunătăţesc ketanul dacă nu se antrenează? a întrebat ea.

— De unde vin eu, femeile n-au ketan.

Ochii i s-au îngustat, apoi i s-au luminat.

— Vrei să spui că au un ketan secret, a zis ea, folosind cuvântul aturan pentru „secret”.

Deşi faţa îi era calmă, corpul ei vibra de emoţie.

— Un ketan pe care numai ele îl ştiu, iar bărbaţii n-au voie să-l vadă.

Celean a arătat către banca unde stăteau profesoarele noastre ignorându-ne.

— Vashet are aşa ceva. Am rugat-o de multe ori să mi-l arate, dar nu vrea.

— Vashet ştie un altfel de ketan? am întrebat-o.

Celean a dat din cap.

— A fost instruită în calea bucuriei înainte de a veni la noi.

S-a uitat înspre ea cu faţa serioasă, ca şi cum ar fi tras secretul din cealaltă femeie prin simpla forţă a voinţei.

— Într-o zi voi merge acolo şi-l voi învăţa. Voi merge peste tot şi voi învăţa toate ketanurile care există. Voi învăţa căile ascunse ale panglicii şi ale lanţului şi ale iazului în mişcare. Voi învăţa căile bucuriei şi pasiunii şi reţinerii. Le voi avea pe toate.

Când vorbea, Celean nu spunea asta pe un ton de fantezie copilărească, ca şi cum ar fi visat cu ochii deschişi că mănâncă un tort întreg. Nici nu era lăudăroasă, ca şi cum ar fi descris un plan pus cap la cap pe cont propriu şi considerat foarte inteligent.

Celean o spunea cu o intensitate liniştită. Parcă explica pur şi simplu cine era. Nu mie. Şi-o spunea sieşi.

S-a întors să se uite la mine.

— Voi merge şi în ţinutul tău, a zis ea. *Absolut.* Şi voi învăţa ketanul barbar pe care femeile voastre îl ţin secret de voi.

— Vei fi dezamăgită, am spus. Nu vorbesc prostii. Ştiu

cuvântul pentru secret. Am vrut să spun doar că de unde vin eu multe femei nu luptă.

Celean şi-a rotit din nou încheietura a uimire şi am ştiut că trebuia să fiu mai clar.

— De unde vin eu, cele mai multe femei nu ridică o sabie toată viaţa lor. Cele mai multe cresc fără să ştie cum să lovească pe cineva cu pumnul sau cu latul mâinii. Nu ştiu de niciun fel de ketan. Nu luptă deloc. Am subliniat ultimul cuvânt cu o *negaţie puternică.*

Părea că în cele din urmă o făcusem să înţeleagă. Mă aşteptam să pară îngrozită, dar în schimb ea pur şi simplu stătea acolo, fără nicio expresie, cu mâinile nemişcate, ca şi cum n-ar mai fi avut la ce să se gândească. Era ca şi cum tocmai i-aş fi explicat că femeile de unde vin eu n-aveau capete.

— Ele nu luptă? a întrebat ea cu îndoială. Nici cu bărbaţii, nici între ele?

Am dat din cap.

A fost o pauză lungă de tot. Fruntea i s-a încreţit şi chiar am putut-o vedea chinuindu-se să se împace cu această idee. *Confuzie. Panică.*

— Atunci, ce fac? a zis în cele din urmă.

M-am gândit la femeile pe care le ştiam: Mola, Fela, Devi.

— Multe chestii, am zis, trebuind să improvizez cuvintele pe care nu le cunoşteam. Pictează pietre. Cumpără şi vând bani. Scriu în cărţi.

Celean a părut să se relaxeze când am recitat această listă, ca şi cum s-ar fi simţit uşurată să audă că aceste femei străine, lipsite de orice ketan, nu erau aruncate prin ţară ca nişte cadavre dezosate.

— Vindecă bolnavii şi îngrijesc rănile. Interpretează…

Aproape am spus interpretează muzică şi cântă cântece, dar m-am oprit la timp.

— Interpretează roluri şi cultivă grâu să facă pâine.

Celean s-a gândit pentru un moment lung.

— Mai degrabă aş face aceste lucruri şi să şi lupt, a spus ea hotărâtă.

— Unele femei aşa fac, dar pentru multe nu e considerat a fi lethani. Am folosit expresia „a fi lethani” pentru că n-am ştiut cum să spun „specific” în ademică.

Celean a gesticulat *dispreţ ascuţit* şi *reproş.* Am fost uimit de cât de mult durea venind de la o fetiţă cu cămaşa ei galbenă

strălucitoare, decât o făcuse de la Tempi sau Vashet.

— Lethani e la fel peste tot, a spus ea ferm. Nu e ca vântul, care se schimbă din loc în loc.

— Lethani e ca apa, am răspuns fără să stau pe gânduri. E neschimbată în sine, dar se conturează pentru a se potrivi în toate locurile. E atât râul, cât şi ploaia.

S-a uitat la mine. N-a fost o privire furioasă, dar venind de la o ademă a avut acelaşi efect.

— Cine eşti tu să spui că lethani e ca ceva şi nu ca altceva?

— Cine eşti tu să faci la fel?

Celean m-a privit pentru un moment, cu indiciul unei linii grave între sprâncenele ei palide. Apoi a râs şi şi-a ridicat mâinile.

— Sunt Celean, a proclamat. Mama face parte dintr-a treia piatră. Sunt o ademă înnăscută şi sunt cea care te va arunca la pământ.

Era atât de bună precum spunea.

CAPITOLUL 118

Scop

M-am luptat cu Vashet, mergând înainte şi înapoi la poalele dealurilor din Ademre.

După tot acest timp, abia mai observam vântul. Făcea parte din peisaj la fel ca terenul denivelat de sub picioarele mele. În unele zile era blând şi făcea ceva mai mult decât modele în iarbă sau să-mi fluture părul în ochi. În alte zile era suficient de puternic pentru a-mi rupe hainele de pe mine şi a mă plesni peste piele. Venea spre tine din direcţii neaşteptate, fără avertismente de moment, împingându-te mai ferm decât o mână între omoplaţi.

— De ce ne petrecem atât de mult timp cu antrenamentul meu cu mâinile? am întrebat-o pe Vashet în timp ce făceam Ridicarea Trifoiului.

— Pentru că lupţi neglijent cu mâinile, a zis Vashet, blocându-mă cu Apa Vânturată. Pentru că mă faci de râs de fiecare dată când luptăm. Şi pentru că de trei din patru ori pierzi în faţa unui copil pe jumătate cât tine.

— Dar lupta mea cu sabia e chiar mai rea, i-am spus când am încercuit-o, căutând o deschidere.

— E mai rea, a recunoscut. Ăsta e motivul pentru care nu te las să lupţi cu nimeni în afară de mine. Eşti prea sălbatic. Ai putea răni pe cineva.

I-am zâmbit.

— Am crezut că ăsta e şi scopul.

Vashet s-a încruntat, apoi s-a întins lejer pentru a-mi prinde încheietura mâinii şi umărul, răsucindu-mă în Ursul Adormit. Mâna ei dreaptă mi-a ţinut încheietura deasupra capului, întinzându-mi braţul într-un unghi ciudat, în timp ce mâna stângă îmi presa ferm umărul. Neajutorat, am fost nevoit să mă aplec de la mijloc, holbându-mă în pământ.

— *Veh,* am zis dându-mă bătut.

Dar Vashet nu m-a eliberat. S-a răsucit, iar presiunea pe umărul meu a crescut. Oasele mici ale încheieturii au început să mă doară.

— *Veh,* am spus mai tare, crezând că nu m-a auzit.

Dar încă mă ţinea, răsucindu-mi un pic mai tare încheietura.

— Vashet?

Am încercat să-mi întorc capul să mă uit la ea, dar din acel unghi tot ce-am putut vedea era piciorul ei.

— Dacă tot scopul e de a răni pe cineva, de ce ar trebui să-ţi dau drumul? a zis ea.

— Nu asta am vrut să spun…

Vashet a împins mai tare şi am încetat să mai vorbesc.

— Care e scopul Ursului Adormit? a întrebat ea calm.

— De a imobiliza adversarul, am zis.

— Foarte bine.

Vashet a început să se lase în jos cu forţa lentă, implacabilă a unui gheţar. Durerea surdă a început să se ivească în umăr, la fel şi în încheietură.

— În curând, braţul tău va fi răsucit la umăr. Tendoanele tale se vor întinde şi se vor desprinde de pe os. Muşchii ţi se vor rupe şi braţul îţi va atârna într-o parte, ca o cârpă udă. Atunci îşi va atinge scopul Ursul Adormit?

M-am zbătut un pic, pur şi simplu instinctiv. Dar asta doar a transformat durerea arzătoare în ceva mai ascuţit şi m-am oprit. De-a lungul formării mele, am mai fost pus în poziţii inevitabile. De fiecare dată am fost neputincios, dar acum era prima dată când m-am simţit cu adevărat aşa.

— Scopul Ursului Adormit e controlul, a zis Vashet calm. Acum eşti al meu, să fac ce vreau din tine. Te pot mişca, te pot rupe sau te pot elibera.

— Aş prefera să mă eliberezi, am spus, încercând să par mai mult optimist decât disperat.

A făcut o pauză. Apoi a întrebat calmă.

— Care e scopul Ursului Adormit?

— Controlul.

I-am simţit mâinile eliberându-mă, iar eu m-am ridicat, răsucindu-mi încet umărul pentru a uşura durerea.

Vashet stătea acolo, încruntându-se la mine.

— Scopul e controlul. În primul rând trebuie să ai control asupra ta. Apoi, poţi obţine controlul împrejurimilor tale. Apoi, poţi câştiga controlul asupra oricui îţi stă în cale. Asta e lethani.

După mai bine de o lună în Haert, am început să simt că lucrurile mergeau bine. Vashet a recunoscut că limba mi se îmbunătăţea, felicitându-mă prin a-mi spune că vorbeam ca un copil mai degrabă decât doar ca un imbecil.

Am continuat să mă întâlnesc cu Celean în zona cu iarbă de lângă copacul-sabie. Abia aşteptam aceste întâlniri, în ciuda faptului că mă bătea cu cruzime veselă de fiecare dată când ne luptam. A fost nevoie de trei zile până când am reuşit s-o bat.

Ăsta e un vers interesant pe care pot să-l adaug la lunga poveste a vieţii mele, nu-i aşa?

Veniţi de ascultaţi, iar eu vă voi spune
O poveste despre fapte curajoase şi îndrăzneţe.
Despre minuni făcute de Kvothe Ne-nsângeratul,
Şi despre momentul când a luptat neînfricat
Cu o fragilă fată de nici 10 ani.
Şi ascultaţi cum s-a întâmplat,
Lovitura puternică reuşită
Care pe iarbă a trântit-o,
Şi raza de bucurie pe care el a simţit-o.

Oricât de îngrozitor ar suna, eram mândru. Şi aveam şi motiv. Chiar Celean m-a felicitat când s-a întâmplat, părând mai mult decât surprinsă de faptul că reuşisem. Acolo, la umbra lungă a copacului-sabie, mi-a arătat varianta Leului Evadat făcută cu ambele mâini, drept recompensă, măgulindu-mă cu familiaritatea unui zâmbet neastâmpărat.

În aceeaşi zi, ne-am terminat numărul de lupte fixat mai devreme. M-am dus să mă aşez pe o bucată de piatră din apropiere, care era şlefuită ca un scaun confortabil. Mi-am îngrijit loviturile din urma luptei şi m-am pregătit să privesc copacul-sabie până când se întorcea Vashet să mă ia.

Cu toate astea, Celean nu era genul care să stea şi să aştepte. A sărit spre copacul-sabie, stând la doar câţiva metri de unde cele mai lungi ramuri săltau şi dansau în vânt, trimiţând în cercuri sălbatice frunzele rotunde, tăioase ca o lamă.

Apoi şi-a coborât umerii şi s-a aruncat sub boltă, printre cele o mie de frunze care se învârteau nebuneşte.

Eram prea speriat să strig, dar aproape m-am ridicat în

picioare înainte de-a o auzi râzând. M-am uitat la ea când s-a aruncat şi a dansat şi s-a răsucit, corpul ei mic ferindu-se de frunzele aruncate în vânt ca şi cum ar fi jucat leapşa.

A ajuns până la jumătatea drumului spre trunchi şi s-a oprit. A evitat capul, s-a întins şi a lovit o frunză care altfel ar fi tăiat-o.

Nu. N-a lovit-o pur şi simplu. A folosit Alunecarea Zăpezii. Apoi am privit-o ducându-se mai aproape de trunchi, făcând slalom înainte şi înapoi, pentru a se proteja. Prima dată a folosit Fecioara Pieptănându-şi Părul, apoi Dansul De-a-ndoaselea.

Apoi a sărit într-o parte, abandonând ketanul. S-a ghemuit şi a alergat printr-un gol dintre frunze, făcându-şi drum spre trunchiul copacului, lovindu-l cu palma.

Şi s-a întors printre frunze. A făcut Presarea Cidrului, s-a ferit şi s-a răsucit şi a fugit până când a ieşit de sub boltă. N-a strigat în triumf, cum ar fi făcut un copil din Orânduire, dar a sărit în aer, ridicând mâinile a victorie. Apoi, încă râzând, a făcut roata.

Fără suflare, am privit-o pe Celean jucându-se iar şi iar, intrând şi ieşind de sub frunzele copacului care dansau. Nu ajungea de fiecare dată la trunchi.

De două ori a fugit înapoi din calea frunzelor fără a ajunge şi era evident chiar şi de unde eram eu că era supărată. O dată a alunecat şi a fost nevoită să se târască din calea frunzelor.

Dar a ajuns la trunchi de patru ori, de fiecare dată sărbătorindu-şi evadarea prin ridicarea mâinilor, râsete şi o singură roată, perfectă.

S-a oprit doar când s-a întors Vashet. Am privit de la distanţă cum Vashet s-a repezit la fată pentru a o mustra. N-am auzit ce se spunea, dar limbajul corpului urla. Celean privea în jos şi îşi bălăngănea picioarele. Vashet a scuturat dintr-un deget şi a prins-o pe fată de cap. Era genul de mustrare pe care o primeşte orice copil. Stai departe de grădina vecinului. Nu şicana oile lui Benton. Nu juca leapşa printre o mie de cuţite care se învârt ale copacului sacru al poporului tău.

CAPITOLUL 119
Mâini

Când Vashet mi-a considerat adema numai puţin jenantă, mi-a aranjat să vorbesc cu o mână de oameni ciudaţi împrăştiaţi prin Haert.

Era un om bătrân guraliv care învârtea un fir de mătase în timp ce clănţănea la nesfârşit, spunând poveşti ciudate, inutile, pe jumătate delirante. A zis o poveste despre un băiat care şi-a pus pantofii pe cap pentru a salva o pisică de la moarte, o alta despre o familie care jurase să mănânce un munte piatră cu piatră. Nu le-am putut găsi niciodată vreun sens, dar le-am ascultat politicos şi am băut berea dulce pe care mi-a oferit-o.

M-am întâlnit cu surorile gemene care făceau lumânări şi mi-au arătat paşii unor dansuri ciudate. Mi-am petrecut o după-amiază cu un tăietor de lemne care a vorbit ore întregi numai despre tăiatul lemnelor.

La început am crezut că erau membri importanţi ai comunităţii. M-am gândit că Vashet mă pune să defilez în faţa lor cu scopul de a arăta cât de civilizat devenisem.

Până nu mi-am petrecut dimineaţa cu Două-degete, n-am realizat că mă trimisese la fiecare dintre aceste persoane cu speranţa de-a învăţa ceva.

Două-degete nu era numele lui real. Abia dacă mă pot gândi aşa la el.

Era unul dintre bucătarii de la şcoală şi îl văzusem la fiecare masă. Mâna lui stângă era întreagă, dar dreapta îi era schilodită, rămânându-i doar degetul mare şi cel arătător.

Vashet m-a trimis de dimineaţă şi am pregătit împreună masa de prânz şi am vorbit. Numele lui era Naden. Mi-a spus că petrecuse zece ani printre barbari. Ba mai mult, adusese şcolii mai mult de două sute treizeci de talanţi de argint înainte de-a fi rănit şi a nu mai putea lupta. A povestit ultimele câteva întâmplări şi mi-am putut da seama că avea o mândrie aparte.

Clopotele au sunat şi oamenii s-au strecurat în sala de mese. Naden a împărţit tocana pe care o făcusem, fierbinte şi groasă, cu bucăţi de carne de vită şi de morcov. Eu am tăiat felii de pâine albă caldă pentru cei care au dorit. Am schimbat saluturi şi gesturi politicoase ocazionale cu cei care stăteau la coadă. Am avut grijă să stabilesc numai un contact vizual scurt şi am încercat să mă conving că era doar o coincidenţă că numai puţină lume părea interesată de pâine în acea zi.

Carceret a făcut un spectacol din sentimentele ei, pentru ca toată lumea să vadă. Mai întâi a ajuns în partea din faţă a cozii, apoi a făcut un gest larg vizibil de dezgust oribil înainte de a pleca, lăsându-şi farfuria de lemn în urmă.

Mai târziu, împreună cu Naden am spălat farfuriile.

— Vashet mi-a spus că mânuirea sabiei progresează slab, a zis el fără preambul. Spune că te temi prea mult pentru mâinile tale, iar asta te face să eziţi.

Reproş ferm.

Am îngheţat din cauza asprimii vorbelor, luptându-mă cu nevoia de a nu mă holba la mâna lui defectă. Am dat din cap, neavând încredere să vorbesc.

S-a întors de la oala de fier pe care o freca şi a întins mâna în faţa lui. Era un gest sfidător şi faţa lui era dură. M-am uitat atunci, căci ar fi fost nepoliticos să-l ignor. Numai degetul mare şi cel arătător mai rămăseseră, suficient pentru a apuca obiectele, dar insuficient pentru vreo treabă delicată. Jumătate din ceea ce îi mai rămăsese din mână era plină de cicatrice încreţite.

Mi-am păstrat faţa calmă, dar mi-a fost greu. Într-un fel, mă uitam la cea mai mare frică a mea. M-am simţit foarte conştient de mâinile mele neschilodite şi m-am luptat cu nevoia de a strânge pumnii sau de a le ascunde la spate.

— Au trecut doisprezece ani de când mâna asta a ţinut o sabie, a zis Naden.

Mândrie furioasă. Regret.

— M-am gândit mult timp la lupta în care mi-am pierdut degetele. Nici măcar nu le-am pierdut în faţa unui adversar priceput. Au căzut din cauza unui barbar ale cărui mâini erau mai potrivite pentru o lopată decât pentru o sabie.

A îndoit cele două degete. În unele privinţe, era norocos. Erau ademi în Haert cărora le lipseau mâini întregi sau ochi, sau membrele de la cot sau de la genunchi.

— M-am gândit mult. Cum mi-aş fi putut salva mâna? M-am

gândit la contractul meu, de a-l proteja pe baronul ale cărui pământuri se răsculaseră. Mă gândesc: Ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi luat acel contract? Mă gândesc: Ce s-ar fi întâmplat dacă mi-aş fi pierdut mâna stângă? N-aş fi putut vorbi, dar aş fi putut ţine o sabie.

Şi-a lăsat mâna să cadă.

— Dar a ţine o sabie nu e suficient. Un mercenar bun are nevoie de două mâini. N-aş putea face Amant la Fereastră sau Ursul Adormit doar cu una…

A ridicat din umeri.

— E luxul de a privi înapoi. O poţi face pentru totdeauna şi e inutil. Am luat roşul cu mândrie. Am adus şcolii peste două sute treizeci de talanţi. Eram dintr-a doua piatră şi aş fi ajuns cu timpul la a treia.

Naden şi-a ridicat din nou mâna schilodită.

— N-aş fi putut câştiga nimic din toate astea dacă aş fi trăit cu frica de a-mi pierde mâna. Dacă aş fi tresărit şi aş fi dat înapoi, niciodată n-aş fi fost acceptat în Latantha. Niciodată n-aş fi ajuns la a doua piatră. Aş fi fost întreg, dar aş fi fost mai puţin decât sunt acum.

S-a întors şi a reînceput să spele vasele. După o clipă m-am alăturat lui.

— E rău? l-am întrebat încet, neputându-mă abţine.

Naden n-a răspuns pentru un moment lung.

— La început, când s-a întâmplat, m-am gândit că nu e aşa de rău. Alţii au avut răni mai grave. Alţii au murit. Eu am fost mai norocos decât ei.

A inspirat adânc, apoi a lăsat aerul să iasă încet.

— M-am străduit să cred că nu e aşa de rău. Că viaţa mea va continua. Dar nu. Viaţa se opreşte. Multe se pierd. Totul e pierdut.

Apoi a zis:

— Când visez, am două mâini.

Am terminat împreună de spălat vasele, împărtăşind tăcerea. Uneori, asta e tot ce poţi împărtăşi.

Celean a avut o lecţie proprie să mă înveţe. Şi anume că există adversari care nu vor ezita să dea cu pumnul, cu piciorul sau cu cotul direct în organele genitale.

Niciodată destul de tare cât să rănească definitiv totuşi.

Luptase toată tânăra ei viaţă şi avea controlul pe care Vachet îl aprecia atât de mult. Asta însemna că ştia exact cât de tare să lovească pentru a mă lăsa uimit şi ameţit, făcându-şi victoria de necontestat.

M-am aşezat pe iarbă, alb la faţă şi îngreţoşat. După ce m-a scos din luptă, Celean m-a bătut reconfortant pe umăr, înainte de a pleca veselă. Fără îndoială, pentru a dansa din nou printre ramurile aruncate în vânt ale copacului-sabie.

— Te-ai descurcat bine până la sfârşit, a zis Vashet, aşezându-se pe pământ vizavi de mine.

N-am zis nimic. Ca la v-aţi ascunselea, speram sincer că dacă aş fi închis ochii şi aş fi rămas nemişcat, durerea nu m-ar mai fi găsit.

— Haide, i-am văzut lovitura, a zis Vashet dispreţuitor. N-a fost chiar aşa de tare. Am auzit-o suspinând. Totuşi, dacă vrei să se uite cineva la ele, ca să se asigure că sunt încă intacte…

Am chicotit uşor. A fost o greşeală. Dureri de necrezut s-au depănat din zona inghinală, radiind în jos, până la genunchi şi în sus, până la stern. M-a cuprins greaţa şi am deschis ochii pentru a mă echilibra.

— Se va dezvăţa, a zis Vashet.

— Sper, am zis printre dinţi. E un obicei scârbos.

— Nu asta am vrut să spun, a zis Vashet. Voiam să spun că se va înălţa. Sper că atunci îşi va distribui atenţia pe tot corpul. Acum atacă vintrea prea des. O face uşor de anticipat şi de învins.

Mi-a aruncat o privire ascuţită.

— Pentru oricine cu un pic de isteţime.

Am închis ochii din nou.

— Fără lecţii acum, Vashet, am implorat-o. Sunt gata să vomit micul dejun de ieri.

S-a ridicat în picioare.

— Pare momentul perfect pentru o lecţie. Ridică-te. Ar trebui să înveţi să lupţi când eşti rănit. Asta e o abilitate nepreţuită, iar Celean ţi-a dat şansa de-a o exersa. Ar trebui să-i mulţumeşti.

Ştiind că era inutil să mă cert, m-am ridicat în picioare şi am început să merg prudent spre sabia mea de antrenament.

Vashet m-a prins de umăr.

— Nu. Doar cu mâinile.

Am oftat.

— Chiar trebuie, Vashet?

A ridicat o sprânceană la mine.

— Trebuie să ce?

— Trebuie să ne concentrăm mereu asupra luptei cu mâinile? i-am spus. Mânuirea sabiei rămâne tot mai în urmă.

— Nu sunt eu profesoara ta? a întrebat ea. Cine eşti tu să spui ce e cel mai bine?

— Eu sunt cel care va trebui să utilizeze aceste abilităţi în lume, am spus sarcastic. Şi în lume aş lupta mai degrabă cu o sabie decât cu un pumn.

Vashet şi-a coborât mâinile, cu faţa goală.

— Cum aşa?

— Pentru că ceilalţi au săbii, i-am spus. Şi dacă sunt într-o luptă, am de gând să câştig.

— E mai uşor să câştigi lupta cu o sabie? a întrebat ea.

Calmul afişat de Vashet ar fi trebuit să mă fi avertizat că păşeam pe o gheaţă subţire în conversaţie, dar am fost distras de durerea greţoasă care-mi radia din vintre. Deşi, sincer, chiar dacă n-aş fi fost distras, cred că n-aş fi observat. Mă obişnuisem cu Vashet, poate prea mult pentru a mai fi atent.

— Desigur, am spus. Altfel de ce aş mai căra o sabie?

— Asta e o întrebare bună, a zis ea. De ce poartă cineva o sabie?

— De ce cari orice? Ca să-l poţi folosi.

Vashet m-a privit cu un dezgust sec.

— Atunci de ce ne mai chinuim să lucrăm la limba ta?

A întrebat furioasă, întinzându-se să mă apuce de falcă, ciupindu-mi obrajii şi deschizându-mi gura forţat, ca şi cum aş fi fost un pacient din Clinică ce refuza medicamentul.

— De ce ai nevoie de limba asta dacă o sabie rezolvă tot? Poţi să-mi spui?

Am încercat să mă trag în spate, dar era mai puternică decât mine. Am încercat s-o împing, dar mi-a îndepărtat mâinile de pe umeri ca şi cum ar fi fost ale unui copil.

Vashet mi-a eliberat faţa, apoi mi-a prins încheietura, izbindu-mă cu propria mână peste faţă.

— De ce ai palme şi nu cuţite la capetele mâinilor tale?

Apoi mi-a eliberat încheietura şi m-a lovit tare peste faţă cu palma.

Dacă spun că m-a pălmuit, vă veţi face o impresie greşită. N-a fost o palmă dramatică, aşa cum vedeţi pe scenă. N-a fost nicio palmă jignitoare şi înţepătoare pe care o doamnă în aşteptare o

dă pe pielea netedă a unui nobil prea familiar. N-a fost nici măcar palma caracteristică unei chelneriţe care se apără de atenţia nedorită a unui beţiv care vrea s-o apuce.

Nu. Abia dacă o puteai numi palmă. O palmă se dă cu degetele sau cu palma. Înţeapă sau sperie. Vashet m-a lovit cu mâna deschisă, dar în spatele acesteia era forţa braţului. În spatele acestuia era forţa umărului.

În spatele acestuia era maşinăria complexă a şoldurilor pivotante, a picioarelor puternice fixate pe sol şi a solului în sine de sub ea. Era ca şi cum întreaga creaţie mă lovise prin palma ei şi singurul motiv pentru care nu mă schilodise era că şi în mijlocul furiei Vashet era întotdeauna în perfect control.

Pentru că era în control, Vashet nu mi-a dislocat maxilarul şi nici nu m-a lăsat inconştient. Dar mi-au clănţănit dinţii şi mi-au ţiuit urechile. Mi-a făcut ochii să mi se învârtă în cap şi picioarele să mi se înmoaie şi să-mi tremure. Aş fi căzut dacă Vashet nu m-ar fi prins de umăr.

— Crezi că te învăţ secretele sabiei ca să poţi merge în lume şi să le foloseşti? a întrebat.

Abia mi-am da seama că ţipa. Era pentru prima dată când auzeam un adem ridicând vocea.

— Asta crezi că facem aici?

Când m-am clătinat în strânsoarea ei, stupefiat, m-a lovit din nou. De data asta mâna mi-a prins mai mult din nas. Durerea a fost uimitoare, ca şi cum cineva mi-ar fi băgat o bucată de gheaţă direct în creier. M-a scuturat din uluire, aşa că am fost pe deplin în alertă când m-a lovit a treia oară.

Vashet m-a ţinut pentru o clipă, în timp ce lumea se învârtea, apoi mi-a dat drumul. Am făcut un pas nesigur şi am căzut la pământ ca o marionetă cu sforile tăiate.

Nu inconştient, dar profund ameţit.

Mi-a luat ceva timp să-mi revin. Când am fost în cele din urmă în stare să stau în picioare, mi-am simţit detaşat şi greoi, ca şi cum ar fi fost dezasamblat şi reasamblat într-un mod uşor diferit.

Până m-am dezmeticit să privesc în jur, rămăsesem singur.

CAPITOLUL 120
Bunătate

Două ore mai târziu stăteam singur în sala de mese. Capul mă durea şi obrazul mi-era fierbinte şi umflat. Îmi muşcasem limba la un moment dat, aşa că mă durea când mâncam şi totul avea gust de sânge. Starea mea era exact cum v-aţi putea imagina, doar că mai rău.

Când am văzut o siluetă roşie pe banca de vizavi de mine, m-am temut să ridic privirea. Dacă era Carceret, era de rău. Dacă era Vashet, era chiar mai rău. Aşteptasem până când sala de mese era aproape goală înainte de a veni să mănânc, sperând să le evit pe amândouă. Dar, ridicând privirea, am văzut că era Penthe, tânăra feroce care o învinsese pe Shehyn.

— Salutare, a zis ea cu un uşor accent aturan.

Am gesticulat, *salut politicos formal.* Având în vedere cum mi se derulase ziua, m-am gândit că e mai bine să fiu cât mai atent posibil. Comentariile lui Vashet mă făcuseră să cred că Penthe era un membru de rang înalt şi foarte respectat al şcolii.

Cu toate astea, nu era foarte bătrână. Poate că era de vină faţa în formă de inimă, dar nu părea mai mare de 20 de ani.

— Putem vorbi în limba ta? a întrebat ea în aturană. Ar fi o bunătate. Am nevoie să-mi exersez vorbirea.

— Mă voi alătura cu plăcere, am zis în aturană. Vorbeşti foarte bine. Sunt gelos. Când vorbesc eu în ademică, mă simt mare cât un urs, tropăind în cizme grele.

Penthe a afişat un zâmbet mic, timid, apoi şi-a acoperit gura cu mâna, roşind uşor.

— E corect să zâmbeşti?

— E corect şi politicos. Un astfel de zâmbet arată un mic amuzament. Ceea ce e perfect, pentru că am făcut o glumiţă.

Penthe a dat mâna la o parte şi a repetat zâmbetul timid. Era fermecătoare ca florile de primăvară. Mi-am luat o piatră de pe suflet uitându-mă la ea.

— În mod normal, aş zâmbi ca răspuns la zâmbetul tău, am zis. Dar aici mă tem că alţii ar vedea asta ca ceva nepoliticos.

— Te rog, a zis ea, făcând o serie de gesturi destul de largi pentru ca oricine să le vadă.

Invitaţie curajoasă. Rugăminte imploratoare. Bun venit familiar.

— Trebuie să exersez.

Am zâmbit, deşi nu la fel de mult cum aş fi făcut de obicei. Parţial din prudenţă şi parţial pentru că mă durea faţa.

— Ce bine e să zâmbesc din nou, am zis.

— Mi-e teamă să zâmbesc.

A început să gesticuleze şi s-a oprit. Expresia ei s-a schimbat, ochii i s-au îngustat puţin, ca şi cum ar fi fost iritată.

— Asta? am întrebat-o, gesticulând *îngrijorare uşoară.*

A dat din cap.

— Cum faci asta cu faţa?

— Cam aşa, am împreunat uşor sprâncenele. De asemenea, ca femeie, aş face asta, mi-am strâns buzele uşor. Aş face asta ca bărbat.

Am tras buzele în jos, cu o încruntare mică în schimb.

Penthe s-a uitat la mine fără expresie. *Înmărmurire.*

— E diferit pentru bărbaţi şi femei? a întrebat ea, neîncrederea strecurându-se în tonul ei.

— Numai o parte, am liniştit-o. Şi numai puţin.

— Sunt atât de multe, a zis ea, permiţându-şi o notă de disperare în voce. Oricine ştie la el în familie ce înseamnă fiecare mică mişcare a feţei. Tu ai crescut privind. Ştii tot ce se petrece în ei. În acei prieteni de vârsta ta, înainte de a şti că e mai bine să nu zâmbeşti din orice. E mai uşor cu ei. Dar asta…

A clătinat din cap.

— Cum îşi poate aminti cineva când e bine să-şi arate dinţii? Cât de des ar trebui să menţin contactul vizual?

— Înţeleg, am zis. Eu îmi vorbesc foarte bine limba. Pot face cele mai isteţe jocuri de cuvinte. Dar aici e inutil.

Am oftat.

— E foarte greu să-mi menţin faţa nemişcată. Mă simt ca şi cum mi-aş ţine tot timpul respiraţia.

— Nu întotdeauna, a zis ea. Nu avem întotdeauna faţa nemişcată. Când eşti cu…

A amuţit, apoi a gesticulat repede, *scuze.*

— Nu am niciuna aproape, am zis.

Regret blajin.

— Am sperat să mă apropii de Vashet, dar mă tem că astăzi am stricat tot.

Penthe a dat din cap.

— Am văzut.

S-a întins şi şi-a dus degetul mare de-a lungul părţii laterale a feţei mele. Am simţit răceală pe umflătură.

— Trebuie s-o fi înfuriat foarte rău.

— Îmi dau seama de asta de la ţiuitul din urechi, am zis.

Penthe a clătinat din cap.

— Nu. Semnele tale.

A arătat pe faţa ei de data asta.

— La altcineva ar putea fi o greşeală, dar Vashet nu le-ar lăsa dacă n-ar vrea ca toată lumea să le vadă.

Stomacul mi s-a întors pe dos şi mâna mi s-a dus inconştient la faţă. Desigur. Nu era o simplă pedeapsă. Era un mesaj către toţi ademre.

— Ce fraier sunt, am zis încet. Nu mi-am dat seama până acum.

Am mâncat în linişte timp de câteva minute, înainte de-a o întreba.

— De ce ai venit să stai cu mine azi?

— Când te-am văzut azi, m-am gândit că am auzit multă lume vorbind despre tine. Dar personal nu ştiam nimic despre tine.

O pauză.

— Şi ce spun alţii? am zis cu un mic zâmbet crispat.

S-a întins să-mi atingă colţul gurii cu vârful degetelor.

— Asta, a zis ea. Ce e zâmbetul îndoit?

Batjocură blândă, am gesticulat ca explicaţie.

— Dar pentru mine, nu pentru tine. Pot să ghicesc ce se spune.

— Nu totul e de rău, a zis ea cu blândeţe.

Penthe s-a uitat la mine şi m-a privit în ochi. Erau imenşi pe faţa ei mică, un cenuşiu uşor mai închis decât de obicei. Erau atât de luminoşi şi de limpezi, că atunci când a zâmbit priveliştea aproape mi-a frânt inima. Am simţit lacrimi în ochi şi am privit repede în jos, jenat.

— O! a zis ea încet, gesticulând repede, *scuze nefericite.* Nu. Greşesc în legătură cu zâmbetul şi contactul meu vizual. Am vrut să fac asta.

Încurajare blândă.

— Ai toate motivele să zâmbeşti, i-am zis fără să ridic privirea, clipind furios în încercarea de a-mi îndepărta lacrimile. E o bunătate neaşteptată într-o zi când nu merit aşa ceva. Eşti prima care a vorbit cu mine din proprie iniţiativă. Şi e o dulceaţă pe faţa ta care îmi frânge inima.

Am gesticulat *recunoştinţa* cu mâna stângă, bucuros că nu era nevoie să-mi ridic ochii pentru a-i arăta ce simt.

Mâna ei stângă a trecut peste masă şi a apucat-o pe-a mea. Apoi mi-a întors mâna cu faţa în sus şi m-a apăsat reconfortant încet în palmă.

Am ridicat privirea şi i-am oferit ceea ce am sperat să fie un zâmbet liniştitor.

L-a oglindit aproape întocmai, apoi şi-a acoperit gura din nou.

— Mi-am menţinut îngrijorarea în zâmbet.

— N-ar trebui. Ai gura perfectă pentru zâmbit.

Penthe s-a uitat la mine din nou, ochii ei întâlnindu-i pe-ai mei pentru o clipă, înainte de-a se feri.

— Adevărat?

Am dat din cap.

— În limba mea, e o gură despre care aş scrie un…

Am tăcut, transpirând un pic când am realizat că aproape am zis „cântec”.

— Poem? a sugerat ea ajutându-mă.

— Da, am zis repede. E un zâmbet demn de un poem.

— Atunci, fă unul, a zis ea. În limba mea.

— Nu, am zis repede. Ar fi poemul unui urs. Prea stângaci pentru tine.

Asta doar a părut s-o impulsioneze şi ochii ei au devenit dornici.

— Fă-l. Dacă e stângaci, mă va face să mă simt mai bine cu poticnirea mea.

— Dacă-l fac, va trebui să faci şi tu unul, am ameninţat-o. În limba mea.

Am crezut că o va speria, dar după numai un moment de ezitare a dat din cap.

M-am gândit la singurul poem ademic pe care îl auzisem: câteva fragmente din vechiul fuior de mătase şi bucata din povestea lui Shehyn pe care o zisese despre arcaş. N-aveam prea multe la îndemână.

M-am gândit la cuvintele pe care le ştiam, la sunetele acestora. Am simţit brusc lipsa lăutei. De-asta avem muzică, la

urma urmelor. Cuvintele nu pot face întotdeauna treaba de care avem nevoie. Muzica e acolo atunci când cuvintele nu reuşesc să spună tot.

În cele din urmă m-am uitat în jur emoţionat, bucuros că nu erau decât o mână de oameni împrăştiaţi în sala de mese. M-am aplecat spre ea şi am zis:

Penthe cu două arme
Dar nicio sabie în mână,
Gura ei ca o floare se arcuieşte,
Şi o inimă de la zece paşi răneşte.

A zâmbit din nou şi a fost aşa cum am zis. Am simţit ascuţimea acestuia în piept. Felurian avea un zâmbet frumos, dar era bătrân şi cunoscător.

Zâmbetul lui Penthe era strălucitor ca un bănuţ nou. Era ca apa rece pe inima mea uscată, obosită.

Zâmbetul dulce al unei tinere. Nimic nu e mai bun în lume. Valorează mai mult decât sarea. Ceva în noi se îmbolnăveşte şi moare fără el. Sunt sigur de asta. Ceva atât de simplu. Cât de ciudat. Cât de minunat şi de ciudat.

Penthe a închis ochii pentru o clipă, gura trecând în tăcere când şi-a ales cuvintele pentru poemul ei.

Apoi a deschis ochii şi a vorbit în aturană.

Arzând ca o crenguţă,
Kvothe vorbeşte.
Dar gura care ameninţă cizmele dezvăluie un urs dănţuind.

Am zâmbit suficient de larg cât să mă doară faţa.

— E minunat, am zis sincer. E primul poem pe care l-a făcut cineva vreodată pentru mine.

După conversaţia cu Penthe, m-am simţit mult mai bine. Nu eram sigur dacă flirtasem sau nu, dar nu prea conta. Era suficient pentru mine să ştiu că exista cel puţin o persoană în Haert care nu mă voia mort.

M-am dus acasă la Vashet, cum făceam de obicei după mese. Jumătate din mine spera să mă salute, zâmbind şi sarcastică, lăsând în urmă neplăcerile de dimineaţă. Cealaltă jumătate din mine se temea că va refuza să-mi vorbească.

Când am ajuns pe deal, am văzut-o stând pe o bancă de lemn din faţa uşii. S-a rezemat de peretele de piatră aspră al casei sale, ca şi cum se bucura pur şi simplu de soarele după-amiezii. Am inspirat adânc şi am lăsat aerul să iasă, relaxându-mă.

Dar, ajungând mai aproape, i-am văzut faţa. Nu era zâmbitoare. Nici nu purta masca ademă impasibilă. M-a privit apropiindu-mă, cu expresia sumbră a unui călău.

Am vorbit imediat cum m-am apropiat.

— Vashet, am zis cu sinceritate. Eu…

Încă şezând, Vashet a ridicat mâna şi m-am oprit din vorbit atât de repede, de parcă m-ar fi lovit peste gură.

— Scuzele acum au o importanţă mică, a zis ea cu vocea plată şi rece. Orice ai spune în acest moment nu poate fi de încredere. Ştii că sunt de-a dreptul furioasă, aşa că eşti copleşit de frică. Asta înseamnă că nu pot avea încredere în niciun cuvânt pe care l-ai spune, pentru că vine din frică. Eşti isteţ şi fermecător şi mincinos. Ştiu că poţi supune lumea cu vorbele tale. Aşa că nu voi asculta.

Şi-a schimbat poziţia pe bancă, apoi a continuat.

— La început am observat o blândeţe în tine. Asta e ceva rar la cineva atât de tânăr şi a contribuit mult în a mă convinge că meriţi să-ţi predau. Dar, pe măsură ce zilele trec, zăresc altceva. Alte feţe, departe de-a fi blânde. Le-am respins, ca pe sclipiri de lumină falsă, gândindu-mă la ele ca la laudele unui tânăr sau ca la glumele ciudate ale unui barbar. Dar astăzi, când ai vorbit, mi s-a relevat că blândeţea a fost o mască. Şi celălalt chip pe jumătate văzut, acest lucru întunecat şi nemilos care e adevărata faţă ascunsă dedesubt.

Vashet m-a privit lung.

— E ceva tulburător în tine. Shehyn a văzut-o în conversaţiile voastre. Nu e o lipsă de lethani. Dar asta mă nelinişte mai mult. Asta înseamnă că există în tine ceva mai adânc decât lethani. Ceva ce lethani nu poate repara.

M-a privit în ochi.

— Dacă aşa e, atunci am greşit că te-am învăţat. Dacă ai fost suficient de isteţ să-mi arăţi o faţă falsă atât de mult timp, atunci eşti un pericol nu numai pentru şcoală. Dacă aşa e, atunci Carceret are dreptate şi ar trebui să fii ucis rapid pentru siguranţa tuturor celor implicaţi.

Vashet s-a ridicat în picioare, mişcându-se ca şi cum ar fi fost foarte obosită.

— Asta am gândit azi. Şi voi continua să mă gândesc nişte ore lungi în seara asta. Mâine voi decide. Foloseşte acest timp pentru a-ţi pune gândurile în ordine şi fă toate pregătirile care crezi că te vor ajuta.

Apoi, fără a mă privi în ochi, s-a întors şi a intrat în casă, închizând uşa încet în spatele ei.

Pentru o vreme, am rătăcit fără ţintă. M-am dus să mă uit la copacul-sabie, sperând că o voi găsi acolo pe Celean, dar nu era nicăieri. Privitul copacului în sine n-a făcut nimic pentru a mă calma. Nu în acea zi.

Aşa că m-am dus la băi, unde m-am scăldat trist. După aceea, într-una din oglinzile împrăştiate prin cămăruţe, mi-am văzut faţa după ce mă lovise Vashet. Jumătate din faţă era roşie şi umflată, cu vânătăi începând să se împestriţeze albastru şi galben în jurul tâmplei şi al maxilarului. Se vedeau, de asemenea, începuturile unui ochi profund înnegrit.

Când m-am holbat la mine în oglindă, am simţit o uşoară furie pâlpâindu-mi adânc în burtă. Am decis că obosisem să aştept neputincios în timp ce alţii decideau dacă puteam să vin sau să plec. Le-am jucat jocul, le-am învăţat limba, am fost deosebit de politicos, şi în schimb eram tratat ca un câine. Am fost bătut, batjocorit şi ameninţat cu moartea şi mai rău. Mă săturasem.

Aşa că am pornit încet spre Haert. Le-am vizitat pe surorile gemene, pe fierarul vorbăreţ şi pe croitorul de unde-mi cumpărasem hainele. Am stat de vorbă prieteneşte, pierzând timpul, punând întrebări şi prefăcându-mă că nu arătam ca şi cum cineva mă bătuse până mă lăsase inconştient cu câteva ore în urmă.

Pregătirile mele au durat mult timp. Am pierdut cina, iar cerul se întunecase când m-am întors la şcoală. M-am dus direct în camera mea şi am închis uşa după mine.

Apoi mi-am golit pe pat conţinutul buzunarelor, unele chestii cumpărate, unele furate. Două lumânări de calitate, moi, din ceară de albine. Un ciob lung de oţel friabil, de la o sabie prost făcută. Un mosor cu fir roşu ca sângele. O sticluţă cu dop plină cu apă de la băi.

Pe ultima am strâns-o tare în pumn. Cei mai mulţi oameni nu înţeleg cât de multă căldură păstrează apa în interiorul ei. Asta e motivul pentru care durează atât de mult să fiarbă. În ciuda

faptului că iazul cu apă fierbinte din care o scosesem era la mai mult de o milă distanţă, ce ţineam în mână era mai bun în practicarea magiei simpatetice decât un cărbune aprins. Această apă avea în ea foc.

M-am gândit la Penthe cu un junghi de regret. Apoi am luat o lumânare şi am început s-o răsucesc în mână, încălzind-o cu propria piele, înmuind ceara şi începând s-o modelez în formă de păpuşă.

Am stat în camera mea, având gânduri negre pe măsură ce ultima lumină se stingea pe cer. M-am uitat la obiectele pe care le adunasem şi am ştiut adânc în sinea mea că uneori o situaţie devine atât de încurcată, încât cuvintele sunt de prisos. Ce altă opţiune aveam acum, că mă părăsiseră cuvintele? Ce mai avem atunci când ne părăsesc cuvintele?

CAPITOLUL 121

Când vorbele dau greş

Era destul de târziu în noapte când m-am apropiat de casa lui Vashet, dar se vedea lumina lumânărilor pâlpâind la fereastra ei. Nu m-am îndoit că m-ar fi ucis sau m-ar fi schilodit pentru binele tuturor celor din Ademre, dar pentru Vashet calitatea principală era atenţia. Ar fi stat mai întâi să cântărească situaţia peste noapte.

Cu mâna goală, am bătut încet la uşa ei. După o clipă, a deschis-o.

Încă purta hainele roşii de mercenar, dar îndepărtase toate şireturile de mătase care i le ţinea strânse pe corp. Ochii îi erau obosiţi.

Gura i s-a subţiat când m-a văzut stând acolo şi am ştiut că dacă aş fi vorbit, ar fi refuzat să mă asculte. Aşa că am gesticulat *rugăminte* şi am păşit înapoi, în afara luminii lumânărilor şi în întuneric. O cunoşteam destul de bine în acel moment pentru a fi sigur de curiozitatea ei. Ochii i s-au îngustat suspicioşi când m-am tras deoparte, dar după un moment de ezitare m-a urmat. Nu şi-a luat sabia cu ea.

Cerul era senin în noapte şi luna ne-a luminat drumul. Am condus-o sus pe dealuri, departe de şcoală, departe de casele împrăştiate şi de magazinele din Haert.

Am mers mai mult de două mile înainte de a ajunge la locul pe care îl alesesem. O mică livadă de pomi, unde un morman înalt de piatră ţinea orice zgomot departe de oraşul adormit.

Lumina lunii cădea pieziş printre copaci, dezvăluind forme întunecate într-un mic spaţiu liber ascuns printre pietre. Erau acolo două băncuţe de lemn. Am luat-o blând de braţ pe Vashet şi am îndrumat-o unde să stea.

Mişcându-mă încet, am băgat mâna în umbra profundă ferită de vânt a unui pom din apropiere şi mi-am scos *shaedul.* L-am atârnat cu atenţie pe o ramură joasă, astfel încât să fie ca o

perdea întunecată între noi.

Apoi m-am aşezat pe cealaltă bancă, m-am aplecat şi am desfăcut încuietorile de la cutia lăutei mele. După ce toate s-au deschis, lăuta a scos o zdrăngănitură armonioasă familiară, ca şi cum ar fi fost dornică să se elibereze.

Am scos-o şi am început să cânt încet.

Ascunsesem o bucată de pânză în interiorul lăutei, ca să înmoaie sunetul, nedorind să se audă peste dealurile stâncoase. Şi am împletit o parte din firul roşu printre corzi. Într-un fel pentru a le ţine să nu sune prea tare şi într-un fel în speranţa disperată că mi-ar putea aduce noroc.

Am început cu *În fierăria satului.* N-am cântat, îngrijorându-mă că Vashet s-ar simţi jignită dacă aş merge atât de departe. Dar chiar şi fără cuvinte, e un cântec care sună ca plânsetul. E acea baladă care vorbeşte despre camere goale şi un pat rece şi pierderea iubirii.

Fără pauză, am trecut la *Aşteptarea Violetei,* apoi la *Vântul din vest de acasă.*

Ultima fusese o favorită a mamei mele şi când am cântat-o m-am gândit la ea şi am început să plâng.

Apoi am cântat melodia care se ascunde în inima mea. Acea muzică fără cuvinte care se mişcă prin locurile secrete din sufletul meu. Am cântat-o cu atenţie, făcând-o să vibreze încet şi jos în liniştea întunecată a nopţii. Aş vrea să spun că e un cântec vesel, că e dulce şi luminos, dar nu e.

Şi, în cele din urmă, m-am oprit. Vârfurile degetelor mă ardeau şi mă dureau. Trecuse o lună de când nu mai cântasem şi bătăturile dispăruseră.

Ridicând privirea, am văzut că Vashet trăsese deoparte *shaedul* şi mă privea.

Luna era agăţată pe cer în spatele ei şi nu-i vedeam expresia de pe faţă.

— Ăsta e motivul pentru care n-am cuţite în loc de mâini, Vashet, am spus încet. Ăsta sunt eu.

CAPITOLUL 122

Plecări

În dimineaţa următoare m-am trezit devreme, am mâncat repede şi m-am întors în camera mea înainte ca cea mai mare parte a şcolii să se întoarcă pe partea cealaltă în pat.

Mi-am pus lăuta şi traista pe umăr. Mi-am înfăşurat *shaedul* în jurul meu, verificând că tot ceea ce am nevoie e corect depozitat în buzunare: fir roşu, ceară pentru momâie, fier fragil, sticluţă cu apă. Apoi am tras gluga *shaedului* şi am plecat din şcoală, îndreptându-mă spre casa lui Vashet.

Vashet a deschis uşa între a doua şi a treia ciocănitură. N-avea cămaşă şi a stat cu pieptul gol în uşă. M-a privit sarcastic, luând notă de mantie, traistă şi lăută.

— Asta e dimineaţa vizitatorilor, a zis ea. Intră. Vântul e rece aşa devreme.

Am păşit în interior şi m-am împiedicat de prag, poticnindu-mă, astfel că a trebuit să pun mâna pe umărul lui Vashet pentru a mă echilibra. Mâna mi s-a prins stângace în părul ei când am făcut asta.

Vashet a clătinat din cap când a închis uşa în urma mea. Indiferentă faţă de propria goliciune, şi-a dus ambele mâini la ceafă şi a-nceput să-şi împletească într-o coadă scurtă, bine strânsă, jumătate din părul care-i atârna.

— Abia apăruse soarele pe cerul de dimineaţă, când mi-a bătut la uşă Penthe, a zis ea conversaţional. Ştia că eram supărată pe tine. Şi, deşi nu ştia ce-ai făcut, a vorbit în numele tău.

Ţinând coada cu o singură mână, Vashet a luat o bucată de sfoară roşie şi a legat-o.

— Apoi, când abia se închisese uşa, mi-a făcut o vizită Carceret. M-a felicitat că ţi-am oferit în cele din urmă tratamentul pe care-l meriţi.

S-a întins să împletească şi cealaltă parte a părului, degetele

ei răsucind cu agilitate.

— Amândouă m-au iritat. N-aveau dreptul să-mi vorbească despre elevul meu.

Vashet şi-a legat şi a doua coadă.

— Apoi m-am gândit, a cui opinie o respect mai mult?

S-a uitat la mine, formulând asta ca pe-o întrebare la care să răspund.

— Respecţi mai mult opinia ta, am zis.

Vashet a zâmbit larg.

— Ai perfectă dreptate. Dar nici Penthe nu e în totalitate fraieră. Iar Carceret poate fi uneori furioasă ca un bărbat.

A luat o bucată lungă de mătase neagră şi a înfăşurat-o în jurul taliei, peste umeri şi peste sânii goi, sprijinindu-i şi ţinându-i aproape de piept. Apoi a trecut capătul pânzei prin ea însăşi şi într-un fel a rămas fixată. Am văzut-o de mai multe ori făcând asta, dar încă era un mister pentru mine cum o făcea.

— Şi ce ai decis? am întrebat-o.

Şi-a tras cămaşa roşie peste cap.

— Încă eşti un mister, a zis ea. Blând şi tulburător şi isteţ şi prostuţ.

Capul i-a ieşit din cămaşă şi m-a privit serioasă.

— Dar cineva care sparge misterul pentru că nu-l poate rezolva a părăsit lethani. Eu nu sunt aşa.

— Mă bucur, am zis. Nu mi-ar fi plăcut să plec din Haert.

Vashet a ridicat o sprânceană la asta.

— Îndrăznesc să spun că nu.

A arătat către cutia lăutei care atârna pe umărul meu.

— Lasă asta aici, altfel lumea va vorbi. Lasă şi traista. Le poţi lua mai târziu înapoi în camera ta.

S-a uitat la mine atent.

— Dar ia cu tine mantia. Îţi voi arăta cum să lupţi în timp ce-o porţi. Aşa ceva poate fi util, dar numai dacă ştii cum să eviţi să te împiedici de ea.

M-am întors la antrenament ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Vashet mi-a arătat cum să nu mă împiedic de mantie. Cum putea fi folosită pentru a lega o armă sau a dezarma pe cineva imprudent. A zis că e foarte bună, puternică şi durabilă, dar n-a părut niciodată să vadă ceva neobişnuit la ea.

Zilele au trecut. Am continuat să lupt cu Celean şi în cele din

urmă am învăţat să-mi protejez preţioasa bărbăţie de toate formele dure de atac. Încet, am devenit suficient de bun, încât eram aproape la fel de buni în înfruntările noastre, victoriile mergând când la unul, când la celălalt.

Am avut şi câteva conversaţii cu Penthe, la masă, şi m-am bucurat să am încă pe cineva dispus să zâmbească din când în când în direcţia mea.

Dar nu mai eram în largul meu în Haert. Ajunsesem prea aproape de dezastru.

De câte ori vorbeam cu Vashet, mă gândeam de două ori la fiecare cuvânt. La câteva cuvinte m-am gândit de trei ori.

Şi în timp ce Vashet părea să se fi întors la familiara ei personalitate crispată şi zâmbitoare, am prins-o privindu-mă din când în când, cu faţa sumbră, cu ochii atenţi.

Pe măsură ce zilele treceau, tensiunea dintre noi dispărea treptat, estompându-se ca vânătăile de pe faţa mea. Îmi plăcea să cred că în cele din urmă vor dispărea în întregime. Dar nu am avut parte de suficient timp.

A sosit ca un fulger pe cerul senin.

Vashet a deschis uşa când am bătut. Dar, în loc să iasă afară, a stat în uşă.

— Mâine e testul tău, a zis ea.

Pentru o secundă, n-am înţeles despre ce vorbea. Mă concentram atât de intens pe antrenamentul cu sabia, pe înfruntările cu Celean, pe limbă, pe lethani. Aproape că uitasem scopul acestora.

Am simţit un val de entuziasm în piept, urmat de un fior în stomac.

— Mâine? am zis prosteşte.

A dat din cap, zâmbind slab la expresia mea.

Răspunsul ei calm nu m-a liniştit mai deloc.

— Atât de repede?

— Shehyn consideră că aşa ar fi cel mai bine. Dacă aşteptăm încă o lună, ar putea ninge mai devreme, împiedicându-te să mergi uşor pe drum.

Am ezitat, apoi am zis.

— Nu-mi spui tot adevărul, Vashet.

Un alt zâmbet slab şi o ridicare mică din umeri.

— Ai dreptate, totuşi Shehyn crede că aşteptarea nu e

înţeleaptă. Eşti fermecător, în felul tău neîndemânatic, barbar. Cu cât stai mai mult aici, cu atât lumea te va îndrăgi mai mult.

Am simţit frigul cuprinzându-mă mai tare.

— Şi dacă e să fiu mutilat, e mai bine ca asta să se întâmple înainte ca mai multă lume să-şi dea seama că sunt de fapt o persoană reală, şi nu un barbar fără chip, am zis cu asprime, deşi nu atât de dur cum aş fi vrut.

Vashet şi-a coborât privirea, apoi a dat din cap.

— N-ai auzit. Dar Penthe i-a învineţit ochiul lui Carceret în urmă cu două zile, într-o ceartă despre tine. Şi Celean a ajuns să ţină la tine şi vorbeşte cu ceilalţi copii. Te privesc din copaci în timp ce te antrenezi.

A rămas nemişcată pentru un moment.

— Şi mai sunt şi alţii.

După tot acest timp, ştiam destul de bine să citesc mica tăcere a lui Vashet, ca să ştiu ce înseamnă. Dintr-odată, starea ei de spirit mută, tăcerea ei, avea mai mult sens.

— Shehyn trebuie să pună interesele şcolii pe primul loc, a zis Vashet. Trebuie să decidă în funcţie de ce e mai bine. Nu-şi poate permite să fie influenţată de faptul că unele persoane ţin la tine. În acelaşi timp, dacă ia o decizie corectă şi mulţi din şcoală o neagă, nici asta nu e bine.

A ridicat iar din umeri.

— Asta e.

— Sunt pregătit?

Vashet a tăcut îndelung.

— Nu e o întrebare uşoară, a zis ea. Să fii invitat la şcoală nu e doar o chestiune de îndemânare. E un test de potrivire, de adecvare. Dacă unul dintre noi nu reuşeşte, poate încerca din nou. Tempi a dat testul de patru ori înainte să fie admis. Tu nu vei avea decât o şansă.

S-a uitat la mine.

— Şi, pregătit sau nu, e timpul.

CAPITOLUL 123

Frunza în Vrie

În dimineaţa următoare, Vashet a venit să mă ia când abia îmi terminasem micul dejun.

— Hai, a zis ea. Carceret s-a rugat toată noaptea pentru o furtună, dar sunt doar rafale.

Nu ştiam ce înseamnă asta, dar nici n-am avut chef să întreb. Mi-am returnat farfuria de lemn şi când m-am întors, am găsit-o pe Penthe stând acolo, cu o vânătaie uşor îngălbenită de-a lungul maxilarului.

Penthe n-a zis nimic, doar mi-a cuprins braţele într-o demonstraţie deschisă de sprijin. Apoi m-a îmbrăţişat strâns. Am fost surprins să văd cum capul îi venea doar până la pieptul meu. Uitasem cât de mică e.

În sala de mese era chiar mai multă linişte decât de obicei şi deşi nimeni nu se holba, toată lumea se uita.

Vashet a mers cu mine la micul parc unde ne întâlniserăm prima dată şi a început cu obişnuita noastră întindere mlădioasă. Rutina acesteia m-a relaxat, transformându-mi îngrijorarea într-un vag chiorăit de intestine. Când am terminat, Vashet m-a condus jos, în valea ascunsă a arborelui-sabie. N-am fost surprins. Unde altundeva ar fi putut să aibă loc testul?

Zeci de persoane erau împrăştiate pe terenul deschis din jurul copacului. Cele mai multe dintre ele erau îmbrăcate în roşu mercenar, dar am văzut trei purtând haine mai uşoare. Am ghicit că erau membri importanţi ai comunităţii sau poate mercenari retraşi, încă apropiaţi ai şcolii.

Vashet a arătat spre copac. La început am crezut că îmi atrăgea atenţia asupra mişcării acestuia. Era, aşa cum zisese ea, o zi destul de vântoasă, iar ramurile se agitau sălbatic în aer. Apoi am văzut o licărire de metal lângă trunchiul acestuia. Privind mai atent, am văzut acolo o sabie legată de trunchiul copacului.

M-am gândit la Celean dansând printre frunzele ascuţite, pentru a pălmui trunchiul copacului. Desigur.

— La baza copacului sunt mai multe obiecte, a zis Vashet. Testul tău e să te duci acolo, să alegi unul şi să-l aduci aici.

— Ăsta e testul? am întrebat.

Glasul meu era un pic mai ascuţit decât m-aş fi gândit.

— De ce nu mi-ai spus?

— De ce n-ai întrebat? a replicat ea sec, apoi şi-a pus mâna uşor pe braţul meu. Ţi-aş fi spus, a zis ea. La un moment dat. Dar ştiam că dacă îţi spun prea devreme, ţi-ai fi încercat mâna şi te-ai fi rănit.

— Păi, mulţumesc lui Dumnezeu că am păstrat asta pentru azi, am zis, apoi am oftat.

Scuze resemnate.

— Ce se întâmplă dacă mă duc acolo şi sunt tăiat în bucăţi?

— Tăiatul e de la sine înţeles, a zis ea şi şi-a tras deoparte gulerul cămăşii, dezvăluind o pereche de familiare cicatrice palide, subţiri, pe umărul ei. Întrebarea e cât de rău şi unde şi cum te comporţi.

Şi-a tras cămaşa la loc.

— Frunzele nu taie adânc, dar fii atent la faţă şi la gât. Locurile unde vasele de sânge şi tendoanele sunt aproape de suprafaţă. O tăietură pe piept sau pe braţ poate fi reparată cu uşurinţă. Mai puţin o ureche tăiată.

Am privit copacul prins într-o rafală de vânt, cu ramurile zbătându-se nebuneşte.

— Ce te împiedică să te duci acolo târându-te pe coate şi genunchi?

— Mândria, a zis ea, cercetându-mi faţa. Vrei să fii cunoscut drept cel care s-a târât în timpul testului?

Am dat din cap. Asta era o problemă în special pentru mine. Ca barbar, aveam de două ori mai multe de dovedit.

M-am uitat la copac din nou. Avea nouă metri din vârful ramurilor la trunchi. M-am gândit la cicatricele pe care le văzusem pe corpul lui Tempi, pe faţa lui Carceret.

— Deci, e un test al nervilor, am zis. Un test al mândriei.

— E un test pentru mai multe, a zis Vashet. Comportamentul tău reprezintă o parte importantă. Ţi-ai putea pune mâinile pe faţă şi să te avânţi înainte. Linia dreaptă e cea mai rapidă, la urma-urmelor. Dar ce dezvăluie asta despre tine? Eşti un taur care aleargă orbeşte? Eşti un animal fără subtilitate sau graţie?

A clătinat din cap, încruntându-se.
— Mă aştept la mai mult de la un elev al meu.
Mi-am încordat privirea, încercând să văd ce alte obiecte fuseseră puse în jurul copacului.
— Presupun că n-am voie să întreb care e alegerea corectă.
— Există mai multe alegeri corecte şi mai multe incorecte. Diferă de la caz la caz. Obiectul pe care îl aduci înapoi dezvăluie mult. Ce faci cu obiectul după aceea dezvăluie mult. Cum te comporţi dezvăluie mult.
A ridicat din umeri.
— Shehyn va lua în considerare toate astea pentru a decide dacă eşti admis în şcoală.
— Dacă Shehyn e singura care decide, de ce sunt toţi ceilalţi aici?
Vashet a zâmbit forţat şi i-am văzut îngrijorarea ascunsă adânc în privire.
— Shehyn nu întruchipează singură întreaga şcoală.
A arătat către ademii care stăteau la distanţă, în jurul copacului-sabie.
— Cu atât mai puţin reprezintă în totalitate calea Latanthei.
M-am uitat în jur şi am constatat că cele câteva cămăşi care nu erau roşii nu erau deschise la culoare, ci albe. Aceştia erau conducătorii altor şcoli. Ei călătoriseră până acolo pentru a-l vedea pe barbar susţinând testul.
— Aşa e de obicei? am întrebat.
Vashet a clătinat din cap.
— M-aş putea preface neştiutoare. Dar bănuiesc că a răspândit vorba Carceret.
— Pot anula decizia lui Shehyn? am întrebat.
Vashet a clătinat din cap.
— Nu. E şcoala ei, decizia ei. Nimeni nu-i va contesta dreptul de-a face asta.
S-a lovit uşor cu mâna într-o parte.
— Totuşi.
— Foarte bine, am zis.
Vashet s-a întins şi mi-a apucat mâna între ale ei, a strâns-o, apoi a lăsat-o să cadă.
M-am îndreptat spre copacul-sabie. Pentru un moment, vântul s-a potolit şi coronamentul gros de ramuri suspendate mi-a amintit de copacul unde-l întâlnisem pe Cthaeh. Nu era un gând reconfortant.

M-am uitat la frunzele care se răsuceau, încercând să nu mă gândesc la cât de ascuţite sunt.

La cum mi-ar felia carnea. La cum ar putea să alunece prin pielea subţire a mâinilor mele şi să-mi reteze tendoanele delicate de dedesubt.

Din marginea coroanei până la siguranţa trunchiului nu puteau fi mai mult de nouă metri. Într-un fel, nu foarte mult, la urma urmelor…

M-am gândit la Celean ţâşnind sălbatic printre frunze. M-am gândit la ea, sărind şi lovind ramurile pentru a le îndepărta. Dacă ea putea să facă asta, atunci cu siguranţă că şi eu puteam.

Dar chiar dacă mă gândeam la asta, ştiam că pur şi simplu nu era adevărat. Celean se jucase aici toată viaţa ei. Ea era slabă ca o nuia, iute ca un greiere şi pe jumătate cât mine. În comparaţie cu ea, eu eram un urs greoi.

Am văzut câţiva mercenari ademi într-o parte îndepărtată a copacului. Erau acolo şi două dintre cele mai intimidante cămăşi albe. Le simţeam ochii pe mine şi, într-un mod ciudat, eram bucuros.

Când eşti singur, e uşor să-ţi fie frică. E uşor să te concentrezi asupra a ceea ce ar putea fi ascuns în întuneric, la baza scării pivniţei. E uşor să devii obsedat de lucruri neproductive, cum ar fi nebunia de a intra într-o furtună de cuţite care se învârt.

Când eşti singur, e uşor să transpiri, să intri în panică, să îţi pierzi firea…

Dar eu nu eram singur. Şi nu doar Vashet şi Shehyn erau cu ochii pe mine. Erau o duzină de mercenari şi capi ai altor şcoli din afară. Aveam public. Eram pe scenă. Şi nicăieri în lume nu mă simt mai confortabil ca pe o scenă.

Am aşteptat imediat în apropierea celor mai lungi ramuri, pândind o pauză în mişcarea lor. Speram ca răsucirea lor aleatorie să lase deschisă, doar pentru o clipă, o cale pe care să ţâşnesc, lovind cu mâna orice frunză s-ar fi apropiat prea mult. Aş fi putut folosi Evantaiul de Apă, pentru a le ţine departe de faţa mea.

M-am oprit la marginea coronamentului şi am privit, aşteptând o deschidere, încercând să anticipez modelul de acţiune. Mişcarea copacului m-a liniştit, cum o mai făcuse de atâtea ori înainte. Era frumos, numai cercuri şi arcuri.

În timp ce priveam, uşor ameţit de mişcarea copacului, mi-am simţit mintea alunecând uşor în plutirea limpede, goală, a

Frunzei în Vrie. Mi-am dat seama că mişcarea copacului chiar nu era deloc aleatorie. Exista, de fapt, un model realizat de nesfârşitele modele schimbătoare.

Şi apoi, cu mintea deschisă şi goală, am văzut vântul întinzându-mi-se în faţă. Era ca şi cum gheaţa ar fi format un cearşaf alb pe geamul ferestrei. O clipă, nimic. În următoarea, am văzut numele vântului la fel de clar ca dosul propriei mâini.

M-am uitat în jur pentru un moment, minunându-mă de asta. I-am gustat forma pe limbă şi am ştiut că doresc s-o amestec într-o furtună. Puteam s-o şoptesc, lăsând copacul-sabie atârnând gol şi liniştit.

Dar asta părea greşit. În schimb, am deschis pur şi simplu ochii larg la vânt, uitându-mă unde să aleg să împing ramurile. Uitându-mă unde se scuturau frunzele. Apoi am păşit sub ramuri, calm, ca şi cum aş fi intrat prin uşa din faţă de acasă. Am făcut doi paşi, apoi m-am oprit, căci o pereche de frunze tăia aerul în faţa mea. Am păşit lateral şi înainte, în timp ce vântul răsucea o altă ramură în spaţiul din spatele meu.

M-am mişcat printre ramurile dansânde ale copacului-sabie. Nu alergând, nu dând frenetic din mâini. Am păşit cu grijă, în mod deliberat.

Mi-am dat seama că aşa se mişca Shehyn când lupta. Nu rapid, deşi uneori era rapidă. Ea se mişca perfect, întotdeauna unde trebuia.

Aproape înainte să-mi dau seama, stăteam în picioare pe pământul negru care înconjura trunchiul gros al copacului-sabie. Frunzele răsucite de vânt nu puteau ajunge aici. În siguranţă pentru moment, m-am relaxat şi m-am concentrat asupra a ceea ce mă aştepta acolo.

Sabia pe care o văzusem de pe margine era legată de copac cu un cordon de mătase albă, care se răsucea în jurul trunchiului. Sabia era pe jumătate trasă din teacă şi am văzut că lama era similară cu cea a sabiei lui Vashet. Metalul era de un cenuşiu ciudat, ars, fără marcă sau stigmat.

Lângă copac, pe o masă mică, stătea o cămaşă roşie familiară, pliată perfect pe jumătate. Erau acolo o săgeată cu pană albă puternică şi un cilindru de lemn lustruit, în genul celor în care se ţin sulurile.

Mi-a atras privirea o scânteiere luminoasă şi când m-am întors am văzut o bară groasă de aur amplasată pe pământul negru, printre rădăcinile arborelui. Era cu adevărat de aur? M-am

aplecat şi-am atins-o. Era rece sub degetele mele şi era prea grea ca s-o ridic de jos cu o singură mână. Cât să fi cântărit? Douăzeci de kilograme? Douăzeci şi cinci? Suficient aur pentru mine cât să stau pentru totdeauna la Universitate, oricât de mult mi-ar creşte taxa de şcolarizare.

M-am plimbat încet în jurul trunchiului copacului-sabie şi am văzut o bucată de mătase fâlfâind agăţată de o ramură joasă. O altă sabie, de un tip mult mai obişnuit, agăţată de aceeaşi eşarfa albă. Trei flori albastre erau legate cu o panglică albastră. O jumătate de bănuţ vintic mat. O piatră de tocilă lungă, plată, dată cu ulei.

Apoi am ajuns pe cealaltă parte a copacului şi am văzut cutia lăutei mele sprijinită lejer de trunchi.

Când am văzut-o acolo, ştiind că cineva a intrat în camera mea şi mi-a luat-o de sub pat, m-am umplut brusc de o furie cumplită. Era cu atât mai rău ştiind ce cred ademii despre muzicieni. Asta însemna că ştiau că eram nu numai barbar, ci şi o târfă ieftină şi stridentă. O puseseră acolo ca să mă batjocorească.

Înainte chemasem numele vântului cuprins de o furie teribilă, în Imre, după ce Ambroise îmi distrusese lăuta. Şi îl chemasem în teroare şi furie, ca să mă apăr împotriva lui Felurian. Dar de data asta cunoaşterea acestuia nu venise la mine în urma unor emoţii puternice. Am alunecat în asta lin, aşa cum trebuie să te întinzi ca să prinzi o sămânţă delicată de ciulin care pluteşte.

Aşa că atunci când mi-am văzut lăuta, emoţia fierbinte m-a făcut să ies din starea de Frunză în Vrie ca o vrabie lovită cu piatra. Numele vântului să rupt în bucăţi, lăsându-mă golit şi orb. Privind în jur la frunzele care dansau nebuneşte, n-am mai văzut niciun model, ci doar o mie de brice suflate de vânt tăind aerul.

Mi-am terminat circuitul lent în jurul copacului cu un nod de îngrijorare strângându-mi stomacul. Prezenţa lăutei mele făcea clar un lucru. Oricare dintre aceste obiecte putea fi o capcană pe care mi-o întinsese cineva.

Vashet zisese că testul era mai mult decât ceea ce aş fi adus înapoi de lângă copac. Era şi cum aduceam şi ceea ce aveam să fac după aceea cu acel lucru. Dacă scoteam bara grea de aur şi i-o dădeam lui Shehyn, arăta asta că eram dispus să aduc bani şcolii? Sau însemna că mă agăţam cu lăcomie de ceva greu şi greoi, în ciuda faptului că mă punea în pericol?

Asta era valabil pentru oricare dintre acele lucruri. Dacă luam

cămaşa roşie, ar fi putut fi văzut fie ca semn de nobleţe, fiindcă luptam pentru dreptul de a o purta, fie de aroganţă, fiindcă presupuneam că eram destul de bun pentru a intra în rândurile lor. Asta era de două ori adevărat pentru vechea sabie care atârna acolo. Nu mă îndoiam că pentru ademi era la fel de preţioasă ca un copil.

Am mai făcut un circuit lent al copacului, pretinzând că-mi evaluez alegerea, dar de fapt doar trăgeam de timp. M-am uitat nervos a doua oară la obiecte. O carte mică, cu un sistem de închidere din alamă. Un fus cu fir de lână cenuşie. O piatră netedă rotundă, aşezată pe o pânză albă curată.

În timp ce mă uitam, mi-am dat seama că orice alegere aş fi făcut putea fi interpretată în atât de multe moduri. Nu ştiam nici pe-aproape suficient de multe despre cultura ademică ca să ghicesc ce-ar putea semnifica obiectul meu.

Chiar dacă aş fi făcut-o, fără numele vântului care să mă îndrume înapoi prin coronament aş fi fost tăiat fâşii părăsind copacul. Probabil nu suficient cât să mă mutileze, dar suficient pentru a arăta clar că eram un barbar stângaci, care evident n-avea ce căuta acolo.

M-am uitat din nou la bara de aur. Dacă o alegeam, cel puţin greutatea ei mi-ar fi servit ca scuză pentru modul ciudat în care ieşeam de acolo. Poate că încă puteam obţine un rezultat bun cu ea…

Nervos, am făcut al treilea circuit al copacului. Am simţit vântul crescând în rafale şi făcând ca ramurile să se mişte mai sălbatic decât înainte. Asta m-a făcut să transpir, înfrigurându-mă şi făcându-mă să tremur.

În mijlocul acelui moment de îngrijorare, am devenit brusc conştient de nimic mai mult decât de presiunea bruscă, urgentă, a vezicii mele. Biologiei mele nu-i păsa deloc de gravitatea situaţiei în care mă aflam şi am fost cuprins de o nevoie puternică de a mă uşura.

Astfel, în mijlocul unei furtuni de cuţite, în mijlocul testului meu, care era, de asemenea, şi procesul meu, m-am gândit să urinez pe partea laterală a sacrului copac-sabie, în timp ce două duzini de mândri şi mortali mercenari se uitau la mine.

Era un gând înfricoşător şi inadecvat, la care am izbucnit în râs.

Şi când râsul m-a străbătut, tensiunea care îmi înnoda stomacul şi îmi sfâşia muşchii spatelui s-a topit. Oricare ar fi fost

alegerea pe care o făceam, trebuia să fie mai bună decât să fac pipi pe Latantha.

În acel moment, fără să mai fierb de furie, fără să mai fiu cuprins de frică, m-am uitat la frunzele care se mişcau în jurul meu. De fiecare dată înainte de momentul în care numele vântul mă părăsea, acesta se stingea ca un vis la trezire: iremediabil ca un ecou sau ca un oftat care se stingea.

Dar de data asta a fost diferit. Petrecusem ore privind modelele acelor frunze în mişcare. M-am uitat printre ramurile arborelui şi m-am gândit la Celean, sărind şi răsucindu-se, râzând şi alergând.

Şi asta a fost. Ca numele unui vechi prieten care îţi alunecă pur şi simplu din minte pentru un moment. M-am uitat printre ramuri şi am văzut vântul. I-am rostit blând numele lung, iar vântul s-a îmblânzit. L-am suflat ca o şoaptă şi pentru prima oară de când ajunsesem la Haert vântul a devenit tăcut şi complet liniştit.

În acest loc cu vânt fără sfârşit, părea că brusc lumea îşi ţine respiraţia. Dansul neîncetat al copacului-sabie a încetinit, apoi s-a oprit. Ca şi cum s-ar fi odihnit. Ca şi cum decisese să mă lase să plec.

M-am îndepărtat de copac şi m-am îndreptat încet spre Shehyn, fără să aduc nimic cu mine. În timp ce mergeam, am ridicat mâna stângă şi mi-am tras palma deschisă de-a lungul muchiei de brici a unei frunze atârnate.

M-am oprit în faţa lui Shehyn, la o distanţă politicoasă de ea. M-am oprit, cu faţa ca o mască impasibilă. M-am oprit, extrem de tăcut, perfect nemişcat.

Am întins mâna stângă, cu palma însângerată în sus, şi am închis pumnul. Gestul însemna *dorinţă.* A curs mai mult sânge decât mă aşteptam şi mi s-a scurs printre degete, rostogolindu-mi-se pe dosul mâinii.

După un lung moment, Shehyn a dat din cap. M-am relaxat şi doar atunci am lăsat vântul să revină.

CAPITOLUL 124

Al numelor

— Tu, a zis Vashet când am mers printre dealuri, eşti un mare ticălos fudul ordinar, ştii asta?

Mi-am înclinat capul uşor către ea, gesticulând elegant acceptare subordonată.

M-a încătuşat de partea laterală a capului.

— Fugi d-aci, măgar melodramatic. Îi poţi păcăli pe ei, dar nu şi pe mine.

Vashet ţinea o mână la piept, ca şi cum ar fi bârfit. „Ai auzit ce-a adus înapoi Kvothe de la copacul-sabie? Lucrurile pe care un barbar nu le poate înţelege: tăcere şi linişte. Inima Ademre. Ce i-a oferit lui Shehyn? Dorinţa de a sângera pentru şcoală.”

S-a uitat la mine, cu o expresie între dezgust şi amuzament.

— Serios, e ca şi cum ai fi ieşit dintr-o carte de poveşti.

Am gesticulat: *Flatare graţioasă care minimaliza acceptarea afectuoasă.*

Vashet s-a întins şi cu un deget mi-a dat un bobârnac tare peste ureche.

— Au! am izbucnit în râs. Bine. Dar să nu îndrăzneşti să mă acuzi de melodramă. Voi, oameni buni, sunteţi un mare şi nesfârşit gest dramatic. Tăcere. Haine de culoare roşu-sângeriu. Limbaj ascuns. Secrete şi mistere. E ca şi cum vieţile voastre ar fi un imens spectacol de pantomimă.

Am privit-o în ochi.

— Şi asta chiar în toate diversele sale implicaţii inteligente.

— Ei bine, ai impresionat-o pe Shehyn, a zis ea. Ceea ce e cel mai important lucru. Şi ai făcut-o în aşa fel încât şefii celorlalte şcoli să nu se poată văita prea mult. Ceea ce e celălalt lucru important.

Am ajuns la destinaţia noastră, o clădire joasă cu trei camere, lângă un ţărculeţ cu capre.

— Aici e cel care îţi va îngriji mâna, a zis ea.

— Cum rămâne cu farmacia? am întrebat-o.

— Cei de la farmacie sunt prieteni apropiaţi cu mama lui Carceret, a zis Vashet. Şi n-aş putea s-o fac să se uite la mâinile tale nici pentru o grămadă de aur.

A dat din cap către casa din apropiere.

— Daeln, pe de altă parte, e cel la care aş veni dacă aş avea nevoie de îngrijiri.

A bătut la uşă.

— Oi fi tu membru al şcolii, dar nu uita că eu sunt încă profesoara ta. În toate lucrurile, eu ştiu ce e cel mai bine.

Mai târziu, cu mâna strâns bandajată, am mers împreună cu Vashet la Shehyn. Eram într-o cameră pe care n-o mai văzusem înainte, mai mică decât camerele unde discutasem despre lethani. Avea un birouaş dezordonat, câteva flori într-o vază şi mai multe scaune confortabile cu perne. De-a lungul unui perete era o imagine cu trei păsări în zbor pe un cer la apus, care nu era pictată, ci era compusă din mii de strălucitoare piese de ţiglă smălţuită. Am bănuit că puteam să fim în echivalentul camerei de studiu a lui Shehyn.

— Ce-ţi face mâna? a zis Shehyn.

— E bine, am zis. E o tăietură superficială. Daeln face cele mai mici cusături pe care le-am văzut vreodată. E remarcabil.

A dat din cap. *Aprobare.*

Am ridicat mâna stângă, înfăşurată într-o pânză albă curată.

— Partea grea va fi păstrarea nemişcată a acestei mâini timp de patru zile. Deja mă simt ca şi cum mi-ar fi fost tăiată limba, nu mâna.

Shehyn a zâmbit uşor la asta, uimindu-mă. Familiaritatea expresiei era un mare compliment.

— Te-ai descurcat destul de bine azi. Toată lumea vorbeşte despre tine.

— Sper că puţinii care m-au văzut au subiecte mai bune de vorbit, am zis cu modestie.

Neîncredere amuzată.

— Asta ar putea fi adevărat, dar cei care au urmărit din ascunzătoare vor spune, fără îndoială, ce-au văzut. Celean a zis deja la o sută de oameni, dacă nu greşesc. Până mâine toată lumea se va aştepta ca pasul tău să zguduie pământul ca şi cum ai fi însuşi Aethe care se întoarce să ne viziteze.

N-am ştiut ce să spun, aşa că am tăcut. Ceva rar pentru mine. Dar, cum am mai spus, învăţam.

— E ceva despre care aşteptam să vorbesc cu tine, a zis Shehyn.

Curiozitate ţinută-n frâu.

— După ce Tempi te-a adus aici, mi-a spus lunga poveste a timpului petrecut de voi împreună, a zis ea. Despre căutarea banditţilor.

Am dat din cap.

— E adevărat că ai folosit magia sângelui pentru a distruge câţiva bărbaţi, apoi ai chemat fulgerul ca să-i distrugă pe ceilalţi?

Vashet a ridicat privirea la asta, uitându-se când la unul, când la celălalt. Mă obişnuisem atât de mult să vorbesc aturana cu ea, încât era ciudat să văd impasibilitatea ademă cuprinzându-i faţa. Totuşi, mi-am putut da seama că era surprinsă. Nu ştia.

M-am gândit să încerc să ofer o explicaţie pentru acţiunile mele, apoi am decis să n-o fac.

— Da.

— Înseamnă că eşti puternic.

Nu mă gândisem niciodată în aceşti termeni.

— Am ceva putere. Alţii sunt mult mai puternici.

— De asta cauţi ketanul? Pentru a obţine putere?

— Nu. Îl caut din curiozitate. Caut cunoaşterea lucrurilor.

— Cunoaşterea e un tip de putere, a subliniat Shehyn, apoi a părut să schimbe subiectul. Tempi mi-a zis că era un rhinta printre bandiţi, ca lider al lor.

— Rhinta? am întrebat respectuos.

— Ceva rău. Un bărbat care e mai mult decât un bărbat, totuşi mai puţin decât un bărbat.

— Un demon? am întrebat-o, folosind cuvântul aturan fără a sta pe gânduri.

— Nu un demon, a zis Shehyn, trecând cu uşurinţă la aturană. Nu există astfel de demoni. Preoţii voştri spun poveşti cu demoni ca să vă sperie.

M-a privit în ochi scurt, gesticulând graţios: *scuze oneste şi de însemnătate serioasă.*

— Dar sunt chestii rele în lume. Creaturi vechi, în formă de oameni. Şi câţiva dintre ei sunt mai răi decât toţi ceilalţi. Merg liber în lume şi fac lucruri cumplite.

Am simţit speranţa crescând în mine.

— Am auzit şi eu că sunt numiţi Chandrieni, am zis.

Shehyn a dat din cap.

— Şi eu am auzit. Dar rhinta e un cuvânt mai bun.

Shehyn m-a privit lung şi a revenit la ademică.

— Având în vedere ce mi-a zis Tempi despre reacţia ta, cred că ai mai întâlnit unul înainte.

— Da.

— Vei mai întâlni unul la fel?

— Da.

Certitudinea din vocea mea m-a surprins.

— Cu vreun scop?

— Da.

— Care e scopul?

— Să-l omor.

— Asemenea creaturi nu sunt uşor de ucis.

Am dat din cap.

— Vei folosi ce te-a învăţat Tempi?

— Voi folosi toate mijloacele în acest scop.

Fără să-mi dau seama, am început să gesticulez *absolut,* dar bandajul de pe mână m-a oprit. M-am încruntat.

— Asta e bine, a zis Shehyn. Ketanul tău nu va fi de-ajuns. E slab pentru cineva de vârsta ta. Bun pentru un barbar. Bun pentru cineva atât de puţin pregătit, ca tine, totuşi slab per ansamblu.

Am luptat din greu să-mi menţin entuziasmul din voce, dorindu-mi să-mi pot folosi mâna pentru a indica cât de importantă era chestiunea pentru mine.

— Shehyn, îmi doresc mult să aflu mai multe despre aceşti rhinta.

Shehyn a tăcut îndelung.

— Voi reflecta la asta, a zis ea în cele din urmă, gesticulând ceva ce m-am gândit că ar fi putut fi *tulburare.* Despre astfel de treburi nu se vorbeşte uşor.

Mi-am păstrat faţa impasibilă şi mi-am forţat mâna bandajată să spună *dorinţă profund respectuoasă.*

— Îţi mulţumesc că vei reflecta, Shehyn. Orice îmi poţi spune despre ei va valora pentru mine mai mult decât o grămadă de aur.

Vashet a gesticulat *disconfort ferm,* apoi *dorinţă politicoasă, diferenţă.* Cu două perioade în urmă n-aş fi înţeles, dar acum am realizat că voia să schimbe subiectul discuţiei noastre.

Aşa că mi-am muşcat limba şi am renunţat. În acel moment

ştiam destule despre ademi ca să realizez că forţarea problemei era cea mai proastă alegere dacă voiam să aflu mai multe. În Orânduire puteam să insist, să tachinez şi să mă dau bine pe lângă persoana cu care vorbeam. Asta n-ar fi funcţionat aici.

Aici ar fi mers doar tăcerea şi nemişcarea. Trebuia să am răbdare şi să o las pe Shehyn să abordeze subiectul când va dori ea.

— Cum spuneam, continuă Shehyn. *Mărturisire sfioasă.* Ketanul tău e slab. Dar dacă te-ai antrena timp de un an, ai ajunge egalul lui Tempi.

— Mă flatezi.

— Ba nu. Eu îţi spun ce slăbiciuni ai. Înveţi repede. Asta conduce la un comportament năprasnic, iar nechibzuinţa nu face parte din lethani. Vashet nu e singura care crede că e ceva deranjant în legătură cu spiritul tău.

Shehyn m-a privit lung. S-a uitat la mine mai bine de un minut. Apoi, a ridicat din umeri elocvent şi s-a uitat la Vashet, onorând-o pe fata mai tânără cu un zâmbet furişat.

— Totuşi.

Contemplaţie bizară.

— Dacă am întâlnit vreodată pe cineva fără nicio umbră în inima lui, cu siguranţă a fost un copil prea mic ca să vorbească.

S-a împins în scaun şi şi-a scuturat cămaşa cu ambele mâini.

— Vino. Să mergem să-ţi găsim un nume.

Shehyn ne-a condus pe tustrei sus, pe un deal abrupt, pietros.

Niciunul dintre noi nu vorbise de când plecaserăm de la şcoală. Nu ştiam ce era pe cale să se întâmple, dar nu părea potrivit să întreb. Ar fi părut lipsit de respect, ca şi cum un mire ar fi scos porumbelul pe gură întrebând „Ce urmează?” la jumătatea propriei nunţi.

Am ajuns pe o terasă cu iarbă, cu un copac înclinat îmbrăţişând strâns faţada goală a unei stânci. Lângă copac era o uşă groasă de lemn, una dintre casele ademe ascunse.

Shehyn a bătut şi a deschis singură uşa. Interiorul nu era deloc ca o stâncă.

Zidurile de piatră erau şlefuite, iar podeaua din lemn era netedă. Era şi mult mai mare decât mă aşteptam, cu un tavan înalt şi şase uşi care duceau mai adânc în piatra stâncii.

O femeie stătea la o masă joasă, copiind ceva dintr-o carte în

alta. Avea părul alb şi faţa încreţită ca un măr vechi. Atunci mi-am dat seama că aceasta era prima persoană pe care o vedeam citind sau scriind în tot timpul pe care-l petrecusem în Haert.

Bătrâna a dat din cap către Shehyn a salut, apoi s-a întors către Vashet cu ochii sclipind printre încreţituri. *Bucurie.*

— Vashet, a zis ea. Nu ştiam că te-ai întors.

— Am venit pentru un nume, Magwyn, a zis Shehyn.

Rugăminte formală politicoasă.

— Un nume? a întrebat Magwyn, nedumerită.

S-a uitat la Shehyn şi apoi la Vashet, apoi privirea i s-a mutat către locul în care stăteam eu, în spatele lor. Către părul meu roşu aprins şi către mâna mea bandajată.

— A, a zis ea, devenind brusc sumbră.

Magwyn şi-a închis cărţile şi s-a ridicat în picioare. Era adusă de spate şi a făcut paşi mici, şovăielnici. Mi-a făcut semn să mă apropii şi mi-a dat ocol lent, privindu-mă cu atenţie din cap până-n picioare. A evitat să-mi privească faţa, dar m-a luat de mâna nebandajată, întorcând-o să se uite la palmă şi la vârfurile degetelor.

— Aş vrea să te aud spunând ceva, a zis ea, încă uitându-se intens la mâna mea.

— Cum vrei, onorată creatoare de nume, am zis.

Magwyn s-a uitat la Shehyn.

— Îşi bate joc de mine?

— Cred că nu.

Magwyn mi-a mai dat o dată ocol, trecându-şi mâinile peste umerii mei, peste braţele mele, peste ceafă. Şi-a trecut degetele prin părul meu, apoi s-a oprit în faţa mea şi m-a privit direct în ochi.

Ochii ei erau ca ai lui Elodin. Nu în vreun detaliu. Ochii lui Elodin erau verzi, ascuţiţi şi batjocoritori. Ai lui Magwyn erau de familiarul cenuşiu adem, uşor apoşi şi roşii pe margine. Nu, asemănarea era în modul în care mă privea. Elodin era singura persoană pe care o cunoscusem care se putea uita la tine aşa, ca şi cum ai fi o carte pe care o răsfoia alene.

Când Magwyn mi-a întâlnit ochii pentru prima dată, am simţit cum tot aerul era supt din mine. Pentru o clipă m-am gândit că ar putea fi surprinsă de ceea ce a văzuse, dar era probabil doar temerea mea. Ajunsesem pe buza prăpastiei de prea multe ori în ultima vreme şi, în ciuda a cât de bine se desfăşurase testul meu recent, o parte din mine încă aştepta să vadă cum se termină.

— Maedre, a zis ea, cu ochii încă fixaţi în ai mei.

A coborât privirea şi s-a întors la cartea ei.

— Maedre? a zis Vashet, cu o urmă de neîncredere în voce.

Poate că ar fi spus mai mult, dar Shehyn s-a întins şi a încătuşat-o brusc de lateralul capului.

Era exact aceeaşi mişcare pe care Vashet o folosise pentru a mă pedepsi de o mie de ori în ultima lună. Nu m-am putut abţine. Am râs.

Vashet şi Shehyn s-au chiorât la mine. De-adevăratelea.

Magwyn s-a întors să se uite la mine. Nu părea supărată.

— Râzi de numele pe care ţi l-am dat?

— Niciodată, Magwyn, am zis încercând din răsputeri să gesticulez *respect* cu mâna bandajată. Numele sunt lucruri importante.

A continuat să mă privească.

— Şi ce-ar putea şti un barbar despre nume?

— Câte ceva, am zis, dibuind din nou cu mâna bandajată.

Fără ea, nu puteam adăuga cuvintelor nuanţe fine de sens.

— Departe, am făcut un studiu despre aşa ceva. Ştiu mai multe decât mulţi alţii, totuşi numai un pic.

Magwyn m-a privit îndelung.

— Atunci ştii că n-ar trebui să spui nimănui noul tău nume, a zis ea. E ceva personal şi periculos de împărtăşit.

Am dat din cap.

Magwyn a părut satisfăcută şi s-a lăsat din nou pe scaun, deschizând o carte.

— Vashet, iepuraşul meu, ar trebui să vii să mă vizitezi în curând.

Blândă duioşie dojenitoare.

— O să vin, bunico, a zis Vashet.

— Mulţumesc, Magwyn, a zis Shehyn.

Recunoştinţă respectuoasă.

Bătrâna a schiţat din cap un salut distant, iar Shehyn ne-a condus afară din peşteră.

Mai târziu în acea seară, m-am întors acasă la Vashet. Stătea aşezată pe banca din faţa casei, privind cerul în timp ce soarele începuse să apună.

A făcut semn pe bancă lângă ea şi m-am aşezat.

— Cum e să nu mai fii barbar? a întrebat ea.

— Aproape la fel, am zis. Uşor mai beat.

După cină, Penthe mă dusese acasă la ea, unde era un fel de petrecere. Numiţi-o mai degrabă adunare, pentru că nu era nici muzică, nici dans.

Totuşi, fusesem flatat că Penthe făcuse efortul de a găsi încă cinci ademi dispuşi să sărbătorească admiterea mea la şcoală.

Fusesem încântat să aflu că impasibilitatea ademilor se dizolvă destul de uşor după câteva băuturi şi nu după mult timp rânjeam cu toţii ca barbarii. Mă relaxasem, mai ales că o mare parte din vina stângăciei mele cu limba putea fi dată acum pe mâna bandajată.

— Mai devreme, Shehyn mi-a zis că ştie o poveste despre rhinta, am zis cu atenţie.

Vashet s-a întors să se uite la mine, fără nicio expresie pe faţă. *Ezitare.*

— Am căutat peste tot în lume aşa ceva, am zis. Doar câteva lucruri preţuiesc mai mult de-atât.

Sinceritate totală.

— Şi mă tem că am făcut o prostie lăsând-o pe Shehyn să ştie asta.

Chestionare. Implorare intensă.

Vashet s-a uitat la mine pentru un moment, ca şi cum aştepta să continui. Apoi a gesticulat *reticenţă.*

— O să-i vorbesc despre asta, a zis ea.

Reasigurare. Sfârşit.

Am dat din cap şi am abandonat subiectul.

O vreme, am stat împreună cu Vashet într-o tăcere prietenoasă, în timp ce soarele se scufunda încet la orizont. A inspirat profund şi a oftat puternic. Am realizat că, cu excepţia momentelor când m-a aşteptat să-mi trag sufletul sau să mă recuperez după o cădere, nu mai făcuserăm împreună aşa ceva înainte. Până în acel punct, fiecare clipă petrecută împreună se axase pe antrenamentul meu.

— Mai devreme, am rostit în sfârşit, Penthe mi-a zis că ea crede că am avut o furie bună şi că i-ar plăcea s-o împărtăşească cu mine.

Vashet a chicotit.

— Asta nu a durat prea mult.

Mi-a aruncat o privire cunoscătoare.

— Ce s-a întâmplat?

Am roşit un pic.

— A. Ea…

Mi-am amintit că ademii nu consideră contactul fizic deosebit de intim.

Zâmbetul lui Vashet a devenit practic libidinos.

— A pus mâna pe tine, nu-i aşa?

— Aproape, am zis. Mă mişc mult mai repede decât acum o lună.

— Mă îndoiesc că te poţi mişca suficient de rapid pentru a sta la distanţă de Penthe, a zis Vashet. Nu caută decât jocul sexual. Nu e nimic rău în asta.

— De-asta te întreb, am zis lent. Să văd dacă e vreun rău în aşa ceva.

Vashet a ridicat o sprânceană, în acelaşi timp gesticulând vag *nedumerire.*

— Penthe e destul de adorabilă, am zis cu atenţie. Cu toate astea, tu şi cu mine am fost… Am căutat un cuvânt adecvat. Intimi.

Înţelegerea a apărut pe faţa lui Vashet şi ea a râs din nou.

— Vrei să spui că am fost sexuali. Intimitatea dintre un profesor şi un elev e mult mai mare de-atât.

— A, am zis, relaxându-mă. M-am gândit la asta. Dar am vrut să mă asigur.

Vashet a clătinat din cap.

— Am uitat cum e cu voi, barbarii, a zis ea cu vocea plină de indulgenţă blândă. Au trecut atât de mulţi ani de când a trebuit să-i explic astea regelui meu poet.

— Deci n-ai fi ofensată dacă ar fi să…

Am făcut un gest incoerent cu mâna bandajată.

— Eşti atât de tânăr şi de energic, a zis ea. E sănătos pentru tine să faci asta. De ce aş fi ofensată? Deţin brusc sexul tău, încât ar trebui să fiu îngrijorată că-l înstrăinezi?

Vashet s-a oprit ca şi cum tocmai i se revelase ceva. S-a întors să se uite la mine.

— Tu eşti ofensat că am făcut sex cu alţii în tot acest timp?

M-a privit cu atenţie.

— Văd că eşti speriat din cauza asta.

— Sunt speriat, am admis.

Apoi am făcut un inventar mental şi am fost surprins să descopăr că nu ştiam ce simt.

— Simt că ar trebui să fiu ofensat, am zis în sfârşit. Dar nu cred că sunt.

Vashet a dat din cap aprobator.

— Ăsta e un semn bun. Arată că devii civilizat. Celălalt sentiment e ce-ai ajuns să gândeşti. E ca o cămaşă veche care nu te mai încape. Şi acum, când te uiţi la ea atent, vezi cât de urâtă era încă de la început.

Am ezitat un moment.

— Din curiozitate, am zis, cu câţi ai fost de ultima dată de când am fost împreună?

Vashet a părut surprinsă de întrebare. Şi-a ţuguiat gura şi s-a uitat îndelung la cer înainte de-a ridica din umeri.

— Cu câţi bărbaţi am vorbit de-atunci? Cu câţi m-am luptat? De câte ori am mâncat sau am practicat ketan? Cine numără astfel de lucruri?

— Mulţi ademi gândesc astfel? am întrebat-o, bucuros că în sfârşit am şansa de a pune aceste întrebări. Că sexul nu e ceva intim?

— Sigur că e intim, a zis Vashet. Tot ce aduce aproape două persoane e intim. O conversaţie, un sărut, o şoaptă. Chiar şi lupta e intimă. Dar nu ne purtăm ciudat în legătură cu sexul nostru. Nu ne e ruşine cu el. Nu simţim că e important să păstrăm sexul altcuiva doar pentru noi, aşa cum un zgârcit strânge aurul.

A clătinat din cap.

— Mai mult ca orice, această ciudăţenie în gândire vă separă pe voi, barbarii.

— Dar cum rămâne cu romantismul, atunci? am întrebat-o uşor indignat. Cum rămâne cu iubirea?

Atunci Vashet a râs din nou, cu voce tare şi lung şi extrem de amuzată. Jumătate din Haert trebuie să fi auzit asta, iar ecoul s-a întors dinspre dealurile îndepărtate.

— Voi, barbarii, a zis ea, ştergându-şi lacrimile din ochi. Am uitat cât de înapoiaţi sunteţi. Regele meu poet era la fel. I-a luat mult timp şi a fost nefericit până să-şi dea seama de adevărul lucrurilor: Există o mare diferenţă între un penis şi o inimă.

CAPITOLUL 125

Cezura

A doua zi m-am trezit cumva frânt de oboseală. Nu băusem chiar atât de mult, dar corpul meu nu mai era obişnuit cu astfel de lucruri, şi aşa în acea dimineaţă am simţit triplu fiecare băutură. M-am târât până la băi, m-am scufundat în cea mai fierbinte cadă în care am putut să stau, apoi am îndepărtat prin frecare, cât de bine am putut, senzaţia vagă de nisip.

Mă întorceam în sala de mese când Vashet şi Shehyn m-au găsit pe hol. Vashet mi-a făcut semn s-o urmez şi am mers la pas în spatele lor. Nu prea aveam chef de antrenament sau de o conversaţie formală, dar să le refuz nu părea o opţiune realistă.

Am străbătut mai multe holuri şerpuite, ajungând în cele din urmă în apropiere de centrul şcolii. Trecând printr-o curte, ne-am apropiat de o clădire mică, pătrată, pe care Shehyn a descuiat-o cu o cheiţă de fier: prima uşă încuiată pe care o văzusem în tot Haertul.

Tustrei am mers printr-un holişor fără ferestre. Vashet a închis uşa exterioară, iar camera s-a întunecat ca smoala, tăind sunetul vântului persistent. Apoi Shehyn a deschis uşa interioară. Ne-a întâmpinat lumina caldă a unei jumătăţi de duzină de lumânări. La început a părut ciudat că fuseseră lăsate să ardă într-o cameră goală...

Apoi am văzut ce atârna pe pereţi. Săbii licăreau în lumina lumânărilor, zeci dintre ele acoperind pereţii. Toate erau goale, cu tecile suspendate sub ele. Nu existau capcane rituale precum cele pe care le-ai putea găsi într-o biserică tehlină. Nu existau tapiserii sau tablouri. Doar săbiile în sine. Totuşi, era evident că era un loc important. Era un fel de tensiune în aer, ca aceea pe care o simţi în Arhive sau într-un cimitir vechi.

Shehyn s-a întors către Vashet.

— Alege.

Vashet a părut speriată din cauza asta, aproape lovită. A

început să gesticuleze, dar Shehyn a ridicat o mână înainte ca ea să poată protesta.

— E elevul tău, a zis Shehyn.

Refuz.

— Tu l-ai adus în şcoală. Tu alegi.

Vashet s-a uitat la Shehyn, la mine, la zecile de săbii strălucitoare. Toate erau zvelte şi mortale, fiecare subtil diferită de celelalte. Unele erau curbate, unele mai lungi sau mai groase decât altele. Unele arătau semne de folosire îndelungată, în timp ce câteva semănau cu a lui Vashet, cu mânerele uzate şi lame nemarcate dintr-un metal cenuşiu lustruit.

Încet, Vashet s-a dus către peretele din dreapta. A luat o sabie, a cântărit-o şi a pus-o înapoi. Apoi a ridicat alta, a luat-o în mână şi mi-a întins-o. Am luat-o. Era uşoară şi subţire ca o şoaptă.

— Fecioara Îşi Împleteşte Părul, a zis Vashet.

Am ascultat-o, simţindu-mă oarecum sfios, pentru că Shehyn mă privea. Dar înainte de a ajunge la jumătatea loviturii, Vashet deja clătina din cap. Mi-a luat sabia şi a pus-o înapoi pe perete.

După încă un minut mi-a dat o a doua sabie. Avea o gravură care mergea în jos pe lamă, ca o iederă care se târăşte. La cererea lui Vashet, am făcut Cocor în Cădere. Am fandat sus şi am tăiat în jos, sabia sclipind. Vashet a ridicat o sprânceană spre mine, examinându-mă.

Am clătinat din cap.

— Vârful e prea greu pentru mine.

Vashet n-a părut deosebit de surprinsă şi a pus şi acea sabie la loc, pe perete.

Aşa că lucrurile au continuat. Vashet a cântărit săbii şi a respins multe fără vreun cuvânt. Mi-a înmânat alte trei, mi-a cerut diverse elemente de ketan, apoi le-a repus pe perete fără să-mi ceară opinia.

Vashet s-a mişcat mai lent când a mers de-a lungul celui de-al doilea perete. Mi-a întins o sabie uşor curbată, ca a lui Penthe, şi am rămas fără respiraţie când am văzut că lama era din aceeaşi culoare cenuşie fără cusur, lustruită, ca a lui Vashet. Am luat-o cu atenţie, dar mânerul nu era potrivit pentru degetele mele. Când i-am dat-o înapoi, am văzut uşurarea scrisă clar pe faţa ei.

Pe măsură ce avansa de-a lungul peretelui, Vashet arunca din când în când câte o privire către Shehyn. În acele momente, semăna foarte puţin cu profesoara meu încrezătoare,

cuceritoare, şi foarte mult cu o tânără care avea nevoie disperată de un sfat. Shehyn a rămas impasibilă.

În cele din urmă Vashet a ajuns la al treilea perete, mergând din ce în ce mai lent. De-acum îmi înmâna fiecare sabie, aşteptând mult înainte de a le repune la locul lor.

Apoi, încet, a pus mâna pe o altă sabie cu lama de un cenuşiu lustruit. A ridicat-o de pe perete, a strâns-o şi a părut să îmbătrânească cu zece ani.

Vashet a evitat să se uite la Shehyn şi mi-a dat sabia. Garda acesteia era extinsă uşor în afară, curbându-se pentru a da mâinii un pic de protecţie.

Nu era deloc ca una care apără toată mâna. Ceva atât de voluminos făcea ca jumătate din ketan să fie nefolositor. Dar părea că dă degetelor un pic de protecţie în plus, iar asta mă încânta.

Mânerul cald mi s-a potrivit în palmă la fel de bine ca gâtul lăutei mele. Înainte de a-mi cere ea, am făcut Fecioara Îşi Împleteşte Părul. M-am simţit ca şi cum m-aş fi întins după un lung somn rigid. Am făcut uşor Douăsprezece Pietre şi pentru o clipă m-am simţit la fel de graţios ca Penthe atunci când lupta. Am făcut Cocor în Cădere şi a fost dulce şi simplu ca un sărut.

Vashet a întins mâna să mi-o ia. N-aş fi vrut să i-o dau, dar i-am dat-o. Ştiam că era cel mai prost loc şi cel mai prost moment posibil să fac pe nebunul.

Ţinând sabia, Vashet s-a întors către Shehyn.

— Asta e bună pentru el, a zis ea.

Şi pentru prima dată de când îmi cunoşteam profesoara, era ca şi cum toate râsetele îi fuseseră şterse. Vocea îi era subţire şi uscată.

Shehyn a dat din cap.

— Sunt de acord. Te-ai descurcat bine în a o găsi.

Uşurarea lui Vashet era palpabilă, deşi faţa ei încă părea oarecum lovită.

— Poate îi va compensa numele, a zis ea.

I-a întins sabia lui Shehyn.

Shehyn a gesticulat: *Refuz.*

— Nu. Elevul tău. Alegerea ta. Răspunderea ta.

Vashet a luat teaca de pe perete şi a băgat sabia în ea. Apoi s-a întors şi mi-a întins-o.

— Se numeşte Saicere.

— Cezură? am întrebat-o, speriat de nume.

Nu aşa numise Sim pauza versului din vintica veche? Mi se dădea sabia unui poet?

— Saicere, a zis ea încet, ca şi cum ar fi fost numele lui Dumnezeu.

S-a dat în spate şi am simţit din nou greutatea sabiei în mâinile mele.

Simţind că ceva se aştepta de la mine, am scos-o din teacă. Inelul subţire din piele şi metal părea o şoaptă a numelui acesteia: Saicere. Părea uşoară în mâna mea. Lama era fără cusur. Am băgat-o înapoi în teacă şi sunetul a fost diferit. A sunat ca împărţirea unui vers. A zis: Cezură.

Shehyn a deschis uşa interioară şi am plecat la fel cum am venit, în tăcere şi cu respect.

Restul zilei a fost destul de neinteresant. Cu o perseverentă lipsită de umor, Vashet m-a învăţat cum să am grijă de sabia mea. Cum să curăţ şi să ung sabia. Cum să demontez şi să reasamblez sabia. Cum să prind teaca de umăr sau de curea. Cum garda uşor extinsă ar modifica unele prinderi şi mişcări din ketan.

Sabia nu era a mea. Sabia aparţinea şcolii. Localităţii Ademre. Trebuia s-o returnez când n-aveam să mai pot lupta.

Cum în mod normal aveam puţină toleranţă în a asculta acelaşi lucru iar şi iar, am lăsat-o pe Vashet să turuie. Nu puteam face decât s-o las să se repete un pic, ca atunci când era foarte îngrijorată şi încerca să se liniştească.

Pe la a cincisprezecea repetare, am întrebat-o ce-ar trebui să fac dacă s-ar rupe sabia.

Nu mânerul sau garda, ci lama în sine. Tot mai trebuia s-o aduc înapoi?

Vashet m-a privit cu o consternare atât de mare, că era la un pas de groază. N-a răspuns şi tot restul dimineţii am avut grijă să nu mai pun întrebări.

După masa de prânz, Vashet m-a dus înapoi la peştera lui Magwyn. Starea de spirit a profesoarei mele părea oarecum mai bună, dar era încă departe de cea normală, sociabilă.

— Magwyn îţi va spune povestea lui Saicere, a zis ea. Trebuie s-o memorezi.

— Povestea ei? am întrebat-o.

Vashet a ridicat din umeri.

— În ademică e *atas.* E istoria sabiei tale. Toată lumea care a purtat-o. Ce-au făcut. E ceva ce trebuie să ştii.

Am ajuns în vârful potecii şi ne-am oprit înaintea uşii lui Magwyn. Vashet m-a privit serioasă.

— Trebuie să te porţi cât mai frumos şi să fii foarte politicos.

— Aşa voi face, am zis.

— Magwyn e o persoană importantă şi trebuie să fii atent la ce spune ea.

— Aşa voi face, am zis.

Vashet a bătut la uşă şi m-a condus înăuntru.

Magwyn stătea la aceeaşi masă ca înainte. Din câte mi-am dat seama, copia aceeaşi carte. A zâmbit când a văzut-o pe Vashet, apoi m-a observat pe mine şi şi-a lăsat faţa să cadă în familiara impasibilitate ademă.

— Magwyn, a zis Vashet.

Rugăminte profund politicoasă.

— Are nevoie de *atasul* sabiei lui.

— Ce sabie ai găsit pentru el? a întrebat Magwyn, cu faţa chiar mai zbârcită când s-a uitat chiorâş la mine.

— Saicere, a zis Vashet.

Magwyn a scos un râs aproape ca un cotcodăcit. A coborât de pe scaun.

— Nu pot să spun că sunt surprinsă, a zis şi a dispărut printr-o uşă care ducea în stâncă.

Vashet a plecat de una singură, iar eu am rămas acolo simţindu-mă ciudat, ca într-unul dintre acele vise groaznice când eşti pe scenă şi nu-ţi poţi aminti ce să spui sau chiar ce bucată voiai să cânţi.

Magwyn s-a întors, cărând o carte groasă legată în piele maro. La un gest de-al ei, am luat loc pe nişte scaune faţă-n faţă. Al ei era din piele, foarte moale. Al meu nu. M-am aşezat cu Cezura pe genunchi, într-un fel pentru că mi s-a părut adecvat şi într-un fel pentru că îmi plăcea s-o simt sub mână.

A deschis cartea, legătura trosnind când a desfăcut-o în poală. A dat paginile pentru o clipă, până când a găsit locul pe care îl căuta.

— *Primul a fost Chael,* a citit ea. *Care m-a modelat în foc pentru un scop necunoscut. M-a cărat, apoi m-a lăsat deoparte.*

Magwyn a ridicat privirea, în imposibilitatea de a gesticula

pentru că ambele mâini îi erau ocupate de cartea imensă.

— Deci? a întrebat.

— Ce ai vrea să fac? am întrebat-o politicos.

Nu puteam să gesticulez din cauza bandajelor. Făceam o pereche bună de oameni pe jumătate muţi.

— Repetă, a zis ea iritată. Trebuie să le înveţi pe toate.

— *Primul a fost Chael,* am zis. *Care m-a modelat în foc pentru un scop necunoscut. M-a cărat, apoi m-a lăsat deoparte.*

A dat din cap şi a continuat.

— *Apoi a fost Etaine…*

Am repetat. Am continuat aşa pentru probabil o jumătate de oră. Stăpân după stăpân. Nume după nume. Loialităţi declamate şi duşmani ucişi.

La început, numele şi locurile erau uimitoare. Apoi, pe măsură ce continuam, lista începea să mă deprime, pentru că aproape fiecare bucată se încheia cu moartea stăpânului. Şi nici măcar nu erau morţi paşnice. Unii muriseră în războaie, unii în dueluri. Mulţi fuseseră pur şi simplu ucişi de… sau omorâţi de…, neoferind niciun indiciu cu privire la circumstanţe. După treizeci dintre aceştia, nu auzisem nimic de genul: a plecat împăcat din această lume, în somn, înconjurat de nepoţi graşi. Apoi lista a încetat să mai fie deprimantă şi a devenit în schimb pur şi simplu plictisitoare.

— *Apoi a venit Finol al ochiului clar şi strălucitor,* am repetat atent. *Mult iubit de Dulcen. Ea însăşi a ucis două daruna, apoi a fost ucisă de gremmen la Drossen Tor.*

Mi-am dres vocea înainte ca Magwyn să poată recita un alt pasaj.

— Dacă îmi dai voie să întreb, i-am zis. Cât de mulţi au purtat Cezura de-a lungul anilor?

— Saicere, m-a corectat aspru. Nu îndrăzni să-i răstălmăceşti numele. Înseamnă a rupe, a prinde şi a zbura.

M-am uitat în jos la sabia din poala mea. I-am simţit greutatea, răceala metalului de sub degetele mele. O mică ciobitură a lamei ascuţite cenuşii era vizibilă deasupra părţii de sus a tecii.

Cum să spun ca să puteţi înţelege? Saicere era un nume bun. Era subţire şi luminoasă şi periculoasă. Se potrivea sabiei cum se potriveşte o mănuşă pe mână.

Dar nu era numele perfect. Numele acestei săbii era Cezura. Această sabie era pauza discordantă într-un vers perfect. Era

respiraţia întreruptă. Era netedă şi rapidă şi ascuţită şi letală. Numele nu i se potrivea ca o mănuşă.

I se potrivea ca pielea. Mai mult decât atât. Era ca osul şi muşchiul şi mişcarea. Astea sunt mâna. Iar Cezura era sabia. Era atât numele, cât şi obiectul în sine.

Nu-mi dau seama cum de-am ştiut asta. Dar am ştiut-o.

În plus, dacă voiam să fiu un Glăsuitor, am decis că puteam la fel de bine să-mi aleg şi singur numele propriei mele săbii.

M-am uitat la Magwyn.

— E un nume bun, am fost de acord politicos, decizând să-mi păstreze opinia pentru mine, până când plecam de-a binelea din Ademre. Eram doar curios cât de mulţi stăpâni au fost în total. E tot ceva ce ar trebui să ştiu.

Magwyn m-a privit acru, ceea ce arăta că ştia că o tratez cu condescendenţă. Dar a dat mai multe pagini din cartea ei. Apoi încă vreo câteva. Apoi încă vreo câteva.

— Două sute treizeci şi şase, a zis ea. Vei fi al două sute treizeci şi şaptelea.

A dat paginile înapoi la începutul listei.

— Să începem din nou.

A respirat adânc şi a continuat:

— *Primul a fost Chael, care m-a modelat în foc pentru un scop necunoscut. M-a cărat, apoi m-a lăsat deoparte.*

Mi-am controlat nevoia de a ofta. Chiar şi cu talentul meu pentru învăţat versuri, de membru al trupei de teatru, putea să dureze zile lungi, obositoare până le memoram pe toate.

Apoi mi-am dat seama ce însemna asta cu adevărat. Dacă fiecare proprietar păstrase Cezura timp de zece ani şi niciodată nu stătuse degeaba mai mult de un an sau doi, însemna că Cezura era, la o estimare foarte conservatoare, mai veche de două mii de ani.

Următoarea surpriză am primit-o trei ore mai târziu, când am încercat să mă scuz pentru cină. Când m-am ridicat să plec, Magwyn mi-a explicat că trebuia să rămân cu ea până când învăţam pe de rost toată povestea Cezurei. Cineva avea să ne aducă mâncarea şi era acolo o cameră în apropiere, unde puteam să dorm.

Primul a fost Chael…

CAPITOLUL 126

Prima piatră

Mi-am petrecut următoarele trei zile cu Magwyn. N-a fost rău, mai ales că mâna mea stângă încă se vindeca, astfel încât capacitatea mea de a vorbi şi de a lupta era destul de limitată.

Îmi place să cred că m-am descurcat destul de bine. Mi-ar fi fost mai uşor să memorez o piesă întreagă decât asta. O piesă se potriveşte ca un mozaic. Dialogul se mişcă înainte şi înapoi. Povestea are o formă. Dar ce învăţam de la Magwyn era doar un şir lung de nume necunoscute şi evenimente fără legătură între ele. Era o listă deghizată într-o poveste.

Totuşi, am învăţat totul pe de rost. Era târziu, în cea de-a treia seară, când i-am recitat din nou impecabil lui Magwyn toată istoria. Cea mai grea parte a fost să nu cânt când am recitat. Muzica poartă cuvintele peste mile şi în inimi şi în amintiri.

Memorarea istoriei Cezurei a fost mult mai uşoară când am început să mi-o încadrez în cap pe muzica unei vechi balade vintice.

În dimineaţa următoare Magwyn mi-a cerut s-o recit din nou. După ce am făcut-o şi a doua oară, a scris în grabă o scrisoare pentru Shehyn, a pecetluit-o cu ceară şi m-a izgonit din peştera ei.

— Ne aşteptam ca Magwyn să nu termine cu tine decât peste câteva zile, a zis Shehyn citind scrisoarea. Vashet e într-o călătorie la Feant şi nu se va întoarce pentru cel puţin două zile.

Asta însemna că memorasem *atasul* de două ori mai repede decât se aşteptau.

M-am simţit destul de mândru.

Shehyn s-a uitat la mâna mea stângă şi s-a încruntat puţin.

— Când ţi-ai îndepărtat pansamentele? a întrebat ea.

— Nu te-am găsit la început, am zis. Aşa că m-am dus să-l

vizitez pe Daeln. A zis că s-a vindecat destul de bine.

Mi-am încordat mâna stângă recent nebandajată, gesticulând *uşurare veselă.*

— Pielea mai e doar puţin rigidă şi m-a reasigurat că în curând, cu o îngrijire adecvată, rigiditatea va dispărea cu totul.

M-am uitat la Shehyn, aşteptându-mă să văd un gest de aprobare sau de satisfacţie. În schimb, am văzut iritare exasperată.

— Am greşit cu ceva? am întrebat-o.

Regret confuz. Scuze.

Shehyn a făcut semn către mâna mea.

— Ar fi putut fi o scuză convenabilă pentru a-ţi amâna judecata pietrei, a zis ea. *Resemnare iritată.* Acum trebuie să mergem mai departe cu ea azi, cu Vashet sau fără ea.

Am simţit cum mă cuprinde din nou o familiară stare de îngrijorare, ca o pasăre neagră încleştându-şi ghearele adânc în muşchii gâtului şi ai umerilor. Am crezut că plictiseala memorării era ultima etapă, dar se părea că nu se încheiase încă. Nu-mi plăcea nici sonoritatea termenului: judecata pietrei.

— Întoarce-te aici după masa de prânz, a zis Shehyn.

Alungare.

— Du-te. Am multe de pregătit până atunci.

M-am dus s-o caut pe Penthe. Cu Vashet plecată, era singura pe care o ştiam destul de bine pentru a o întreba despre judecata care urma. Dar nu era nici acasă, nici la şcoală şi nici la băi. În cele din urmă am renunţat, m-am întins şi mi-am repetat ketanul, prima dată cu Cezura, apoi fără ea. Apoi m-am dus la băi şi am frecat de pe mine trei zile de stat şi nefăcut nimic.

Când m-am întors după prânz, Shehyn mă aştepta ţinând în mână sabia ei sculptată de lemn. S-a uitat la mâinile mele goale şi a făcut un gest exasperat.

— Unde ţi-e sabia de duel?

— În camera mea, am zis. Nu ştiam că am nevoie de ea.

— Fugi şi adu-o, a zis ea. Ne întâlnim pe dealul de piatră.

— Shehyn, am zis.

Implorare urgentă.

— Nu ştiu unde e asta. Nu ştiu nimic despre judecata pietrei.

Surprindere.

— Vashet nu ţi-a zis niciodată?

Neîncredere.

Am scuturat din cap. *Scuze sincere.*

— Ne-am concentrat pe alte lucruri.

Exasperare.

— E destul de simplu, a zis ea. La început vei recita *atasul* Saicerei pentru toţi cei adunaţi. Apoi vei urca dealul. La prima piatră vei lupta cu unul din şcoală, care e clasat pe locul primei pietre. Dacă vei câştiga, vei continua să urci şi să lupţi cu cineva de la a doua piatră.

Shehyn s-a uitat la mine.

— În cazul tău, asta e o formalitate. Ocazional, un elev intră la şcoală cu un talent excepţional. Vashet a fost unul dintre ei şi a câştigat a doua piatră de la prima judecată.

Onestitate sinceră.

— Tu nu eşti unul dintre ei. Ketanul tău e încă slab şi nu te poţi aştepta să câştigi nici prima piatră. Dealul de piatră e la est de băi.

Mi-a făcut semn din mână: *Grăbeşte-te.*

O mulţime se adunase la poalele dealului de piatră când am ajuns, mai mult de o sută de oameni. Hainele cenuşii şi de culori şterse făcute în casă le întreceau cu mult pe cele roşii de mercenar, iar murmurul scăzut al mulţimii se auzea de la distanţă.

Dealul în sine nu era deosebit de mare şi nici abrupt. Dar vârful era tăiat de colo-colo de o serie de serpentine. La fiecare colţ exista un spaţiu larg, plat, cu un bloc mare de piatră cenuşie. Era patru colţuri, patru pietre şi patru mercenari purtând cămăşi roşii. În vârful dealului se afla o piatră arsă înaltă, familiară ca un prieten. Lângă ea se afla o mică figură de un alb orbitor.

Pe măsură ce mă apropiam, simţeam un miros adus de briză: castane prăjite.

Numai atunci m-am relaxat. Era un fel de spectacol public grandios. În timp ce „judecata pietrei” suna intimidant, m-am îndoit foarte mult că aveam să fiu brutalizat în faţa unui public fremătând, în timp ce cineva vindea castane prăjite.

Am intrat în mulţime şi m-am apropiat de deal. Am văzut că Shehyn stătea lângă piatra arsă. Am recunoscut şi faţa în formă de inimă, şi părul lung împletit al lui Penthe la a treia piatră.

Mulţimea s-a despărţit uşor în timp ce mergeam către poalele dealului. Cu coada ochiului am văzut o siluetă roşie ca sângele

venind în grabă spre mine. Alarmat, m-am întors şi am văzut că nu era nimeni altul decât Tempi. S-a grăbit spre mine, gesticulând larg *salut entuziast.*

Am rezistat nevoii de a zâmbi şi de a-i striga numele, mulţumindu-mă în schimb să gesticulez *entuziasm plin de bucurie.*

S-a aşezat direct în faţa mea, prinzându-mă de umăr şi înghiontindu-mă fericit, ca şi cum m-ar fi felicitat. Dar ochii lui erau arzători. Aproape de piept mâna lui a zis *înşelăciune* unde doar eu puteam vedea.

— Ascultă-mă, a zis în şoaptă. Nu poţi câştiga această luptă.

— Nu-ţi face griji.

Reasigurare.

— Shehyn crede la fel, dar s-ar putea să vă surprind.

Prinderea lui Tempi pe umărul meu a devenit dureros de strânsă.

— Ascultă-mă, a şuierat. Ia uite cine e la prima piatră.

M-am uitat peste umărul lui. Era Carceret. Ochii ei erau ca nişte cuţite.

— E plină de furie, a zis încet Tempi, gesticulând afecţiune blândă către cei care ne priveau. Ca şi cum admiterea la şcoală n-a fost de-ajuns, ţi s-a dat şi sabia mamei ei.

Ştirea asta a scos vlaga din mine. Mintea mi s-a dus la ultima parte din *atas.*

— Larel a fost mama lui Carceret? am întrebat.

Tempi şi-a trecut afectuos mâna dreaptă prin părul meu.

— Da. E furioasă rău. Mi-e teamă că te va cotonogi cu plăcere, chiar dacă asta va însemna că va fi dată afară din şcoală.

Am dat din cap serios.

— Va încerca să te dezarmeze. Ai grijă la asta. Nu înşfăca. Dacă te prinde cu Ursul Adormit sau Mâini Învârtite, dă-te repede bătut. Strigă dacă e nevoie. Dacă eziţi sau încerci să scapi, îţi va zdrobi braţul sau ţi-l va disloca din umăr. Am auzit-o spunându-i asta surorii ei, cu nu mai mult de o oră în urmă.

Dintr-odată, Tempi a păşit deoparte şi a gesticulat *respect omagial.*

Am simţit o bătaie pe braţ şi când m-am întors, am văzut faţa încreţită a lui Magwyn.

— Hai, a zis ea cu autoritate liniştită. A venit momentul.

Am mers la pas în spatele ei. Când am intrat, toţi cei din mulţime au gesticulat un fel de respect către ea. Magwyn m-a

condus la începutul drumului. Era un bloc de piatră cenuşie, puţin mai înalt decât genunchiul meu şi la fel ca toate celelalte de la fiecare colţ al drumului.

Bătrâna mi-a făcut semn să mă urc pe piatră. M-am uitat la grupul de ademi şi am avut un moment fără precedent de trac.

Aplecându-mă un pic, i-am vorbit încet lui Magwyn.

— Pot să ridic vocea când recit? am întrebat-o emoţionat. Nu vreau să fiu ofensator, dar dacă n-o fac, cei din spate nu vor auzi.

Magwyn mi-a zâmbit pentru prima dată, cu faţa încreţită brusc dulce. M-a mângâiat pe mână.

— Nimeni nu va fi ofensat de un glas tare aici, a zis ea, gesticulând *moderaţie grijulie.* Dă-mi.

Am scos-o pe Saicere şi i-am înmânat-o. Atunci Magwyn m-a grăbit spre piatră.

Am recitat *atasul* în timp ce Magwyn mă privea. Deşi aveam încredere în memoria mea, tot era cumplit. M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă aş sări un stăpân sau aş plasa greşit un nume.

A fost nevoie de aproape o oră ca să termin, publicul adem ascultând cu o linişte aproape stranie. Când am terminat, Magwyn mi-a oferit mâna, ajutându-mă să cobor de pe piatră ca şi cum aş fi fost o doamnă care coboară dintr-o trăsură. Apoi a făcut semn către deal.

Mi-am şters sudoarea de pe mână şi am cuprins mânerul de lemn al sabiei mele de duel în timp ce urcam. Hainele roşii ale lui Carceret erau legate strâns de braţele lungi şi umerii largi. Curelele din piele pe care le purta erau mai mari şi mai groase decât ale lui Tempi. Păreau, de asemenea, să fie de un roşu mai deschis şi m-am întrebat dacă le vopsise special pentru acea zi. Când m-am apropiat, am văzut că avea urmele unui ochi învineţit.

Văzând că o priveam, Carceret şi-a aruncat deoparte sabia de lemn cu o mişcare lentă, deliberată. A gesticulat *dispreţ* suficient de larg cât să fie văzută de mulţimea de pe locurile cele mai depărtate.

Din mulţime s-a auzit un murmur şi m-am oprit din mers, neştiind sigur ce să fac. După un moment de gândire, mi-am pus şi eu sabia de antrenament jos şi am continuat să merg.

Carceret mă aştepta în centrul unui platou circular cu iarbă, la circa zece metri distanţă. Pământul era moale acolo, aşa că în mod normal n-aveam de ce să-mi fac griji că aş fi putut fi

aruncat.

În mod normal. Vashet mă învăţase diferenţa dintre a arunca pe cineva la pământ şi a trânti pe pământ. Primul era ceea ce ai face în timpul unei partide amicale. Al doilea era ceea ce ai folosi într-o luptă adevărată, dacă intenţia e de a-ţi mutila sau a-ţi ucide adversarul.

Înainte de a mă apropia, m-am aşezat în bine cunoscuta ghemuire a luptătorului. Mi-am ridicat mâinile, mi-am îndoit genunchii şi mi-am controlat nevoia de a mă ridica pe călcâie, ştiind că voi simţi mai repede şi-mi voi pierde echilibrul în final. Am inspirat adânc, echilibrându-mă şi m-am îndreptat încet spre ea.

Carceret s-a aşezat într-o ghemuire similară şi imediat ce-am ajuns în raza ei, a făcut o fentă spre mine. A fost doar un uşor tic nervos al mâinii şi al umărului, dar, speriat cum eram, am picat cu totul în capcană şi am luat-o la goană ca un iepure speriat.

Carceret şi-a coborât mâinile şi s-a îndreptat, abandonând lupta ei ghemuită. *Amuzament,* a gesticulat larg, *invitaţie.* Apoi mi-a făcut semn cu ambele mâini. Am auzit câteva râsete venind dinspre mulţimea de mai jos.

Umilitoare cum îi era atitudinea, am fost dornic să profit de garda ei coborâtă. Am păşit înainte şi am făcut o încercare precaută de Mâini precum Cuţitele. Prea prudent, iar ea s-a tras deoparte fără ca măcar să fie nevoie să-şi ridice mâinile.

Ştiam că eram depăşit ca luptător. Asta însemna că singura mea speranţă era să mă joc cu emoţiile ei deja fierbinţi. Dacă reuşeam s-o înfurii, putea face greşeli. Dacă făcea greşeli, puteam câştiga.

— Primul a fost Chael, am zis, oferindu-i cel mai larg şi mai barbar zâmbet.

Carceret a făcut jumătate de pas mai aproape.

— Îţi voi zdrobi mâinile tale frumoase, a şuierat într-o aturană perfectă.

În timp ce vorbea s-a întins şi a făcut o mişcare de prindere vicioasă către mine.

Încerca să mă sperie, ca să mă dau în spate şi să-mi pierd echilibrul. Şi, sincer, veninul brut din vocea ei chiar mă făcea să vreau să fac asta.

Dar eram pregătit. Am rezistat reflexului de-a mă trage înapoi. Pentru a reuşi asta, am îngheţat pentru un moment, nici retrăgându-mă şi nici avansând.

Desigur, Carceret asta aştepta cu adevărat, o jumătate de secundă de ezitare în timp ce mă luptam cu nevoia de-a fugi. S-a închis dintr-un singur pas simplu şi mi-a prins încheietura, mâna ei strângându-mă ca o bandă de fier.

Fără a sta pe gânduri, am folosit curioasa versiune cu două mâini a lui Celean a Leului Evadat. Perfectă pentru o fetiţă care luptă împotriva unui om în toată firea sau pentru un muzicant surclasat fără speranţă, încercând să scape de un mercenar adem.

Mi-am recăpătat controlul mâinii, iar mişcarea neortodoxă a speriat-o puţin pe Carceret. Am profitat de ocazie şi am lovit-o repede cu Semănatul Orzului, plesnind-o cu pumnul în biceps.

N-a fost un pumn puternic, eram prea aproape pentru asta. Dar dacă aş fi reuşit să lovesc nervul corespunzător, lovitura i-ar fi amorţit mâna. Nu numai că i-ar fi slăbit partea stângă, dar i-ar fi făcut mai dificil de executat toate mişcările cu două mâini ale ketanului. Un avantaj semnificativ.

Din moment ce încă eram atât de aproape, imediat după Semănatul Orzului am continuat cu Rotirea Morii, dându-i un ghiont scurt, ferm, pentru a o dezechilibra. Am reuşit să-mi pun ambele mâini pe ea şi chiar am împins-o înapoi vreo zece centimetri, dar Carceret era departe de a-şi pierde echilibrul.

Apoi i-am văzut ochii. Credeam că o văzusem furioasă înainte, dar nu era nimic în comparaţie cu acum. Acum chiar reuşisem s-o lovesc. Nu doar o dată, ci de două ori. Un barbar cu mai puţin de două luni de antrenament o lovise de două ori, în timp ce toată lumea de la şcoală privea.

Nu pot descrie cum arăta. Şi chiar dacă aş putea, nu v-ar face să înţelegeţi adevărul lucrurilor, pentru că faţa ei era aproape în întregime impasibilă. În schimb, lăsaţi-mă să vă spun asta. N-am văzut niciodată pe cineva atât de furios în toată viaţa mea.

Nici pe Ambrose. Nici pe Hemme. Nici pe Denna când i-am criticat cântecul sau pe maer atunci când l-am sfidat. Acele furii erau lumânări palide în comparaţie cu focul din vatră care ardea în ochii lui Carceret.

Dar chiar şi în plină floare a furiei, Carceret se stăpânea perfect. Nu s-a dezlănţuit sălbatic şi nici n-a mârâit la mine. Şi-a păstrat cuvintele pentru sine, arzându-le drept combustibil.

Nu puteam câştiga acea luptă. Dar mâinile mi se mişcau automat, antrenate în sute de ore de practică, pentru a profita de apropierea ei. Am păşit înainte şi am încercat s-o prind pentru

Tunet Ascendent. Şi-a smuls mâinile, respingând atacul. Apoi m-a pocnit cu Luntraş pe Doc.

Nu cred că se aştepta să se lege. Un adversar mai competent ar fi evitat sau ar fi blocat asta. Dar eu am păşit neatent, aşa că m-am dezechilibrat, aşa că am fost lent, aşa că piciorul ei m-a lovit în stomac şi m-a împins.

Luntraş pe Doc nu e o lovitură rapidă menită să rupă oasele. E o lovitură care dezechilibrează adversarul. Pentru că eram deja dezechilibrat, m-a dat cu picioarele-n sus. Am aterizat iritant pe spate, apoi m-am rostogolit până când m-am oprit cu picioarele împleticite.

Unii ar putea spune că am căzut prea rău şi că eram în mod evident prea stupefiat ca să mă ridic în picioare şi să continui lupta. Alţii ar putea spune că, deşi murdară, căzătura n-a fost chiar atât de dură şi că m-aş fi putut ridica în picioare, cu siguranţă, după unele mai rele de-atât.

Personal, cred că linia între a fi stupefiat şi a fi înţelept e uneori foarte subţire. Cât de subţire, bănuiesc că vă voi lăsa pe voi să decideţi.

CAPITOLUL 127

Furie

— Unde ţi-a fost capul? a întrebat Tempi.

Dezamăgire. Pedeapsă aprigă.

— Ce prost îşi pune sabia deoparte?

— Ea şi-a aruncat prima sabia! am protestat.

— Doar ca să te ademenească, a zis Tempi. Doar ca o capcană. Am legat teaca Cezurei, astfel că mânerul atârna peste umăr. N-a fost nicio ceremonie specială după ce am pierdut. Magwyn mi-a returnat pur şi simplu sabia şi mi-a zâmbit, mângâindu-mi mâna reconfortant.

Am privit mulţimea răspândindu-se încet mai jos şi am gesticulat *neîncredere politicoasă* către Tempi.

— Ar fi trebuit să-mi ţin sabia când ea era neînarmată?

— Da!

Acord absolut.

— E de cinci ori mai bună ca tine. Ai fi avut o şansă dacă ţi-ai fi păstrat sabia!

— Tempi are dreptate, am auzit vocea lui Shehyn în spatele meu. Cunoaşterea duşmanului e în conformitate cu Iethani. Când o luptă e inevitabilă, un luptător inteligent foloseşte orice avantaj.

M-am întors şi am văzut-o venind pe drum. Alături de ea mergea Penthe.

Am gesticulat *certitudine politicoasă.*

— Dacă mi-aş fi ţinut sabia şi aş fi câştigat, oamenii ar fi considerat-o pe Carceret fraieră şi ar fi avut resentimente faţă de mine că am obţinut un rang pe care nu-l meritam. Şi dacă mi-aş fi ţinut sabia şi aş fi pierdut, ar fi fost umilitor. Niciuna nu s-ar fi reflectat bine asupra mea.

M-am uitat când la Shehyn, când la Tempi.

— Greşesc?

— Nu greşeşti, a zis Shehyn. Dar nici Tempi nu greşeşte.

— Trebuie căutată întotdeauna victoria, a zis Tempi.
Fermitate.
Shehyn s-a întors spre el.
— Succesul e cheia, a zis ea. Nu e întotdeauna necesară victoria pentru a câştiga.
Tempi a gesticulat *dezacord respectuos* şi a deschis gura să răspundă, dar Penthe a vorbit prima, intrând peste el.
— Kvothe, te-ai rănit în cădere?
— Nu rău, am zis, mişcându-mi spatele precaut. Câteva vânătăi, probabil.
— Ai ceva să pui pe ele?
Am clătinat din cap.
Penthe a păşit înainte şi m-a luat de braţ.
— Am nişte chestii acasă. Îi vom lăsa pe ei doi să discute despre lethani. Cineva ar trebui să aibă grijă de rănile tale.
Mi-a prins braţul cu mâna stângă, făcând declaraţia curios de goală de orice conţinut emoţional.
— Desigur, a zis Shehyn după o clipă, iar Tempi a gesticulat *acord grăbit.*
Dar Penthe deja mă conducea ferm la vale.
Am mers vreo câteva sute de metri, Penthe ţinându-mi braţul uşor. În cele din urmă a vorbit cu un accent uşor aturan.
— Eşti rănit atât de rău cât să ai nevoie de-un balsam? a întrebat ea.
— Nu chiar, am recunoscut.
— Mă gândeam eu, a zis ea. Dar după ce pierd o luptă, rareori doresc să mi se spună cum am pierdut-o.
Mi-a aruncat un zâmbet mic, pe ascuns. I-am zâmbit şi eu.
Am continuat să mergem, iar Penthe mă ţinea de braţ, ghidându-mă subtil printr-o dumbravă, apoi pe o potecă abruptă cioplită într-o mică stâncă.
În cele din urmă am ajuns pe o dolină retrasă, cu un covor de maci sălbatici înfloriţi prin iarbă. Petalele lor moi, sângerii erau aproape de aceeaşi culoare cu roşul hainelor de mercenar ale lui Penthe.
— Vashet mi-a zis că barbarii au ritualuri ciudate când fac sex, a zis Penthe. Mi-a zis că dacă vreau să mă culc cu tine, ar trebui să-ţi aduc nişte flori.
A arătat în jur.
— Astea sunt cele mai bune pe care le-am putut găsi în sezonul ăsta.

S-a uitat la mine aşteptând.

— A, cred că Vashet a vrut să glumească, am zis. Sau poate să-mi facă mie o glumă.

Penthe s-a încruntat şi m-am grăbit să continui.

— Dar e adevărat că printre barbari există multe ritualuri care duc la sex. E ceva mai complicat.

Penthe a gesticulat *iritare ursuză.*

— N-ar trebui să fiu surprinsă, a zis ea. Toată lumea spune poveşti despre barbari. Unele dintre ele sunt de formare, ca să mă descurc printre voi. Cu toate astea, ciudat. Din moment ce n-am fost încă printre ei, mi se spun şi poveşti ca să mă necăjească.

— Ce fel de poveşti? am întrebat-o, gândindu-mă la ceea ce auzisem eu despre ademi şi lethani înainte de a-l întâlni Tempi.

A ridicat din umeri, uşor jenată.

— E o prostie. Spun că toţi bărbaţii barbari sunt imenşi.

A arătat deasupra capului ei o înălţime de mai mult de doi metri.

— Naden mi-a spus că a mers într-un oraş unde barbarii mâncau o supă făcută din pământ. Se spune că barbarii nu se scaldă niciodată. Se spune că barbarii îşi beau propria urină, crezând că asta îi va ajuta să trăiască mai mult.

A clătinat din cap, râzând şi gesticulând *amuzament îngrozit.*

— Vrei să spui că tu n-o bei pe-a ta? am întrebat încet.

Penthe a încremenit şi s-a uitat la mine, cu faţa şi mâinile arătând un amestec confuz, de scuză, de jenă, dezgust şi neîncredere. Era o încurcătură atât de bizară de emoţii, încât nu m-am putut abţine să nu râd şi am văzut-o că s-a relaxat când şi-a dat seama că fusese o glumă.

— Înţeleg, am zis. Noi spunem poveşti similare despre ademi.

Ochii i s-au aprins.

— Trebuie să-mi spui, aşa cum ţi-am zis şi eu. Aşa ar fi corect.

Având în vedere reacţia lui Tempi când i-am zis despre cuvântul foc şi lethani, am decis să-i împărtăşesc altceva.

— Se spune că cei care iau roşul nu fac sex niciodată. Se spune că luaţi energia asta şi o puneţi în ketanul vostru şi că ăsta e motivul pentru care sunteţi atât de buni luptători.

Penthe a râs tare la asta.

— În cazul ăsta n-aş fi ajuns niciodată la a treia piatră, a zis ea.

Amuzament crispat.

— Dacă abţinerea de la sex mi-ar fi afectat lupta, ar fi fost zile în care n-aş fi putut strânge pumnul.

Mi-am simţit pulsul crescând un pic auzind asta.

— Totuşi, îmi dau seama de unde se trage povestea, a zis ea. Se gândesc probabil că nu facem sex pentru că un adem nu s-ar culca cu un barbar.

— A, am zis, oarecum dezamăgit. Atunci de ce m-ai adus la flori?

— Tu eşti din Ademre acum, a zis ea cu uşurinţă. Mă aştept să te abordeze multe fete. Ai o faţă dulce şi e greu să nu fii curioasă în legătură cu furia ta.

Penthe s-a oprit şi a privit în jos în mod semnificativ.

— Asta dacă nu cumva eşti bolnav.

Am roşit la asta.

— Ce? Nu! Sigur că nu!

— Eşti sigur?

— Am studiat la Clinică, am zis oarecum rigid. Cea mai mare şcoală de medicină din lume. Ştiu totul despre bolile pe care le poate lua cineva, ştiu cum să le identific şi cum să le tratez.

Penthe m-a privit cu scepticism.

— N-am ceva cu tine. Dar se ştie că barbarii sunt destul de frecvent bolnavi în sexul lor.

Am clătinat din cap.

— Asta e doar o altă poveste prostească. Te asigur că barbarii nu sunt mai bolnavi decât ademii. De fapt, cred că suntem mai puţin bolnavi.

A clătinat din cap, cu ochi serioşi.

— Nu. Greşeşti. Dintr-o sută de barbari, câţi ai spune că sunt afectaţi?

Era o statistică simplă pe care o ştiam de la Clinică.

— Din fiecare sută? Poate cinci. Mai mult printre cei care lucrează în bordeluri sau care frecventează astfel de locuri, desigur.

Faţa lui Penthe exprima dezgust evident şi a tremurat.

— Din o sută de ademi, niciunul nu e afectat, a zis ea ferm.

Absolut.

— Haide acuma.

Am ridicat mâna, făcând un cerc cu degetele.

— Niciunul?

— Niciunul, a zis ea cu o certitudine sumbră. Singurul loc de unde am putea lua aşa ceva e de la un barbar, iar cei care

călătoresc sunt avertizaţi.

— Şi dacă iei o boală de la un alt adem care n-a fost atent când a călătorit? am întrebat-o.

Faţa lui Penthe în formă de inimă a devenit sumbră, nările luându-i foc.

— De la unul de-al meu?

Furie mare.

— Dacă unul dintre ademre mi-ar da o boală, aş fi furioasă. Aş striga din vârful unei stânci ce-au făcut. Le-aş face viaţa la fel de dureroasă ca un os rupt.

A gesticulat *dezgust,* periind partea din faţă a cămăşii cu primul gest pe care-l învăţasem de la Tempi.

— Apoi aş face un drum lung peste munţi, în Tahl, ca să mă vindec. Chiar dacă ar dura doi ani călătoria şi n-ar aduce niciun ban şcolii. Şi nimeni n-ar avea o părere proastă despre mine dacă aş face asta.

Am dat din cap pentru mine. Avea sens. Având în vedere atitudinea lor despre sex, dacă ar fi fost altfel, boala s-ar fi răspândit rapid în rândul populaţiei.

Am văzut-o pe Penthe uitându-se la mine aşteptând.

— Îţi mulţumesc pentru flori, am zis.

A dat din cap şi a păşit mai aproape, privindu-mă. Ochii ei erau încântaţi când mi-a zâmbit timid din nou. Apoi faţa i-a devenit serioasă.

— E suficient pentru a-ţi satisface ritualurile barbare sau trebuie făcut mai mult?

Mi-am coborât mâna şi am dus-o de-a lungul pielii netede a gâtului ei, alunecându-mi vârfurile degetelor pe sub împletitura lungă, astfel încât acestea i-au mângâiat ceafa. A închis ochii şi şi-a îndreptat faţa spre mine.

— Sunt minunate şi mai mult decât suficiente, am zis şi m-am aplecat s-o sărut.

— Am avut dreptate, a zis Penthe cu un oftat mulţumit când ne-am întins goi printre flori. Ai o adevărată furie.

M-am întins pe spate, corpul ei mic pliindu-se sub braţul meu, faţa ei în formă de inimă odihnindu-se uşor pe pieptul meu.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat-o. Nu cred că furie e cuvântul potrivit.

— Vreau să spun *vaevin,* a zis ea, folosind cuvântul ademic. E

acelaşi lucru?

— Nu ştiu cuvântul, am recunoscut.

— Cred că furie e cuvântul potrivit, a zis ea. Am vorbit cu Vashet în limba ta, iar ea nu m-a corectat.

— Atunci ce vrei să spui prin furie? am întrebat. Cu siguranţă nu mă simt furios.

Penthe a ridicat capul de pe pieptul meu şi mi-a zâmbit leneş, satisfăcută.

— Bineînţeles că nu, a zis ea. Ţi-am luat eu furia. Cum te-ai putea simţi astfel?

— Eşti… eşti furioasă, atunci? am întrebat, sigur că nu înţelegeam nimic.

Penthe a râs şi a clătinat din cap. Şi-a desfăcut împletitura lungă, iar părul lung, de culoarea mierii îi atârna pe-o parte a feţei. O făcea să pară o persoană complet diferită. Asta şi lipsa hainelor roşii de mercenar, bănuiesc.

— Nu e genul ăla de furie. Mă bucur că o am.

— Tot nu înţeleg, am zis. Asta ar putea fi ceva ce barbarii nu ştiu. Explică-mi ca şi cum aş fi un copil.

S-a uitat la mine pentru un moment, cu ochi serioşi, apoi s-a aşezat pe burtă ca să mă vadă mai bine.

— Furia asta nu-i un sentiment. E…

A ezitat, încruntându-se drăguţ.

— E o dorinţă. E o creaţie. E o dorinţă a vieţii.

Penthe s-a uitat în jur, apoi s-a concentrat la iarba din jurul nostru.

— Furia e ca atunci când iarba se împinge în sus prin sol pentru a ajunge la soare, a zis ea.

— Toate lucrurile vii au furie. E focul din ele care le face să-şi dorească să se mişte şi să crească şi să facă şi să creeze.

Şi-a întins capul.

— Acum înţelegi?

— Cred că da, am zis. Şi femeile iau furia din bărbaţi prin sex?

A zâmbit, dând din cap.

— Ăsta e motivul pentru care bărbatul e atât de obosit după aceea. Dă o bucată din el însuşi. Se prăbuşeşte. Doarme.

A privit jos.

— Sau o parte din el doarme.

— Nu pentru mult timp, am zis.

— Pentru că ai o furie plăcută, puternică, a zis ea cu mândrie. După cum am mai spus-o. Îmi pot da seama, fiindcă am luat o

bucată din ea. Îmi pot da seama că mai e multă care aşteaptă.

— Aşa e, am recunoscut. Dar ce fac femeile cu furia?

— O folosim, a zis Penthe pur şi simplu. D-aia, după aceea, o femeie nu doarme întotdeauna, cum face un bărbat. Se simte mai trează. Plină de nevoia de a se mişca. Adesea, plină de dorinţa de mai mult din ceea ce le-a adus furia prima dată. Şi-a lăsat capul pe pieptul meu şi m-a muşcat jucăuş, frecându-şi trupul gol de-al meu. Era un mod plăcut de a-mi distrage atenţia.

— Asta înseamnă că femeile n-au o furie a lor?

A râs din nou.

— Nu. Toate lucrurile au furie. Dar femeile au multe utilizări pentru furia lor. Iar bărbaţii au mai multă furie decât pot folosi, prea multă pentru binele lor.

— Cum poate avea cineva prea multă dorinţă de a trăi şi de a creşte şi de a face? am întrebat-o. Pare că mai multă ar fi mai bine.

Penthe a clătinat din cap, dându-şi părul pe spate cu mâna.

— Nu. E ca mâncarea. O masă e bună. Două nu sunt mai bune.

S-a încruntat din nou.

— Nu. Seamănă mai mult cu vinul. O cană de vin e bună, două sunt uneori mai bune, dar zece…

A dat din cap serioasă.

— Seamănă foarte mult cu furia. Pentru un bărbat care se umple de ea e ca o otravă în el. Vrea prea multe lucruri. Vrea toate lucrurile. Devine ciudat şi greşit în capul lui, violent.

A dat din cap pentru sine.

— Da. Cred că ăsta e motivul pentru care furie e cuvântul potrivit. Poţi recunoaşte un bărbat care păstrează toată furia pentru el. Se acreşte în el. Se întoarce împotriva lui şi îl împinge mai degrabă să strice decât să facă.

— Cunosc bărbaţi de genul ăsta, am zis. Dar cunosc şi femei.

— Toate lucrurile au furie, a repetat ridicând din umeri. O piatră nu are multă comparativ cu un copac care creşte. La fel e şi cu oamenii. Au mai multă sau mai puţină. Unii o folosesc cu înţelepciune. Unii nu.

Mi-a zâmbit larg.

— Eu am o grămadă, de-asta sunt atât de pasionată de sex şi de aprigă în luptă.

M-a muşcat din nou de piept, mai puţin jucăuş de data asta, şi a început să urce spre gât.

— Dar dacă iei furia de la un bărbat prin sex, am zis, chinuindu-mă să mă concentrez, nu înseamnă că cu cât faci sex mai mult, cu atât vrei şi mai mult?

— E la fel ca apa care se foloseşte ca să umpli o pompă, mi-a zis ea fierbinte în ureche.

— Vino acum, o voi avea pe toată, chiar dacă va fi nevoie de toată ziua şi de jumătate din noapte.

În cele din urmă ne-am mutat de pe câmpul cu iarbă la băi, iar mai apoi acasă la Penthe, unde erau două camere confortabile, construite pe partea laterală a unei stânci. Luna era pe cer şi ne privea de ceva timp prin fereastră, deşi mă îndoiesc că am arătat ceva ce nu mai văzuse până atunci.

— Îţi e de-ajuns? am zis cu respiraţia tăiată. Eram unul lângă altul în patul ei plăcut încăpător, cu sudoarea uscându-ni-se pe corpuri. Dacă iei mai mult din ea, s-ar putea să nu mai am suficientă furie pentru a vorbi sau a respira.

Mi-am aşezat mâna pe burta ei netedă. Pielea îi era moale şi fină, dar când a râs i-am simţit muşchii abdomenului săltând, întărindu-se ca nişte foi de oţel.

— E suficient pentru moment, a zis ea, cu epuizare în voce. Aş supăra-o pe Vashet dacă te-aş lăsa gol ca un fruct, cu tot sucul stors.

În ciuda zilei mele lungi, eram ciudat de lucid, cu gândire clară şi limpede. Mi-am amintit de ceva ce-mi zisese mai devreme.

— Ai zis că o femeie are multe utilizări pentru furia ei. La ce-i foloseşte unei femei şi unui bărbat nu?

— Noi predăm, a zis ea. Dăm nume. Noi ţinem socoteala zilelor şi avem grijă de buna funcţionare a lucrurilor. Noi plantăm. Noi facem copii.

A ridicat din umeri.

— Multe lucruri.

— Şi un bărbat poate face acele lucruri la fel de bine, am zis.

Penthe a chicotit.

— Ai greşit cuvântul, a zis ea frecându-mi bărbia.

— O barbă e ceea ce face un bărbat. Un copil e ceva diferit, iar tu nu ai niciun aport.

— Noi nu purtăm copilul, am zis uşor ofensat. Totuşi, jucăm rolul nostru în a-l crea.

Penthe s-a întors să se uite la mine, zâmbind ca şi cum aş fi făcut o glumă. Apoi zâmbetul ei s-a stins. S-a sprijinit pe cot şi s-

a uitat la mine pentru un alt moment lung.

— Vorbeşti serios?

Văzându-mi expresia perplexă, ochii i s-au lărgit de uimire şi s-a ridicat în sus în pat.

— E adevărat! a zis ea. Crezi în bărbaţi-mame!

A chicotit, acoperindu-şi jumătatea de jos a feţei cu ambele mâini.

— N-am crezut că e adevărat!

Şi-a coborât mâna stângă, dezvăluind un zâmbet entuziasmat când a gesticulat *plăcere uimită.*

Am simţit că ar trebui să fiu iritat, dar nu mi-am putut aduna destulă energie. Poate că unele chestii pe care le zisese despre cum bărbaţii îşi pierd furia aveau ceva adevăr în ele.

— Ce e un bărbat-mamă? am întrebat.

— Nu glumeşti? a întrebat ea, cu o mână încă acoperindu-i pe jumătate zâmbetul. Crezi cu adevărat că un bărbat pune un copil într-o femeie?

— Păi… da, am zis un pic jenat. E un fel de a spune. E nevoie de un bărbat şi de o femeie pentru a face un copil. O mamă şi un tată.

— Ai şi un cuvânt pentru asta! a zis ea încântată. Şi ei mi-au spus-o. Împreună cu poveştile despre supa făcută din pământ. Dar niciodată n-am crezut că e o poveste adevărată!

M-am ridicat şi eu în acel moment, devenind îngrijorat.

— Ştii cum se fac copiii, nu-i aşa? am întrebat-o, gesticulând *seriozitate.* Ce-am făcut noi în cea mai mare parte a zilei e ceea ce dă naştere unui copil.

S-a uitat la mine pentru un moment în tăcere, şocată, apoi s-a topit neputincioasă în râs, încercând să vorbească de mai multe ori, doar că râsul o copleşea din nou când se uita la expresia de pe faţa mea.

Penthe şi-a pus mâinile pe burtă, bătând darabana ca şi cum ar fi fost nedumerită.

— Unde e copilul meu?

S-a uitat în jos la burta ei plată.

— Poate că am făcut sex greşit în toţi aceşti ani.

Când râdea, muşchii stomacului îi zvâcneau, făcând un model ca o carapace de broască ţestoasă.

— Ar trebui să am o sută de copii, dacă ceea ce spui e adevărat. Cinci sute de copii!

— Nu se întâmplă de fiecare dată când faci sex, am zis. Există

doar anumite momente când o femeie e pregătită pentru un copil.

— Şi tu ai făcut asta? a întrebat ea, uitându-se la mine cu o seriozitate derâzătoare în timp ce un zâmbet i se aşternuse pe gură. Ai făcut un copil cu o femeie?

— Am fost atent să nu fac aşa ceva, am zis. Există o plantă numită silphium. Am mestecat-o în fiecare zi şi asta m-a împiedicat să pun un copil într-o femeie.

Penthe a clătinat din cap.

— Face parte mai mult dintre ritualurile de sex barbare, a zis ea. Şi să-i aduci unui bărbat flori face un copil de unde vii tu?

Am decis s-o iau altfel.

— Dacă bărbaţii nu ajută la facerea copiilor, cum îţi explici că bebeluşii seamănă cu taţii lor?

— Bebeluşii seamănă cu bătrânii furioşi, a zis Penthe. Toţi sunt chei şi cu…

A ezitat, atingându-şi obrajii.

— … cu linii pe faţă. Poate că bătrânii sunt singurii care fac copii atunci?

A rânjit.

— Ce zici de pisoi? am întrebat-o. Ai văzut un grup de pisoi. Atunci când o pisică albă şi o pisică neagră fac sex, obţii atât pisoi albi, cât şi negri. Şi pisoi de ambele culori.

— Întotdeauna? a întrebat ea.

— Nu întotdeauna, am recunoscut. Dar de cele mai multe ori.

— Ce se întâmplă dacă un pisoi e galben? a întrebat ea.

Înainte de a putea formula un răspuns, a fluturat ea întrebarea.

— Pisoii au prea puţin de-a face cu asta, a zis ea. Noi nu suntem ca animalele. Noi nu intrăm în călduri. Noi nu facem ouă. Noi nu facem coconi sau fructe, sau seminţe. Noi nu suntem câini sau broaşte, sau copaci.

Penthe m-a privit serioasă.

— Gândeşti greşit. Ai putea la fel de uşor să spui că două pietre fac copii lovindu-se una de cealaltă până când se rupe o bucată. Prin urmare, doi oameni fac copii umani în acelaşi fel.

M-am înfuriat, dar avea dreptate. Făceam o eroare în analogie. Era logică defectă.

Conversaţia noastră a mai continuat ceva vreme pe acest subiect. Am întrebat-o dacă a cunoscut vreodată o femeie însărcinată care nu a făcut sex în lunile precedente. A zis că nu

ştia nicio femeie care să stea de bunăvoie fără sex timp de trei luni, cu excepţia celor care au călătorit printre barbari, sau a celor foarte bolnave, sau a celor foarte bătrâne.

În cele din urmă, Penthe a fluturat o mână să mă oprească, gesticulând *exasperare.*

— Ţi-ai auzit scuzele? Sexul face copii, dar nu întotdeauna. Bebeluşii arată ca bărbatul-mamă, dar nu întotdeauna. Sexul trebuie făcut la momentul potrivit, dar nu întotdeauna. Există plante care îl fac mai probabil sau mai puţin probabil.

A clătinat din cap.

— Trebuie să-ţi dai seama că ce spui e subţire ca o plasă. Continui să coşi fire noi, sperând că va reţine apa. Dar speranţa nu-l face adevărat.

Văzând că mă încruntam, m-a luat de mână şi a gesticulat *confort,* cum făcuse şi înainte, în sala de mese, tot râsul dispărându-i de pe faţă.

— Văd că tu crezi cu adevărat asta. Înţeleg de ce bărbaţii barbari vor s-o creadă. Trebuie să fie reconfortant să creadă că astfel sunt importanţi. Dar pur şi simplu nu sunt.

Penthe m-a privit cu ceva aproape de milă.

— Uneori, o femeie se pârguieşte. E ceva firesc, iar bărbaţii n-au niciun aport. Ăsta e motivul pentru care multe femei se pârguiesc toamna, ca fructele. Ăsta e motivul pentru care multe femei se pârguiesc aici, în Haert, unde e mai bine să aibă un copil.

Am încercat să mă gândesc la un alt argument convingător, dar niciunul nu-mi venea în minte. Era frustrant.

Văzându-mi expresia, Penthe mi-a strâns mâna şi a gesticulat *concesie.*

— Poate că la femeile barbare e diferit, a zis ea.

— O spui doar ca să mă faci să mă simt mai bine, am zis ursuz şi am fost cuprins de un căscat care mi-a făcut falca să trosnească.

— Aşa e, a recunoscut.

Apoi mi-a dat un sărut blând şi m-a împins de umeri, încurajându-mă să mă întind din nou pe spate în pat.

Aşa am făcut, iar ea s-a cuibărit din nou în îndoitura braţului meu, odihnindu-şi capul pe umărul meu.

— Trebuie să fie greu să fii bărbat, a zis ea încet. O femeie ştie că e o parte a lumii. Suntem pline de viaţă. O femeie e floarea şi fructul. Trecem prin timp ca parte din copiii noştri. Dar

un bărbat…

Şi-a întors capul şi s-a uitat la mine cu milă blândă în ochi.

— Voi sunteţi o ramură goală. Ştiţi că atunci când muriţi nu lăsaţi nimic în urmă.

Penthe mi-a mângâiat pieptul cu drag.

— Cred că ăsta e motivul pentru care voi sunteţi atât de plini de furie. Poate că n-aveţi mai multă decât femeile. Poate că furia din voi pur şi simplu nu are unde să se ducă. Poate că e disperată să lase o urmă. Loveşte puternic lumea. Vă conduce la acţiuni grăbite. La ciorovăială. La furie. Vopsiţi şi construiţi şi luptaţi şi spuneţi poveşti care sunt mai mari decât adevărul.

A oftat mulţumită şi şi-a odihnit capul pe umărul meu, cuibărindu-se ferm în cercul braţului meu.

— Îmi pare rău să-ţi spun asta. Eşti un bărbat bun şi o fiinţă drăguţă. Totuşi, eşti doar un bărbat. N-ai de oferit lumii decât furia ta.

CAPITOLUL 128

Nume

Era ziua în care ori rămâneam, ori plecam. M-am aşezat cu Vashet pe un deal verde, privind soarele ridicându-se dintre nori în est.

— Saicere înseamnă a zbura, a prinde, a rupe, a zis Vashet încet, repetându-se pentru a suta oară. Trebuie să-ţi aminteşti toate mâinile care au ţinut-o. Multe mâini, toate urmând lethani. Tu nu trebuie s-o foloseşti niciodată într-un mod necorespunzător.

— Promit, am zis pentru a suta oară, apoi am ezitat înainte de-a aduce în discuţie ceva care mă frământa. Dar, Vashet, ai folosit sabia pentru a tăia ramura de salcie cu care m-ai bătut. Am văzut că ai folosit-o o dată pentru a ţine fereastra deschisă. Îţi tai unghiile cu ea…

Vashet mi-a aruncat o privire goală.

— Da?

— Asta nu e necorespunzător? am întrebat.

Şi-a întins capul la mine, apoi a râs.

— Vrei să spui că ar trebui s-o folosesc doar în luptă?

Am gesticulat *aluzie evidentă.*

— O sabie e ascuţită, a zis ea. E o unealtă. O car în mod constant, cum e asta folosire necorespunzătoare?

— Pare *lipsă de respect,* am clarificat.

— Respecţi un lucru folosindu-l pentru a face ceva bun, a zis ea. Ar putea trece ani înainte de a mă întoarce în ţinuturile barbare şi a lupta. Cum îi fac rău sabiei dacă tai surcele şi morcovi între timp?

Ochii lui Vashet au devenit serioşi.

— Să duci o sabie toată viaţa, ştiind că e folosită doar pentru a ucide…

A clătinat din cap.

— Ce-ar face asta minţii cuiva? Ar fi ceva oribil.

Vashet se întorsese la Haert cu o noapte înainte, dezamăgită că ratase judecata pietrei. Îmi zisese că avusesem dreptate să las deoparte sabia atunci când o făcuse Carceret şi că era mândră de mine.

Cu o zi în urmă, Shehyn mă invitase în mod oficial să rămân şi să mă antrenez la şcoală. În teorie, deja îmi câştigasem acest drept, dar toată lumea ştia că era mai mult o ficţiune politică decât orice altceva. Oferta ei era una măgulitoare, o oportunitate pe care am ştiut că probabil nu o voi mai avea din nou.

Am privit un băiat mânând o turmă de capre pe laterala unui deal.

— Vashet, e adevărat că ademii nu au conceptul de paternitate?

Vashet a dat din cap uşor, apoi s-a oprit.

— Spune-mi că nu ne-ai făcut pe amândoi de râs vorbind despre asta cu toată lumea când am fost plecată, a zis ea oftând.

— Numai cu Penthe, i-am zis. Credea că e cel mai amuzant lucru pe care l-a auzit în ultimele zece luni.

— E destul de amuzant, a zis Vashet, gura curbându-i-se un pic.

— E adevărat, atunci? am întrebat-o. Chiar şi tu crezi asta? Ai…

Vashet a ridicat o mână şi m-a oprit.

— Pace, a zis ea. Crezi ce vrei despre bărbaţii-mame. Mi-e indiferent.

A zâmbit moale, a aducere aminte.

— Regele meu poet credea, de fapt, că femeia nu e nimic mai mult decât solul în care un bărbat poate planta un copil.

Vashet a pufnit amuzată, fără a râde.

— Era atât de sigur că are dreptate. Nimic nu-l putea abate. Cu ani în urmă am decis că să mă cert cu un barbar pe tema asta e o risipă lungă, obositoare, a timpului meu.

A ridicat din umeri.

— Crezi ce vrei despre a face copii. Crezi în demoni. Roagă-te unei capre. Cât timp nu-mi face vânătăi, de ce m-ar deranja?

Am rumegat asta pentru o clipă.

— E o decizie înţeleaptă, am zis.

A dat din cap.

— Dar un bărbat ajută cu un copil sau n-o face, am punctat. Pot fi mai multe opinii privind un lucru, dar există un singur adevăr.

Vashet mi-a zâmbit alene.

— Şi dacă scopul meu ar fi căutarea adevărului, mi-aş bate capul.

Mi-a oferit un căscat lung, întinzându-se ca o pisică fericită.

— În schimb, mă voi concentra asupra bucuriei din inima mea, asupra prosperităţii şcolii şi a înţelegerii lethani. Dacă-mi mai rămâne timp după aceea, îl voi dedica aflării adevărului.

Am privit răsăritul pentru o perioadă mai lungă, în tăcere. Mi s-a părut că Vashet era o altă persoană când nu se lupta să-mi înghesuie în cap ketanul şi totul din ademică cât mai repede posibil.

— Astea fiind spuse, dacă persişti să te agăţi de convingerile tale barbare despre bărbaţii-mame, ai face mai bine să taci, a adăugat Vashet. Amuzamentul e cea mai bună reacţie la care poţi spera. Cei mai mulţi te vor considera pur şi simplu idiot pentru că gândeşti aşa.

Am dat din cap. După un lung moment, am decis în cele din urmă să-i pun întrebarea pe care o ţineam în mine de câteva zile.

— Magwyn m-a numit Maedre. Ce înseamnă asta?

— E numele tău, a zis ea. Nu-l spune nimănui.

— E ceva secret? am întrebat-o.

A dat din cap.

— Este ceva numai pentru tine, pentru profesorii tăi şi pentru Magwyn. Ar fi periculos să le permiţi altora să-l ştie.

— Cum ar putea fi periculos?

Vashet s-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost nebun.

— Când ştii un nume, ai putere asupra lui. Sigur ştii asta?

— Dar îţi ştiu numele ţie, şi al lui Shehyn şi al lui Tempi. Ce pericol e în asta?

A fluturat o mână.

— Nu aceste nume. Numele profunde. Tempi nu e numele dat de Magwyn. Aşa cum nici Kvothe nu e al tău. Numele adânci au sensuri.

Ştiam deja ce însemna numele lui Vashet.

— Ce înseamnă Tempi?

— Tempi înseamnă „fier mic”. Tempa înseamnă fier şi înseamnă a lovi fierul, şi înseamnă furios. Shehyn i-a dat numele, cu ani în urmă. A fost elevul cu cele mai mari probleme.

— În aturană, temperamental[6] înseamnă furios, am scos în

---

[6] *Temper* (engl.) – temperament, dar şi coeficient de duritate al metalelor. (n. tr.)

evidenţă cu entuziasm, uimit de coincidenţă. Şi e, de asemenea, ceva ce faci cu fierul atunci când îl transformi în oţel.

Vashet a ridicat din umeri, neimpresionată.

— Asta e calea numelor. Tempi e un nume mic şi încă deţine multe. Ăsta e motivul pentru care n-ar trebui să-l spui pe-al tău, nici măcar mie.

— Dar nu ştiu limba voastră suficient de bine pentru a-mi da singur seama ce reprezintă, am protestat. Un bărbat ar trebui să ştie semnificaţia propriului nume.

Vashet a ezitat, apoi a cedat.

— Înseamnă flacără şi tunet şi copac rupt.

M-am gândit pentru o vreme şi am decis că-mi place.

— Când mi l-a dat Magwyn, ai părut surprinsă. De ce?

— Nu e frumos din partea mea să comentez numele altei persoane. *Refuz absolut.*

Gestul ei a fost atât de tăios, încât aproape mă durea s-o privesc. S-a ridicat în picioare, apoi şi-a frecat mâinile pe pantaloni.

— Haide, e momentul să-i dai răspunsul lui Shehyn.

Shehyn ne-a făcut semn să ne aşezăm imediat cum am intrat în camera ei. Apoi a luat şi ea loc, surprinzându-mă când mi-a arătat cel mai mic dintre zâmbete. Era un gest de familiaritate teribil de flatant.

— Te-ai hotărât? a întrebat ea.

Am dat din cap.

— Îţi mulţumesc, Shehyn, dar nu pot să rămân. Trebuie să mă întorc la Severen să vorbesc cu maerul. Tempi şi-a îndeplinit obligaţia atunci când drumul a devenit iar sigur, dar eu sunt obligat să mă întorc şi să-i explic tot ce s-a întâmplat.

M-am gândit şi la Denna, dar n-am adus-o în discuţie.

Shehyn a gesticulat un amestec elegant de *aprobare* şi *regret.*

— Îndeplinirea datoriei face parte din lethani.

M-a privit serioasă.

— Aminteşte-ţi, ai o sabie şi un nume, dar n-ai voie să te angajezi ca şi cum ai fi dobândit roşul.

— Vashet mi-a explicat totul, am zis.

Reasigurare.

— Voi face aranjamentele pentru ca sabia mea să fie

returnată în Haert dacă voi fi ucis. Nu voi preda ketanul şi nu voi purta roşul.

Curiozitate atentă, grijulie.

— Dar am voie să le spun altora că am învăţat să lupt de la voi?

Acord rezervat.

— Poţi să spui că ai studiat cu noi. Dar nu că eşti unul dintre noi.

— Desigur, am zis. Şi nu că vă sunt egal.

Shehyn a gesticulat *satisfacţie.* Apoi, mâinile i s-au mutat şi ea a făcut un gest mic de *admitere jenată.*

— Ăsta nu e în totalitate un cadou, a zis ea. Vei fi un luptător mai bun decât mulţi barbari. Dacă lupţi şi câştigi, barbarii se vor gândi: Kvothe a studiat doar puţin artele ademilor, şi totuşi e formidabil. Cât de buni trebuie să fie ei înşişi? Totuşi. Dacă lupţi şi pierzi, se vor gândi: A învăţat doar puţin din ceea ce ştiu ademii.

Ochii bătrânei au clipit foarte puţin. A gesticulat *amuzament.*

— Indiferent de rezultat, reputaţia noastră prosperă. Asta serveşte Ademre.

Am dat din cap. *Acceptare favorabilă.*

— Nu va strica nici reputaţiei mele, am zis.

Subestimare.

Era o pauză în conversaţie, când Shehyn a gesticulat *importanţă solemnă.*

— Când am mai vorbit, m-ai întrebat de rhinta. Îţi aminteşti? a întrebat Shehyn.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Vashet foindu-se în scaun.

Dintr-odată emoţionat, am dat din cap.

— Mi-am amintit o astfel de poveste. Vrei s-o auzi?

Am gesticulat *interes extrem.*

— E o poveste veche, veche ca Ademre. E spusă mereu la fel. Eşti gata s-o auzi? *Formalitate profundă.*

Era un indiciu de ritual în vocea ei.

Am dat din cap din nou. *Rugăminte stăruitoare.*

— Ca în toate cazurile, există reguli. Voi spune povestea o dată. După aceea, n-ai voie să vorbeşti despre ea. După aceea nu vei putea pune întrebări.

Shehyn se uita când la mine, când la Vashet. *Seriozitate gravă.*

— Până nu dormi o mie de nopţi, nu vei putea s-o aduci în

discuţie. Până nu călătoreşti o mie de mile, nu vei putea pune întrebări. Ştiind asta, eşti dispus s-o auzi?

Am dat din cap pentru a treia oară, entuziasmul crescând în mine.

Shehyn a vorbit cu o mare formalitate.

— A fost odată un tărâm imens, populat de către oameni mari. Nu erau ademre. Erau ceea ce ademre au fost înainte de a deveni noi înşine.

Dar la vremea respectivă erau ei înşişi, femeile şi bărbaţii mari şi puternici.

Au cântat cântece de putere şi au luptat la fel de bine cum o fac cei din Ademre.

Aceşti oameni au avut un imperiu mare. Numele imperiului e uitat. Nu e la fel de important precum căderea imperiului, iar din acel moment pământul s-a rupt şi cerul s-a schimbat.

În imperiu erau şapte oraşe şi încă un oraş. Numele celor şapte oraşe sunt uitate, pentru că au căzut victime trădării şi au fost distruse de timp. Şi celălalt oraş a fost distrus, mai puţin numele său. Era numit Tariniel.

Imperiul a avut un inamic, aşa cum trebuie să aibă puterea. Dar inamicul n-a fost suficient de mare pentru a-l trage în jos. Nici prin tragere, nici împingere n-a fost suficient de puternic inamicul să-l tragă în jos. Numele inamicului e cunoscut, dar va aştepta. Din moment ce inamicul nu putea câştiga prin putere, s-a mişcat ca un vierme într-un fruct. Inamicul nu făcea parte din lethani. A otrăvit alţi şapte împotriva imperiului şi au uitat de lethani. Şase dintre ei au trădat oraşele care aveau încredere în ei. Şase oraşe au căzut, iar numele lor sunt uitate. Unul şi-a amintit de lethani şi n-a trădat niciun oraş. Acel oraş n-a căzut. Unul dintre ele şi-a amintit de lethani şi imperiul a rămas cu speranţa. Cu un singur oraş necăzut. Dar chiar şi numele acelui oraş e uitat, îngropat în timp. Dar şapte nume sunt ţinute minte. Numele aceluia singur şi al celor şase care l-au urmat. Şapte nume au fost duse spre prăbuşirea imperiului, prin pământul rupt şi cerul în schimbare. Şapte nume sunt ţinute minte prin intermediul lungii pribegii a ademre. Şapte nume au fost ţinute minte, numele celor şapte trădători. Să le ţii minte şi să le ştii după cele şapte semne:

Cyphus poartă flacăra albastră.
Stercus e în robia fierului.

Ferule e rece şi negru în ochi.
Usnea trăieşte doar în descompunere.
Cenuşiul Dalcenti nu vorbeşte niciodată.
Palul Alenta aduce năpasta.
Ultimul de-acolo e stăpânul celor şapte:
Urât. Fără speranţă. Fără somn. Cu mintea-ntreagă.
Alaxel poartă hamul umbrei.

CAPITOLUL 129

Interludiu – Zgomotul şoaptei

— Reshi! strigă Bast cu faţa înspăimântată. Nu! Opreşte-te!

Întinse mâinile ca şi cum le-ar fi apăsat pe gura hangiului.

— Nu trebuie să spui astfel de lucruri!

Kvothe zâmbi într-un mod lipsit de umor.

— Bast, cine te-a învăţat pe tine prima dată ştiinţa numelui tău?

— Nu tu, Reshi.

Bast clătină din cap.

— Sunt lucruri pe care le ştie fiecare copil de pe tărâmul zânelor. Niciodată nu e bine să rosteşti cu voce tare astfel de lucruri. Niciodată.

— Şi de ce e asta?

Kvothe îşi folosi cea mai bună voce de profesor.

— Pentru că unele lucruri pot spune când numele lor sunt rostite, înghiţi Bast. Pot spune când sunt rostite.

Kvothe oftă, oarecum exasperat.

— Răul e mic când spui un nume o dată, Bast.

Se lăsă pe spate în scaun.

— De ce crezi că au ademii tradiţiile lor care înconjoară mai ales povestea asta? Doar o singură dată şi nicio întrebare după?

Ochii lui Bast se îngustară gânditori şi Kvothe îi zâmbi uşor, cu zgârcenie.

— Exact. Să încerci să găseşti pe cineva care îţi rosteşte o dată numele e ca şi cum a-i urmări pe cineva printr-o pădure după o singură urmă de paşi.

Cronicarul vorbi ezitant, ca şi cum se temea să întrerupă.

— Chiar poate fi făcut cu adevărat aşa ceva? întrebă el. Sincer?

Kvothe dădu din cap aspru.

— Cred că aşa mi-au găsit trupa când eram mic.

Cronicarul privi în jur nervos, apoi se încruntă şi făcu un efort

evident de a se opri. Rezultatul fu că stătea liniştit, arătând la fel de nervos ca înainte.

— Asta înseamnă că ar putea să vină aici? Cu siguranţă ai mai vorbit despre ei destul de…

Kvothe a făcut un gest de desconsiderare.

— Nu. Numele sunt cheia. Numele reale. Numele profunde. Şi le-am evitat doar din acest motiv. Tatăl meu se pricepea grozav la detalii. Ani de zile a pus întrebări şi a dezgropat poveşti vechi despre Chandrieni. Presupun că a dat peste câteva dintre numele lor vechi şi le-a folosit în cântecul lui…

Înţelegerea apăru pe faţa Cronicarului.

— … şi apoi le-a repetat din nou şi din nou.

Hangiul zâmbi slab, extrem de indulgent.

— La nesfârşit, după cum îl ştiam. N-am nicio îndoială că el şi mama mea şi-au şlefuit piesa cât se poate de în detaliu înainte de-a o face publică. Erau perfecţionişti.

Oftă obosit.

— Pentru Chandrieni trebuie să fi fost ca şi cum cineva aprindea în mod constant un foc de semnal. Presupun că i-a ţinut în siguranţă atât de mult doar faptul că eram în mod constant pe drumuri.

Bast izbucni din nou.

— De-asta n-ar trebui să spui aşa ceva, Reshi.

Kvothe se încruntă.

— Am dormit cele o mie de nopţi şi am călătorit mai multe mii de mile de-atunci, Bast. E sigur să le spun o dată. Cu toată nebunia din lume de zilele astea, ai zice că oamenii spun mai des poveşti vechi. Dacă Chandrienii trag cu urechea după nume, nu mă îndoiesc că au primit un vacarm lent de şoapte de la Arueh la Marea Cercului.

Expresia lui Bast arăta clar că nu era tocmai liniştit.

— În plus, e bine să le avem scrise, zise Kvothe cu un mic oftat obosit. Într-o zi s-ar putea dovedi utile pentru cineva.

— Totuşi, Reshi, ar trebui să fii mai atent.

— Cum am fost în aceşti ultimi ani, dacă nu atent, Bast? zise Kvothe, iritarea lui începând în cele din urmă să bolborosească la suprafaţă. Şi ce bine mi-a făcut? În plus, dacă ceea ce spui despre Cthaeh e-adevărat, totul se va încheia în lacrimi, indiferent ce-aş face eu. Nu-i aşa?

Bast deschise gura, apoi o închise, în mod evident învins. Apoi, îi aruncă o privire Cronicarului, ochii lui pledând pentru

sprijin.

Văzând asta, Kvothe se întoarse să se uite şi la Cronicar, ridicând curios o sprânceană.

— Sunt sigur că nu ştiu deloc, zise Cronicarul, privind în jos în timp ce-şi deschidea tolba şi scotea o bucată de pânză pătată cu cerneală. Amândoi aţi văzut întreaga măsură a priceperii mele în numire: fierul. Şi ăsta e un noroc în cel mai bun caz. Magistrul Glăsuitor m-a declarat o totală pierdere de timp pentru el.

— Asta sună familiar, murmură Kvothe.

Cronicarul ridică din umeri.

— În cazul meu, l-am crezut pe cuvânt.

— Îţi aminteşti ce-ţi reproşa?

— Avea multe critici specifice: ştiam prea multe cuvinte. Nu-mi era foame niciodată. Eram prea moale…

Mâinile Cronicarului erau ocupate cu curăţarea peniţei tocului sale.

— Mi se părea că-şi face clară poziţia de ansamblu când zice: „Cine ar fi crezut că un mic scrib pe hârtie ca tine are un pic de fier în el?”

Gura lui Kvothe se curbă brusc într-un zâmbet simpatic.

— Chiar aşa?

Cronicarul ridică din umeri.

— M-a făcut pizdă, de fapt. Încercam să nu ofensez urechile inocente ale tânărul nostru prieten de-aici.

Dădu din cap către Bast.

— Mi se pare c-a avut o zi grea.

Kvothe zâmbi larg acum.

— Păcat că n-am fost la Universitate în acelaşi timp.

Cronicarul frecă pentru ultima oară peniţa tocului cu cârpa moale şi o ţinu în lumina care pălea din fereastra hanului.

— Nu chiar, zise el. Nu m-ai fi plăcut. Eram o pizdulice de hârtie. Şi răsfăţat. Şi îngâmfat.

— Şi ce s-a schimbat de-atunci? întrebă Kvothe.

Cronicarul suflă dispreţuitor aer pe nas.

— Nu prea multe, depinde pe cine întrebi. Dar îmi place să cred că mi s-au deschis ochii un pic.

Înşurubă peniţa cu atenţie înapoi în stilou.

— Şi cum s-a întâmplat asta, mai exact? întrebă Kvothe.

Cronicarul privi peste masă, părând surprins de întrebare.

— Mai exact? întrebă el. Nu sunt aici pentru *a spune* o poveste.

Ascunse cârpa înapoi în tolbă.

— Pe scurt, am avut nişte draci şi am părăsit Universitatea, în căutarea unor păşuni mai verzi. Cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată. Am învăţat mai multe într-o lună pe drum decât în ultimii trei ani în clasă.

Kvothe dădu din cap.

— Şi Teccam a zis la fel: niciun om nu e curajos dacă n-a mers niciodată o sută de mile. Dacă vrei să ştii adevărul despre cine eşti, mergi pe jos până la cineva care nu-ţi ştie numele. Călătoria e cea mai bună rampă, cel mai mare profesor, mai amară ca un medicament, mai crudă decât oglinda. O bucată lungă de drum te va învăţa mai multe despre tine însuţi decât o sută de ani de introspecţie liniştită.

CAPITOLUL 130

Vin şi apă

Mi-a luat o zi întreagă să spun adio Haertului. Am luat masa cu Vashet şi cu Tempi şi amândoi mi-au dat mai multe sfaturi decât aveam nevoie sau decât mi-aş fi dorit. Celean a plâns un pic şi mi-a zis că avea să vină să mă viziteze când va lua în cele din urmă roşul. Ne-am luptat pentru ultima oară şi o suspectez că m-a lăsat să câştig.

În sfârşit, am petrecut o seară plăcută cu Penthe, care s-a transformat într-o noapte plăcută şi, în cele din urmă, într-o noapte târzie plăcută. Am reuşit să prind câteva ore de somn în primele ore palide dinainte de ivirea zorilor.

Am crescut printre ruhi, aşa că nu încetez să fiu uimit cât de repede poate prinde cineva rădăcini într-un loc. Deşi fusesem în Haert mai puţin de două luni, mi-a fost greu să plec.

Totuşi, m-am simţit bine să pornesc din nou la drum, spre Alveron şi Denna. Era timpul să-mi iau recompensa pentru o slujbă bine făcută şi să-mi cer scuze serios şi destul de târziu.

Cinci zile mai târziu, mergeam pe jos pe unul dintre acele lungi şi singuratice drumuri pe care le găseşti doar pe dealurile joase ale Vintasului răsăritean. Eram, cum obişnuia să spună tatăl meu, pe marginea hărţii.

Am întâlnit doar vreo doi călători pe tot parcursul zilei şi niciun singur han. Gândul de a dormi în aer liber nu era deosebit de îngrijorător, dar mâncasem din propria traistă în ultimele câteva zile şi o masă caldă ar fi fost bine-venită.

Era aproape noapte şi renunţasem la speranţa de a avea ceva decent în stomac, când am văzut o sfoară de fum alb profilată pe cerul în amurg dinaintea mea. La început am luat-o drept o fermă. Apoi am auzit un zvon slab de muzică şi speranţele mele pentru un pat şi ceva mâncare încălzită pe vatră au început să

crească.

Dar când am dat o curbă pe drum, am avut o surpriză mai frumoasă decât orice han. Printre copacii de pe marginea drumului am văzut o licărire de foc de tabără înalt, între două căruţe dureros de familiare. Bărbaţi şi femei leneveau, stând de vorbă. Unul zdrăngănea la o lăută, în timp ce un altul lovea nepăsător cu mâinile o mică tamburină de pe picior.

Alţii întindeau un cort între doi copaci, în timp ce o femeie mai în vârstă punea un trepied deasupra focului.

Oameni de trupă. Mai mult, am recunoscut marcaje familiare pe laterala uneia dintre căruţe. Pentru mine, erau mai strălucitoare ca focul. Aceste semne însemnau că era vorba de oameni de trupă adevăraţi. Familia mea, edema ruhi.

Când am ieşit dintre copaci, unul dintre bărbaţi a dat un strigăt şi înainte să pot trage aer în piept pentru a vorbi, trei săbii erau îndreptate spre mine. Liniştea bruscă de după muzică şi pălăvrăgeală a fost mai mult decât uşor enervantă.

Un bărbat chipeş, cu o barbă neagră şi un cercel de argint a făcut lent un pas înainte, neluându-şi nicio clipă vârful sabiei de la ochiul meu.

— Otto! a strigat el spre pădurea din spatele meu. Dacă moţăi, jur pe laptele mamei mele că-ţi scot maţele. Cine naiba eşti tu?

Ultima mi-a fost adresată mie. Dar înainte de-a putea răspunde, o voce a venit din copaci.

— Sunt chiar aici, Alleg, ca... Cine e ăsta? Cum, a trecut de mine, pentru numele lui Dumnezeu?

Când au îndreptat săbiile către mine, mi-am ridicat mâinile. E un obicei bun când cineva îndreaptă ceva ascuţit spre tine. Cu toate astea, am zâmbit în timp ce am vorbit.

— Îmi pare rău că te-am speriat, Alleg.

— Gura, a zis el cu răceală. Mai ai o singură respiraţie ca să-mi spui de ce te-ai strecurat în tabăra noastră.

Nici n-am avut nevoie să vorbesc, ci, în loc de asta, m-am întors, astfel încât toată lumea de lângă foc să poată vedea cutia lăutei aruncată peste spatele meu.

Schimbarea de atitudine a lui Alleg a fost imediată. S-a relaxat şi şi-a pus sabia-n teacă. Ceilalţi i-au urmat exemplul, în timp ce el zâmbea şi se apropia de mine râzând.

Am râs şi eu.

— O familie.

— O familie.

Mi-a strâns mâna şi s-a întors spre foc, strigând:

— Toată lumea să se poarte frumos. Avem un oaspete în seara asta.

S-au auzit câteva aclamaţii pe ton scăzut şi toată lumea s-a întors harnică la ce făcea înainte de-a ajunge eu.

Un bărbat cu trup gros trăgea greu după el o sabie printre copaci.

— Să fiu al naibii dacă a trecut pe lângă mine, Alleg. Probabil e de la…

— E din familia noastră, a intervenit Alleg moale.

— O, a zis Otto, luat în mod evident prin surprindere.

S-a uitat la lăuta mea.

— Bine ai venit, atunci.

— N-am trecut, de fapt, am minţit.

Când era întuneric, *shaedul* mă făcea foarte dificil de văzut. Dar asta nu era vina lui, iar eu nu voiam să-l bag în belele.

— Am auzit muzica şi am dat târcoale. Am crezut că aţi putea fi alt fel de trupă şi aveam de gând să-i surprind.

Otto l-a privit pe Alleg cu subînţeles, apoi s-a întors şi s-a plecat călcând greu înapoi în pădure.

Alleg şi-a pus braţul în jurul umerilor mei.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Un pic de apă, dacă se poate.

— Niciun oaspete nu bea apă lângă focul nostru, a protestat el. Numai cel mai bun vin al nostru îţi va atinge buzele.

— Apa ruhilor e mai dulce decât vinul pentru cei care au fost pe drum.

I-am zâmbit.

— Atunci apă şi vin, după cum doreşti.

M-a condus la una dintre căruţe, unde era un butoi cu apă.

După o tradiţie mai veche decât timpul, am băut un polonic cu apă şi l-am folosit pe-al doilea să mă spăl pe mâini şi pe faţă. Mi-am şters faţa cu mâneca de la cămaşă, m-am uitat la el şi am zâmbit.

— E bine să fii din nou acasă.

M-a bătut pe spate.

— Vino. Permite-mi să te prezint restului familiei tale.

Mai întâi au fost doi bărbaţi de aproximativ 20 de ani, ambii cu bărbi stufoase.

— Fren şi Josh sunt cei mai buni psaltişti ai noştri, cu excepţia

mea, desigur.

Le-am strâns mâinile.

Următorii au fost cei doi bărbaţi care cântau la instrumente în jurul focului.

— Gaskin cântă la lăută. Laren la fluiere şi tamburină.

Mi-au zâmbit. Laren a lovit capul tamburinei cu degetul mare şi toba a scos un sunet moale.

— El e Tim.

Alleg a arătat peste foc la un bărbat înalt, fioros, care ungea o sabie.

— Şi l-ai cunoscut deja pe Otto. Ei ne păzesc de pericole pe drum.

Tim a dat din cap, ridicând privirea scurt de la sabie.

— Ea e Anne.

Alleg a arătat spre o femeie mai în vârstă, cu o expresie chinuită şi părul cenuşiu strâns la spate într-un coc.

— Ea ne hrăneşte şi ne dădăceşte pe noi toţi.

Anne a continuat să taie morcovi, ignorându-ne pe amândoi.

— Şi nu în cele din urmă e dulcea noastră Kete, care deţine cheia tuturor inimilor noastre.

Kete avea ochi duri şi o gură ca o linie subţire, dar expresia i s-a înmuiat un pic când i-am sărutat mâna.

— Şi ăştia-s toţi, a zis Alleg cu un zâmbet şi o mică reverenţă. Numele tău care e?

— Kvothe.

— Bine-ai venit, Kvothe. Odihneşte-te şi ia-o uşor. Putem face ceva pentru tine?

— Un pic din vinul de care ai pomenit mai devreme? am zâmbit.

S-a lovit cu palma peste frunte.

— Desigur! Sau preferi bere?

Am dat din cap, iar el mi-a adus o cană.

— Excelent, am zis după ce am gustat, aşezându-mă pe un buştean convenabil.

El a ridicat o pălărie imaginară.

— Mulţumesc. Am fost suficient de norocoşi să punem mâna pe ea pe drumul nostru prin Levinshir, cu câteva zile în urmă. Cum te-ai distrat pe drum în ultima vreme?

M-am întins pe spate şi am oftat.

— Nu prea rău pentru un menestrel singuratic. Am ridicat din umeri. Am profitat de oportunităţile care mi s-au oferit. Trebuie

să fiu atent, din moment ce sunt singur.

Alleg a dat din cap cu înţelepciune.

— Singura siguranţă pe care o avem noi e în numere, a recunoscut el, apoi a dat din cap spre lăuta mea. Vrei să ne faci favoarea să ne cânţi un fragment de melodie, cât o aşteptăm pe Anne să termine cina?

— Desigur, am zis, lăsându-mi jos băutura. Ce-ai vrea să auzi?

— Poţi să cânţi *Pleacă din oraş, spoitorule?*

— Dacă pot? Spune-mi tu.

Am luat lăuta din cutie şi am început să cânt. La refren, toată lumea se oprise din ce făcea pentru a asculta. L-am zărit chiar şi pe Otto lângă marginea copacilor, căci îşi părăsise veghea pentru a privi spre foc.

Când am terminat, toată lumea a aplaudat cu entuziasm.

— Poţi să-l cânţi, a râs Alleg.

Apoi expresia lui a devenit serioasă şi s-a lovit cu un deget peste gură.

— Ţi-ar plăcea să mergi cu noi la drum pentru o vreme? a întrebat el după o clipă. Am putea folosi alt cântăreţ.

M-am gândit un moment.

— Încotro vă îndreptaţi?

— Spre răsărit, a zis el.

— Eu sunt legat de Severen, am zis.

Alleg a ridicat din umeri.

— Putem să mergem la Severen, a zis el. Cât timp nu te deranjează să vorbeşti pe lungul drum într-acolo.

— Sunt departe de familie de o lungă perioadă de timp, am admis, uitându-mă la imaginea familiară din jurul focului.

— Unu e un număr rău pentru un ruh pe drum, a zis Alleg convingător, trecându-şi un deget de-a lungul marginii bărbii întunecate.

Am oftat.

— Întreabă-mă din nou de dimineaţă.

Mi-a tras o palmă peste genunchi, rânjind.

— Bine! Asta înseamnă că avem toată noaptea să te conving.

Mi-am pus lăuta la loc şi m-am scuzat că mă cheamă natura. Revenind, am îngenuncheat lângă Anne, care stătea lângă foc.

— Ce faci pentru noi, mamă? am întrebat.

— Tocană, a zis ea scurt.

Am zâmbit.

— Ce e în ea?

Anne m-a privit chiorâş.

— Miel, a zis ea, ca şi cum mă provoca să îndrăznesc să contest faptul.

— A trecut ceva de când am avut miel la masă, mamă. Pot să gust?

— Aşteaptă, la fel ca toată lumea, a zis ea brusc.

— Nici măcar o bucăţică?

Am linguşit-o, oferindu-i cel mai simpatic zâmbet al meu. Bătrâna a oftat, apoi a ridicat din umeri.

— Bine, a zis ea. Dar nu va fi vina mea dacă o să te doară stomacul.

Am râs.

— Nu, mamă. N-o să fie vina ta.

M-am întins după lingura de lemn cu coadă lungă şi am scos-o. După ce-am suflat pe ea, am luat o înghiţitură.

— Mamă! am exclamat. E cel mai bun lucru care mi-a atins buzele de un an întreg.

— Hmm, a zis ea, uitându-se cruciş la mine.

— E primul adevăr, mamă, am zis cu sinceritate. Oricine nu se bucură de această tocană bună nu prea e ruh, în opinia mea.

Anne s-a întors pentru a amesteca în oală şi m-a uşuit de-acolo, dar expresia ei nu mai era la fel de tăioasă ca până atunci.

După ce m-am oprit la butoi pentru a-mi umple din nou cana, m-am întors la locul meu. Gaskin s-a aplecat înainte.

— Tu ne-ai dat un cântec. E ceva ce-ai vrea să auzi?

— Ce zici de *Flautistul glumeţ?* am întrebat.

Fruntea i s-a brăzdat.

— Pe-ăsta nu-l ştiu.

— E vorba despre un ruh inteligent, care a păcălit un fermier.

Gaskin a clătinat din cap.

— Mă tem că nu.

M-am aplecat pentru a-mi ridica lăuta.

— Lasă-mă pe mine. E un cântec pe care fiecare dintre noi ar trebui să-l ştie.

— Alege altceva, a protestat Laren. Voi cânta ceva la fluiere. Tu deja ai cântat pentru noi în seara asta.

I-am zâmbit.

— Am uitat că tu cânţi la fluier. O să-ţi placă asta, l-am asigurat. Flautistul e eroul. În plus, voi mi-aţi hrănit burta, eu vă voi hrăni urechile.

Înainte ca ei să poată să ridice mai multe obiecţii, am început

să cânt rapid şi uşor.

Ei au râs de tot. De la început, când flautistul îl ucide pe agricultor, până la sfârşit, când seduce soţia şi fiica mortului. Am lăsat deoparte ultimele două versuri, în care locuitorii oraşului îl ucid pe flautist.

Laren s-a şters la ochi după ce-am terminat.

— Hei. Ai dreptate, Kvothe. Ar fi bine să-l ştiu pe-ăsta. În afară de asta…

A aruncat o privire la Kete, care stătea lângă foc.

— E un cântec sincer. Femeile nu-şi pot ţine mâinile departe de un flaut.

Kete a pufnit batjocoritoare şi şi-a dat ochii peste cap.

Am vorbit despre mărunţişuri, până când Anne a anunţat că tocana e gata.

Toată lumea s-a dus într-acolo, rupând tăcerea numai pentru a o complimenta pe Anne pentru cum a gătit.

— Sincer, Anne, a întrebat Alleg după al doilea castron. Ai adus puţin piper din Levinshir?

Anne era mândră.

— Toţi avem secretele noastre, dragă, a zis ea. Nu presa o doamnă.

L-am întrebat pe Alleg:

— Au fost vremuri bune pentru tine şi ai tăi?

— O, sigur, a zis el printre înghiţituri. Acum trei zile, Levinshir a fost deosebit de bun pentru noi.

A făcut cu ochiul.

— O să vezi mai târziu cât de bun.

— Mă bucur să aud asta.

— De fapt…

S-a aplecat înainte, conspirativ.

— Ne-am descurcat atât de bine, încât mă simt destul de generos. Destul de generos pentru a-ţi oferi orice vrei. Absolut orice. Cere şi e al tău.

S-a aplecat mai aproape şi a zis într-o şoaptă teatrală:

— Vreau să ştii că asta e o încercare flagrantă de a te mitui ca să rămâi cu noi. Vocea ta frumoasă ne-ar face punga groasă.

— Ca să nu mai vorbim de ce cântece ne-ar putea învăţa, a intervenit Gaskin.

Alleg a mârâit batjocoritor.

— Nu-l ajuta să negocieze, băiete. Am sentimentul că şi-aşa va fi destul de greu.

M-am gândit un pic.

— Cred că aş putea să stau…

Am lăsat gândul neterminat.

Alleg a zâmbit ştiutor.

— Dar…

— Dar aş cere trei lucruri.

— Hmm, trei lucruri.

M-a privit din cap până-n picioare.

— Ca-n poveşti.

— Doar dacă ţi se pare corect, am cerut.

El a dat din cap ezitant.

— Presupun că e. Şi cât timp o să călătoreşti cu noi?

— Până când nimeni nu se va opune plecării mele.

— Are cineva vreo problemă cu asta? a privit Alleg în jur.

— Şi dacă cere una dintre căruţe? a întrebat Tim.

Vocea lui m-a speriat, aspră şi iritată ca două cărămizi care se freacă una de alta.

— Nu va conta, cât timp va călători cu noi, a argumentat Alleg. Oricum aparţin tuturor alor noştri. Şi din moment ce nu poate pleca decât dacă spunem noi asta…

N-au existat obiecţii. Alleg şi cu mine ne-am strâns mâinile şi s-a auzit uşoare aclamaţii.

Kete a ridicat cana.

— Pentru Kvothe şi cântecele lui! a zis ea. Am sentimentul că merită toţi banii.

Toată lumea a băut şi am ridicat şi eu paharul.

— Jur pe laptele mamei mele, niciunul dintre voi nu va mai face vreodată o afacere mai bună decât a făcut cu mine în seara asta.

Asta a stârnit aclamaţii mai entuziaste şi toată lumea a băut din nou.

Ştergându-şi gura, Alleg m-a privit în ochi.

— Deci, care e primul lucru pe care-l vrei de la noi?

Mi-am lăsat capul în jos.

— E ceva chiar nesemnificativ. N-am un cort al meu. Dacă e să călătoresc cu familia mea…

— Nu mai spune nimic! şi-a fluturat Alleg cana de lemn, ca un rege care acordă un favor. Îţi dau cortul meu, plin cu blănuri şi cu pături groase de juma de metru!

A făcut un gest către foc, unde stăteau Fren şi Josh.

— Duceţi-vă şi pregătiţi-l pentru el.

— E-n regulă, am protestat. Mă descurc singur.

— Taci, e bine pentru ei. Îi ajută să se simtă utili. Apropo… A făcut un alt semn, către Tim. Scoate-i afară, da?

Tim stătea şi se apăsa cu o mână pe burtă.

— Într-un minut. Mă întorc imediat.

S-a îndreptat spre pădure.

— Nu prea mă simt bine.

— Aşa păţeşti dacă mănânci cât un jgheab! a strigat Otto după el.

S-a întors către noi, ceilalţi.

— Într-o zi el îşi va da seama că nu poate mânca mai mult ca mine şi nu se va mai simţi rău după aceea.

— Cum Tim e ocupat să picteze un copac, mă duc eu să-i scot afară, a zis Laren cu nerăbdare slab mascată.

— Eu sunt de gardă în seara asta, a zis Otto. Mă ocup eu.

— O să-i scot eu, a zis Kete exasperată.

S-a uitat la ceilalţi doi care se întorseseră la locurile lor şi s-a dus în spatele căruţei din stânga mea.

Josh şi Fren au ieşit din căruţa cealaltă cu un cort, cu frânghii şi cu ţăruşi.

— Unde vrei? a întrebat Josh.

— De obicei asta nu-i o întrebare pe care s-o pui, nu, Josh? a glumit Fren, înghiontindu-şi prietenul cu cotul.

— Am tendinţa să sforăi, i-am avertizat. Probabil că o să mă vreţi ceva mai departe de oricine altcineva.

Am arătat.

— Între copacii ăia doi ar fi bine.

— Adică, cu un bărbat, în mod normal ştii unde vrea, nu, Josh? a continuat Fren, în timp ce se îndepărtau şi începuseră să desfacă cortul.

Kete s-a întors un minut mai târziu, aducând o pereche de minunate fete tinere. Una avea un corp suplu şi faţa cu părul drept, negru, tăiat scurt, ca un băiat. Cealaltă era mult mai generos rotunjită, cu părul cârlionţi aurii. Ambele aveau expresii neajutorate şi părea că au cam 16 ani.

— Fă cunoştinţă cu Krin şi Ellie, a zis Kete, arătând spre fete.

Alleg a zâmbit.

— Asta e unul din modurile în care Levinshir a fost generos cu noi. În seara asta, una dintre ele îţi va ţine de cald. Darul meu pentru tine, ca nou membru în familia noastră.

A făcut un spectacol din a le privi.

— Pe care o vrei?

M-am uitat de la una la alta.

— E o alegere grea. Lasă-mă să mă gândesc puţin.

Kete le-a aşezat lângă foc şi le-a pus câte un castron cu tocană în mână. Fata cu părul de aur, Ellie, a mâncat inexpresivă din câteva muşcături, apoi a încetinit, oprindu-se ca o jucărie. Ochii ei păreau aproape orbi, ca şi cum se uita la ceva ce niciunul dintre noi nu putea vedea. Ochii lui Krin, pe de altă parte, s-au concentrat cu înverşunare pe foc. Stătea ţeapănă, cu castronul în poală.

— Fetelor, le-a mustrat Alleg. Nu ştiţi că lucrurile se vor îmbunătăţi de îndată ce veţi începe să colaboraţi?

Ellie a luat o altă muşcătură lentă, apoi s-a oprit. Krin se holba în foc, cu spatele rigid, cu o expresie dură.

De unde şedea lângă foc, Anne le incita cu lingura ei de lemn.

— Mâncaţi!

Răspunsul a fost acelaşi ca înainte. O muşcătură lentă. O rebeliune tensionată. Încruntată, Anne s-a aplecat mai aproape şi a apucat-o cu fermitate de bărbie pe fata cu părul negru, cu mâna cealaltă întinzându-se după castronul cu tocană.

— Nu, am cerut. Vor mânca atunci când li se va face destul de foame.

Alleg s-a uitat curios la mine.

— Ştiu ce vorbesc. Dă-le ceva de băut în loc.

Femeia în vârstă s-a uitat pentru un moment ca şi cum ar fi putut continua oricum, apoi a ridicat din umeri şi a dat drumul maxilarului lui Krin.

— Bine. Oricum m-am săturat s-o alimentez forţat pe-asta. E o pacoste.

Kete a pufnit în acord.

— Târfuliţa a venit la mine când am dezlegat-o să facă baie, a zis ea dându-şi deoparte părul de pe faţă, pentru a descoperi zgârieturi. Aproape că mi-a scos blestematul de ochi.

— A vrut şi să fugă, a zis Anne, încă privind ameninţătoare. A trebuit s-o droghez peste noapte.

A făcut un gest dezgustat.

— Las-o să moară de foame, dacă vrea.

Laren a revenit la foc cu două căni, aşezându-le în mâinile supuse ale fetei.

— Apă? am întrebat.

— Bere, a zis el. E mai bună pentru ele dacă nu mănâncă.

Mi-am înăbuşit protestul. Ellie a băut în aceeaşi manieră liberă în care mâncase. Krin şi-a mutat ochii de la foc la cupă, apoi la mine. Am simţit un şoc aproape fizic la asemănarea ei cu Denna. Încă uitându-se la mine, a băut. Ochii duri nu lăsau să se vadă nimic din ce se întâmpla în capul ei.

— Aduceţi-le să stea lângă mine, am zis. S-ar putea să mă ajute să fac alegerea.

Le-a adus Kete. Ellie a fost docilă. Krin a fost rigidă.

— Fii atent cu asta, a zis Kete, dând din cap la fata cu părul negru. Zgârie.

Tim s-a întors arătând un pic palid. S-a aşezat lângă foc, unde Otto l-a împuns cu cotul.

— Mai vrei nişte tocană? a întrebat el maliţios.

— Marş de-aici, s-a iritat Tim slab.

— Un pic de bere s-ar putea să fie bună pentru stomacul tău, l-am sfătuit.

A dat din cap, părând dornic de ceva care l-ar putea ajuta. Kete i-a adus o cană proaspătă plină.

În timpul ăsta, fetele s-au aşezat de-o parte şi de alta a mea, cu faţa la foc. De-aproape, am văzut lucruri pe care le ratasem până atunci. Krin avea o vânătaie întunecată pe ceafă. Încheieturile blondei erau doar iritate de la legat, dar ale lui Krin erau jupuite şi janghinoase. Cu toate astea, ele miroseau a curat. Aveau părul periat şi hainele spălate recent. Kete le îngrijise.

Erau şi mult mai frumoase de-aproape. M-am întins să le ating umerii. Krin a tresărit, apoi a înţepenit. Ellie n-a reacţionat deloc. Din direcţia copacilor, Fren a strigat:

— Gata. Vrei să-ţi aprindem o lampă?

— Da, te rog, am strigat şi eu.

M-am uitat de la o fată la alta şi apoi la Alleg.

— Nu mă pot decide între cele două, am zis sincer. Aşa că le iau pe amândouă.

Alleg a râs neîncrezător. Apoi, văzând că eram serios, a protestat:

— Zău aşa. Nu e prea corect faţă de noi, ceilalţi. În plus, n-ai cum să poţi…

L-am privit franc.

— Păi, s-a eschivat el. Chiar dacă poţi, asta…

— Ăsta e al doilea lucru pe care-l cer, i-am zis în mod oficial. Amândouă.

Otto a scos un strigăt de protest, care a găsit ecou în

expresiile lui Gaskin şi Laren.

Le-am zâmbit liniştitor.

— Doar în seara asta.

Fren şi Josh s-au întors de la instalarea cortului meu.

— Fii recunoscător că nu te-a cerut pe tine, Otto, i-a zis Fren uriaşului. Josh asta ar fi cerut, nu, Josh?

— Ţine-ţi gura, Fren, a zis Otto exasperat. Nu prea mă simt bine.

M-am ridicat şi mi-am aruncat lăuta peste umăr. Apoi le-am condus pe ambele fete minunate, una aurită şi una întunecată, spre cortul meu.

CAPITOLUL 131

Negru din lumina lunii

Fren şi Josh făcuseră treabă bună cu cortul. Era destul de înalt pentru a sta în centru, totuşi înghesuit pentru mine şi ambele fete în picioare. Am împins-o pe fata cu părul de aur, Ellie, cu un impuls blând, spre patul de pături groase.

— Stai jos, am zis cu blândeţe.

Cum n-a răspuns, am luat-o de umeri şi am făcut-o să se aşeze. S-a lăsat mutată, dar ochii ei albaştri erau largi şi goi. I-am verificat capul de răni. Negăsind niciuna, am presupus că era în stare de şoc profund.

M-am oprit un moment şi am scormonit prin sacul meu de călătorie, apoi am scuturat nişte frunze sub formă de praf în cana mea de călătorie şi am adăugat nişte apă din plosca mea. Am pus cupa în mâinile lui Ellie şi ea a apucat-o absentă.

— Bea, am încurajat-o, încercând să surprind tonul vocii pe care îl folosea din când în când Felurian pentru a-mi obţine cooperarea necondiţionată.

Părea că a mers sau poate doar îi era sete. Oricare ar fi fost motivul, Ellie a golit cana până la fund. Ochii ei păstrau acelaşi aspect îndepărtat.

Am scuturat în ceaşcă o altă doză de frunze sub formă de pulbere, am reumplut-o cu apă şi i-am ţinut-o fetei cu părul negru să bea.

Am stat acolo timp de câteva minute, eu cu braţul întins, ea cu braţele nemişcate pe lângă ea. În cele din urmă ea a clipit, ochii concentrându-i-se pe mine.

— Ce i-ai dat? a întrebat ea.

— Velia măcinată, am zis cu blândeţe. E un antidot. A fost otravă în tocană.

Ochii ei îmi spuneau că nu mă crede.

— N-am mâncat deloc din tocană.

— A fost şi în bere. Te-am văzut bând.

— Bine, a zis ea. Vreau să mor.

Am oftat adânc.

— Nu te omoară. Doar te face să te simţi rău. Vomiţi şi eşti slăbită, cu crampe musculare pentru vreo două zile.

Am ridicat cana, oferindu-i-o.

— Ce-ţi pasă ţie dacă mă omoară? a întrebat ea fără vlagă. Dacă n-o fac acum, o vor face mai târziu. Mai degrabă mor…

Şi-a încleştat dinţii înainte de a termina propoziţia.

— Nu te-au otrăvit. Eu i-am otrăvit pe ei şi s-a întâmplat să primeşti şi tu o parte din otravă. Îmi pare rău, dar asta te va ajuta în cele mai grele momente.

Privirea lui Krin a oscilat pentru o secundă, apoi a devenit din nou grea ca fierul. S-a uitat la cupă, apoi şi-a fixat privirea pe mine.

— Dacă e inofensivă, bea-o tu.

— Nu pot, i-am explicat. Mă va adormi şi am treabă în seara asta.

Krin şi-a aruncat privirea la patul de blănuri de pe podeaua cortului.

Am zâmbit cu cel mai blând şi trist zâmbet al meu.

— Nu genul ăsta de treabă.

Ea încă nu se mişca. Am stat acolo pentru o vreme. Am auzit un sunet înfundat de râgâit venind dinspre pădure. Am oftat şi am lăsat cupa jos. Privind în jos, am văzut-o pe Ellie deja ghemuită şi adormită. Faţa ei părea aproape împăcată.

Am inspirat profund şi m-am uitat din nou la Krin.

— N-ai niciun motiv să ai încredere în mine, am zis privind-o drept în ochi. Nu după ce ţi s-a întâmplat. Dar sper că vei avea.

I-am întins cupa din nou.

Mi-a întâlnit ochii, fără să clipească, apoi s-a întins după cupă. A băut-o dintr-o singură înghiţitură, s-a înecat un pic şi s-a aşezat jos. Ochii i-au rămas grei ca marmura în timp ce se uita la peretele cortului. M-am aşezat uşor într-o parte.

În cincisprezece minute adormise. Le-am acoperit pe amândouă cu o pătură şi le-am privit feţele. În somn erau chiar mai frumoase decât înainte.

Am îndepărtat un fir de păr de pe obrazul lui Krin. Spre surprinderea mea, ea şi-a deschis ochii şi s-a uitat la mine. Nu cu privirea de marmură dinainte, ci cu ochii întunecaţi ai unei tinere Denna.

Am îngheţat cu mâna pe obrazul ei. Ne-am uitat unul la altul

pentru o secundă.

Apoi ochii i s-au închis din nou. N-am putut spune dacă drogul era de vină sau dacă era voinţa ei proprie de a se abandona somnului.

M-am aşezat în uşa cortului şi am pus Cezura pe genunchi.

Am simţit furia ca un foc în mine şi vederea celor două fete adormite a fost ca un vânt care a aţâţat cărbunii. Am strâns din dinţi şi m-am silit să mă gândesc la ceea ce se întâmpla acolo, permiţând focului să ardă cu înverşunare, permiţând căldurii să mă umple. Am respirat adânc de mai multe ori, temperându-mă pentru ceea ce avea să vină.

Am aşteptat timp de trei ore, ascultând sunetele taberei. Conversaţia în surdină plutea spre mine, fraze fără cuvinte individuale. A slăbit, amestecată cu blesteme şi cu sunete făcute de persoane bolnave. Am respirat lung, lent, cum îmi arătase Vashet, relaxându-mi corpul, numărându-mi încet exhalările.

Apoi, am deschis ochii, m-am uitat la stele şi am apreciat ora. M-am ridicat încet de jos şi m-am întins lung, lent. O semilună solidă în creştere atârna pe cer şi totul părea foarte luminos.

M-am apropiat încet de focul de tabără. Acesta se redusese la cărbuni stinşi, care făceau prea puţină lumină în spaţiul dintre cele două căruţe. Otto era acolo, cu trupul său uriaş prăbuşit peste una dintre roţi. Am simţit miros de vomă.

— Tu eşti, Kvothe? a întrebat el confuz.

— Da, mi-am continuat eu plimbarea lentă spre el.

— Târfa asta de Anne n-a lăsat mielul să se facă cum trebuie, a gemut el. Jur pe sfântul Dumnezeu că n-am mai fost atât de bolnav până acum.

S-a uitat la mine.

— Tu eşti bine?

Cezura a sărit, lama i-a sclipit pentru o clipă în lumina lunii şi i-a crestat gâtul.

El s-a clătinat într-un genunchi, apoi s-a răsturnat într-o parte, cu mâinile colorate în negru încleştate de gât. L-am lăsat sângerând întunecat în lumina lunii, incapabil să strige, pe moarte, dar nu mort.

Am aruncat o bucată de fier casant în cărbunii din foc şi m-am îndreptat spre celelalte corturi.

Laren m-a speriat când am dat ocol căruţei. A scos un sunet

de surpriză când am dat colţul cu sabia goală în mână. Dar otrava îl făcuse lent şi abia a reuşit să ridice mâinile înainte ca Cezura să-i prindă pieptul. S-a înecat cu un ţipăt, în timp ce cădea pe spate, zvârcolindu-se pe pământ.

Niciunul dintre ei nu dormea din cauza otrăvii, astfel că strigătul lui Laren a ajuns la căruţe şi la corturi, clătinându-se şi căutând în jur sălbatic. Două siluete neclare în care i-am recunoscut pe Josh şi Fren au sărit din spatele deschis al căruţei celei mai apropiate de mine. L-am lovit pe unul în ochi, înainte de a atinge pământul, şi i-am sfâşiat burta celuilalt.

Toată lumea a văzut, iar acum ţipetele erau serioase. Cei mai mulţi dintre ei au început să alerge beţi printre copaci, unii căzând în timpul fugii. Dar silueta înaltă a lui Tim s-a aruncat pe mine. Sabia grea pe care o ascuţise toată seara a sclipit argintie în lumina lunii.

Dar eram pregătit. Mi-am strecurat o a doua bucată lungă, fragilă, de fier de sabie în mână şi am murmurat o cetluire. Apoi, cum a venit destul de aproape pentru a lovi, am rupt brusc fierul între degete. Sabia i s-a spulberat cu zgomotul făcut de un clopot spart, iar bucăţile s-au prăbuşit şi au dispărut în iarba întunecată.

Tim era mai experimentat decât mine, mai puternic şi cu o rază de acţiune mai lungă. Chiar şi otrăvit şi cu o jumătate de sabie, s-a descurcat bine. Mi-a luat aproape o jumătate de minut înainte de a-i străpunge garda cu Amant la Fereastră şi a-i reteza mâna din încheietură.

A căzut în genunchi, scoţând un urlet răguşit, ţinându-se de braţul ciuntit. L-am lovit în piept şi m-am îndreptat spre copaci.

Lupta n-a durat mult, dar fiecare a doua a fost mortală, în timp ce ceilalţi erau deja împrăştiaţi în pădure.

M-am grăbit în direcţia în care văzusem că se clătina una dintre siluetele întunecate. Am fost neatent, aşa că atunci când Alleg s-a aruncat pe mine de la umbra unui copac, m-a luat prin surprindere. N-avea sabie, ci doar un cuţitaş care sclipea în lumina lunii, în timp ce el a zburat către mine. Dar un cuţit e suficient pentru a ucide un om. M-a înjunghiat în burtă în timp ce ne rostogoleam pe pământ. M-am lovit cu tâmpla de o rădăcină şi am simţit gustul sângelui.

M-am luptat să mă ridic în picioare înaintea lui şi i-am tăiat muşchii pulpei. Apoi l-am înjunghiat în burtă şi l-am lăsat blestemând pe pământ, în timp ce mă duceam să-i vânez pe ceilalţi.

Ţineam o mână strâns peste stomac. Ştiam că durerea mă va cuprinde în curând şi că după aceea poate nu mai aveam mult de trăit.

A fost o noapte lungă şi nu vă mai deranjez cu toate detaliile.

I-am găsit pe toţi ceilalţi prin pădure. Anne îşi rupsese piciorul în timpul fugii ei neglijente, iar Tim făcuse aproape o jumătate de milă, în ciuda pierderii mâinii şi a rănii din piept. Au strigat şi au blestemat şi au implorat milă, în timp ce-i urmăream prin pădure, dar nimic din ce mi-au spus nu m-a domolit.

A fost o noapte cumplită, dar i-am găsit pe toţi. N-a fost nicio onoare în asta, nicio glorie. Dar a fost un fel de justiţie şi sânge, iar în final le-am adus trupurile înapoi.

M-am întors la cortul meu când cerul începuse să se coloreze în familiarul albastru. O linie ascuţită, fierbinte, de durere mă ardea pe câţiva centimetri sub buric şi puteam spune după felul neplăcut în care mă ţinea când mă mişcam că sângele uscat îmi lipise cămaşa de rană. Am ignorat sentimentul cât de bine am putut, ştiind că nu puteam face nimic pentru mine cu mâinile tremurânde şi fără nicio lumină decentă, ca să văd ce fac. Trebuia să aştept zorii pentru a vedea cât de grav eram rănit.

Am încercat să nu insist asupra a ceea ce învăţasem în urma activităţii mele în Clinică. Orice rană adâncă la intestine promite un drum lung, dureros, spre mormânt. Un medic calificat, cu echipamente adecvate, putea face diferenţa, dar nu puteam fi mai departe de-atât de civilizaţie. Îmi puteam dori la fel de bine o bucată de lună.

Mi-am şters sabia, m-am aşezat pe iarba udă din faţa cortului şi am început să mă gândesc.

CAPITOLUL 132

Cercul rupt

Eram ocupat de mai bine de o oră atunci când soarele a privit în cele din urmă peste vârfurile copacilor şi a-nceput să usuce roua din iarbă. Am găsit o piatră plată şi am folosit-o ca nicovală improvizată ca să bat o potcoavă într-o formă diferită. Deasupra focului fierbea o oală de ovăz.

Tocmai făceam ultimele retuşuri la potcoavă, când am văzut cu coada ochiului semne de mişcare. Era Krin, care trăgea cu ochiul de după colţul căruţei. Am presupus că o trezisem cu zgomotul făcut de bătutul fierului.

— O, Doamne!

Şi-a dus mâna la gură şi a făcut vreo doi paşi uimiţi din spatele vagonului.

— I-ai omorât.

— Da, am zis simplu, iar propria voce mi-a sunat moartă în urechi.

Ochii lui Krin mi-au studiat corpul din cap până-n picioare, holbându-se la cămaşa mea ruptă şi însângerată.

— Eşti… Vocea i-a rămas în gât şi a înghiţit. Eşti bine?

Am dat din cap în tăcere. Când mi-am găsit în cele din urmă curajul de a-mi examina rana, am descoperit că mantia lui Felurian îmi salvase viaţa. În loc să-mi verse maţele, cuţitul lui Alleg abia dacă îmi făcuse o tăietură lungă, puţin adâncă, peste burtă. Îmi distrusese şi o cămaşă în perfectă stare, dar nu prea puneam asta la suflet, date fiind împrejurările.

Am examinat potcoava, apoi am folosit o curea din piele umedă pentru a o lega strâns în vârful unei crengi lungi, drepte. Am tras vasul cu ovăz de pe foc şi am aruncat potcoava în cărbuni.

Părând a se recupera întrucâtva din şoc, Krin s-a apropiat încet, cu ochii pe şirul de cadavre de pe cealaltă parte a focului. Nu făcusem nimic altceva decât să le aliniez întâmplător. Nu

erau ordonate. Sângele păta corpurile, iar rănile erau căscate ca nişte guri. Krin se holba ca şi cum se temea că acestea ar fi putut începe să se mişte din nou.

— Ce faci? a întrebat ea în cele din urmă.

Drept răspuns, am tras potcoava încinsă din cărbunii din foc şi m-am îndreptat spre cel mai apropiat corp. Era Tim. Am apăsat fierul încins pe spatele mâinii rămase. Pielea a fumegat şi a şuierat şi s-a lipit de metal. După o clipă l-am tras, lăsând o arsură neagră pe pielea lui albă. Un cerc rupt. M-am dus înapoi la foc şi am început să reîncălzesc fierul.

Krin stătea în picioare în tăcere, prea uimită să reacţioneze normal. Nu că exista un mod normal de a reacţiona într-o situaţie ca asta, presupun. Dar ea n-a ţipat şi n-a fugit de-acolo, cum mă gândeam că ar putea face. Pur şi simplu s-a uitat la cercul rupt şi a repetat.

— Ce faci?

Când am vorbit, într-un final, vocea îmi suna ciudat în propriile urechi.

— Toţi edema ruhii sunt o familie, am explicat. Ca un cerc închis. Nu contează dacă unii dintre noi sunt străini de alţii, tot suntem o familie, tot suntem apropiaţi. Trebuie să fie aşa, pentru că suntem străini oriunde am merge. Suntem răspândiţi, iar oamenii ne urăsc. Avem legi. Urmăm reguli. Când unul dintre noi face ceva ce nu poate fi iertat sau reparat, dacă el pune în pericol siguranţa sau onoarea edema ruhilor, e ucis şi înfierat cu cercul rupt, pentru a arăta că nu mai e unul dintre noi. Asta se face foarte rar. Rareori e nevoie.

Am scos fierul din foc şi m-am dus la cadavrul următor. Otto. L-am presat pe partea din spate a mâinii şi am ascultat şuieratul.

— Aceştia n-au fost edema ruhi. Dar au pretins că sunt. Au comis fapte pe care ruhii nu le-ar comite, aşa că m-am asigurat că lumea va şti că ei n-au făcut parte din familia noastră. Ruhii nu comit genul de fapte pe care aceşti bărbaţi le-au comis.

— Dar căruţele, a protestat ea. Instrumentele.

— Nu erau edema ruhi, am zis ferm. Probabil că n-au fost nici măcar oameni de trupă reali, ci doar un grup de hoţi care a ucis un grup de ruhi şi au încercat să le ia locul.

Krin s-a uitat la cadavre, apoi din nou la mine.

— Deci, i-ai ucis pentru că pretindeau a fi edema ruhi?

— Pentru că pretindeau a fi ruhi? Nu.

Am pus fierul înapoi în foc.

— Pentru că au ucis o trupă de ruhi şi le-au furat căruţele? Da. Pentru ce v-au făcut vouă? Da.

— Dar dacă nu sunt ruhi…

Krin s-a uitat la căruţele viu colorate.

— Cum?

— Sunt curios să aflu, am zis.

Trăgând din nou cercul rupt din foc, m-am dus la Alleg şi i l-am presat pe palmă.

Falsul om de trupă s-a smucit şi s-a trezit ţipând.

— Nu e mort! a exclamat Krin ascuţit.

Îi examinasem rana mai devreme.

— E mort, am zis cu răceală. Pur şi simplu nu s-a oprit încă din mişcare.

M-am întors să-l privesc în ochi.

— Ce zici, Alleg? Cum ai făcut rost de o pereche de căruţe edema ruh?

— Ruh ticălos, m-a înjurat el cu sfidare neclară.

— Da, am zis. Sunt. Şi tu nu eşti. Deci, cum ai învăţat semnele şi obiceiurile familiei mele?

— Cum de-ai ştiut? a întrebat el. Ştiam cuvintele, strângerea de mână. Am ştiut de apă şi vin şi cântece înainte de cină. Cum de-ai ştiut?

— Ai crezut că mă poţi păcăli? am zis, simţind cum furia începe să izvorască din mine. E familia mea! Cum să nu ştiu? Ruhii nu fac ce-aţi făcut voi. Ruhii nu fură, nu răpesc fete.

Alleg a clătinat din cap cu un zâmbet batjocoritor. Avea sânge pe dinţi.

— Toată lumea ştie ce faceţi voi.

Temperamentul mi-a explodat.

— Toată lumea crede că ştie! Crede că zvonul e adevăr! Ruhii nu fac aşa ceva!

Am gesticulat sălbatic.

— Lumea crede toate astea doar din cauza unora ca voi!

Mânia mi-a izbucnit chiar mai fierbinte şi m-am trezit ţipând.

— Acum spune-mi ce vreau să ştiu sau Dumnezeu va plânge când va auzi ce ţi-am făcut!

Alleg a pălit şi a trebuit să înghită înainte de a-şi găsi vocea.

— Au fost un bătrân şi soţia lui şi un cuplu de alţi cântăreţi. Am călătorit cu ei, ca gardă, o jumătate de an. În cele din urmă m-au tras pe sfoară.

A rămas fără respiraţie şi a suspinat adânc în timp ce încerca

să şi-o recapete.

Spusese destul.

— Deci i-ai omorât.

Alleg a clătinat din cap cu putere.

— Nu… Am fost atacaţi pe drum.

A făcut un gest slab către celelalte corpuri.

— Ei ne-au surprins. Ceilalţi cântăreţi au fost ucişi, dar eu am fost doar… pus la pământ.

M-am uitat peste şirul de cadavre şi am simţit furia crescându-mi, chiar dacă ştiam deja. Nu exista nicio altă cale prin care aceşti oameni ar fi putut deţine o pereche de căruţe edema cu marcajele intacte.

Alleg a vorbit din nou.

— Le-am arătat după aceea… cum se poartă o trupă.

A înghiţit de durere.

— Viaţă bună.

M-am întors, dezgustat. El fusese unul dintre noi, într-un fel. Unul adoptat de familia noastră. Făcuse ca totul să fie de zece ori mai rău ştiind asta. Am împins din nou potcoava în cărbunii din foc, apoi m-am uitat la fată cum se încălzea.

Ochii ei scăpărau asemenea cremenii când îl privea pe Alleg.

Nefiind sigur că e corect ce fac, i-am oferit fierul înroşit. Faţa ei a devenit dură şi l-a luat.

Alleg nu părea să înţeleagă ce era pe cale să se întâmple, până când ea i-a pus fierul încins pe piept. El a strigat şi s-a zvârcolit, dar n-avea putere să scape în timp ce ea apăsa din greu. Ea s-a strâmbat, în timp ce el s-a luptat slab împotriva fierului, cu ochii plini de lacrimi de furie.

După un minut lung, ea a tras fierul şi s-a dat deoparte, plângând în tăcere. Am lăsat-o în pace.

Alleg s-a uitat la ea şi a reuşit cumva să-şi găsească vocea.

— Ah, fată, am avut ceva vremuri bune, nu?

Ea s-a oprit din plâns şi s-a uitat la el.

— Nu te…

L-am lovit brusc în coaste, înainte de-a putea spune altceva. El a înţepenit în durere mută şi apoi a scuipat sânge spre mine. Am lăsat să cadă o altă lovitură şi el s-a înmuiat.

Neştiind ce altceva să fac, am luat iar fierul încins şi am început să-l reîncălzesc.

S-a aşternut o lungă tăcere.

— Ellie încă doarme? am întrebat.

Krin a dat din cap.
— Crezi că ar ajuta-o să vadă asta?
Ea s-a gândit, ştergându-şi faţa cu o mână.
— Nu prea cred, a zis în cele din urmă. Nu cred că ar putea să vadă chiar acum. Nu e chiar în firile ei.
— Voi două sunteţi din Levinshir? am întrebat ca să nu tac.
— Ferma familiei mele e chiar la nord de Levinshir, a zis Krin. Tatăl lui Ellie e primarul.
— Când au venit ăştia în oraşul tău? am întrebat în timp ce puneam fierul înroşit pe dosul unei alte mâini.
Mirosul dulce de carne carbonizată era gros în aer.
— În ce zi suntem?
Am numărat în capul meu.
— Doborâş.
— Au venit în oraş într-o zi de theden.
A făcut o pauză.
— Cu cinci zile în urmă?
În vocea ei era o nuanţă de neîncredere.
— Ne-am bucurat că aveam şansa să vedem o piesă de teatru şi să aflăm noutăţi. Să ascultăm nişte muzică. S-a uitat în jos. Au intrat pe la poarta de est a oraşului. Când am venit să-mi citească norocul, mi-au spus să mă întorc în acea noapte. Păreau atât de prietenoşi, atât de interesanţi.
Krin s-a uitat la căruţe.
— Când am ajuns, toţi şedeau în jurul focului. Mi-au cântat. Bătrâna mi-a dat nişte ceai. Nici nu m-am gândit… Adică… Semăna cu bunica mea.
Ochii i s-au abătut spre cadavrul bătrânei, apoi în altă parte.
— Apoi nu-mi amintesc ce s-a-ntâmplat. M-am trezit în întuneric, într-una din căruţe. Fusesem legată şi am…
Vocea i s-a rupt un pic şi ea şi-a frecat absentă încheieturile.
S-a uitat din nou la cort.
— Cred că şi Ellie a primit o invitaţie.
Am terminat de înfierat dosul mâinilor lor. Planificasem să fac la fel şi cu feţele lor, dar fierul se încingea prea lent în foc şi m-am săturat repede de muncă. Nu dormisem deloc şi furia care arsese atât de fierbinte, pentru atât de mult timp, pâlpâia aproape să se stingă, lăsându-mi o senzaţie de frig şi amorţire.
Am arătat către oala de ovăz pe care o luasem de pe foc.
— Ţi-e foame?
— Da, a zis ea, apoi a aruncat o privire spre cadavre. Nu.

— Nici mie. Du-te şi trezeşte-o pe Ellie şi vă duc acasă.

Krin s-a grăbit spre cort. După ce a dispărut înăuntru, m-am întors spre şirul de cadavre.

— Are cineva vreo obiecţie dacă vreau să-mi părăsesc trupa? am întrebat.

N-a avut nimeni. Aşa că am plecat.

CAPITOLUL 133

Vise

A fost o muncă de o oră să duc căruţele într-o bucată deasă de pădure şi să le ascund. Le-am distrus marcajele edema şi am deshămat caii.

Era o singură şa, aşa că am încărcat ceilalţi doi cai cu alimente şi cu toate obiectele de valoare pe care le-am găsit.

Când m-am întors cu caii, Krin şi Ellie mă aşteptau. Mai precis, Krin aştepta. Ellie stătea pur şi simplu în picioare în apropiere, cu o expresie goală, cu ochi goi.

— Ştii să călăreşti? am întrebat-o pe Krin.

A dat din cap şi i-am dat frâiele calului înşeuat. A pus un picior în scară şi apoi s-a oprit, clătinând din cap. Şi-a retras piciorul încet.

— O să merg pe jos.

— Crezi că Ellie ar sta pe un cal?

Krin s-a uitat către locul unde stătea fata blondă. Unul dintre cai a atins-o curios cu botul şi n-a primit niciun răspuns.

— Probabil. Dar nu cred că ar fi bine pentru ea. După…

Am dat din cap a înţelegere.

— Atunci o să mergem toţi pe jos.

— *Care e inima lethani? am întrebat-o pe Vashet.*

— *Succesul şi acţiunea dreaptă.*

— *Ce e mai important, succesul sau dreptatea?*

— *Sunt la fel. Dacă acţionezi corect, vine succesul.*

— *Dar alţii reuşesc făcând lucruri greşite, am punctat.*

— *Nu lucrurile greşite duc la succes, a zis Vashet cu fermitate. Dacă cineva acţionează greşit şi reuşeşte, nu asta e calea. Fără lethani nu există succes adevărat.*

— Domnule? m-a strigat o voce. Domnule?

Ochii mi s-au focusat pe Krin. Părul îi era răvăşit, chipul ei tânăr obosit. S-a uitat la mine timid.

— Domnule? Se întunecă.

M-am uitat în jur şi am văzut crepusculul furişându-se dinspre est. Eram frânt de oboseală şi începusem să moţăi în timp ce mergeam pe jos după ce ne oprisem pentru masa de prânz.

— Spune-mi Kvothe, Krin. Îţi mulţumesc că m-ai tras de mânecă. Mintea mea era în altă parte.

Krin a adunat lemne şi a făcut un foc. Am deshămat caii, apoi i-am hrănit şi i-am şters. Mi-a luat câteva minute şi să întind cortul, în mod normal nu-mi bat capul cu aşa ceva, dar fusese loc pentru el pe cai şi am presupus că fetele nu erau obişnuite să doarmă sub cerul liber.

După ce am terminat cu cortul, mi-am dat seama că adusesem doar o pătură în plus din proviziile trupei. Era şi o seară rece, dacă ar fi fost să judec corect.

— Cina e gata, am auzit-o pe Krin strigând.

Mi-am aruncat pătura mea şi pe cea de rezervă în cort şi m-am dus unde ea terminase ce avea de făcut. Făcuse o treabă bună cu ceea ce avusese la dispoziţie. Supă de cartofi cu şuncă şi pâine prăjită. Un dovleac verde de vară era şi el pus între cărbuni.

Ellie mă îngrijora. Fusese la fel toată ziua, mergând pe jos apatică, fără să vorbească sau să răspundă la ce-i spunea Krin. Ochii ei urmăreau lucrurile, dar nu exista niciun gând în spatele lor. Krin şi cu mine am descoperit în cele din urmă că dacă o lăsam de capul ei, s-ar fi oprit din mers sau ar fi luat-o pe-alături de drum, dacă ceva i-ar fi atras atenţia.

Krin mi-a întins un castron şi lingură în timp ce mă aşezam.

— Miroase bine, am complimentat-o.

Ea a zâmbit pe jumătate şi a umplut un al doilea castron pentru ea. A început să-l umple şi pe-al treilea, apoi a ezitat, realizând că Ellie nu putea să mănânce singură.

— Vrei nişte supă, Ellie? am întrebat pe un ton normal. Miroase bine.

Stătea indiferentă lângă foc, uitându-se în gol.

— Vrei să împarţi cu mine? am întrebat ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

M-am mutat mai aproape de ea şi am suflat pe o lingură să se răcească.

— Uite aici.

Ellie a mâncat mecanic, întorcându-şi capul uşor în direcţia mea, spre lingură. Ochii ei reflectau mişcările de dans ale focului. Erau asemenea ferestrelor unei case goale.

Am suflat pe o altă lingură şi i-am întins-o fetei blonde. A deschis gura doar când lingura i-a atins buzele. Mi-am mişcat capul, încercând să privesc în ochii ei dincolo de dansul focului, sperând cu disperare să văd ceva în spatele lor. Orice.

— Pun pariu că eşti o Eli, nu-i aşa? am zis.

M-am uitat la Krin.

— Numele scurt pentru Ellie?

Krin a ridicat din umeri neputincioasă.

— N-am fost tocmai prietene. Doar e Ellie Anwater. Fiica primarului.

— A fost, cu siguranţă, o plimbare lungă azi, am continuat, vorbind cu acelaşi ton uşor. Ce-ţi fac picioarele, Krin?

Krin a continuat să mă privească cu serioşii ei ochi negri.

— Am o mică rană.

— Şi eu la fel. Abia aştept să-mi scot pantofii. Tu ai răni la picioare, Eli?

Niciun răspuns. Am hrănit-o cu o altă înghiţitură.

— A fost destul de cald. Totuşi, în seara asta se va răci. Vreme de dormit bine. Nu-i aşa că e drăguţ, Eli?

Niciun răspuns. Krin a continuat să mă privească de pe cealaltă parte a focului. Am luat şi eu o înghiţitură de supă.

— E chiar bine, Krin, am zis cu seriozitate, apoi m-am întors spre fata distantă. E un lucru bun s-o avem pe Krin să gătească pentru noi, Eli. Tot ce gătesc eu are gust de balegă de cal.

Pe partea ei de foc, Krin a încercat să râdă cu gura plină de supă, cu rezultate previzibile. Mi s-a părut că văd o licărire în ochii lui Eli.

— Dacă aş fi avut nişte balegă de cal, v-aş fi făcut ca desert o plăcintă cu balegă de cal, m-am oferit. Aş putea face ceva în seara asta, dacă vrei…

M-a oprit, făcând să sune ca o întrebare.

Eli s-a încruntat abia vizibil, un mic rid încreţindu-i fruntea.

— Probabil ai dreptate, am zis. N-ar fi foarte bine. Mai vrei nişte supă, în schimb?

Abia a dat din cap. I-am dat o lingură.

— E un pic sărată, totuşi. Vrei probabil nişte apă.

Un alt dat din cap.

I-am dat plosca şi ea a ridicat-o la buze. A băut timp de un

minut lung, lung. Era probabil deshidratată după lunga noastră plimbare din acea zi. Trebuia s-o supraveghez mai bine a doua zi, ca să mă asigur c-a băut destul.

— Vrei să bei, Krin?

— Da, te rog, a zis Krin, cu ochii fixaţi pe chipul lui Eli.

Mişcându-se în mod automat, Eli i-a întins plosca lui Krin, ţinând-o chiar deasupra focului, cu cureaua de umăr atârnând în cărbuni. Krin a apucat-o repede, apoi a spus un întârziat „Mulţumesc, Ell”.

Am menţinut conversaţia uşoară tot timpul mesei. Eli a mâncat singură spre sfârşit şi deşi ochii i se mai limpeziseră, era ca şi cum se uita la lume printr-un geam de sticlă mată, văzând, dar nevăzând. Totuşi, era o îmbunătăţire.

După ce-a mâncat două castroane cu supă şi o jumătate de felie de pâine, au început să i se închidă ochii.

— Vrei să mergi la culcare, Eli? am întrebat.

Un dat din cap mai clar.

— Ar trebui să te car eu până la cort?

Ochii i s-au deschis subit la asta şi a scuturat ferm din cap.

— Krin te poate ajuta să te pregăteşti de culcare, dacă o rogi.

Eli s-a întors să se uite în direcţia lui Krin. Gura i s-a mişcat vag.

Krin mi-a aruncat o privire şi eu am dat din cap.

— Hai să mergem şi să ne ascundem înăuntru, a zis Krin, vorbindu-i tot timpul ca o soră mai mare.

S-a dus şi a luat-o de mână pe Eli, ajutând-o să se ridice în picioare. În timp ce ele se îndreptau spre cort, eu am terminat supa şi am mâncat o bucată de pâine care era prea arsă pentru fete.

După mult timp Krin s-a întors la foc.

— Doarme? am întrebat.

— Încă dinainte de a atinge perna. Crezi că-şi va reveni?

Era într-o stare profundă de şoc. Mintea ei trecuse prin uşile nebuniei, pentru a se proteja de ceea ce se întâmplă.

— E probabil doar o chestiune de timp, i-am spus obosit, sperând că era adevărat. Tinerii se vindecă rapid.

Am chicotit fără umor când mi-am dat seama că era probabil doar cu circa un an mai tânără decât mine. Simţisem dublu fiecare an în seara aia, unii dintre ei chiar triplu.

În ciuda faptului că mă simţeam acoperit cu plumb, m-am forţat să mă ridic în picioare şi am ajutat-o pe Krin să spele

vasele. O simţeam cum se nelinişteşte din ce în ce mai mult, pe măsură ce terminam de spălat şi priponeam caii în altă parte, lângă o bucată proaspătă de păşune. Tensiunea a crescut şi mai rău când ne-am apropiat de cort. M-am oprit şi i-am ţinut clapa ridicată.

— Eu o să dorm afară în seara asta.

Uşurarea ei a fost evidentă.

— Eşti sigur?

Am dat din cap.

A intrat în cort şi eu am lăsat clapeta să cadă în spatele ei. A scos capul înapoi aproape imediat, urmat de o mână în care ţinea o pătură.

Am scuturat din cap.

— Vei avea nevoie de amândouă. Va fi o noapte rece.

Mi-am tras *shaedul* pe lângă mine şi m-am întins chiar în faţa cortului. Nu voiam ca Eli să rătăcească în timpul nopţii şi să se piardă sau să se rănească.

— Ţie n-o să-ţi fie frig?

— Eu mă descurc, am zis.

Eram destul de obosit ca să dorm şi în fuga calului. Eram destul de obosit ca să dorm sub un cal în fugă.

Krin şi-a tras capul înapoi în cort. Curând am auzit-o cuibărindu-se sub pături. Apoi totul a fost liniştit.

Mi-am amintit privirea speriată de pe faţa lui Otto când i-am tăiat gâtul. L-am auzit pe Alleg luptându-se slab şi blestemându-mă în timp ce-l târam spre căruţe. Mi-am amintit sângele. Felul în care îl simţisem pe mâini. Grosimea acestuia.

Nu mai omorâsem niciodată pe nimeni. Nu cu sânge-rece, nu de-aproape. Mi-am amintit cât de cald era sângele lor. Mi-am amintit cum Kete striga în timp ce-o urmăream prin pădure.

— Am fost eu sau ei! ţipa ea isteric. N-am avut de-ales. Am fost eu sau ei!

Am stat întins treaz o vreme. Când în sfârşit am dormit, visele au fost mai rele.

CAPITOLUL 134

Drumul spre Levinshir

A doua zi am făcut puţin drum, după ce Krin şi cu mine am fost forţaţi să mânăm cei trei cai şi în plus şi pe Eli. Din fericire, caii s-au comportat bine, aşa cum fac de obicei caii antrenaţi de edema. Dacă ar fi fost la fel de capricioşi la minte ca sărmana fiică a primarului, n-am mai fi ajuns poate niciodată la Levinshir.

Chiar şi aşa, caii au creat mai multe probleme decât ar fi fost cazul. Mai ales murgul lucios, căruia îi plăcea s-o ia spre tufişuri, ca să pască.

De trei ori a trebuit să-l trag de-acolo şi ne-am enervat unul pe altul. Din motive evidente, l-am botezat Îndărătnicul.

A patra oară a trebuit să-l trag înapoi pe drum şi am luat serios în considerare să-i dau drumul, ca să scap de probleme. N-am făcut-o, desigur. Un cal bun e totuna cu a avea bani în buzunar. Şi aş fi ajuns mai repede înapoi la Severen decât dacă aş fi făcut tot drumul pe jos.

Krin şi cu mine am făcut tot posibilul ca s-o ţinem pe Eli angajată într-o conversaţie în timp ce mergeam. Părea să ajute un pic. Şi cam la vremea mesei de prânz părea aproape conştientă de ceea ce se întâmpla în jurul ei. Aproape.

În timp ce ne pregăteam să plecăm la drum după masa de prânz, mi-a venit o idee. Am dus-o pe iapa cu pete sure la Eli. Părul ei de aur era într-o mare dezordine şi ea încerca să-şi treacă o mână prin el, în timp ce privirea îi rătăcea pierdută, ca şi cum nu înţelegea unde e.

— Eli.

S-a întors să se uite.

— O ştii pe Coadă-sură? am arătat eu spre iapă.

Un scuturat slab, confuz din cap.

— Am nevoie de ajutorul tău ca s-o mân. Ai mai mânat vreun cal până acum?

Un dat din cap.

— Are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Poţi să faci tu asta?

Coadă-sură s-a uitat la mine cu un ochi mare, ca şi cum m-ar fi informat că are nevoie de cineva s-o mâne câtă nevoie am eu de roţi ca să merg. Dar apoi şi-a coborât capul un pic şi a atins-o pe Eli cu nasul într-un mod matern. Fata a întins aproape automat o mână către nasul animalului, apoi a preluat frâiele de la mine.

— Crezi că e o idee bună? a întrebat Krin când m-am întors după ce am încărcat ceilalţi cai.

— Coadă-sură e blândă ca un miel.

— Doar pentru că Eli e bleagă ca o oaie, asta nu înseamnă că e o asociere bună, a zis Krin sarcastic.

Am dat să zâmbesc la asta.

— O să stau cu ochii pe ele vreo oră. Dacă nu merge, nu merge. Dar uneori cel mai mult ajută o persoană să găsească pe altcineva să ajute.

Cum dormisem prost, în acea zi eram de două ori mai obosit. Stomacul mă ardea şi mă simţeam ca şi cum mi-ar fi fost jupuite două straturi de piele. Aproape că eram tentat să moţăi în şa, dar nu puteam să merg călare în timp ce fetele mergeau pe jos. Aşa că înaintam cu greu, mânându-mi calul şi cu capul căzându-mi. Dar în acea zi n-am putut să cad în confortabilul somn pe jumătate pe care aveam tendinţa să-l folosesc atunci când mergeam pe jos. Eram chinuit de gânduri despre Alleg, întrebându-mă dacă era încă în viaţă.

Ştiam din timpul petrecut la Clinică că rana în intestine pe care i-o provocasem era fatală. Ştiam şi că era o moarte lentă. Lentă şi dureroasă. Cu o îngrijire adecvată, ar fi murit abia după un întreg răstimp. Chiar şi singur în mijlocul pustietăţii, ar fi putut trăi zile întregi cu o astfel de rană. Zile deloc plăcute. Ar fi început să delireze cu febră, în timp ce se instala infecţia. Fiecare mişcare i-ar fi redeschis rana. Nici n-ar mai fi putut să meargă pe picioarele paralizate. Deci, dacă ar fi vrut să se mişte din loc, ar fi trebuit să se târască. Ar fi fost chinuit de foame şi de sete arzătoare până acum. Dar n-ar fi murit de sete. Nu. Îi lăsasem o ploscă plină în apropiere. O pusesem lângă el înainte de-a pleca. Nu din bunătate. Nu pentru a-i face ultimele ore mai suportabile. I-o lăsasem fiindcă ştiam că având apa avea să trăiască mai

mult, să sufere mai mult.

Faptul că-i lăsasem plosca era cel mai groaznic gest pe care-l făcusem vreodată, iar acum, că furia mi se răcise, îl regretam. Mă întrebam cât de mult avea să trăiască din cauza asta. O zi? Două? Cu siguranţă, nu mai mult de două.

Am încercat să nu mă gândesc cum ar fi aceste două zile. Dar chiar şi când îmi alungam din minte gândurile despre Alleg, aveam alţi demoni cu care să lupt. Mi-am amintit fărâmele şi bucăţile din acea noapte, ce ziseseră falşii oameni de trupă în timp ce-i tăiam. Sunetul scos de sabia mea când se înfigea în ei. Mirosul pielii lor în timp ce-i însemnam. Ucisesem două femei. Ce-ar fi crezut Vashet despre acţiunile mele? Ce-ar fi crezut altcineva?

Epuizat de griji şi de lipsa de somn, gândurile mele s-au învârtit în aceste cercuri tot restul zilei. Am aşezat tabăra prin puterea obişnuinţei şi am dus o conversaţie cu Eli printr-un efort de voinţă pură. Timpul pentru somn a venit înainte de-a fi eu gata şi m-am trezit înfăşurat în *shaed* în faţa cortului fetelor. Eram vag conştient de faptul că Krin începuse să mă privească şi pe mine cu aceeaşi îngrijorare cu care o privise pe Eli în ultimele două zile.

Am stat întins cu ochii larg deschişi timp de o oră înainte de-a adormi, gândindu-mă la Alleg.

Când am adormit, am visat că-i omoram. În visul meu, pândeam prin pădure ca moartea necruţătoare, implacabilă.

Dar de data asta era diferit. Îl omoram pe Otto, sângele lui stropindu-mi mâinile ca o grăsime fierbinte. Apoi îi omoram pe Laren, Josh şi Tim. Ei gemeau şi ţipau, zvârcolindu-se pe pământ. Rănile lor erau oribile, dar nu puteam să-mi iau ochii de la ele. Apoi feţele se schimbau. Îl omoram pe Taren, fostul mercenar bărbos din trupa mea. Apoi îl omoram pe Trip. Apoi o vânam pe Shandi prin pădure, cu sabia goală în mână. Ea striga, plângând de frică. Când în sfârşit am prins-o, ea s-a lipit de mine, trântindu-mă la pământ, îngropându-şi faţa în pieptul meu, plângând în hohote.

— Nu, nu, nu, implora ea. Nu, nu, nu.

M-am trezit. Eram întins pe spate, îngrozit şi neştiind unde se încheie visul şi unde începe realitatea. După un scurt moment, am descoperit adevărul. Eli se târâse din cort şi se încolăcise peste mine. Îşi presase faţa de pieptul meu, mâna ei strângându-mi cu disperare braţul.

— Nu, nu, se sufoca ea. Nu, nu, nu, nu, nu.

Corpul i se zguduia de suspine neajutorate atunci când nu mai putea spune nimic. Cămaşa mi-era udă de lacrimi fierbinţi. Braţul îmi sângera în locul de care mă apucase.

Am scos sunete de consolare şi i-am mângâiat părul. După mult timp, s-a potolit şi în cele din urmă a căzut într-un somn epuizat, încă agăţându-se strâns de pieptul meu.

Am stat întins foarte liniştit, nevrând s-o trezesc prin vreo mişcare. Aveam dinţii încleştaţi. M-am gândit la Alleg şi la Otto şi la toţi ceilalţi. Mi-am amintit de sânge şi de ţipete şi de mirosul de piele arsă. Mi-am amintit totul şi am visat lucrurile rele pe care le făcusem lor.

N-am mai avut coşmaruri de-atunci. Uneori mă gândesc la Alleg şi zâmbesc.

Am ajuns la Levinshir a doua zi. Eli şi-a venit în fire, dar a rămas tăcută şi retrasă. Cu toate astea, lucrurile au mers mult mai repede acum, mai ales când fetele au decis că s-au recuperat suficient pentru a o călări pe Coadă-sură.

Am parcurs şase mile înainte de a ne opri la prânz, cu fetele din ce în ce în ce mai entuziasmate pe măsură ce începeau să recunoască locurile. Forma dealurilor în depărtare. Un copac strâmb pe drum. Dar pe măsură ce ne apropiam de Levinshir erau tot mai tăcute.

— E chiar peste dealul de-acolo, a zis Krin, descălecând de pe murg. Tu mergi călare de-aici, Eli.

Eli s-a uitat la ea, la mine, la picioarele ei. A clătinat din cap.

Le-am privit.

— Sunteţi bine voi două?

— Tatăl meu o să mă omoare.

Vocea lui Krin era abia o şoaptă, iar pe faţa ei se citea frica.

— Tatăl tău va fi unul dintre cei mai fericiţi oameni din lume în seara asta, am zis, apoi m-am gândit că e mai bine să fiu sincer. S-ar putea şi să fie supărat. Dar asta doar fiindcă a fost speriat de moarte în ultimele opt zile.

Krin a părut să se liniştească puţin, dar Eli a izbucnit în lacrimi. Krin a îmbrăţişat-o, scoţând sunete blânde.

— Nimeni nu se va mai căsători cu mine, plângea Eli. Urma să mă căsătoresc cu Jason Waterson şi să-l ajut cu magazinul lui. Nu se va mai căsători cu mine acum. Nimeni n-o va mai face.

M-am uitat la Krin şi am văzut aceeaşi teamă reflectată în ochii ei umezi. Dar ochii lui Krin erau furioşi, în timp ce în ai lui Eli nu era decât disperare.

— Orice bărbat care gândeşte aşa e un prost, am zis, punând în vocea mea toată puterea de convingere de care eram în stare. Şi voi două sunteţi prea isteţe şi prea frumoase ca să vă măritaţi cu nişte proşti.

Părea că pe Eli am calmat-o oarecum, cu ochii ţintă la mine ca şi cum căuta ceva în care să creadă.

— E adevărat, am zis. Şi nimic din toate astea n-a fost din vina voastră. Asiguraţi-vă că vă amintiţi asta în următoarele două zile.

— Îi urăsc! a scuipat Eli, surprinzându-mă cu furia ei bruscă. Urăsc bărbaţii! Degetele i se albiseră în timp ce strângea frâiele lui Coadă-sură. Faţa i se transformase într-o mască a furiei. Krin şi-a pus braţele în jurul lui Eli, dar când s-a uitat la mine, am văzut sentimentul reflectat tăcut şi în ochii ei negri.

— Ai tot dreptul să-i urăşti, am zis, simţind mai multă furie şi neputinţă decât oricând în viaţa mea de până atunci. Dar şi eu sunt bărbat. Nu toţi suntem aşa.

Am stat acolo pentru o vreme, la nu mai mult de un kilometru de oraş. Am băut un pahar cu apă şi am gustat ceva de mâncare pentru a ne calma emoţiile. Şi apoi le-am dus acasă.

CAPITOLUL 135

Sosirea acasă

Levinshir nu era un oraş mare. Două sute de oameni locuiau acolo, poate trei, dacă numărai şi fermele periferice. Era vremea mesei când am intrat călare şi drumul prăfuit care împărţea oraşul în două era gol şi tăcut. Eli mi-a spus că locuinţa ei era pe partea cealaltă a oraşului. Am sperat să duc fetele acolo fără să fiu văzut. Erau stresate şi înnebunite de durere. Ultimul lucru de care aveau nevoie era să se confrunte cu o mulţime de vecini bârfitori.

Dar n-a fost să fie. Eram la jumătatea oraşului când am văzut o licărire de mişcare la o fereastră. O voce de femeie a strigat: „Ell!” şi în zece secunde lumea a început să iasă pe toate uşile care se vedeau.

Femeile au fost cele mai rapide şi într-un minut o duzină dintre ele au format un nod de protecţie în jurul celor două fete, vorbind şi plângând şi îmbrăţişându-se. Fetele nu păreau să se supere. Poate că era mai bine aşa. O primire călduroasă putea face multe pentru vindecarea lor.

Bărbaţii s-au întors înapoi, ştiind că erau inutili în astfel de situaţii. Cei mai mulţi priveau din uşi sau din pridvoare. Şase sau opt au venit în jos pe stradă, deplasându-se încet şi fiind cu ochii pe noi. Aceştia erau bărbaţi prudenţi, fermieri şi prieteni de-ai fermierilor. Ei ştiau numele tuturor la zece mile de casele lor. Nu era niciun străin într-un oraş ca Levinshir, în afară de mine.

Niciunul dintre bărbaţi nu era rudă apropiată cu fetele. Chiar dacă ar fi fost, ştiau că nu s-ar fi putut apropia de ele timp de cel puţin o oră sau poate chiar o zi. Aşa că îşi lăsau soţiile şi surorile să aibă grijă. Cu nimic altceva de făcut, şi-au îndreptat pentru scurt timp atenţia spre cai şi apoi s-au oprit la mine.

M-am îndreptat spre un băiat de circa 10 ani.

— Du-te şi spune-i primarului că i s-a întors fiica. Fugi!

A rupt-o la fugă într-un nor de praf, picioarele goale zburându-

i.

Bărbaţii s-au apropiat încet de mine, cu suspiciunea lor naturală faţă de străini de zece ori mai mare în urma evenimentelor recente. Un băiat de circa 12 ani n-a fost atât de prudent ca ceilalţi şi a venit întins la mine, privindu-mi sabia, mantia.

— Cum te cheamă? am întrebat.

— Pete.

— Ştii să călăreşti un cal, Pete?

El a privit insultat.

— Hm.

— Ştii unde e ferma Walker?

El a dat din cap.

— Cam la două mile nord de drumul morii.

M-am tras într-o parte şi i-am dat frâiele murgului.

— Du-te şi spune-le că fiica lor e acasă. Apoi dă-le calul să vină în oraş.

Şi-a trecut un picior peste cal înainte de a-i putea oferi mâna. Am ţinut o mână pe frâie cât să-i scurtez scara, ca să nu se sinucidă pe drumul într-acolo.

— Dacă ajungi acolo şi vii înapoi fără să-ţi rupi gâtul sau piciorul calului meu, îţi dau un bănuţ, am spus.

— O să-mi dai doi, a zis el.

Am râs. A întors calul şi a plecat.

Între timp, bărbaţii au venit mai aproape, adunându-se în jurul meu într-un cerc strâns. Un tip înalt, chel, cu un aer ameninţător şi o barbă căruntă părea să se fi autoproclamat conducător.

— Deci, cine eşti tu? a întrebat el pe un ton care vorbea mai clar decât cuvintele. Cine dracu' eşti?

— Kvothe, am răspuns plăcut. Tu?

— Nu ştiu dacă asta e treaba ta, a mârâit el. Ce faci aici? Ce naiba faci aici cu cele două fete ale noastre?

— Sfinte Tehlu, Seth, a zis un om mai în vârstă. N-ai nici bunul-simţ pe care Dumnezeu l-a dat unui câine. Nu aşa se vorbeşte cu…

— Ia nu-mi mai da lecţii, Benjamin, s-a zburlit ameninţător bărbatul. Avem tot dreptul să ştim cine e.

S-a întors către mine şi a făcut câţiva paşi în faţa celorlalţi.

— Eşti unul dintre ticăloşii ăia din trupa de teatru care au venit pe-aici?

Am scuturat din cap şi am încercat să arăt inofensiv.

— Nu.

— Eu cred că eşti. Cred că arăţi cam ca unul dintre ruhii ăia. Ai ochii lor.

Bărbaţii din jurul lui s-au retras ca să se uite mai bine la faţa mea.

— Doamne, Seth, a intervenit bătrânul din nou. Niciunul dintre ei n-avea părul roşu. Ţi-ai aminti un aşa păr. El nu e unul dintre ei.

— De ce le-aş fi adus înapoi dacă aş fi fost unul dintre cei care le-au luat? am punctat.

Expresia i s-a întunecat şi a continuat să avanseze lent.

— Faci pe deşteptu' cu mine, băiete? Poate crezi că toţi de-aici suntem proşti? Te-ai gândit că dacă le aduci înapoi vei primi o recompensă sau poate nu vom mai trimite pe nimeni după tine?

Era destul de aproape de mine acum, privindu-mă ameninţător şi furios.

M-am uitat în jur şi am văzut aceeaşi mânie pândind pe feţele tuturor bărbaţilor care stăteau acolo. Era un fel de furie care fierbe încet în inimile oamenilor buni care vor dreptate şi o găsesc dincolo de înţelegerea lor, decizând că răzbunarea rămâne cel mai bun lucru.

Am încercat să mă gândesc la o modalitate de a calma situaţia, dar înainte să pot face ceva, am auzit vocea lui Krin dezlănţuindu-se în spatele meu.

— Seth, pleacă de lângă el!

Seth s-a întrerupt, cu mâinile pe jumătate ridicate împotriva mea.

— Acum…

Krin deja pornise spre el. Nodul de femei a slăbit pentru a o elibera, dar a rămas aproape.

— El ne-a salvat, Seth, a strigat ea furioasă. Mâncător prost de rahat, el ne-a salvat. Voi unde naiba aţi fost? De ce n-aţi venit după noi?

El s-a îndepărtat de mine, cu furia şi ruşinea luptându-i-se pe faţă. Furia a câştigat.

— Am venit, a strigat el în răspuns. După ce-am aflat ce s-a întâmplat, ne-am dus după ei. Au tras în calul de sub Bil şi el şi-a zdrobit piciorul. Jim s-a ales cu braţul înjunghiat şi bătrânul Cupper încă nu s-a trezit din bătaia pe care i-au tras-o. Aproape ne-au ucis.

M-am uitat din nou şi am văzut furia pe chipurile oamenilor. Am văzut adevăratul motiv pentru ceea ce făceau. Neputinţa pe care o simţiseră, incapabili să-şi apere oraşul de abuzurile falsei trupe. Eşecul de a le recupera pe fetele prietenilor şi vecinilor lor îi făcuse de ruşine.

— Păi n-a fost destul! a strigat Krin cu foc, ochii arzându-i. El a venit şi ne-a luat fiindcă e un bărbat adevărat. Nu ca voi, restul, care ne-aţi lăsat să murim!

Mânia a ţâşnit dintr-un tânăr în stânga mea, un băiat de la fermă de circa 17 ani.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu te-ai fi fâţâit de colo-colo ca o târfă ruhă!

I-am rupt braţul înainte să-mi dau prea bine seama ce făceam. A ţipat în timp ce cădea la pământ.

I-am tras picioarele spre ceafă.

— Cum te cheamă? i-am mârâit în faţă.

— Braţul meu! a suspinat el, arătându-mi albul ochilor.

L-am scuturat ca pe-o păpuşă de cârpă.

— Numele!

— Jason, a divulgat el. Foc şi pucioasă, braţul meu…

I-am luat bărbia în mâna liberă şi l-am întors cu faţa spre Krin şi Eli.

— Jason, i-am şuierat la ureche. Vreau să te uiţi la fetele astea. Şi vreau să te gândeşti prin ce naiba au trecut în ultimele zile, legate de mâini şi de picioare în partea din spate a unei căruţe. Şi vreau să te întrebi ce e mai rău. Un braţ rupt sau să fii răpit de un străin şi siluit de patru ori pe noapte?

Apoi l-am întors cu faţa spre mine şi am vorbit atât de liniştit, încât chiar şi la un deget distanţă abia dacă era o şoaptă.

— După ce te gândeşti la asta, vreau să te rogi la Dumnezeu să te ierte pentru ce-ai zis. Şi dacă te căieşti, Tehlu îţi va vindeca braţul drept şi corect.

Ochii lui erau îngroziţi şi umezi.

— După aceea, dacă te vei mai gândi vreodată să zici ceva neplăcut despre vreuna din ele, braţul te va arde ca şi cum ai avea un fier încins în os. Şi dacă vei spune vreodată un cuvânt neplăcut, vei face febră la el şi va putrezi lent şi va trebui să ţi-l taie pentru a-ţi salva viaţa.

L-am strâns mai tare, privind în ochii lui larg deschişi.

— Şi dacă-i faci vreodată ceva vreuneia dintre ele, voi şti. Voi veni aici, te voi omorî şi-ţi voi atârna trupul într-un copac.

Pe obrajii lui au apărut lacrimi, deşi nu mi-am dat seama dacă de ruşine, de frică sau de durere.

— Acum cere-ţi scuze pentru ce-ai spus.

I-am dat drumul după ce m-am asigurat că stă pe picioarele lui şi am arătat în direcţia lui Krin şi Eli. Femeile se strânseseră în jurul lor ca un cocon de protecţie.

S-a apucat uşor de braţ.

— N-ar fi trebuit să spun asta, Ellie, a suspinat el, sunând mai nenorocit şi mai pocăit decât aş fi crezut că e posibil, cu braţul rupt sau nu. A vorbit un demon prin mine. Dar jur că am fost bolnav de grijă. Toţi am fost. Şi am încercat să venim după voi, dar erau mulţi şi au sărit pe noi pe drum, apoi a trebuit să-l ducem pe Bil acasă, altfel ar fi murit din cauza piciorului.

Ceva mi-a gâdilat memoria cu privire la numele băiatului. Jason? Brusc am suspectat că i-am rupt braţul tocmai prietenului lui Eli. Cumva nu mi-a părut rău în clipa aia. Chiar era cel mai bine pentru el aşa.

Privind în jur, am văzut furia înroşind feţele bărbaţilor din jurul meu, ca şi cum aş fi epuizat toate proviziile oraşului printr-un fulger brusc, furios.

În schimb, erau cu ochii pe Jason, arătând uşor jenaţi, ca şi cum băiatul îşi ceruse scuze pentru mai mulţi dintre ei.

Apoi am văzut un bărbat voinic, cu aspect sănătos, alergând pe stradă, urmat de o duzină de alţi orăşeni. Din privirea de pe chipul lui am ghicit că era tatăl lui Eli, primarul. El şi-a făcut loc prin nodul de femei, şi-a strâns fiica în braţe şi a smuls-o de-acolo.

Veţi găsi două tipuri de primar în oraşele mici ca acesta. Primul tip sunt bărbaţi cu chelie, mai în vârstă, cu o talie considerabilă, care sunt buni să facă bani şi care au tendinţa să-şi frângă mâinile când se întâmplă ceva neaşteptat. Al doilea tip sunt bărbaţi înalţi, spătoşi, ale căror familii au devenit prospere cu timpul, fiindcă de douăzeci de generaţii au lucrat de nebuni în spatele unui plug. Tatăl lui Eli era din a doua categorie.

El a venit la mine, ţinând un braţ în jurul umerilor fiicei sale.

— Am înţeles că trebuie să-ţi mulţumesc pentru că ne-ai adus fetele înapoi.

S-a întins să-mi strângă mâna şi i-am văzut braţul bandajat. Cu toate astea, strânsoarea lui a fost solidă. Mi-a zâmbit cu cel mai larg zâmbet pe care îl văzusem de când mă despărţisem de Simmon la Universitate.

— Cum e braţul? l-am întrebat, fără să-mi dau seama cum sună asta.

Zâmbetul i s-a stins un pic şi am adăugat rapid:

— Am ceva pregătire de medic. Şi ştiu că la aşa ceva faci faţă cu dificultate când eşti departe de casă.

Când trăieşti într-o ţară care crede că mercurul e medicament, m-am gândit în sinea mea.

Zâmbetul i-a revenit şi şi-a flexat degetele.

— E rigid, dar asta-i tot. Doar un pic de carne. Ne-au luat prin surprindere. Pusesem mâna pe unul, dar m-a blocat şi a scăpat. Cum ai ajuns să iei fetele de la ticăloşii ăia de ruhi fără Dumnezeu? a scuipat el.

— Nu erau edema ruhi, am zis, vocea sunându-mi mai tensionată decât mi-aş fi dorit. Nu erau chiar oameni de trupă reali.

Zâmbetul a început să i se estompeze din nou.

— Ce vrei să spui?

— Nu erau edema ruhi. Noi nu facem ce-au făcut ei.

— Ascultă, a zis primarul clar, agitaţia începând să-i crească un pic. Ştiu foarte bine ce fac şi ce nu fac. Au venit numai lapte şi miere, au cântat un pic, au făcut vreo doi bănuţi. Apoi au început să facă necazuri în oraş. Când le-am cerut să plece, mi-au luat fata.

Aproape că a suflat foc când a rostit ultimele cuvinte.

— Noi? am auzit pe cineva spunând stins în spatele meu. Jim, zice că noi.

Seth s-a încruntat la primar, apoi m-a privit din nou pe mine.

— Ţi-am spus că arată ca unul, a zis el triumfător. Îi ştiu eu p-ăştia. Poţi să-i ghiceşti după ochii.

— Stai, a zis primarul cu scepticism lent. Vrei să spui că eşti unul dintre ei? Expresia feţei i-a devenit periculoasă.

Înainte de-a mă putea explica, Eli l-a apucat de braţ.

— O, nu-l înfuria, tati, a zis ea repede, ţinându-l de braţul bun ca să-l tragă departe de mine. Nu spune nimic ca să-l înfurii. El nu e cu ei. El m-a adus înapoi, m-a salvat.

Primarul a părut să se potolească oarecum la asta, dar simpatia lui dispăruse.

— Explică-te, a zis el aspru.

Am oftat în sinea mea, realizând ce dezastru făcusem din asta.

— Nu erau oameni de trupă şi cu siguranţă nu erau edema

ruhi. Erau bandiţi care uciseseră o parte din familia mea şi-i furaseră căruţele. Doar pretindeau că sunt cântăreţi.

— De ce ar pretinde cineva că e ruh? a întrebat primarul, ca şi cum gândul era de neînţeles.

— Aşa pot face ceea ce au făcut, am zis. I-aţi primit în oraş şi au abuzat de această încredere. Asta n-ar face niciodată un edema ruh.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a zis el. Cum ai luat fetele?

— Am avut grijă de lucruri, am zis simplu.

— I-a ucis, a zis Krin suficient de tare pentru ca toată lumea să audă. I-a omorât pe toţi.

Am simţit cum toată lumea se uită la mine. Jumătate dintre ei se gândeau: *Pe toţi?*

A ucis şapte bărbaţi? Cealaltă jumătate se gândea: *Erau două femei cu ei. Le-a ucis şi pe ele?*

— Bine, atunci.

Primarul s-a uitat la mine îndelung.

— Bine, a zis el, ca şi cum tocmai încerca să ia o decizie. Asta-i bine. Lumea e acum un loc mai bun.

Am simţit cum toată lumea se relaxează puţin.

— Ăştia sunt caii lor, am arătat la cei doi cai care ne căraseră bagajele. Sunt ai fetelor acum. La circa patruzeci de mile spre est veţi găsi căruţele. Krin vă poate arăta unde sunt ascunse. Le aparţin tot fetelor.

— Vor aduce un preţ bun la Temsford, a meditat primarul.

— Împreună cu instrumentele şi cu haine şi cu altele, vor aduce bani frumoşi, am fost de acord. Făcuţi pe din două, vor aduce o zestre bună, am zis ferm.

Mi-a întâlnit ochii, încuviinţând încet, a înţelegere.

— Aşa va fi.

— Dar lucrurile pe care le-au furat de la noi? a protestat un bărbat robust cu un şorţ. Mi-au distrus locul şi mi-au furat două butoaie din cea mai bună bere a mea!

— Ai vreo fiică? l-am întrebat calm.

Privirea bruscă, lovită de pe faţa lui mi-a spus că avea. I-am întâlnit privirea şi i-am susţinut-o.

— Atunci cred că ai scăpat destul de uşor.

Primarul a observat în cele din urmă că Jason se ţine de braţul rupt.

— Ce-ai păţit?

Jason s-a uitat în jos şi Seth a vorbit pentru el:

— A spus ce nu trebuie.

Primarul s-a uitat în jur şi a văzut că ar implica un calvar să afle mai mult. A ridicat din umeri şi a lăsat-o aşa.

— Aş putea să ţi-l pun în atelă, am zis cu uşurinţă.

— Nu! a zis Jason prea repede, apoi a dat înapoi. M-aş duce mai degrabă la Gran.

L-am privit pe primar dintr-o parte.

— Gran?

A zâmbit indulgent.

— Când ne rupem genunchii, Gran îi peticeşte.

— O să fie şi Bil acolo? am întrebat. Omul cu piciorul zdrobit?

El a dat din cap.

— Nu-l va lăsa din ochi pentru mai multe zile, din câte o cunosc.

— Te duc eu acolo, i-am zis băiatului asudat care-şi ocrotea cu atenţie braţul. Mi-ar plăcea să văd ce face.

Atât de departe de civilizaţie cum eram, mă aşteptam ca Gran să fie o femeie cocoşată de ani, care-şi tratează pacienţii cu lipitori şi alcool de lemn. Această opinie s-a schimbat când i-am văzut interiorul casei. Pereţii erau acoperiţi cu pachete de ierburi uscate şi rafturile erau căptuşite cu sticluţe etichetate cu atenţie. Era şi un birouaş cu trei cărţi grele de piele pe el. Una dintre ele era deschisă şi am recunoscut *Heroborica.* Am văzut note de mână mâzgălite pe margine, unele dintre menţiuni fiind corectate sau tăiate în întregime.

Gran nu era atât de bătrână cum crezusem, deşi avea părul încărunţit. Nu era nici cocoşată şi de fapt era mai înaltă decât mine, cu umeri largi şi o faţă rotundă, zâmbitoare.

A pus un ibric de aramă deasupra focului, fredonând pentru sine. Apoi a adus o pereche de foarfece şi l-a aşezat jos pe Jason, lovindu-i uşor braţul.

Palid şi asudat, băiatul a pălăvrăgit nervos tot timpul, în timp ce ea i-a tăiat metodic cămaşa, îndepărtând-o. În câteva minute, fără ca ea măcar să i-o ceară, el a prezentat o versiune oarecum corectă, chiar dacă cumva disparată, a întoarcerii acasă a lui Eli şi Krin.

— E o fractură de toată frumuseţea, a zis ea în cele din urmă, întrerupându-l. Cum s-a întâmplat?

Ochii lui Jason s-au îndreptat sălbatici spre mine, apoi în altă

parte.

— Nimic, a zis el repede.

Apoi şi-a dat seama că n-a răspuns la întrebare.

— Adică...

— Eu i l-am rupt, am zis. M-am gândit că aş putea cel puţin să vin şi să văd dacă pot să fac ceva să-l ajut.

Gran s-a uitat la mine.

— Te-ai mai ocupat cu aşa ceva înainte?

— Am studiat medicina la Universitate, am spus.

Ea a ridicat din umeri.

— Atunci cred că poţi să ţii atelele în timp ce eu o să le bandajez. Am o fată care mă ajută, dar a fugit când a auzit agitaţia pe stradă.

Jason mă privea nervos în timp ce-i ţineam lemnul strâns pe braţ, dar Gran a avut nevoie de mai puţin de trei minute pentru a lega atela, cu un aer de competenţă plictisită. Urmărind-o cum lucrează, am decis că era mai bună decât jumătate dintre studenţii de la Clinică pe care îi cunoşteam eu.

După ce am terminat, s-a uitat la Jason.

— Ai noroc, a zis ea. N-a fost nevoie să fie reaşezat. Ţine asta timp de o lună şi ar trebui să se vindece foarte bine.

Jason a plecat cât de repede a putut şi după ce m-am rugat de ea puţin, Gran mi-a permis să-l văd pe Bil, care era în camera ei din spate.

Dacă Jason avu o fractură de toată frumuseţea la braţ, apoi fractura lui Bil era cât se poate de urâtă. Ambele oase ale gambei erau rupte în mai multe locuri. N-am putut să văd sub bandaje, dar piciorul era extrem de umflat. Pielea de deasupra bandajelor era zdrobită şi pestriţă, întinsă la fel de tare ca a unui cârnat îndesat.

Bil era palid, dar conştient, şi părea că-şi va păstra probabil piciorul. Cât de mult l-ar fi folosit, asta era o altă poveste. Se putea să nu rămână cu nimic mai mult decât un şchiopătat puternic, dar n-aş fi putut să pariez că avea să mai alerge vreodată.

— Ce fel de oameni trag în calul cuiva? a întrebat el indignat, cu faţa acoperită cu un luciu de sudoare. Nu-i drept.

Fusese calul lui, desigur. Şi ăsta nu era genul de oraş în care lumea avea cai de schimb. Bil era un bărbat tânăr, proaspăt însurat şi cu propria fermă mică, şi era posibil să nu mai poată merge niciodată, fiindcă încercase să facă ceea ce era drept. E

dureros să te gândeşti la asta.

Gran i-a dat două linguri cu ceva dintr-o sticlă maro şi asta l-a făcut să închidă ochii. M-a condus afară din cameră şi a închis uşa în urma ei.

— Osul a străpuns pielea? am întrebat când uşa a fost închisă.

Ea a dat din cap, în timp ce punea sticla înapoi pe raft.

— Ce-ai folosit ca să-l fereşti de septicemie?

— Ce acid, vrei să spui? a întrebat ea. Pinten crestat.

— Serios? am întrebat. Nu rădăcină de săgeată?

— Rădăcină de săgeată, a pufnit ea mai punând un lemn în foc şi luând de-acolo ibricul cu apa tocmai fiartă. Ai încercat vreodată să împiedici ceva să se acrească folosind rădăcină de săgeată?

— Nu, am recunoscut.

— Atunci dă-mi voie să te scutesc de necazul de a omorî pe cineva.

A scos o pereche de cupe din lemn.

— Rădăcina de săgeată e inutilă. Poţi s-o mănânci dacă vrei, dar asta-i tot.

— Dar o pastă de rădăcina de săgeată şi bessamy e considerată ideală pentru aşa ceva.

— Bessamy valorează cam cât o jumătate de ceapă degerată, a admis ea. Dar pintenul crestat e mai bun. Aş folosi mai degrabă nişte iarbă roşie, dar n-avem întotdeauna ce ne dorim. Eu folosesc o pastă de frunză bătrână şi pinten crestat şi se vede că are efect. Rădăcina de săgeată e uşor de găsit şi are miezul moale, dar n-are nicio proprietate valoroasă.

A clătinat din cap.

— Rădăcină de săgeată şi camfor. Rădăcină de săgeată şi bessamy. Rădăcină de săgeată şi lăstar amar. Rădăcina de săgeată nu e orice fel de paleativ. E bună doar la ce merge.

Am deschis gura să protestez, apoi m-am uitat prin casă, la exemplarul greu din *Heroborica.* Mi-am ţinut gura.

Gran a turnat apa fierbinte din ibric în două cupe.

— Stai jos un pic, a zis ea. Arăţi de parcă ai fi pe moarte.

M-am uitat cu dor la scaun.

— Cred că ar trebui să plec înapoi, am zis.

— Ai timp pentru o cană de ceai, a zis ea, luându-mi braţul şi împingându-mă ferm în scaun. Şi pentru o gustare rapidă. Eşti palid ca un os uscat şi eu am aici un pic de budincă dulce care abia aşteaptă să fie mâncată de cineva.

Am încercat să-mi amintesc dacă mâncasem ceva de prânz în acea zi. Îmi aminteam că hrănisem fetele…

— Nu vreau să te pun mai mult la treabă, am zis. Şi-aşa ţi-am dat de lucru.

— Apropo de braţul rupt al băiatului, a zis ea pe un ton lejer. Are o gură de nu-ţi vine să crezi.

Mi-a întins una din cănile de lemn.

— Bea asta şi apoi îţi aduc nişte budincă.

Aburul care ieşea din cană mirosea minunat.

— Ce-ai pus în asta? am întrebat.

— Măceşe. Şi nişte brandy de măr făcut de mine.

Mi-a oferit un zâmbet larg, care i-a încreţit marginile ochilor.

— Dacă vrei, pun şi nişte rădăcină de săgeată.

Am zâmbit şi am sorbit. Căldura mi s-a răspândit în piept şi am simţit că mă relaxez un pic. Ceea ce era ciudat, căci nu-mi dădusem seama că eram tensionat.

Gran s-a foit un pic înainte de-a pune două farfurii pe masă şi a se aşeza pe un scaun din apropiere.

— Chiar i-ai omorât pe oamenii ăia? a întrebat ea direct.

Nu era nicio acuzaţie în vocea ei. Era doar o întrebare.

Am dat din cap.

— Probabil că n-ar fi trebuit să spui nimănui, a zis ea. O să se facă tam-tam. Vor vrea un proces şi va trebui să vină judele din Temsford.

— Nu eu le-am spus, am zis. Krin.

— A, a zis ea.

Conversaţia lâncezea. Am băut ultima înghiţitură din cană, dar când am încercat s-o pun pe masă, mâinile îmi tremurau atât de tare, încât aceasta ciocănea în lemn, scoţând un sunet ca şi cum era un vizitator nerăbdător la uşă.

Gran sorbea calmă din cupa ei.

— Nu prea vreau să vorbesc despre asta, am spus eu în cele din urmă. N-a fost un lucru bun.

— Unii te-ar contrazice, a zis ea cu blândeţe. Eu cred că ai făcut ce trebuia.

Cuvintele ei mi-au adus o bruscă durere fierbinte în spatele ochilor, de parcă aş fi fost pe cale să izbucnesc în lacrimi.

— Eu nu sunt aşa sigur de asta, am spus, cu o voce care-mi suna ciudat în urechi.

Mâinile îmi tremurau mai rău acum.

Gran nu părea surprinsă de asta.

— Ai avut multe de rezolvat în câteva zile, nu?
Tonul ei arăta clar că nu era chiar o întrebare.
— Ştiu privirea. Ţi-ai găsit ocupaţii. Ai avut grijă de fete. N-ai dormit. Probabil nici n-ai mâncat prea mult.
A ridicat farfuria.
— Mănâncă-ţi budinca. Aşa o să ai ceva mâncare în stomac.
Am mâncat budinca. Totuşi, pe la o bucată am început să plâng, sufocându-mă un pic, căci îmi rămânea blocată în gât.
Gran mi-a umplut din nou cupa cu ceai şi a turnat încă un strop de brandy în ea.
— Dă-o pe gât, a repetat ea.
Am luat o înghiţitură. Nu voiam să spun nimic, dar m-am trezit vorbind.
— S-ar putea să fie ceva în neregulă cu mine, am zis liniştit. O persoană normală n-ar face ce fac eu. O persoană normală n-ar ucide niciodată oameni aşa.
— S-ar putea, a admis ea sorbind din propria cupă. Dar ce-ai spune dacă ţi-aş spune că piciorul lui Bil a început să se înverzească un pic şi să miroasă dulce sub bandaj?
M-am uitat în sus, speriat.
— Are putregai?
A clătinat din cap.
— Nu. Ţi-am spus că e bine. Dar dacă?
— Ar trebui să-i tăiem piciorul, am zis.
Gran a dat din cap serioasă.
— Aşa e. Şi ar trebui s-o facem repede. Astăzi. Fără ezitare şi sperând că va lupta şi pe cont propriu. Asta n-ar face decât să-l omoare.
A luat o înghiţitură, privindu-mă pe deasupra cănii cu subînţeles.
Am dat din cap. Ştiam că era adevărat.
— Ai studii de medic, a zis ea. Ştii că e dificil să faci alegerile cele mai potrivite.
M-a privit neabătută.
— Noi nu suntem ca toată lumea. Ardem un om cu fierul încins ca să-i oprim sângerarea. Îi salvăm mama şi îşi pierde iubita. E greu, şi nimeni nu-ţi mulţumeşte vreodată pentru asta. Dar noi suntem cei care trebuie să alegem.
A mai luat o înghiţitură lentă de ceai.
— Primele dăţi sunt cele mai rele. Începi să tremuri şi îţi piere din somn. Dar ăsta e preţul când faci ceea ce trebuie.

— Au fost şi femei, am spus, iar cuvintele mi s-au oprit în gât.

Ochii lui Gran au fulgerat.

— Ele au meritat-o de două ori mai mult, a zis ea şi furia bruscă de pe faţa ei dulce m-a luat atât de tare prin surprindere, că am simţit teama străbătându-mi tot corpul. Un bărbat care-i face aşa ceva unei fete e ca un câine turbat. Abia dacă mai e om, ci e doar un animal care trebuie doborât. Dar o femeie care-l ajută s-o facă? Asta e mai rău. Ea ştie ce face. Ea ştie ce înseamnă.

Gran şi-a pus uşor cupa pe masa, cu expresia recompusă.

— Dacă un picior e stricat, taie-l.

A făcut un gest ferm cu latul mâinii, apoi a luat o felie de budincă şi a-nceput s-o mănânce cu degetele.

— Şi unii oameni trebuie ucişi. Simplu.

Până când mi-am revenit şi am ieşit din nou afară, mulţimea din stradă crescuse. Proprietarul tavernei locale rostogolise un butoi în faţă şi aerul era îndulcit cu mirosul berii.

Tatăl şi mama lui Krin veniseră în oraş călare pe murg. Era acolo şi Pete, după ce alergase înapoi. Şi-a prezentat gâtul intact pentru inspecţie şi mi-a cerut cei doi bănuţi pentru serviciile prestate.

Părinţii lui Krin mi-au mulţumit călduros. Păreau să fie oameni buni. Cei mai mulţi oameni sunt, dacă au şansa. Am prins frâiele murgului şi folosindu-l ca pe un fel de zid mobil, am reuşit să am un moment de conversaţie relativ privată cu Krin. Ochii ei negri erau un pic roşii în jurul pleoapelor, dar faţa îi era luminoasă şi fericită.

— Asigură-te că o primeşti pe Lady Nălucă, i-am spus, arătând din cap la unul din cai. E a ta.

Fiica primarului avea o zestre echitabilă, indiferent de situaţie, aşa că am încărcat calul lui Krin cu cele mai de valoare bunuri, precum şi cu cea mai mare parte a banilor falşilor oameni de trupă.

Expresia i-a devenit serioasă când mi-a întâlnit privirea şi din nou mi-a amintit de o Denna tânără.

— Pleci, a zis ea.

Aşa era. N-a încercat să mă convingă să rămân şi, în schimb, m-a surprins cu o îmbrăţişare bruscă. După ce m-a sărutat pe obraz mi-a şoptit la ureche:

— Mulţumesc.

Ne-am îndepărtat unul de altul, ştiind că buna-cuviinţă doar atât permitea.

— Nu te vinde repede şi nu te mărita cu vreun prost, am zis, simţind că ar trebui să spun ceva.

— Nici tu, a zis ea, ochii ei negri tachinându-mă uşor.

Am luat frâiele lui Coadă-sură şi am condus-o spre locul unde stătea primarul, privind mulţimea ca un proprietar. A dat din cap când m-am apropiat. Am tras adânc aer în piept.

— E vreun şerif aici?

A ridicat o sprânceană la asta, apoi a ridicat din umeri şi a arătat în mulţime.

— Cel de-acolo. Deşi înainte de-a ne aduce fetele acasă era pe trei sferturi beat. Nu ştiu cât de folositor îţi va fi acum.

— Păi, am zis ezitant. Bănuiesc că cineva va trebui să mă închidă până când veţi trimite vorbă să mă ducă judele din Temsford.

Am arătat din cap la clădirea mică de piatră din centrul oraşului.

Primarul s-a uitat la mine dintr-o parte, încruntându-se un pic.

— Vrei să fii închis?

— Nu în mod special, am admis.

— Atunci poţi să vii şi să pleci după cum doreşti, a zis el.

— Judele nu va fi fericit când va auzi, am zis. Eu n-aş împinge pe nimeni să încalce legea de fier din cauza a ceva ce am făcut eu. Să ajuţi un criminal să evadeze poate fi un delict de spânzurătoare.

Uriaşul m-a privit îndelung. Ochii i-au zăbovit un pic pe sabia mea, pe pielea uzată a cizmelor mele. Aproape puteam să-l simt cum observă lipsa oricăror răni grave, în ciuda faptului că ucisesem o jumătate de duzină de oameni înarmaţi.

— Deci, ne-ai lăsa pur şi simplu să te închidem? a întrebat el. Aşa de simplu?

Am ridicat din umeri.

S-a încruntat din nou, apoi a clătinat din cap ca şi cum nu putea să mă înţeleagă.

— Păi, eşti blând ca un miel? a zis el uimit. Dar nu. Nu te voi închide. N-ai făcut decât ce-a fost corect.

— I-am rupt braţul băiatului, am zis.

— Hm, a huruit el întunecat. Uitasem de asta.

A căutat în buzunar şi a scos o juma de bănuţ. Mi l-a dat.

— M-ai îndatorat.

Am râs, în timp ce puneam moneda în buzunar.

— Uite ce mă gândesc, a zis el. Mă voi da peste cap să văd dacă-l găsesc pe şerif. Apoi îi voi spune că trebuie să te închidem. Dacă dispari în mijlocul acestei confuzii, va fi greu să fim acuzaţi de complicitate la evadare, nu?

— Ar fi o neglijenţă în menţinerea legii, am zis. S-ar putea să ia câteva lovituri de bici pentru asta sau să-şi piardă postul.

— Nu trebuie să se ajungă aici, a zis primarul. Dar dacă se va ajunge, va fi fericit s-o facă. E unchiul lui Ellie.

S-a uitat la mulţimea de pe stradă.

— Ţi-ajung cincisprezece minute ca să dispari în toată confuzia?

— Dacă e bine şi pentru dumneavoastră, am zis. Puteţi să spuneţi că am dispărut într-un mod ciudat şi misterios când v-aţi întors cu spatele?

A râs la asta.

— Nu văd de ce nu. Ai nevoie de mai mult de cincisprezece minute ca să fii misterios şi toate alea?

— Şi zece sunt prea multe, am zis în timp ce-mi luam cutia lăutei şi traista de pe Coadă-sură şi-i înmânam primarului frâiele. Mi-aţi face o favoare dacă aţi avea grijă de el până se face bine Bil, am zis.

— Pleci fără cal? a întrebat el.

— El şi l-a pierdut pe-al lui.

Am ridicat din umeri.

— Şi noi, ruhii, suntem obişnuiţi cu mersul pe jos. Oricum n-aş şti ce să fac cu un cal, am zis pe jumătate sincer.

Uriaşul a luat frâiele şi m-a privit lung, ca şi cum nu era prea sigur ce să facă cu mine.

— Putem să facem ceva pentru tine? a întrebat el în cele din urmă.

— Amintiţi-vă că le-au luat nişte bandiţi, am zis în timp ce mă întorceam să plec. Şi amintiţi-vă că vi le-a adus înapoi un edema ruh.

CAPITOLUL 136

Interludiu – Aproape de uitare

Kvothe ridică o mână la Cronicar.

— Hai să ne oprim o clipă, da?

Se uită prin hanul întunecat.

— M-am lăsat un pic prins de poveste. Ar trebui să rezolv câte ceva înainte de-a se face prea târziu.

Hangiul se ridică ţeapăn în picioare şi se întinse. Aprinse o lumânare din şemineu şi se duse prin tot hanul, aprinzând lămpile una câte una, alungând treptat întunericul.

— Am fost mai degrabă concentrat, zise Cronicarul, ridicându-se în picioare şi întinzându-se. Cât e ceasul?

— Târziu, zise Bast. Mi-e foame.

Cronicarul se uită pe stradă prin fereastra întunecată.

— Aş fi zis că o să ai cel puţin vreo câţiva oameni la cină până acum. Ai avut o grămadă la masa de prânz.

Kvothe dădu din cap.

— Ne-am fi văzut cu unii dintre obişnuiţii mei dacă nu erau funeraliile lui Shep.

— A.

Cronicarul privi în jos.

— Uitasem. Voi doi nu participaţi din cauza mea?

Kvothe aprinse ultima lampă din spatele barului şi suflă în lumânare.

— Nu chiar, zise el. Bast şi cu mine nu suntem de prin părţile astea. Şi ei sunt oameni practici. Ştiu că am o afacere de condus, aşa cum e ea.

— Şi nu te înţelegi cu abatele Leodin, zise Bast.

— Şi nu mă înţeleg cu preotul local, admise Kvothe. Dar tu ar fi trebuit să te duci, Bast. Va părea ciudat dacă n-o faci.

Ochii lui Bast priviră în jur nervos.

— Nu vreau să mă duc, Reshi.

Kvothe îi zâmbi cu căldură.

— Ar trebui, Bast. Shep a fost un om bun, du-te să bei ceva în memoria lui. De fapt…

Se aplecă, scotoci o clipă sub bar şi scoase o sticlă.

— Uite. O sticlă veche de calitate. O chestie mai bună decât şi-ar putea dori oricine de-aici. Du-te şi împarte-o cu alţii.

O puse pe bar cu un sunet solid.

Bast a făcut involuntar un pas înainte, cu faţa bulversată.

— Dar, Reshi, eu…

— Fetele drăguţe dansează, Bast, zise Kvothe cu vocea lui joasă şi liniştitoare. Cineva cântă la vioară şi toate sunt pur şi simplu bucuroase să fie în viaţă. Să-şi fluture fustele pe muzică. Râzând şi un pic ameţite. Cu obrajii trandafirii şi toate gata să fie sărutate…

Dădu un bobârnac sticlei grele maro şi aceasta alunecă de pe bar către elevul lui.

— Tu eşti ambasadorul meu în oraş. Eu s-ar putea să fiu blocat cu îngrijirea hanului, dar poţi fi tu acolo să mă scuzi.

Bast apucă gâtul sticlei strâns.

— Voi bea ceva, zise el cu hotărâre în vocea lui groasă. Şi voi face un dans. Şi o voi săruta o dată pe Katie Miller. Şi poate o dată şi pe văduva Creel. Dar asta va fi tot.

Îl privi în ochi pe Kvothe.

— Doar că plec într-o jumătate de oră…

Kvothe zâmbi cald.

— Am treburi de făcut, Bast. Voi încropi cina pentru noi şi îl vom lăsa pe prietenul nostru să-şi odihnească mâna un pic.

Bast zâmbi şi luă sticla.

— Două dansuri, atunci!

Fugi la uşă şi când o deschise o rafală de vânt îl înconjură, răscolindu-i părul cu sălbăticie.

— Păstraţi-mi ceva de mâncare, strigă el peste umăr.

Uşa se trânti. Cronicarul îi aruncă hangiului o privire curioasă.

Kvothe ridică uşor din umeri.

— S-a încurcat prea mult în poveste. El nu poate să simtă nimic pe jumătate. Un pic de timp departe îi va da o oarecare perspectivă. În plus, trebuie să pregătesc cina, chiar dacă numai pentru trei persoane.

Scribul scoase o bucată de pânză tuciurie din tolba lui de piele şi se uită la ea cu un soi de dezgust.

— Crezi că aş putea să te deranjez pentru o cârpă curată? întrebă el.

Kvothe dădu din cap şi aduse o pânză albă de sub bar.
— Mai ai nevoie de ceva?
Cronicarul se ridică în picioare şi se duse la bar.
— Dacă ai avea nişte tărie, ar fi de mare ajutor, zise el, sunând uşor jenat. Nu-mi place să cer, dar când am fost jefuit…
Kvothe respinse comentariul.
— Nu te prosti, zise el. Trebuia să te fi întrebat de ieri dacă ai nevoie de ceva.
S-a dus prin spatele barului spre scările de la subsol.
— Presupun că alcoolul de lemn ar merge cel mai bine.
Cronicarul dădu din cap şi Kvothe dispăru în subsol. Scribul luă pătratul pliat din pânză şi-l frecă lent între degete. Apoi ochii îi rătăciră spre sabia atârnată pe peretele din spatele barului. Cenuşiul metalic al lamei se profila pe lemnul întunecat al panopliei.
Kvothe reveni pe scări aducând o sticluţă transparentă.
— Mai ai nevoie de ceva? Am aici şi un stoc bun de hârtie şi de cerneală.
— S-ar putea să ajungem la asta până mâine, zise Cronicarul. Mi-am folosit cea mai mare parte a hârtiei. Dar pot să pisez mai multă cerneală în seara asta.
— Nu-ţi bate capul, zise Kvothe uşor. Am mai multe sticle de cerneală fină Aruean…
— Adevărata cerneală Aruean? întrebă Cronicarul surprins.
Kvothe zâmbi larg şi dădu din cap.
— Asta e foarte drăguţ din partea ta, zise Cronicarul, relaxându-se un pic. Recunosc că nu-mi doream cine ştie ce să petrec o oră pisând în seara asta.
Îşi luă sticla transparentă şi pânza, apoi se opri.
— Te superi dacă te întreb ceva? Neoficial, ca să zic aşa?
Un zâmbet ondulă colţul gurii lui Kvothe.
— Foarte bine, atunci, neoficial.
— Nu m-am putut abţine să nu observ că descrierea pe care ai făcut-o Cezurei nu…
Cronicarul ezită.
— Ei bine, nu pare să se potrivească actualei săbii.
Îşi aruncă privirea la sabia din spatele barului.
— Mânerul nu e cum l-ai descris.
Kvothe zâmbi larg.
— Te crezi isteţ, nu?
— Nu vreau să insinuez nimic, zise Cronicarul repede, arătând

jenat.

Kvothe râse bogat şi cald. Sunetul acestuia se rostogoli prin cameră şi pentru o clipă hanul nu mai păru gol deloc.

— Nu. Ai perfectă dreptate.

Se întoarse să se uite la sabie.

— Asta nu e… Cum a numit-o băiatul de dimineaţă?

Privirea i se îndepărtă pentru un moment, apoi zâmbi din nou.

— Kaysera. Poetul-ucigaş.

— Doar eram curios, se scuză Cronicarul.

— Ar trebui să fiu jignit fiindcă eşti atent? râse Kvothe din nou. Ce distracţie e în a spune o poveste dacă nimeni nu o ascultă?

Îşi frecă mâinile cu nerăbdare.

— Bine atunci. Cină. Ce ţi-ar plăcea? Cald sau rece? Supă sau friptură? Mă pricep şi la budincă.

Se opriră la ceva simplu, pentru a evita să mai alimenteze soba în bucătărie. Kvothe se mişca vioi prin han, adunând cele necesare. Fredona pentru sine în timp ce lua carne rece de oaie şi o jumătate de calup de brânză tare de la subsol.

— Astea vor fi o surpriză plăcută pentru Bast.

Kvothe îi zâmbi Cronicarului în timp ce aducea un borcan cu măsline murate din cămară.

— Nu ştie că le avem, altfel le-ar fi mâncat deja.

Îşi dezlegă şorţul, trăgându-l peste cap.

— Cred că ne-au mai rămas şi câteva roşii în grădină.

Kvothe reveni după câteva minute, cu şorţul strâns într-un pachet. Fusese udat de ploaie şi părul îi era într-o dezordine sălbatică. Avea un zâmbet copilăresc şi în acel moment arăta prea puţin ca un hangiu sobru şi demn.

— Nu-mi dau seama dacă vine furtuna, zise el în timp ce punea şorţul pe bar, scoţând cu atenţie roşiile. Dar dacă se decide să vină, vom fi legănaţi ca într-o căruţă la noapte.

Începu să fredoneze absent, în timp ce tăia şi aranja totul pe un platou mare de lemn.

Uşa Pietrei de Hotar se deschise şi o rafală bruscă de vânt făcu lumina lămpii să pâlpâie. Intrară doi soldaţi, cocoşaţi din cauza vremii, cu săbiile atârnându-le în spate ca nişte cozi. Stropi întunecaţi de ploaie pătau ţesătura alb-albastră a tabardelor.

Au lăsat jos bagajele grele şi cel mai scund dintre ei s-a presat cu umărul în uşă, forţând-o să se închidă împotriva vântului.

— Pe dinţii lui Dumnezeu, zise cel înalt, îndreptându-şi ţinuta.

Nu e o noapte bună să fii prins afară.

Era chel în vârful capului, cu o barbă neagră, groasă, care era plată ca o cazma.

Se uită la Kvothe.

— Hei, băiete! zise el vesel. Ne-am bucurat să vedem lumina de-aici. Fugi şi adu proprietarul! Avem o vorbă cu el.

Kvothe luă şorţul de pe bar şi îşi băgă capul în el.

— Eu sunt ăla, zise el, dregându-şi vocea în timp ce-şi lega şorţul în jurul taliei.

Îşi trecu mâinile prin părul ciufulit, netezindu-l.

Soldatul cu barbă se uită la el, apoi ridică din umeri.

— Bine. E vreo şansă să primim un loc la cină?

Hangiul făcu semn spre camera goală.

— N-am avut de ce să pun oala pe foc în seara asta, zise el. Dar avem ce se vede aici.

Cei doi soldaţi veniră cu paşi mari la bar. Blondul îşi trecu mâinile prin părul creţ, scuturând câteva picături de ploaie din el.

— Oraşul ăsta pare mai mort decât un canal cu apă, zise el. N-am mai văzut nicio lumină în afară de asta.

— O zi a recoltei lungă, zise hangiul. Şi e un priveghi în seara asta la una din fermele din apropiere. Noi patru suntem acum, probabil, singurii oameni din oraş.

Îşi frecă mâinile vioi.

— Pot să vă ofer o băutură, oameni buni, ca să vă scoată frigul din oase?

Scoase o sticlă de vin şi o aşeză pe bar cu un sunet solid, satisfăcut.

— Păi, asta e cam dificil, zise soldatul blond, cu un mic zâmbet jenat. Mi-ar plăcea foarte mult o băutură, dar prietenul meu şi cu mine tocmai am luat moneda regelui.

Căută în buzunar şi scoase o monedă strălucitoare de aur.

— Ăştia sunt toţi banii pe care-i am la mine. Bănuiesc că n-ai suficient ca să cheltui un întreg regal, nu?

— Şi eu sunt blocat cu a mea la fel, mormăi soldatul cu barbă. Am avut mulţi bani, dar i-am cheltuit cu toptanul. Cele mai multe dintre oraşele prin care am trecut abia dacă îţi puteau schimba o juma de bănuţ.

Chicoti la propria glumă.

— Cred că sunt în măsură să vă ajut cu asta, zise hangiul cu uşurinţă.

Cei doi soldaţi schimbară o privire. Blondul dădu din cap.

— Bine, atunci.
Soldatul blond puse din nou moneda în buzunar.
— Uite adevărul. Nu prea aveam de gând să ne oprim peste noapte.
Luă o bucată de brânză de pe bar şi muşcă din ea.
— Şi nici n-aveam de gând să plătim pentru nimic.
— A, zise hangiul. Înţeleg.
— Şi dacă ai destui bani în pungă ca să schimbi doi regali de aur, atunci o să ţi-o tragem şi ţie, zise bărbosul cu nerăbdare.
Soldatul blond îşi ridică mâinile într-un gest de calmare.
— Acuma, asta n-ar trebui să fie ceva urât. Nu suntem oameni răi. Tu ne dai punga ta şi noi ne vedem de drum. Nimeni nu va fi rănit şi nimic nu va fi distrus. Nu poate să nu te înţepe un pic.
Ridică o sprânceană la hangiu.
— Dar o mică înţepătură te va împiedica naibii să te sinucizi. Am dreptate?
Soldatul bărbos se uită către locul unde stătea Cronicarul lângă vatră.
— Asta n-are nimic de-a face nici cu tine, zise el aspru, barba bălăbănindu-i-se în timp ce vorbea. Nu vrem nimic de la tine. Doar stai unde eşti şi nu te da la noi.
Cronicarul îi aruncă o privire bărbatului din spatele barului, dar ochii hangiului erau fixaţi pe cei doi soldaţi.
Blondul mai luă o muşcătură de brânză, în timp ce privirea îi rătăcea prin han.
— Un tânăr ca tine s-a descurcat destul de bine. Te vei descurca la fel de bine şi după ce plecăm noi. Dar dacă începi să ne faci probleme, te facem să-ţi înghiţi dinţii, distrugem locul şi tot rămâi fără pungă.
Lăsă restul de brânză pe bar şi bătu vioi din palme. Zâmbi.
— Deci, suntem toţi oameni civilizaţi?
— Pare rezonabil, zise Kvothe în timp ce ieşea din spatele barului.
Se mişca încet şi cu atenţie, în felul în care te apropii de un cal sperios.
— Cu siguranţă nu sunt barbar.
Kvothe ajunse şi scoase punga din buzunar. O ţinu într-o mână. Soldatul blond se îndreptă spre el, făcând un pic pe grozavul. Luă punga şi o cântări apreciativ în mână. Se întoarse să-i zâmbească prietenului său.
— Vezi, am spus…

Cu o mişcare lină, Kvothe păşi înainte şi-l lovi tare în maxilar. Soldatul se clătină şi căzu într-un genunchi. Pungă zbură prin aer şi lovi podeaua cu o solidă bufnitură metalică.

Înainte ca soldatul să poată face mai mult decât să scuture din cap, Kvothe păşi în faţă şi-l lovi calm în umăr. N-a fost o lovitură puternică, în genul celor care rup oasele, ci una grea, care l-a trimis înapoi pe spate. Bărbatul ateriză dur pe podea, rostogolindu-se într-o încurcătură murdară de braţe şi picioare.

Celălalt soldat păşi peste prietenul lui, rânjind larg sub barbă. Era mai înalt decât Kvothe şi pumnii lui erau noduri mari de cicatrice şi articulaţii.

— Mare fraier, zise el cu satisfacţie întunecată în voce. Vei primi o lovitură acum.

Lovi rapid cu pumnul, dar Kvothe se trase într-o parte şi lovi brusc, pocnindu-l pe soldat chiar deasupra genunchiului. Bărbosul mormăi surprins, poticnindu-se uşor. Apoi Kvothe se apropie, îl prinse de umăr pe bărbos, îi cuprinse încheietura mâinii şi-i răsuci braţul într-un unghi ciudat.

Uriaşul fu nevoit să se aplece, strâmbându-se de durere. Apoi, îşi trase brusc braţul din strânsoarea hangiului. Kvothe arătă speriat o fracţiune de secundă, înainte ca soldatul să-l lovească cu cotul în tâmplă.

Hangiul se clătină în spate, încercând să-şi ia un pic distanţă şi o clipă de respiro pentru a-şi limpezi capul. Dar soldatul îl urmă îndeaproape, ridicând pumnii, aşteptând o ocazie favorabilă.

Înainte ca Kvothe să-şi recapete echilibrul, soldatul se apropie şi-i dădu un pumn greu în stomac. Hangiul răsuflă adânc şi în timp ce se încovoia, soldatul îşi aruncă pumnul spre faţa hangiului, plesnindu-l pe Kvothe în lateral şi făcându-l să se învârtă.

Kvothe reuşi să rămână în picioare agăţându-se de o masă din apropiere, pentru sprijin. Clipind, aruncă un pumn sălbatic pentru a-l ţine pe bărbos la distanţă. Dar soldatul abia dacă se mişcă într-o parte şi-i apucă hangiului încheietura mâinii cu o palmă uriaşă, uşor, ca un tată care-şi prinde de mână copilul neastâmpărat pe stradă.

Cu sângele şiroindu-i pe faţă, Kvothe se luptă să-şi elibereze mâna.

Ameţit, el făcu o mişcare rapidă, cu ambele mâini, apoi o repetă, încercând să se retragă. Cu ochii pe jumătate concentraţi şi confuzi, se uită la încheietura mâinii şi făcut mişcarea din nou,

dar mâinile lui abia dacă se mişcau inutil în pumnul plin de cicatrice al soldatului.

Soldatul cu barbă îl privi cu curiozitate amuzată pe hangiul stupefiat, apoi se întinse şi-l pălmui tare peste lateralul capului.

— Eşti un pic de bătăuş, băiete, zise el. Chiar ai reuşit să mă loveşti.

În spatele lor, soldatul blond se ridică lent în picioare.

— Ticălosul ăsta mic m-a luat pe nepregătite.

Soldatul cel voinic îi smuci încheietura mâinii hangiului, astfel că el se poticni înainte.

— Spune că-ţi pare rău, fraiere.

Hangiul clipi cu privirea împăienjenită, deschise gura ca şi cum ar fi fost pe cale să vorbească, apoi şovăi. Sau mai degrabă păru că şovăie. Jumătate din mişcarea de poticnire deveni deliberată şi hangiul călcă greu cu călcâiul gheata soldatului. În acelaşi timp, se repezi cu fruntea în nasul bărbosului. Dar uriaşul abia dacă râse, trăgându-şi capul într-o parte în timp ce-l dezechilibra din nou pe hangiu din încheietura mâinii.

— Fără de-astea, îl mustră el, lovindu-l pe Kvothe cu dosul palmei peste faţă.

Hangiul scoase un scheunat şi ridică o mână la nasul însângerat. Soldatul rânji şi lovi la întâmplare cu un genunchi greu în vintrea hangiului.

Kvothe se încovoie, mai întâi suspinând adânc, fără zgomot, apoi scoţând o serie de icnete înăbuşite.

Mişcându-se lejer, soldatul dădu drumul încheieturii lui Kvothe, apoi se întinse şi luă sticla de vin de pe bar. Prinzând-o de gât, o balansă ca pe-o măciucă.

Când aceasta lovi capul hangiului, scoase un sunet solid, aproape metalic. Kvothe se făcu mototol pe podea.

Uriaşul se uită curios la sticla de vin înainte de-a o aşeza înapoi pe bar. Apoi se aplecă, îl apucă pe hangiu de cămaşă şi-i târî corpul moale pe podeaua goală. Înghionti corpul inert cu un picior până când acesta se agită uşor.

— Am zis că ţi-aş da una, băiete, mormăi soldatul şi îşi repezi piciorul greu în coastele lui Kvothe.

Soldatul blond păşi peste, frecându-şi obrazul.

— Trebuie să faci totul inteligent, nu? zise el scuipând pe podea.

Îşi trase înapoi gheata şi aplică şi el o lovitură grea. Hangiul respiră ascuţit, şuierat, dar nu mai scoase niciun alt sunet.

— Şi tu…

Soldatul bărbos arătă cu degetul gros spre Cronicar.

— Mai am o gheată. Vrei s-o vezi? Deja mi-am încălzit încheieturile. Pentru mine nu e niciun deranj dacă vrei să-ţi pierzi vreo doi dinţi.

Cronicarul se uită în jur şi păru cu adevărat surprins să descopere că stătea în picioare. Se aşeză încet înapoi pe scaun.

Soldatul blond şchiopătă în timp ce se ducea să recupereze punga de unde căzuse, iar uriaşul bărbos rămase în picioare peste Kvothe.

— Presupun că te-ai gândit că trebuie să încerci, îi zise el corpului făcut mototol, dându-i încă o lovitură solidă în coaste. Prostul dracului. Un hangiu mărunţel şi păstos împotriva a doi dintre oamenii regelui.

Clătină din cap şi scuipă din nou.

— Sincer, cine te crezi?

Ghemuit pe podea, Kvothe începu să scoată un sunet slab, ritmic. Era un zgomot sec, liniştit, care ajungea în toate colţurile încăperii. Kvothe se întrerupse pentru a respira cu durere.

Soldatul cu barbă se încruntă şi-l lovi din nou.

— Te-am întrebat ceva, fraiere…

Hangiul scoase din nou acelaşi sunet, mai tare decât înainte. Numai atunci deveni evident că râdea. Fiecare chicot mic, spart suna ca şi cum expectora un ciob de sticlă. În ciuda acestui fapt, era un râs plin de amuzament sumbru, ca şi cum bărbatul cu părul roşu auzise o glumă pe care numai el o înţelegea.

Asta o vreme. Soldatul bărbos ridică din umeri şi îşi trase din nou piciorul înapoi.

Cronicarul îşi drese glasul şi cei doi bărbaţi se întoarseră să se uite la el.

— Ca să menţinem lucrurile civilizat, zise el. Simt că ar trebui să menţionez că hangiul şi-a trimis asistentul într-o misiune. Ar trebui să se întoarcă în curând…

Soldatul bărbos îi trase însoţitorului său o palmă peste piept cu dosul mâinii.

— Are dreptate. Hai să plecăm de-aici.

— Stai o clipă, zise soldatul blond. Se întoarse în grabă la bar şi smulse sticla de vin. Bine, să mergem.

Soldatul bărbos zâmbi şi se duse în spatele barului, păşind pe corpul hangiului mai degrabă decât peste acesta. Apucă o sticlă la întâmplare, ciocnind mai mult de o jumătate de duzină dintre

celelalte în timp ce făcea asta. Acestea se rostogoliră şi se rostogoliră pe tejghea, între cele două butoaie uriaşe, una înaltă, de culoarea safirului răsturnându-se încet peste margine, zdrobindu-se de podea.

În mai puţin de un minut bărbaţii îşi adunară bagajele şi ieşiră pe uşă.

Cronicarul se duse grăbit spre locul unde Kvothe era întins pe podeaua de lemn. Bărbatul cu părul roşu se lupta deja să se ridice în fund.

— Ei bine, asta a fost jenant, zise Kvothe.

Îşi atinse faţa însângerată şi se uită la degete. Chicoti din nou, un sunet distorsionat, lipsit de bucurie.

— Am uitat cine eram pentru un minut.

— Eşti bine? întrebă Cronicarul.

Kvothe îşi atinse uşor scalpul.

— Cred că am nevoie de vreo două cusături.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Cronicarul trecându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu trece peste mine.

Kvothe se ridică singur stângaci în picioare, apoi se lăsă pe unul dintre cele mai înalte scaune de la bar.

— Dacă vrei, poţi să-mi aduci un pahar cu apă. Şi poate o cârpă udă.

Cronicarul se repezi în bucătărie. Se auzi sunet de scotocire frenetică, urmat de cel al mai multor lucruri care cad pe jos.

Kvothe închise ochii şi se aplecă puternic pe bar.

— De ce e uşa deschisă? întrebă Bast când ajunse în prag. E frig de parcă a fost aici o ţâţă de vrăjitoare.

Îngheţă, cu o expresie şocată.

— Reshi! Ce s-a întâmplat? Ce… Eu… Ce s-a întâmplat?

— A, Bast, zise Kvothe. Închide uşa, te rog.

Bast se precipită într-acolo cu o expresie stupefiată pe faţă. Kvothe era aşezat pe un scaun de la bar, cu faţa umflată şi însângerată. Cronicarul stătea lângă el, tamponându-i stângaci scalpul hangiului cu o cârpă umedă.

— S-ar putea să am nevoie de tine pentru câteva cusături, Bast, zise Kvothe. Dacă nu e prea mare deranjul.

— Reshi, repetă Bast. Ce s-a întâmplat?

— Devan şi cu mine am intrat într-o mică dispută cu privire la

utilizarea corectă a subjonctivului, zise Kvothe, arătând din cap spre scrib. Într-un final, lucrurile s-au încins cam tare.

Cronicarul s-a uitat la Bast, apoi se albi şi făcu rapid câţiva paşi în spate.

— Glumeşte! zise el repede, ridicând mâinile. Au fost nişte soldaţi!

Kvothe chicoti dureros pentru el. Avea sânge pe dinţi.

Bast privi prin sală.

— Ce-ai făcut cu ei?

— Nu prea multe, Bast, zise hangiul. Au ajuns probabil la mile distanţă până acum.

— Era ceva în neregulă cu ei, Reshi? Cum a fost cu cel de noaptea trecută? întrebă Bast.

— Doar soldaţi, Bast, zise Kvothe. Doar doi, în serviciul regelui.

Faţa lui Bast deveni cenuşie.

— Cum? întrebă el. Reshi, de ce i-ai lăsat să facă asta?

Kvothe îi aruncă lui Bast o privire neîncrezătoare. Râse scurt, amar, apoi se opri cu o tresărire, sugând aerul printre dinţi.

— Păi, păreau băieţi curăţei şi virtuoşi, zise el cu voce batjocoritoare. M-am gândit, de ce nu i-aş lăsa pe băieţii ăştia drăguţi să mă jefuiască şi să mă bată măr?

Bast era uluit.

— Dar tu…

Kvothe îşi şterse sângele care ameninţa să-i intre în ochi, apoi se uită la Bast ca şi cum acesta ar fi fost cea mai stupidă creatură de pe faţa pământului.

— Cum? întrebă el. Ce vrei să-mi spui? Doi soldaţi, Reshi?

— Da! strigă Kvothe. Nici măcar doi! Se pare că un criminal cu pumnul gros e de-ajuns ca să mă bată până mă lasă pe jumătate mort!

Se holbă furios la Bast, ridicând braţele în sus.

— Ce-ţi trebuie ca să-ţi ţii gura? Vrei o poveste? Vrei să auzi detaliile?

Bast făcu un pas înapoi la izbucnire. Păli, cu o expresie de panică.

Kvothe îşi lăsă braţele să cadă greu în lături.

— Nu te aştepta să fiu ceva ce nu sunt, zise el încă mai respirând greu.

Se cocoşă şi se frecă la ochi, întinzând sângele pe faţă. Îşi lăsă capul să cadă obosit.

— Pe focurile pământului, de ce nu mă laşi în pace?

Bast rămase nemişcat ca un cerb speriat, cu ochii larg deschişi. Tăcerea inundă încăperea, groasă şi amară ca o gură plină de fum.

Kvothe respiră o dată lent, singura mişcare din cameră.

— Îmi pare rău, Bast, zise el fără să se uite în sus. Am ceva dureri chiar acum. Voi fi mai bine. Lasă-mă o clipă şi se rezolvă.

Încă privind în jos, Kvothe închise ochii şi respiră lent, superficial, de mai multe ori. Când ridică privirea, expresia lui era necăjită.

— Îmi pare rău, Bast, zise el. N-am vrut să te reped.

Un strop de culoare reveni în obrajii lui Bast şi o parte din tensiune îi părăsi umerii în timp ce zâmbea nervos.

Kvothe luă cârpa umedă de la Cronicar şi-şi şterse din nou sângele din ochi.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt mai devreme, Bast. Ce mă întrebai?

Bast ezită, apoi zise.

— Ai ucis cinci scraeli nu mai târziu de acum trei zile, Reshi.

Flutură mâna spre uşă.

— Ce e un criminal în comparaţie cu asta?

— Am ales destul de atent data şi locul pentru scraeli, Bast, zise Kvothe. Şi nici n-am scăpat chiar nevătămat.

Cronicarul ridică privirea, surprins.

— Ai fost rănit? întrebă el. N-am ştiut. Nu păreai…

Un zâmbet mic, crispat răsuci colţul gurii lui Kvothe.

— Vechile obiceiuri mor greu, zise el. Am o reputaţie de apărat. În plus, noi, eroii, suntem răniţi doar în moduri dramatice corespunzătoare. Mai degrabă ar strica povestea dacă ai afla că Bast a trebuit să-mi facă după luptă vreo trei duzini de cusături.

Înţelegerea apăru pe faţa lui Bast ca un răsărit de soare.

— Desigur! zise el cu vocea groasă de uşurare. Am uitat. Eşti încă rănit de scraeli. Ştiam că trebuie să fie ceva de genul ăsta.

Kvothe se uită în podea, cu fiecare linie a corpului căzută şi obosită.

— Bast… începu el.

— Ştiam eu, Reshi, zise Bast cu emfază. Nu e nicio şansă ca vreun criminal să fie mai bun ca tine.

Kvothe luă o gură de aer, apoi expiră în grabă.

— Sunt sigur de asta, Bast, zise el uşor. Cred că aş fi putut să-i iau pe-amândoi dacă aş fi fost proaspăt.

Expresia lui Bast deveni din nou incertă. Se întoarse cu faţa spre Cronicar.

— Cum de-ai lăsat să se întâmple asta? întrebă el.

— Nu e vina lui, Bast, zise Kvothe absent. Eu am început lupta.

Îşi băgă câteva degete în gură şi căută cu precauţie. Le scoase pline de sânge.

— Cred c-o să pierd dintele ăsta, medită el.

— Nu-ţi vei pierde dintele, Reshi, zise Bast cu înverşunare. Nu.

Kvothe făcu o mişcare uşoară din umeri, ca şi cum încerca să ridice din umeri fără să-şi mişte corpul mai mult decât era nevoie.

— Nu prea contează în marea schemă a lucrurilor, Bast.

Îşi presă cârpa pe scalp, apoi se uită la ea.

— Probabil că nu va fi nevoie nici de cusături.

Se împinse în poziţie verticală pe scaun.

— Hai să luăm cina şi să mă întorc la poveste.

Ridică o sprânceană la Cronicar.

— Dacă încă mai vrei, desigur.

Cronicarul îl privi fără expresie.

— Reshi, zise Bast îngrijorat. Eşti un dezastru.

Se întinse.

— Lasă-mă să mă uit la ochii tăi.

— Nu sunt zdruncinat, Bast, zise Kvothe iritat. Am patru coaste rupte, un ţiuit în urechi şi un dinte lipsă. Am câteva răni minore la scalp, care par mult mai grave decât sunt în realitate. Nasul mi-e însângerat, dar nu rupt, şi mâine voi fi o tapiserie mare de vânătăi.

Kvothe ridică din nou uşor din umeri.

— Totuşi, am fost mai rău. În plus, ei mi-au amintit ceva ce era aproape să uit. Probabil că ar trebui să le mulţumesc pentru asta.

Se apucă de maxilar şi îşi plimbă limba prin gură.

— Poate că nu mulţumiri prea călduroase.

— Reshi, ai nevoie de copci, zise Bast. Şi trebuie să mă laşi să fac ceva cu dintele ăla.

Kvothe coborî de pe scaun.

— Voi mesteca doar pe partea cealaltă pentru câteva zile.

Bast strânse braţul lui Kvothe. Ochii îi erau duri şi întunecaţi.

— Stai jos, Reshi.

Nu era o rugăminte. Vocea îi era joasă şi bruscă, precum un

tremur de tunet îndepărtat.

— Stai. Jos.

Kvothe şezu.

Cronicarul dădu din cap aprobator şi se întoarse spre Bast.

— Cu ce să te ajut?

— Nu-mi sta în cale, zise Bast brusc. Şi ţine-l pe scaunul ăsta până mă întorc.

Urcă scările cu paşi mari.

Se aşternu un moment de tăcere.

— Deci, modul subjonctiv, zise Cronicarul.

— În cel mai bun caz, e ceva inutil, zise Kvothe. Complică inutil limba. Mă ofensează.

— O, haide, zău, zise Cronicarul, pe un ton care suna uşor ofensat. Subjonctivul e inima ipoteticului. În mâinile potrivite…

Se întrerupse când Bast luă din nou cu asalt camera, privind posomorât şi aducând cu el o cutie mică din lemn.

— Adu-mi apă, îi zise Bast imperios Cronicarului. Proaspătă, din butoiul cu apă de ploaie, nu de la pompă. Apoi am nevoie de lapte din frigider, de nişte miere încălzită, precum şi de un castron larg. Apoi curăţă mizeria asta şi fereşte-te din calea mea.

Bast spălă tăietura de pe scalpul lui Kvothe, apoi trecu un fir de păr de-al lui printr-un ac de os şi cusu pielea hangiului mai bine decât o croitoreasă, cu patru copci strânse.

— Deschide gura, zise Bast, apoi se uită în interior, încruntându-se în timp ce clătina cu un deget unul dintre dinţii din spate. Dădu din cap pentru el.

Bast îi înmână lui Kvothe paharul cu apă.

— Clăteşte-ţi gura, Reshi. Fă-o de câteva ori şi scuipă apa înapoi în ceaşcă.

Kvothe se supuse. Când termină, apa era roşie ca vinul.

Cronicarul se întoarse cu o sticlă cu lapte. Bast îl mirosi, apoi turnă un strop într-un castron ceramic larg. Adaugă un pic de miere şi mestecă în ele. În cele din urmă, îşi băgă degetul în paharul cu apă însângerată, îl scoase şi picură o singură picătură în castron.

Bast amestecă din nou şi-i înmână lui Kvothe castronul.

— Ia o gură din asta, zise el. Nu înghiţi. Ţine-l în gură până când îţi spun eu.

Cu o expresie curioasă, Kvothe ridică vasul şi luă o gură de lapte.

Bast luă şi el o înghiţitură. Apoi închise ochii pentru o clipă

lungă, cu o privire de concentrare intensă pe faţă. Apoi deschise ochii. Aduse castronul aproape de gura lui Kvothe şi arătă spre el.

Kvothe scuipă gura lui de lapte. Era de un alb perfect, cremos.

Bast aduse bolul la gura lui şi scuipă. Era un roz spumos.

Ochii lui Kvothe se deschiseră larg.

— Bast, zise el. Nu trebuie…

Bast făcu un gest ascuţit cu mâna, cu ochii încă duri.

— Nu ţi-am cerut părerea, Reshi.

Hangiul se uită în jos, stânjenit.

— E mai mult decât ar trebui să faci, Bast.

Tânărul brunet se întinse şi puse o mână blândă pe obrazul stăpânului său. Pentru un moment, păru obosit, obosit până în măduva oaselor.

Bast clătină din cap încet, cu o expresie de consternare amuzată.

— Eşti un idiot, Reshi.

Bast îşi trase mâna şi oboseala dispăru. Arătă peste bar, de unde privea Cronicarul.

— Adu mâncarea. Arătă spre Kvothe. Spune povestea.

Apoi se răsuci pe călcâie, întorcându-se la scaunul lui de lângă vatră şi se aşeză pe acesta ca şi cum ar fi fost un tron. Bătu din palme de două ori, brusc.

— Distraţi-mă! zise el cu un zâmbet larg, de nebun.

Şi chiar şi de unde stăteau, lângă bar, ceilalţi putură să vadă sângele de pe dinţii lui.

CAPITOLUL 137

Întrebări

Deşi primarul din Levinshir părea să aprobe ce le făcusem falşilor oameni de trupă, am ştiut că problemele nu erau atât de simple cum păreau. Conform legii de fier, eram vinovat de cel puţin trei crime abominabile, oricare dintre ele fiind de-ajuns ca să fiu spânzurat.

Din păcate, toată lumea din Levinshir îmi ştia numele şi descrierea şi eram îngrijorat că povestea mi-ar putea-o lua înainte pe drum. Dacă se întâmpla aşa, aş fi putut intra cu uşurinţă într-un oraş unde jandarmii locali şi-ar fi făcut datoria şi m-ar fi închis până când un magistrat itinerant ar fi ajuns să-mi judece cazul.

Aşa că am luat-o spre Severen în cea mai mare viteză de care eram în stare. Am mers pe jos din greu două zile, apoi am plătit pentru un loc pe o diligenţă spre sud. Zvonurile circulă repede, dar poţi să i-o iei înainte dacă eşti dispus să călăreşti din greu şi să sacrifici un pic de somn.

După trei zile cât mi-am hurducăit oasele în călătorie, am ajuns în Severen. Diligenţa a intrat în cetate prin poarta de est şi pentru prima dată am văzut spânzurătoarea de care îmi spusese Bredon. Vederea oaselor albite în cuşca de fier nu mi-a micşorat îngrijorarea. Maerul pusese acolo un om pentru acte simple de banditism. Ce-ar fi făcut cu cineva care sacrificase nouă cântăreţi itineranţi?

Am fost tentat să mă îndrept direct spre Patru Lumânări, unde speram s-o găsesc pe Denna, în ciuda a ceea ce spusese Cthaehul. Dar eram acoperit de câteva zile de murdărie şi sudoare. Aveam nevoie de-o baie şi de un pieptăn înainte de-a vorbi cu cineva.

De îndată ce-am ajuns pe proprietatea maerului, am trimis un inel şi o notă la Scăriţă, ştiind că era cel mai rapid mod de-a intra în contact cu maerul pentru o conversaţie privată. M-am întors în

camera mea cu o mică întârziere, deşi asta a însemnat să trec pe lângă câţiva curteni pe hol. Tocmai îmi lăsasem jos traista şi trimisesem curieri după apă caldă, când Scăriţă a apărut în uşă.

— Tinere magistru Kvothe, a radiat el, apucându-mi mâna s-o strângă. Ce bine să te avem înapoi. Doamne, dar mi-am făcut griji pentru tine.

Entuziasmul lui mi-a stors un zâmbet obosit.

— E bine să fiu înapoi, Scăriţă. Am ratat multe?

— Multe? a râs el. Nunta, de pildă.

— Nunta? am întrebat, dar am ştiut răspunsul de-ndată ce am zis asta. Nunta maerului?

Scăriţă a dat din cap încântat.

— O, a fost ceva grandios. Păcat că a trebuit să pleci, date fiind condiţiile.

Mi-a aruncat o privire cunoscătoare, dar n-a spus nimic altceva. Scăriţă era mereu foarte discret.

— N-au prea pierdut timpul, nu?

— Au trecut două luni de la logodnă, a zis Scăriţă cu o nuanţă de reproş. Termenul corect.

L-am văzut cum se relaxează un pic şi mi-a făcut cu ochiul.

— Ceea ce nu înseamnă că n-au fost un pic nerăbdători amândoi.

Am chicotit în timp ce curierii intrau pe uşa deschisă cu găleţi cu apă aburindă. Sunetul apei în timp ce începuseră să umple baia era ca o muzică dulce.

Valetul i-a privit cum pleacă, apoi s-a aplecat aproape şi a spus cu voce scăzută:

— Vei fi bucuros să auzi că cealaltă problemă nerezolvată a noastră a fost rezolvată în mod corespunzător.

M-am uitat la el fără expresie, căutând prin memorie la ce s-ar putea referi. Atât de multe se întâmplaseră de când plecasem…

Scăriţă mi-a văzut expresia.

— Caudicus, zise el cu gura răsucindu-i-se cu amărăciune în jurul numelui. Dagon l-a adus înapoi la doar două zile după ce-ai plecat. L-a prins la nici trei mile de oraş.

— Atât de aproape? am întrebat surprins.

Scăriţă a dat din cap cu asprime.

— S-a ascuns într-o fermă ca un bursuc într-o vizuină. A ucis patru din garda personală a maerului şi pe Dagon l-a costat un ochi. În final l-au prins doar dând foc locului.

— Şi ce s-a întâmplat apoi? am întrebat. Nu un proces, cu siguranţă.

— Chestiunea s-a rezolvat, a repetat Scăriţă. Corect.

A spus ultimul cuvânt cu o mare încărcătură de sobrietate pe final. Ochii lui în mod normal buni s-au îngustat de ură. În acel moment, omuleţul cu faţa rotundă nu prea mai arăta a băcan.

Mi-am amintit cum Alveron spusese calm: *Tăiaţi-i degetele mari.* Având în vedere ceea ce ştiam despre furia rapidă şi decisivă a lui Alveron, m-am îndoit că cineva avea să-l mai vadă vreodată pe Caudicus.

— Maerul a reuşit să descopere de ce?

Chiar dacă am vorbit încet, am lăsat restul nespus, ştiind că Scăriţă n-ar fi fost de acord să vorbesc deschis despre otrăvire.

— Nu e treaba mea să spun, a zis Scăriţă precaut.

Tonul lui era uşor jignit, ca şi cum ar fi trebuit să ştiu mai bine că nu e cazul să-l întreb aşa ceva.

Am abandonat subiectul, ştiind că nu voi fi în stare să mai scot altceva de la Scăriţă.

— Mi-ai face o favoare dacă i-ai oferi ceva maerului din partea mea, am zis, îndreptându-mă către locul unde lăsasem să cadă sacul meu uzat de călătorie. Am scotocit până când am găsit pe fundul acestuia caseta încuiată a maerului.

I-am întins-o lui Scăriţă.

— Nu sunt sigur ce e înăuntru, am zis. Dar are capacul crăpat. Şi e grea. Sper că e o parte din impozitele care au fost furate.

Am zâmbit.

— Spune-i că e un cadou de nuntă.

Scăriţă a luat caseta zâmbind.

— Sunt sigur că va fi încântat.

Au mai venit trei curieri, dar numai doi dintre ei aduceau găleţi aburinde. Cel de-al treilea s-a dus la Scăriţă şi i-a înmânat un bilet. S-a auzit şi mai multă apă în cealaltă cameră şi toţi cei trei băieţi au plecat din nou, aruncându-mi priviri pe furiş. Scăriţă a despăturit biletul, apoi a ridicat privirea la mine.

— Maerul speră să fie convenabil pentru tine să-l întâlneşti în grădină la al cincilea clopot, a zis el.

Grădina însemna o conversaţie politicoasă. Dacă maerul ar fi dorit o discuţie serioasă, m-ar fi chemat în apartamentul lui sau mi-ar fi făcut o vizită prin pasajul secret care lega apartamentul său de-al meu.

M-am uitat la ceasul de pe perete. Nu era un ceas simpatetic

în genul celor cu care eram obişnuit la Universitate. Era un ceas armonie, cu pendul şi toate celelalte. O maşinărie frumoasă, dar nici pe departe la fel de exact. Limbile acestuia arătau fără un sfert.

— Ceasul ăsta merge înainte, Scăriţă? am întrebat cu speranţă.

Cincisprezece minute abia dacă-mi ajungeau să mă dezbrac de hainele de drum şi să mă îmbrac într-o ţinută a Curţii suficient de decentă. Dar având în vedere straturile de murdărie şi de sudoare acră care mă acopereau, ar fi fost la fel de inutil ca a lega o panglică de mătase în jurul unei baligi aburinde de vacă.

Scăriţă s-a uitat peste umărul meu, apoi a consultat un cesuleţ pe care-l ţinea în buzunar.

— Se pare că e cu circa cinci minute în urmă, de fapt.

Mi-am frecat faţa, evaluându-mi opţiunile. Eram pur şi simplu aiurit după o zi de călătorie. Eram murdar. Mersesem greu sub soarele de vară, apoi petrecusem zile întregi într-o trăsură sufocantă din cauza căldurii. Maerul nu era omul să judece lucrurile în întregime după aparenţe, el preţuia corectitudinea. N-aş fi făcut o impresie bună dacă aş fi apărut mirosind şi murdar.

Nechemată, amintirea spânzurătorii de fier mi-a apărut în minte şi am decis că nu puteam să risc să fac o impresie proastă. Nu cu veştile pe care le aduceam.

— Scăriţă, nu voi fi gata în mai puţin de-o oră. Aş putea să-l întâlnesc la al şaselea clopot, dacă vrea.

Expresia lui Scăriţă deveni rigidă şi jignită. Mesajul fusese clar. Nu tu soliciţi o altă oră de întâlnire cu maerul Alveron. El cere. Tu vii. Aşa merg lucrurile.

— Scăriţă, am zis cât de delicat am putut. Uită-te la mine. Miroase-mă. Am mers o sută de mile în ultimele zile. N-am de gând să mă plimb prin grădină acoperit de praful drumului şi mirosind ca un barbar.

Gura lui Scăriţă se strânse într-o încruntare.

— O să-i spun că eşti cumva ocupat.

Sosiră mai multe găleţi aburinde.

— Spune-i adevărul, Scăriţă, am spus începând să-mi deschei cămaşa. Sunt sigur că va înţelege.

După ce am fost curăţat, periat şi îmbrăcat în mod corespunzător, i-am trimis maerului inelul meu de aur şi un bilet

în care spuneam: *Conversaţie privată cât mai curând posibil.*

Cam într-o oră, un curier a revenit cu un bilet de la Maer care spunea: *Aşteaptă convocarea mea.*

Am aşteptat. Am trimis un curier să aducă cina, apoi am aşteptat restul serii.

Ziua următoare a trecut tot fără niciun fel de mesaj. Şi fiindcă nu ştiam când putea veni chemarea lui Alveron, eram efectiv blocat din nou în apartamentul meu, aşteptându-i inelul.

Ar fi fost bine să am timp să trag un pui de somn şi să fac o a doua baie. Dar mă temeam că ştirile din Levinshir aveau să mă ajungă din urmă. Faptul că nu puteam să mă duc până în Severenul de Jos s-o caut pe Denna mă irita la fel de mult. Era genul de mustrare tăcută, obişnuită în comportamentul de la Curte. Mesajul maerului era clar: *Când te chem, vii. În termenii mei sau deloc.*

Era copilăresc în felul în care doar nobilimea poate fi. Totuşi, nu era nimic de făcut. Aşa că i-am trimis inelul de argint lui Bredon. El a sosit la timp să ia cina cu mine şi m-a pus la curent cu sezonul de bârfă pe care îl ratasem.

Zvonurile de la curte pot fi teribil de insipide, dar Bredon alegea crema pentru mine.

Cea mai mare parte se învârtea în jurul curţii vijelioase pe care maerul i-o făcuse moştenitoarei Lackless şi al căsătoriei cu aceasta. Se pare că se îndrăgostiseră fulgerător. Mulţi suspectau că un copil putea fi deja pe drum.

Şi Curtea regală din Renere era ocupată. Prinţul regent Alaitis fusese ucis într-un duel, trimiţând o mare parte din sudul farrelului în haos, căci diferiţi nobili făcuseră tot posibilul să profite de moartea unui înalt membru al Curţii.

Au fost şi zvonuri. Oamenii maerului avuseseră grijă de nişte bandiţi într-o zonă îndepărtată a Eldului. Se părea că erau jefuitorii colectorilor de taxe.

Fusese răzvrătire în nord, unde oamenii suferiseră o a doua vizită a colectorilor maerului. Dar cel puţin drumurile erau acum curate din nou, iar cei răspunzători erau morţi.

Bredon a menţionat şi un zvon interesant despre un tânăr care plecase s-o viziteze pe Felurian şi se întorsese mai mult sau mai puţin intact, deşi uşor fermecat de zâne. Nu era tocmai un zvon de la curte. Mai mult genul pe care-l auzi într-o berărie. Un fel de zvonuleţ la care nicio persoană din înalta societate n-ar binevoi vreodată să plece urechea. Ochii lui negri, ca de bufniţă,

străluceau veseli în timp ce vorbea.

Am fost de acord că astfel de poveşti erau într-adevăr de speţă destul de joasă şi sub demnitatea unor persoane fine ca noi.

Mantia mea? E destul de fină, nu? Nu-mi amintesc exact unde anume mi-a fost croită. Undeva exotic. Apropo, am auzit într-o zi un cântec destul de interesant având-o ca subiect pe Felurian. Ţi-ar plăcea să-l auzi?

Am jucat, de asemenea, tak, desigur. În ciuda faptului că petrecusem o lungă perioadă de timp departe, Bredon a zis că mi-am îmbunătăţit mult jocul. Se părea că învăţasem cum să joc un joc frumos.

Inutil să spun, când Alveron a trimis următoarea lui chemare, m-am dus. Am fost tentat să întârzii câteva minute, dar am rezistat, ştiind că nu putea să iasă nimic bun de aici.

Maerul se plimba singur când l-am întâlnit în grădină. Stătea drept şi înalt, privind toată lumea ca şi cum nu avusese niciodată nevoie să se sprijine pe braţul meu sau să folosească un baston la plimbare.

— Kvothe, a zâmbit el călduros. Mă bucur că ai găsit timp să mă vizitezi.

— Întotdeauna cu plăcere, Alteţă.

— Facem o plimbare? a întrebat el. Vederea e plăcută de pe podul de sud în momentul ăsta al zilei.

Mi-am potrivit pasul cu al lui şi ne-am început drumul printre gardurile vii îngrijite cu atenţie.

— Nu pot să nu observ că eşti înarmat, a remarcat el cu dezaprobare grea în voce.

Mâna mi s-a dus inconştient spre Cezura. Era la şoldul meu acum, mai degrabă decât pe umăr.

— E ceva în neregulă cu asta, Alteţă? Am înţeles că în Vintas toţi bărbaţii au dreptul să se încingă.

— Nu e deloc potrivit.

A subliniat cuvântul.

— Am înţeles că la curtea regală din Renere niciun gentleman n-ar îndrăzni să fie văzut fără o sabie.

— Bun de gură cum eşti, tu nu eşti gentleman, aşa cum ai face bine să-ţi aminteşti, a punctat Alveron cu răceală.

N-am zis nimic.

— În plus, ăsta e un obicei barbar şi unul care-i va aduce regelui necazuri în timp. Indiferent care e obiceiul în Renere, în oraşul meu, în casa mea şi în grădina mea nu vei mai veni înarmat.

S-a întors să se uite la mine cu ochii duri.

— Îmi cer scuze dacă v-am ofensat, Alteţă.

M-am oprit şi i-am făcut o plecăciune mai plină de zel decât cea pe care i-o făcusem înainte.

Spectacolul meu de supunere a părut să-l liniştească. A zâmbit şi mi-a pus o mână pe umăr.

— Nu-i nevoie de toate astea. Vino, uită-te la focurile de doliu. Frunzele se vor schimba în curând.

Ne-am plimbat pentru o bucată de timp, pălăvrăgind despre nimicuri. Am fost politicos fără cusur şi starea de spirit a lui Alveron a continuat să se îmbunătăţească. Dacă hrănirea egoului său m-a ţinut în graţiile lui, a fost un preţ mic de plătit pentru patronajul lui.

— Trebuie să spun că mariajul vă prieşte, Alteţă.

— Mulţumesc.

A dat din cap graţios.

— Îl găsesc foarte pe placul meu.

— Şi cu sănătatea sunteţi bine în continuare? am întrebat, forţând limitele conversaţiei publice.

— Mai mult decât bine, a zis el. Un alt beneficiu al vieţii de om căsătorit, fără îndoială.

Mi-a aruncat o privire care spunea că n-ar aprecia continuarea anchetei, cel puţin nu într-un loc atât de public.

Ne-am continuat plimbarea, dând din cap către nobilii pe lângă care treceam. Maerul pălăvrăgea pe teme banale, a zvonurilor de la curte. Am intrat în joc, participând la conversaţie. Dar adevărul era că voiam să terminăm cu asta ca să avem o conversaţie serioasă în privat.

Dar ştiam şi că Alveron nu putea fi grăbit să poarte o discuţie. Discuţiile noastre erau ca un ritual. Dacă încălcam asta, n-aş fi făcut decât să-l enervez. Aşa că am aşteptat momentul potrivit, am mirosit florile şi m-am prefăcut interesat de bârfa de la curte. După un sfert de oră, apărea o pauză caracteristică în conversaţie. Apoi ne angajam poate într-o controversă. După asta, puteam merge undeva destul de privat pentru a vorbi despre chestiuni importante.

— Întotdeauna am crezut că toată lumea are o întrebare în

jurul căreia gravitează, a spus în sfârşit Alveron, ajungând la subiectul discuţiei noastre.

— Ce vreţi să spuneţi, Alteţă?

— Cred că toată lumea are unele întrebări care îl frământă. O întrebare care te ţine treaz nopţile. O întrebare care te face să devii îngrijorat ca un câine cu un os vechi. Dacă ai înţeles întrebarea unui om, asta te va aduce mai aproape de înţelegerea omului însuşi.

S-a uitat la mine dintr-o parte, zâmbind pe jumătate.

— Cel puţin aşa am crezut mereu.

M-am gândit la asta un moment.

— Trebuie să fiu de acord cu domnia voastră, Alteţă.

Alveron a ridicat o sprânceană la asta.

— Atât de uşor?

Părea uşor dezamăgit.

— Mă aşteptam la un pic de luptă cu tine.

Am scuturat din cap, bucuros că am ocazia să introduc propria temă de discuţie.

— Eu am fost preocupat de o întrebare de acum câţiva ani şi mă aştept să mai fiu încă vreo câţiva ani. Deci, ceea ce spuneţi are perfect sens pentru mine.

— Serios? a zis el flămând. Despre ce e vorba?

M-am gândit să-i spun adevărul. Despre căutarea Chandrienilor şi moartea trupei mele. Dar nu era nicio şansă reală. Acel secret încă zăcea în inima mea, greu ca un pietroi neted. Era ceva prea personal ca să-l spui cuiva atât de deştept ca maerul. Mai mult, mi-ar fi dezvăluit sângele meu edema ruh, ceva ce nu făcusem public la curtea maerului. Maerul ştia că nu eram nobil, dar nu ştia că sângele meu era chiar atât de modest.

— Trebuie să fie o întrebare grea pentru tine dacă îţi ia atât de mult s-o cântăreşti, a glumit Alveron, în timp ce eu am ezitat. Haide, insist. De fapt, îţi voi oferi un târg, întrebare contra întrebare. Poate ne vom ajuta reciproc cu un răspuns.

Nu puteam spera la o încurajare mai bună de-atât. M-am gândit o clipă, alegându-mi cu grijă cuvintele.

— Unde sunt amirii?

— Amirii cu mâini însângerate, a murmurat Alveron moale pentru el.

S-a uitat la mine dintr-o parte.

— Presupun că nu mă întrebi unde le sunt corpurile puse la păstrare?

— Nu, Alteţă, am zis sumbru.
Faţa îi deveni îngrijorată.
— Interesant.
Am respirat uşurat. Mă aşteptam pe jumătate ca el să-mi dea un răspuns la plesneală, să-mi spună că amirii erau morţi de secole. În schimb, mi-a spus:
— Am studiat mult amirii când eram mai tânăr, să ştii.
— Adevărat, Alteţă? am zis, surprins de propriul meu noroc.
S-a uitat la mine, o fantomă de zâmbet atingându-i buzele.
— Nu e chiar atât de surprinzător. Voiam să fiu unul dintre amiri când eram mic.
Părea foarte uşor jenat.
— Nu toate poveştile sunt întunecate, să ştii. Au făcut lucruri importante. Au făcut alegeri dificile pe care nimeni altcineva n-a fost dispus să le facă. Genul ăsta de lucruri îi sperie oamenii, dar eu cred că au fost o mare forţă a binelui.
— Întotdeauna am crezut la fel, am recunoscut. Din curiozitate, care era povestea preferată a domniei voastre?
— Atreyon, a zis Alveron un pic melancolic. Nu m-am mai gândit la asta de ani de zile. Aş putea recita probabil pe de rost Cele opt jurăminte ale lui Atreyon.
A clătinat din cap şi s-a uitat în direcţia mea.
— Şi a ta?
— Atreyon e un pic sângeros pentru mine, am admis.
Alveron a părut amuzat.
— N-au fost numiţi degeaba amiri cu mâini însângerate, a zis el. Tatuajele lui Ciradae nu erau decorative.
— Adevărat, am admis. Totuşi, eu îl prefer pe Sir Savien.
— Desigur, a zis el dând din cap. Tu eşti un romantic.
Ne-am plimbat în linişte pentru un moment, cotind după un colţ şi trecând pe lângă o fântână.
— Eram îndrăgostit de ei când eram copil, a zis în cele din urmă Alveron, ca şi cum mărturisea ceva uşor jenant. Bărbaţi şi femei cu toată puterea Bisericii în spate. Şi asta în vremea când toată puterea Aturului stătea în spatele Bisericii.
A zâmbit.
— Viteji, feroce şi nerăspunzând în faţa nimănui în afară de ei înşişi şi în faţa lui Dumnezeu.
— Şi a celorlalţi amiri, am adăugat.
— Şi, în cele din urmă, pontifexul, a încheiat el. Presupun că ai citit proclamaţia lui care le-a retras drepturile?

— Da.

Am ajuns la un mic pod arcuit din lemn şi piatră, apoi ne-am oprit în vârful arcului şi am privit peste apă, la lebedele care pluteau pe curent.

— Ştii ce-am descoperit când eram mai tânăr? întrebă maerul.

Am scuturat din cap.

— Când am crescut prea mult pentru poveştile pentru copii despre amiri, am început să mă întreb despre lucruri mai specifice. Câţi amiri au fost? Cât de mulţi au fost oameni? Câţi cai duceau pe câmp pentru o acţiune armată?

Se întoarse uşor pentru a-mi vedea reacţia.

— Am fost în Felton la vremea respectivă. Aveau o veche arhivă aturană în care ţineau o evidenţă a Bisericii pentru întregul farrel de nord. M-am uitat prin cărţile lor timp de două zile. Ştii ce-am descoperit?

— Nimic, am zis. N-aţi găsit nimic.

Alveron s-a întors să se uite la mine. Expresia lui avea o surpriză atent controlată.

— Am descoperit acelaşi lucru la Universitate, am zis. Părea că cineva a scos informaţiile despre amiri din Arhivele de acolo. Nu totul, desigur. Dar rar erau câteva detalii solide.

Am văzut concluziile maerului înviind în spatele ochilor lui gri inteligenţi.

— Şi cine ar face aşa ceva? solicită el.

— Cine ar avea un motiv mai bun decât amirii înşişi? am zis. Ceea ce înseamnă că sunt încă pe-aici, pe undeva.

— De aici şi întrebarea ta.

Alveron porni din nou, mai lent decât înainte.

— Unde sunt amirii?

Am părăsit podul şi am început să umblăm pe cărarea din jurul iazului, faţa maerului fiind plină de o meditaţie serioasă.

— Mă crezi că am avut acelaşi gând după căutarea în arhivă? m-a întrebat el. M-am gândit că amirii ar fi putut evita să fie aduşi la judecată. Că s-au ascuns. M-am gândit că ar putea fi chiar amiri în lume, după tot acest timp, acţionând în secret pentru binele tuturor.

Simţeam cum emoţia mi se zbate în piept.

— Ce-aţi descoperit? am întrebat cu nerăbdare.

— Să descopăr?

Alveron a părut surprins.

— Nimic. Tatăl meu a murit în anul ăla şi am devenit maer.

Am respins asta ca pe o fantezie băieţească.

A privit peste apă şi la alunecarea uşoară a lebedelor.

— Dar dacă tu ai descoperit acelaşi lucru la o jumătate de lume distanţă…

S-a oprit.

— Şi am tras aceeaşi concluzie, Alteţă.

Alveron a dat din cap încet.

— E îngrijorător faptul că ar putea exista un secret aşa de important.

S-a uitat în jurul grădinii dintre zidurile proprietăţii sale.

— Şi pe propria mea moşie. Nu-mi place asta.

S-a întors înapoi la mine, cu ochii ascuţiţi şi limpezi.

— Cum propui să fie căutaţi?

I-am zâmbit cu tristeţe.

— După cum Alteţa voastră a subliniat, indiferent de cât de bun de gură sau de bine-crescut sunt, nu voi fi niciodată nobil. Îmi lipsesc conexiunile şi resursele pentru a cerceta asta cum mi-ar plăcea. Dar cu numele domniei voastre pentru a deschide uşile, am putea căuta în multe biblioteci private. Aş accesa arhive şi înregistrări prea private sau prea ascunse pentru a fi rase…

Alveron a dat din cap, ochii lui nepărăsindu-i pe-ai mei.

— Cred că te-am înţeles. Eu, unul, aş da mult pentru a cunoaşte adevărul în această chestiune.

S-a uitat departe, când un sunet de râs a plutit, amestecat cu sunetul paşilor unui grup de nobili care se apropia.

— Mi-ai dat ceva serios la care să mă gândesc, a zis el în tonuri mai moi. Vom mai discuta asta, în mai multă intimitate.

— La ce oră ar fi convenabilă o întâlnire pentru domnia voastră, Alteţă?

Alveron m-a privit lung, cercetător.

— Vino în seara asta în apartamentul meu. Şi din moment ce nu-ţi pot da un răspuns, permite-mi să-ţi ofer întrebarea mea în loc.

— Apreciez întrebările aproape la fel de mult, Alteţă.

CAPITOLUL 138

Bilete

Cu aproape cinci ore la dispoziţie până la întâlnirea mea cu maerul, am fost în sfârşit liber să-mi văd de treabă în Severenul de Jos. De pe ascensoarele trase de cai, cerul se vedea atât de limpede şi de albastru, că ţi se rupea inima uitându-te la el. Cu asta în minte, m-am îndreptat către Patru Lumânări.

Hanul nu era aglomerat, aşa că n-a fost surprinzător că hangiul m-a văzut îndreptându-mă spre scările din spate.

— Opreşte-te! a strigat într-o aturană stâlcită. Plăteşte! Cazare numai pentru plătitori!

Nedorind să mă dau în spectacol, m-am apropiat de bar. Hangiul era un bărbat slab, soios, cu un puternic accent lenatti. I-am zâmbit.

— Am vizitat o prietenă. Femeia din camera trei. Cu părul negru, lung.

Am gesticulat pentru a arăta cât de lung.

— Mai e aici?

— A, a zis el privindu-mă ştiutor. Fata. Numele ei e Dinay?

Am dat din cap, ştiind că Denna îşi schimba numele la fel de des cum alte femei îşi schimbă aranjamentul părului.

Soiosul a dat din cap din nou.

— Da. Cea cu ochii negri drăguţi? A plecat mai demult.

M-am întristat, în ciuda faptului că ştiam că n-are rost să sper că va fi încă acolo, după tot acel timp.

— Ştii unde ar fi putut pleca?

A lătrat un râs scurt.

— Nu. Tu şi toţi ceilalţi lupi veniţi adulmecând după ea. V-aş fi vândut informaţia să-mi fac punga groasă. Dar n-am nici cea mai vagă idee.

— O fi lăsat vreun mesaj pentru mine? l-am întrebat fără prea multe speranţe.

Nu găsisem nicio scrisoare sau bilet aşteptându-mă la moşia

lui Alveron.

— Mă aştepta aici.

— Chiar aşa? a zis el batjocoritor, apoi a părut să-şi amintească ceva. Cred că am găsit un bilet. S-ar putea. Nu sunt un cititor de fel. L-ai vrea?

A zâmbit.

Am dat din cap, cu inima săltându-mi un pic.

— A plecat fără să-şi achite camera, a zis el. Şaptesprezece bănuţi şi jumătate.

Am scos o monedă de argint şi i-am arătat-o. S-a întins s-o ia, dar am pus-o pe masă şi am ţinut-o acolo cu două degete.

S-a dus grăbit într-o cameră din spate şi a rămas acolo timp de cinci minute. În cele din urmă a revenit cu o bucată de hârtie strâns pliată în mână.

— L-am găsit, a zis el triumfător, fluturându-l în direcţia mea. Nu e prea bun pentru hârtie, dar e bun în loc de surcele.

M-am uitat la bucata de hârtie şi am simţit că-mi creşte sufletul. Era împăturită în acelaşi fel ca scrisoarea pe care i-o dădusem căldărarului s-o livreze. Dacă copiase trucul, însemna că îmi citise scrisoarea şi lăsase acest bilet pentru mine. Speram că-mi va spune unde a plecat. Cum s-o găsesc.

Am împins moneda spre hangiu şi am luat biletul.

Odată ajuns afară, m-am îndreptat grăbit către umbra unei uşi încastrate, ştiind că era cel mai apropiat loc pentru a avea intimitate pe o stradă aglomerată. Am deschis biletul cu grijă, l-am desfăcut şi l-am aşezat în lumină. Scria:

Denna,

Am fost forţat să părăsesc oraşul cu o misiune pentru patronul meu. Voi fi plecat o vreme, probabil pentru mai mult timp. A fost brusc şi obligatoriu, altfel aş fi avut grijă să te văd înainte să plec.

Regret multe lucruri pe care le-am zis când am vorbit ultima oară şi aş vrea să-mi pot cere personal scuze pentru ele.

O să te caut când mă întorc.

Al tău,

Kvothe.

La al optulea clopot m-am dus spre apartamentul maerului, fără Cezura. M-am simţit ciudat de dezbrăcat fără ea. E ciudat cât de repede ne obişnuim cu astfel de obiecte.

Scăriţă m-a condus în sala de şedinţe a maerului, iar Alveron

şi-a trimis valetul să o invite pe Meluan să ni se alăture, dacă doreşte. M-am întrebat într-o doară ce s-ar întâmpla dacă ar decide să nu vină? Ar ignora-o timp de trei zile printr-o mustrare tăcută?

Alveron s-a aşezat pe o canapea şi m-a privit cercetător.

— Am auzit nişte zvonuri legate de recenta ta călătorie, a zis el. Unele mai degrabă fantastice, pe care nu prea le-aş crede. Poate ai vrea să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat.

Pentru o clipă m-am întrebat cum a reuşit să audă atât de repede despre activităţile mele din apropierea Levinshirului. Apoi mi-am dat seama că vrea să cunoască detaliile despre vânătoarea bandiţilor din Eld. M-am simţit uşurat.

— Sper că Dedan v-a găsit destul de uşor, am zis.

Alveron a dat din cap.

— Am regretat că l-am trimis în locul meu, Alteţă. Nu e o creatură subtilă.

A ridicat din umeri.

— Nu mi-a adus niciun prejudiciu real. Până când a venit la mine, nevoia de a păstra secretul trecuse.

— V-a adus scrisoarea mea, atunci?

— A, da, scrisoarea.

Alveron a scos-o dintr-un sertar din apropiere. Am presupus că era un fel de glumă ciudată.

— Alteţă?

M-a privit franc, apoi s-a uitat în jos la scrisoarea mea.

— *Douăzeci şi şapte de oameni,* a citit cu voce tare. *Mercenari cu experienţă, prin acţiunile şi înfăţişarea lor... O tabără bine stabilită, cu fortificaţii rudimentare.*

A ridicat din nou privirea.

— Doar nu te aştepţi să cred asta. Voi cinci n-aveaţi cum să învingeţi atât de mulţi.

— I-am luat prin surprindere, Alteţă, am zis cu o anume subestimare elegantă.

Expresia maerului s-a acrit.

— Haide, zău, cu tot umorul provincial lăsat deoparte, consider asta de un prost gust extrem. Spune-mi adevărul şi gata.

— V-am spus adevărul, Alteţă. Dacă aş fi ştiut că aveţi nevoie de dovezi, l-aş fi lăsat pe Dedan să vă aducă un sac plin de degete. Ne-am certat o oră întreagă ca să-i scot ideea din cap.

Asta nu l-a şocat pe maer cum m-aş fi aşteptat.

— Poate că ar fi trebuit să-l laşi, a zis el.

Umorul situaţiei se decolora repede pentru mine.

— Alteţă, dacă v-aş fi minţit, aş fi ales o poveste mult mai convingătoare.

L-am lăsat să se gândească la asta o clipă.

— În plus, dacă vreţi o dovadă, trimiteţi pe cineva să verifice. Am ars cadavrele, dar craniile vor fi în continuare acolo. Vă voi marca tabăra pe o hartă.

Maerul a ales o altă cale.

— Cum rămâne cu celălalt aspect? Liderul lor. Bărbatul pe care nu l-a deranjat că a fost lovit în picior? Cel care a intrat în cortul său şi a „dispărut”?

— E adevărat, Alteţă.

Alveron m-a privit îndelung, apoi a oftat.

— Atunci te cred, a zis. Totuşi, sunt veşti ciudate şi amare, a murmurat aproape numai pentru el.

— Într-adevăr, Alteţă.

M-a privit ciudat de calculat.

— Ce părere ai despre asta?

Înainte de-a putea răspunde, s-a auzit sunetul unei voci feminine din camerele exterioare. Încruntătura lui Alveron a dispărut şi s-a îndreptat în scaun. Mi-am ascuns un zâmbet în spatele mâinii.

— E Meluan, a zis Alveron. Dacă nu mă înşel, ne aduce întrebarea de care vorbeam mai devreme.

Mi-a arătat un zâmbet viclean.

— Cred că-ţi va face plăcere, e ceva chiar enigmatic.

CAPITOLUL 139
Lockless

Scăriţă a escortat-o pe Meluan înăuntru, în timp ce Alveron şi cu mine ne-am ridicat în picioare. Era îmbrăcată în cenuşiu şi lavandă şi avea părul castaniu cârlionţat strâns la spate, pentru a-i descoperi gâtul elegant.

Meluan era urmată de doi băieţi servitori care transportau un cufăr de lemn. Maerul s-a dus să-şi ia soţia de braţ, în timp ce Scăriţă îi îndruma pe băieţi să pună cufărul lângă scaunul ei. Valetul lui Alveron s-a grăbit afară şi mi-a făcut conspirativ cu ochiul înainte de-a închide uşa în urma lui.

Încă în picioare, m-am întors spre Meluan şi mi-am făcut plecăciunile.

— Mă bucur că am şansa să vă întâlnesc din nou… lady?

Am făcut din ultimul cuvânt o întrebare, ca şi cum nu eram sigur cum s-o abordez. Moşia Lackless aducea un titlu de conte plin, dar asta era înainte de revolta fără vărsare de sânge, atunci când încă controlau Tinuë. Şi căsătoria ei cu Alveron complica lucrurile, fiindcă nu eram sigur dacă exista o contrapartidă de sex feminin la titlul de maerşon.

Meluan a fluturat uşor din mână, respingând categoric problema.

— Lady e de-ajuns între noi doi, cel puţin atunci când suntem singuri. Nu-i nevoie de nicio formalizare cu cineva căruia îi datorez atât de mult.

I-a strâns mâna lui Alveron.

— Te rog, stai dacă vrei.

Am făcut o altă plecăciune şi mi-am reluat locul, uitându-mă la cufăr pe cât posibil de discret. Era cam de dimensiunea unui cilindru mare, făcut din mesteacăn bine legat şi întărit cu alamă.

Ştiam că cel mai potrivit era să mă angajez în mici discuţii politicoase, până când problema cufărului avea să fie abordată de unul dintre cei doi. Cu toate astea, curiozitatea m-a învins.

— Mi s-a spus că veţi aduce o întrebare cu domnia voastră. Trebuie că e una importantă dacă o păstraţi atât de strâns ferecată.

Am făcut un semn spre cufăr.

Meluan s-a uitat la Alveron şi a râs de parcă el ar fi spus o glumă.

— Soţul meu a spus că nu eşti genul care laşi un puzzle nerezolvat pentru foarte mult timp.

I-am zâmbit uşor ruşinat.

— E împotriva naturii mele, lady.

— Nu m-aş lupta cu natura ta.

A zâmbit.

— Vrei să fii atât de bun să-l aduci în faţa mea?

Am reuşit să ridic cufărul fără să mă rănesc, dar dacă cântărea mai puţin decât zece pietre, atunci eu sunt poet.

Meluan stătea în scaun aplecată în faţă, peste cufăr.

— Lerand mi-a spus ce rol ai jucat în a ne aduce împreună. Pentru asta, mulţumirile mele. Îţi sunt datoare.

Ochii ei de un căprui-închis erau extrem de serioşi.

— Cu toate astea, eu consider rambursată o mare parte din această datorie prin ceea ce sunt pe cale să-ţi arăt. Pot să număr pe degetele de la ambele mâini oamenii care au mai văzut asta. Datorie sau nu, nu m-aş fi gândit să-ţi arăt dacă soţul meu nu m-ar fi asigurat de completa ta discreţie.

Mi-a aruncat o privire ascuţită.

— Pe mâna mea, nu voi vorbi cu nimeni despre ceea ce văd, am asigurat-o, încercând să nu arăt cât sunt de curios.

Meluan a dat din cap. Apoi, în loc să folosească o cheie, cum m-aş fi aşteptat, a presat pereţii cufărului cu mâinile şi a tras uşor două panouri. S-a auzit un clic moale şi capacul a sărit, uşor întredeschis.

Lockless, fără încuietoare, m-am gândit în sinea mea.

Capacul deschis a dezvăluit un alt cufăr, mai mic şi mai plat. Avea mărimea unei cutii de pâine şi în încuietoarea sa plată, de alamă, avea o gaură de cheie care n-avea formă de gaură de cheie, ci era, în schimb, un simplu cerc. Meluan a tras ceva de pe lanţul din jurul gâtului ei.

— Pot să văd asta? am întrebat.

Meluan a părut surprinsă.

— Poftim?

— Cheia asta. Pot s-o văd o clipă?

— Ei, asta-i! a exclamat Alveron. N-am ajuns încă la partea interesantă. Eu îţi ofer misterul unei epoci şi tu admiri hârtia de împachetat!

Meluan mi-a dat cheia şi eu am examinat-o rapid, dar amănunţit, răsucind-o în mâini.

— Îmi place să-mi descopăr misterele strat cu strat, am explicat.

— Ca pe-o ceapă? a pufnit el.

— Ca pe-o floare, am contracarat, predându-i înapoi cheia lui Meluan. Mulţumesc.

Meluan a potrivit cheia şi a deschis capacul cufărului interior. Şi-a pus lanţul înapoi în jurul gâtului, ascunzându-l sub haine, şi şi-a rearanjat hainele şi părul, reparând orice stricăciuni aduse înfăţişării ei. Asta a părut să dureze cam o oră.

În cele din urmă s-a aplecat şi a scos ceva din cufăr cu ambele mâini. Ţinându-l chiar în faţa mea, în spatele capacului deschis, s-a uitat la mine şi a inspirat adânc.

— Asta a fost… a început ea.

— Lasă-l să vadă, dragă, a intervenit Alveron blând. Sunt curios să văd ce crede.

A chicotit.

— În plus, mă tem că băiatul va face o criză dacă-l laşi să aştepte prea mult.

Cu evlavie, Meluan mi-a înmânat o bucată de lemn de culoare închisă, de mărimea unei cărţi groase. Am luat-o cu ambele mâini.

Caseta era nefiresc de grea pentru dimensiunea sa, lemnul acesteia era moale ca piatra şlefuită sub degetele mele. Când mi-am trecut mâinile peste ea, am găsit părţi sculptate. Nu îndeajuns pentru a atrage atenţia ochilor, ci atât de subtile, încât degetele mele abia simţeau modelul delicat de ridicături şi afundări din lemn. Am mângâiat partea de sus şi am simţit un model similar.

— Ai avut dreptate, a zis Meluan încet. E ca un copil cu un cadou în mijlocul iernii.

— Încă n-ai văzut partea cea mai frumoasă, a răspuns Alveron. Aşteaptă până începe. Băiatul are o minte ca un ciocan de fier.

— Cum deschideţi asta? am întrebat.

Am răsucit-o în mâini şi am simţit ceva schimbându-se în interior. N-avea balamale evidente sau capac, nici chiar o dungă

unde putea să fie un capac. Pentru toată lumea părea doar o bucată de lemn de culoare închisă şi grea. Dar eu ştiam că era o cutie de un anumit tip. Părea că e o cutie. Se voia deschisă.

— Nu ştim, a zis Meluan.

Poate ar fi continuat, dar soţul ei i-a făcut blând semn să tacă.

— Ce e înăuntru?

Am înclinat-o din nou, simţind conţinutul mişcându-se.

— Nu ştim, a repetat ea.

Lemnul în sine era interesant. Era suficient de întunecat pentru a fi roah, dar avea o culoare stacojie în profunzime. Mai mult, părea a fi copac de mirodenie. Mirosea slab a… ceva. Un miros familiar pe care nu-l puteam identifica. Mi-am coborât faţa aproape de suprafaţa acestuia şi am inspirat profund pe nas, ceva care semăna cu lămâia. Era înnebunitor de familiar.

— Ce lemn e ăsta?

Tăcerea lor era un răspuns.

Am ridicat privirea şi le-am întâlnit ochii.

— Aţi fi dat orice să ştiţi, nu?

Am zâmbit, pentru a atenua orice ofensă ar fi putut aduce cuvintele.

Alveron s-a aplecat înainte în scaunul său.

— Trebuie să recunoşti că e cea mai tare întrebare, a zis el cu entuziasm slab mascat. Mi-ai mai arătat talentul tău la ghicit.

Ochii lui străluceau cenuşii.

— Deci, ce poţi să ghiceşti despre asta?

— E o moştenire, am zis cu uşurinţă. Foarte veche.

— Cât de veche crezi? a intervenit Alveron hămesit.

— Poate trei mii de ani, am zis. Mai mult sau mai puţin.

Meluan a pufnit surprinsă.

— Sunt aproape de presupunerile domniei voastre, să înţeleg?

A dat din cap în tăcere.

— Sculptura a fost, fără îndoială, erodată de numeroşii ani de manipulare.

— Sculptura? a întrebat Alveron, aplecându-se în faţă în scaun.

— E foarte fină, am zis închizând ochii. Dar pot s-o simt.

— Eu n-am simţit nimic.

— Nici eu, a zis Meluan.

Părea uşor ofensată.

— Eu am mâini excepţional de sensibile, am spus sincer. Sunt necesare pentru munca mea.

— Pentru magia ta? a întrebat ea cu o bine-ascunsă veneraţie copilărească.

— Şi pentru muzică, am zis. Îmi permiteţi?

Ea a dat din cap. Aşa că i-am luat mâna în mâna mea şi i-am presat-o pe partea de sus a casetei.

— Acolo. Simţiţi?

S-a încruntat a concentrare.

— Poate, doar un pic.

Şi-a tras mâna.

— Eşti sigur că e o sculptură?

— E prea regulată pentru a fi un accident. Cum se poate să n-o fi observat înainte? Nu e menţionată în niciuna dintre istoriile domniei voastre?

Meluan a fost luată prin surprindere.

— Nimeni nu s-ar fi gândit să scrie ceva cu privire la Cutia Loeclos. Nu ţi-am spus că e secretul cel mai secret?

— Arată-mi şi mie, a zis Alveron.

I-am ghidat degetele peste model. El s-a încruntat.

— Nimic. Probabil că degetele mele sunt prea bătrâne. Ar putea fi litere?

Am scuturat din cap.

— E un model care curge, cum ar fi la un papirus. Dar nu se repetă, se schimbă… M-a lovit un gând. Ar putea fi un nod de poveste yllişă.

— Poţi să-l citeşti? a întrebat Alveron.

Mi-am trecut rapid degetele peste el.

— Nu ştiu suficient ylliş pentru a citi un nod simplu, dacă am un rând sub degete.

Am scuturat din cap.

— În plus, nodurile s-ar putea să fi fost schimbate în ultimii trei mii de ani. Ştiu câteva persoane la Universitate în stare să-l traducă.

Alveron s-a uitat la Meluan, dar ea a clătinat ferm din cap.

— Nu vorbesc despre asta cu străinii.

Maerul a părut dezamăgit de acest răspuns, dar n-a insistat. În schimb, s-a întors din nou către mine.

— Lasă-mă să-ţi pun din nou propriile tale întrebări. Ce fel de lemn e?

— A rezistat trei mii de ani, am meditat cu voce tare. E greu, în ciuda faptului că e gol. Aşa că trebuie să fie un lemn lent, cum ar fi carpenul sau rennelul. Culoarea şi greutatea mă fac să cred

că are şi o cantitate bună de metal în el, ca roahul. Probabil fier şi cupru.

Am ridicat din umeri.

— Asta-i tot ce pot face.

— Ce e în ea?

M-am gândit îndelung înainte de-a spune ceva.

— Ceva mai mic decât o solniţă… am început.

Meluan a zâmbit, dar Alveron abia dacă s-a încruntat, aşa că m-am grăbit să continui.

— Ceva de metal, căci greutatea se schimbă atunci când o înclin.

Am închis ochii şi am ascultat troncănitul înfundat al conţinutului care se deplasa în casetă.

— Nu. După greutate, poate fi ceva din sticlă sau piatră.

— Ceva preţios, a zis Alveron.

Am deschis ochii.

— Nu neapărat. A devenit preţios datorită vechimii şi pentru că a aparţinut unei familii atât de mult timp. Şi e preţios pentru că e un mister. Dar a fost preţios de la început?

Am ridicat din umeri.

— Cine ştie?

— Dar încui lucrurile preţioase, a punctat Alveron.

— Exact.

Am ridicat caseta, expunându-i faţa netedă.

— Asta nu e încuiată. De fapt, ar putea fi descuiată. Ar putea fi ceva periculos.

— De ce spui asta? a întrebat Alveron curios.

— De ce să treci prin acest necaz? a protestat Meluan. De ce ai salva ceva periculos? Dacă ceva e periculos, îl distrugi.

Părea să-şi răspundă la întrebare pe măsură ce o formula.

— Doar dacă nu e şi preţios, şi periculos.

— Poate că a fost prea util pentru a-l distruge, a sugerat Alveron.

— Poate că n-a putut fi distrus, am spus eu.

— Ultima şi cea mai bună, a zis Alveron, aplecându-se şi mai mult în faţă în scaun.

— Cum ai deschide-o?

Am privit lung cutia, răsucind-o în mâini, presând-o pe laterale. Mi-am trecut degetele de-a lungul modelelor, simţind ceva ce ochii mei nu puteau detecta.

Am scuturat-o uşor, am gustat aerul din jurul ei, am ţinut-o în

lumină.

— N-am nicio idee, am admis.

Alveron s-a pleoştit un pic.

— Cred că ne-am aşteptat la prea mult. Poate cu ceva magie?

Am ezitat să-i spun că genul ăla de magie există doar în poveşti.

— Nu ştiu niciuna de genul ăsta.

— Te-ai gândit vreodată s-o tai pur şi simplu ca s-o deschizi? şi-a întrebat Alveron soţia.

Meluan arăta la fel de îngrozită cum mă simţisem şi eu la sugestie.

— Niciodată! a zis ea imediat ce şi-a recăpătat suflul. E rădăcina familiei noastre. Mai curând m-aş gândi să pun sare pe fiecare acru al pământurilor noastre.

— Şi greu cum e lemnul ăsta, probabil s-ar strica tot ce e înăuntru, m-am grăbit să spun. Mai ales dacă e ceva delicat.

— A fost doar un gând, şi-a liniştit Alveron soţia.

— Unul nepotrivit, a zis Meluan brusc, apoi a părut să-şi regrete cuvintele. Îmi pare rău, dar şi numai gândul…

S-a oprit, în mod evident îndurerată. El i-a luat mâna.

— Am înţeles, draga mea. Ai dreptate, a fost nepotrivit.

— Pot s-o pun deoparte acum? a întrebat Meluan.

Fără tragere de inimă, i-am dat lui Meluan caseta înapoi.

— Dacă ar exista un sistem de închidere, aş putea încerca să-l deblochez, dar habar n-am nici dacă are balama sau unde e crăpătura pentru capac.

Într-o casetă fără capac sau chei/ Lackless păstrează pietrele soţului ei.

Rima copilului săltăreţ îmi alerga nebuneşte prin cap şi abia am reuşit să-mi transform râsul într-o tuse.

Alveron n-a părut să observe.

— Ca întotdeauna, mă încred în discreţia ta.

S-a ridicat în picioare.

— Din păcate, mă tem că am consumat cea mai mare parte a timpului nostru. Sunt sigur că ai alte probleme de rezolvat. Ne întâlnim mâine să discutăm despre amiri? La al doilea clopot?

M-am ridicat în picioare împreună cu maerul.

— Dacă Alteţa voastră binevoieşte, am o altă problemă care cere unele discuţii.

M-a privit serios.

— Sunt sigur că e o chestiune importantă.

— Cea mai urgentă, Alteţă, am zis agitat. N-ar trebui să mai aştepte încă o zi. Aş fi spus mai devreme, imediat ce am avut amândoi intimitate şi timp.

— Foarte bine, s-a aşezat el din nou jos. Ce te presează aşa groaznic?

— Lerand, a zis Meluan cu uşor reproş. A trecut ora. Hayanis aşteaptă.

— Lasă-l să aştepte, a zis el. Kvothe m-a servit bine în toate privinţele. El nu face nimic uşor şi îl ignor doar în detrimentul meu.

— Mă flataţi, Alteţă. Acest aspect este unul grav.

M-am uitat la Meluan.

— Şi oarecum delicat, de asemenea. Dacă doamna vrea să plece, ar fi cel mai bine.

— Dacă problema e importantă, n-ar trebui să stau? a întrebat ea cu şiretenie.

L-am privit pe maer interogativ.

— Orice vrei să-mi spui, îi poţi spune şi soţiei mele, a zis el.

Am ezitat. Trebuia să-i spun cât de curând lui Alveron despre falşii oameni de trupă. Eram sigur că dacă auzea mai întâi versiunea mea asupra evenimentelor, aş fi putut să le prezint într-un mod care să mă pună într-o lumină favorabilă. În cazul în care informaţia venea mai întâi pe canale oficiale, putea să nu fie dispus să treacă cu vederea situaţia în sine, că am sacrificat nouă călători din proprie voinţă.

În ciuda acestui fapt, ultimul lucru pe care mi-l doream era prezenţa lui Meluan la discuţie. Nu era de niciun folos, ci complica situaţia.

Am mai încercat o dată.

— E o chestiune mai întunecată, Alteţă.

Alveron a clătinat din cap, încruntându-se uşor.

— Noi nu avem secrete.

Mi-am înăbuşit un oftat resemnat şi am tras o bucată groasă de pergament împăturit dintr-un buzunar interior al *shaedului.*

— Acesta este unul dintre titlurile de patronaj pe care Alteţa voastră le-a acordat?

Şi-a aruncat ochii cenuşii peste el, arătând o oarecare surpriză.

— Da. De unde l-ai luat?

— O, Lerand, a zis Meluan. Ştiam că laşi cerşetorii să călătorească pe pământurile tale, dar n-am crezut că te-apuci să-

i şi patronezi.
— Doar pe câţiva oameni de trupă, a zis el. Stă bine rangului meu. Fiecare gospodărie respectabilă are cel puţin câţiva cântăreţi.
— A mea nu, a zis ferm Meluan.
— E convenabil să ai propria trupă, a zis Alveron cu blândeţe. Şi mai convenabil să ai mai multe. Aşa, una poate alege divertismentul adecvat pentru a însoţi orice eveniment ai găzdui. De unde crezi că au apărut muzicanţii de la nunta noastră?
Cum expresia lui Meluan nu se înmuia, Alveron a continuat:
— N-au voie să interpreteze nimic licenţios sau păgân, dragă. Îi ţin sub cel mai strict control. Şi fii sigură că niciun oraş de pe pământurile mele n-ar lăsa o trupă să cânte dacă n-ar avea un titlu de patronaj de la un nobil.
Alveron s-a întors din nou către mine.
— Ceea ce ne aduce înapoi la problemă. Cum a ajuns la tine titlul lor de patronaj? Probabil că trupa se descurcă prost fără el.
Am ezitat. Cu Meluan de faţă, nu eram sigur cum să abordez cel mai bine subiectul. Mi-am propus să vorbesc doar cu maerul.
— Aşa e, Alteţă. Au fost ucişi.
Maerul nu s-a arătat surprins.
— M-am gândit şi la asta. Astfel de lucruri sunt nefericite, dar se întâmplă din când în când.
Ochii lui Meluan au fulgerat.
— Aş da mult să văd că se întâmplă mai des.
— Ai vreo idee cine i-a ucis? a întrebat maerul.
— Să spunem că da, Alteţă.
El a ridicat din sprâncene aşteptând.
— Ei?
— Eu.
— Tu ce?
Am oftat.
— Eu i-am ucis pe cei care aveau titlul ăsta de patronaj, Alteţă.
El a pufnit în scaunul său.
— Ce?
— Răpiseră două fete dintr-un oraş prin care trecuseră.
M-am oprit, căutând un mod delicat de-a o spune de faţă cu Meluan.
— Erau fete tinere, Alteţă, iar bărbaţii n-au fost drăguţi cu ele.
Expresia lui Meluan, deja dură, s-a făcut rece ca gheaţa la asta.

Dar înainte de-a putea vorbi, Alveron a întrebat neîncrezător:

— Şi i-ai omorât tu singur? O trupă întreagă de cântăreţi cărora le-am dat licenţa?

Şi-a frecat fruntea.

— Câţi au fost?

— Nouă.

— Dumnezeule…

— Cred că a făcut dreptate, a zis Meluan aprig. Eu zic să-i dai vreo douăzeci de gărzi şi să-l laşi să facă la fel cu fiecare bandă de împuţiţi de ruhi pe care o găseşte pe proprietăţile tale.

— Dragul meu, a zis Alveron cu un dram de severitate. Nu-mi pasă de ei mult mai mult decât de tine, dar legea e lege. Când…

— Legea o faci tu, a intervenit ea. Omul ăsta ţi-a făcut un serviciu nobil. Ar trebui să-i acorzi un fief şi un titlu şi să-l pui în consiliul nostru.

— A omorât nouă dintre subiecţii mei, a punctat Alveron aspru. Când oamenii ies în afara statului de drept, rezultă anarhie. Dacă aud de asta în trecere, l-aş spânzura ca bandit.

— A omorât nouă violatori ruhi. Nouă ucigaşi împuţiţi şi hoţi. Nouă edemi mai puţin în lume e un serviciu pentru noi toţi.

Meluan s-a uitat la mine.

— Domnule, eu cred că ai făcut doar ce a fost corect şi adecvat. Lauda ei n-a făcut decât să-mi zgândăre focul.

— Nu toţi au fost bărbaţi, doamna mea, am spus.

Meluan a pălit un pic la remarca asta.

Alveron şi-a frecat faţa cu o mână.

— Doamne, omule. Onestitatea ta taie ca un topor.

— Şi ar trebui să menţionez, cerându-vă iertare amândurora, că cei pe care i-am ucis nu erau edema ruhi, am spus serios. Nici nu erau o trupă adevărată.

Alveron a clătinat din cap obosit şi s-a lovit cu titlul de patronaj peste faţă.

— Aici spune altceva. Edema ruhi şi oameni de trupă.

— Titlul de patronaj a fost printre bunurile furate, Alteţă. Persoanele pe care le-am întâlnit pe drum uciseseră o trupă de ruhi şi le luaseră locul.

M-a privit curios.

— Pari destul de sigur de asta.

— Unul dintre ei mi-a spus asta, Alteţă. A recunoscut că doar pretindeau că sunt o trupă. Pretindeau că sunt ruhi.

Meluan arăta ca şi cum ea nu se putea decide dacă era

confuză sau bolnavă din cauza acestui gând.

— Cine ar pretinde aşa ceva?

Alveron a dat din cap.

— Soţia mea are dreptate, a zis el. Pare mult mai probabil să te fi minţit. Cine n-ar nega aşa ceva? Cine ar admite de bunăvoie că e edema ruh?

Am simţit cum mi se încinge faţa la asta, dintr-odată ruşinat că mi-am ascuns sângele edema ruh în tot acest timp.

— Nu mă îndoiesc că trupa originală era edema ruh, Alteţă. Dar cei pe care i-am ucis nu erau. Niciun ruh n-ar face ce-au făcut ei.

Ochii lui Meluan au fulgerat furioşi.

— Nu-i cunoşti.

I-am întâlnit privirea.

— Doamna mea, cred că-i cunosc destul de bine.

— Dar de ce? a întrebat Alveron. Cine întreg la minte ar încerca să se dea drept edema ruh?

— Pentru a-şi uşura călătoria, am spus. Şi pentru protecţia pe care-o oferă numele domniei voastre.

A ridicat din umeri la explicaţia mea.

— Au fost, probabil, ruhi care s-au săturat de munca cinstită şi au început să fure în loc.

— Nu, Alteţă, am insistat. Nu erau edema ruhi.

Alveron m-a privit cu reproş.

— Haide, zău. Cine face diferenţa dintre bandiţi şi o bandă de ruhi?

— Nu e nicio diferenţă, a zis Meluan cu hotărâre.

— Alteţă, eu aş şti diferenţa, am zis aprig. Eu sunt edema ruh.

Tăcere. Expresia lui Meluan a trecut de la goală şocată la neîncrezătoare, la furioasă, la dezgustată. S-a ridicat în picioare, s-a uitat pentru un moment ca şi cum ar fi scuipat pe mine, apoi s-a îndreptat rigidă spre uşă. S-a auzit zăngănitul gărzii ei personale care era la datorie şi a urmat-o afară din camerele exterioare.

Alveron a continuat să se uite la mine, cu faţa severă.

— Dacă e o glumă, e proastă.

— Nu e, Alteţă, am zis, luptându-mă cu propria mânie.

— Şi de ce ai considerat necesar să ascunzi asta de mine?

— N-am ascuns, Alteţă. Domnia voastră înşivă aţi menţionat de mai multe ori că sunt departe de o naştere nobilă.

A lovit furios braţul fotoliului său.

— Ştii ce vreau să spun! De ce n-ai menţionat niciodată că eşti ruh?

— Cred că motivul e destul de evident, Alteţă, am zis ţeapăn, încercând să mă abţin să scuip vorbele. Cuvintele „edema ruh” put prea puternic pentru nasurile multor nobili. Soţia domniei voastre a considerat că parfumul său nu le poate acoperi.

— Doamna mea a avut în trecut relaţii nefericite cu ruhii, a zis el explicativ. Ai face bine să ţii minte asta.

— Ştiu de sora sa. De tragica ruşine a familiei sale. Fuga şi povestea de iubire cu un om de trupă. Cât de îngrozitor, am zis caustic, simţind în tot corpul înţepături de furie fierbinte. Bunul-simţ al surorii ei nu face cinste familiei sale, şi cu atât mai puţin soţiei domniei voastre. Sângele meu valorează la fel de mult ca al oricărui alt bărbat şi mai mult decât al majorităţii. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, ea n-are dreptul să mă trateze cum a făcut-o.

Expresia lui Alveron s-a înăsprit.

— Eu cred că mai degrabă are dreptul să te trateze cum a făcut-o, a zis el. A fost pur şi simplu uimită de proclamaţia ta bruscă. Având în vedere sentimentele ei pentru împuţiţii tăi, cred că a arătat o reţinere remarcabilă.

— Cred că regretă adevărul. Limba unui om de trupă a dus-o în pat mai repede decât pe sora ei.

De îndată ce am spus-o, am ştiut că mersesem prea departe. Mi-am încleştat dinţii ca să nu mai zic nimic rău.

— Asta e tot, a zis Alveron cu formalism rece, cu ochii plaţi şi furioşi.

Am plecat cu toată demnitatea furioasă pe care am putut-o aduna. Nu pentru că n-aş mai fi avut nimic altceva de spus, ci pentru că dacă aş mai fi rămas o clipă, ar fi chemat gărzile, şi nu aşa îmi doream să-mi fac ieşirea.

CAPITOLUL 140

Doar recompense

În dimineaţa următoare eram în mijlocul procesului de a mă îmbrăca, atunci când un băiat de la curte a venit aducând un plic gros cu sigiliul lui Alveron. M-am aşezat la fereastră şi am găsit mai multe scrisori în interior. În cea de deasupra scria:

Kvothe,

M-am gândit o vreme şi am decis că sângele tău contează prea puţin faţă de serviciile pe care mi le-ai adus. Cu toate astea, sufletul meu e legat de un altul, al cărui confort îl consider mai scump decât pe-al meu. Deşi am sperat să-ţi păstrez serviciile, nu pot. Ba mai mult, pentru că prezenţa ta îi cauzează multă suferinţă soţiei mele, am să te rog să-mi returnezi inelul şi să pleci din Severen cât mai curând posibil.

M-am oprit din citit, m-am ridicat în picioare şi am deschis uşa camerei mele. Doi dintre gardienii lui Alveron stăteau în poziţie de drepţi pe hol.

— Domnule? a zis unul dintre ei, uitându-se la mine cum eram pe jumătate îmbrăcat.

— Doar verificam, am zis închizând uşa.

M-am întors la locul meu şi am luat scrisoarea din nou.

În ceea ce priveşte problema care a precipitat această împrejurare nefericită, cred că ai acţionat în interesul meu şi al întregului Vintas. De fapt, tocmai mi-a ajuns la urechi în această dimineaţă că două fete au fost readuse la familiile lor din Levinshir de către un domn cu părul roşu pe nume Kvothe.

Ca răsplată pentru multele servicii îţi ofer următoarele:

În primul rând, o iertare deplină pentru cei pe care i-ai ucis aproape de Levinshir.

În al doilea rând, o scrisoare de credit care îţi va permite să te bazezi pe cuferele mele pentru plata taxei de studii la Universitate.

În al treilea rând, un titlu de patronaj care îţi dă dreptul să călătoreşti, să cânţi şi să interpretezi ori de câte ori vrei pe pământurile

mele.
În cele din urmă, mulţumirile mele.
Maerşonul Lerand Alveron

Am stat câteva minute lungi, uitându-mă la păsările care zburau în grădina de dincolo de fereastra mea. Conţinutul plicului era în acord cu ce spusese Alveron. Scrisoarea de credit era o operă de artă, semnată şi ştampilată în patru locuri de către Alveron şi de către şeful Trezoreriei sale.

Titlul de patronaj era, la drept vorbind, chiar mai minunat. Era scris pe o foaie groasă de pergament cremos, semnat chiar de mâna maerului şi fixat atât cu sigiliul familiei lui, cât şi cu acela al lui Alveron însuşi.

Dar nu era un titlu de patronaj. L-am citit cu atenţie. Prin omisiune, se considera clar că nu eram nici în serviciul maerului, nici nu eram legaţi unul de celălalt. Totuşi, acorda libertate de mişcare şi dreptul de a da reprezentaţii în numele său. Era un compromis ciudat pentru un document.

Abia terminasem cu îmbrăcatul, când s-a auzit un alt ciocănit la uşă. Am oftat, aşteptându-mă pe jumătate ca mai multe gărzi să vină să mă dea afară din apartament. Dar deschizând uşa am văzut un alt curier. Căra o tavă de argint pe care era o altă scrisoare. Aceasta avea sigiliul lui Lackless în partea de sus. Alături de ea era aşezat un inel. L-am luat nedumerit în mână. Nu era de fier, aşa cum m-aş fi aşteptat, ci din lemn deschis la culoare. Numele lui Meluan era ars de curând pe o parte a acestuia.

Am observat ochii mari ai curierului aţintiţi când la inel, când la mine. Mai important, am observat că gardienii nu se holbau la el.

Nu holbat explicit. Genul de ne-holbare ca atunci când te captivează ceva foarte interesant ajuns în atenţia ta.

I-am dat băiatului inelul meu de argint.

— Du-i ăsta lui Bredon, am zis. Şi nu irosi timpul.

Bredon se uita la gardieni când am deschis uşa.

— Faceţi treabă bună în continuare, băieţi, a zis el, atingându-l jucăuş pe piept cu bastonul pe unul dintre ei.

Capul de lup din argint a sunat uşor pe pieptarul gărzii, iar Bredon a zâmbit ca un unchi vesel.

— Cu toţii ne simţim mai în siguranţă datorită vigilenţei voastre.

A închis uşa în urma lui şi a ridicat o sprânceană la mine.

— Doamne sfinte, băiete, ai urcat foarte repede pe scară. Ştiam că stai bine în graţiile maerului, dar să ţi se dea două dintre gărzile lui personale?

S-a apăsat cu mâna pe inimă şi a oftat dramatic.

— În curând vei fi prea ocupat pentru cei ca săracul şi inutilul moş Bredon.

I-am zâmbit slab.

— Cred că e mult mai complicat de-atât.

Am ridicat inelul de lemn ca să-l vadă.

— Trebuie să-mi spui ce înseamnă asta.

Dispoziţia jovială a lui Bredon s-a evaporat mai repede decât dacă aş fi scos un cuţit însângerat.

— Doamnelor şi domnilor, a zis el. Spune-mi că l-ai luat de la un fermier de modă veche.

Am scuturat din cap şi i l-am dat. A răsucit inelul în mână.

— Meluan? a întrebat el încet.

Dându-mi-l înapoi, s-a scufundat într-un scaun din apropiere, cu bastonul peste genunchi. Faţa i-a devenit uşor cenuşie.

— Noua soţioară a maerului ţi-a trimis asta? Ca o citaţie?

— E mai departe de o citaţie ca orice, am zis. A trimis şi o scrisoare fermecătoare.

Am ridicat-o cu mâna cealaltă. Bredon a întins mâna.

— Pot s-o văd? a întrebat el, apoi şi-a tras repede mâna înapoi. Îmi pare rău. E teribil de nepoliticos din partea mea să cer…

— Nu mi-ai face o favoare mai mare decât s-o citeşti, am zis înmânându-i-o. Am nevoie disperată de părerea ta.

Bredon a luat scrisoarea şi a început s-o citească, buzele mişcându-i-se uşor. Faţa îi devenea din ce în ce mai palidă în timp ce cobora pe pagină.

— Doamna se pricepe să întoarcă fraza, am spus.

— Asta nu poate fi negat, a zis el. Ar fi putut la fel de bine s-o fi scris cu sânge.

— Cred că i-ar fi plăcut, am zis. Dar ar fi trebuit să se sinucidă pentru a umple a doua pagină.

I-am arătat-o.

Bredon a luat-o şi a continuat să citească, faţa lui pălind şi mai mult.

— Zeii din jurul nostru, a zis el. Chiar e „excrescenţă” un cuvânt? a întrebat el.
— E, am zis.
Bredon a terminat a doua pagină, apoi a luat-o de la început şi a citit-o încet pentru a doua oară. În cele din urmă s-a uitat la mine.
— Dacă ar exista o femeie care să mă iubească cu o zecime din pasiunea pe care această doamnă o simte pentru tine, m-aş considera cel mai norocos bărbat, a zis el.
— Ce înseamnă asta? am întrebat, ridicând inelul. Simt miros de fum. Pesemne că numele ei a fost ars pe el chiar în dimineaţa asta.
— De la un fermier? a ridicat din umeri. Multe lucruri, în funcţie de lemn. Dar aici? De la cineva din nobilime?
A clătinat din cap, în mod evident rămas fără cuvinte.
— Am crezut că la curte există doar trei tipuri de inele, am zis.
— Doar trei ar folosi o persoană, a spus el. Doar trei sunt trimise şi afişate. Se obişnuia înainte să trimiţi inele de lemn pentru a convoca slujitorii. Pe cei de origine prea modestă pentru fier. Dar asta se întâmpla acum mult timp. În ultima vreme a devenit o jignire teribilă să trimiţi cuiva de la Curte un inel de lemn.
— O jignire cu care pot trăi, am spus uşurat. Am fost jignit de oameni mai buni ca ea.
— Asta a fost acum o sută de ani, a spus Bredon. Lucrurile s-au schimbat. Problema e că odată ce inelele de lemn au început să fie văzute ca o jignire, unii servitori au început să se simtă ofensaţi de ele. Nu vrei să-l jigneşti pe administratorul grajdurilor tale, aşa că nu-i trimiţi un inel de lemn. Dar dacă nu primeşte un inel de lemn, atunci croitorul tău ar putea fi ofensat de unul.
Am dat din cap ca să-i arăt că am înţeles.
— Şi aşa mai departe. În cele din urmă toată lumea a ajuns să fie ofensată de un inel de lemn.
Bredon a dat din cap.
— Un om înţelept are grijă să rămână în relaţii bune cu slujitorii lui, a spus el. Chiar şi băiatul care-ţi aduce cina poate purta o ranchiună şi există o mie de răzbunări invizibile la îndemâna celor mai mici dintre ei. Inelele din lemn nu mai sunt utilizate deloc. Ar fi ieşit, probabil, din memorie în întregime dacă n-ar fi fost folosite ca elemente de intrigă în câteva jocuri.
M-am uitat la inel.

— Deci sunt mai mic decât băiatul care strânge gunoiul.

Bredon şi-a dres autoconştient glasul.

— Mai rău de-atât, de fapt, a punctat el. Asta înseamnă că pentru ea tu nu eşti chiar o persoană. Că nu meriţi să fii recunoscut ca fiinţă umană.

— A, am zis. Înţeleg.

Mi-am pus inelul de lemn pe deget şi am închis pumnul. Se potrivea destul de bine, de fapt.

— Nu e genul de inel pe care să-l porţi, a zis Bredon stingherit. Din contră, de fapt.

M-a privit curios.

— Bănuiesc că nu mai ai inelul lui Alveron, nu?

— Şi l-a cerut înapoi, de fapt.

Am luat scrisoarea maerului de pe masă şi i-am înmânat-o şi pe aceasta lui Bredon.

— Cât mai curând posibil, a citat Bredon cu un chicotit uscat. Asta spune un pic mai mult decât pare.

A lăsat jos scrisoarea.

— Totuşi, e probabil mai bine aşa. Dacă ţi-a lăsat favoarea lui, ai fi un câmp de luptă pentru ei: o boabă de piper între mojarul ei şi pistilul lui. Te-ar zdrobi cu disputele lor.

Îşi aruncă privirea înapoi la inelul de lemn de pe mâna mea.

— Nu ţi l-a dat ea personal, nu? a întrebat el cu speranţă.

— A trimis un curier.

Am oftat uşor.

— Au văzut şi gardienii.

S-a auzit o bătaie în uşă. Am răspuns şi un curier mi-a înmânat o scrisoare.

Am închis uşa şi m-am uitat la sigiliu.

— Lordul Praevek, am zis.

Bredon a clătinat din cap.

— Jur că omul îşi petrece fiecare clipă cu urechea la gaura cheii sau cu limba la fundul cuiva.

Chicotind, am deschis scrisoarea şi am parcurs-o repede.

— Îşi cere înapoi inelul, am zis. E şi pătată, nici măcar n-a aşteptat să se usuce cerneala.

Bredon a dat din cap.

— Vestea s-a răspândit, fără îndoială. Asta n-ar fi atât de rău dacă ea n-ar fi aşezată atât de ferm de-a dreapta lui Alveron. Dar este, şi şi-a făcut clară opinia. Oricine te tratează mai bine decât pe un câine va împărtăşi, fără îndoială, dispreţul pe care ea îl

simte pentru tine.

A fluturat scrisoarea ei.

— Şi o asemenea ură e de-ajuns să ajungă la toată lumea fără să dea semne că se termină.

Bredon a făcut semn spre bolul pentru inele şi a chicotit uscat, fără veselie.

— Tocmai când primiseşi şi unele de argint.

M-am dus la bol, am scormonit după inelul lui şi i l-am întins.

— Ar trebui să iei ăsta înapoi, am zis.

Expresia lui Bredon era îndurerată, dar n-a făcut nicio mişcare să ia inelul.

— Am de gând să plec în curând, am spus. Şi mi-ar părea rău pentru tine să fii stigmatizat din cauza contactului cu mine. N-am cuvinte să-ţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat. Măcar atât să fac, să ajut la minimizarea daunelor aduse reputaţiei tale.

Bredon a ezitat, apoi a închis ochii şi a oftat. A luat inelul cu o ridicare din umeri de învins.

— O, am zis, amintindu-mi brusc altceva.

M-am dus la stiva cu povestiri calomnioase şi am scos paginile care descriau zburdălniciile lui păgâne.

— S-ar putea să găseşti astea amuzante, am zis în timp ce i le înmânam. Acum ar trebui probabil să pleci. Simplul fapt că eşti aici poate să-ţi dăuneze.

Bredon a oftat şi a dat din cap.

— Îmi pare rău că n-a mers mai bine pentru tine, băiatul meu. Dacă te întorci vreodată în părţile astea, să nu eziţi să mă cauţi. Astea vor dispărea în cele din urmă.

Ochii îi fugiră înapoi la inelul de lemn de pe degetul meu.

— Chiar n-ar trebui să porţi ăsta.

După ce a plecat, am pescuit inelul de aur al lui Scăriţă din bol şi pe cel al lui Alveron de fier. Apoi am ieşit pe hol.

— Mă duc să-l caut pe Scăriţă, le-am spus politicos gardienilor. Să vină cu mine doi dintre voi, vă rog.

Unul înalt s-a uitat la inelul de pe degetul meu, apoi la tovarăşul său, înainte de-a murmura un acord. M-am întors pe călcâie şi am pornit, cu escorta pe urmele mele.

Scăriţă m-a condus în camera de zi şi a închis uşa după mine.

Apartamentul lui era chiar mai bun decât al meu şi

considerabil mai primitor. Am văzut şi un bol mare de inele pe o masă din apropiere. Toate erau de aur. Singurul inel de fier la vedere era al lui Alveron, şi acesta era pe degetul lui.

O fi arătat el ca un băcan, dar Scăriţă avea o privire ascuţită. A observat imediat inelul pe degetul meu.

— Deci a făcut-o, a zis el clătinând din cap. Chiar n-ar trebui să-l porţi.

— Nu mi-e ruşine de ceea ce sunt, am spus. Dacă ăsta e inelul de edema ruh, o să-l port.

Scăriţă a oftat.

— E mult mai complicat de-atât.

— Ştiu, am spus. N-am venit aici ca să-ţi fac viaţa grea. Poţi să-i dai înapoi asta maerului pentru mine?

I-am dat inelul lui Alveron. Scăriţă l-a pus în buzunar.

— Am vrut şi să-ţi returnez astea.

I-am dat cele două inele pe care mi le dăduse. Unul de aur luminos, unul de os alb.

— Nu vreau să bag zâzanie între tine şi proaspăta soţie a stăpânului.

Scăriţă a dat din cap, luând inelul de aur.

— Ar crea probleme dacă l-ai ţine, a zis el. Sunt în serviciul maerului. Ca atare, e nevoie să fiu atent la jocurile de la Curte.

Apoi s-a întins şi mi-a luat mâna, apăsând inelul de os înapoi în ea.

— Dar ăsta e în afara datoriei mele faţă de maer. E o datorie între doi bărbaţi. Jocurile de la Curte nu influenţează astfel de lucruri.

Scăriţă mi-a întâlnit privirea.

— Şi insist să-l păstrezi.

Am luat o cină târzie singur în apartamentul meu. Gardienii au aşteptat cu răbdare afară cât am citit pentru a cincea oară scrisoarea maerului. De fiecare dată speram să găsească un sentiment clement ascuns în frazarea lui. Dar pur şi simplu nu era acolo.

Pe masă stăteau diverse hârtii trimise de maer. Mi-am golit punga lângă ele. Aveam doi regali de aur, patru nobili de argint, opt bănuţi şi jumătate şi, în mod inexplicabil, un strelum modegan, deşi nu-mi aminteam nici în ruptul capului de unde-l aveam.

În total, însumau mai puţin de opt talanţi. I-am stivuit lângă hârtiile lui Alveron. Opt talanţi, o graţiere, un titlu de patronaj şi taxa de şcolarizare plătită la Universitate. Nu era o recompensă neînsemnată. Totuşi, nu m-am putut abţine să nu o simt destul de săracă. Îl salvasem pe Alveron de la otrăvire, descoperisem un trădător la curtea sa, îi câştigasem o soţie şi îi scăpasem drumurile de oameni mai periculoşi decât eram dispus să socotesc.

Cu toate astea, încă eram fără patron. Mai rău, scrisoarea lui nu făcea nicio menţiune la amiri, nu menţiona sprijinul pe care mi-l promisese pentru căutarea lor.

Dar n-aveam nimic de câştigat dacă făceam tam-tam, ci mai mult aş fi putut pierde. Mi-am reumplut punga şi am ascuns scrisorile lui Alveron în compartiment secretul din cutia lăutei.

Am pus mâna şi pe trei cărţi pe care le luasem din biblioteca lui Caudicus, căci nimeni nu ştia că le am, şi am vărsat bolul plin cu inele într-un săculeţ. În dulap aveam două duzini de costume fine potrivite. Valorau un bănuţ greu, dar nu erau uşor de transportat. Am luat două dintre ţinutele cele mai frumoase şi am lăsat restul agăţat.

În cele din urmă m-am încins pe diagonală cu Cezura şi mi-am făcut *shaedul* o pelerină lungă. Aceste două elemente m-au asigurat că timpul meu în Vintas nu fusese pierdut în totalitate, deşi le câştigasem pe cont propriu, nu cu vreun ajutor de-al lui Alveron.

Am încuiat uşa, am stins lămpile şi m-am urcat pe o fereastră dinspre grădină. Apoi am folosit o bucată de sârmă îndoită pentru a bloca fereastra şi a închide obloanele în spatele meu.

O mică poznă? Poate, dar al naibii să fiu dacă aş fi fost escortat de pe proprietate de gărzile maerului. În plus, gândul de a le zăpăci cu evadarea mea m-a făcut să chicotesc, iar râsul face bine la digestie.

Am părăsit proprietăţile fără ca să mă vadă cineva. *Shaedul* era numai bun pentru a te ascunde în întuneric. După o oră de căutare, am găsit un legător de cărţi gras în Severenul de Jos.

Era un om de prost gust, cu morală de câine turbat, dar a fost interesat de stiva de povestiri calomnioase pe care nobilimea mi le adusese în apartament. Mi-a oferit patru mosoare pentru ele, plus promisiunea de zece bănuţi pentru fiecare volum al cărţii

vândut de el după ce aveau să fie tipărite. Am negociat până la şase mosoare şi şase bănuţi pe exemplar şi am bătut palma.

Am plecat din magazinul lui, am ars contractul şi m-am spălat de două ori pe mâini. Totuşi, am păstrat banii.

După aceea am vândut ambele costume fine de haine şi toate cărţile lui Caudicus, cu excepţia uneia. Cu banii obţinuţi mi-am petrecut următoarele câteva ore la docuri şi am găsit o corabie care pleca a doua zi spre Junpui.

Cum noaptea se aşternea peste oraş, am cutreierat părţile înalte ale Severenului, sperând să dau peste Denna. N-am dat, desigur. Puteam spune că era de mult plecată. Un oraş se simte diferit atunci când Denna e undeva în interiorul acestuia, şi Severen se simţea sec precum un ou gol.

La sfârşitul a mai multe ore de căutare zadarnică, m-am oprit la un bordel la docuri şi am petrecut ceva timp bând într-o berărie. A fost o noapte lentă, iar doamnele erau plictisite. Aşa că am cumpărat băuturi pentru toată lumea şi am vorbit. Am spus câteva poveşti şi ele au ascultat. Am cântat câteva melodii şi ele au aplaudat.

Apoi am cerut o favoare şi ele au râs şi au râs şi au râs. Aşa că am turnat sacul cu inele într-un castron şi le-am lăsat pe bar. Curând doamnele au început să le încerce şi să se certe pe cele de argint. Am mai cumpărat un rând de băuturi şi am plecat cu starea de spirit oarecum îmbunătăţită.

M-am plimbat aiurea, după care în cele din urmă am găsit o mică grădină publică lângă buza Perpendicularei, ca să privesc peste Severenul de Jos. Lămpile de dedesubt ardeau portocaliu, în timp ce ici-colo o lampă de gaz sau simpatetică licărea verde-albăstrui şi purpuriu. A fost la fel de uluitor ca prima dată când văzusem asta.

Mă uitam de ceva vreme când mi-am dat seama că nu eram singur. Un bărbat mai în vârstă stătea sprijinit de un copac la câţiva metri distanţă, uitându-se în jos la lumini la fel ca mine. O aromă slabă şi nu chiar neplăcută de bere adia dinspre el.

— E frumos, nu? a zis el, iar după accent părea să fie muncitor la docuri.

Am fost de acord. Am privit clipeala focurilor în tăcere pentru o vreme.

Mi-am scos inelul de lemn de pe deget şi m-am gândit să-l arunc de pe stâncă. Acum, că cineva se uita, nu m-am putut abţine să nu simt gestul ca oarecum copilăresc.

— Se spune că un nobil poate face pipi pe jumătate din Severen de-aici, de sus, a zis muncitorul de la docuri.

Am ascuns inelul într-un buzunar al *shaedului.* O amintire atunci.

— Asta fac doar cei leneşi, i-am replicat. Cei pe care i-am întâlnit eu pot face pipi mult mai departe de-atât.

CAPITOLUL 141

O călătorie de întoarcere

Soarta a fost de partea mea pe drumul înapoi la Universitate. Am avut un vânt bun şi totul a fost minunat şi lipsit de evenimente. Marinarii au auzit de întâlnirea mea cu Felurian, aşa că m-am bucurat de un pic de faimă pe durata călătoriei. Le-am cântat cântecul pe care-l scrisesem despre ea şi le-am spus povestea cam pe jumătate faţă de câte ori mi-au cerut-o.

Le-am spus şi despre călătoria mea printre ademi. La început n-au crezut nimic din ce le spuneam, dar apoi le-am arătat sabia şi l-am pus de trei ori la pământ pe cel mai bun luptător al lor. După aceea mi-au arătat un altfel de respect şi un tip de prietenie mai aspră, mai cinstită.

Am învăţat câte ceva frumos de la ei în călătoria către casă. Mi-au spus poveşti despre mare şi numele stelelor. Au vorbit despre vânt şi apă şi fimei, pardon, femei. Au încercat să mă înveţe să fac noduri de marinar, dar n-am avut talent pentru asta, deşi s-a dovedit ca am mâini de aur în a le desface. Per total, a fost foarte plăcut. Prietenia marinarilor, cântecul vântului în tachelaj, mirosul de sudoare şi de sare şi de catran. De-a lungul zilelor lungi, acestea au înmuiat încet amărăciunea pricinuită de răul tratament pe care mi-l aplicaseră maerul Alveron şi iubitoarea lui soţie.

CAPITOLUL 142

Acasă

În cele din urmă am andocat în Bobcatran, unde marinarii m-au ajutat să găsesc o dană ieftină care se îndrepta în amonte, spre Anilin. Două zile mai târziu m-am oprit în Imre şi m-am îndreptat spre Universitate chiar când prima lumină albastră a zorilor colora cerul.

N-am avut în viaţa mea un cămin adevărat. Copil fiind, am crescut pe drumuri, călătorind la nesfârşit cu trupa mea. Acasă nu era un loc. Erau oameni şi căruţe. Mai târziu, în Bobcatran, am avut un loc secret unde trei acoperişuri se împreunau şi mă adăposteau de ploaie. Am dormit acolo şi mi-am ascuns câteva lucruri preţioase, dar nu era un cămin adevărat.

Din cauza asta, nu mă bucurasem în viaţa mea de sentimentul întoarcerii acasă după o călătorie. L-am simţit pentru prima dată în acea zi, în timp ce traversam Omethi, cu pietrele podului familiare sub picioarele mele. Când am ajuns în cel mai înalt punct al arcului său larg, am văzut forma cenuşie a Arhivelor înălţându-se printre copacii din faţa mea.

Simţeam străzile Universităţii reconfortante sub picioare. Fusesem plecat trei sferturi dintr-un an. Într-un fel părea mult mai mult timp, dar, în acelaşi timp, găseam totul de acolo atât de familiar, încât cu greu simţeam că trecuse atâta timp.

Era încă devreme când am ajuns la Cinzeacă, iar uşa de la intrare era încuiată. Mi-a trecut prin cap să mă urc la fereastra mea, apoi m-am gândit mai bine, având în vedere că duceam cu mine cutia lăutei şi traista şi purtam şi Cezura.

În schimb, m-am îndreptat spre Morişcă şi am bătut la uşa lui Simmon. Era devreme şi ştiam că-l trezesc, dar eram dornic să văd un chip cunoscut. După ce am aşteptat un minut scurt şi n-am auzit nimic, am bătut din nou, mai tare, şi am afişat cel mai voios zâmbet al meu.

Sim a deschis uşa, cu părul în dezordine, cu ochii roşii de prea

puţin somn. S-a uitat la mine cu privirea împăienjenită. Preţ de o clipă, expresia lui a fost goală, apoi s-a aruncat pe mine cu o îmbrăţişare zdrobitoare.

— Pe corpul negru al lui Tehlu, a zis el, folosind un limbaj mai dur decât îl auzisem înainte. Kvothe. Trăieşti.

Sim a plâns un pic, apoi a strigat la mine pentru o vreme, iar apoi am râs şi ne-am lămurit. Se părea că Threpe îmi urmărise călătoriile mai îndeaproape decât aş fi crezut. În consecinţă, când corabia mea dispăruse, el presupusese ce era mai rău.

O scrisoare ar fi clarificat lucrurile, dar nu mă gândisem să trimit una. Gândul de a scrie acasă îmi era extrem de străin.

— Corabia a fost raportată ca dispărută, a zis Sim. Vestea s-a răspândit în Eolian şi ghici cine a auzit ştirile.

— Stanchion? am întrebat, ştiind că fusese o bârfă teribilă.

Sim a clătinat din cap cu asprime.

— Ambrose.

— O, minunat, am observat sec.

— Ar fi fost rău şi dacă venea de la altcineva, a zis Sim. Dar a fost cu atât mai rău de la el. Am fost pe jumătate convins că a aranjat cumva ca vasul tău să se scufunde.

A zâmbit bolnăvicios.

— A aşteptat până chiar înainte de admitere ca să-mi dea veştile. Inutil să spun, am fost pulbere tot timpul examenului şi am petrecut încă un termen ca e’lir.

— Ţi-ai petrecut? am zis. Ai ajuns re’lar?

A zâmbit.

— Chiar ieri. Dormeam după sărbătorire când m-ai trezit în dimineaţa asta.

— Ce face Wil? am întrebat. A primit rău veştile?

— Calm, ca întotdeauna, a zis Sim. Dar cu toate astea, da, le-a primit destul de rău.

S-a strâmbat.

— Ambrose i-a făcut şi lui viaţa grea în Arhive. Wil s-a săturat de asta şi s-a dus acasă pentru o perioadă. Ar trebui să se întoarcă astăzi.

— Ceilalţi ce fac? am întrebat.

Un gând a părut să-l lovească pe Sim dintr-odată. S-a ridicat.

— O, Doamne, Fela!

Apoi s-a aşezat jos cu putere, ca şi cum i-ar fi fost tăiate

picioarele de sub el.

— O, Doamne, Fela, a zis el pe un ton complet diferit.

— Ce? am întrebat. S-a întâmplat ceva cu ea?

— Nici ea n-a primit bine veştile.

Mi-a zâmbit slab.

— Se pare că a avut o pasiune pentru tine.

— Fela? am zis stupid.

— Nu-ţi aminteşti? Wil şi cu mine credeam că te place.

Părea că se întâmplase cu ani în urmă.

— Îmi amintesc.

Sim părea stânjenit.

— Păi, vezi tu. Cât ai fost plecat, Wil şi cu mine am început să petrecem o mulţime de timp cu ea. Şi...

A făcut un gest mut, cu expresia blocată între timiditate şi rânjet. Înţelegerea m-a lovit.

— Tu şi Fela? Sim, asta e grozav! Am simţit un zâmbet răspândindu-mi-se pe întreaga faţă, apoi i-am văzut expresia.

— O!

Zâmbetul mi-a dispărut.

— Sim, eu n-aş lua-o aşa.

— Ştiu.

A zâmbit slab.

— Am încredere în tine.

M-am frecat la ochi.

— O întoarcere acasă dată dracu'. Nici măcar n-am trecut prin admitere încă.

— Azi e ultima zi, a punctat Sim.

— Ştiu, am zis, ridicându-mă în picioare. Mai întâi am o misiune de îndeplinit.

Mi-am lăsat bagajele în camera lui Simmon şi i-am făcut o vizită trezorierului în subsolul Văgăunii. Riem era cheliosul cu faţă ciupită care îmi displăcuse încă de când magiştrii îmi atribuiseră o taxă de şcolarizare negativă în primul meu semestru. N-avea obiceiul să dea bani, iar întreaga experienţă l-a iritat.

I-am arătat scrisoarea de credit pentru cuferele lui Alveron. Aşa cum am spus, era un document impresionant. Semnat de propria mână a maerului. Sigilii de ceară. Pergament fin. Caligrafie excelentă.

I-am atras atenţia trezorierului că scrisoarea maerului permitea Universităţii să tragă orice sumă necesară pentru acoperirea şcolarizării mele. Orice sumă.

Trezorierul s-a uitat peste document şi a fost de acord că aşa era.

Păcat că şcolarizarea mea a fost mereu atât de scăzută, am meditat cu voce tare. Niciodată mai mult de zece talanţi. O mică oportunitate ratată de Universitate. La urma urmelor, maerul era mai bogat decât regele Vintului. Şi el avea să plătească *orice* taxă…

Riem era un om priceput şi a înţeles imediat aluzia. A urmat o scurtă negociere, după care ne-am dat mâna şi l-am văzut pentru prima dată zâmbind.

Am luat prânzul în grabă, apoi am aşteptat în rând cu restul studenţilor care n-aveau piesă de admitere. Cei mai mulţi dintre ei erau studenţi noi, dar câţiva aplicau pentru readmitere, la fel ca mine. Era o coadă lungă şi toată lumea era vizibil nervoasă într-o anumită măsură. Am fluierat pentru a trece timpul şi am cumpărat o plăcintă de carne şi o cană de cidru fierbinte de mere de la un om cu o şaretă.

Când am intrat în cercul de lumină din faţa mesei magiştrilor, am provocat un pic de agitaţie. Auziseră vestea şi erau surprinşi să mă vadă în viaţă, cei mai mulţi dintre ei plăcut. Kilvin mi-a cerut să mă prezint la atelier curând, în timp ce Mandrag, Dal şi Arwyl s-au certat pe cursurile pe care ar trebui să le urmez. Elodin doar mi-a făcut un semn, singurul aparent neimpresionat de întoarcerea mea miraculoasă din morţi.

După un minut de haos plăcut, Cancelarul a preluat din nou controlul şi interviul meu a început. Am răspuns destul de uşor la întrebările lui Dal şi la ale lui Kilvin. Dar am bâlbâit codul meu cu Brandeur, apoi a trebuit să recunosc că pur şi simplu nu ştiam răspunsul la întrebarea lui Mandrag despre sublimare.

Elodin a ridicat din umeri când a avut ocazia să-mi pună întrebări, căscând larg.

Lorren mi-a pus o întrebare surprinzător de uşoară cu privire la ereziile Mender şi am reuşit să-i dau un răspuns rapid şi inteligent. A trebuit să mă gândesc îndelung înainte de-a răspunde la întrebarea lui Arwyl despre lacillium.

Rămăsese doar Hemme, care se înfuriase de când făcusem primul pas spre masa magiştrilor. Prezentarea mea destul de fragilă şi răspunsurile lente au adus în acest punct o curbă

elegantă pe buzele lui. Ochii lui străluceau ori de câte ori îi dădeam un răspuns greşit.

— Păi bine, a zis el, răsfoind teancul de hârtii în faţa lui. Nu credeam că vom avea de a face din nou cu tipul de probleme pe care le faci tu. Mi-a zâmbit nesincer. Am auzit c-ai murit.

— Am auzit că purtaţi un corset de dantelă roşie, i-am trântit-o. Dar eu nu cred fiecare prostie măruntă care se zvoneşte.

Au urmat nişte strigăte şi am fost acuzat imediat de Adresare Improprie către un Magistru. Am fost condamnat să compun o scrisoare de scuze şi amendat cu un talant de argint. Bani bine cheltuiţi.

Totuşi, era un comportament rău şi inadecvat, mai ales după prezentarea mea altfel destul de fragilă. Drept urmare, mi s-a repartizat să plătesc douăzeci şi patru de talanţi ca taxă de şcolarizare. Inutil să spun, am fost teribil de jenat.

După aceea m-am întors la biroul trezorierului. I-am prezentat oficial lui Riem scrisoarea de credit a lui Alveron şi el a colectat neoficial partea mea, pe care o convenisem: jumătate din tot ce trecea peste zece talanţi. Am pus cei şapte talanţi în pungă şi m-am întrebat într-o doară dacă cineva fusese vreodată atât de bine plătit pentru insolenţă şi ignoranţă.

M-am dus la Cinzeacă, unde am fost încântat să descopăr că nimeni nu-l informase pe proprietar de moartea mea. Cheia de la camera mea era undeva pe fundul Mării Centhe, dar Cinzeacă avea una de rezervă. M-am dus sus şi m-am simţit relaxat în faţa imaginii familiare a plafonului înclinat şi a patului îngust. Totul era acoperit cu un strat subţire de praf.

Ai putea crede că micuţa cameră cu plafonul înclinat şi patul îngust mi s-a părut înghesuită după apartamentul meu mare de pe proprietatea lui Alveron. Dar nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

Mi-am ocupat timpul despachetând traista şi curăţind pânzele de păianjen din colţuri.

După o oră, am reuşit să deschid încuietoarea cufărului de la picioarele patului şi să despachetez lucrurile pe care le pusesem acolo la păstrare. Am redescoperit pe jumătate demontatul meu ceas armonie, care aştepta să fie reparat, încercând să-mi amintesc dacă eram pe cale să-l demontez sau să-l montez la loc.

Apoi, cum n-aveam alte angajamente presante, m-am dus dincolo de râu. M-am oprit la Eolian, unde Deoch m-a salutat cu o

îmbrăţişare de urs entuziast, care m-a ridicat de la sol. După atât de mult timp pe drum, atât de mult timp petrecut printre străini şi duşmani, uitasem cum e să fii înconjurat de căldura unor feţe prietenoase. Deoch, Stanchion şi cu mine am împărţit băuturi şi am făcut schimb de poveşti până când a început să se întunece afară şi i-am lăsat să se ocupe de afacerea lor.

Am dat târcoale prin oraş pentru o vreme, ducându-mă la câteva pensiuni şi taverne familiare. Două sau trei grădini publice. O bancă sub un copac într-o curte.

Deoch îmi spusese că nu zărise prea mult umbra Dennei într-un an. Dar chiar şi căutând-o şi negăsind-o era reconfortant într-un fel. Cumva, asta părea să fie inima relaţiei noastre.

Mai târziu în acea noapte am urcat pe Ax şi mi-am croit drum prin labirintul familiar al coşurilor de fum şi al ardeziei nepotrivite şi al lutului şi staniului. Am dat un colţ şi am văzut-o pe Auri stând pe un coş de fum, cu părul ei lung, fin, plutindu-i în jurul capului ca şi cum ar fi fost sub apă. Se uita la lună şi îşi bălăngănea picioarele goale.

Mi-am dres încet glasul şi Auri s-a întors să se uite. A sărit de pe horn şi a luat-o la sănătoasa peste acoperiş, oprindu-se la câţiva paşi de mine. Zâmbetul ei era mai strălucitor decât luna.

— Există o întreagă familie de arici care trăieşte în Izvorul Greierului! a zis ea entuziasmată.

A mai făcut doi paşi şi mi-a prins mâna între mâinile ei.

— Sunt copii mici în ghinde.

M-a tras uşor.

— Vrei să vii să vezi?

Am dat din cap şi Auri m-a condus peste acoperiş spre mărul pe care îl foloseam pentru a coborî în curte. Când am ajuns în sfârşit acolo, s-a uitat la copac, apoi în jos, unde încă ţinea mâna mea lungă, bronzată, cu ambele ei mâini mici şi albe. Mă apucase strâns şi hotărât şi nu dădea niciun semn de renunţare.

— Mi-a fost dor de tine, a zis ea moale fără să ridice privirea. Să nu mai pleci.

— N-am gând de plecare, i-am spus cu blândeţe. Am prea multe de făcut aici.

Auri şi-a înclinat capul într-o parte pentru a-mi arunca o privire prin norul părului ei.

— Cum ar fi să mă vizitezi?

— Cum ar fi să te vizitez, am fost de acord.

CAPITOLUL 143

Ne-nsângeratul

La întoarcerea la Universitate mă aştepta o ultimă surpriză.

Trecuseră câteva zile de când mă întorsesem până să-mi reiau munca în Partizanat. De vreme ce nu mai aveam nevoie disperată de bani, sărisem peste muncă.

E ceva profund satisfăcător în modelarea unui obiect cu mâinile. Buna artizanare e ca un cântec întrupat. E un act de creaţie.

Aşa că m-am dus la Stocuri, gândindu-mă să încep cu ceva simplu, pentru că-mi ieşisem din mână. Când m-am apropiat de fereastră, am văzut o faţă cunoscută.

— Salut, Basil, am zis. Ce-ai mai făcut de data asta de-ai rămas blocat aici?

A lăsat capul în jos.

— Manipularea necorespunzătoare a reactivilor, a murmurat el.

Am râs.

— Nu-i aşa de rău. O să scapi într-un răstimp.

— Mda.

A ridicat privirea şi a zâmbit ruşinat.

— Auzisem că te-ai întors. Ai venit pentru creditul tău?

M-am oprit la jumătatea listei mele mentale cu tot de ce aveam nevoie pentru a face un coş de încălzire.

— Poftim?

Basil şi-a întins capul într-o parte.

— Creditul tău, a repetat el. Pentru Ne-nsângeratul.

S-a uitat la mine pentru un moment, apoi înţelegerea i-a apărut pe faţă.

— Aşa e, n-ai de unde să ştii…

S-a îndepărtat de fereastră pentru o clipă şi s-a întors cu ceva care semăna cu o lampă octogonală fabricată în întregime din fier.

Era diferită de prinzătorul de săgeţi pe care-l făcusem. Cel pe care-l construisem din resturi şi care era cam neşlefuit. Acesta era lustruit şi elegant. Toate piesele se potriveau perfect şi era acoperit cu un strat subţire de smalţ alchimic transparent, care îl proteja de ploaie şi rugină. Isteţ, ar fi trebuit să includ asta în conceptul meu original.

În timp ce o parte din mine era flatată căci cuiva îi plăcuse conceptul meu suficient de mult pentru a-l copia, o mare parte era iritată să vadă un prinzător de săgeţi mult mai lustruit decât cel conceput de mine. Am observat o uniformitate grăitoare între piese.

— A făcut cineva un set de matriţe? am întrebat.

Basil a dat din cap.

— O, da. Demult. Două seturi.

A zâmbit.

— Deşteaptă treabă, trebuie să spun. Mi-a luat mult timp să înţeleg cum funcţionează modul de declanşare inerţială, dar acum ştiu…

Şi-a bătut uşor fruntea.

— Numai eu am făcut două. Bani buni pentru cât durează să le faci. Bate lămpile pentru punte.

Asta mi-a stors un zâmbet.

— Orice e mai bun decât lămpile pentru punte, am fost de acord, ridicându-l. Ăsta e al tău?

A clătinat din cap.

— Al meu s-a vândut luna trecută. Nu durează mult până se vând. Isteţ din partea ta să le vinzi atât de ieftin.

L-am răsucit în mâini şi am văzut un cuvânt inscripţionat în metal. Literele mari intrau adânc în fier, aşa că am ştiut că făceau parte din mulaj. Se putea citi „Ne-nsângeratul”.

M-am uitat la Basil. A zâmbit.

— Ai plecat fără să-i dai un nume adecvat, a zis el. Atunci Kilvin a formalizat schema şi l-a adăugat la înregistrări. Trebuia să-i dăm un nume înainte de-a începe să-l vindem.

Zâmbetul i-a dispărut un pic.

— Dar asta s-a întâmplat cam în acelaşi timp cu zvonul că te-ai pierdut pe mare. Aşa că Kilvin l-a dus la Magistrul Elodin…

— Ca să-i dea un nume potrivit, am zis, încă răsucindu-l în mână. Desigur.

— Kilvin a bombănit un pic, a zis Basil. L-a numit absurditate dramatică. Dar s-a lipit.

A ridicat din umeri, apoi s-a lăsat în jos şi a scotocit un pic înainte de a scoate un registru.

— Deci, îţi vrei creditul?

A început să răsfoiască paginile.

— Ar trebui să ai o bucată din el realizat până acum. Mulţi l-au făcut.

A găsit pagina pe care o căuta şi şi-a dus degetul de-a lungul liniei din registru.

— Uite aici. Douăzeci şi opt vândute până acum…

— Basil, am zis. Chiar nu înţeleg la ce te referi. Kilvin deja m-a plătit pentru primul pe care l-am făcut.

Basil s-a încruntat.

— Comisionul tău, a zis el cunoscător.

Apoi, văzându-mi privirea goală, a continuat.

— De fiecare dată când Stocurile vând ceva, Partizanatul primeşte un comision de treizeci la sută, şi cine deţine schema primeşte zece procente.

— Credeam că Stocurile păstrează toate cele patruzeci, am zis şocat.

A ridicat dintr-un umăr.

— De multe ori aşa de întâmplă. Stocurile deţin majoritatea schemelor vechi. Majoritatea obiectelor au fost deja inventate. Dar pentru ceva nou…

— Manet n-a menţionat niciodată asta, am zis.

Basil s-a strâmbat a scuză.

— Bătrânul Manet e un cal de povară, a zis el politicos. Dar nu e cel mai inovativ tip de pe-aici. E aici, de cât, de treizeci de ani? Nu cred că are nici măcar o schemă pe numele lui.

A răsfoit registrul un pic, trecându-şi privirea peste pagini.

— Majoritatea artificierilor serioşi au cel puţin o schemă, fie şi doar ca punct de mândrie, chiar dacă e ceva destul de inutil.

Numerele mi s-au amestecat în cap.

— Deci, zece la sută a opt talanţi fiecare, am murmurat, apoi am ridicat privirea. Mă aşteaptă douăzeci şi doi de talanţi?

Basil a dat din cap, uitându-se la înregistrarea din registru.

— Douăzeci şi doi de talanţi şi patru sfanţi, a zis el scoţând un creion şi o bucată de hârtie. Îi vrei pe toţi?

Am rânjit.

Când am plecat spre Imre, punga mi-era atât de grea, că m-

am temut că voi începe să şchiopătez. M-am oprit la Cinzeacă şi mi-am luat traista, aşezând-o pe celălalt umăr, pentru a mă echilibra.

M-am plimbat prin oraş, trecând alene prin toate locurile pe care le frecventasem înainte împreună cu Denna. M-am întrebat unde în lume ar putea să fie.

După ce ritualul de căutare a fost complet, m-am dus pe o alee din spate, care mirosea a grăsime râncedă, şi am urcat un set de scări înguste. Am bătut vioi la uşa lui Devi, am aşteptat un minut, apoi am bătut din nou, mai tare.

S-a auzit sunetul unui zăvor tras şi al unei încuietori deschizându-se. Uşa s-a crăpat uşor şi un ochi de culoare albastru deschis s-a uitat la mine. Am zâmbit.

Uşa s-a deschis încet. Devi stătea în uşă, uitându-se fără expresie la mine, cu braţele pe lângă corp.

Am ridicat o sprânceană la ea.

— Cum? am zis. Nicio batjocură isteaţă?

— Nu fac afaceri pe prispă, a zis automat. Vocea ei n-avea nicio inflexiune. Va trebui să intri.

Am aşteptat, dar nu s-a dat din uşă. Am simţit miros de scorţişoară şi miere venind din camera din spatele ei.

— Devi? am întrebat-o. Eşti bine?

— Eşti v…

S-a oprit, încă holbându-se la mine. Vocea ei era plată şi lipsită de emoţie.

— Credeam că eşti mort.

— În acest sens şi în multe altele, ţin să dezamăgesc, am zis.

— Eram sigură că a făcut-o, a continuat Devi. Baronia tatălui său e numită Insulele Pirate. Eram sigură că a făcut-o pentru că i-am dat foc la apartament. Eu am fost cea care a pornit focul, dar el n-avea de unde să ştie. Tu ai fost singurul pe care l-a văzut. Pe tine şi pe prietenul tău cealdiz.

Devi s-a uitat la mine, clipind în lumină. Gailetul cu înfăţişare de zână fusese mereu palid, dar era prima dată când o vedeam atât de palidă.

— Eşti mai înalt, a zis ea. Aproape uitasem cât de înalt eşti.

— Aproape uitasem cât de frumoasă eşti, am zis. Dar nu prea mi-a ieşit.

Devi a continuat să stea în uşă, palidă şi mirată. Îngrijorat, am făcut un pas înainte şi i-am pus uşor mâna pe braţ. Nu s-a ferit, aşa cum mă aşteptam pe jumătate. Pur şi simplu s-a uitat în jos

la mâna mea.

— Aştept o remarcă usturătoare, am tachinat-o uşor. De obicei eşti mai rapidă.

— Nu cred că mă pot pune cu tine acum, a zis ea.

— N-am crezut niciodată că te-ai putea pune cu mine, am zis. Dar îmi place un pic de tachinare din când în când.

Devi mi-a zâmbit pe ascuns, în obraji revenindu-i un pic de culoare.

— Eşti un măgar, a zis ea.

— Aşa mai merge, am zis încurajator, dând-o la o parte din uşă în după-amiaza luminoasă de toamnă. Ştiam că ai talent pentru asta.

Am mers împreună la un han din apropiere şi cu ajutorul unui beri mici şi al unei mese de prânz mari, Devi şi-a revenit din şocul de-a mă vedea în viaţă. Curând şi-a recăpătat firea clonţoasă şi ne-am luat peste picior în timp ce beam cidru de mere condimentat.

După aceea am mers înapoi la ea acasă, în spatele măcelăriei, moment în care Devi a descoperit că a uitat să încuie uşa.

— Milostive Tehlu, a zis ea odată ajunşi înăuntru, uitându-se frenetic în jur. Asta-i prima dată când se întâmplă.

Privind în jur, am văzut că puţine se schimbaseră în apartamentul ei de când îl văzusem ultima oară, deşi al doilea set de rafturi cu cărţi era aproape pe jumătate plin. M-am uitat peste titluri, în timp ce Devi căuta prin alte camere, ca să se asigure că nu lipsea nimic.

— Ai vrea să împrumuţi ceva? a întrebat ea, întorcându-se în cameră.

— De fapt, am zis, eu am ceva pentru tine.

Am pus traista pe biroul ei şi am căutat prin ea până am găsit un pachet dreptunghiular învelit în muşama şi legat cu sfoară. Mi-am mutat traista pe podea şi am pus pachetul pe birou, împingându-l spre ea.

Devi s-a apropiat de birou cu o expresie de îndoială pe faţă, apoi s-a aşezat şi a desfăcut pachetul. Înăuntru era un exemplar din *Celum Tinture,* pe care îl furasem din biblioteca lui Caudicus. Nu era o carte deosebit de rară, dar era o resursă utilă pentru un alchimist exilat din Arhive. Nu că aş fi ştiut ceva despre alchimie,

desigur.

Devi s-a uitat la ea.

— De ce îmi dai asta? a întrebat ea.

Am râs.

— E un cadou.

M-a privit cu ochii mijiţi.

— Dacă tu crezi că asta îţi va aduce o prelungire pentru împrumut…

Am scuturat din cap.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea, am zis. Cât priveşte împrumutul…

Mi-am scos punga şi am numărat nouă talanţi groşi pe biroul ei.

— Bine atunci, a zis Devi uşor surprinsă. Se pare că cineva a avut o călătorie profitabilă.

S-a uitat la mine.

— Eşti sigur că nu vrei să aştepţi până după plata taxei de şcolarizare?

— Deja m-am ocupat de ea, am zis.

Devi n-a făcut niciun gest să ia banii.

— N-aş vrea să te las fără un ban la începutul noului semestru, a zis ea.

Am cântărit punga într-o mână. A zăngănit cu o plinătate încântătoare, aproape muzicală.

Devi a scos o cheie şi a descuiat un sertar din partea de jos a biroului.

A scos, una câte una, exemplarul meu de *Retorică şi Logică,* naiul măiestriei, lampa mea simpatetică şi inelul Dennei.

Le-a pus frumos una peste alta pe biroul ei, dar tot nu s-a întins să ia monedele.

— Mai ai încă două luni înainte ca anul tău şi o zi să treacă, a zis ea. Eşti sigur că n-ai prefera să aştepţi?

Nedumerit, m-am uitat la banii de pe masă, apoi prin camera lui Devi. Când am realizat ce se întâmplă, am simţit că o floare mi se desface în cap.

— Nu e vorba deloc de bani, nu? am zis, uimit că mi-a luat atât de mult să-mi dau seama.

Devi şi-a lăsat capul într-o parte.

Am arătat către rafturi, către patul mare de catifea, către Devi însăşi.

Nu mai observasem până atunci, dar deşi hainele ei nu erau

luxoase, croiala şi pânza erau la fel de delicate ca ale oricărui nobil.

— Asta n-are nimic de-a face cu banii, am repetat.

M-am uitat la cărţile ei. Colecţia ei trebuia să valoreze cinci sute de talanţi, cu siguranţă.

— Foloseşti banii ca momeală. Îi împrumuţi pe cei disperaţi care ţi-ar putea fi utili, apoi speri să nu ţi-i poată înapoia. Adevărata afacere sunt favorurile.

Devi a chicotit un pic.

— Banii sunt buni, a zis ea, cu ochii strălucitori. Dar lumea e plină de lucruri pe care oamenii nu le-ar vinde niciodată. Favorurile şi obligaţia valorează mult, mult mai mult.

M-am uitat la cei nouă talanţi strălucitori de pe biroul ei.

— N-ai o sumă minimă de împrumutat, nu-i aşa? am întrebat, ştiind deja răspunsul. Mi-ai zis-o ca să fiu obligat să împrumut mai mult. Ai sperat că-mi voi săpa o groapă prea adâncă şi că nu voi fi în stare să-ţi plătesc datoria.

Devi a zâmbit deschis.

— Bine-ai venit în joc, a zis începând să ridice monedele. Mulţumesc că ai participat.

CAPITOLUL 144

Sabie şi shaed

Cu punga gata să dea pe-afară şi cu scrisoarea de credit a lui Alveron asigurându-mi şcolarizarea, semestrul de iarnă a fost la fel de lipsit de griji ca o plimbare prin grădină.

Era ciudat că nu mai trebuia să trăiesc ca un sărman. Aveam haine care mi se potriveau şi îmi permiteam să le duc la spălat. Puteam să cumpăr cafea sau ciocolată ori de câte ori voiam. Nu mai era nevoie să muncesc la nesfârşit în Partizanat şi îmi puteam petrece timpul meşterind pur şi simplu, pentru a-mi satisface curiozitatea sau pentru a realiza proiectele care-mi făceau plăcere.

La aproape un an de când plecasem, mi-a trebuit un timp să mă reobişnuiesc cu Universitatea. După tot acest timp, mi s-a părut ciudat să nu mai port sabie. Dar astfel de lucruri nu erau aprobate pe-aici şi am ştiut că vor provoca mai multe probleme decât merita.

La început am lăsat Cezura în cameră. Dar ştiam mai bine decât oricine cât de uşor era să intre cineva şi s-o fure. Bara ţinea la distanţă doar un hoţ foarte binevoitor. Unul mai pragmatic ar fi spart pur şi simplu fereastra şi ar fi dispărut în mai puţin de un minut. Din moment ce sabia era literalmente de neînlocuit şi promisesem să o păstrez în siguranţă, n-a durat mult până s-o mut într-un loc ascuns în Subsol.

Shaedul era mai uşor de ţinut la îndemână, pentru că-i puteam schimba forma cu puţin efort. A fluturat rar pe cont propriu. Mai degrabă refuza să se mişte, cum părea că i-o cer rafalele de vânt. Ai crede că lumea observă astfel de chestii, dar n-o face. Chiar şi Wilem şi Simmon, care mă tachinau pentru pasiunea mea pentru ea, niciodată nu mi-au considerat mantia mai mult decât o piesă excepţional de versatilă de îmbrăcăminte.

De fapt, Elodin a fost singurul care a observat ceva ieşit din

comun cu privire la aceasta.

— Ce-i asta? a exclamat el când ne-am intersectat într-o curticică din afara Axului. Cum ai ajuns să fii *înshaedat?*

— Poftim? am întrebat.

— Mantia ta, băiete. Mantia ta rotitoare. Cum, în harul lui Dumnezeu, ai dat peste un *shaed?*

Mi-a confundat surprinderea cu ignoranţa.

— Nu ştii ce porţi?

— Ştiu ce e, am zis. Sunt doar surprins că ştiţi dumneavoastră.

M-a privit insultat.

— N-aş fi Glăsuitor dacă n-aş observa o mantie de la zâne la câţiva paşi de mine.

A luat un colţ între degete.

— O, e minunat. Iată o bucată de veche magie pe care rareori poate pune mâna cineva.

— De fapt, e magie nouă, am spus.

— Ce vrei să spui? a întrebat el.

Când a devenit evident că explicaţia mea implica o poveste lungă, Elodin m-a condus într-un băruleţ confortabil pe care nu-l mai văzusem înainte. De fapt, ezit să-l numesc bar. Nu era plin de trăncănelile studenţilor şi de miros de bere. Era întunecat şi liniştit, cu tavanul jos şi grupuri răzleţe de scaune mari, confortabile. Mirosea a piele şi a vin vechi.

Ne-am aşezat lângă un radiator cald şi am sorbit cidru fierbinte, în timp ce i-am spus toată povestea călătoriei mele neintenţionate în ţinutul zânelor. Am simţit o uşurare minunată. Nu putusem să spun nimănui povestea, de teama de-a nu ajunge de râsul Universităţii.

Elodin s-a dovedit un ascultător surprinzător de atent şi a fost interesat în mod deosebit de lupta prin care Felurian încercase să mă îndoaie după bunul plac. După ce am terminat povestea, m-a umplut de întrebări. Îmi aminteam ce nume folosisem pentru a chema vântul? Cum îl simţisem? Starea de veghe ciudată pe care o descrisesem fusese mai mult ca şi cum aş fi fost beat sau mai mult ca şi cum aş fi fost şocat?

Am răspuns cât de bine am putut, iar în cele din urmă s-a lăsat pe spate în scaun, dând din cap pentru sine.

— E semn bun când un student se duce să vâneze vântul şi-l prinde, a zis el aprobator. Asta e a doua oară când îl chemi. Poate fi prins doar mai uşor.

— De trei ori, de fapt, am zis. L-am găsit şi când m-am oprit în Ademre.

A râs.

— L-ai vânat până la marginea hărţii! a zis el, făcând o mişcare largă cu mâna stângă.

Uimit, am realizat că era gestica ademă pentru *respect uimit.*

— Cum s-a simţit? Crezi că i-ai putea găsi numele din nou, dacă ai avea nevoie de el?

M-am concentrat, încercând să-mi împing mintea în Frunza în Vrie. Trecuseră o lună şi o mie de mile de când încercasem ultima oară şi-mi era greu să-mi duc mintea în acel gol ciudat, confuz.

În cele din urmă am reuşit. M-am uitat în jurul cămăruţei, sperând să văd numele vântului ca pe un prieten cunoscut. Dar nu era nimic acolo, în afară de firele de praf care făceau vârtejuri într-o rază de soare care cădea pieziş printr-o fereastră.

— Ei? a întrebat Elodin. Poţi să-l chemi dacă ai nevoie de el?

Am ezitat.

— Poate.

Elodin a dat din cap ca şi cum ar fi înţeles.

— Dar probabil nu şi dacă ţi-ar cere cineva?

Am dat din cap, mai mult decât uşor dezamăgit.

— Nu fi descurajat. Ne va da ceva de furcă.

A zâmbit fericit şi m-a bătut pe spate.

— Dar cred că e mai mult în povestea ta decât îţi dai seama. Ai chemat mai mult decât vântul. Din ceea ce ai spus, eu cred că ai chemat însuşi numele lui Felurian.

M-am gândit. Amintirile mele din ţinutul zânelor erau ciudat de neuniforme, niciuna mai presus de confruntarea mea cu Felurian, care avea o calitate ciudată, aproape de vis. Când am încercat să mi-o amintesc în detaliu, aproape părea că i s-a întâmplat altcuiva.

— Presupun că e posibil.

— E mai mult decât posibil, m-a asigurat. Mă îndoiesc că o creatură atât de bătrână şi de puternică precum Felurian s-ar fi supus numai vântului. Nu că realizarea ta ar fi mai prejos, s-a grăbit el să adauge. Poate chema vântul doar un student dintr-o mie. Dar să chemi numele unei vietăţi, să nu mai vorbim de una din ţinutul zânelor…

Şi-a ridicat sprâncenele către mine.

— Ăsta e un cal de altă culoare.

— De ce ar fi numele unei persoane cu mult diferit? am întrebat, apoi mi-am răspuns singur la întrebare. Complexitatea.

— Exact, a zis el.

Faptul că înţelesesem părea să-l entuziasmeze.

— Pentru a denumi un obiect, trebuie să-l înţelegi pe de-a-ntregul. O piatră sau o bucată de vânt e destul de dificil. O persoană…

S-a oprit cu înţeles.

— Nu pot pretinde c-o înţeleg pe Felurian, am zis.

— O parte din tine a făcut-o, a insistat el. Mintea ta adormită. O raritate, într-adevăr. Dacă ai fi ştiut cât de greu e, n-ai fi avut nicio şansă s-o faci.

Pentru că sărăcia nu mă mai forţa să lucrez ore nesfârşite în Partizanat, eram liber să studiez mai mult ca oricând. Mi-am continuat cursurile obişnuite de magie simpatetică, medicină, chimie şi artizanat, apoi am adăugat herbologie şi anatomia comparată a femeii.

Curiozitatea mea fusese zgândărită de întâlnirea cu cufărul Lackless şi încercam să învăţ câte ceva despre nodurile din poveştile yllişe. Dar am descoperit repede că cele mai multe cărţi despre Yll erau istorice, nu lingvistice, şi nu mi-au oferit nicio informaţie cu privire la modul în care s-ar putea descifra, de fapt, un nod.

Aşa că am căutat în Registrele Morţilor şi am descoperit un singur raft cu cărţi scoase din uz cu privire la Yll, într-una din secţiunile mai neplăcute, cu tavanul jos, din subsolurile inferioare. Apoi, în timp ce căutam un loc unde să stau şi să citesc, am descoperit o cămăruţă ascunsă în spatele unui raft proeminent.

Nu era un bârlog pentru citit, cum am bănuit. Înăuntru erau sute de mosoare mari de lemn pe care se înnoadă sfoara. Nu erau cărţi, mai exact, ci echivalente ylliş. Un strat subţire de praf acoperea totul şi m-am îndoit că mai intrase cineva în cameră de zeci de ani.

Am o mare slăbiciune pentru lucrurile secrete. Dar am constatat repede că citirea nodurilor era imposibilă fără a înţelege mai întâi yllişul. Nu existau cursuri pe această temă şi întrebând în stânga şi-n dreapta am descoperit că niciunul dintre membrii breslei Magistrului Lingvist nu ştia prea multe cuvinte.

N-am fost teribil de surprins, având în vedere că Yll aproape fusese călcat în picioare de cizmele de fier ale Imperiului Aturan. Bucata care a rămas azi e populată în mare parte de oi. Şi dacă ai sta în mijlocul ţării, ai putea să arunci o piatră peste graniţă. Totuşi, a fost un final dezamăgitor pentru căutarea mea.

Apoi, câteva zile mai târziu, Magistrul Lingvist m-a chemat în biroul lui. Auzise că făceam anchete şi s-a dovedit că vorbea ylliş destul de bine. S-a oferit să-mi fie personal tutore, iar eu i-am acceptat bucuros oferta.

De când venisem la Universitate, îl văzusem pe Magistrul Lingvist doar în timpul interviurilor de admitere şi când eram adus de coarne din motive disciplinare.

În calitate de Cancelar, era destul de sever şi de formal. Dar când nu era aşezat pe scaunul de Cancelar, Magistrul Herma era un profesor surprinzător de abil şi de blând. Era plin de duh, cu un simţ al umorului uimitor de ireverenţios. Prima dată când mi-a spus o glumă porcoasă, m-ai fi putut răsturna cu un fulg.

Elodin nu preda niciun curs în acel semestru, dar am început să studiez în particular glăsuirea sub conducerea sa. A mers mai lin acum, când înţelesesem că în nebunia lui avea o metodă.

Contele Threpe a fost nespus de fericit să mă găsească în viaţă şi a dat o petrecere de înviere, unde am fost prezentat cu mândrie în faţa nobilimii locale. Am avut un costum de haine croit special pentru eveniment şi, într-un acces de nostalgie, am ales să fie făcut în culorile vechii mele trupe: verdele şi griul oamenilor Lordului Pârloagă-Sură.

După petrecere, la o sticlă de vin în camera de zi, i-am spus lui Threpe aventurile mele. Am lăsat deoparte povestea despre Felurian, pentru că ştiam că nu m-ar fi crezut. Şi n-am putut să-i spun nici jumătate din ceea ce făcusem în serviciul maerului. În consecinţă, Threpe a crezut că Alveron a fost destul de generos în a mă recompensa. N-am încercat să-l conving de contrariu.

CAPITOLUL 145

Poveşti

Ambrose a lipsit, din fericire, în semestrul de iarnă, dar când a sosit primăvara a venit înapoi să se cuibărească asemenea unei păsări migratoare nesuferite. N-a fost o coincidenţă că a doua zi după ce s-a întors am lipsit de la toate cursurile şi mi-am petrecut întreaga zi făcându-mi un gram nou.

De îndată ce zăpada s-a topit şi pământul a devenit din nou ferm, am reînceput să practic ketanul. Amintindu-mi cât de ciudat mi s-a părut când l-am văzut prima dată, l-am făcut în intimitatea pădurii de la nord de Universitate.

Cu semestrul de primăvară a venit o nouă rundă de admiteri. M-am prezentat la interviu cu o mahmureală profundă şi am bâlbâit răspunsurile la câteva întrebări. Taxa de şcolarizare mi-a fost stabilită la optsprezece talanţi şi cinci sfanţi, un câştig pentru mine de patru talanţi şi ceva mărunţiş de la Trezorerie.

Vânzările Ne-nsângeratului s-au domolit peste iarnă, pentru că au fost mai puţini comercianţi care au vizitat Universitatea. Dar odată ce zăpada s-a topit şi drumurile s-au uscat, grămăjoara acumulată în Stocuri s-a vândut repede, aducându-mi încă şase talanţi.

Nu eram obişnuit să am atât de mulţi bani la dispoziţie şi trebuie să recunosc că asta m-a cam zăpăcit. Aveam şase costume de haine care mi se potriveau şi toată hârtia pe care o puteam folosi. Am cumpărat cerneală neagră de calitate de la Arueh şi propriul meu set de instrumente de gravat. Aveam două perechi de pantofi. Două.

Am găsit un antic şi zdrenţăros dicton yllish îngropat într-o librărie din Imre. Plin cu desene cu noduri, proprietarul librăriei crezuse că era jurnalul unui marinar şi-l cumpărase cu un talant şi jumătate. Nu după mult timp am cumpărat un exemplar din *Heroborica,* apoi am adăugat unul din *Termigus Techina,* pe care o puteam folosi ca punct de referinţă în timp ce proiectam

schema în intimitatea camerei mele.

Am achitat cina pentru prietenii mei. Auri avea rochii noi şi panglici strălucitoare pentru părul ei. Toate astea, şi tot mai aveam bani în pungă. Cât de ciudat. Cât de minunat.

Spre mijlocul semestrului am început să aud poveşti cunoscute. Poveşti despre un anume aventurier cu părul roşu care îşi petrecuse noaptea cu Felurian.

Poveşti despre un arcanist tânăr şi cutezător care avea toate puterile lui Taborlin cel Mare.

Durase câteva luni, dar isprăvile mele din Vintas parcurseseră în cele din urmă drumul de la gură la ureche pe toată acea lungă distanţă până la Universitate.

Ar putea fi adevărat că atunci când în sfârşit am devenit conştient de aceste poveşti mi-am alungit *shaedul* un pic şi l-am purtat mai des decât înainte. S-a întâmplat, de asemenea, ca în următoarea perioadă să petrec o ruşinoasă durată de timp în taverne, ascuns în linişte, ascultând poveştile. Poate chiar am mers atât de departe, încât să ofer vreo două sugestii.

Eram tânăr, la urma urmelor, şi era firesc să mă încânte notorietatea. M-am gândit că va păli în timp. De ce să nu mă dezvălui un pic privirilor piezişe ale colegilor mei? De ce să nu mă bucur de ele, cât mai ţineau?

Multe dintre poveşti se învârteau în jurul vânării bandiţilor şi salvării tinerelor. Dar niciuna dintre ele nu era foarte aproape de adevăr. Nicio poveste nu poate parcurge peste o mie de mile din gură-n gură şi să-şi păstreze forma.

Deşi detaliile difereau, majoritatea urmau un fir familiar: tinere la ananghie.

Uneori mă angaja un nobil. Uneori era un tată îngrijorat, un primar înnebunit de durere sau un jandarm cu ifose.

De cele mai multe ori salvam două fete. Uneori doar una, uneori erau trei. Erau cele mai bune prietene. Erau mamă şi fiică. Am auzit o poveste în care erau şapte, toate surori, toate prinţese frumoase, toate fecioare. Ştiţi genul ăla de poveste.

Exista o mare varietate cu privire de la cine le salvam mai exact pe fete. Bandiţii erau destul de frecvenţi, dar existau, de asemenea, unchi răi, mame vitrege şi nebuni. O poveste, printr-o întorsătură ciudată, mă făcea să le salvez de la mercenarii ademi. Au existat chiar şi vreo doi căpcăuni.

În timp ce salvam, ocazional, fetele de la o trupă de actori ambulanţi, sunt mândru să spun că n-am auzit niciodată o poveste în care să fie răpite de edema ruh.

Povestea a avut, în general, două finaluri. În primul săream la luptă ca Făt-Frumos şi luptam cu sabia până când toată lumea murea, fugea sau se pocăia corespunzător. Al doilea final era mult mai îndrăgit. Mă implica pe mine chemând focul şi fulgerele din cer, la fel ca Taborlin cel Mare.

În versiunea mea preferată a poveştii, întâlneam pe drum un căldărar de nădejde. Împărţeam cina cu el, iar el îmi spunea de doi copii care fuseseră furaţi de la o fermă din apropiere. Înainte de-a pleca, îmi vindea un ou, trei cuie de fier şi o mantie ponosită, care mă putea face invizibil. Îmi foloseam obiectele şi isteţimea considerabilă pentru a-i salva pe copii din ghearele unui viclean trol flămând.

Dar, deşi existau mai multe versiuni ale acestui basm, povestea despre Felurian era de departe cea mai populară. Cântecul pe care i-l scrisesem străbătuse şi el drumul spre vest. Şi din moment ce cântecele îşi păstrează forma mai bine decât poveştile, detaliile despre întâlnirea mea cu Felurian erau ceva mai aproape de adevăr.

Când Wil şi Sim au stat pe capul meu pentru detalii, le-am spus toată povestea. Mi-a luat ceva timp să-i conving că spuneam adevărul. Mai degrabă mi-a luat ceva timp să-l conving pe Sim. Din anumite motive, Wil era perfect dispus să accepte existenţa tărâmului zânelor.

Nu l-am învinuit pe Sim. Până n-am văzut-o, aş fi pariat bani buni că Felurian nu există. Una e să-ţi facă plăcere să auzi o poveste, alta e s-o iei de bună.

— Adevărata întrebare e cât de bătrân eşti cu adevărat, a zis Sim gânditor.

— Ştiu eu, a zis Wilem cu mândria sumbră a cuiva care pretinde cu disperare că nu e beat. Are 17 ani.

— Ahhhh…

Sim a ridicat dramatic un deget.

— Aşa ai crede, nu?

— Ce vrei să spui? am întrebat.

Sim s-a aplecat în scaun.

— Te-ai dus pe tărâmul zânelor, ai petrecut ceva timp acolo,

apoi te-ai întors şi ai descoperit că au trecut doar trei zile, a spus Sim. Asta înseamnă că eşti doar cu trei zile mai în vârstă? Sau că ai îmbătrânit cât ai stat acolo?

Am rămas tăcut pentru un moment.

— Nu m-am gândit la asta, am recunoscut.

— În poveşti, băieţii ajung pe tărâmul zânelor şi se întorc bărbaţi, a spus Wilem. Asta înseamnă că îmbătrâneşti.

— Dacă ai de gând să crezi în poveşti, a zis Sim.

— Cum altfel? a întrebat Wil. Vrei să consulţi *Compendiumul lui Marlock despre fenomenul zânelor?* Găseşte-mi o astfel de carte şi voi face referire la ea.

Sim a ridicat din umeri, dispus să accepte.

— Deci, a zis Wil întorcându-se spre mine. Cât timp ai stat acolo?

— Greu de spus, am zis. N-a existat nici zi, nici noapte. Şi amintirile mele sunt un pic ciudate.

M-am gândit îndelung.

— Am vorbit, am înotat, am mâncat de zeci şi sute de ori, am explorat un pic. Şi, mă rog…

M-am oprit pentru a-mi drege vocea cu semnificaţie.

— Te-ai tăvălit, a sugerat Wil.

— Mulţumesc. Şi m-am şi tăvălit un pic.

Am numărat figurile pe care mi le arătase Felurian, iar apoi m-am gândit că nu m-ar fi putut învăţa mai mult de două sau trei pe zi…

— A durat cel puţin două luni, am zis. M-am bărbierit o dată sau o fi fost de două ori? Timp suficient să-mi crească un pic de barbă.

Wil şi-a dat ochii peste cap la asta, trecându-şi mâna prin neagra lui barbă cealdiză.

— Nimic nu se compară cu minunata ta barbă, am zis. Totuşi, a mea a crescut de cel puţin două sau trei ori.

— Deci, cel puţin două luni, a zis Sim. Dar cât timp ar fi putut să treacă?

— Trei luni? Câte poveşti am împărtăşit noi? Patru sau cinci luni? M-am gândit la cât de încet a trebuit să mutăm *shaedul* meu de la lumina stelelor la lumina lunii, la lumina focului.

— Un an?

M-am gândit la perioada mizerabilă pe care o petrecusem recuperându-mă după întâlnirea cu Cthaehul.

— Sunt sigur că n-are cum să fi fost mai mult de un an…

Vocea nu mi-a sunat atât de convingător cum mi-ar fi plăcut. Wilem a ridicat o sprânceană.

— Ei bine, aniversare plăcută.

Şi-a ridicat paharul pentru mine.

— Sau aniversări, depinde.

CAPITOLUL 146

Eşecuri

În timpul semestrului de primăvară am experimentat mai multe eşecuri.

Primul dintre acestea a fost mai mult un eşec în ochii mei. Mă aşteptam ca învăţarea limbii ylliş să fie relativ uşoară. Dar nimic nu era mai departe de adevăr.

În câteva zile învăţasem destulă tema ca să mă apăr singur în instanţă.

Dar tema e o limbă foarte ordonată şi o cunoşteam deja un pic din studiile mele. Poate cel mai important, între tema şi aturană există o mare suprapunere. Sunt folosite aceleaşi caractere pentru scris şi multe cuvinte sunt înrudite.

Ylliş nu are nimic în comun cu aturana sau cu şaldiş sau chiar cu ademica, în ceea ce contează. E un dezastru iraţional, încâlcit. Paisprezece timpuri indicative ale verbului. Bizare inflexiuni oficiale de adresare.

Nu poţi să spui nici măcar „şosetele Cancelarului”. O, nu. Prea simplu. Toate proprietăţile sunt ciudat de duale: de parcă Cancelarul ar deţine şosetele, dar, în acelaşi timp, într-un fel şi şosetele ar avea drept de proprietate asupra Cancelarului.

Asta modifică utilizarea ambelor cuvinte în modurile gramaticale complexe. Ca şi cum simplul act de a deţine şosete schimbă cumva în mod fundamental natura cuiva.

Deci, chiar şi după luni de studiu cu Cancelarul, gramatica ylliş era încă un talmeş-balmeş pentru mine. Tot ce releva munca mea era o brumă de vocabular. Înţelegerea mea asupra nodurilor de poveste era mai rea ca niciodată. Am încercat s-o îmbunătăţesc exersând cu Deoch. Dar el nu prea era profesor şi a recunoscut că singura persoană pe care o cunoscuse vreodată care putea citi nodurile de poveste fusese bunica lui, care murise când el era foarte tânăr.

În al doilea rând a fost eşecul meu în chimie avansată, luată

sub îndrumarea ghilderului lui Mandrag, Anisat. Deşi materia mă fascina, nu m-am înţeles cu Anisat. Îmi plăcea descoperirea oferită de chimie, îmi plăcea fiorul de a experimenta, provocarea de a încerca şi a reîncerca. Îmi plăcea nedumerirea pe care mi-o provoca. Recunosc şi o oarecare slăbiciune prostească pentru aparatele implicate. Sticle şi tuburi. Acizi şi săruri. Mercur şi flacără. E ceva primordial în chimie, ceva care sfidează explicaţia. Ori simţi asta, ori nu.

Anisat n-o simţea. Pentru el chimia însemna jurnale scrise şi rânduri de numere notate cu atenţie. M-a pus să fac aceeaşi titrare de patru ori pur şi simplu pentru că însemnasem incorect. De ce să scrii un număr jos? De ce mi-ar trebui zece minute pentru a scrie ceea ce mâinile mele ar putea termina în cinci?

Aşa că ne-am certat. Uşor la început, dar niciunul dintre noi n-a fost dispus să dea înapoi. Ca urmare, după două perioade am ajuns să strigăm unul la altul, în mijlocul Creuzetului, în timp ce treizeci de studenţi ne priveau cu gurile deschise de spaimă.

Mi-a zis să plec din clasa lui, numindu-mă dennerling ireverenţios, lipsit de respect pentru autoritate. I-am zis că e un abac pompos care şi-a ratat adevărata carieră de scrib care numără case. Ca să fiu cinstit, amândoi am marcat câteva puncte.

Un alt eşec al meu a fost la matematică. După ce luni de-a rândul o ascultasem pe Fela pălăvrăgind emoţionată despre ce învăţase ea de la Magistrul Brandeur, am stabilit să-mi iau şi eu propria învăţătură. Din păcate, vârfurile mai înalte ale matematicii nu m-au încântat. Nu sunt poet. Nu-mi plac cuvintele de dragul cuvintelor. Îmi plac cuvinte pentru ceea ce pot ele realiza. Similar, nu sunt aritmetician. Numere care vorbesc numai ca numere prezintă prea puţin interes pentru mine.

Ca urmare a abandonării chimiei şi aritmeticii, am avut o grămadă de timp liber la dispoziţie. O parte l-am petrecut în Partizanat, făcând un Ne-nsângerat al meu, pe care l-am vândut practic înainte de a atinge rafturile.

Mi-am petrecut, de asemenea, o perioadă semnificativă de timp în Arhive şi în Clinică, făcând cercetare pentru un eseu intitulat *Despre lipsa de eficacitate a rădăcinii de săgeată.* Arwyl era sceptic, dar a fost de acord că cercetarea mea iniţială justifică atenţia.

Mi-am petrecut, de asemenea, o parte din timp cu amoruri. Era o experienţă nouă pentru mine, căci nu mai atrăsesem

niciodată ochii femeilor până atunci. Sau dacă o făcusem, nu ştiusem ce să fac cu atenţia respectivă.

Dar eram mai în vârstă acum şi într-o anumită măsură mai înţelept. Şi, din cauza poveştilor care circulau, femeile de pe ambele maluri ale râului au început să-şi arate interesul pentru mine.

Poveştile mele amoroase au fost toate plăcute şi de scurtă durată. Nu pot spune de ce de scurtă durată, cu excepţia evidenţei: că n-am în mine prea multe care să încurajeze o femeie să stea mult în compania mea. Simmon, de exemplu, avea multe de oferit. El era o piatră preţioasă neşlefuită. Deloc uimitoare la prima vedere, dar cu o mare valoare sub suprafaţă. Sim era tandru, bun şi atent, aşa că orice femeie se putea ataşa de el. El o făcuse pe Fela nebună de fericire. Sim era un prinţ.

Prin contrast, ce aveam eu de oferit? Chiar nimic. Cu atât mai puţin în acel moment. Eram mai mult ca o piatră ciudată, care e ridicată, cărată o vreme şi în cele din urmă aruncată din nou, după ce înţelegi că, în ciuda aspectului interesant, nu e nimic mai mult decât pământ întărit.

— Magistre Kilvin, ştiţi vreun metal care să rămână tare timp de două mii de ani şi să rămână relativ netocit sau nepătat? am întrebat.

Uriaşul artizan m-a privit cum stăteam în uşa biroului său pe deasupra roţii dinţate de alamă pe care o inscripţiona.

— Şi ce proiect mai ai în vedere acum, re’lar Kvothe?

În ultimele trei luni, încercasem să creez o altă schemă la fel de plină de succes ca Ne-nsângeratul. Parţial pentru bani, dar şi pentru că ştiam că era mult mai probabil ca Kilvin să promoveze studenţii cu trei sau patru scheme impresionante la activ.

Din păcate, m-am lovit şi aici de un şir de eşecuri. Am avut mai mult de o duzină de idei deştepte, dintre care niciuna n-a condus la un design terminat.

Cele mai multe au fost desfiinţate de Kilvin însuşi. Opt dintre ideile mele deştepte fuseseră deja create, unele dintre ele cu mai mult de o sută de ani în urmă. Cinci dintre ele, m-a informat Kilvin, necesitau utilizarea de rune care erau interzise re’larilor. Trei fuseseră matematic imposibile şi el mi-a demonstrat rapid de ce erau sortite eşecului, salvându-mi zeci de ore de timp pierdut.

Una dintre idei mi-a respins-o drept „cu totul nepotrivită pentru un artizan responsabil”. Am argumentat că un mecanism care să reducă timpul necesar pentru reîncărcarea unei baliste ar ajuta navele să se apere de piraţi. Ar ajuta la apărarea oraşelor de atacurile jefuitorilor…

Dar Kilvin nici n-a vrut s-audă. Când faţa lui a început să i se întunece ca un nor de furtună, mi-am abandonat repede argumentele planificate cu grijă.

În cele din urmă, doar două dintre ideile mele au fost fezabile, acceptabile şi originale. Dar după săptămâni de muncă, am fost nevoit să le abandonez şi pe acestea, nereuşind să le fac să funcţioneze.

Kilvin şi-a lăsat jos stylusul şi roata dinţată de alamă pe jumătate inscripţionată, întorcându-se cu faţa la mine.

— Admir studentul care gândeşte în termeni de durabilitate, re’lar Kvothe. Dar o mie sunt o grămadă de ani pentru o piatră, ce să mai spunem de metale. Ca să nu mai vorbim de metalele folosite din greu.

Am fost întrebat despre Cezură, desigur. Dar am ezitat să-i spun lui Kilvin tot adevărul. Ştiam prea bine că Magistrul Artizan nu era de acord ca artizanii să poarte armă. Deşi aprecia măiestria unui astfel de săbii, n-ar fi văzut cu ochi buni faptul că deţineam aşa ceva.

Am zâmbit.

— Nu e pentru un proiect, am spus. Doar eram curios. În timpul călătoriilor mele mi-a fost arătată o sabie destul de funcţională şi ascuţită. În ciuda acestui fapt, nu părea să existe nicio dovadă că avea peste două mii de ani. Ştiţi vreun metal care ar putea să nu se strice atât de mult timp? Să nu mai vorbim să-şi păstreze ascuţişul?

— A.

Kilvin a dat din cap, cu o expresie nu tocmai surprinsă.

— Există astfel de lucruri. Magie veche, s-ar putea spune. Sau arte vechi, de-acum pierdute pentru noi. Aceste lucruri sunt răspândite prin lume. Dispozitive minunate. Mistere. Există multe surse de încredere care vorbesc despre lampa care arde veşnic.

A făcut un gest larg cu mâna spre emisferele de sticlă întinse pe bancul lui de lucru.

— Avem chiar şi aici, la Universitate, o parte dintre aceste lucruri.

Am simţit cum curiozitatea mi se aprinde.

— Ce fel de lucruri? am întrebat.

Kilvin s-a tras alene de barbă cu o mână.

— Am un dispozitiv lipsit de orice scrijeldică, ce pare să nu facă nimic altceva decât să consume momentul cinetic. Am patru lingouri de metal alb, mai uşoare decât apa, pe care nu pot nici să le topesc, nici să le stric în vreun fel. O foaie de sticlă neagră, care n-are pe-o parte niciun fel de proprietăţi de frecare. O bucată de piatră în formă ciudată, care se menţine la o temperatură uşor mai sus de limita îngheţului, indiferent de ce căldură e în jurul ei. A ridicat din umerii masivi. Aceste lucruri sunt mistere.

Am deschis gura, apoi am ezitat.

— Ar fi nepotrivit să vă cer să-mi arătaţi unele dintre aceste lucruri?

Zâmbetul lui Kilvin a fost foarte alb pe fondul întunecat al pielii şi bărbii lui.

— Nu e niciodată nepotrivit să ceri, re'lar Kvothe, a zis el. Un student trebuie să fie curios. M-ar fi tulburat dacă ai fi fost indiferent la aşa ceva.

Uriaşul artizan s-a dus la biroul lui masiv din lemn, care, presărat cu proiecte pe jumătate terminate, avea suprafaţa abia vizibilă. A descuiat un sertar cu o cheie din buzunar şi a scos două cuburi de metal mat, puţin mai mari decât zarurile.

— Nu ne putem imagina la ce foloseau multe dintre aceste lucruri vechi, a zis el. Dar unele au o utilitate remarcabilă. A zguduit cele două cuburi de metal, ca şi cum ar fi fost zaruri, şi împreună acestea au sunat dulce în mâna lui. Noi le numim pietre protectoare.

S-a aplecat şi le-a pus pe podea, la câţiva zeci de centimetri distanţă unul de altul. Le-a atins şi a vorbit în şoaptă, prea încet ca să aud eu.

Am simţit o schimbare subtilă în aer. La început am crezut că se răcise încăperea, dar apoi mi-am dat seama de adevăr: nu mai simţeam căldura care radia de la forja ce ardea mocnit în celălalt capăt al biroului lui Kilvin.

Kilvin a luat firesc bara de fier folosită pentru a aţâţa forja şi mi-a aruncat-o cu forţă în cap. Gestul lui a fost atât de firesc, încât m-a prins complet cu garda lăsată şi n-am avut timp nici măcar să mă las în jos sau să mă trag deoparte.

Bara s-a oprit la o jumătate de metru de mine, ca şi cum lovise un obstacol nevăzut. Nu s-a auzit niciun sunet de lovitură,

nici nu s-a întors în mâna lui Kilvin.

Am întins mâna cu prudenţă şi n-am găsit… nimic. Era ca şi cum aerul intangibil din faţa mea devenise brusc solid.

Kilvin mi-a zâmbit.

— Pietrele protectoare sunt utilizate în special când sunt efectuate experimente periculoase sau testări ale anumitor echipamente, a zis el. Produc cumva o barieră magică şi cinetică.

Am continuat să-mi trec mâna de-a lungul barierei nevăzute. Nu era tare şi nici măcar solid. Şi-a dat drumul uşor când am împins şi l-am simţit alunecos ca sticla dată cu unt.

Kilvin m-a privit cu o expresie slab amuzată.

— Sincer, re'lar Kvothe, până ca Elodin să facă propria sugestie, m-am gândit să-ţi numesc dispozitivul de oprire a săgeţii Strajă Secundară.

S-a încruntat uşor.

— Nu e în întregime exact, desigur, dar e mai bine decât nonsensul dramatic al lui Elodin.

M-am aplecat puternic împotriva barierei nevăzute. Era solidă ca un zid de piatră. Acum, că mă uitam mai îndeaproape, puteam să văd o denaturare subtilă în aer, ca şi cum priveam printr-o foaie de sticlă uşor imperfectă.

— E mult superioară prinzătorului meu de săgeţi, Magistre Kilvin.

— Adevărat.

Kilvin a făcut un semn de conciliere şi s-a aplecat ca să ridice pietrele, murmurând din nou.

M-am clătinat un pic atunci când bariera a dispărut.

— Dar isteţimea ta o putem repeta la nesfârşit. Misterul ăsta nu.

Kilvin şi-a pus cele două cuburi de metal pe palma imensă.

— Astea sunt utile, dar nu uita: inteligenţa şi prudenţa îi sunt de folos artizanului. Noi ne facem treaba în lumea reală.

Şi-a închis degetele peste pietrele protectoare.

— Lasă misterul pentru poeţi, preoţi şi proşti.

În ciuda eşecurilor, studiul meu cu Magistrul Elodin progresa destul de bine. El susţinea că tot ce aveam nevoie pentru a deveni un Glăsuitor mai bun erau timpul şi dăruirea. I le-am dat pe amândouă, şi el le-a folosit în moduri ciudate.

Am petrecut ore enigmatice. M-a făcut să beau o halbă de

cidru de mere, apoi să citesc din scoarţă-n scoarţă *Teofania* lui Teccam. M-a pus să umblu legat la ochi timp de trei zile la rând, ceea ce nu mi-a îmbunătăţi performanţele la celelalte cursuri ale mele, dar i-a amuzat pe Wil şi Sim la nesfârşit.

M-a încurajat să văd cât de mult pot să stau treaz. Şi din moment ce-mi puteam permite câtă cafea voiam, am reuşit să stau aproape cinci zile. Deşi spre sfârşit devenisem destul de maniac şi începusem să aud voci.

Şi a mai fost incidentul de pe acoperişul Arhivelor. Se pare că toată lumea a auzit despre asta, într-o versiune sau alta.

Era o furtună bestială, cu descărcări electrice, şi Elodin a decis că mi-ar face bine să petrec ceva timp în mijlocul ei. Cu cât mai aproape, cu atât mai bine, a zis el. Ştia că Lorren n-ar permite niciodată accesul pe acoperişul Arhivelor, aşa că Elodin a furat pur şi simplu cheia.

Din păcate, asta a însemnat că atunci când cheia s-a rostogolit de pe acoperiş, nimeni n-a ştiut că eram prinşi acolo. Ca urmare, am fost nevoiţi să petrecem amândoi toată noaptea pe acoperişul de piatră goală, prinşi în dinţii furtunii furioase.

Abia pe la mijlocul dimineţii s-a calmat vremea suficient pentru ca noi să strigăm spre curte după ajutor. Apoi, cum nu părea să existe o a doua cheie, Lorren a urmat calea cea mai dreaptă şi a adus mai mulţi scribi voinici care să dărâme pur şi simplu uşa care ducea pe acoperiş.

Nimic din toate astea n-ar fi fost o problemă deosebită, dacă atunci când a început să plouă Elodin n-ar fi insistat să ne dezbrăcăm în pielea goală, să ne învelim hainele într-o muşama şi să le atârnăm cu o cărămidă. Potrivit lui Elodin, asta avea să mă ajute să experimentez furtuna în cea mai mare măsură posibilă.

Vântul bătuse mai puternic decât se aşteptase şi smulsese atât cărămida, cât şi hainele noastre, zburându-le spre cer ca pe un pumn de frunze. Aşa pierdusem cheia, vezi bine. Era în buzunarul pantalonilor lui Elodin.

Din această cauză, Magistrul Lorren, ghilderul lui Lorren, Distrel, şi trei scribi musculoşi ne găsiseră pe Elodin şi pe mine pe acoperişul Arhivelor goi-puşcă şi uzi ca şobolanii înecaţi. În cincisprezece minute, toată Universitatea a auzit povestea. Elodin a râs de s-a prăpădit de toată chestia şi, deşi acum văd ceva umor în asta, la vremea respectivă eram departe de a fi amuzat.

N-o să vă împovărez cu întreaga noastră listă de activităţi. E de-ajuns să spunem că Elodin a mers departe pentru a-mi trezi mintea adormită. Ridicol de departe, de fapt.

Şi, spre surprinderea mea, munca noastră şi-a cules roadele. În acest timp am chemat numele vântului de trei ori.

Prima dată am potolit vântul timp de o respiraţie lungă în timp ce stăteam în picioare pe Podul de Piatră, în miez de noapte. Elodin era acolo, îndrumându-mă. Prin asta vreau să spun că mă plesnea cu o cravaşă. Eram şi desculţ şi mai mult decât uşor beat.

A doua oară a venit la mine pe neaşteptate, în timp ce studiam în Tomuri. Citeam o carte de istorie yllişă, când deodată aerul din camera cavernoasă mi-a şoptit. Am ascultat aşa cum mă învăţase Elodin, apoi i-am vorbit delicat. La fel de delicat, vântul ascuns s-a stârnit într-o briză, surprinzând studenţii şi făcându-i pe scribi să intre în panică.

Numele s-a stins în mintea mea câteva minute mai târziu, dar cât timp a durat, am deţinut anumite cunoştinţe pe care mi le-aş fi dorit, aş fi putut să stârnesc o furtună sau să declanşez un fulger cu aceeaşi uşurinţă.

Cunoştinţele în sine trebuiau să-mi fie de-ajuns. Dacă aş fi chemat puternic numele vântului în Arhive, Lorren m-ar fi atârnat de degetele de la picioare deasupra uşilor exterioare.

Poate nu credeţi aceste fapte teribil de impresionante de glăsuire, şi cred că aveţi dreptate. Dar în primăvara aia am chemat vântul a treia oară, şi a treia oară e cu noroc.

CAPITOLUL 147

Datorii

Din moment ce aveam mult timp la dispoziţie, la jumătatea semestrului am luat o şaretă trasă de doi cai şi m-am îndreptat spre Bobcatran ca să mă simt bine.

Mi-a luat tot Pustiişul să ajung acolo, şi am petrecut cea mai mare parte din Doborâş vizitând locuri vechi şi plătind datorii vechi: un cizmar care fusese bun cu un băiat desculţ, un hangiu care mă lăsase să dorm câteva nopţi pe vatra lui, un croitor pe care-l terorizasem.

Părţi din mal erau uimitor de familiare, în timp ce pe altele nu le-am recunoscut deloc. Asta nu m-a surprins din cale-afară. Un oraş aglomerat ca Bobcatranul e în continuă schimbare. M-a surprins însă nostalgia ciudată pe care am simţit-o pentru acest loc care fusese atât de crud cu mine.

Fusesem plecat timp de doi ani. Practic, o viaţă în urmă. Trecuseră ceva zile de la ultima ploaie, iar oraşul era uscat ca un os. Picioarele a o sută de mii de oameni ridicaseră un nor fin de praf, care umplea străzile oraşului. Mi-a acoperit hainele şi mi-a intrat în păr şi în ochi, care au început să mă mănânce. Am încercat să nu mă gândesc prea mult că era în cea mai mare parte rahat pulverizat, amestecat cu un sortiment de peşti morţi, cu fum de cărbune şi cu urină aruncată aşa pentru a da aromă.

Dacă respiram pe nas, eram asaltat de miros. Dar dacă respiram pe gură, puteam să-i simt gustul, iar praful îmi umplea plămânii, făcându-mă să tuşesc. Nu-mi aminteam să mai fi fost atât de rău ca în acel moment. Mereu fusese atât de murdar aici? Mereu mirosise atât de rău?

După o jumătate de oră de căutări, am găsit în sfârşit clădirea cu subsol arsă complet. Am coborât pe scări şi pe holul lung, spre o cameră plină de mucegai. Trapis era încă acolo, desculţ şi purtând aceeaşi haină zdrenţuită, îngrijindu-şi copiii fără speranţă în întunericul rece de sub străzile oraşului.

M-a recunoscut. Nu cum ar fi făcut-o alţii, nu ca pe un erou în devenire din poveşti. Trapis n-avea timp pentru aşa ceva. Şi-a amintit de mine ca băiatul murdar, lihnit, care căzuse pe scările sale, având febră şi plângând într-o noapte de iarnă. Se poate spune că l-am iubit şi mai mult pentru asta.

I-am dat bani câţi bani a vrut: cinci talanţi. Am încercat să-i dau mai mult, dar a refuzat. Dacă ar cheltui prea mult, ar atrage atenţia, a spus el. El şi copiii lui ar fi mai în siguranţă dacă nimeni nu i-ar observa.

M-am plecat la înţelepciunea lui şi mi-am petrecut restul zilei ajutându-l. Am pompat apă şi am adus pâine. I-am examinat rapid pe copii, apoi am făcut un drum până la o farmacie şi am adus câteva lucruri care le-ar fi putut fi de folos.

În cele din urmă l-am ajutat pe Trapis, măcar atât cât mi-a permis. I-am frecat cu camfor şi cu frunza-mamei bietele picioare umflate, apoi i-am făcut cadou nişte ciorapi strâmţi şi o pereche bună de încălţări, ca să nu mai fie nevoit să meargă desculţ prin subsolul mucegăit.

Când s-a făcut seară, au început să sosească în subsol copiii zdrenţăroşi. Veniseră să caute un pic de mâncare sau pentru că erau răniţi sau în speranţa unui loc sigur pentru dormit. Toţi m-au privit cu suspiciune. Hainele mele erau noi şi curate. N-aveam ce căuta acolo. Nu eram bine-venit.

Dacă aş fi rămas acolo, aş fi creat probleme. Cel puţin, prezenţa mea ar fi făcut o parte dintre copiii lihniţi să se simtă atât de stingheriţi, încât n-ar fi rămas acolo peste noapte. Aşa că i-am spus la revedere lui Trapis şi am plecat.

Uneori nu-ţi rămâne decât să pleci.

Cum mai aveam câteva ore înainte ca tavernele să înceapă să se umple, mi-am cumpărat o bucată moale de hârtie pentru scris şi un plic potrivit din pergament. Erau de o calitate extrem de bună, cu mult mai bună decât orice deţinusem vreodată.

Apoi am găsit o cafenea liniştită şi am comandat o ciocolată lichidă şi un pahar de apă. Am aranjat hârtia pe masă şi mi-am scos condeiul şi cerneala din *shaed.* Apoi am scris cu o caligrafie elegantă şi fluidă:

Ambrose,

Copilul e al tău. Ştii că e adevărat şi ştiu şi eu. Mă tem că

familia mea mă va renega. Dacă nu te comporţi ca un gentleman şi nu-ţi vezi de obligaţii, mă duc la tatăl tău şi-i spun totul. Nu mă pune la încercare în acest sens, sunt hotărâtă.

N-am semnat cu niciun nume, am scris doar o iniţială, care putea să fie un R bogat ornamentat sau poate un B tremurat.

Apoi, mi-am scufundat degetul în paharul cu apă, am lăsat să cadă câteva picături pe pagină. Au umflat un pic hârtia şi am întins uşor cerneala înainte de a le şterge. Semănau destul de mult cu nişte lacrimi.

Am lăsat să cadă o ultimă picătură pe iniţiala cu care semnasem, făcând-o şi mai neclară. Acum, litera arăta ca şi cum ar fi putut fi, de asemenea, un F sau un P sau un E. Sau chiar un K. Putea fi orice, de fapt.

Am pliat hârtia cu atenţie, apoi m-am dus spre una dintre lămpile din cameră şi am topit o bucată generoasă de ceară de sigiliu pe ea. Pe exteriorul plicului am scris:

Ambrose Makar
Universitate (două mile vest de Imre)
Belenay-Barren
Orânduirea centrală

Am plătit pentru băutură şi m-am îndreptat spre Lotul Ciobanului. Când am ajuns la doar câteva străzi distanţă, mi-am scos *shaedul* şi l-am băgat în traistă. Apoi am lăsat scrisoarea să cadă pe drum şi am călcat pe ea, luând-o în picioare un pic înainte de-a o ridica şi a o curăţa.

Eram aproape de piaţă când am văzut ultimul lucru de care aveam nevoie.

— Salutare, i-am zis unui bătrân îmbibat de whisky, care se sprijinea de-o clădire. Îţi dau juma de bănuţ dacă-mi împrumuţi pălăria ta.

Bătrânul a dat jos de pe cap chestia jegoasă şi s-a uitat la ea. Capul lui era foarte chel şi foarte deschis la culoare. S-a chiorât un pic în lumina soarelui de după-amiază târzie.

— Pălăria mea? a întrebat el cu voce aspră. E a ta pentru un bănuţ întreg, cu binecuvântarea mea cu tot.

A zâmbit plin de speranţă, întinzând mâna subţire tremurândă.

I-am dat un bănuţ.

— Poţi ţine asta pentru o clipă?

I-am dat plicul, apoi mi-am folosit ambele mâini pentru a-mi îndesa peste urechi pălăria veche, fără formă. Am folosit o fereastră a unui magazin din apropiere pentru a mă asigura că fiecare fir din părul meu roşu era ascuns dedesubt.

— Ţi se potriveşte, a zis bătrânul, tuşind greu.

Am recuperat scrisoarea şi am privit urmele murdare de degete pe care le lăsase pe ea.

De-acolo a mai fost doar un pas până la Piaţa Ciobanului. Am mers un pic cocoşat şi mi-am îngustat ochii când am traversat prin mulţime. După câteva minute urechea mea a prins sunetul distinctiv al unui accent vintiş de sud şi am mers către o mână de oameni care încărcau o căruţă cu saci groşi de pânză.

— Sal, am zis, folosind acelaşi accent. Mergeţi spre Imre?

Unul dintre bărbaţi a urcat sacul în căruţă şi a venit spre mine, ştergându-şi mâinile de praf.

— Mergem într-acolo, a zis el. Ai nevoie de transport?

Am dat din cap şi am scos scrisoarea din traistă.

— Am o scrisoare de dus acolo. Aveam de gând s-o duc eu, dar nava mea pleacă mâine. Am cumpărat-o de la un marinar din Gannery pentru un sfert de ban, am zis. El a cumpărat-o de la o nobilă cu un singur ban.

Am făcut cu ochiul.

— Am auzit că ea se grăbea destul de tare să ajungă la el.

— Ai plătit un sfert de ban? a zis omul, deja scuturând din cap. Fraiere. Nimeni n-o să plătească atât de mult pentru o scrisoare.

— He, am zis, ridicând un deget. Încă n-ai văzut cui îi e destinată.

Am ridicat-o ca să vadă.

S-a chiorât.

— Makar? a zis el încet, apoi faţa i s-a luminat cu recunoaştere. Băiatul baronului Makar?

Am dat din cap mândru.

— Cel mai mare în persoană. Un băiat bogat ca el ar trebui să plătească o sumă echitabilă pentru o scrisoare de la doamna lui. Cam un nobil întreg, mă gândesc.

A privit scrisoarea.

— Posibil, a zis el precaut. Dar uite. Nu scrie nimic pe ea în afară de Universitate. Am fost acolo. Nu e mică.

— Băiatul baronului Makar nu doarme într-o baracă de fier,

am zis supărat. Întreabă pe cineva care e locul cel mai fandosit, şi acolo-l vei găsi.

Omul a dat din cap pentru sine, mâna târându-i-se inconştient către pungă.

— Cred că aş putea s-o iau din mâinile tale, a zis el cu zgârcenie. Dar numai cu un sfert de ban. Risc oricum.

— Haide, ai inimă! am protestat compătimitor. Am cărat-o o mie de mile! Asta e mai mult decât nimic!

— Bine, a zis el trăgând monede din pungă. Atunci îţi dau trei bani.

— O dau pentru o jumătate de rotund, am mormăit.

— O dai cu trei bani, a zis el întinzând o mână murdară.

I-am dat scrisoarea.

— Aminteşte-ţi să-i spui că e de la o nobilă doamnă, am zis când mă întorceam să plec.

— Bogătaş de rahat. Fă-l de bani, asta zic.

Am părăsit piaţa, apoi mi-am îndreptat umerii şi am scos pălăria. Am scos *shaedul* din traistă şi l-am înfăşurat uşor în jurul umerilor. Am început să fluier şi am trecut pe lângă bătrânul cerşetor chel, i-am înapoiat pălăria şi i-am dat şi cei trei bani pe deasupra.

Când am auzit pentru prima dată poveştile pe care le spuneau oamenii despre mine la Universitate, m-am aşteptat să nu dureze mult. M-am gândit că se vor stinge, apoi vor muri la fel de repede ca un foc care-şi consumă combustibilul.

Dar n-a fost cazul. Poveştile despre Kvothe care salva fete şi se culca cu Felurian se amestecau şi reamestecau cu resturi de adevăr şi cu minciunile ridicole pe care le răspândisem ca să-mi susţin reputaţia. Era combustibil din belşug, aşa că poveştile s-au răsucit şi s-au răspândit ca un incendiu de vegetaţie cu vântul suflându-i tare în spate.

Sincer, nu ştiam dacă ar trebui să fiu amuzat sau alarmat. Când m-am dus la Imre, oamenii mă arătau cu degetul şi şuşoteau între ei. Notorietatea mea s-a răspândit până când mi-a fost imposibil să trec râul ca un om normal şi să trag cu urechea la poveştile spuse de lume.

Bobcatranul, pe de altă parte, era la patruzeci de mile depărtare.

După ce am lăsat Lotul Ciobanului în urmă, m-am întors în

camera pe care o închiriasem într-una dintre cele mai frumoase părţi ale Bobcatranului. În această parte a oraşului, vântul care venea dinspre ocean mătura putoarea şi praful, lăsând aerul curat. Am comandat apă să mă spăl şi într-un acces generos de cheltuieli, care m-ar fi lăsat buimac cu câţiva ani în urmă, am plătit trei bănuţi pentru ca portarul să-mi ducă hainele la cea mai apropiată spălătorie cealdiză.

Apoi, curat şi mirosind din nou bine, m-am dus la bar. L-am ales cu atenţie. Nu era fandosit, dar nici vai de lume. Berăria avea tavanul jos şi era plăcută. Era la încrucişarea a două dintre cele mai circulate drumuri ale Bobcatranului şi i-am văzut pe comercianţii cealdizi frecându-şi coatele cu marinarii ylliş şi cu căruţaşii vintiş. Era locul perfect pentru poveşti.

N-a durat mult şi m-am furişat până la capătul barului, ascultând cum ucisesem Bestia Neagră din Trebon. Am fost uimit. În Trebon omorâsem, de fapt, un draccus dezlănţuit, dar când Nina venise să mă viziteze cu un an în urmă, nu-mi ştia numele. Reputaţia mea în creştere străbătuse cumva oraşul Trebon şi adunase povestea asta în urma sa.

Acolo, la bar, am învăţat multe lucruri. Aparent, deţinusem un inel de chihlimbar care forţa demonii să mă asculte. Puteam să beau toată noaptea fără să mi se facă rău. Încuietorile se deschideau doar prin atingerea mâinii mele şi aveam o mantie făcută în întregime din pânze de păianjen şi umbre.

Asta a fost şi prima dată când am auzit pe cineva numindu-mă Kvothe Arcanistul. Nu era un nume nou, se pare. Grupul de oameni care asculta povestea a dat pur şi simplu din cap când l-a auzit.

Am aflat despre Kvothe Arcanistul că ştia un cuvânt care putea să oprească săgeţile în aer. Kvothe Arcanistul sângera numai dacă lama cuţitului care-l tăia era făcută din fier brut necălit.

Tânărul grefier mai avea puţin până să ajungă la sfârşitul dramatic al poveştii şi chiar eram curios să văd cum aveam de gând să opresc demonul cu inelul meu sfărâmat şi cu mantia mea de umbre arsă aproape în întregime. Dar imediat după ce am intrat cu forţa în biserica din Trebon, spulberând uşa cu un cuvânt magic şi cu o singură lovitură cu mâna goală, uşa hanului s-a deschis larg, surprinzând pe toată lumea când s-a lovit tare de perete.

În uşă stătea un cuplu de tineri. Femeia era tânără şi

frumoasă, cu păr negru şi cu ochi negri. Băiatul era luxos îmbrăcat şi palid de frică.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat! a strigat el, privind în jur frenetic. Mergeam şi dintr-odată ea n-a mai putut să respire!

Am ajuns lângă ea înainte ca altcineva din cameră să fi avut timp să se ridice. Era pe jumătate prăbuşită pe o bancă liberă, cu escorta aplecată asupra ei. Se apăsa cu o mână pe piept, în timp ce cu cealaltă îl împingea pe el uşor deoparte. Bărbatul o ignora şi se băga mai aproape de ea, vorbind cu o voce joasă, gravă. Femeia s-a tot îndepărtat de el, până când a ajuns la marginea băncii.

L-am împins grosolan deoparte.

— Cred că vrea să te dai de lângă ea.

— Cine eşti tu? a întrebat cu voce stridentă. Eşti doctor? Cine e omul ăsta? Să aducă cineva un doctor mai repede!

A încercat să mă îndepărteze cu cotul.

— Tu! am arătat către un marinar aşezat la o masă. Ia-l pe omul ăsta şi pune-l acolo.

Vocea mi-era plesnitoare ca un bici şi marinarul a sărit în picioare, l-a apucat pe tânărul domn de ceafă şi l-a dat frumuşel deoparte.

M-am întors din nou la femeie şi am văzut cum gura ei perfectă se deschide. S-a încordat şi abia dacă a tras o gură de aer. Ochii îi erau sălbatici şi umezi de frică. M-am apropiat de ea şi i-am vorbit pe cel mai blând ton.

— Te vei face bine. Totul e bine, am liniştit-o. Trebuie să te uiţi în ochii mei.

Ochii ei s-au fixat într-ai mei, apoi s-au lărgit a recunoaştere, a uimire.

— Trebuie să respiri.

I-am pus o mână pe pieptul încordat. Pielea îi era roşie şi fierbinte. Inima îi tremura ca o pasăre speriată. I-am pus cealaltă mână pe faţă. M-am uitat adânc în ochii ei. Erau ca nişte bălţi întunecate.

M-am aplecat suficient de aproape să o sărut. Mirosea a flori de selas, a iarbă verde, a praf de pe drum. I-am simţit încordarea din respiraţie. Am ascultat. Am închis ochii. Am auzit-o şoptind un nume.

Am vorbit moale, dar destul de aproape pentru a-i atinge buzele cu ale mele. Am vorbit încet, dar destul de aproape, astfel încât sunetul a trecut adiind prin părul ei. Am vorbit tare şi ferm

şi întunecat şi dulce.

S-a grăbit să tragă aer. Am deschis ochii. Încăperea era atât de tăcută, încât i-am putut auzi respiraţia de catifea ieşind iute pentru a doua oară. M-am relaxat.

Ea a pus mâna peste a mea, peste inima ei.

— Trebuie să respiri de dragul meu, a repetat. Sunt şase cuvinte.

— Aşa e, am spus.

— Eroul meu, a zis Denna, a inspirat adânc şi mi-a zâmbit.

— A fost ciudat de puternic, l-am auzit spunând pe marinar în cealaltă parte a camerei. Era ceva în glasul lui. Jur pe toată sarea din mine, m-am simţit ca o păpuşă cu sforile trase.

Am ascultat cu o jumătate de ureche. M-am gândit că matelotul pur şi simplu ştia să sară când o voce cu un ton corespunzător de autoritar i-o cerea.

Dar n-avea sens să-i spun asta. Acţiunea mea cu Denna, combinată cu părul meu strălucitor şi cu mantia întunecată, m-a identificat drept Kvothe. Aşa că ar fi fost magie, indiferent de ceea ce aveam de spus despre asta. Nu m-a deranjat.

Ce făcusem în seara aia era demn de vreo două poveşti.

Pentru că mă recunoscuseră, oamenii erau cu ochii pe noi, dar nu veneau foarte aproape. Prietenul Dennei plecase înainte de-a ne gândi să-l căutăm, astfel încât ne-am bucurat de o anumită intimitate în colţişorul nostru din berărie.

— Ar fi trebuit să ştiu c-o să dau peste tine aici, a zis ea. Eşti mereu unde mă aştept cel mai puţin să te găsesc. Ai migrat departe de Universitate în sfârşit?

Am scuturat din cap.

— Mă joc de-a chiulul pentru câteva zile.

— Te întorci curând?

— Mâine, de fapt. Am o şaretă.

A zâmbit.

— Ai nevoie de companie?

I-am aruncat o privire sinceră.

— Ar trebui să ştii răspunsul la asta.

Denna a roşit un pic şi s-a uitat într-o parte.

— Cred că da.

Când a privit în jos, părul i-a căzut de pe umeri în jurul feţei. Mirosea a cald şi bogat, a soare şi cidru.

— Părul tău e minunat, am zis.

Surprinzător, a roşit şi mai tare şi a clătinat din cap, fără să ridice privirea la mine.

— La asta am ajuns după tot acest timp? a zis ea, aruncându-mi o privire. La flatări?

A fost rândul meu să fiu jenat şi m-am bâlbâit.

— Eu… N-am… Adică, am…

Am luat o gură de aer înainte de-a mă întinde să ating uşor o codiţă îngustă, complicată, pe jumătate ascunsă în părul ei.

— Codiţa ta, am clarificat. E aproape să spună *minunat.*

Gura ei a făcut un „o” perfect de surpriză şi şi-a dus ruşinată o mână către păr.

— Poţi să descifrezi asta? a zis ea cu voce neîncrezătoare, cu o expresie uşor îngrozită. Milostive Tehlu, e ceva ce nu ştii?

— Am învăţat ylliş, am zis. Sau măcar am încercat. Are şase fire în loc de patru, dar e aproape la fel ca un nod de poveste, nu-i aşa?

— Aproape? a spus ea. E al naibii de mai mult decât aproape.

Degetele ei au smuls bucata de sfoară albastră, de la capătul panglicii.

— Până şi populaţia ylliş abia mai ştie ylliş zilele astea, a zis în şoaptă, în mod clar iritată.

— Nu prea mă pricep, am zis. Ştiu doar câteva cuvinte.

— Nici chiar cei care o vorbesc nu-şi bat capul cu nodurile.

S-a uitat pieziş la mine.

— Şi ar trebui să le citeşti cu degetele, nu cu ochii.

— A trebuit să le învăţ uitându-mă la imagini în cărţi, am spus.

Denna a dezlegat în cele din urmă sfoara albastră şi a început să deznoade coada, degetele ei rapide îndreptând părul.

— Nu trebuia să faci asta, am zis. Îmi plăcea mai mult cum era.

— Asta e, nu-i aşa?

S-a uitat la mine, înclinând bărbia cu mândrie în timp ce-şi scutura părul.

— Uite. Ce crezi acum?

— Cred că mi-e teamă să-ţi mai fac complimente, i-am spus, nefiind sigur cu ce-am greşit.

Starea de spirit i s-a înmuiat un pic, iritarea ei pălind.

— E jenant. Nu mă aşteptam să fie cineva capabil s-o citească. Cum te-ai simţi dacă cineva te-ar vedea purtând un semn pe care scrie „Sunt elegant şi frumos”?

A fost o pauză. Înainte ca situaţia să devină inconfortabilă, am zis:

— Te reţin de la ceva presant?

— Doar de la domnul Strahota.

A făcut un gest neglijent către escorta plecată.

— Era insistent, nu?

I-am zâmbit pe jumătate, ridicând o sprânceană.

— Tot bărbaţii sunt insistenţi într-un fel sau altul, a zis cu severitate batjocoritoare.

— Încă o mai fac ca la carte, atunci?

Expresia Dennei a devenit tristă şi ea a oftat.

— Speram că vor ignora cartea pe măsură ce înaintează în vârstă, în schimb, observ că abia au dat pagina.

A ridicat mâna, afişând două inele.

— Acum, în loc de trandafiri oferă aur, iar când îl oferă devin brusc chei.

— Măcar eşti plictisită de bogătaşi, am zis cu tristeţe.

— Cine vrea un bogătaş? a punctat ea. Puţin contează dacă averea lui trece sau nu de un prag.

Am pus blând o mână pe braţul ei.

— Trebuie să-i ierţi pe bărbaţii ăştia cu gândire de mercenar. Aceşti săraci oameni bogaţi care, văzând că nu poţi fi prinsă, încearcă să cumpere un lucru care ştiu că nu poate fi cumpărat.

Denna a aplaudat triumfător.

— O pledoarie a graţiei pentru inamici!

— Am vrut doar să subliniez faptul că nu te-ai da pentru nişte cadouri, am spus. Aşa cum bine ştiu eu.

Ochii i s-au înrăit şi a clătinat din cap.

— Există o mare diferenţă între un dar oferit de plăcere şi unul care e menit să te lege de un bărbat.

— Adevărat, am recunoscut. Aurul poate la fel de uşor ca şi fierul să facă un lanţ. Totuşi, nu prea poţi învinui un bărbat care speră să te decoreze.

— Nu prea, a zis ea cu un zâmbet care era atât crispat, cât şi obosit. Multe dintre sugestiile lor sunt mai degrabă indecente.

S-a uitat la mine.

— Dar tu? M-ai vrea decorată sau nedecorată?

— M-am gândit la asta, am zis cu un zâmbet secret, ştiind că am inelul ei ascuns în siguranţă în camera de la Cinzeacă.

Am privit-o teatral.

— Ambele au meritul lor, dar aurul nu e pentru tine. Eşti prea

luminoasă pentru lustruire.

Denna mi-a cuprins braţul şi l-a strâns cu putere, oferindu-mi un zâmbet drăgăstos.

— O, Kvothe, mi-a fost dor de tine. Jumătate din motivul pentru care am revenit în acest colţ de lume a fost speranţa de-a te găsi.

S-a ridicat şi şi-a întins braţul către mine.

— Hai, du-mă departe de toate astea.

CAPITOLUL 148

Poveştile pietrelor

Pe drumul lung spre Imre, am vorbit cu Denna despre o sută de mărunţişuri. Mi-a povestit despre oraşele pe care le-a văzut: Tinuë, Vartheret, Andenivan. I-am povestit despre Ademre şi i-am arătat câteva frânturi din gestică.

M-a tachinat cu faima mea în creştere şi eu i-am spus adevărul din spatele poveştii. I-am spus cum lucrurile s-au dus de râpă cu maerul şi cum s-a supărat pe mine.

Dar au fost multe despre care n-am discutat. Niciunul dintre noi n-a menţionat modul în care ne despărţiserăm în Severen. Nu ştiam dacă plecase din cauza mâniei, după cearta noastră, sau dacă crezuse că o abandonasem. Orice întrebare părea periculoasă. O astfel de discuţie ar fi fost inconfortabilă în cel mai bun caz. În cel mai rău ar fi putut reaprinde cearta anterioară, şi asta încercam cu disperare să evit.

Denna căra harpa cu ea, precum şi un geamantan mare de călătorie. M-am gândit că melodia ei era terminată şi ea trebuia să susţină spectacole. M-a deranjat că o cânta în Imre, unde nenumăraţi psaltişti şi menestreli aveau s-o audă şi s-o ducă cu ei în lumea largă.

În ciuda acestui fapt, n-am spus nimic. Ştiam că va fi o conversaţie grea şi trebuia să-mi aleg momentul cu atenţie.

N-am adus vorba nici despre patronul ei, deşi mă rodea ce-mi spusese Cthaehul. M-am gândit la nesfârşit. Am visat asta.

Felurian a fost un alt subiect pe care nu l-am discutat. Cu toate glumele făcute de Denna despre salvarea bandiţilor şi uciderea fecioarelor, niciodată n-a menţionat-o pe Felurian.

Probabil că auzise melodia pe care o scrisesem, pentru că era mult mai cunoscută decât celelalte poveşti pe care părea să le ştie atât de bine. Dar n-a menţionat-o şi n-am fost atât de prost cât s-o fac eu.

Deci, cât am mers, au rămas multe chestii nespuse.

Tensiunea din aerul dintre noi a crescut cât timp drumul a săltat sub roţile căruţei. Au fost lacune şi pauze în conversaţia noastră, momente de tăcere care s-au întins prea mult timp, momente de tăcere scurte, dar profund terifiante.

Eram prinşi în mijlocul uneia dintre aceste tăceri când am ajuns în sfârşit în Imre. Am lăsat-o la Capul Mistreţului, unde dorea să închirieze camere. Am ajutat-o să ducă geamantanul la etaj, dar tăcerea a fost chiar mai profundă acolo. Aşa că am ocolit-o în grabă, i-am spus rămas-bun şi am fugit fără să-i sărut mâna măcar.

În acea noapte m-am gândit la zece mii de chestii pe care i le-aş fi putut spune. Am stat treaz, cu ochii pe tavan, nefiind în stare să adorm până aproape de miezul nopţii.

M-am trezit devreme, simţindu-mă încordat şi neliniştit. Am luat micul dejun cu Simmon şi Fela, apoi am mers la cursul de Simpatetică Avansată, unde Fenton m-a bătut uşor în trei dueluri la rând, ceea ce l-a pus pe primul loc pentru prima dată de când revenisem la Universitate.

Fără alte cursuri, am făcut baie şi am petrecut minute în şir uitându-mă printre hainele mele înainte de a decide să iau o cămaşă simplă şi vesta verde despre care Fela spusese că-mi scoate ochii în evidenţă. Am transformat *shaedul* într-o pelerină scurtă, apoi am decis să nu-l port. N-am vrut ca Denna să se gândească la Felurian când mă duceam după ea.

În cele din urmă, am băgat inelul Dennei în buzunarul vestei şi am traversat râul spre Imre.

Când am ajuns la Capul Mistreţului, n-am avut şansa să ating mânerul uşii înainte ca Denna să o deschidă şi să iasă în stradă, înmânându-mi un coş pentru mâncare.

Am fost mai mult decât uşor surprins.

— De unde ai ştiut…?

Purta o rochie de un albastru-deschis care o prindea şi a zâmbit fermecător când m-a luat de braţ.

— Intuiţie feminină.

— A, am zis, încercând să par înţelept.

Apropierea de ea era aproape dureroasă. Căldura mâinii ei pe braţul meu, mirosul ei ca de frunze verzi şi aer înainte de o furtună de vară.

— Ştii şi încotro ne îndreptăm?

— Ştiu doar că mă vei duce tu acolo.

Când a vorbit s-a întors cu faţa la mine şi i-am simţit respiraţia pe gât.

— Mă las cu plăcere pe mâna ta.

M-am întors cu faţa la ea, gândindu-mă să spun una dintre chestiile inteligente la care mă gândisem cu o seară în urmă. Dar când i-am întâlnit privirea, toate cuvintele m-au părăsit. Am rămas pierdut în mirare, nici nu ştiu pentru cât timp. Pentru un moment lung am fost în întregime al ei…

Denna a râs, zgâlţâindu-mă dintr-o reverie care se poate să se fi întins vreme de o clipă sau un minut. Am ieşit din oraş, vorbind la fel de uşor ca şi cum n-ar fi existat niciodată ceva între noi în afară de lumina soarelui şi de aerul de primăvară.

Am dus-o într-un loc pe care îl găsisem mai devreme în acea primăvară, o mică vale în spatele copacilor. Un pârâu şerpuia pe lângă o piatră arsă care zăcea pe pământ şi soarele strălucea peste un câmp de margarete strălucitoare care îşi întindeau feţele către cer.

Denna a rămas fără răsuflare când am trecut peste creastă şi a văzut covorul de margarete din faţa ei.

— Am aşteptat mult timp să le arăt acestor flori cât de drăguţă eşti, am spus.

Cu asta am câştigat o îmbrăţişare şi un sărut entuziast care mi-a ars obrazul. Ambele s-au înfăptuit înainte să-mi dau seama ce se-ntâmplă. Amuzat şi rânjind, am condus-o printre margarete către piatra arsă de lângă pârâu.

Mi-am scos pantofii şi şosetele. Denna şi-a azvârlit pantofii din picioare şi şi-a legat fustele, apoi a alergat către mijlocul pârâului până când apa i-a trecut de genunchi.

— Ştii secretul pietrelor? a întrebat în timp ce intra în apă.

Tivul rochiei i s-a scufundat în apă, dar n-a părut să-i pese.

— Ce secret e ăsta?

A scos o piatră netedă, întunecată din albie şi mi-a întins-o.

— Vino să vezi.

Am terminat să-mi suflec pantalonii şi am intrat în apă. A ridicat piatra din care curgeau picături.

— Dacă o ţii în mână şi o asculţi…

A făcut asta, închizând ochii. A stat nemişcată pentru un lung moment, faţa ridicându-i-se în sus, precum cea a unei flori.

Am fost tentat s-o sărut, dar am rezistat.

În cele din urmă şi-a deschis ochii negri. Mi-au zâmbit.

— Dacă asculţi suficient de aproape, îţi va spune o poveste.

— Ce poveste ţi-a spus ţie? am întrebat.

— A fost odată un băiat care a venit la apă, a zis Denna. Asta e povestea unei fete care a venit la apă cu băiatul. Au vorbit şi băiatul a aruncat pietrele ca şi cum ar fi vrut să le îndepărteze de el. Fata n-avea pietre, aşa că băiatul i-a dat câteva. Apoi, s-a dat băiatului, iar el a aruncat-o ca pe-o piatră, negândindu-se că ar putea s-o doară căzătura.

Am tăcut pentru un moment, nefiind sigur dacă terminase.

— E o piatră tristă, atunci?

A sărutat piatra şi i-a dat drumul, privind-o cum se aşază în nisip.

— Nu, nu tristă. Dar a fost aruncată o dată. Ştie ce înseamnă mişcarea. Are probleme să stea ca majoritatea pietrelor. Acceptă oferta pe care o face apa şi se mişcă uneori.

S-a uitat la mine şi a zâmbit sincer.

— Când se mişcă, se gândeşte la băiat.

Nu ştiam ce să cred despre poveste, aşa că am încercat să schimb subiectul.

— Cum ai învăţat să asculţi pietre?

— Ai fi uimit ce auzi doar dacă-ţi faci timp să asculţi.

A făcut semn spre albia presărată cu pietre.

— Încearcă. Nu se ştie niciodată ce-ai putea să auzi.

Nefiind sigur ce joc era ăsta, m-am uitat în jur după o piatră, apoi mi-am suflecat mâneca de la cămaşă şi am băgat mâna în apă.

— Ascultă, mi-a cerut serioasă.

Datorită studiilor mele cu Elodin, aveam o toleranţă ridicată la ridicol. Am ţinut piatra la ureche şi am închis ochii. M-am întrebat dacă ar trebui să mă fac că aud o poveste.

Apoi m-am trezit în apă, ud până la piele şi scuipând. M-am luptat şi m-am zbătut să mă ridic în sus, în timp ce Denna râdea atât de se îndoia de mijloc, abia putând să se ţină pe picioare.

M-am dus spre ea, dar a sărit într-o parte cu un mic strigăt care a făcut-o să râdă chiar mai tare. Aşa că m-am oprit s-o mai alerg şi mi-am şters teatral apa de pe faţă şi de pe braţe.

— Atât de uşor te dai bătut? m-a tachinat. Atât de repede te înmoi?

Mi-am băgat mâna în apă.

— Speram să-mi găsesc din nou piatra, am zis, pretinzând că o caut.

Denna a râs, clătinând din cap.

— Nu mă fraiereşti atât de uşor.

— Vorbesc serios, am zis. Voiam să-i aud finalul poveştii.

— Ce poveste a fost asta? a întrebat tachinator, fără să se apropie.

— A fost povestea unei fete care s-a jucat cu un arcanist puternic, am zis. L-a batjocorit şi l-a sfidat. A râs de el pe deplin sfidătoare. A prins-o într-o bună zi într-un pârâu şi rimele pe care le-a făcut i-au potolit ei temerile. Şi apoi fata a uitat să-şi păzească spatele şi a făcut-o să-şi verse lacrimile.

I-am zâmbit şi am scos mâna din apă.

S-a întors la timp ca s-o lovească valul. Nu era mai înalt de talia ei, dar a fost suficient s-o dezechilibreze. A fost prinsă într-un vârtej din rochie şi păr şi bule.

Curentul a adus-o la mine şi eu am ajutat-o să se ridice, râzând.

A revenit la suprafaţă de ziceai că era înecată de trei zile.

— Nu-i corect! a scuipat indignată. Nu-i corect!

— Nu sunt de acord, am zis. Eşti cea mai frumoasă fată a apei pe care sper s-o văd azi.

M-a stropit.

— Flatează-te cât doreşti, adevărul e pentru ca Dumnezeu să-l vadă.

— Ai trişat. Eu am folosit trucuri cinstite.

Atunci a încercat să mă scufunde, dar eram pregătit. Ne-am luptat un timp, până când am rămas în mod plăcut fără suflare. Numai atunci mi-am dat seama cât de aproape era. Ce drăguţă. Cât de puţin păreau să ne despartă hainele noastre ude.

Denna a părut să conştientizeze asta în acelaşi timp şi ne-am îndepărtat un pic unul de celălalt, ca şi cum dintr-odată am fi devenit timizi. S-a stârnit vântul, amintindu-ne cât eram de uzi. Denna a păşit uşor către mal şi s-a dezbrăcat de rochie fără niciun moment de ezitare, aruncând-o peste piatra arsă să se usuce. Purta pe dedesubt ceva alb care s-a prins de ea când s-a întors în apă. Mi-a dat un brânci jucăuş când a trecut pe lângă mine, apoi s-a târât spre vârful unui bolovan negru, neted, care stătea pe jumătate scufundat aproape de mijlocul pârâului.

Era o piatră perfectă, din bazalt neted, neagră ca ochii ei. Era un contrast puternic între albul pielii ei şi prea revelatoarea piatră, aproape prea strălucitor ca să te poţi uita la el. S-a întins pe spate şi şi-a desfăcut părul să se usuce. Umezeala a făcut pe

piatră un model care desemna numele vântului. Şi-a închis ochii şi s-a întins cu faţa spre soare.

Felurian însăşi nu putea fi mai minunată, mai relaxată.

M-am dus şi eu spre mal şi m-am dezbrăcat de cămaşa şi vesta îmbibate cu apă. A trebuit să mă mulţumesc cu pantalonii uzi, pentru că n-aveam ce altceva să port.

— Ce-ţi spune piatra? am întrebat ca să umplu tăcerea, în timp ce-mi întindeam cămaşa lângă rochia ei pe piatra arsă.

A mângâiat cu o mână suprafaţa netedă a pietrei şi a vorbit fără să deschidă ochii.

— Asta îmi spune cum e să trăieşti în apă, fără să fie nevoie să fii peşte.

S-a întins ca o pisică.

— Adu coşul aici, te rog.

Am adus coşul şi am mers cu greu prin apă spre ea, mergând încet ca să nu stropesc. Stătea perfect nemişcată, ca şi cum ar fi dormit. Dar în timp ce o priveam, gura i s-a curbat într-un zâmbet.

— Eşti tăcut, a zis ea. Dar te pot mirosi stând acolo.

— Nimic rău, sper.

A clătinat uşor din cap, ţinând ochii închişi în continuare.

— Miroşi ca florile uscate. La fel ca un condiment ciudat mocnit, aproape de a lua foc. Şi ca apa râului, dacă pot face o presupunere.

S-a întins din nou şi a zâmbit relaxat, arătându-şi albul perfect al dinţilor, roşeaţa perfectă a buzelor. Şi-a schimbat uşor poziţia pe stâncă. Aproape ca şi cum mi-ar fi făcut loc. Aproape. M-am gândit să mă alătur ei. Piatra era suficient de mare pentru amândoi, dacă erau dispuşi să stea lipiţi.

— Da, a zis Denna.

— Da, pentru ce? am întrebat.

— Întrebarea ta, a zis ea, înclinând faţa spre mine, cu ochii încă închişi. Eşti pe cale să-mi pui o întrebare.

Şi-a ajustat uşor poziţia pe piatră.

— Răspunsul e da.

Cum puteam să iau asta? Ce trebuia să cer? Un sărut? Mai mult? Cât de mult era prea mult de cerut? Era un test? Ştiam că dacă îi ceream prea mult o puteam îndepărta.

— Mă întrebam dacă te-ai putea da un pic mai încolo, am zis cu blândeţe.

— Da.

S-a mutat din nou, făcând mai mult loc lângă ea. Apoi a deschis ochii şi aceştia s-au lărgit la vederea mea stând la bustul gol deasupra ei.

S-a uitat în jos şi s-a relaxat când a văzut că am pantalonii pe mine.

Am râs, dar ochii ei larg deschişi de la şoc m-au pus din nou în gardă. Am pus coşul în locul în care mă gândisem să mă aşez eu.

— Ce-ai crezut, doamna mea?

S-a colorat un pic, jenată.

— Nu credeam că eşti genul care-i aduce prânzul unei fete în timp ce aleargă despuiat.

A ridicat din umeri puţin, s-a uitat la coş, la mine.

— Dar îmi place de tine aşa. Propriul meu sclav cu pieptul dezgolit.

Şi-a închis ochii din nou.

— Serveşte-mă cu căpşuni.

Am fost fericit să mă supun şi astfel a trecut după-amiaza.

Prânzul trecuse de mult şi soarele ne-a uscat. Pentru prima dată de la cearta noastră din Severen, am simţit că lucrurile erau la locul lor. Tăcerea nu se mai aşeza în jurul nostru ca nişte gropi în drum. Ştiam că era doar o chestiune de răbdare până când trecea tensiunea.

Cum după-amiaza se stingea, am ştiut că era momentul potrivit să aduc în discuţie subiectul care îmi furnica limba de atâta timp. Am văzut verdele vânătăilor vechi pe braţele ei, urmele unei cicatrice pe spate. Avea o cicatrice pe picior, deasupra genunchiului, suficient de recentă ca roşeaţa să se vadă prin albul combinezonului ei.

Tot ce trebuia să fac era să întreb despre ele. Dacă formulam cu atenţie, poate recunoştea că erau de la patronul ei. De-acolo era simplu s-o scot. S-o conving că merită ceva mai bun. Că nimic din ce-i oferea nu merita acest abuz.

Şi pentru prima dată în viaţa mea, eram în măsură să-i ofer o cale de ieşire. Cu scrisoarea de credit de la Alveron şi cu munca mea în Partizanat, banii n-ar fi fost o problemă pentru mine. Pentru prima dată în viaţa mea, eram bogat. Îi puteam oferi o cale de scăpare…

— Ce-ai păţit pe spate? a întrebat Denna încet, întrerupându-mi firul gândurilor.

Era încă întinsă pe piatra ei, eu eram rezemat de ea cu picioarele în apă.

— Ce? am întrebat, întorcându-mă reflex o jumătate caraghioasă de cerc.

— Eşti plin de cicatrice pe spate, a spus ea cu blândeţe.

I-am simţit mâna rece atingându-mi spatele încălzit de soare, trăgând o dungă.

— Mi-am dat seama cu greu că sunt cicatrice. Sunt drăguţe.

A trasat o altă linie pe spatele meu.

— Zici că un copil gigant te-a confundat cu o bucată de hârtie şi a încercat să scrie pe tine cu un toc de argint.

Şi-a tras mâna şi eu m-am întors cu faţa la ea.

— Cum ai reuşit? a întrebat ea.

— Am cauzat câteva probleme la Universitate, am zis oarecum sfios.

— Te-au biciuit? a zis ea neîncrezătoare.

— De două ori, am zis.

— Şi tu stai acolo? a întrebat ca şi cum nu-i venea să creadă. După ce ţi-au făcut asta?

Am ridicat din umeri.

— Există lucruri mai rele decât biciuirea, am zis. Nicăieri altundeva nu pot învăţa ce învăţ aici. Când vreau ceva, e nevoie de mai mult decât de un pic de sânge ca să…

Atunci am realizat ce spuneam. Magiştrii mă biciuiseră pe mine. Patronul o bătuse pe ea. Amândoi am rămas. Cum puteam s-o conving că situaţia mea era diferită? Cum puteam s-o conving să plece?

Denna s-a uitat la mine curioasă, cu capul înclinat într-o parte.

— Ce se întâmplă când vrei ceva?

Am ridicat din umeri.

— Vreau doar să spun că nu sunt uşor de alungat.

— Am auzit asta despre tine, a zis Denna, aruncându-mi o privire cunoscătoare. O mulţime de fete din Imre spun că nu eşti deloc cast.

S-a ridicat şi a început să alunece spre marginea pietrei. Combinezonul ei alb s-a răsucit şi i-a alunecat încet pe picioare în timp ce se mişca.

Eram pe punctul de a-i comenta cicatricele, sperând că încă îl puteam aduce în discuţie pe patronul ei, când am observat că Denna se oprise şi mă privea cum mă holbam la picioarele ei goale.

— Ce spun ele mai exact? am întrebat, mai mult ca să zic ceva decât din curiozitate.

A ridicat din umeri.

— Unii cred că încerci să decimezi populaţia de sex feminin din Imre.

S-a dus mai aproape de marginea pietrei. Combinezonul i se mişca, distrăgându-mi atenţia.

— A decima înseamnă una din zece, am zis, încercând s-o dau în glumă. E destul de ambiţios chiar şi pentru mine.

— Cât de împăciuitor, a zis ea. Le aduci la toate…

A icnit puţin când a alunecat pe marginea pietrei. S-a prins chiar când m-am întins s-o ajut.

— Ce să le aduc? am întrebat.

— Trandafiri, neghiobule, a zis ea brusc. Sau ai dat deja pagina asta?

— Vrei să te duc în braţe? am întrebat.

— Da, a zis ea.

Dar înainte de-a ajunge lângă ea, a alunecat cu totul în apă, combinezonul ridicându-i-se la o înălţime scandaloasă înainte de a aluneca liber în pârâu. Apa i-a ajuns la genunchi, doar umezindu-i tivul.

Ne-am întors la piatra arsă şi ne-am îmbrăcat în tăcere cu hainele noastre de-acum uscate. Pielea Dennei se încreţise de la umezeala tivului combinezonului.

— Ştii, te puteam căra eu, am zis moale.

Denna şi-a pus mâna pe frunte.

— Alte cinci cuvinte, leşin.

Şi-a făcut vânt cu mâna cealaltă.

— Ce-ar trebui să facă o femeie?

— Să mă iubească.

Am intenţionat să spun asta pe tonul meu cel mai obraznic. Să tachinez. Să glumesc. Dar am făcut greşeala de-a o privi în ochi când am zis-o. Mi-au distras atenţia, iar când cuvintele mi-au părăsit gura, au ajuns să sune altfel decât îmi propusesem.

Pentru o fracţiune de secundă m-a privit în ochi cu o intenţie de delicateţe. Apoi, un zâmbet trist i s-a ivit în colţul gurii.

— O, nu, a zis ea. Nu merge capcana asta pentru mine. Nu voi fi una dintre cele multe.

Mi-am încleştat dinţii, blocat undeva între confuzie, jenă şi frică. Aş fi putut să fiu prea îndrăzneţ şi să stric lucrurile, aşa cum mă temusem mereu. Când reuşise conversaţia să-mi scape

de sub control?
— Îmi pare rău, poţi să repeţi? am zis stupid.
— Ar trebui să-ţi pară.
Denna şi-a îndreptat hainele, mergând cu o rigiditate neobişnuită, ducându-şi mâna prin păr, răsucindu-l într-o coadă groasă. Degetele ei au împletit firele şi pentru o secundă am putut să citesc, clar ca lumina zilei: *Nu vorbi cu mine.*
Poate că sunt greu de cap, dar chiar şi eu pot să citesc un semn atât de evident. Am închis gura, înghiţind următoarele cuvinte pe care voiam să le spun.
Când Denna m-a văzut că-i privesc părul, şi-a tras mâinile ruşinată, fără să lege coada. Părul i s-a desfăcut rapid şi i-a căzut liber în jurul umerilor. Şi-a adus mâinile în faţă şi a-nceput să răsucească nervoasă unul dintre inele.
— Stai o clipă, am spus. Aproape uitasem.
Am băgat mâna în buzunarul interior al vestei.
— Am un cadou pentru tine.
Gura ei a devenit o linie subţire când s-a uitat la mâna mea întinsă.
— Şi tu? a întrebat. Sincer, credeam că eşti diferit.
— Sper că sunt, am zis şi am deschis mâna.
Îl lustruisem, iar soarele a prins marginile pietrei de un albastru pal.
— O!
Denna şi-a dus mâinile la gură, cu ochii mari.
— Pe bune?
Şi-a întins ambele mâini să-l ia.
— Pe bune, am spus.
L-a răsucit în mână, apoi a scos unul dintre celelalte inele şi l-a pus pe acesta pe deget.
— Pe bune, a zis ea cu uimire, câteva lacrimi ieşind la iveală. Cum ai reuşit să…?
— L-am luat de la Ambrose, am spus.
— O, a zis ea.
Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul şi am simţit tăcerea conturându-se din nou între noi.
— N-a fost mare bătaie de cap, am spus. Doar că-mi pare rău că a durat atâta.
— Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru asta.
Denna s-a întins şi mi-a luat mâna între ale ei.
Ai putea crede c-a ajutat. Că un cadou şi mâinile împreunate

au îndreptat lucrurile dintre noi. Dar tăcerea revenise, mai puternică decât înainte. Suficient de groasă cât s-o pui pe pâine şi s-o mănânci.

Sunt unele momente de tăcere pe care nici cuvintele nu le pot alunga. Şi deşi Denna îmi atingea mâna, n-o ţinea. E o ditamai diferenţa.

Denna s-a uitat la cer.

— Se schimbă vremea, a zis ea. Ar trebui să ne întoarcem înainte să înceapă să plouă.

Am dat din cap şi-am plecat. Norii îşi aruncau umbrele peste câmpul din spatele nostru în timp ce ne îndepărtam.

CAPITOLUL 149

Încurcat

Hanul lui Cinzeacă era gol, cu excepţia lui Sim şi a Felei, care erau aşezaţi la una dintre mesele din spate. Am mers spre ei şi m-am aşezat cu spatele la perete.

— Deci? a întrebat Sim imediat cum m-am aşezat pe scaun. Cum a mers ieri?

Am ignorat întrebarea, nedorind să vorbesc despre ea.

— Ce-a fost ieri? a întrebat Fela curioasă.

— Şi-a petrecut ziua cu Denna, a adăugat Sim. Toată ziua.

Am ridicat din umeri.

Sim şi-a pierdut o parte din atitudinea optimistă.

— Nu prea bine? a zis cu atenţie.

— Nu chiar, am spus.

M-am uitat în spatele barului, să-i prind privirea lui Laurel, şi i-am făcut semn să-mi aducă o porţie din ce avea în oală.

— Vrei să ştii ce-ar zice o femeie? a întrebat Fela cu blândeţe.

— Mă mulţumesc cu părerea ta.

Simmon a izbucnit în râs, iar Fela s-a strâmbat.

— Te voi ajuta, în ciuda a ceea ce ai spus, a zis ea. Spune-i lui tanti Fela totul.

Aşa că i-am vărsat tot. M-am străduit să schiţez o imagine a situaţiei, dar esenţialul părea să sfideze orice explicaţie. Suna prostesc atunci când încercam s-o pun în cuvinte.

— Asta-i tot, am zis după câteva minute de dibuit în jurul subiectului. Sau cel puţin asta-i tot ce am de spus. Mă zăpăceşte mai mult decât orice altceva pe lume. Am râcâit cu degetul o aşchie în masă. Nu-mi place când nu-nţeleg ceva.

Laurel mi-a adus o pâine caldă şi un castron cu supă de cartofi.

— Altceva? a întrebat ea.

— Atât, mulţumesc.

I-am zâmbit, apoi am urmărit-o cu privirea în timp ce se

întorcea la bar.

— Bine, atunci, a declarat Fela serioasă. Să începem cu punctele tale bune. Eşti fermecător, frumos şi perfect curtenitor cu femeile.

Sim a râs.

— N-ai văzut cum se uita la Laurel adineauri? E cel mai mare desfrânat din lume. Se uită la mai multe femei decât aş putea eu dacă aş avea două capete cu gâtul ca al unei bufniţe.

— Aşa e, am recunoscut.

— Sunt mai multe feluri de a privi, i-a spus Fela lui Simmon. Când unii bărbaţi se uită la o femeie, e ceva scârbos. Te face să vrei să te speli. Cu alţi bărbaţi e frumos. Te ajută să înţelegi că eşti frumoasă.

Şi-a trecut mâna inconştient prin păr.

— Tu n-ai nevoie să ţi se reamintească, a zis Simmon.

— Toată lumea are nevoie să i se reamintească, a zis ea. Dar cu Kvothe e altceva. E atât de serios cu privire la asta. Când se uită la tine, îţi dai seama că toată atenţia i se concentrează pe tine.

A râs de expresia mea stânjenită.

— E unul dintre aspectele care mi-au plăcut la tine când ne-am cunoscut.

Expresia lui Simmon s-a întunecat şi am încercat să par cât mai neprimejdios posibil.

— Dar de când te-ai întors, e aproape fizic, a zis Fela. Acum, când te uiţi la mine, se întâmplă ceva în spatele ochilor tăi. Ceva ca fructele dulci, umbre şi lumină de lampă. Ceva sălbatic, de care zânele fug sub un cer violet. E ceva teribil, într-adevăr. Îmi place.

Când a spus ultima propoziţie, s-a agitat uşor în scaun, cu o sclipire malefică în ochi.

A fost prea mult pentru Simmon. Şi-a împins scaunul departe de masă şi a încercat să se ridice în picioare, făcând gesturi nearticulate.

— Bine, atunci… Eu o să… bine.

— O, iubitule, a zis Fela, punându-i o mână pe braţ. Linişteşte-te. Nu e ce crezi tu.

— Nu-mi spune să mă liniştesc, a izbucnit el, dar a rămas în scaun.

Fela şi-a trecut mâna prin părul de pe ceafa lui Sim.

— N-ai de ce să-ţi faci griji.

A râs ca şi cum gândul ar fi fost ridicol.

— Mă ai legată de tine mai mult decât crezi. Dar asta nu înseamnă că nu mă pot bucura de un pic de linguşire din când în când.

Sim s-a încruntat.

— Vrei să mă călugăresc? a întrebat Fela.

Iritarea i s-a strecurat în voce, aducând cu ea un extrem de mic accent modegan.

— Ştii cum te simţi când Mola îşi face timp să flirteze cu tine?

Simmon a deschis gura şi a arătat ca şi cum ar fi încercat să pălească şi să roşească în acelaşi timp. Fela a râs de nedumerirea lui.

— Pe micii zei, Sim. Crezi că sunt oarbă? E ceva drăguţ şi te face să te simţi bine. Ce-i rău în asta?

A fost o pauză.

— Nimic, cred, a zis Sim în cele din urmă.

Ridicând privirea, mi-a zâmbit şubred şi şi-a dat părul din ochi.

— Numai să nu-mi arunci niciodată privirea de care a zis ea, bine?

Rânjetul i s-a lărgit, devenind mai onest.

— Nu ştiu dacă m-aş putea descurca cu asta.

I-am zâmbit şi eu fără să mă gândesc. Sim mă putea face mereu să zâmbesc.

— În plus, eşti perfect aşa cum eşti, i-a zis Fela.

I-a sărutat urechea, ca să pună sigiliul pe starea lui de spirit îmbunătăţită, apoi s-a întors spre mine.

— Pe de altă parte, nu m-ai putea plăti suficient ca să mă-ncurc cu tine, a spus ea categoric.

— Ce vrei să spui? am întrebat. Cum rămâne cu înfăţişarea mea? Cu acel ceva întunecat ca de zână?

— O, eşti fascinant. Dar o fată vrea mai mult decât atât. Vrea un bărbat care-i e devotat.

Am scuturat din cap.

— Refuz să mă arunc în braţele ei cum o fac ceilalţi pe care i-a întâlnit. Ea urăşte asta. Am văzut ce se-ntâmplă.

— Te-ai gândit vreodată că şi ea s-ar putea să simtă la fel? a întrebat Fela. Ai ceva reputaţie cu doamnele.

— Atunci ar trebui să mă călugăresc? am zis, repetând ce-i spusese ea lui Sim, deşi a ieşit mai tăios decât aş fi vrut. Pe trupul negru al lui Dumnezeu, am văzut-o în braţele a zeci de

bărbaţi! Dintr-odată e ofensator pentru ea dacă mă duc la teatru cu altă femeie?

Fela m-a privit franc.

— Ai făcut mai mult decât să mergi în plimbări cu trăsura. Femeile vorbesc.

— Minunat. Şi ce spun? am întrebat cu amărăciune, uitându-mă în jos la supă.

— Că eşti fermecător, a spus ea cu uşurinţă. Şi politicos. N-ai mâini rătăcitoare, care se pare că reprezintă de fapt o sursă de frustrare, în unele cazuri.

A zâmbit un pic.

Am ridicat privirea curios.

— Cine?

Fela a ezitat.

— Meradin, a spus ea. Dar n-ai auzit de la mine.

— N-a scos douăzeci de cuvinte în timpul cinei, am zis clătinând din cap. Şi e dezamăgită că n-am bâjbâit dup-aia? Am crezut că mă urăşte.

— Suntem departe de Modeg, a zis Fela. Oamenii nu sunt sensibili în legătură cu sexul în partea asta de lume. Unele femei nu ştiu cum să se poarte cu un bărbat care nu face avansuri îndrăzneţe.

— Bine, am zis. Ce altceva mai spun?

— Nimic teribil de surprinzător, a spus ea. Chiar dacă nu eşti lacom, cu siguranţă nu e uşor să te împiedice să pleci. Eşti generos, isteţ şi… s-a oprit, părând stânjenită.

— Continuă, am spus.

Fela a oftat şi a adăugat:

— Distant.

N-a fost lovitura zdrobitoare la care m-am aşteptat.

— Distant?

— Uneori, nu cauţi decât să iei cina, a zis Fela. Sau să ai companie. Sau să faci conversaţie. Sau pe cineva care să te mângâie prieteneşte. Dar de cele mai multe ori o femeie vrea un bărbat ca să… S-a încruntat şi a reformulat. Când eşti cu un bărbat…

S-a oprit din nou.

M-am aplecat în faţă.

— Spune ce vrei să spui.

Fela a ridicat din umeri şi s-a uitat într-o parte.

— Dacă am fi împreună, m-aş aştepta să mă părăseşti. Nu

imediat. Nu cu răutate sau josnicie. Dar ştiu că o vei face. Tu nu pari genul care se va aşeza la casa lui pentru totdeauna. În cele din urmă te-ai duce după cineva mai important decât mine.

Am împins alene o bucată de cartof în supă, neştiind ce să cred.

— Trebuie că e ceva mai mult decât devotament, a zis Sim. Kvothe ar întoarce lumea cu fundu-n sus pentru fata asta. Vezi asta, nu?

Fela m-a privit lung.

— Văd, a zis ea moale.

— Dacă tu vezi, atunci ar trebui să vadă şi Denna, a punctat Simmon în mod apreciabil.

Fela a clătinat din cap.

— Pentru mine e uşor să văd, fiindcă sunt detaşată.

— Dragostea e oarbă? a râs Sim. Ăsta e sfatul pe care-l ai de oferit?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Te rog.

— N-am zis niciodată că sunt îndrăgostit, am intervenit. N-am zis niciodată asta. Mă bulversează şi o plac. Dar nu merge mai departe de atât. Cum aşa? N-o cunosc suficient de bine ca să am vreo pretenţie serioasă de iubire. Cum să iubesc ceva ce nu-nţeleg?

S-au uitat la mine în tăcere pentru o clipă. Apoi Sim a izbucnit în râsul lui băieţesc ca şi cum aş fi spus cel mai ridicol lucru pe care-l auzise vreodată. I-a luat mâna Felei şi a sărutat-o direct pe inelul din piatră cu multiple faţete.

— Ai câştigat, i-a zis. Dragostea e şi oarbă, şi surdomută. N-o să mă mai îndoiesc de înţelepciunea ta.

Încă simţindu-mă aiurea, am plecat în căutarea Magistrului Elodin, în cele din urmă găsindu-l stând sub un copac într-o grădiniţă de lângă Morişcă.

— Kvothe! a făcut cu mâna alene. Vino. Stai jos.

A făcut semn cu piciorul către un castron.

— Ia nişte struguri.

Am luat câţiva. Fructele proaspete nu erau o raritate pentru mine în acele zile, totuşi strugurii erau minunaţi, chiar pe punctul de a fi copţi peste măsură. Am mestecat gânditor, cu mintea încă preocupată cu gânduri despre Denna.

— Magistre Elodin, am întrebat încet. Ce credeţi despre cineva care-şi tot schimbă numele?

— Ce?

S-a ridicat brusc, cu ochii sălbatici şi panicaţi.

— Ce-ai făcut?

Reacţia lui m-a speriat şi am ridicat mâinile defensiv.

— Nimic! am insistat. Nu eu. O fată pe care o cunosc.

Elodin a pălit.

— Fela? a zis el. O, nu. Nu. N-ar face aşa ceva. E prea deşteaptă să facă asta.

Suna ca şi cum încerca cu disperare să se convingă singur.

— Nu vorbesc despre Fela, am zis. Vorbesc despre o tânără pe care o ştiu. De fiecare dată când mă întorc, îşi alege un alt nume.

— O, a zis Elodin relaxat.

S-a lăsat pe spate sprijinit de copac, râzând încet.

— Să pui nume, a zis el cu o relaxare evidentă. Pe oasele lui Dumnezeu, băiete, am crezut…

S-a oprit, clătinând din cap.

— Ce-aţi crezut? l-am întrebat.

— Nimic, a zis el nepăsător. Acum. Care e treaba cu fata asta?

Am ridicat din umeri, începând să regret c-o adusesem în discuţie.

— Mă întrebam ce-aţi spune despre o fată care-şi tot schimbă numele. De fiecare dată când mă întorc, îşi ia un altul. Dianah. Donna. Dyane.

— Presupunând că nu e o fugară? a întrebat Elodin zâmbind. Vânată. Făcând tot ce-i stă în putinţă ca să se sustragă de la legea de fier a Aturului. Genul ăsta de lucruri?

— Nu, din câte ştiu eu, am zis cu un zâmbet şters.

— Ar putea indica faptul că nu ştie cine e, a zis el. Sau că ştie şi nu-i place.

A ridicat privirea şi şi-a frecat gânditor nasul.

— Ar putea indica nelinişte şi nemulţumire. Ar putea însemna că natura ei e schimbătoare şi că-şi schimbă numele ca să se potrivească cu ea. Sau poate că-şi schimbă numele sperând ca asta s-o ajute să fie o persoană diferită.

— Nimicuri, am zis pe un ton iritat. E ca şi cum ai spune: ştii că supa ta e fie caldă, fie rece. Că un măr e fie dulce, fie acru. M-am încruntat la el. E doar un mod complicat de-a spune că nu ştii nimic.

— Nu m-ai întrebat ce ştiu despre o astfel de fată, a punctat el. M-ai întrebat ce-aş spune despre o astfel de fată.

Am ridicat din umeri, obosit de subiect. Am mâncat struguri în tăcere, urmărind studenţii venind şi plecând.

— Am chemat din nou vântul, am zis, realizând că nu-i spusesem încă. În Bobcatran.

A ciulit urechile la asta.

— Aşa ai făcut? a zis el, întorcându-se să se uite la mine, aşteptând. Ia să-l auzim. Toate detaliile.

Elodin era tot ce ţi-ai putea dori de la un public, atent şi entuziast. Am spus întreaga poveste, fără a cruţa câteva înflorituri dramatice.

La final, starea mea de spirit era mult îmbunătăţită.

— E a treia oară pe semestrul ăsta, a zis aprobator Elodin. Ai căutat şi-ai găsit, atunci când ai avut nevoie de el. Şi nu doar o adiere, ci o respiraţie. Asta e ceva subtil.

M-a privit cu coada ochiului, zâmbindu-mi viclean.

— Cât crezi că va trece până să faci şi tu un inel din aer?

Mi-am ridicat mâna stângă, cu degetele răsfirate.

— Cine zice că nu-l port deja?

Elodin s-a zguduit de râs, apoi s-a oprit, când expresia mea nu s-a schimbat. Fruntea i s-a încruntat un pic în timp ce m-a privit atent, cu ochii îndreptaţi pentru prima oară către mână, apoi din nou la faţa mea.

— Glumeşti? a întrebat el.

— Asta-i o întrebare bună, am zis privindu-l calm în ochi. Oare glumesc?

CAPITOLUL 150

Sminteală

Semestrul de primăvara a continuat. Contrar aşteptărilor mele, Denna n-a dat niciun spectacol public în Imre. În schimb, după câteva zile s-a dus în nord, la Anilin.

Dar de data asta a făcut un drum până la Cinzeacă, special ca să-mi spună că pleacă. M-am trezit ciudat de flatat de asta şi nu m-am putut abţine să nu simt că lucrurile încă nu se stricaseră de tot între noi.

Cancelarul s-a îmbolnăvit când semestrul era aproape de final. Deşi nu-l cunoşteam foarte bine, îmi plăcea Herma. Nu numai că mi se păruse că era un profesor surprinzător de relaxat atunci când îmi predase ylliş, dar fusese bun cu mine când venisem prima dată la Universitate. Cu toate astea, nu eram deosebit de îngrijorat. Arwyl şi personalul de la Clinică puteau face orice în afară de-a scula oamenii din morţi.

Dar zilele au trecut şi nicio veste nu venea de la Clinică. Se zvonea că era prea slăbit pentru a se da jos din pat, chinuit de frisoane de febră care ameninţau să-i ardă mintea puternică de arcanist.

Când a devenit evident că nu-şi mai putea relua prea curând atribuţiile de Cancelar, magiştrii s-au reunit pentru a decide cine-i va lua locul. Chiar permanent, dacă starea lui se agrava.

Şi, ca să scurtez povestea dureroasă, Hemme a fost numit Cancelar. După ce şocul a trecut, a fost uşor de înţeles de ce. Kilvin, Arwyl şi Lorren erau prea ocupaţi ca să preia sarcini suplimentare. La fel se putea spune, într-o măsură mai mică, şi despre Mandrag şi Dal. Mai rămâneau Elodin, Brandeur şi Hemme.

Elodin nu l-a vrut şi era considerat prea haotic pentru a servi. Şi Brandeur mersese întotdeauna în orice direcţie bătea vântul lui Hemme.

Aşa că Hemme a câştigat scaunul de Cancelar. Chiar dacă mi

s-a părut iritant, asta avea un impact redus asupra vieţii mele de zi cu zi. Singura precauţie a fost să-mi intensific grija faţă de legile Universităţii, ştiind că dacă aş fi fost iar pus la zid, votul lui Hemme s-ar fi numărat dublu împotriva mea.

Pe măsură ce perioada de admiteri se apropia, Magistrul Herma rămânea slăbit şi febril. Aşa că am avut un nod acru de spaimă în stomac când m-am pregătit pentru primul meu interviu de admitere cu Hemme drept Cancelar.

Am trecut prin întrebări cu aceeaşi viclenie atentă pe care am menţinut-o pentru ultimele două semestre. Am ezitat şi am făcut câteva greşeli, câştigând o taxă de douăzeci de talanţi sau cam aşa ceva. Suficient pentru a câştiga nişte bani fără să mă fac prea rău de râs.

Hemme, ca de obicei, a pus întrebări cu două înţelesuri sau care să mă inducă în eroare, destinate să mă încurce, dar asta nu era nimic nou. Singura diferenţă reală părea să fie faptul că Hemme a zâmbit destul de mult. Dar nu era un zâmbet plăcut.

Magiştrii au purtat obişnuita lor discuţie mută. Apoi Hemme mi-a citit taxa: cincizeci de talanţi. Părea că poziţia de Cancelar deţinea un control mai mare decât mă aşteptasem asupra acestor lucruri.

M-am abţinut să-mi muşc buza pentru a mă ţine din râs şi mi-am pus pe faţă o expresie abătută când m-am îndreptat spre subsolul Văgăunei, unde îşi avea biroul trezorierul. Ochii lui Riem au sclipit la vederea hârtiei cu taxa mea de şcolarizare. A dispărut în camera lui şi s-a întors într-o clipă cu un plic făcut din hârtie groasă.

I-am mulţumit şi m-am întors în camera mea de la Cinzeacă, menţinându-mi tot drumul expresia morocănoasă. După ce am închis uşa, am deschis plicul gros şi am vărsat conţinutul lui în mână: două mărci strălucitoare de aur, valorând fiecare zece talanţi.

Am râs atunci. Am râs până mi-au dat lacrimi şi a-nceput să mă doară într-o parte. Apoi mi-am scos costumul cel mai bun şi mi-am adunat prietenii: Wilem şi Simmon, Fela şi Mola. Am trimis un curier în Imre cu o invitaţie pentru Devi şi Threpe. Apoi am închiriat o trăsură trasă cu patru cai şi am mers cu toţii peste râu, în Imre.

Ne-am oprit la Eolian. Denna nu era acolo, dar l-am luat în

schimb pe Deoch şi ne-am îndreptat spre Braţele Regelui, o unitate de genul celei pe care niciun student care se respectă nu şi-o putea permite vreodată. Portarul s-a uitat la noi cu dispreţ, ca şi cum s-ar fi opus, dar Threpe s-a încruntat cât mai domnos posibil, iar portarul ne-a lăsat să intrăm.

Apoi a început o noapte de plăcută decadenţă cum nu mai văzusem până atunci. Am mâncat şi am băut şi am plătit fericit pentru toate. Singura apă de pe masă a fost doar pentru spălat pe mâini. În cupele noastre erau numai vinuri vechi vintiş, carcalete negru, hidromel rece, coniac dulce, şi fiecare toast al nostru a fost pentru nebunia lui Hemme.

CAPITOLUL 151
Încuietori

Kvothe a tras adânc aer în piept şi dădu din cap pentru sine.

— Să ne oprim aici, zise el. Bani la mine în buzunar pentru prima dată în viaţa mea. Înconjurat de prieteni. Ăsta e un moment bun pentru a pune capăt zilei.

Şi-a frecat mâinile, dreapta masând-o pe stânga absent.

— Dacă mai continuăm mult, lucrurile vor deveni din nou întunecate.

Cronicarul ridică pachetul de pagini terminate şi le aranjă pe masă, îndreptându-le colţurile înainte de-a pune pagina pe jumătate terminată peste celelalte.

Deschise o geantă de piele, scoase coroana verde de ilice şi băgă paginile înăuntru. Apoi îşi închise călimara şi începu să demonteze şi să cureţe toate bucăţile condeiului.

Kvothe se ridică şi se întinse. Apoi adună toate farfuriile goale şi paharele, ducându-le în bucătărie.

Bast abia stătea în picioare, cu expresia goală. Nu se mişca. Abia părea să mai respire. După câteva minute, Cronicarul începu să-şi arunce privirea în direcţia lui.

Kvothe se întoarse în cameră şi se încruntă.

— Bast, zise el.

Bast întoarse încet ochii să se uite la omul din spatele barului.

— Priveghiul lui Shep e încă în desfăşurare, zise Kvothe. Nu e prea multă curăţenie de făcut în seara asta. De ce nu te duci acolo să vezi sfârşitul? Vor fi bucuroşi să te vadă…

Bast stătu pe gânduri pentru o clipă, apoi clătină din cap.

— Mai bine nu, Reshi, zise el cu voce plată. Nu prea am chef.

Se împinse din scaun şi merse spre scări fără a-l privi în ochi pe vreunul.

— Mă duc să mă culc.

Sunetul greu al paşilor lui se îndepărtă încet, urmat de sunetul unei uşi care se închide.

Cronicarul îl privi cum pleacă, apoi se întoarse să se uite la omul cu părul roşu din spatele barului.

Kvothe se uita şi el la scară, cu privirea îngrijorată.

— A avut o zi grea, zise el, părând că vorbeşte mai mult cu sine decât cu oaspetele său. Mâine va fi mai bine.

Ştergându-şi mâinile, Kvothe se plimbă în jurul barului şi se îndreptă spre uşa din faţă.

— Ai nevoie de ceva înainte de-a te duce la culcare? întrebă el.

Cronicarul clătină din cap şi începu să reasambleze condeiul.

Kvothe încuie uşa din faţă cu o cheie mare de alamă, apoi se întoarse spre Cronicar.

— Îţi las asta în broască, zise el. În caz că te trezeşti devreme şi simţi nevoia de-o plimbare, ceva. Nu obişnuiesc să dorm foarte mult zilele astea.

Îşi atinse faţa pe partea în care o vânătaie începu să-i împestriţeze falca.

— Dar în seara asta aş putea să fac o excepţie.

Cronicarul dădu din cap şi-şi puse ghiozdanul pe umeri. Apoi luă cu delicateţe coroana din ilice şi urcă scările.

Singur în încăperea comună, Kvothe mătură podeaua metodic, ajungând prin toate colţurile. Termină de spălat vasele, spălă mesele şi barul şi stinse toate lămpile, cu excepţia uneia, lăsând camera slab luminată şi plină de umbre pâlpâitoare.

Se uită pentru un moment la sticlele din spatele barului, apoi se întoarse şi urcă şi el lent scările.

Bast intră încet în camera lui, închizând uşa în urma sa. Se mişcă în linişte prin întuneric ca să stea în faţa vetrei. Din focul făcut de dimineaţă nu rămăsese nimic altceva în afară de cenuşă şi zgură. Bast deschise cutia în care ţinea lemnele, dar nu era nimic în interior, cu excepţia unui strat gros de pleavă şi a câtorva aşchii pe fund.

Lumina slabă venită pe fereastră licări în ochii lui negri şi-i scoase în evidenţă conturul feţei, cum stătea nemişcat, ca şi cum încerca să decidă ce să facă.

După o clipă, lăsă capacul să cadă, se înfăşură într-o pătură şi se aşeză pe o canapea mică din faţa şemineului gol.

Stătu acolo multă vreme în întuneric, cu ochii deschişi.

Se auzi un zgomot slab afară, la fereastra lui. Apoi nimic. Apoi

un hârşâit slab. Bast se întoarse şi văzu afară o siluetă întunecată mergând prin noapte. Bast rămase nemişcat, apoi alunecă lin de pe canapea, stând în picioare în faţa şemineului. Cu ochii încă la fereastră, mâinile îi căutau cu atenţie partea de sus a mantelului.

Se auzi un alt zgâriat la fereastră, mai tare de data asta. Îşi luă ochii de la fereastră şi se uită la mantel, apoi prinse ceva cu ambele mâini. Metalul licări slab în lumina stinsă a lunii când se ghemui cu corpul încordat ca un arc spiralat.

Pentru un lung moment nu fu nimic. Niciun sunet. Nicio mişcare dincolo de fereastră sau în camera întunecoasă.

Tap-tap-tap-tap-tap. Se auzi un zgomot slab, dar extrem de clar în liniştea camerei. Fu o pauză, apoi zgomotul reveni ascuţit şi insistent în geam: tap-tap-tap-tap-tap-tap-tap.

Bast oftă. Relaxându-se din ghemuirea încordată, merse la fereastră, ridică zăvorul şi o deschise.

— Fereastra mea n-are zăvor, zise Cronicarul supărat. A ta de ce are?

— Din motive evidente, zise Bast.

— Pot să intru?

Bast ridică din umeri şi se duse înapoi spre cămin, în timp ce Cronicarul intră ciudat pe fereastră. Bast scăpără un chibrit şi aprinse o lampă de pe o masă din apropiere, apoi aşeză cu grijă două cuţite lungi pe mantel. Unul era subţire şi tăios ca un fir de iarbă, altul ascuţit şi graţios ca un spin.

Cronicarul privi în jur în timp ce lumina umplu camera. Era mare, cu lambriuri bogate din lemn şi covoare groase. Două divane erau aşezate faţă-n faţă, în faţa şemineului, iar un colţ al camerei era dominat de un pat imens cu baldachin, cu perdele dintr-un verde-închis.

Erau rafturi pline cu imagini, ornamente şi vechituri. Panglici de păr înfăşurate într-o panglică. Fluiere sculptate din lemn. Flori uscate. Inele de corn şi piele şi din iarbă împletită. O lumânare făcută manual, cu frunze presate în ceară.

Şi, ceea ce era evident o adăugare recentă, crengile de ilice decorau părţi ale camerei. O ghirlandă parcurgea tăblia patului, iar o alta era înşirată de-a lungul mantelului, ţesută prin cozile unei perechi de topoare cu frunze pale, deschise la culoare, care atârna acolo.

Bast se lăsă pe spate în faţa şemineului rece şi se înfăşură într-o pătură ca într-un şal. Era un haos de culori al unei ţesături

prost făcute şi cu culori şterse, cu excepţia unei inimi roşii strălucitoare, cusute chiar în centru.

— Trebuie să vorbim, zise încet Cronicarul.

Bast ridică din umeri, cu ochii plictisiţi fixaţi pe şemineu.

Cronicarul făcu un pas mai aproape.

— Trebuie să te întreb…

— Nu e nevoie să şopteşti, zise Bast fără să ridice privirea. Suntem pe cealaltă parte a hanului. Uneori am oaspeţi. Nu putea să doarmă, aşa că m-am mutat în partea asta a clădirii. Sunt şase pereţi zdraveni între camera mea şi-a lui.

Cronicarul se aşeză pe marginea celeilalte canapele, cu faţa la Bast.

— Trebuie să te întreb despre unele lucruri pe care le-ai spus în seara asta. Despre Cthaeh.

— N-ar trebui să vorbim despre Cthaeh.

Vocea lui Bast era plată şi grea.

— Nu e sănătos.

— Atunci despre Sithe, zise Cronicarul. Ai zis că dac-ar şti despre povestea asta, i-ar ucide pe toţi cei implicaţi. E adevărat?

Bast dădu din cap, cu ochii încă aţintiţi pe vatră.

— Ar arde acest loc şi ar da cu sare peste pământ în urma lor.

Cronicarul coborî privirea, clătinând din cap.

— Nu înţeleg teama asta pe care-o ai de Cthaeh, zise el.

— Păi, dovezile par să indice că nu eşti foarte deştept, zise Bast.

Cronicarul se încruntă şi aşteptă răbdător.

Bast oftă, retrăgându-şi în cele din urmă privirea de la şemineu.

— Gândeşte-te. Cthaehul ştie tot ce ai de gând să faci vreodată. Tot ce ai de gând să spui…

— Asta îl face un interlocutor iritant, zise Cronicarul. Dar nu…

Expresia lui Bast deveni brusc furioasă.

— *Dyen vehat. Enfeun vehat tyloren tes!* a scuipat aproape incoerent. Tremura, încleştându-şi şi descleştându-şi mâinile.

Cronicarul deveni palid din cauza veninului din vocea lui Bast, dar nu clipi.

— Nu eşti supărat pe mine, zise el calm, privindu-l în ochi pe Bast. Eşti doar furios şi s-a întâmplat să fiu eu în apropiere.

Bast se uită la el, dar nu zise nimic.

Cronicarul se apleacă.

— Eu încerc să ajut, ştii, nu?

Bast dădu din cap ursuz.

— Asta înseamnă că trebuie să înţeleg ce se-ntâmplă.

Bast ridică din umeri, pornirea lui bruscă de temperament se stinse de la sine, lăsându-l din nou apatic.

— Kvothe pare să creadă ce spui despre Cthaeh, zise Cronicarul.

— Ştie întorsăturile ascunse ale lumii, zise Bast. Şi se prinde repede când nu înţelege ceva. Degetele lui Bast se jucau alene cu marginile păturii. Şi are încredere în mine.

— Dar nu pare artificial? Cthaehul îi oferă unui băiat o floare, un lucru duce la altul şi dintr-odată e război.

Cronicarul făcu un gest de desconsiderare.

— Lucrurile nu merg aşa. E o coincidenţă prea mare.

— Nu e nicio coincidenţă.

Bast oftă scurt.

— Un orb trebuie să se poticnească printr-o cameră dezordonată. Tu n-o faci. Îţi foloseşti ochii şi alegi calea uşoară. E clar pentru tine, ca orice altceva. Cthaehul poate vedea viitorul. Toate viitorurile. Noi trebuie să orbecăim. El nu. El se uită pur şi simplu şi alege calea cea mai dezastruoasă. Piatra stârneşte avalanşa. Tusea răspândeşte ciuma.

— Dar dacă ştii că Cthaehul încearcă să te orienteze, faci pur şi simplu altceva, zise Cronicarul. El îţi dă floarea şi tu doar o vinzi.

Bast clătină din cap.

— Cthaehul ar şti. Nu poţi să pui să facă previziuni a doua oară pe cineva care-ţi ştie viitorul. Să spunem că-i vinzi floarea prinţului. El o foloseşte pentru a-şi vindeca logodnica. Un an mai târziu, ea îl prinde cu camerista, se spânzură de disperare, iar tatăl ei lansează un atac pentru a-i răzbuna onoarea.

Bast deschise mâinile neputincios.

— Tot te alegi cu un război civil.

— Dar tânărul care a vândut floarea rămâne în siguranţă.

— Probabil că nu, zise Bast cu îndârjire. Mai probabil se îmbată ca un lord, face variolă, apoi dă peste o lampă şi incendiază jumătate de oraş.

— Inventezi poveşti ca să-ţi demonstrezi punctul de vedere, zise Cronicarul. De fapt, nu dovedeşti nimic.

— De ce ar trebui să te conving pe tine de ceva? întrebă Bast. De ce mi-ar păsa ce crezi tu? Fii fericit în mica ta ignoranţă prostuţă. Îţi fac o favoare că nu-ţi spun adevărul.

— Ce adevăr e ăsta? zise Cronicarul, clar iritat.
Bast oftă obosit, se uită la Cronicar cu expresia absolut goală de orice speranţă.
— Mai degrabă m-aş lupta cu Haliax însuşi, zise el. Mai degrabă m-aş opune tuturor Chandrienilor decât să schimb zece cuvinte cu Cthaehul.
Asta îl amuţi puţin pe Cronicar.
— Te-ar omorî, zise el.
Ceva în vocea lui a făcut să pară că e întrebare.
— Da, zise Bast. Chiar şi aşa.
Cronicarul îl privi pe omul cu părul negru aşezat vizavi de el, înfăşurat într-o pătură.
— Poveştile te-au învăţat să te temi de Cthaeh, zise el cu dezgust clar în glas. Şi frica asta te prosteşte.
Bast ridică din umeri, ochii lui goi îndreptându-se din nou spre focul inexistent.
— Mă plictiseşti, omuleţule.
Cronicarul se ridică, păşi înainte şi-l plesni pe Bast cu putere peste faţă.
Capul lui Bast se zgudui într-o parte şi pentru un moment păru prea şocat ca să se mişte. Apoi se ridică în picioare într-o mişcare rapidă, pătura zburându-i de pe umeri. Îl apucă pe Cronicar puternic de gât, arătându-şi dinţii, cu ochii de un albastru profund, sălbatic.
Cronicarul îl privi drept în ochi.
— Cthaehul a pus toate astea în mişcare, zise el calm. A ştiut că mă vei ataca şi că lucruri teribile se vor întâmpla.
Expresia furioasă a lui Bast deveni rigidă, ochii deschizându-i-se larg. Tensiunea îi părăsi umerii când eliberă gâtul Cronicarului. Începu să se scufunde înapoi în pernele canapelei.
Cronicarul îşi trase braţul şi-l pălmui din nou. La drept vorbind, sunetul fu chiar mai puternic decât înainte. Bast îşi arătă dinţii din nou, apoi se opri. Îi aruncă o privire Cronicarului, apoi se uită în altă parte.
— Cthaehul ştie că te temi de el, zise Cronicarul. Ştie că voi folosi informaţia împotriva ta. Încă te manipulează. Dacă nu mă ataci, lucruri teribile se vor întâmpla.
Bast îngheţă ca şi cum ar fi paralizat prins pe vine.
— Auzi ce-ţi spun? zise Cronicarul. Te-ai trezit în sfârşit?
Bast se uită la scrib cu o expresie de uimire confuză. O pată de un roşu aprins îi înflori pe obraz. Dădu din cap, scufundându-

se încet înapoi pe canapea.

Cronicarul îşi trase din nou braţul.

— Ce faci dacă te lovesc din nou?

— Scot zece culori de maţe din tine, zise Bast sincer.

Cronicarul dădu din cap şi se aşeză înapoi pe canapea.

— Voi accepta, de dragul discuţiei, că Cthaehul cunoaşte viitorul. Asta înseamnă că poate controla multe lucruri.

Ridică un deget.

— Dar nu totul. Fructele pe care le-ai mâncat azi încă le simţi dulci la tine în gură, nu-i aşa?

Bast dădu din cap încet.

— Dacă Cthaehul e aşa de periculos cum spui, ţi-ar face rău în orice mod posibil. Dar nu poate. Nu te-a putut împiedica să-l faci pe Reshi să râdă în dimineaţa asta. Nu te poate împiedica să te bucuri de soarele de pe faţa ta sau să săruţi obrajii trandafirii ai fiicelor fermierilor, nu?

Pe faţa lui Bast se regăsi din nou o pâlpâire de zâmbet.

— Am sărutat mai mult decât atât, zise el.

— Asta vreau să spun, zise ferm Cronicarul. Nu poate otrăvi fiecare chestie pe care-o facem.

Bast păru gânditor, apoi oftă.

— Ai dreptate într-un fel, zise el. Dar numai un idiot stă într-o casă care arde şi crede că totul e bine fiindcă fructul e încă dulce.

Cronicarul privi în jur, ca să evidenţieze ce spusese.

— Nu-mi pare că arde hanul.

Bast se uită la el neîncrezător.

— Toată lumea arde până-n temelii, zise el. Deschide ochii.

Cronicarul se încruntă.

— Chiar ignorând orice altceva, zise el încă intimidant. Felurian l-a lăsat să plece. Ea ştia că a vorbit cu Cthaehul, fiindcă sigur nu l-ar fi lăsat să plece în lume dacă n-ar fi vegheat cumva împotriva influenţei sale.

Ochii lui Bast străluciră la acest gând, apoi se stinseră aproape imediat. Clătină din cap.

— Cauţi adâncime într-un pârâu puţin adânc, zise el.

— Nu înţeleg, zise Cronicarul. Ce motiv ar fi avut ea să-l lase să plece, dacă ar fi fost cu adevărat periculos?

— Motiv? întrebă Bast cu amuzament sumbru colorându-i vocea. Niciun motiv. Ea n-are nevoie de motiv. L-a lăsat să plece fiindcă i-a măgulit mândria. A vrut ca el să se ducă în lumea

muritoare şi să-i înalţe ei ode. Să spună poveşti despre ea. Să-i ducă dorul. De-asta l-a lăsat să plece.

Oftă.

— Deja ţi-am spus. Poporul meu nu e cunoscut pentru deciziile noastre bune.

— Poate, zise Cronicarul. Sau poate pur şi simplu a recunoscut că e inutil să încerce să-l facă pe Cthaeh să facă previziuni a doua oară.

Gesticulă nonşalant.

— Dacă oricum tot ce ai de gând să faci e greşit, ai putea la fel de bine să faci ce vrei.

Bast tăcu îndelung. Apoi dădu din cap, slab la început, apoi mai ferm.

— Ai dreptate, zise el. Dacă oricum totul se lasă cu lacrimi, ar trebui să fac ce vreau.

Bast se uită prin cameră, apoi se ridică brusc în picioare. După un moment de căutare, găsi o mantie groasă mototolită pe podea. O scutură viguros şi şi-o înfăşură în jurul umerilor înainte de-a merge spre fereastră. Apoi se opri, se întoarse la canapea şi scotoci printre perne până găsi o sticlă de vin.

Cronicarul îl privi nedumerit.

— Ce faci? Te întorci la priveghiul lui Shep?

Bast se opri din drumul înapoi spre fereastră, părând aproape surprins să-l vadă pe Cronicar încă stând acolo.

— Mă duc să-mi văd de treaba mea, zise el băgând sticla de vin sub braţ.

Deschise fereastra şi aruncă un picior afară.

— Nu mă aştepta.

Kvothe intră repede în camera lui, închizând uşa în urma sa.

Se mişca în grabă. Scoase cenuşa rece din şemineu şi băgă lemne noi, aducând focul la viaţă cu un chibrit roşu, mare, de sulf. Luă o a doua pătură şi o puse peste patul lui îngust. Se încruntă uşor, luă bucata de hârtie mototolită căzută pe podea şi şi-o puse înapoi pe birou, lângă alte două, mototolite.

Apoi, mişcându-se aproape în silă, se îndreptă spre piciorul patului. Inspiră adânc, îşi şterse mâinile pe pantaloni şi îngenunche în faţa cufărului negru care stătea acolo. Îşi puse ambele mâini pe capacul curbat şi închise ochii, ca şi cum asculta ceva. Umerii i se mişcară când smuci de capac. Nu se

întâmplă nimic. Kvothe deschise ochii. Gura lui făcu o linie sumbră. Mâinile i se mişcară din nou, trăgând mai tare, forţându-se îndelung înainte de-a se da bătut.

Fără expresie, Kvothe se ridică şi se duse la fereastra prin care se vedea pădurea din spatele hanului. O deschise şi se aplecă în afară, întinzând ambele mâini. Apoi se trase înăuntru, ţinând în braţe o cutie subţire de lemn.

Curăţind un strat de praf şi pânzele de păianjen, deschise cutia. În interiorul acesteia era o cheie neagră de fier şi o cheie strălucitoare de cupru. Kvothe îngenunche din nou în faţa cufărului şi potrivi cheia de cupru în broasca de fier. O răsuci cu precizie lentă: stânga, apoi dreapta, apoi stânga din nou, ascultând cu atenţie clicurile slabe ale mecanismului din interior. Apoi ridică cheia de fier şi o băgă în placa de cupru. Această cheie n-o răsuci. O bagă adânc în lacăt, o scoase pe jumătate afară, apoi o împinse înapoi, înainte de-a o scoate printr-o mişcare lină, rapidă.

După reaşezarea cheilor în cutie, îşi puse mâinile înapoi pe lateralele capacului, în aceeaşi poziţie ca înainte.

— Deschide-te, zise el în şoaptă. Deschide-te, lua-te-ar naiba. Edro.

Ridică, cu spatele şi umerii încordaţi de efort. Capacul cufărului nu se clinti. Kvothe scoase un oftat lung şi se aplecă până îşi presă fruntea de lemnul rece de culoare închisă.

În timp ce expira în grabă, umerii i se înmuiară, făcându-l să pară mic şi rănit, teribil de obosit şi mai bătrân decât era.

Cu toate acestea, expresia lui nu arăta nici surpriză, nici durere. Era doar resemnată. Era expresia unui om care primise în cele din urmă veştile proaste pe care le aştepta.

CAPITOLUL 152

Soc

Nu era o noapte bună de stat în aer liber. Norii se rostogoleau agale, ca un cearşaf cenuşiu tras pe cer. Vântul era rece şi bătea în rafale, cu convulsii şi începuturi de ploaie care stropiră puternic înainte de-a se transforma în burniţă.

Cu toate acestea, cei doi soldaţi care îşi făcuseră tabăra într-un tufiş din apropierea drumului păreau să se simtă bine. Găsiseră ascunzătoarea unui tăietor de lemne şi făcuseră un foc atât de mare şi de fierbinte, încât rafalele ocazionale de ploaie nu făceau nimic mai mult decât să-l facă să scuipe şi să şuiere.

Cei doi bărbaţi vorbeau tare, râzând sălbatic, zbierând ca nişte oameni prea beţi ca să le mai pese de vreme.

În cele din urmă, un al treilea bărbat apăru dintre copacii întunecaţi, păşind cu grijă peste trunchiul unui copac căzut în apropiere. Era ud, chiar leoarcă, iar părul negru îi era lipit de cap. Când soldaţii îl văzură, îşi ridicară sticlele şi strigară un salut entuziast.

— Nu ştiam dacă reuşeşti să ajungi, a zis soldatul blond. E o noapte de rahat. Dar e corect să fii al treilea.

— Eşti ud leoarcă, zise bărbosul, ridicând o sticlă galbenă îngustă. Bea din asta. E ceva din fructe, dar loveşte ca un ponei.

— Al tău e pipi de fată, zise soldatul blond ridicând-o pe-a lui. Ia. Asta de-aici e băutură pentru bărbaţi adevăraţi.

Al treilea bărbat se uită înainte şi-napoi, ca şi cum nu se putea decide. În cele din urmă ridică un deget, arătând când spre o sticlă, când spre alta, începând să cânte.

Arţar şi prăjină
Prinde în mână
Cenuşă în foc
Boabe de soc.

Încheie arătând spre sticla galbenă, apoi o luă de gât şi o ridică la gură. Luă un gât lung, lent, în tăcere.

— Alo, zise soldatul cu barbă. Mai păstrează şi pentru alţii!

Bast coborî sticla şi-şi linse buzele. Chicoti uscat, lipsit de umor.

— Ai nimerit sticla, zise el. E soc.

— Nu eşti nici pe departe la fel de vorbăreţ ca de dimineaţă, zise soldatul blond, lăsând capul într-o parte. Zici că ţi-a murit câinele. E totul în regulă?

— Nu, zise Bast. Nimic nu e în regulă.

— Nu e vina noastră dacă el şi-a dat seama, zise blondul repede. Am aşteptat un pic după ce ai plecat, aşa cum ai spus. Dar stăteam deja de câteva ore. Credeam că nu mai ai de gând să pleci.

— La naiba, zise iritat bărbosul. Ştie? Te-a dat afară?

Bast clătină din cap şi dădu din nou sticla peste cap.

— Atunci n-ai de ce să te plângi.

Soldatul blond se frecă în cap, încruntându-se.

— Nenorocitul mi-a făcut vreo două cucuie. A primit înapoi peste măsură. Soldatul cu barbă zâmbi, frecându-şi încheieturile cu degetul mare. Mâine o să se pişe sânge.

— Deci, totul e bine până la urmă, zise filosofic soldatul blond, clătinându-se dezechilibrat în timp ce-şi flutura sticla un pic prea dramatic. Trebuie să-ţi bătuceşti pumnii. Am ceva minunat de băut. Şi am făcut cu toţii un ban grămadă. Toată lumea e fericită. Toată lumea primeşte ce-a vrut cel mai mult.

— Eu n-am primit ce-am vrut, susţinu Bast categoric.

— Nu încă, zise soldatul bărbos băgând mâna în buzunar şi scoţând o punguţă care scoase un zăngănit greoi când o săltă în palmă. Ia lumină din foc ca să împărţim asta.

Bast privi în jurul cercului de lumină făcut de foc, fără să dea vreun semn că ar lua loc. Apoi începu să cânte din nou, în timp ce arăta cu degetul spre obiecte, la întâmplare: o piatră din apropiere, un trunchi, o secure…

Purceluş cafeniu.
Frasin şi stejar.
Aşteptare şi împrumut.
Coş de fum.

Încheie prin a arăta către foc. Păşi aproape, se aplecă puţin şi

scoase o cracă mai mare decât braţul lui. Capătul ei îndepărtat era un nod solid de cărbune strălucitor.

— La naiba, eşti mai beat decât mine, râse în hohote soldatul bărbos. Nu asta am vrut să spun când am zis să iei o bucată de foc.

Soldatul blond se prăpădi de râs.

Bast se uită la cei doi bărbaţi. După o clipă, începu şi el să râdă. Era un sunet teribil, zimţat şi lipsit de bucurie. Nu era un râs uman.

— Hăi, se întrerupse brusc bărbosul, iar expresia lui nu mai era amuzată. Ce-i cu tine?

Începu să plouă din nou, o rafală de vânt udând cu picături grele faţa lui Bast. Ochii lui erau negri şi intenşi. O altă rafală de vânt a făcut capătul crengii să ardă cu un portocaliu strălucitor. Cărbunele fierbinte trasă un arc strălucitor prin aer când Bast începu să arate înainte şi-napoi între cei doi bărbaţi, cântând:

Baril. Orz.
Piatră şi doagă.
Vânt şi apă.
Obrăznicătură.

Bast încheie cu craca arzândă îndreptată spre bărbos. Dinţii lui erau roşii în lumina focului. Expresia lui n-avea nimic dintr-un zâmbet.

EPILOG

O tăcere întreită

Se întunecase din nou. Hanul Piatra de Hotar stătea în tăcere şi era o tăcere întreită.

Cea mai evidentă parte era o linişte goală, care avea un ecou produs de lucruri care lipseau. Dacă ar fi plouat încontinuu, s-ar fi auzit pe acoperiş, ar fi invadat streşinile şi ar fi dus tăcerea încet spre mare. Dacă ar fi existat cupluri de iubiţi în paturile hanului, ar fi oftat şi ar fi gemut şi ar fi ruşinat-o, trimiţând-o să-şi vadă de treabă. Dacă ar fi existat muzică… Dar nu, desigur, nu exista nici muzică. De fapt, nu exista nimic din toate astea, şi astfel tăcerea a rămas.

În afara Pietrei de Hotar, zgomotul unei petreceri din depărtare plutea vag printre copaci. Cântecul unei viori. Voci. Cizme care dansează apăsat şi palme care aplaudă. Dar sunetul era subţire ca un fir şi o schimbare de vânt îl întrerupse, lăsând doar foşnetul frunzelor şi ceva asemănător ţipătului îndepărtat al unei bufniţe. Şi acela se stinse, lăsând doar a doua tăcere, aşteptând ca o suflare trasă la infinit.

A treia tăcere nu era uşor de observat. Dacă ascultai timp de o oră, începeai să simţi metalul rece al unei duzini de încuietori bine închise pentru a ţine noaptea departe. Stătea în urcioarele din lut cu cidru de mere şi pe tejghelele goale unde ar fi trebuit să fie scaunele şi mesele. Era în durerea împestriţată a vânătăilor care înfloreau pe corp şi era în mâinile bărbatului care purta vânătăile când se ridica ţeapăn din pat, cu dinţii strânşi de durere.

Bărbatul avea părul roşu, roşu ca flacăra. Iar ochii lui erau negri şi distanţi, iar el mergea cu determinarea subtilă a unui hoţ în noapte.

Se duse la parter. Acolo, în spatele ferestrelor bine închise, îşi ridică mâinile ca un dansator, îşi schimbă punctul de echilibru şi făcu lent un singur pas, perfect.

Piatra de Hotar era al lui, la fel cum a treia tăcere era a lui. Asta era normal, pentru că era cea mai mare dintre cele trei, conţinându-le şi pe celelalte în interiorul ei. Era adâncă şi întinsă ca sfârşitul toamnei. Era grea ca o piatră mare şi netedă de râu. Era sunetul răbdător, ca de floare tăiată, al unui om care se aşteaptă să moară.

Kvothe e în continuare în căutarea răspunsurilor care să îi dezvăluie adevărul despre misteriosul popor Amyr, despre chandrieni și despre moartea părinților săi. Dar drumul către adevăr este presărat cu primejdii, iar Kvothe trebuie să se confrunte cu legendarii mercenari adema, să încerce să repare onoarea familiei sale și să călătorească în regatul Fae. Acolo o va întâlni pe Felurian, o femeie zână căreia nu-i poate rezista sau supraviețui nici un bărbat…

Marcând debutul literar al lui Patrick Rothfuss, *Cronicile Ucigașului-de-Regi* este mai mult decât o serie fantasy: bildungsroman, satiră academică și poveste de dragoste, seria va captiva imaginația cititorilor de toate vârstele.

ISBN 978-606-609-511-2

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com